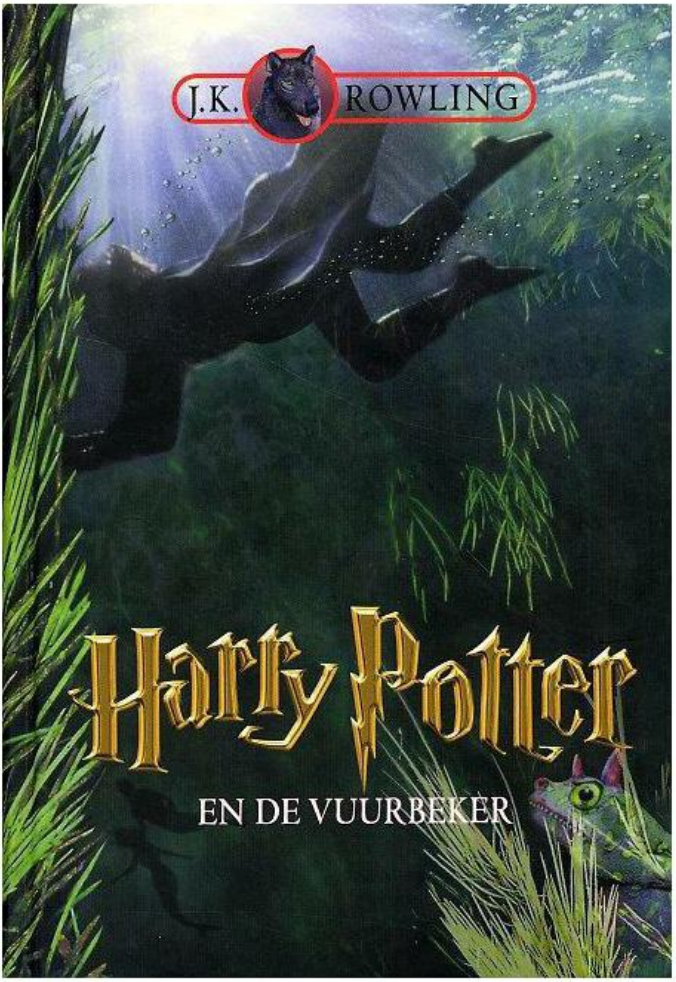
J.K. ROWLING
Harry Potter
EN DE VUURBEKER

J.K. Rowling

Harry Potter

en de Vuurbeker

Hoofdstuk 1

VILLA VILIJN

In het dorpje Havermouth noemden ze het nog steeds 'Villa Vilijn', ook al was het vele jaren geleden dat de familie Vilijn er gewoond had. Het huis stond op een heuvel die uitkeek over het dorp. Een deel van de ramen was dichtgespijkerd, er ontbraken een hoop dakpannen en de gevel was overwoekerd door klimop. Ooit was het een statig landhuis geweest, het grootste en voornaamste huis in de wijde omgeving, maar nu was Villa Vilijn vochtig, vervallen en verlaten.
Alle mensen in Havermouth waren het erover eens dat het huis 'griezelig' was. Een halve eeuw geleden was er iets mysterieus en verschrikkelijks gebeurd, iets waar oudere dorpsbewoners nog graag over mochten praten als er verder niets te roddelen viel. Het verhaal was zo vaak nagekauwd en op zoveel plaatsen aangedikt dat niemand nog wist wat er werkelijk gebeurd was, maar alle versies begonnen op hetzelfde moment: vijftig jaar geleden, heel vroeg op een mooie zomerdag, toen Villa Vilijn nog fraai en goed onderhouden was geweest en een kamermeisje dat de salon binnenging alledrie de Vilijnen daar dood had aangetroffen.
De meid was gillend de heuvel afgerend naar het dorp en had

zoveel mogelijk mensen uit hun bed gebeld.
'Ze lagen daar met grote, starende ogen! Steenkoud! Met de kleren nog aan die ze bij het avondeten hadden gedragen!'
De politie werd erbij gehaald en Havermouth had gekookt van geschokte nieuwsgierigheid en slecht verborgen opwinding. Niemand was zo huichelachtig geweest om te doen alsof ze het vreselijk vonden voor de Vilijnen, want die waren allesbehalve populair geweest. De oude meneer Vilijn en zijn vrouw waren rijk, arrogant en onbeschoft geweest en hun volwassen zoon Marten al helemaal. Het enige dat de dorpelingen echt wilden weten was wie die moorden had gepleegd - want het was duidelijk dat drie ogenschijnlijk gezonde mensen niet allemaal in een nacht een natuurlijke dood konden sterven.
Het Mes op de Keel, de dorpskroeg, puilde die avond uit van de mensen; het hele dorp zat binnen om de moorden te bespreken. Ze werden beloond voor het feit dat ze hun veilige huis en haard verlaten hadden toen de kokkin van de familie Vilijn onverwachts de kroeg binnenstapte en tegen de plotseling zwijgende aanwezigen verkondigde dat de politie zojuist een zekere Frank Braam gearresteerd had.
'Frank?' riepen verscheidene mensen uit. 'Dat kan niet!'
Frank Braam was de tuinman van de familie Vilijn die in een vervallen huisje op het terrein van de villa woonde. Frank had aan de oorlog een stijf been en een grote afkeer van

mensenmassa's en lawaai overgehouden en had sindsdien altijd voor de Vilijnen gewerkt.
Iedereen haastte zich om de kokkin iets te drinken aan te bieden en verder uit te horen.
'Ik heb hem altijd al raar gevonden,' zei de kokkin tegen de gretig luisterende dorpelingen na haar vierde sherry. 'Nooit echt vriendelijk. Ik heb wel honderd keer gevraagd of hij trek had in een kopje thee, maar hij hield zich altijd afzijdig.'
'Ja, maar Frank heeft het zwaar gehad tijdens de oorlog,' zei een vrouw aan de bar. 'Hij houdt van rust en eenzaamheid. Dat is nog geen reden om -'
'Wie anders had er een sleutel van de achterdeur?' beet de kokkin haar toe. 'Zo lang ik me kan herinneren, heeft er altijd een reservesleutel in het huisje van de tuinman gehangen! Niemand heeft gisteren de deur geforceerd! En er was geen ruitje ingeslagen of zo! Frank hoefde alleen maar naar de villa te sluipen terwijl wij lagen te slapen....'
De dorpsbewoners wisselden duistere blikken uit.
'Ik vond altijd al dat ie iets onguurs had,' gromde een man aan de bar.
'Door de oorlog zat er een steekje bij hem los, als je 't mij vraagt,' zei de waard.
'Ik heb zo vaak gezegd dat ik niet graag ruzie met Frank zou willen hebben, hè Dora?' zei een opgewonden vrouw in de hoek.

'Ontzettend opvliegend,' zei Dora, driftig knikkend. 'Ik weet nog, toen ie klein was...'

De volgende ochtend was vrijwel de hele bevolking van Havermouth ervan overtuigd dat Frank Braam de familie Vilijn had uitgemoord.

Maar in het donkere en ongezellige politiebureau van Musley, de dichtstbijzijnde stad, hield Frank koppig vol dat hij onschuldig was en dat de enige die hij op de dag van de moorden in de buurt van de villa had gezien, een onbekende jongen van een jaar of zestien was geweest, met donker haar en een bleek gezicht. Verder had niemand in het dorp die jongen gezien en de politie was ervan overtuigd dat Frank hem verzonnen had.

Net toen het er voor Frank heel ernstig uit begon te zien, kwam het sectierapport en nam de zaak een onverwachte wending.

De politie had nog nooit zo'n ongewoon rapport gelezen. Een heel team van doktoren had de lichamen onderzocht en was tot de conclusie gekomen dat de Vilijnen niet waren vergiftigd, neergestoken, doodgeschoten, gewurgd, gesmoord of, voor zover ze dat konden zeggen, op een andere manier aan hun eind waren geholpen. De conclusie van het rapport, waaruit onverholen verbijstering bleek, was dat de drie Vilijnen eigenlijk kerngezond waren geweest - afgezien van het feit dat ze morsdood waren. Het enige dat de artsen was

opgevallen (alsof ze vastbesloten waren iets vreemds op te merken) was dat de gelaatsuitdrukking van de Vilijnen er een van doodsangst was - maar zoals de gefrustreerde politie zo treffend zei, je kon je toch moeilijk voorstellen dat drie gezonde mensen zich letterlijk doodschrokken?
Bij gebrek aan bewijs dat de familie Vilijn hoe dan ook vermoord was, was de politie gedwongen geweest om Frank Braam te laten gaan. De Vilijnen werden begraven op het kerkhof van Havermouth, waar hun graven een tijdlang veel nieuwsgierigen trokken. Tot ieders verbazing, en onder afkeurend gemompel van de dorpsbewoners, keerde Frank terug naar zijn huisje op het terrein van de villa.
'Ik blijf erbij dat hij ze vermoord heeft en 't kan me niks schelen wat de politie zegt,' verkondigde Dora. 'En als ie een greintje fatsoen in z'n donder had zou ie opkrassen, nu hij weet dat wij weten dat ie 't gedaan heeft.'
Maar Frank kraste niet op. Hij bleef aan als tuinman van de familie die Villa Vilijn daarna kocht, en de familie daarna - want geen van beide families hield het lang uit. Misschien kwam het gedeeltelijk door Frank dat de nieuwe eigenaars steeds vonden dat er zo'n akelige sfeer hing in en om het huis, dat, toen het niet meer bewoond werd, langzaam maar zeker in verval raakte.
De rijke man die nu eigenaar was van Villa Vilijn woonde niet in het huis en deed er ook niets mee; in het dorp ging het

gerucht dat hij het gekocht had wegens 'belastingtechnische redenen', hoewel niemand precies wist wat die redenen waren. De welgestelde eigenaar betaalde Frank echter nog steeds om voor de tuin te zorgen. Frank was nu bijna zevenenzeventig. Hij was aan een oor doof en zijn gewonde been was stijver dan ooit, maar op mooie dagen kon je hem nog steeds zien rommelen in de bloembedden, hoewel het onkruid alsmaar verder oprukte.

Onkruid was niet het enige waar Frank mee te kampen had. Kinderen uit het dorp gooiden vaak ruiten in bij Villa Vilijn. Ze reden met hun fietsen over de gazons die Frank met zo veel moeite kort en glad trachtte te houden. Een paar keer, nadat ze elkaar hadden uitgedaagd, hadden ze zelfs ingebroken in het huis. Ze wisten dat ouwe Frank verknocht was aan het huis en ze vonden het leuk als ze hem door de tuin zagen hinken, met zijn stok zwaaiend en schorre verwensingen schreeuwend. Frank geloofde op zijn beurt dat die kinderen hem pestten omdat ze, net als hun ouders en grootouders, dachten dat hij een moordenaar was. Dus toen Frank in augustus 's nachts wakker werd en iets vreemds zag in het oude huis, dacht hij gewoon dat de kinderen nog een stapje verder waren gegaan bij hun pogingen om hem te straffen.

Frank werd wakker door de pijn in zijn been; naarmate hij ouder werd, kreeg hij er steeds meer last van. Hij stond op en

hinkte de trap af naar de keuken, om opnieuw heet water in de kruik te doen waarmee hij de stijfheid in zijn knie probeerde te verminderen. Toen hij bij de gootsteen de fluitketel vulde, wierp hij een blik op Villa Vilijn en zag hij licht flikkeren achter de ramen op de bovenverdieping. Frank besefte meteen wat er aan de hand was. Die rotjochies hadden weer ingebroken en aan het flakkerende schijnsel te zien, hadden ze een vuurtje gestookt.
Frank had geen telefoon en bovendien koesterde hij een enorm wantrouwen tegen de politie sinds ze hem gearresteerd hadden om hem te verhoren over de dood van de familie Vilijn. Hij zette direct de fluitketel neer, hinkte zo snel als zijn zere been dat toeliet de trap op en was al gauw aangekleed en wel weer terug in de keuken. Hij nam een roestige oude sleutel van een haakje bij de deur, pakte zijn stok die tegen de muur stond en stapte het duister in.
De voordeur van Villa Vilijn was zo te zien niet geforceerd en de ramen evenmin. Frank hinkte om het huis heen, tot hij bij een deur aan de achterkant kwam die vrijwel compleet schuilging achter de klimop. Hij pakte de oude sleutel, stak die in het slot en deed geluidloos de deur open.
Hij stapte de grote, holle keuken in. Frank was daar al jaren niet meer geweest, maar ondanks het feit dat het er aardedonker was, herinnerde hij zich waar de deur was die uitkwam in de hal. Op de tast baande hij zich een weg door de

keuken, aandachtig luisterend of hij boven soms voetstappen of stemmen hoorde en met de geur van stof en verval in zijn neusgaten. In de hal was het ietsje lichter, dankzij de grote ramen met stenen kozijnen aan weerszijden van de voordeur. Hij liep de trap op, blij dat er zo'n dikke laag stof op de stenen treden lag, want dat dempte het geluid van zijn schoenen en zijn stok.

Op de overloop ging Frank rechtsaf en zag meteen waar de indringers zich bevonden: helemaal aan het uiteinde van de gang stond een deur op een kier en het flakkerende schijnsel viel door de spleet en wierp een langgerekte, gouden lichtstreep op de donkere vloer. Frank schuifelde dichter en dichter naar de deur, met zijn stok stevig in zijn hand. Op zo'n meter van de deur kon hij een smalle strook van de kamer zien.

Het vuur bleek gewoon te branden in de haard en dat verbaasde hem. Hij bleef staan en luisterde, want uit de kamer klonk een mannenstem op, angstig en timide.

'Er zit nog wat in de fles, Heer, als u honger mocht hebben.'

'Later,' zei een tweede stem. Die was ook van een man - maar merkwaardig hoog en even kil als een ijzige windvlaag. De weinige haren die Frank nog had, gingen overeind staan toen hij die stem hoorde. 'Schuif me dichter naar het vuur, Wormstaart.'

Frank keerde zijn rechteroor naar de deur om beter te

kunnen luisteren. Een fles werd rinkelend op een hard oppervlak gezet, gevolgd door het doffe geschraap van een zware stoel die over de vloer werd gesleept. Frank ving een glimp op van een kleine man, die met zijn rug naar de deur de stoel op zijn plaats zette. Hij droeg een lange zwarte mantel en had een kale plek op zijn achterhoofd. Even later verdween hij weer uit het zicht.
'Waar is Nagini?' vroeg de kille stem.
'Ik - ik weet niet, Heer,' zei de eerste stem nerveus.
'Ik geloof dat ze bezig is het huis te verkennen...'
'Melk haar voor we gaan slapen, Wormstaart,' zei de tweede stem. 'Ik moet vannacht opnieuw gevoed worden. Die reis heeft me vreselijk vermoeid.'
Met gefronst voorhoofd bracht Frank zijn goede oor nog dichter naar de deur en luisterde uiterst ingespannen. Er viel even een stilte en toen zei de man die Wormstaart werd genoemd:
'Mag ik vragen hoe lang we hier zullen blijven, Heer?'
'Een week,' zei de kille stem. 'Misschien langer. Dit huis is redelijk comfortabel en het plan kan nog niet verder uitgevoerd worden. Het zou dom zijn iets te ondernemen zolang het Wereldkampioenschap Zwerkbal niet is afgelopen.'
Frank stak een knoestige vinger in zijn oor en draaide die rond. Waarschijnlijk door een teveel aan oorsmeer had hij het woord 'zwerkbal' gehoord, dat niet bestond.

'Het - het Wereldkampioenschap Zwerkbal, Heer?' zei Wormstaart. (Frank stak zijn vinger nog dieper in zijn oor.) 'Vergeef me, maar - ik snap niet - waarom moeten we wachten tot het WK voorbij is?'

'Omdat op dit moment tovenaars van over de hele wereld het land binnenstromen, idioot. Ongetwijfeld zijn alle verloven op het Ministerie van Toverkunst ingetrokken en staan al die bemoeials op de uitkijk om tekenen van ongewone activiteit te registreren en controleren ze de identiteit van iedereen extra grondig. Ze worden geobsedeerd door veiligheidsmaatregelen, voor het geval de Dreuzels iets zouden merken. Daarom moeten we wachten.'

Frank staakte zijn pogingen om zijn oor schoon te maken. Hij had duidelijk de woorden 'Ministerie van Toverkunst', 'tovenaars' en 'Dreuzels' verstaan. Het was zonneklaar dat die uitdrukkingen een geheime bijbetekenis hadden en Frank kon maar twee soorten mensen bedenken die het nodig zouden vinden om in code te spreken -spionnen en criminelen. Hij greep zijn stok opnieuw extra stevig vast en luisterde nog aandachtiger.

'Dus u bent nog steeds vastbesloten, Heer?' zei Wormstaart zacht.

'Natuurlijk ben ik vastbesloten, Wormstaart.' Nu klonk er iets van dreiging door in die kille stem.

Er volgde een korte stilte - en toen Wormstaart die verbrak,

gooide hij de woorden er overhaast uit, alsof hij zich dwong om te zeggen wat hij te zeggen had voor de angst hem de mond zou snoeren.
'Het zou ook zonder Harry Potter kunnen, Heer.'
Nog een stilte, een langere ditmaal, en toen -
'Zonder Harry Potter?' fluisterde de tweede stem zacht. 'Juist, ja...'
'Ik zeg dat niet uit bezorgdheid om die jongen, Heer,' zei Wormstaart, wiens stem hoog en pieperig werd. 'Die jongen betekent niets voor me, helemaal niets! Ik dacht alleen dat het allemaal zoveel sneller zou kunnen gaan als we een andere heks of tovenaar zouden gebruiken - welke dan ook! Als u me zou toestaan u korte tijd alleen te laten - u weet hoe effectief ik mezelf kan vermommen - zou ik al over twee dagen terug kunnen zijn met een geschikt persoon -'
'Ik zou ook een andere tovenaar kunnen gebruiken,' zei de eerste stem zacht. 'Dat is waar...'
'Dat zou niet meer dan logisch zijn, Heer,' zei Wormstaart, die enorm opgelucht klonk. 'Het zou vreselijk moeilijk zijn om Harry Potter te pakken te krijgen, hij wordt zo goed beschermd -'
'En daarom bied jij vrijwillig aan om een plaatsvervanger voor me te halen? Ik vraag me af... begin je er soms genoeg van te krijgen om mij te verzorgen, Wormstaart? Is die suggestie om ons plan te laten varen gewoon een poging om mij in de steek

te laten?'
'Nee, Heer! Ik - ik zou u nooit in de steek willen laten, nooit en te nimmer -'
'Lieg niet!' siste de tweede stem. 'Ik heb je door, Wormstaart, zoals altijd! Je hebt er spijt van dat je naar me bent teruggekeerd. Je gruwt van me. Ik zie je gezicht vertrekken als je me aankijkt, voel je huiveren als je me aanraakt...'
'Nee, Heer! Mijn toewijding aan u -'
'Jouw toewijding is een ander woord voor lafheid! Je zou hier niet zijn als je ergens anders heen kon vluchten. Hoe moet ik zonder jou overleven, terwijl ik om de paar uur gevoed moet worden? Wie moet Nagini dan melken?'
'Maar u lijkt zoveel sterker, Heer -'
'Leugenaar!' fluisterde de tweede stem. 'Ik ben niet sterker en een paar dagen alleen zou me beroven van de weinige kracht die ik onder jouw klungelige zorgen heb opgedaan. Stilte!'
Wormstaart, die onsamenhangend had staan sputteren, deed er direct het zwijgen toe. Een paar tellen lang hoorde Frank alleen het geknetter van het haardvuur en toen de tweede man weer iets zei, was dat op een toon die veel weghad van gesis.
'Ik heb zo mijn redenen om die jongen te gebruiken, zoals ik al heb uitgelegd en ik neem geen genoegen met een ander. Ik heb dertien jaar gewacht, dus een paar maanden extra maakt niets uit. En wat betreft de bescherming die Potter geniet,

denk ik dat mijn plan heel effectief zal zijn. Er is alleen een klein beetje moed van jouw kant voor nodig, Wormstaart - moed die ik maar gauw bijeen zou schrapen, tenzij je graag wilt weten hoe groot de woede van Heer Voldemort kan zijn -'
'Ik moet dit zeggen, Heer!' zei Wormstaart, wiens stem nu regelrecht paniekerig klonk. 'Tijdens onze hele reis heb ik over het plan nagedacht - de verdwijning van Berta zal niet lang meer onopgemerkt blijven, Heer, en als we ons plan doorzetten, als ik die vloek -'
'Als?' fluisterde de eerste stem. 'Als? Als je het plan gewoon uitvoert, Wormstaart, hoeft het Ministerie er nooit achter te komen dat er nog iemand verdwenen is. En je voert het plan ook uit, onopvallend en zonder verdere klaagzangen. Ik wou dat ik het zelf kon doen, maar in mijn huidige toestand... kom, Wormstaart, als we nog een obstakel opruimen, ligt de weg naar Harry Potter open. Ik vraag je niet om het alleen te doen. Tegen die tijd zullen we gezelschap hebben gekregen van mijn andere, mijn trouwe dienaar -'
'Ik ben ook uw trouwe dienaar,' zei Wormstaart, met een heel klein vleugje opstandigheid in zijn stem.
'Wormstaart, ik heb iemand nodig met hersens, iemand wiens trouw geen moment gewankeld heeft en helaas voldoe jij aan geen van beide voorwaarden.'
'Ik heb u gevonden,' zei Wormstaart, en nu was de opstandigheid in zijn stem duidelijker. 'Ik ben degene die u

heeft gevonden. Ik heb Berta Kriel naar u toegebracht.'
'Dat is waar,' zei de tweede stem, die geamuseerd klonk. 'Een briljante inval die ik nooit van je verwacht had, Wormstaart - hoewel je, als je heel eerlijk bent, geen idee had hoe nuttig ze zou zijn toen je haar gevangennam, nietwaar?'
'Ik - ik dacht dat ze goed van pas zou komen, Heer -'
'Leugenaar,' zei de eerste stem en de ondertoon van wreed vermaak was sterker dan ooit. 'Maar goed, ik zal niet ontkennen dat haar informatie van onschatbare waarde was. Zonder die informatie had ik ons plan nooit kunnen opstellen en vanwege die dienst zul je beloond worden, Wormstaart. Ik zal je toestaan om een essentiële taak te vervullen, een taak waar veel van mijn volgelingen graag hun rechterhand voor zouden willen geven...'
'W-werkelijk, Heer? Wat - ?' Wormstaart klonk weer doodsbenauwd.
'Kom, kom, Wormstaart, je houdt toch wel van een kleine verrassing? Jouw aandeel komt pas op het allerlaatst... maar ik beloof je dat je de eer zult hebben om net zo nuttig te zijn als Berta Kriel.'
'Bent... bent...' De stem van Wormstaart klonk plotseling hees, alsof zijn mond ineens kurkdroog was. 'Bent u... van plan... mij ook te vermoorden?'
'Wormstaart, Wormstaart,' zei de kille stem gladjes, 'waarom zou ik jou vermoorden? Berta moest dood omdat dat niet

anders kon. Ze was een wrak toen ik klaar was met mijn ondervraging, totaal nutteloos. En bovendien hadden er pijnlijke vragen gesteld kunnen worden als ze was teruggekeerd op het Ministerie met het nieuws dat ze jou op vakantie ontmoet had. Tovenaars die eigenlijk dood horen te zijn, kunnen beter geen heksen van het Ministerie van Toverkunst tegen het lijf lopen in een herberg langs de weg...'
Wormstaart mompelde iets, zo zacht dat Frank het niet kon verstaan, maar de tweede man moest lachen - een volkomen vreugdeloze lach, die even kil was als zijn stem.
'We hadden ook haar geheugen kunnen wissen? Maar Herinneringssloten kunnen verbroken worden door een machtige tovenaar, zoals ik zelf bewezen heb toen ik haar uithoorde. Het zou een belediging zijn voor de herinnering aan Berta als we de informatie die ik uit haar heb losgekregen niet zouden gebruiken, Wormstaart.'
Buiten op de gang besefte Frank opeens dat de hand waarmee hij zijn stok vasthield glibberig was van het zweet. De man met die kille stem had een vrouw vermoord. Hij praatte erover zonder een greintje gewetenswroeging - eerder met een soort genoegen. Hij was levensgevaarlijk - een gevaarlijke gek. En hij was nog meer moorden aan het beramen - die jongen, die Harry Potter, wie dat dan ook was, liep groot gevaar -
Frank wist wat hij moest doen. Dit was het moment om naar

de politie te gaan. Hij zou naar buiten sluipen en dan regelrecht naar de telefooncel in het dorp gaan.... maar de kille stem was weer aan het woord en Frank bleef staan, aan de grond genageld en ingespannen luisterend.
'Nog een vloek... mijn trouwe dienaar op Zweinstein... Ik heb Harry Potter bijna in mijn macht, Wormstaart. Het besluit is genomen en ik duld geen tegenspraak meer. Maar stil... ik geloof dat ik Nagini hoor...'
En de stem van de tweede man veranderde. Hij begon geluiden te maken die Frank nog nooit eerder had gehoord; hij siste en spuwde, zonder adem te halen. Frank dacht dat hij een soort toeval of beroerte kreeg.
Plotseling hoorde Frank iets bewegen in de duistere gang. Hij keek om en verstijfde van schrik.
Er gleed iets over de donkere vloer naar hem toe en toen het de schuine streep licht van het haardvuur naderde, zag hij tot zijn verbijstering dat het een reusachtige slang was, van minstens vier meter lang. Vol ontzetting en als verlamd staarde Frank naar het kronkelende lijf, dat een brede, slingerende streep door het stof trok en steeds dichterbij kwam - wat moest hij doen? De enige vluchtroute was de kamer in waar die twee mannen een moord beraamden, maar als hij bleef staan, zou hij vast en zeker gedood worden door die slang -
Voor hij een besluit kon nemen was de slang al op gelijke

hoogte en ongelooflijk, wonderbaarlijk genoeg, gleed hij gewoon langs Frank heen; hij volgde de spuwende, sissende geluiden die de kille stem in de kamer maakte en een paar tellen later verdween ook het puntje van zijn staart door de smalle spleet.
Het zweet parelde nu op Franks voorhoofd en de hand waarmee hij zijn stok vasthield, trilde. Binnen bleef de kille stem sissen en plotseling kreeg Frank een krankzinnig idee, een onmogelijk idee... Die man kon met slangen praten.
Frank begreep niet wat dit allemaal te betekenen had. Het allerliefst wilde hij gewoon weer in zijn eigen bed liggen, met een warme kruik. Het probleem was alleen dat zijn benen weigerden te gehoorzamen. Terwijl hij daar bevend stond en zich probeerde te vermannen, schakelde de kille stem abrupt weer over op normale mensentaal.
'Nagini had een interessant nieuwtje, Wormstaart.'
'W-werkelijk, Heer?' zei Wormstaart.
'Ja, werkelijk,' zei de stem. 'Volgens Nagini staat er een oude Dreuzel op de gang, die ons gesprek afluistert.'
Frank had geen kans om zich te verschuilen. Er klonken voetstappen en de deur van de kamer werd opengesmeten.
Een korte, kalende man met grijzend haar, een puntneus en kleine, waterige oogjes staarde Frank aan, met een uitdrukking die het midden hield tussen angst en ongerustheid.
'Vraag of hij binnenkomt, Wormstaart. Waar zijn je

manieren?'
De kille stem kwam uit de oude fauteuil bij de haard, maar Frank kon de spreker niet zien. De slang, daarentegen, lag opgerold op het wegrottende haardkleed, als een soort gruwelijke parodie op een hond.
Wormstaart gebaarde dat Frank binnen moest komen. Hoewel hij nog steeds diep geschokt was, pakte Frank zijn wandelstok steviger vast en hinkte over de drempel.
Het vuur was de enige lichtbron; het wierp langgerekte, dunne schaduwen op de muren. Frank staarde naar de rug van de fauteuil; de man die erin zat scheen nog kleiner te zijn dan zijn bediende, want Frank kon zelfs zijn achterhoofd niet zien.
'Dus je hebt alles gehoord, Dreuzel?' zei de kille stem.
'Hoe noemde je me?' zei Frank uitdagend, want nu hij eenmaal binnen was, nu het tijd was om op een of andere manier tot actie over te gaan, voelde hij zich een stuk moediger; zo was het in de oorlog ook altijd geweest.
'Ik noemde je een Dreuzel,' zei de stem koeltjes. 'Dat betekent dat je geen tovenaar bent.'
'Ik weet niet wat je bedoelt met tovenaar,' zei Frank, wiens stem een stuk minder onvast was. 'Ik weet alleen dat ik voldoende heb gehoord om naar de politie te stappen. Jullie hebben iemand vermoord en zaten nog een moord te beramen! En laat ik je nog iets zeggen,' voegde hij eraan toe, na een plotselinge ingeving. 'M'n vrouw weet dat ik hier ben

en als ik niet terugkom -'
'Je hebt helemaal geen vrouw,' zei de kille stem bedaard. 'Niemand weet dat je hier bent. Je hebt tegen niemand gezegd dat je naar de villa ging. Lieg niet tegen Heer Voldemort, Dreuzel, want hij weet alles... hij weet alles altijd...'
'Je meent 't?' zei Frank ruw. 'Heer, hè? Nou, je manieren bevallen me anders helemaal niet, Heer. Keer je om, als je durft en kijk me aan, als een man!'
'Maar ik ben geen man, Dreuzel,' zei de kille stem, die nu nauwelijks hoorbaar was boven het geknetter van de vlammen. 'Ik ben veel meer dan alleen een man. Maar goed... waarom niet? Ik wil je best aankijken... Wormstaart, draai mijn stoel om.'
De bediende stootte een zacht gejammer uit.
'Je hebt me gehoord, Wormstaart!'
Langzaam, met een vertrokken gezicht, alsof hij alles liever deed dan in de buurt komen van zijn meester en het haardkleedje waar de slang lag, liep de kleine man naar de stoel en begon die om te draaien. De slang hief zijn lelijke, driehoekige kop op en siste zacht toen de poten van de stoel in het kleed bleven haken.
En toen was de stoel naar Frank toegekeerd en zag hij wat erin zat. Zijn stok viel kletterend op de grond. Hij sperde zijn mond open en gilde. Hij gilde zo hard dat hij de woorden niet hoorde die het ding in de stoel zei, terwijl het een staf

ophief. Er volgde een groene lichtflits, er klonk een ruisend geluid en Frank Braam zakte in elkaar. Hij was al dood voor hij op de grond plofte.
Meer dan driehonderd kilometer daarvandaan, schrok de jongen die Harry Potter heette plotseling wakker.

Hoofdstuk 2

HET LITTEKEN

Harry lag plat op zijn rug en hijgde, alsof hij een stuk gerend had. Hij was wakker geschrokken uit een vreselijke, levensechte droom, met zijn handen tegen zijn gezicht gedrukt. Het oude litteken op zijn voorhoofd, dat de vorm had van een bliksemschicht, brandde onder zijn vingers, alsof iemand een roodgloeiende ijzerdraad tegen zijn huid had gehouden.

Hij ging overeind zitten, met een hand tegen zijn litteken en tastte met de andere in het donker naar zijn bril, die op het nachtkastje lag. Nadat hij die had opgezet nam zijn slaapkamer vastere vorm aan, verlicht door de straatlantaarn voor het raam, die een wazige oranje gloed door de gordijnen wierp.

Harry streek opnieuw met zijn vingers over het litteken. Dat deed nog steeds pijn. Hij deed de lamp op het nachtkastje aan, sprong uit bed, liep naar zijn kleerkast, deed die open en staarde in de spiegel aan de binnenkant van de deur. Een magere jongen van veertien keek hem aan, met verbaasde groene ogen onder zijn warrige zwarte haar. Hij bekeek het bliksemvormige litteken van zijn spiegelbeeld wat beter. Het zag er normaal uit, maar prikte nog steeds.

Harry probeerde zich te herinneren wat hij precies gedroomd had voor hij wakker was geschrokken. Het had zo echt geleken... er waren twee mensen in voorgekomen die hij kende en een vreemde... hij concentreerde zich uit alle macht, met gefronst voorhoofd, en probeerde het zich weer voor de geest te halen...

Het vage beeld van een schemerige kamer kwam bij hem op... er had een slang op een haardkleedje gelegen... een kleine man, een zekere Peter, bijgenaamd Wormstaart... en een kille, hoge stem... de stem van Voldemort! Alleen al bij die gedachte had Harry het gevoel alsof er plotseling een blok ijs in zijn maag was neergeploft...

Hij kneep zijn ogen stijf dicht en probeerde zich te herinneren hoe Voldemort er had uitgezien, maar dat lukte niet... Harry wist alleen dat, toen Voldemorts stoel was omgedraaid en hij had gezien wat daar zat, hij zo'n golf van afschuw had gevoeld dat hij wakker was geschrokken... of was dat door de pijn in zijn litteken gekomen?

En wie was die oude man geweest? Want er was beslist een oude man in voorgekomen; Harry had hem op de grond zien vallen. Het werd allemaal steeds verwarder; Harry deed zijn handen voor zijn gezicht om zijn slaapkamer buiten te sluiten en probeerde het beeld van die schemerige kamer vast te houden, maar het was alsof hij water probeerde vast te houden in het kommetje van zijn handen; de details sijpelden

sneller weg dan hij ze kon oproepen... Voldemort en Wormstaart hadden gepraat over iemand die ze vermoord hadden, hoewel Harry zich de naam niet kon herinneren... en ze hadden beraadslaagd hoe ze iemand anders konden vermoorden... hem...
Harry liet zijn handen zakken, deed zijn ogen open en keek door de kamer, alsof hij verwachtte iets ongewoons te zien. Toevallig bevatte zijn slaapkamer inderdaad een grote hoeveelheid ongewone dingen. Aan het voeteneinde van zijn bed stond een zware houten hutkoffer, met het deksel open, zodat je een grote ketel kon zien, een bezemsteel, zwarte gewaden en een heel assortiment spreukenboeken. Dat deel van zijn bureau dat niet in beslag werd genomen door de grote, lege kooi waarin meestal zijn sneeuwuil Hedwig zat, was bezaaid met rollen perkament. Naast zijn bed lag een open boek op de grond, waar hij in had gelezen voor hij in slaap viel. De foto's in het boek bewogen allemaal, en mensen op bezemstelen en met knaloranje gewaden aan zoefden in en uit beeld en gooiden elkaar een rode bal toe.
Harry liep naar het boek, raapte het op, keek hoe een van de tovenaars een spectaculaire goal scoorde door de bal door een meer dan vijftien meter hoge hoepel te gooien en sloeg het boek toen dicht. Zelfs Zwerkbal - naar Harry's mening de beste sport ter wereld - kon hem op dat moment niet bekoren. Hij legde De lucht in met de Cannons op zijn

nachtkastje, liep naar het raam, deed de gordijnen een stukje open en keek omlaag naar de straat.
De Ligusterlaan was precies zoals je zou verwachten van een keurige straat in een buitenwijk, in de kleine uurtjes van zaterdagochtend. Overal waren de gordijnen dicht. Voor zover Harry kon zien in het donker, was er geen levend wezen te bekennen, zelfs geen kat.
En toch... en toch... Harry liep rusteloos terug naar zijn bed, ging zitten en streek opnieuw met zijn vinger over zijn litteken. Het was niet de pijn die hem onrustig maakte; Harry was pijn en blessures gewend. Hij was een keer alle botten uit zijn rechterarm kwijtgeraakt, die in een nacht pijnlijk teruggegroeid waren. Diezelfde arm was niet lang daarna doorboord door een dertig centimeter lange giftand. Vorig jaar nog had Harry een smak van meer dan vijftien meter gemaakt, toen hij midden in de lucht van zijn bezem was gevallen. Hij was gewend aan bizarre ongelukken en verwondingen; die waren onvermijdelijk als je les had op Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus en je af en toe als een magneet moeilijkheden leek aan te trekken.
Nee, Harry was ongerust omdat de laatste keer dat hij last had gehad van zijn litteken, Voldemort in de buurt was geweest... maar dat kon nu onmogelijk het geval zijn... het idee dat Voldemort zich schuilhield in de Ligusterlaan was absurd, ondenkbaar...

Harry luisterde ingespannen naar de stilte om hem heen. Verwachtte hij half en half dat hij het gekraak van een traptrede zou horen, het geruis van een mantel? Hij maakte een sprongetje van schrik toen zijn neef Dirk plotseling een geweldig, grommend gesnurk uitstootte in de kamer naast de zijne.

Harry gaf zichzelf een mentale uitbrander; hij deed idioot; er was verder niemand in huis, behalve oom Herman, tante Petunia en Dirk, en het was duidelijk dat zij alledrie sliepen en dat hun dromen ongestoord en pijnloos waren.

Diep in slaap en van de wereld, zo zag Harry de Duffelingen het liefst. Als ze wakker waren, had hij toch niets aan hen. Oom Herman, tante Petunia en Dirk waren Harry's enige levende familieleden. Ze waren Dreuzels (niet-magische mensen), die tovenarij in welke vorm dan ook haatten en vreesden, zodat Harry in hun huis ongeveer even welkom was als optrekkend vocht. Ze hadden Harry's lange periodes van afwezigheid tijdens de afgelopen drie jaar, als hij op Zweinstein zat, tegenover familie en kennissen verklaard door te zeggen dat ze hem naar St. Walpurga's Gesloten Inrichting voor Onverbeterlijke Jonge Criminelen hadden gestuurd. Ze wisten heel goed dat Harry, als minderjarige tovenaar, buiten Zweinstein geen magie mocht gebruiken, maar toch waren ze er altijd als de kippen bij om hem de schuld te geven als er iets mis ging in huis. Harry had hen nooit in vertrouwen

kunnen nemen, of ook maar iets kunnen vertellen over zijn leven in de tovenaarswereld. Alleen al het idee dat hij naar hen toe zou stappen als ze wakker werden en zou zeggen dat zijn litteken pijn deed en dat hij zich zorgen maakte om Voldemort, was lachwekkend.
En toch kwam het door Voldemort dat Harry bij de Duffelingen was komen wonen. Als Voldemort er niet was geweest, zou Harry niet dat litteken in de vorm van een bliksemschicht op zijn voorhoofd hebben gehad. Als Voldemort er niet was geweest, zouden Harry's ouders nog hebben geleefd.
Harry was een jaar oud geweest tijdens de nacht dat Voldemort -de krachtigste Duistere tovenaar sinds een eeuw, een tovenaar die elf jaar lang gestaag aan macht had gewonnen - hun huis was binnengedrongen en zijn vader en moeder had vermoord. Vervolgens had Voldemort zijn toverstaf op Harry gericht; hij had de vloek uitgesproken waarmee hij al zoveel volwassen heksen en tovenaars uit de weg had geruimd tijdens zijn onafwendbare klim naar de oppermacht - maar ongelooflijk genoeg had die niet gewerkt. Het jongetje was niet gedood en de vloek was teruggekaatst tegen Voldemort. Harry had er alleen die bliksemvormige wond op zijn voorhoofd aan overgehouden, maar Voldemort was gereduceerd tot een schim, op sterven na dood. Beroofd van zijn macht en met zijn leven vrijwel uitgedoofd was

Voldemort gevlucht; de terreur waaronder de geheime gemeenschap van heksen en tovenaars zo lang gezucht had was verdwenen, Voldemorts volgelingen hadden de benen genomen en Harry Potter was beroemd geworden.
Het was al een enorme schok geweest voor Harry toen hij op zijn elfde verjaardag had gehoord dat hij een tovenaar was; het was helemaal schokkend geweest toen hij erachter kwam dat iedereen in de toverwereld zijn naam kende. Toen Harry voor het eerst op Zweinstein arriveerde, had hij gemerkt dat men hem nakeek en dat hij overal gevolgd werd door gefluister. Daar was hij inmiddels aan gewend; aan het einde van de zomer zou hij aan zijn vierde jaar op Zweinstein beginnen en hij telde de dagen af totdat hij terug zou gaan naar het kasteel.
Maar het duurde nog twee weken voor het zover was. Hij staarde opnieuw vertwijfeld door de kamer en zijn blik bleef even rusten op de verjaardagskaarten die zijn beste vriend en vriendin hem eind juli hadden gestuurd. Wat zouden ze zeggen als hij hun schreef dat zijn litteken pijn deed?
Onmiddellijk klonk de stem van Hermelien Griffel in zijn hoofd, schril en paniekerig.
'Deed je litteken pijn? Dat is echt heel ernstig, Harry... Schrijf aan professor Perkamentus! En dan kijk ik in Veel Voorkomende Magische Kwalen en Kwellingen... Misschien staat daar iets in over littekens die het gevolg zijn van een

vloek...'
Ja, dat zou het advies van Hermelien zijn: naar het schoolhoofd van Zweinstein stappen en tegelijkertijd een boek raadplegen. Harry staarde uit het raam, naar de aardedonkere, blauwzwarte hemel. Hij betwijfelde sterk of er een boek was dat hem kon helpen. Voor zover hij wist, was hij de enige die een vloek zoals die van Voldemort overleefd had; het was dus uiterst onwaarschijnlijk dat de symptomen vermeld zouden staan in Veel Voorkomende Magische Kwalen en Kwellingen. En wat naar het schoolhoofd stappen betrof: Harry had geen idee waar Perkamentus tijdens de zomervakantie heenging. Hij vermaakte zich eventjes met een beeld van Perkamentus die met zijn lange zilvergrijze baard, een tovenaarsgewaad tot op zijn enkels en een punthoed languit op het strand lag en zonnebrandolie op zijn lange, kromme neus wreef. Harry wist zeker dat, waar Perkamentus ook was, Hedwig hem zou weten te vinden; Harry's uil was er tot nog toe altijd in geslaagd om elke brief te bezorgen, zelfs als hij iemands adres niet wist. Maar wat moest hij schrijven?

Beste professor Perkamentus, sorry dat ik u stoor, maar ik had vanochtend last van mijn litteken. Vriendelijke groeten, Harry Potter.

Zelfs in gedachten klonken die woorden al idioot.
Daarom probeerde hij zich de reactie voor te stellen van Ron

Wemel, zijn beste vriend, en een fractie van een seconde later leek Rons gezicht, met zijn lange neus en sproeten, voor dat van Harry te zweven en hem verbouwereerd aan te staren. 'Deed je litteken pijn? Maar... maar Jeweetwel kan nu toch niet in de buurt zijn? Ik bedoel... dat zou je toch weten? Dan zou hij weer proberen om je om zeep te helpen, ja toch? Ik weet niet, Harry. Misschien doen littekens die ontstaan zijn door een vloek wel vaker pijn... ik zal 't aan pa vragen...'

Meneer Wemel was een volledig bevoegde tovenaar die op het Ministerie van Toverkunst werkte, op de Afdeling Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen, maar voor zover Harry wist, was hij geen expert op het gebied van vervloekingen. Bovendien voelde Harry er niets voor om de hele familie Wemel te laten weten dat hij in de piepzak zat omdat zijn voorhoofd een paar tellen pijn had gedaan. Mevrouw Wemel zou nog ongeruster zijn dan Hermelien, en Fred en George, de zestienjarige tweelingbroers van Ron, zouden Harry misschien een watje vinden. De Wemels waren Harry's meest favoriete familie; hij hoopte dat hij binnenkort een uitnodiging zou krijgen om bij hen te komen logeren (Ron had iets gezegd over het WK Zwerkbal) en om de een of andere reden wilde hij niet dat zijn bezoek geheel overschaduwd zou worden door bezorgde vragen naar zijn litteken.

Harry kneedde zijn voorhoofd met zijn knokkels. Waar hij in

feite behoefte aan had (en het was haast gênant om dat tegenover zichzelf toe te geven) was iemand zoals - iemand zoals een vader of moeder: een volwassen tovenaar die hij om raad kon vragen zonder zich gelijk stom te voelen, iemand die om hem gaf en die ervaring had met Duistere Magie...
Opeens schoot hem de oplossing te binnen, zo simpel en voor de hand liggend dat hij niet kon geloven dat hij er niet eerder aan gedacht had - Sirius.
Harry sprong uit bed, liep haastig naar zijn bureau en ging zitten; hij trok een stuk perkament naar zich toe, stak zijn adelaarsveer in de inktpot, schreef Beste Sirius, en stopte toen even, terwijl hij zich afvroeg hoe hij zijn probleem het beste onder woorden kon brengen en zich nog steeds verbaasde over het feit dat hij niet direct aan Sirius had gedacht. Maar misschien was dat ook niet zo vreemd - tenslotte was hij er pas twee maanden geleden achter gekomen dat Sirius Zwarts zijn peetvader was.
Er was een heel eenvoudige verklaring voor het feit dat Sirius tot dan toe geen enkele rol had gespeeld in Harry's leven - Sirius had in Azkaban gezeten, de angstaanjagende tovenaarsgevangenis, die bewaakt werd door schepsels die Dementors werden genoemd: oogloze, zielenverslindende, gruwelijke schepsels die Sirius waren komen zoeken op Zweinstein toen hij ontsnapt was. En toch was Sirius onschuldig geweest - de moorden waarvoor hij was

veroordeeld waren in werkelijkheid gepleegd door Wormstaart, de dienaar van Voldemort, van wie vrijwel iedereen nu geloofde dat hij dood was. Harry, Ron en Hermelien wisten echter wel beter; ze hadden het afgelopen schooljaar oog in oog gestaan met Wormstaart, hoewel alleen professor Perkamentus hun verhaal had geloofd.

Een glorieus uur lang had Harry geloofd dat hij de Duffelingen eindelijk kon verlaten, omdat Sirius hem had uitgenodigd om bij hem te komen wonen zodra zijn naam eenmaal gezuiverd was. Maar die kans was hem abrupt ontnomen - Wormstaart was ontsnapt voor ze hem naar het Ministerie van Toverkunst hadden kunnen brengen en Sirius had moeten vluchten voor zijn leven. Harry had hem helpen ontsnappen, op de rug van een hippogrief genaamd Scheurbek, en sindsdien was Sirius voortvluchtig geweest. Harry was de hele zomer gekweld door de gedachte aan het tehuis dat hij had kunnen hebben als Wormstaart er niet vandoor gegaan was. Het was dubbel zo zwaar geweest om terug te keren naar de Duffelingen in de wetenschap dat hij op een haar na voorgoed aan hen ontsnapt was.

Desondanks had Harry toch veel aan Sirius gehad, ook al kon hij niet bij hem zijn. Dankzij Sirius mocht Harry nu zijn schoolspullen gewoon op zijn slaapkamer hebben. Dat hadden de Duffelingen nooit eerder goed gevonden; in hun verlangen Harry het leven zo zuur mogelijk te maken, plus

hun angst voor zijn toverkracht, hadden ze tijdens voorafgaande zomervakanties zijn hutkoffer met schoolspullen steevast achter slot en grendel opgeborgen in de bezemkast onder de trap. Maar hun houding was veranderd sinds ze gehoord hadden dat Harry een peetvader had die een gevaarlijke moordenaar was -Harry was wel zo verstandig geweest om niet te zeggen dat Sirius onschuldig was.

Sinds zijn terugkeer naar de Ligusterlaan had Harry twee brieven gehad van Sirius, die niet bezorgd waren door uilen (wat gebruikelijk was onder tovenaars) maar door grote, felgekleurde tropische vogels. Hedwig had die bonte, opzichtige indringers maar niets gevonden; ze had ze slechts heel schoorvoetend laten drinken uit haar waterbak voor ze weer aan hun terugreis begonnen. Harry had ze juist mooi gevonden; ze deden hem aan wit zand en palmbomen denken en hij hoopte dat, waar Sirius ook was (dat schreef Sirius nooit, voor het geval zijn brieven in verkeerde handen vielen), hij in elk geval een fijne tijd had. Harry kon zich om de een of andere reden niet voorstellen dat Dementors lang konden overleven in de felle tropenzon; misschien was dat de reden waarom Sirius naar het zuiden was gegaan. In zijn brieven, die nu verborgen waren onder die uiterst nuttige losse plank onder Harry's bed, klonk hij heel opgewekt en hij had Harry beide keren op het hart gedrukt hem toch vooral te

schrijven als hij daar behoefte aan had. Nou, dat had hij nu zeker.
Het schijnsel van Harry's lamp vervaagde toen het kille, grauwe licht dat voorafgaat aan de dageraad langzaam door de kamer kroop. Uiteindelijk, toen de zon op was, de muren van zijn slaapkamer goud kleurden en hij gestommel hoorde bij oom Herman en tante Petunia, veegde Harry alle verfrommelde stukken perkament van zijn bureau en herlas zijn voltooide brief.

Beste Sirius,
Bedankt voor je laatste brief. De vogel die hem bracht was zo groot dat hij nauwelijks door het raam naar binnen kon.
Hier gaat alles zijn gangetje. Dirk heeft nogal moeite met zijn dieet. Gisteren betrapte mijn tante hem toen hij donuts naar zijn kamer smokkelde. Ze zeiden dat ze hem zouden korten op zijn zakgeld als hij daarmee doorging en toen werd hij zo kwaad dat hij zijn PlayStation uit het raam smeet. Dat is een soort computergeval waar je spelletjes op kunt spelen. Een beetje stom van hem, want nu heeft hij niet eens Monsters aan Mootjes Deel Drie om zijn gedachten af te leiden.
Met mij gaat het goed, vooral omdat de Duffelingen doodsbang zijn dat jij misschien langskomt en ze in vleermuizen verandert als ik dat vraag.
Vanochtend gebeurde er wel iets vreemds. M'n litteken deed

weer pijn. De laatste keer dat dat gebeurde, was toen Voldemort op Zweinstein was. Maar nu kan hij toch moeilijk in de buurt zijn? Weet jij of littekens die het gevolg zijn van een vloek jaren later nog pijn kunnen doen?
Ik stuur dit met Hedwig mee zodra ze terugkomt; ze is op het moment op jacht. Doe Scheurbek de groeten.
Harry

Ja, dat zag er goed uit, dacht Harry. Het had geen zin om over die droom te vertellen, want hij wilde niet de indruk wekken dat hij zich al te veel zorgen maakte. Hij vouwde het perkament op en legde het op zijn bureau, klaar voor als Hedwig terugkwam. Vervolgens stond hij op, rekte zich uit en deed zijn kleerkast opnieuw open. Zonder naar zijn spiegelbeeld te kijken, kleedde hij zich aan en ging naar beneden om te ontbijten.

Hoofdstuk 3

DE UITNODIGING

De drie Duffelingen zaten al aan tafel toen Harry de keuken binnenkwam en ging zitten, maar ze keken geen van drieën op. Het grote rode hoofd van oom Herman ging schuil achter Het Algemeen Volksblad en tante Petunia sneed een grapefruit in vieren, met haar paardengebit verborgen achter haar afkeurend getuite lippen.
Dirk zag er woedend en chagrijnig uit en scheen om de een of andere reden nog meer ruimte in beslag te nemen dan normaal. Dat wilde heel wat zeggen, want hij hield altijd al een hele kant van de vierkante keukentafel bezet. Tante Petunia legde een kwart grapefruit zonder suiker op zijn bord met een nogal nerveus: 'Alsjeblieft, Dirkje lief,' maar Dirk keek haar alleen maar nijdig aan. Zijn leven had een hoogst onaangename wending genomen nadat hij die zomer was thuisgekomen met zijn eindrapport.
Oom Herman en tante Petunia hadden zoals gewoonlijk wel excuses weten te vinden voor zijn slechte cijfers; tante Petunia hield stug vol dat Dirk een hoogbegaafde jongen was die niet werd begrepen door zijn leraren, en oom Herman riep dat hij 'sowieso geen watje dat dag en nacht met z'n neus in de

boeken zat' als zoon wilde. Ook de beschuldigingen van pesterij werden haastig met de mantel der liefde bedekt - 'Het is een actieve, levenslustige jongen, maar hij zou geen vlieg kwaad doen!' zei tante Petunia huilerig.
Helemaal onder aan het rapport stonden echter enkele rake opmerkingen van de schoolverpleegster, die zelfs oom Herman en tante Petunia niet konden wegwuiven. Al jammerde tante Petunia nog zo vaak dat Dirk zware botten had, dat al dat overgewicht gewoon babyvet was en dat hij een jongen in de groei was die goed moest eten, het feit bleef dat bij geen enkele leverancier van schooluniformen nog kniebroeken in zijn maat te koop waren. De schoolverpleegster had gezien wat de ogen van tante Petunia - die anders zo haarscherp zagen als het ging om het signaleren van vingerafdrukken op haar glanzende muren of het bespioneren van de buren - simpelweg weigerden te zien: dat extra calorieën wel het laatste was wat Dirk nodig had, omdat hij inmiddels ongeveer even groot en zwaar was als een jonge orka.
En dus was - na een hoop knetterende ruzies, na stampende woedeaanvallen waarbij de vloer van Harry's slaapkamer had meegedeind en na vele tranen van tante Petunia - het nieuwe regime van kracht geworden. De verpleegster van Ballings had een dieetlijst opgestuurd die op de ijskast was geplakt, een ijskast waaruit al Dirks lievelingssnacks waren verwijderd - cola

en taart, chocoladerepen en hamburgers - en die nu gevuld was met groenten en fruit en andere dingen die oom Herman afdeed als 'konijnenvoer'. Om het Dirk ietsje gemakkelijker te maken, had tante Petunia erop gestaan dat de rest van het gezin hetzelfde dieet volgde en ze gaf nu ook een kwart grapefruit aan Harry, al was het zijne een stuk kleiner dan dat van Dirk. Blijkbaar dacht tante Petunia dat ze Dirks moraal het best hoog kon houden door ervoor te zorgen dat hij in elk geval meer te eten kreeg dan Harry.

Wat tante Petunia niet wist, was dat Harry het nodige verborgen had onder die losse plank in zijn slaapkamer en het dieet helemaal niet volgde. Zodra hij er lucht van had gekregen dat hij geacht werd de hele zomer alleen maar geraspte worteltjes te eten, had hij Hedwig naar zijn vrienden gestuurd met een smeekbede om hulp en die hadden hem niet in de steek gelaten. Hedwig was van Hermeliens adres teruggekeerd met een grote doos suikervrije snacks (Hermeliens ouders waren allebei tandarts), Hagrid, de jachtopziener van Zweinstein, had een grote zak zelfgebakken pindarotsjes bijgedragen (daar had Harry nog niets van gegeten, want hij had al genoeg ervaring met Hagrids kookkunst) en mevrouw Wemel had Egidius, de familie-uil, langs gestuurd met een enorme vruchtencake en een heel assortiment pasteitjes. De arme Egidius, die oud en zwak was, had vijf volle dagen nodig gehad om van die reis te bekomen.

En op Harry's verjaardag (die de Duffelingen straal genegeerd hadden), had hij vier heerlijke verjaardagstaarten gekregen, van Ron, Hermelien, Hagrid en Sirius. Harry had er nog twee over en omdat hij zich op een echt ontbijt kon verheugen als hij weer boven was, begon hij zonder klagen aan zijn armzalige grapefruit.
Oom Herman legde zijn krant met een diep gesnuif van afkeuring neer en keek naar zijn eigen kwart grapefruit.
'Is dat alles?' vroeg hij nors aan tante Petunia.
Die keek hem streng aan en knikte nadrukkelijk in de richting van Dirk, die zijn eigen portie al op had en met een zure blik in zijn kleine varkensoogjes naar het stuk van Harry zat te staren.
Oom Herman slaakte een diepe zucht, zodat zijn grote, borstelige snor heen en weer wapperde, en pakte zijn lepel.
De bel ging. Oom Herman hees zichzelf uit zijn stoel en liep naar de hal. Bliksemsnel, terwijl zijn moeder bezig was water op te zetten voor thee, gapte Dirk de rest van zijn vaders grapefruit.
Harry hoorde gepraat bij de deur. Er lachte iemand en oom Herman gaf kortaf antwoord. Toen ging de voordeur weer dicht en klonk in de hal het geluid van scheurend papier.
Tante Petunia zette de theepot op tafel en keek nieuwsgierig waar oom Herman was gebleven. Daar kwam ze al gauw achter; nog geen minuut later stormde hij de keuken weer

binnen. Hij zag bleek van woede.
'Jij daar,' blafte hij tegen Harry. 'Mee naar de woonkamer. Nu!'
Terwijl hij zich verbijsterd afvroeg wat hij nu weer misdaan had, stond Harry op en volgde oom Herman naar de andere kamer. Oom Herman deed de deur met een klap dicht.
'Dacht ik het niet?' zei hij, terwijl hij met nijdige passen naar de haard liep, zich omdraaide en Harry aankeek alsof hij op het punt stond hem te arresteren. 'Dacht ik het niet?'
Harry had dolgraag: 'Waarschijnlijk niet, nee,' willen zeggen, maar het leek hem niet verstandig oom Hermans humeur zo vroeg op de ochtend al op de proef te stellen, vooral nu dat toch al zo te lijden had onder het strenge dieet. Hij koos daarom voor een uitdrukking van beleefde verbazing.
'Dit is net gekomen,' zei oom Herman. Hij zwaaide met een vel paars briefpapier onder Harry's neus. 'Een brief. Over jou.'
Nu begreep Harry er helemaal niets meer van. Wie zou oom Herman in vredesnaam schrijven over hem? Kende hij iemand die brieven verstuurde over de post?
Oom Herman staarde Harry woedend aan, keek toen naar de brief en las hardop voor:

'Beste meneer en mevrouw Duffeling,
We hebben elkaar nog nooit ontmoet, maar Harry heeft u vast veel verteld over mijn zoon Ron.

Zoals Harry misschien gezegd heeft, vindt aanstaande maandag de finale van het Wereldkampioenschap Zwerkbal plaats en mijn man Arthur is erin geslaagd goede kaartjes te bemachtigen, via zijn connecties op het Departement van Magische Sport en Recreatie.
Ik hoop echt dat u ons de gelegenheid wilt geven om met Harry naar de wedstrijd te gaan, want dit is een kans die zich maar zelden voordoet; het is voor het eerst sinds dertig jaar dat het WK in dit land wordt gehouden en het is een hels karwei om aan kaartjes te komen. We zouden het uiteraard ook fijn vinden als Harry de rest van de zomervakantie bij ons bleef logeren en wij zouden hem dan veilig en wel op de trein naar school zetten.
Het zou het beste zijn als Harry ons uw antwoord op de normale manier toestuurt en liefst zo snel mogelijk, want de Dreuzelpostbode heeft nog nooit een brief bij ons bezorgd en volgens mij weet hij niet eens waar het is.
Ik hoop dat we Harry binnenkort kunnen begroeten.
Met vriendelijke groeten,
Molly Wemel
P.S. Ik hoop dat ik voldoende postzegels op de brief heb gedaan.'

Oom Herman hield op met lezen, stak zijn hand in zijn borstzak en haalde iets anders tevoorschijn.

'Moet je dit zien,' gromde hij.
Hij hield de envelop waarin de brief van mevrouw Wemel had gezeten omhoog en Harry moest zijn best doen om niet in lachen uit te barsten. De hele envelop was volgeplakt met postzegels, behalve een stukje van zo'n twee vierkante centimeter op de voorkant, waarin mevrouw Wemel nog net het adres van de Duffelingen had kunnen persen, in een heel priegelig handschrift.
'Nou, ze heeft er inderdaad voldoende zegels op gedaan,' zei Harry, die probeerde te doen alsof mevrouw Wemel een doodnormale vergissing had gemaakt. De ogen van zijn oom schoten vuur.
'Dat was de postbode ook al opgevallen,' zei hij tandenknarsend. 'Hij wilde heel graag weten wie die brief had gestuurd. Daarom belde hij aan. Blijkbaar vond hij het grappig.'
Harry deed er het zwijgen toe. Iemand anders zou misschien niet begrijpen waarom oom Herman zich zo druk maakte over een paar extra zegeltjes, maar Harry woonde al zo lang bij de Duffelingen dat hij maar al te goed wist hoe panisch ze werden als ze werden geconfronteerd met iets wat ook maar enigszins ongewoon was. Hun grootste angst was dat iemand te weten zou komen dat ze mensen kenden (al was dat nog zo op afstand) als mevrouw Wemel.
Oom Herman staarde Harry nog steeds woedend aan en die

deed zijn best om zijn gelaatsuitdrukking neutraal te houden. Als hij geen stomme dingen deed of zei, stond hem heel misschien een van de mooiste ervaringen van zijn leven te wachten. Hij keek of oom Herman iets zou zeggen, maar die bleef hem alleen maar woest aankijken. Harry besloot de stilte te verbreken.

'Nou - mag ik er naar toe?' vroeg hij.

Oom Hermans grote, paarse gezicht vertrok een beetje en zijn snor werd nog borsteliger. Harry wist wat zich achter die snor afspeelde: een heftig conflict tussen twee van oom Hermans meest fundamentele gevoelens. Als hij toestemming gaf, zou hij Harry blij maken, iets wat oom Herman al dertien jaar lang uit alle macht had proberen te voorkomen. Daar stond tegenover dat, als Harry voor de rest van de vakantie opkraste naar de Wemels, hij twee weken eerder van hem af zou zijn dan hij had durven hopen en als er iets was wat oom Herman vreselijk vond, was het om Harry in huis te hebben. Blijkbaar om zichzelf wat bedenktijd te gunnen, keek hij opnieuw naar de brief van mevrouw Wemel.

'Wie is dat mens?' vroeg hij en hij staarde vol afkeer naar haar handtekening.

'U hebt haar wel eens ontmoet,' zei Harry. 'De moeder van m'n vriend Ron. Ze haalde hem dit jaar af van de Zwein... van de schooltrein.'

Hij had bijna 'Zweinsteinexpres' gezegd, maar dat was de manier om zijn oom kwaad te maken. In huize Duffeling waagde niemand het om de naam van Harry's school hardop uit te spreken.
Er verscheen een diepe frons op het lage voorhoofd van oom Herman, alsof hij zich iets buitengewoon onaangenaams probeerde te herinneren.
'Een klein, dik vrouwtje?' gromde hij uiteindelijk. 'En een hele rits kinderen met rood haar?'
Harry keek hem boos aan. Dat oom Herman het lef had om iemand dik te noemen, terwijl zijn eigen zoon erin was geslaagd iets te doen wat vanaf zijn derde onvermijdelijk had geleken, namelijk breder worden dan hij lang was.
Oom Herman keek weer naar de brief.
'Zwerkbal,' mompelde hij. 'Zwerkbal - wat is dat voor flauwekul?'
Harry voelde opnieuw een vlaag van ergernis.
'Dat is een sport,' zei hij kortaf. 'Gespeeld op bezem -'
'Ja, oké, oké!' zei oom Herman luid. Harry zag tot zijn tevredenheid dat zijn oom lichtelijk paniekerig begon te worden. Blijkbaar konden zijn zenuwen het niet verdragen dat in zijn eigen woonkamer het woord 'bezemsteel' werd uitgesproken. Hij zocht gauw zijn toevlucht tot de brief, die hij opnieuw doorlas. Harry zag zijn lippen de woorden 'op de normale manier toestuurt' vormen. Hij fronste nijdig zijn

voorhoofd.
'Hoe bedoelt ze, op de normale manier?' beet hij Harry toe.
'Normaal voor ons,' zei Harry, en voor zijn oom hem de mond kon snoeren voegde hij eraan toe: 'U weet wel, per uilenpost. Dat is normaal voor tovenaars.'
Oom Herman keek hem furieus aan, alsof Harry de smerigste taal had uitgeslagen. Sputterend van woede wierp hij een zenuwachtige blik op het raam, blijkbaar uit vrees dat de buren met hun oren tegen het glas gedrukt zouden staan.
'Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat er in mijn huis niet over dat onnatuurlijke gedoe wordt gesproken?' siste hij, met een gezicht dat nu zo paars was als een overrijpe pruim. 'Over stank voor dank gesproken! Je draagt notabene de kleren die Petunia en ik je gegeven hebben -'
'Pas nadat Dirk ze had afgedragen,' zei Harry koeltjes, en hij droeg inderdaad een sweatshirt dat zo groot was dat hij de mouwen vijf keer moest omslaan voor hij zijn handen kon gebruiken en dat tot over de knieën van zijn uiterst slobberige spijkerbroek hing.
'Ik wens niet zo toegesproken te worden!' zei oom Herman, trillend van nijd.
Maar Harry liet zich niet meer alles welgevallen. De tijd dat hij gedwongen was geweest elk stom regeltje van de Duffelingen voor zoete koek te slikken was voorbij. Hij verdomde het om Dirks dieet te volgen en als het even kon, zou hij zich er ook

niet door oom Herman van laten weerhouden om naar het WK Zwerkbal te gaan.
Harry haalde diep adem, om een beetje te kalmeren en zei toen: 'Oke, dus ik mag niet naar het WK. Kan ik dan nu weer naar boven? Ik was bezig met een brief aan Sirius en die wil ik graag afmaken. U weet wel - m'n peetvader.'
Bingo! Hij had de magische woorden gezegd. De paarse kleur trok vlekkerig weg uit oom Hermans gezicht, dat plotseling op een portie slecht gemengd bosbessenijs leek.
'Was je - was je hem een brief aan het schrijven?' zei oom Herman quasi-nonchalant - maar Harry had gezien hoe de pupillen van zijn kleine oogjes plotseling samentrokken, in een vlaag van doodsangst.
'Ja, klopt,' zei Harry terloops. 'Hij heeft al een tijdje niets van me gehoord. En dadelijk denkt hij nog dat er iets mis is.'
Hij zweeg even, om van de uitwerking van zijn woorden te genieten. Hij kon als het ware de radertjes zien draaien onder oom Hermans dikke, donkere, keurig gekamde haar. Als hij verhinderde dat Harry aan Sirius schreef, zou die denken dat Harry slecht behandeld werd. Als hij Harry verbood om naar het WK Zwerkbal te gaan, zou hij dat vast aan Sirius schrijven en zou die weten dat hij slecht behandeld werd. Er was maar een uitweg. Harry kon gewoon zien hoe oom Herman tot die conclusie kwam, alsof zijn bolle, besnorde hoofd doorzichtig was. Harry probeerde niet te glimlachen en zijn eigen gezicht

zo uitdrukkingsloos mogelijk te houden en toen -
'Nou, vooruit. Ga dan maar naar dat stomme... dat achterlijke... dat WK-gedoe. Schrijf maar aan die - aan die Wemels dat ze je moeten komen ophalen. Ik heb geen tijd om je ergens in een uithoek van het land af te zetten. En blijf dan gelijk maar voor de rest van de vakantie. En schrijf aan je - aan je peetvader... schrijf maar dat je... dat je mag gaan.'
'Nou, bedankt,' zei Harry opgewekt.
Hij draaide zich om en liep naar de deur van de woonkamer, terwijl hij de aandrang onderdrukte om te juichen en een luchtsprongetje te maken. Hij mocht weg... hij mocht naar de Wemels, hij mocht naar het WK Zwerkbal!
Op de gang botste hij bijna tegen Dirk, die met zijn oor tegen de deur had gestaan in de hoop dat hij zou horen hoe Harry de wind van voren kreeg. Hij was geschokt bij het zien van Harry's brede grijns.
'Dat was een uitstekend ontbijt, vond je ook niet?' zei Harry. 'Ik zit echt vol, en jij?'
Lachend om Dirks verbijsterde gezicht holde Harry met drie treden tegelijk de trap op en stormde zijn slaapkamer binnen.
Het eerste dat hij zag was dat Hedwig terug was. Ze zat in haar kooi, staarde Harry aan met haar enorme, amberkleurige ogen en klikte met haar snavel, op een manier die betekende dat ze ergens kwaad om was. Vrijwel meteen werd duidelijk wat haar irriteerde.

'Au!' riep Harry.
Iets wat op het eerste gezicht een kleine, grijze, gevederde tennisbal leek, was tegen Harry's slaap gebotst. Hij wreef nijdig over de zijkant van zijn hoofd, keek omhoog om te zien wat hem geraakt had en zag een piepklein uiltje, zo klein dat het gemakkelijk in zijn handpalm zou passen, opgewonden rondzoeven door de kamer, als een levend stukje vuurwerk. Pas toen besefte Harry dat het uiltje een brief aan zijn voeten had laten vallen. Harry bukte zich, herkende
Rons handschrift en scheurde de envelop open, die een haastig neergekrabbeld briefje bevatte.

Harry - PA HEEFT KAARTJES - Ierland tegen Bulgarije, op maandagavond. Ma gaat die Dreuzels schrijven om te vragen of je mag komen logeren. Misschien hebben ze de brief al gehad. Ik heb geen idee hoe snel Dreuzelpost gaat, maar ik dacht, laat ik toch maar een briefje sturen met Koe.

Harry staarde naar het woordje 'Koe' en toen naar het piepkleine uiltje dat nu rond de lamp aan het plafond zoefde. Hij had nog nooit een dier gezien dat minder op een koe leek. Misschien kon hij Rons handschrift gewoon niet goed lezen. Hij richtte zijn aandacht weer op de brief.

We komen je gewoon halen, of die Dreuzels het nou goedvinden of niet! Tenslotte mag je het WK niet missen. Pa

en ma vinden het alleen beter als we net doen of we eerst hun toestemming vragen. Als ze ja zeggen, stuur Koe dan meteen terug met je antwoord en dan komen we je zondagmiddag om vijf uur ophalen. Als ze nee zeggen, stuur Koe dan ook meteen terug en dan komen we je zondagmiddag om vijf uur ophalen.
Hermelien komt vanmiddag al. Percy heeft een baantje - op het Departement voor Internationale Magische Samenwerking. Zeg alsjeblieft niks over het Buitenland als je bij ons logeert, tenzij je je graag te pletter verveelt.
Tot gauw – Ron

'Kalmeer een beetje!' zei Harry toen het uiltje opgewonden kwetterend vlak langs zijn hoofd scheerde, volgens Harry uit pure trots omdat het zijn brief op het juiste adres had bezorgd. 'Kom hier, ik wil dat je m'n antwoord meeneemt!'
Het uiltje landde fladderend op de kooi van Hedwig. Die keek hem kil aan, alsof ze hem waarschuwde om vooral geen stap dichterbij te komen.
Harry pakte opnieuw zijn adelaarsveer, greep een vers stuk perkament en schreef:

Ron, alles is oke. Ik mag van de Dreuzels. Tot morgen om vijf uur. Ik popel.
Harry

Hij vouwde het briefje heel klein op en wist het met ontzettend veel moeite aan de poot van het uiltje te binden, dat constant op en neer hipte van opwinding. Zodra het briefje stevig vastzat vloog het uiltje weg; het scheerde door het raam naar buiten en verdween uit het zicht.
Harry wendde zich tot Hedwig.
'En, ben je klaar voor een lange reis?' vroeg hij.
Hedwig kraste waardig.
'Zou je dit naar Sirius willen brengen?' zei hij en hij pakte zijn brief. 'Wacht even... ik wil er nog iets aan toevoegen.'
Hij vouwde het perkament weer open en zette nog gauw een P.S. onder aan de brief.

Als je me wilt schrijven, logeer ik voor de rest van de vakantie bij mijn vriend Ron Wemel. Zijn vader heeft kaartjes weten te bemachtigen voor het WK Zwerkbal.

Toen hij de brief afhad, bond hij hem aan Hedwigs poot; ze bleef extra stil zitten, alsof ze hem wilde laten zien hoe een echte postuil zich hoort te gedragen.
'Ik ben bij Ron als je terugkomt, oke?' zei Harry.
Ze beet hem zacht en liefdevol in zijn vinger, spreidde met een zacht geruis haar enorme vleugels en wiekte door het open raam naar buiten.
Harry keek haar na tot ze uit het zicht was, kroop toen onder zijn bed, trok de losse plank omhoog en pakte een grote

homp verjaardagstaart. Hij bleef op de grond zitten terwijl hij die opat en genoot van het gelukkige gevoel dat door hem heen stroomde. Hij had taart, en Dirk alleen maar grapefruit; het was een mooie zomerdag; morgen verliet hij de Ligusterlaan; zijn litteken voelde weer normaal aan en hij mocht naar de finale van het WK Zwerkbal. Op zo'n moment was het moeilijk om je ook maar ergens zorgen over te maken - zelfs over Heer Voldemort.

Hoofdstuk 4

TERUG NAAR HET NEST

De volgende dag had Harry zijn schoolspullen om twaalf uur al in zijn hutkoffer gepakt, net als zijn meest waardevolle bezittingen - de Onzichtbaarheidsmantel die hij van zijn vader had geërfd, de bezemsteel die hij van Sirius had gekregen en de Sluipwegwijzer van Zweinstein die hij vorig jaar van Fred en George Wemel had gekregen. Hij had het eten uit de bergplaats onder de losse plank verwijderd, alle hoeken en gaten van zijn slaapkamer twee keer gecontroleerd op eventueel vergeten spreukenboeken of ganzenveren, en de kaart van de muur gehaald waarop hij de dagen afstreepte tot hij op een september terug mocht naar Zweinstein.
Aan de Ligusterlaan nummer vier hing een uiterst gespannen sfeer. Het feit dat dadelijk een heel gezelschap tovenaars bij hen zou aankloppen, maakte de Duffelingen gespannen en kortaangebonden. Oom Herman was totaal van slag geweest toen Harry had gezegd dat de Wemels al de volgende dag om vijf uur op de stoep zouden staan.
'Je hebt toch wel tegen die lui gezegd dat ze zich een beetje normaal moeten kleden, hè?' snauwde hij. 'Ik heb gezien in

wat voor idiote vodden jouw slag mensen rondloopt. Nou, als ze hier komen, hoop ik dat ze zo fatsoenlijk zijn om gewone kleren te dragen.'
Harry begon bange voorgevoelens te krijgen. Hij had meneer en mevrouw Wemel zelden kleren zien dragen die de Duffelingen 'normaal' zouden vinden. Hun kinderen trokken tijdens de schoolvakanties vaak Dreuzelkleren aan, maar hun ouders gingen meestal gehuld in lange gewaden, die varieerden van sjofel tot regelrecht versleten. Het kon Harry geen lor schelen wat de buren zouden denken, maar hij vroeg zich wel angstig af hoe onbeschoft de Duffelingen tegen de Wemels zouden zijn, als die bleken te beantwoorden aan hun ergste schrikbeeld van tovenaars.
Oom Herman had zijn beste pak aangetrokken. Sommige mensen zouden dat misschien als een welkomstgebaar hebben opgevat, maar Harry wist dat hij dat alleen deed omdat hij er indrukwekkend en intimiderend uit wilde zien. Dirk, daarentegen, leek juist te zijn geslonken, niet omdat het dieet eindelijk begon te werken, maar uit pure angst. De laatste keer dat Dirk een volwassen tovenaar kwaad had gemaakt, had hij dat moeten bekopen met een krullerige varkensstaart die plotseling uit zijn broek stak en die oom Herman en tante Petunia operatief hadden moeten laten verwijderen in een privékliniek in Londen. Het was daarom niet vreemd dat Dirk steeds nerveus met zijn hand over zijn

achterwerk streek en met zijdelingse stappen van de ene kamer naar de andere schuifelde, zodat hij de vijand niet voor de tweede keer hetzelfde doelwit zou tonen.
Tijdens het middageten werd er vrijwel geen woord gezegd. Dirk protesteerde niet eens toen hij zag wat hij kreeg voorgezet (magere kwark met geraspte bleekselderij) en tante Petunia at helemaal niets. Met over elkaar geslagen armen en getuite lippen scheen ze op haar tong te kauwen, alsof ze moeite moest doen om de woedende tirade binnen te houden die ze graag tegen Harry zou hebben afgestoken.
'Ik neem aan dat ze met de auto komen?' blafte oom Herman plotseling over tafel.
'Eh...' zei Harry.
Daar had hij nog niet aan gedacht. Hoe wilden de Wemels hem eigenlijk komen ophalen? Ze hadden geen auto meer; de oude Ford Anglia die ze ooit hadden gebruikt reed nu in het wild rond in het Verboden Bos bij Zweinstein. Vorig jaar had meneer Wemel een auto van het Ministerie van Toverkunst geleend; zou hij dat dit jaar weer doen?
'Dat denk ik wel,' zei Harry.
Oom Herman snoof schamper in zijn snor. Normaal gesproken zou hij gevraagd hebben wat voor auto meneer Wemel had; hij beoordeelde mensen voornamelijk aan de hand van hun auto's en hoe groot en duur die waren. Maar zelfs als meneer Wemel in een Ferrari had gereden,

betwijfelde Harry nog of oom Herman hem sympathiek zou hebben gevonden.
Harry bracht het grootste gedeelte van de middag op zijn kamer door; hij werd gek van tante Petunia, die om de paar seconden door de vitrage gluurde, alsof ze gewaarschuwd was dat er buiten een losgebroken neushoorn rondliep. Uiteindelijk, om kwart voor vijf, ging Harry weer naar de woonkamer.
Tante Petunia was dwangmatig bezig rechte kussens nog rechter te leggen. Oom Herman deed alsof hij de krant las, maar zijn kleine oogjes bewogen niet en Harry wist zeker dat hij in werkelijkheid ingespannen luisterde of hij een auto hoorde aankomen. Dirk zat in een fauteuil geklemd, met zijn dikke handen stevig tegen zijn dikke achterwerk gedrukt. Harry kon niet tegen al die opgekropte spanning; hij ging op de trap in de hal zitten, met zijn ogen op zijn horloge gericht en een hart dat bonkte van opwinding.
Maar het werd vijf uur en er gebeurde niets. Oom Herman, die een beetje zweette in zijn krappe pak, deed de voordeur open, keek links en rechts de straat in en trok zijn hoofd toen snel weer terug.
'Ze zijn te laat!' snauwde hij tegen Harry.
'Weet ik,' zei Harry. 'Misschien - eh - misschien zitten ze in de file of zo.'
Tien over vijf... kwart over vijf... Harry begon zelf ook

nerveus te worden. Om half zes hoorde hij oom Herman en tante Petunia kortaf en mompelend met elkaar praten in de woonkamer.
'Geen greintje consideratie.'
'We hadden wel andere afspraken kunnen hebben.'
'Misschien denken ze dat we vragen of ze blijven eten als ze zo laat komen.'
'Mooi niet,' zei oom Herman en Harry hoorde hoe hij opstond en door de woonkamer begon te ijsberen. 'Ze nemen dat joch mee en krassen dan direct weer op. Als ze tenminste nog komen opdagen. Waarschijnlijk hebben ze zich in de dag vergist. Ik denk dat dat slag mensen weinig waarde hecht aan stiptheid. Of ze komen met een of andere oude roestbak en staan nu langs de kant van de - AAAAAAAARRRRGH!'
Harry sprong overeind. Vanuit de woonkamer klonk het geluid van drie Duffelingen die in paniek wegvluchtten. Een tel later sprintte een doodsbange Dirk naar buiten.
'Wat gebeurt er?' vroeg Harry. 'Wat is er aan de hand?'
Maar het was alsof Dirk geen woord kon uitbrengen. Met zijn handen nog steeds tegen zijn billen gedrukt, waggelde hij op topsnelheid naar de keuken. Harry ging haastig de woonkamer in.
Er klonk luid gebonk en geschraap uit de dichtgetimmerde schoorsteen van de Duffelingen, waar nu een elektrisch

haardje met een namaakkolenvuur stond.
'Wat gebeurt er?' bracht tante Petunia moeizaam uit. Ze was achteruit gedeinsd tot ze met haar rug tegen de muur stond en staarde met grote angstogen naar de haard. 'Wat gebeurt er, Herman?'
Nog geen tel later werd dat duidelijk, want ze hoorden stemmen opklinken uit de dichtgetimmerde haard.
'Au! Nee, Fred - ga terug, ga terug, er is iets misgegaan - zeg tegen George dat hij niet - AU! Nee, George, er is geen plaats, ga direct terug en zeg tegen Ron -'
'Misschien kan Harry ons horen, pa - misschien kan hij ons eruit laten -'
Vuisten bonkten op de planken achter de elektrische haard.
'Harry? Harry, kun je ons horen?'
De Duffelingen keken Harry venijnig aan, als twee woedende ratelslangen.
'Wat heeft dat te betekenen?' grauwde oom Herman. 'Wat moet dat?'
'Ze - ze hebben geprobeerd om hier te komen met behulp van Brandstof,' zei Harry, die probeerde niet in lachen uit te barsten. 'Ze kunnen via het haardvuur reizen - alleen hebben jullie de schoorsteen dichtgemaakt - wacht even -'
Hij liep naar de haard en riep door de planken heen:
'Meneer Wemel? Kunt u me horen?'
Het gebonk hield op. Iemand in de schoorsteen zei: 'Ssst!'

'Meneer Wemel, ik ben het, Harry... de schoorsteen is dichtgetimmerd. Daarom kunt u er niet uit.'
'He, verdorie!' zei de stem van meneer Wemel. 'Waarom hebben ze in 's hemelsnaam de schoorsteen dichtgemaakt?'
'Er staat nu een elektrische kachel,' legde Harry uit.
'Echt waar?' zei meneer Wemel opgewonden. 'Eklektrisch, zei je? Met een stekker? Lieve hemel, dat moet ik zien... even nadenken... au, Ron!'
Rons stem klonk boven die van de anderen uit:
'Wat doen we hier? Is er iets misgegaan?'
'Nee, natuurlijk niet, Ron,' zei Fred heel sarcastisch. 'Nee, we wilden juist graag klem komen zitten.'
'Ja, we amuseren ons hier kostelijk,' zei George, wiens stem nogal gedempt klonk, alsof hij helemaal achteraan tegen de muur gedrukt stond.
'Jongens, jongens...' zei meneer Wemel vaag. 'Ik probeer te bedenken wat we het beste kunnen doen... ja.... de enige manier... ga opzij, Harry.'
Harry trok zich terug achter de bank, maar oom Herman liep juist naar de haard.
'Wacht eens even!' brulde hij tegen de kachel. 'Wat wou u precies -'
BENG!
Het elektrische haardje vloog door de kamer toen de dichtgetimmerde schoorsteen open spatte en meneer

Wemel, Fred, George en Ron in een regen van puin en splinters naar buiten werden geblazen. Tante Petunia krijste en viel achterover op het salontafeltje; oom Herman wist haar nog net te grijpen voor ze op de grond smakte en staarde met open mond en sprakeloos naar de Wemels, die allemaal vuurrood haar hadden, inclusief Fred en George, die als twee druppels water op elkaar leken, tot aan de laatste sproet toe.
'Zo, dat is beter,' hijgde meneer Wemel, die het stof van zijn lange groene gewaad klopte en zijn bril recht zette. 'Aha - u bent vast de oom en tante van Harry!'
Meneer Wemel, die lang, mager en kalend was, stapte met uitgestoken hand op oom Herman af, maar die deinsde snel een paar stappen achteruit en trok tante Petunia met zich mee. Oom Herman leek met stomheid geslagen. Zijn beste pak zat onder de kalk, die ook in zijn haar en snor was neergedaald, zodat hij in een oogwenk dertig jaar ouder leek te zijn geworden.
'En - ja - sorry voor de rommel,' zei meneer Wemel, die zijn hand liet zakken en over zijn schouder naar de verwoeste haard keek. 'Allemaal mijn schuld. Het was gewoon niet bij me opgekomen dat we er aan deze kant niet uit zouden kunnen. Ik heb uw schoorsteen laten opnemen in het Haardrooster, snapt u - gewoon voor een middag, zodat we Harry konden ophalen. Strikt genomen mogen Dreuzelschoorstenen niet worden aangesloten - maar ik ken

een mannetje bij de Dienst Rookkanalen en die heeft het geregeld. Maakt u zich geen zorgen, ik heb dat in een wip gerepareerd. Ik zal eerst even vuur maken om de jongens terug te sturen en dan herstel ik uw schoorsteen voor ik Verdwijnsel.'
Harry durfde te wedden dat de Duffelingen daar geen woord van begrepen hadden. Ze staarden meneer Wemel nog steeds met open mond aan. Tante Petunia kwam wankelend overeind en zocht vlug dekking achter oom Herman.
'Hallo, Harry!' zei meneer Wemel monter. 'Heb je je hutkoffer ingepakt?'
'Ja, hij staat boven,' zei Harry, die ook grijnsde.
'Wij halen hem wel,' zei Fred meteen. Met een knipoog naar Harry verlieten hij en George de kamer. Ze wisten waar Harry's slaapkamer was, omdat ze hem daar ooit in het holst van de nacht uit hadden gered. Harry vermoedde dat Fred en George hoopten dat ze een glimp zouden opvangen van Dirk; Harry had veel over hem verteld.
'Zo,' zei meneer Wemel, die een beetje met zijn armen zwaaide terwijl hij woorden zocht om de steeds pijnlijkere stilte te verbreken. 'Leuk - eh - leuk huis heeft u.'
Aangezien de altijd zo smetteloze woonkamer van de Duffelingen nu bedekt was met een dikke laag stof en puin, viel die opmerking niet al te goed. Oom Hermans gezicht werd weer paars en tante Petunia begon opnieuw op haar tong

te kauwen. Ze schenen echter te bang te zijn om ook echt iets te zeggen.
Meneer Wemel keek om zich heen. Hij was dol op alles wat met Dreuzels te maken had en Harry zag dat hij popelde om de tv en videorecorder van dichterbij te bekijken.
'Die werken zeker ook op eklektriciteit?' zei hij, met het air van een kenner. 'O ja, ik zie de stekkers. Ik verzamel namelijk stekkers,' vertrouwde hij oom Herman toe. 'En batterijen. Ik heb thuis een heel grote verzameling batterijen. M'n vrouw denkt dat ik gek ben, maar ach...'
Oom Herman dacht duidelijk ook dat meneer Wemel gek was. Hij schuifelde een klein stukje naar rechts en probeerde voor tante Petunia te gaan staan, alsof hij bang was dat meneer Wemel hen plotseling te lijf zou gaan.
Opeens kwam Dirk de kamer weer binnen. Harry hoorde het gebonk van zijn hutkoffer op de trap en besefte dat Dirk uit angst voor die geluiden uit de keuken was gevlucht. Dirk schuifelde met zijn rug tegen de muur door de kamer, staarde meneer Wemel met grote angstogen aan en probeerde zichzelf te verschuilen achter zijn vader en moeder. Weliswaar was het lichaam van oom Herman meer dan massief genoeg om zo'n knokig iemand als tante Petunia te bedekken, maar als het zaak was iemand van Dirks omvang aan het zicht te onttrekken, was het helaas volkomen ontoereikend.

'Aha, dus dat is je neefje, Harry?' zei meneer Wemel, die opnieuw een dappere poging deed om het gesprek op gang te houden.
'Klopt,' zei Harry. 'Dat is Dirk.'
Hij en Ron wisselden een blik van verstandhouding en keken toen gauw de andere kant op; de verleiding om in lachen uit te barsten was haast onweerstaanbaar. Dirk hield zijn handen nog steeds om zijn achterwerk geklemd, alsof hij bang was dat het eraf zou vallen en meneer Wemel leek zich oprecht zorgen te maken om Dirks merkwaardige gedrag. Toen meneer Wemel opnieuw iets zei, hoorde Harry aan zijn stem dat hij ervan overtuigd was dat Dirk minstens zo gek was als de Duffelingen van hem dachten, alleen voelde meneer Wemel eerder mededogen dan angst.
'En, heb je een fijne vakantie, Dirk?' vroeg hij vriendelijk.
Dirk stootte een zacht gejammer uit en Harry zag dat hij zijn handen nog steviger om zijn bolle achterwerk klemde.
Fred en George kwamen de kamer binnen, met Harry's hutkoffer tussen hen in. Ze keken om zich heen en toen ze Dirk zagen, verschenen er twee identieke, duivelse grijnzen op hun gezichten.
'Ah, mooi zo,' zei meneer Wemel. 'Nou, dan gaan we maar weer eens.'
Hij stroopte de mouwen van zijn gewaad op en pakte zijn toverstaf. Harry zag de Duffelingen alledrie tegelijk

achteruitdeinzen, tot ze met hun rug tegen de muur stonden.
'Incendio!' zei meneer Wemel en hij wees met zijn staf op het gat waar de haard had gestaan.
Onmiddellijk laaiden in de schoorsteen vlammen op, die vrolijk knetterden, alsof ze al urenlang brandden. Meneer Wemel haalde een klein zakje dat met een koordje gesloten was uit zijn gewaad, maakte het koordje los, haalde er een snufje poeder uit en gooide dat in de vlammen, die smaragdgroen werden en nog hoger opflakkerden.
'Vooruit, Fred, jij eerst,' zei meneer Wemel.
'Ik kom eraan,' zei Fred. 'O jee - wacht even -'
Er was een zak met snoepgoed uit Freds zak gevallen en de inhoud rolde alle kanten op - grote, dikke toffees in felgekleurde papiertjes.
Fred kroop haastig op handen en knieën door de kamer, propte de toffees weer in zijn zakken, zwaaide vrolijk naar de Duffelingen, stapte naar de haard en liep regelrecht het vuur in, terwijl hij 'Het Nest!' riep. Tante Petunia snakte trillerig naar adem. Er klonk een gierend geluid en Fred was verdwenen.
'Oke, George,' zei meneer Wemel, 'nu jij en die hutkoffer.'
Harry hielp hem om de koffer naar de vlammen te dragen en hem rechtop te zetten, zodat George hem beter kon vasthouden. Hij riep ook: 'Het Nest!', er klonk opnieuw een gierend geluid en ook George was verdwenen.

'Nu jij, Ron,' zei meneer Wemel.
'Tot ziens,' zei Ron opgewekt tegen de Duffelingen. Hij grijnsde breed tegen Harry, stapte het vuur in, riep: 'Het Nest!' en was weg.
Alleen Harry en meneer Wemel waren nu nog over.
'Nou, tot ziens dan maar,' zei Harry tegen de Duffelingen.
Die zeiden helemaal niets terug. Harry liep naar het vuur, maar net toen hij bij de rand van de haard was, stak meneer Wemel zijn hand uit en hield hem tegen. Hij keek de Duffelingen verbaasd aan.
'Harry zei tot ziens,' zei hij. 'Hebben jullie hem niet gehoord?'
'Maakt niet uit,' mompelde Harry tegen meneer Wemel. 'Dat kan me echt niks schelen.'
Maar meneer Wemel nam zijn hand niet van Harry's schouder.
'Jullie zien jullie neef pas volgend jaar zomer terug,' zei hij licht verontwaardigd tegen oom Herman. 'Dan is het toch niet te veel gevraagd om even afscheid te nemen?'
Er gleden allerlei woedende uitdrukkingen over het gezicht van oom Herman. Het feit dat hij een lesje in beleefdheid kreeg van een man die zojuist zijn halve woonkamer in puin had gelegd, scheen hem ongelooflijk tegen de borst te stuiten, maar meneer Wemel had zijn toverstaf nog steeds in zijn hand. De kleine oogjes van oom Herman flitsten heel even naar die staf en toen zei hij met de grootst mogelijke tegenzin:

'Nou, dag.'
'Tot ziens,' zei Harry. Hij stak een voet in de groene vlammen, die prettig aanvoelden, als een warme adem. Op dat moment hoorde hij echter een afschuwelijk, kokhalzend geluid en begon tante Petunia te gillen.
Harry draaide zich vliegensvlug om. Dirk stond niet meer achter zijn ouders. Hij knielde naast het salontafeltje en hij kokhalsde en spuugde omdat er een minstens dertig centimeter lang, slijmerig paars geval uit zijn mond stak. Een tel lang was Harry volslagen verbijsterd, maar toen besefte hij dat dat paarse ding Dirks tong was -en dat er een felgekleurd snoeppapiertje naast hem op de grond lag.
Tante Petunia gooide zich naast Dirk neer, greep het uiteinde van zijn gezwollen tong en probeerde die uit zijn mond te rukken; het was dus niet verbazingwekkend dat Dirk harder begon te sputteren en gillen dan ooit en haar probeerde weg te duwen. Oom Herman brulde en zwaaide met zijn armen en meneer Wemel moest schreeuwen om zich verstaanbaar te maken.
'Geen paniek, ik maak hem zo weer de oude!' bulderde hij en hij stapte met uitgestoken toverstok op Dirk af, maar tante Petunia begon nog doordringender te krijsen en wierp zich boven op haar zoon om hem tegen meneer Wemel te beschermen.
'Nee, echt,' zei meneer Wemel wanhopig. 'Een heel simpel

spreukje - het komt door die toffee - m'n zoon Fred - altijd bezig met practical jokes - gewoon een Zwelbezwering - dat neem ik tenminste aan - heb ik zo weer gefikst -'
De Duffelingen lieten zich echter niet geruststellen, maar werden juist steeds banger; tante Petunia rukte hysterisch snikkend aan Dirks tong, alsof ze vastbesloten was hem uit zijn mond te scheuren; Dirk leek bijna te stikken onder de gecombineerde last van zijn moeder en zijn tong en oom Herman, die nu echt door het dolle heen was, greep een porseleinen beeldje van het dressoir en gooide dat keihard naar meneer Wemel. Die dook gauw weg, zodat het beeldje aan gruzelementen spatte in de geruïneerde haard.
'Toe nou!' zei meneer Wemel nijdig en hij zwaaide met zijn toverstaf. 'Ik probeer alleen maar te helpen!'
Brullend als een aangeschoten nijlpaard griste oom Herman nog een beeldje van het dressoir.
'Ga alvast maar, Harry! Vooruit, ga weg!' riep meneer Wemel, die zijn staf op oom Herman richtte. 'Ik los dit wel op!'
Harry wilde eigenlijk de pret niet missen, maar het tweede beeldje van oom Herman floot rakelings langs zijn linkeroor en bij nader inzien leek het hem verstandiger om de zaak aan meneer Wemel over te laten. Hij stapte het vuur in en keek nog even achterom terwijl hij: 'Het Nest!' zei; in de laatste vluchtige glimp die hij opving van de woonkamer, zag hij hoe meneer Wemel een derde beeldje uit de hand van oom

Herman schoot met behulp van zijn toverstaf, hoe tante Petunia gillend boven op Dirk lag en hoe Dirks tong als een grote, slijmerige python uit zijn mond kronkelde. Maar een oogwenk later begon Harry razendsnel rond te tollen en verdween de woonkamer van de Duffelingen uit het zicht, in een baaierd van smaragdgroene vlammen.

Hoofdstuk 5

TOVERTWEELINGS TOPFOPSHOP

Harry tolde sneller en sneller rond, met zijn ellebogen stevig tegen zijn zij gedrukt. Hij zag talloze wazige haarden langs flitsen, tot hij misselijk begon te worden en zijn ogen dichtdeed. Toen hij merkte dat hij vaart minderde, stak hij gauw zijn handen uit en remde nog net op tijd af om te voorkomen dat hij vanuit het haardvuur van de Wemels languit op de keukenvloer plofte.
'En, heeft hij hem opgegeten?' zei Fred opgewonden, terwijl hij zijn hand uitstak om Harry uit de haard te helpen.
'Ja,' zei Harry, die zich oprichtte. 'Wat was dat?'
'Ton-Tong Toffee,' zei Fred vrolijk. 'Die hebben George en ik zelf uitgevonden en we zochten al de hele zomer iemand om hem op uit te proberen...'
Het kleine keukentje galmde van het gelach; Harry keek om zich heen en zag dat Ron en George aan de schoongeschrobde houten tafel zaten, samen met twee roodharige personen die hij nog nooit eerder had ontmoet, al besefte hij meteen wie dat moesten zijn: Bill en Charlie, de twee oudste gebroeders Wemel.
'Hallo, Harry, hoe gaat ie?' zei de dichtstbijzijnde van de twee.

Hij stak grijnzend een grote hand uit, die Harry schudde, en hij voelde blaren en eeltplekken onder zijn vingers. Dat moest Charlie zijn, die in Roemenie met draken werkte. Charlie leek qua postuur veel op de tweeling en was korter en meer gedrongen dan Percy en Ron, die allebei nogal lang en slungelig waren. Hij had een breed, gemoedelijk, verweerd gezicht, dat zo overdekt was met sproeten dat het leek alsof hij diep gebruind was; op een van zijn gespierde armen zag Harry het grote, glanzende litteken van een oude brandwond.
Bill stond glimlachend op en gaf Harry ook een hand. Bill kwam als een verrassing: Harry wist dat hij voor Goudgrijp werkte, de tovenaarsbank en dat hij Hoofdmonitor was geweest op Zweinstein en daarom had hij zich een oudere versie van Percy voorgesteld; doodsbang om ook maar het kleinste regeltje te overtreden en dol op commanderen. Bill was echter - er was geen ander woord voor - cool. Hij was groot, droeg zijn lange haar in een paardenstaart en had een oorring in waar een grote slagtand aan bungelde. Zijn kleren zouden niet uit de toon vallen op een rockconcert, alleen zag Harry dat zijn laarzen niet van leer waren, maar van drakenhuid.
Voor iemand verder nog iets kon zeggen, klonk er een zacht ploppend geluidje en verscheen meneer Wemel plotseling uit het niets, achter de schouder van George. Hij was bozer dan Harry hem ooit had meegemaakt.

'Dat was niet grappig, Fred!' schreeuwde hij. 'Wat heb je die Dreuzeljongen in vredesnaam gegeven?'
'Ik heb hem niks gegeven,' zei Fred, met nog zo'n duivelse grijns. 'Ik heb alleen iets laten vallen - wist ik veel dat hij het op zou eten? Dat is z'n eigen stomme schuld.'
'Je hebt het met opzet laten vallen!' tierde meneer Wemel. 'Je wist dat hij het op zou eten, je wist dat hij op dieet was -'
'Hoe groot is z'n tong geworden?' vroeg George gretig.
'Bijna anderhalve meter, voor ik z'n ouders eindelijk zover kreeg dat ik hem mocht laten krimpen!'
Harry en de Wemels schaterden opnieuw van het lachen.
'Dat is niet grappig!' schreeuwde meneer Wemel. 'Zulke fratsen kunnen de relatie tussen Dreuzels en tovenaars ernstig verstoren! Ik ben m'n hele leven bezig campagne te voeren tegen de mishandeling van Dreuzels en dan flikken m'n bloedeigen zoons me -'
'We hebben het hem niet gegeven omdat hij een Dreuzel is!' zei Fred verontwaardigd.
'Nee, we hebben het gegeven omdat hij een dikke, etterige bullebak is,' zei George. 'Ja toch, Harry?'
'Ja, dat klopt, meneer Wemel,' zei Harry serieus.
'Daar gaat het niet om!' foeterde meneer Wemel. 'Wacht maar, als ik het aan jullie moeder vertel -'
'Als je wat vertelt?' zei iemand achter hem.
Mevrouw Wemel was net de keuken binnengekomen. Ze was

klein en mollig, met een heel vriendelijk gezicht, hoewel haar ogen op het moment achterdochtig toegeknepen waren.
'Hallo, Harry,' zei ze toen ze hem zag zitten, en ze glimlachte. Toen flitsten haar ogen weer naar haar man. 'Als je me wat vertelt, Arthur?'
Meneer Wemel aarzelde en Harry zag dat hij niet echt van plan was geweest zijn vrouw te vertellen wat er gebeurd was, al was hij nog zo kwaad op Fred en George. Er viel een ongemakkelijke stilte, terwijl meneer Wemel nerveus naar zijn vrouw keek, maar toen verschenen er twee meisjes in de deuropening achter mevrouw Wemel. De een had een grote bos bruin haar en nogal forse voortanden en was Hermelien Griffel, de vriendin van Harry en Ron. De ander was klein, met rood haar en was Rons zusje Ginny. Ze glimlachten allebei tegen Harry, die teruggrijnsde, en Ginny werd vuurrood - sinds Harry's eerste bezoek aan Het Nest had ze een groot zwak voor hem.
'Als je me wat vertelt, Arthur?' herhaalde mevrouw Wemel op onheilspellende toon.
'O, niks eigenlijk, Molly,' mompelde meneer Wemel. 'Fred en George hadden alleen - maar ik heb ze al op hun donder gegeven -'
'Wat hebben ze nu weer uitgespookt?' zei mevrouw Wemel. 'Als het ook maar iets te maken heeft met Tovertweelings Topfopshop -'

'Waarom laat je Harry niet even zien waar hij slaapt, Ron?' zei Hermelien vanuit de deuropening.
'Hij weet waar hij slaapt,' zei Ron. 'Op mijn kamer. Daar heeft hij de laatste keer ook -'
'Dan gaan we allemaal even kijken,' zei Hermelien met nadruk.
'O,' zei Ron, die het doorkreeg. 'Oke.'
'Ja, dan gaan wij ook mee,' zei George.
Jullie blijven hier!' snauwde mevrouw Wemel.
Harry en Ron schuifelden gauw de keuken uit, en gevolgd door Hermelien en Ginny liepen ze door de smalle gang naar de krakkemikkige trap die zigzaggend naar de bovenverdiepingen voerde.
'Wat is Tovertweelings Topfopshop?' vroeg Harry terwijl ze naar boven klommen.
Ron en Ginny lachten, maar Hermelien niet.
'Toen ma op een keer de kamer van Fred en George schoonmaakte, vond ze een grote stapel bestelformulieren,' zei Ron zacht. 'Ellenlange prijslijsten voor allerlei dingen die ze zelf hadden uitgevonden. Fopartikelen, snap je. Fopstokken en magisch snoepgoed, dat soort dingen. Echt fantastisch. Ik wist niet dat ze bezig waren zulke spullen uit te vinden...'
'We hoorden wel vaak ontploffingen op hun kamer, maar we hadden geen idee dat ze dingen aan het maken waren,' zei

Ginny. 'We dachten dat ze gewoon van geknal hielden.'
'Alleen waren sommige spullen - of eigenlijk alle - een beetje gevaarlijk,' zei Ron. 'En ze waren van plan ze op Zweinstein te verkopen, om een centje bij te verdienen. Ma ging helemaal door het lint.
Ze zei dat ze niks meer mochten maken en ze verbrandde al die bestelformulieren... ze was sowieso woest op ze. Ze hebben lang niet zoveel S.L.IJ.M.B.A.L.len gehaald als ma verwacht had.'
Een S.L.IJ.M.B.A.L. was een Schriftelijke Loftuiting wegens IJver Magische Bekwaamheid en Algeheel Leervermogen, de graad die studenten aan Zweinstein trachtten te behalen als ze vijftien waren.
'En toen kregen ze ook nog eens knetterende ruzie met ma omdat die wil dat ze bij het Ministerie gaan werken, net als pa, en ze tegen haar zeiden dat ze gewoon een fopwinkel wilden beginnen,' zei Ginny.
Op dat moment ging een deur op de overloop op de tweede verdieping open en werd er een hoofd om de hoek gestoken, een heel geïrriteerd hoofd dat voorzien was van een bril met hoornen montuur.
'Hoi, Percy,' zei Harry.
'O, hallo, Harry,' zei Percy. 'Ik vroeg me al af wie er zoveel lawaai maakte. Ik probeer te werken, snap je - ik heb een rapport voor kantoor dat af moet - en ik kan me niet

concentreren als mensen constant de trap op en af denderen.'
'We denderen niet,' zei Ron geërgerd. 'We lopen gewoon. Sorry als we het ultrageheime werk van het Ministerie van Toverkunst verstoord hebben!'
'Waar ben je mee bezig?' vroeg Harry.
'Een rapport voor het Departement van Internationale Magische Samenwerking,' zei Percy zelfvoldaan. 'We proberen de bodemdikte van toverketels te standaardiseren. Sommige van die goedkope prullen uit het buitenland zijn net een cruciale fractie te dun - het aantal lekkages neemt jaarlijks met bijna drie procent toe -'
'Dat wordt vast een wereldschokkend rapport,' zei Ron. 'Het zou me niks verbazen als je lekkende ketels de voorpagina van de Ochtendprofeet halen.'
Percy werd een beetje rood.
'Ja, doe maar schamper, Ron,' zei hij verhit, 'maar als we niet tot internationale afspraken komen, zou de markt wel eens overspoeld kunnen worden met gammele, flinterdunne producten die ernstig gevaar kunnen opleveren voor -'
'Ja, ja, al goed, al goed,' zei Ron en hij liep verder de trap op. Percy sloeg zijn slaapkamerdeur met een klap dicht. Terwijl Harry, Hermelien en Ginny achter Ron aan nog drie trappen verder klommen, hoorden ze beneden uit de keuken woedend geschreeuw op klinken. Zo te horen had meneer Wemel zijn vrouw over de toffees verteld.

Het kamertje helemaal boven in het huis, waar Ron sliep, was niet veel veranderd sinds Harry's laatste bezoek; dezelfde posters van Rons favoriete Zwerkbalteam, de Cambridge Cannons, zwierden en zwaaiden aan de muren en het schuine plafond, en het aquarium op de vensterbank, waar eerst kikkerdril in had gezeten, bevatte nu een reusachtige kikker. Schurfie, Rons oude rat, was er niet meer, maar nu had hij het piepkleine grijze uiltje dat Rons brief had bezorgd in de Ligusterlaan. Het uiltje hipte op en neer in een kleine kooi en kwetterde als een gek.

'Hou je snavel, Koe,' zei Ron, die tussen twee van de vier matrassen doorschuifelde die in de kamer waren gepropt. 'Fred en George slapen hier ook, omdat Bill en Charlie hun kamer hebben,' zei hij tegen Harry. 'Percy houdt z'n kamer helemaal alleen voor zichzelf, omdat hij zogenaamd moet werken.'

'Eh - waarom noem je die uil eigenlijk Koe?' vroeg Harry aan Ron.

'Omdat hij stom is,' zei Ginny. 'Eigenlijk heet hij Koekeroekus.'

Ja, en dat is helemaal geen stomme naam,' zei Ron sarcastisch. 'Ginny heeft hem zo genoemd,' legde hij uit. 'Dat vond ze lief klinken. Ik heb nog geprobeerd het te veranderen, maar het was al te laat, hij luistert nergens anders meer naar. Dus heb ik er maar Koe van gemaakt. Ik hou hem

hier op m'n kamer omdat Egidius en Hermes anders gek van hem worden. Ik word trouwens ook gek van hem.'
Koekeroekus zoefde vrolijk en schril krassend door zijn kooi. Harry kende Ron al te goed om hem serieus te nemen. Hij had ook constant geklaagd over Schurfie, zijn oude rat, maar was vreselijk van streek geweest toen hij dacht dat hij was opgevreten door Knikkebeen, de kat van Hermelien.
'Waar is Knikkebeen eigenlijk?' vroeg Harry aan Hermelien.
'Buiten in de tuin, denk ik,' zei ze. 'Hij vindt het heerlijk om achter de tuinkabouters aan te zitten. Die heeft hij nog nooit eerder gezien.'
'Dus Percy heeft het naar z'n zin op z'n werk?' zei Harry, die op een van de bedden ging zitten en keek hoe de Cambridge Cannons de posters aan het plafond in en uit scheerden.
'Naar z'n zin?' zei Ron duister. 'Ik denk dat hij niet eens meer thuis zou komen als pa hem niet dwong. Het is gewoon een obsessie voor hem. Laat hem alsjeblieft niet over z'n baas beginnen. Volgens meneer Krenck... zoals ik tegen meneer Krenck zei.... meneer Krenck is van mening... ik hoorde van meneer Krenck... Ik denk dat ze binnenkort hun verloving bekendmaken.'
'Heb je een leuke zomer gehad, Harry?' vroeg Hermelien. 'Heb je onze voedselpakketten gekregen?'
'Ja, nog heel erg bedankt,' zei Harry. 'Zonder die taarten had ik het echt niet gered.'

'En heb je nog iets gehoord van - ?' begon Ron, maar na een blik van Hermelien deed hij er het zwijgen toe. Harry wist dat Ron naar Sirius had willen vragen. Ron en Hermelien waren zo nauw betrokken geweest bij de ontsnapping van Sirius uit de klauwen van het Ministerie van Toverkunst dat ze haast net zo sterk meeleefden met Harry's peetvader als hijzelf. Desondanks leek het niet verstandig om in het bijzijn van Ginny over hem te praten. Alleen zij drieën en professor Perkamentus wisten hoe Sirius ontsnapt was en geloofden in zijn onschuld.

'Volgens mij zijn ze gestopt met ruziën,' zei Hermelien om de pijnlijke stilte te overbruggen, want Ginny keek nieuwsgierig van Ron naar Harry. 'Zullen we naar beneden gaan en je moeder helpen met het eten?'

'Ja, oke,' zei Ron. Ze verlieten zijn kamer en gingen weer naar de keuken, waar ze alleen mevrouw Wemel aantroffen. Ze leek boos en uit haar doen.

'We eten buiten, in de tuin,' zei ze toen ze binnenkwamen. 'Er is hier gewoon niet genoeg plaats voor elf mensen. Zouden jullie de borden naar buiten willen brengen, meisjes? Bill en Charlie zijn de tafels aan het opzetten. En nemen jullie twee het bestek mee,' zei ze tegen Ron en Harry. Ze wees ietsje krachtiger dan de bedoeling was geweest met haar toverstok op een berg aardappelen in de gootsteen en die spatten zo snel uit hun schil dat ze tegen de muren en het plafond heen

en weer ketsten.
'O, lieve hemel' snauwde ze en wees met haar staf op een veger en blik, die van het aanrecht sprongen, over de vloer heen en weer begonnen te schaatsen en de aardappels opveegden. 'Die twee!' snauwde ze woedend terwijl ze potten en pannen uit een keukenkastje griste, en Harry wist dat ze Fred en George bedoelde. 'Ik weet echt niet wat er van die twee moet worden, echt niet. Geen greintje ambitie, behalve om zoveel mogelijk rotzooi te schoppen...'
Ze smeet een grote koperen steelpan op de keukentafel en begon er met haar toverstok in te zwaaien. Terwijl ze roerde, stroomde er
een romige saus uit de punt van haar stok.
'Het is niet dat ze geen hersens hebben,' vervolgde ze nijdig, terwijl ze met de steelpan naar het fornuis liep en dat aanstak met nog een zwaai van haar toverstaf. 'Ze gebruiken ze alleen niet en als ze niet gauw een beetje verstandiger worden, zitten ze dadelijk echt in de nesten. Ik heb over die twee al meer uilen van Zweinstein gehad dan over de rest van m'n kinderen bij elkaar. Als ze zo doorgaan, krijgen ze nog met de Taakeenheid Ongepast Spreukgebruik te maken!'
Mevrouw Wemel porde met haar stok tegen de bestekla, die openvloog. Harry en Ron sprongen gauw opzij toen verscheidene messen uit de la sprongen, door de keuken vlogen en de aardappels in blokjes begonnen te snijden die

de veger en blik net weer in de gootsteen hadden gedeponeerd.
'Ik weet niet waar we in de fout zijn gegaan,' zei mevrouw Wemel, die haar toverstok neerlegde en nog meer steelpannen tevoorschijn haalde. 'Het is al jaren hetzelfde liedje, de ene toestand na de andere en ze luisteren gewoon niet naar - O, NIET WEER!'
Ze had haar toverstok van de keukentafel gepakt en die was luid piepend in een grote rubbermuis veranderd.
'Weer zo'n fopstok!' schreeuwde ze. 'Hoe vaak heb ik die twee al niet gezegd dat ze hun rotzooi moeten opruimen?'
Ze pakte gauw haar echte toverstok en toen ze zich omkeerde, zag ze dat de saus op het fornuis aanbrandde.
'Vooruit,' zei Ron haastig tegen Harry en hij griste een handvol bestek uit de la. 'Laten we Bill en Charlie gaan helpen.'
Ze lieten mevrouw Wemel alleen en gingen door de achterdeur naar buiten.
Ze hadden nog maar een paar stappen gezet toen er een rossige kat met kromme poten de tuin uit kwam stormen, met zijn pluizige staart hoog opgestoken. Dat was Knikkebeen, de kat van Hermelien en hij had het gemunt op iets wat net een modderige aardappel op pootjes leek. Harry herkende het wezentje direct als een tuinkabouter. Het was hoogstens vijfentwintig centimeter groot en zijn eeltige voetjes roffelden

razendsnel over het erf terwijl hij naar de achterdeur sprintte en vliegensvlug in een van de kaplaarzen dook die her en der verspreid lagen. Harry hoorde de kabouter opgewonden giechelen terwijl Knikkebeen zijn poot in de laars stak en hem probeerde te grijpen. Ondertussen klonken aan de andere kant van het huis keiharde, bonkende geluiden.

De oorzaak van die herrie werd duidelijk toen ze de tuin inliepen en zagen dat Bill en Charlie allebei hun toverstok getrokken hadden en twee gehavende oude tafels hoog boven het grasveld lieten rondvliegen. De tafels beukten tegen elkaar en probeerden elkaar blijkbaar uit de lucht te slaan. Fred en George juichten; Ginny lachte en Hermelien stond onzeker aan de rand van het groepje, zowel geamuseerd als ongerust.

Bills tafel diende die van Charlie een enorme mep toe en brak een van zijn poten af. Boven hen klonk gerammel en toen ze opkeken, zagen ze Percy's hoofd uit een raam op de tweede verdieping steken.

'Kan het misschien ietsje zachter!' bulderde hij.

'Sorry, Percy,' zei Bill grijnzend. 'Hoe gaat het met je ketelbodems?'

'Slecht!' zei Percy knorrig en hij sloeg het raam weer dicht.

Grinnikend lieten Bill en Charlie de tafels op het gras zakken, met de smalle kanten tegen elkaar en met een kleine tik van zijn toverstok maakte Bill de afgebroken poot weer vast en toverde tafelkleden uit het niets.

Tegen zevenen bogen de twee tafels haast door onder de schotels en schalen met het resultaat van mevrouw Wemels uitstekende kookkunst en namen de negen Wemels en Harry en Hermelien plaats om te gaan eten, onder een heldere, donkerblauwe hemel. Voor iemand die het de hele zomer met hompen oudbakken taart had moeten stellen was dat verrukkelijk, en eerst luisterde Harry meer dan dat hij praatte, terwijl hij gekookte aardappels, salade en pastei met kip en ham opschepte.

Aan de andere kant van de tafel vertelde Percy zijn vader uitgebreid over zijn ketelbodemrapport.

'Ik heb meneer Krenck verzekerd dat het rapport aanstaande dinsdag af zal zijn,' zei Percy pompeus. 'Dat is ietsje eerder dan hij verwacht had, maar ik werk graag snel en efficiënt. Ik denk dat hij blij zal zijn dat ik het zo gauw inlever. We hebben het op het moment razend druk op onze afdeling, met alle zaken die geregeld moeten worden voor het WK. We krijgen gewoon niet voldoende ondersteuning van het Departement van Magische Sport en Recreatie. Ludo Bazuyn -'

'Ik mag Ludo graag,' zei meneer Wemel mild.

Hij heeft die goede kaartjes voor ons versierd. Ik heb hem ooit uit de brand geholpen toen z'n broer Otto in de problemen zat - het ging om een grasmaaier met bovennatuurlijke krachten - en toen heb ik de boel weer gladgestreken.'

'O, Bazuyn is heel aardig,' zei Percy nogal laatdunkend, 'maar hoe ze die ooit tot Afdelingshoofd hebben kunnen benoemen... als ik hem met meneer Krenck vergelijk! Ik kan me niet voorstellen dat, als meneer Krenck een lid van onze afdeling kwijt was, hij zelfs geen poging zou doen om erachter te komen wat er met hem of haar gebeurd was. Weet u dat Berta Kriel nu al meer dan een maand vermist wordt? Ze zou op vakantie gaan naar Albanië en sindsdien heeft niemand meer iets van haar gehoord.'
'Ja, daar heb ik Ludo ook naar gevraagd,' zei meneer Wemel fronsend. 'Hij beweert dat Berta wel vaker een tijdje zoek is geweest -hoewel ik moet toegeven dat ik me zorgen zou maken als het om iemand van mijn afdeling ging...'
'O, Berta is inderdaad een hopeloos geval,' zei Percy. 'Ik heb gehoord dat ze al jarenlang constant van de ene afdeling naar de andere wordt overgeplaatst. Niemand wil haar eigenlijk hebben... maar toch zou Bazuyn een poging moeten doen om haar op te sporen. Meneer Krenck voelt zich persoonlijk betrokken bij de zaak - ze heeft ook een tijdje op ons departement gewerkt, weet u, en ik denk dat meneer Krenck echt op haar gesteld was - maar Bazuyn lacht alleen maar en zegt dat ze waarschijnlijk verkeerd op de kaart heeft gekeken en nu in Australië zit in plaats van Albanië. Maar goed...'
Percy slaakte een indrukwekkende zucht en nam een grote slok vlierbloesemwijn, '... we hebben al meer dan genoeg aan

ons hoofd op het Departement voor Internationale Magische Samenwerking zonder ook nog eens pogingen te moeten ondernemen om medewerkers van andere departementen te vinden. Zoals u weet, moet vlak na het WK nog een groot evenement georganiseerd worden.'
Hij schraapte veelbetekenend zijn keel en keek naar het uiteinde van de tafel waar Harry, Ron en Hermelien zaten. 'U weet wat ik bedoel, vader.' Op ietsje luidere toon vervolgde hij: 'Dat ultra geheime evenement.'
Ron sloeg zijn ogen ten hemel en mompelde tegen Harry en Hermelien: 'Vanaf het moment dat hij op dat departement begonnen is, probeert hij ons zover te krijgen dat we hem vragen wat dat evenement is. Waarschijnlijk een expositie van ketels met extra dikke bodems.'
In het midden van de tafel had mevrouw Wemel woorden met Bill over zijn oorringetje, dat hij blijkbaar pas sinds kort droeg.
'... en dan met zo'n afschuwelijke grote slagtand. Nee echt, Bill! Wat zeggen ze daar niet van op de bank?'
'Ma, op de bank kan het niemand een lor schelen hoe ik erbij loop, zo lang ik maar lekker veel goud en kostbaarheden binnenbreng,' zei Bill geduldig.
'En je haar is echt geen gezicht,' zei mevrouw Wemel, die gretig over haar toverstok streek. 'Ik wou dat ik het even mocht knippen...'

'Ik vind het leuk,' zei Ginny, die naast Bill zat. 'U bent zo ouderwets, ma. En het is trouwens op geen stukken na zo lang als het haar van professor Perkamentus...'
Fred, George en Charlie, die naast mevrouw Wemel zaten, praatten geanimeerd over het WK.
'Ik zet m'n geld op Ierland,' zei Charlie moeizaam, met zijn mond vol aardappel. 'Die hebben in de halve finale geen spaan heel gelaten van Peru.'
'Maar Bulgarije heeft Viktor Kruml,' zei Fred.
'Kruml is een goede speler, maar Ierland heeft er zeven,' zei Charlie kortaf. 'Het is anders wel doodzonde dat Engeland niet verder is gekomen. Dat was echt gênant.'
'Wat is er dan gebeurd?' vroeg Harry gretig. Hij had er nu meer spijt van dan ooit dat hij zo afgezonderd was van de tovenaarswereld als hij verbannen was naar de Ligusterlaan. Harry was helemaal gek van Zwerkbal. Sinds zijn eerste jaar op Zweinstein had hij constant als Zoeker voor het afdelingsteam van Griffoendor gespeeld en hij was de trotse eigenaar van een echte Vuurflits, een van de beste racebezemstelen ter wereld.
'Met driehonderdnegentig tegen tien klop gekregen van Transsylvanie,' zei Charlie somber. 'Ze bakten er echt niks van. En Wales heeft verloren van Oeganda en Schotland is afgeslacht door Luxemburg.'
Meneer Wemel toverde kaarsen tevoorschijn om de steeds

donkerder wordende tuin te verlichten voor ze aan hun toetje begonnen (zelfgemaakt aardbeienijs) en tegen de tijd dat ze klaar waren met eten, fladderden er motjes over de tafel en rook de zwoele lucht naar gras en kamperfoelie. Harry voelde zich heerlijk vol en vredig en keek hoe een stel tuinkabouters tussen de rozenstruiken doorsprintte, hard lachend en op de voet gevolgd door Knikkebeen.
Ron keek naar de andere kant van de tafel, om er zeker van te zijn dat de rest van het gezin druk zat te praten en zei toen zachtjes tegen Harry: 'En - heb je de laatste tijd nog iets van Sirius gehoord?'
Hermelien keek om en luisterde aandachtig.
'Ja,' zei Harry net zo zacht. 'Twee keer. Zo te horen gaat het goed met hem. Ik heb hem eergisteren nog teruggeschreven. Misschien
krijg ik hier wel een brief van hem.'
Plotseling herinnerde hij zich de reden waarom hij Sirius had geschreven en even stond hij op het punt Ron en Hermelien te vertellen over de pijn in zijn litteken en de droom waardoor hij wakker was geschrokken... maar eigenlijk wilde hij ze niet ongerust maken op een moment dat hij zich zelf zo gelukkig en vredig voelde.
'Moet je zien hoe laat het is!' zei mevrouw Wemel plotseling, terwijl ze op haar horloge keek. 'Jullie horen al lang al in bed te liggen. Morgen moeten jullie er voor dag en dauw uit, om

op tijd te zijn voor het WK. Harry, als jij je lijst van school klaarlegt, haal ik morgen je spullen wel in de Wegisweg. Dat doe ik voor de anderen ook. Na het WK is er misschien geen tijd meer, want de laatste keer duurde de finale vijf dagen.'
'Wauw - ik hoop deze keer ook!' zei Harry enthousiast.
'Nou, ik niet! zei Percy schijnheilig. 'Ik moet er niet aan denken hoe m'n postbakje eruit zou zien als ik vijf dagen wegbleef van m'n werk.'
'Ja, wie weet zou iemand er dan weer drakenstront in doen, hè Percy?' zei Fred.
'Dat was een mestmonster uit Noorwegen!' zei Percy, die vuurrood werd. 'Het had helemaal niets persoonlijks'
'Jawel,' fluisterde Fred tegen Harry, terwijl ze opstonden van tafel. 'Het kwam van ons.'

Hoofdstuk 6

DE VIAVIA

Harry had het gevoel alsof hij zich nog maar nauwelijks had uitgestrekt op zijn matras in Rons kamer toen hij alweer wakker werd geschud door mevrouw Wemel. Tijd om op te staan, Harry,' fluisterde ze en liep naar het bed van Ron om die ook te wekken. Harry tastte naar zijn bril, zette die op en ging overeind zitten. Het was nog donker buiten. Ron mompelde iets onverstaanbaars toen zijn moeder hem wakker maakte. Aan het voeteneinde van Harry's matras richtten twee grote, verfomfaaide silhouetten zich langzaam op uit een wirwar van dekens.
"Staltijd?' zei Fred slaapdronken.
Ze kleedden zich zwijgend aan, te slaperig om te praten en liepen toen geeuwend en zich uitrekkend de trap af naar de keuken.
Mevrouw Wemel roerde in een grote pan op het fornuis, terwijl meneer Wemel aan tafel zat en een stapeltje perkamenten kaartjes controleerde. Hij keek op toen de jongens binnenkwamen en spreidde zijn armen uit, zodat ze zijn kleren beter konden zien. Hij droeg iets wat op een golftrui leek en een heel oude spijkerbroek, die hem te groot

was en die werd opgehouden met behulp van een dikke leren riem.
'Wat vind je?' vroeg hij bezorgd. 'We moeten incognito reizen - lijk ik zo op een Dreuzel, Harry?'
'Ja,' zei Harry glimlachend. 'Sprekend.'
'Waar zijn Bill en Charlie en Per-Per-Percy?' zei George, die er niet in slaagde om een gigantische geeuw te onderdrukken.
'Die zijn van plan om te Verschijnselen,' zei mevrouw Wemel, die de grote pan naar tafel sjouwde en pap begon op te scheppen. 'Zodat ze wat langer kunnen uitslapen.'
Harry wist dat Verschijnselen heel erg moeilijk was; dat betekende dat je op het ene punt verdween en vrijwel onmiddellijk op een ander punt weer opdook.
'Dus die liggen nog op bed?' zei Fred knorrig en hij trok een bord pap naar zich toe. 'Waarom kunnen wij ook niet Verschijnselen?'
'Omdat jullie te jong zijn en nog geen examen hebben gedaan,' beet mevrouw Wemel hem toe. 'En waar blijven die meiden?'
Ze ging haastig de keuken uit en ze hoorden haar de trap oplopen.
'Moet je examen doen om te kunnen Verschijnselen?' vroeg Harry.
'Jazeker,' zei meneer Wemel, die de kaartjes veilig wegstopte in de achterzak van zijn spijkerbroek. 'Laatst heeft het

Departement voor Magisch Transport nog een paar mensen een boete gegeven wegens Verschijnselen zonder vergunning. Verschijnselen is niet eenvoudig en als je het niet goed doet, kan dat tot allerlei vervelende complicaties leiden. Die twee over wie ik het heb, hadden zichzelf versprokkeld.'
Iedereen aan tafel trok een pijnlijk gezicht, behalve Harry.
'Eh - versprokkeld?' zei Harry.
'Ze lieten de helft van zichzelf achter,' zei meneer Wemel, die grote lepels stroop over zijn pap goot. 'En dus kwamen ze natuurlijk muurvast te zitten. Ze konden geen kant meer uit en moesten wachten tot het Traumateam bij Toverongevallen ze uit de nesten had geholpen. Dat brengt altijd een hele papierwinkel met zich mee, dat kan ik je wel vertellen. Als je nagaat hoeveel Dreuzels die achtergebleven lichaamsdelen zagen liggen...'
Harry had plotseling een visioen van twee benen en een oogbol, die eenzaam op het trottoir lagen in de Ligusterlaan.
'Kwam het weer goed met ze?' vroeg hij geschrokken.
'Jazeker,' zei meneer Wemel nuchter. 'Maar ze kregen een hoge boete en ik denk niet dat ze gauw weer zoiets zullen uithalen. Je moet geen risico's nemen met Verschijnselen. Een heleboel volwassen tovenaars doen het nooit. Die nemen liever de bezem - langzamer, maar ook een stuk veiliger.'
'Maar Bill en Charlie en Percy kunnen het allemaal?'
'Charlie moest twee keer examen doen,' zei Fred grijnzend.

'De eerste keer zakte hij. Toen Verschijnselde hij acht kilometer verder naar het zuiden dan de bedoeling was, boven op een of ander oud vrouwtje dat net boodschappen ging doen, weten jullie nog wel?'
'Ja, nou, de tweede keer is hij geslaagd,' zei mevrouw Wemel, die onder luid gegrinnik de keuken kwam binnenmarcheren.
'Percy is pas twee weken geleden geslaagd,' zei George. 'Hij Verschijnselt nu elke ochtend in de keuken, gewoon om te bewijzen dat hij het kan.'
Er klonken voetstappen op de gang en Hermelien en Ginny kwamen binnen. Ze zagen er allebei bleek en slaperig uit.
'Waarom moeten we zo vroeg op?' zei Ginny, die in haar ogen wreef en aan tafel ging zitten.
'Omdat we eerst een eindje moeten lopen,' zei meneer Wemel.
'Lopen?' zei Harry. 'Moeten we helemaal naar het WK lopen?'
'Nee, nee, dat is kilometers hiervandaan,' zei meneer Wemel glimlachend. 'Wij hoeven maar een klein stukje. Het probleem is dat het heel moeilijk is om zoveel tovenaars op een punt te verzamelen zonder de aandacht te trekken van Dreuzels. We moeten altijd al voorzichtig zijn hoe we reizen en tijdens zo'n groot evenement als het WK Zwerkbal -'
'George!' zei mevrouw Wemel op scherpe toon, en iedereen schrok.

'Wat?' zei George, op een gemaakt-onschuldige toon waar niemand intrapte.
'Wat heb je in je zak?'
'Niks!'
'Lieg niet!'
Mevrouw Wemel richtte haar toverstok op de broekzak van George en zei: 'Accio!'
Allerlei kleine, felgekleurde voorwerpen schoten uit de zak van George; hij probeerde ze nog te pakken, maar greep mis en ze vlogen regelrecht in de uitgestoken hand van mevrouw Wemel.
'We zeiden toch dat je die weg moest gooien!' zei mevrouw Wemel woedend en ze zwaaide met wat onmiskenbaar Ton-Tong Toffees waren. 'We zeiden dat jullie die hele zooi weg moesten doen. Vooruit, maak je zakken leeg, allebei!'
Er volgde een onaangename scene; de tweeling was duidelijk van plan geweest om zoveel mogelijk toffees het huis uit te smokkelen en alleen door haar Sommeerspreuk te gebruiken, wist mevrouw Wemel ze allemaal tevoorschijn te toveren.
'Accio! Accio! Accio!' riep ze en er schoten toffees uit de meest onverwachte plaatsen, zoals de zoom van George's jas en de omslagen van Freds spijkerbroek.
'We zijn zes maanden bezig geweest om ze te ontwikkelen!' schreeuwde Fred tegen zijn moeder terwijl ze de toffees

weggooide.
'O, een mooie manier om zes maanden te verspillen!' krijste ze. 'Geen wonder dat jullie zo weinig S.L.IJ.M.B.A.L.len hebben gehaald!'
Al met al heerste er geen erg vriendelijke sfeer toen ze afscheid namen. Mevrouw Wemel keek nog steeds woest terwijl ze haar man een zoen op zijn wang gaf, maar lang niet zo woest als de tweeling, die hun rugzak op hun schouders hesen en zonder een woord tegen haar te zeggen naar buiten gingen.
'Nou, veel plezier' zei mevrouw Wemel, 'en gedraag je' riep ze de nijdige ruggen van de tweeling na, maar die keken niet om en gaven geen antwoord. 'Ik stuur Bill, Charlie en Percy rond de middag achter jullie aan,' zei mevrouw Wemel tegen haar man toen hij, Harry, Ron, Hermelien en Ginny het donkere erf overstaken, achter Fred en George aan.
Het was fris en de maan was nog op. Alleen uit een doffe, groenachtige gloed aan de horizon rechts bleek dat het niet lang zou duren voor de zon opkwam. Harry, die had nagedacht over die duizenden tovenaars die toestroomden voor het WK Zwerkbal, ging wat sneller lopen, zodat hij met meneer Wemel kon praten.
'Hoe komt iedereen hier zonder dat de Dreuzels het merken?' vroeg hij.
'Dat is een gigantisch organisatorisch probleem,' verzuchtte

meneer Wemel. 'De moeilijkheid is dat zo'n honderdduizend tovenaars het WK willen volgen en uiteraard hebben we geen enkele magische plek die groot genoeg is om al die mensen te herbergen. Er zijn wel plaatsen waar geen Dreuzels kunnen komen, maar stel je voor dat je honderdduizend tovenaars moet samenpakken op de Wegisweg of perron negendriekwart. Daarom waren we gedwongen een mooi, verlaten heideveld te zoeken en daar zoveel mogelijk anti-Dreuzelmaatregelen te installeren. Het hele Ministerie is er maandenlang mee bezig geweest. Ten eerste moeten we er natuurlijk voor zorgen dat niet iedereen tegelijk arriveert. Mensen met goedkopere kaartjes moeten er twee weken van tevoren zijn. Een beperkt aantal maakt gebruik van Dreuzelvervoer, maar we willen niet dat hun bussen en treinen uitpuilen van de tovenaars - en die komen van over de hele wereld, stel je voor. Sommigen Verschijnselen uiteraard, maar dan moeten er veilige punten zijn om te verschijnen, een eind uit de buurt van eventuele Dreuzels. Ik geloof dat er een geschikt bos is bij het stadion dat ze als Verschijnselpunt gebruiken. Voor mensen die niet kunnen of willen Verschijnselen, hebben we Viavia's. Dat zijn voorwerpen die tovenaars op een van tevoren vastgesteld tijdstip van de ene plek naar de andere verplaatsen. Zonodig kunnen er grote groepen tegelijk gebruik van maken. Op strategische plaatsen door het hele land zijn tweehonderd Viavia's opgesteld en in

ons geval is de dichtstbijzijnde die op de top van de Druilerige Berg. Daar gaan we nu naartoe.'
Meneer Wemel wees op een grote zwarte massa, die voorbij het dorpje Greenwitch oprees.
'Wat zijn dat voor dingen, Viavia's?' vroeg Harry nieuwsgierig.
'Nou, het kan van alles zijn,' zei meneer Wemel. 'Onopvallende dingen, uiteraard, zodat Dreuzels ze niet oppakken en ermee gaan spelen... meestal voorwerpen die zij als afval beschouwen...'
Ze sjokten het duistere, vochtige weggetje af naar het dorp en de stilte werd alleen verbroken door hun voetstappen. Toen ze door het dorp liepen werd de hemel heel langzaam lichter en maakte de inktzwarte duisternis plaats voor het diepst denkbare blauw. Harry's handen en voeten waren net ijsklompen en meneer Wemel keek steeds op zijn horloge.
Ze kwamen adem te kort om te praten toen ze de Druilerige Berg beklommen. Af en toe struikelden ze in verborgen konijnenholen of gleden ze uit over dikke zwarte pollen gras. Toen elke ademhaling door Harry's borst sneed en zijn benen begonnen te verkrampen, merkte hij dat ze eindelijk weer op vlakker terrein waren.
'Poe poe,' hijgde meneer Wemel, die zijn bril afveegde aan zijn trui. 'Nou, we zijn ruim op tijd - we hebben nog tien minuten...'
Hermelien bereikte als laatste de top en had last van steken in

haar zij, want ze drukte haar hand tegen haar middel.
'Nu alleen de Viavia nog,' zei meneer Wemel, die zijn bril weer opzette en naar de grond tuurde. 'Hij zal niet groot zijn... vooruit...'
Ze verspreidden zich en begonnen te zoeken. Ze waren nog maar een paar minuten bezig toen de stilte plotseling verstoord werd door een kreet.
'Hierzo, Arthur! Hierzo, jongen! We hebben hem!'
Twee lange gedaantes stonden afgetekend tegen de sterrenhemel aan de andere kant van de heuveltop.
'Barend!' zei meneer Wemel glimlachend en hij liep naar de man die geroepen had. De anderen volgden hem.
Meneer Wemel schudde de hand van een tovenaar met een rood gezicht en een nogal dun bruin baardje, die een beschimmelde oude kaplaars in zijn andere hand hield.
'Dit is Barend Kannewasser, jongens,' zei meneer Wemel. 'Hij werkt voor het Departement van Toezicht op Magische Wezens. En ik geloof dat jullie zijn zoon Carlo al kennen?'
Carlo Kannewasser was een buitengewoon knappe jongen van een jaar of zeventien. Hij was aanvoerder en Zoeker van het Zwerkbalteam van Huffelpuf.
'Hoi,' zei Carlo, die de anderen aankeek.
Ze zeiden allemaal: 'Hoi' terug, behalve Fred en George, die alleen maar knikten. Ze hadden Carlo nooit echt vergeven dat zijn team Griffoendor had verslagen in de eerste

Zwerkbalwedstrijd van het vorige schooljaar.
'Moesten jullie ver lopen, Arthur?' vroeg Carlo's vader.
'Viel wel mee,' zei meneer Wemel. 'We wonen net buiten het dorp. En jullie?'
'Wij moesten er om twee uur al uit, hè Carlo? Ik zal blij zijn als hij z'n diploma Verschijnselen heeft, dat kan ik je wel vertellen. Maar goed... ik mag niet klagen... ik zou het WK Zwerkbal voor geen zak Galjoenen willen missen - en dat kostten de kaartjes ook zo ongeveer. Al ben ik er zo te zien nog goedkoop van afgekomen...' Barend Kannewasser keek vriendelijk naar de drie gebroeders Wemel, Harry, Hermelien en Ginny. 'Zijn die allemaal van jou, Arthur?'
'Nee, nee, alleen die met rood haar,' zei meneer Wemel, die zijn kinderen aanwees. 'Dat is Hermelien, een vriendin van Ron - en Harry, een van z'n beste vrienden -'
'Bij Merlijns baard!' zei Barend Kannewasser met grote ogen. 'Harry? Harry Potter?'
'Eh - ja,' zei Harry.
Harry was er inmiddels aan gewend dat mensen hem nieuwsgierig aanstaarden als ze hem voor het eerst ontmoetten en dat hun blik gelijk naar het bliksemvormige litteken op zijn voorhoofd gleed, maar toch voelde hij zich nog steeds slecht op zijn gemak als dat gebeurde.
'Carl heeft natuurlijk over je verteld,' zei Barend Kannewasser. 'In geuren en kleuren. Over die wedstrijd die hij vorig jaar

tegen jullie heeft gespeeld... ik zei nog tegen hem, ik zei - Carl, dat is iets om later aan je kleinkinderen te vertellen... dat jij Harry Potter hebt verslagen!'
Harry kon geen zinnig antwoord bedenken en zei daarom maar niets. Fred en George fronsten nijdig hun voorhoofd en Carlo zelf leek een beetje opgelaten.
'Harry viel van z'n bezem, pa,' mompelde hij. 'Dat heb ik toch gezegd... het was een ongeluk...'
'Ja, maar jij bent niet van je bezem gevallen, hè?' bulderde Barend gemoedelijk en hij sloeg zijn zoon op zijn rug. 'Altijd even bescheiden, onze Carlo, altijd een echte heer... maar de beste heeft gewonnen. Ik weet zeker dat Harry dat als eerste zou beamen, nietwaar Harry? De een valt van z'n bezem en de ander niet. Nou, dan hoef je geen genie te zijn om te weten wie beter kan vliegen!'
'Ik denk dat het bijna tijd is,' zei meneer Wemel vlug en hij haalde zijn horloge weer tevoorschijn. 'Weet jij of we op nog meer mensen moeten wachten, Barend?'
'Nee, de Berkemeiertjes zijn al een week op het terrein en de Teutels konden niet aan kaartjes komen,' zei meneer Kannewasser. 'Verder wonen hier geen tovenaarsfamilies in de buurt, ofwel?'
'Niet dat ik weet,' zei meneer Wemel. 'Ja, nog een minuut... laten we maar vast klaar gaan staan...'
Hij keek naar Harry en Hermelien. 'Je hoeft de Viavia alleen

maar aan te raken, meer niet. Een vinger is voldoende -'
Met de nodige moeite, vanwege de grote rugzakken die ze droegen, dromden ze allemaal samen rond de oude kaplaars die Barend Kannewasser uitstak.
Ze wachtten in een klein kringetje, terwijl een kille wind over de heuveltop streek. Niemand zei iets. Harry bedacht plotseling hoe merkwaardig dit eruit zou zien als er toevallig een Dreuzel voorbijkwam... negen mensen, onder wie twee volwassen mannen, die in het schemerduister een gore oude kaplaars vasthielden... wachtend.
'Drie...' mompelde meneer Wemel, met zijn blik op zijn horloge gericht, 'twee... een...'
Het gebeurde in een flits: Harry had het gevoel alsof er een onweerstaanbare ruk werd gegeven aan een haak die net achter zijn navel zat; zijn voeten kwamen van de grond; hij voelde de schouders van Ron en Hermelien tegen de zijne stoten; ze werden meegesleurd in een draaikolk van kleuren en gierende wind; zijn wijsvinger leek wel vastgeplakt aan de laars, alsof die hem als een magneet meetrok en toen -
Zijn voeten kwamen met een smak op de grond; Ron botste tegen hem aan en hij viel; de Viavia plofte met een doffe dreun naast zijn hoofd neer.
Harry keek op. Meneer Wemel, meneer Kannewasser en Carlo hadden op de been weten te blijven, al zagen ze er heel verwaaid uit; verder lag iedereen op de grond.

'De 5.07 vanaf de Druilerige Berg,' zei een stem.

Hoofdstuk 7

BAZUYN EN KRENCK

Harry gooide Ron van zich af en krabbelde overeind. Ze waren zo te zien geland op een verlaten, nevelig, stuk heide. Voor hen stonden twee vermoeid en knorrig ogende tovenaars, van wie de een een groot gouden horloge in zijn hand had en de ander een dikke rol perkament en een ganzenveer. Ze waren allebei gekleed als Dreuzels, maar nogal onbeholpen; de man met het horloge droeg een tweedpak met rubber lieslaarzen en zijn collega een kilt en een poncho.

'Goeiemorgen, Arnout,' zei meneer Wemel. Hij raapte de laars op en gaf hem aan de tovenaar met de kilt, die hem in een grote doos met gebruikte Viavia's gooide; Harry zag een oude krant, een leeg limonadeblikje en een lekke voetbal.

'Hallo, Arthur,' zei Arnout vermoeid. 'Dus jij hebt geen dienst? Sommige mensen hebben ook altijd geluk... wij staan hier al de hele nacht... ik zou maar vlug verdergaan als ik jullie was, want om kwart over vijf arriveert er een groot gezelschap

uit het Zwarte Woud. Wacht even, dan zoek ik jullie kampeerplaats... Wemel... Wemel... ' Hij keek op zijn perkamenten lijst. 'Zo'n vierhonderd meter verderop, het eerste veld waar jullie langskomen. De beheerder heet Rolvink. Kannewasser... tweede veld... vraag naar meneer Paans.'
'Bedankt, Arnout,' zei meneer Wemel en hij gebaarde dat de anderen hem moesten volgen.
Ze gingen op weg over de verlaten heide, maar konden door de mist weinig zien. Na zo'n twintig minuten doemden er een hek en een klein stenen huisje op uit de nevel en daarachter kon Harry net de schimmige omtrekken onderscheiden van honderden en nog eens honderden tenten, die zich over een zacht omhoog glooiend veld uitstrekten naar het donkere bos aan de horizon. Ze namen afscheid van de Kannewassers en liepen naar het huisje.
Er stond een man in de deuropening, die over de tenten uitkeek en Harry zag in een oogopslag dat hij de enige echte Dreuzel in de wijde omtrek was. Toen hij hun voetstappen hoorde, keek hij om.
'Morgen!' zei meneer Wemel opgewekt.
'Morgen,' zei de Dreuzel.
'Bent u meneer Rolvink?'
'Klopt,' zei meneer Rolvink. 'En wie bent u?'
'Wemel - twee tenten, een paar dagen geleden geboekt?'

'Ja,' zei meneer Rolvink en hij keek op een lijst die op de deur geprikt was. 'Jullie hebben een plekje aan de bosrand. Voor een nacht?'
'Inderdaad,' zei meneer Wemel.
'Dan wilt u zeker direct betalen?'
'Eh - ja - natuurlijk -' zei meneer Wemel. Hij deed een paar stappen achteruit en wenkte Harry. 'Help me, Harry,' mompelde hij, terwijl hij een rolletje Dreuzelgeld uit zijn zak haalde en bankbiljetten begon af te pellen.'Dit is een briefje van - van - van tien? O ja, nu zie ik die kleine cijfertjes... dan is dit er zeker eentje van vijf?'
'Van twintig,' corrigeerde Harry zachtjes, in het onbehaaglijke besef dat meneer Rolvink elk woord van hun gesprek probeerde op te vangen.
'O ja, dat klopt... het is ook zo moeilijk, al die stukjes papier...'
'Komen jullie uit het buitenland?' zei meneer Rolvink, toen meneer Wemel terugkeerde met de juiste bankbiljetten.
'Uit het buitenland?' vroeg meneer Wemel verbaasd.
'U bent niet de enige die moeite had met geld,' zei meneer Rolvink, die meneer Wemel scherp aankeek. 'Nog geen tien minuten geleden probeerden twee lui te betalen met enorme gouden munten, zo groot als wieldoppen.'
'Echt waar?' zei meneer Wemel nerveus.
Meneer Rolvink rommelde in een blikje naar wisselgeld.
"t Is hier nog nooit zo druk geweest,' zei hij plotseling en hij

staarde weer naar het nevelige veld. 'Honderden mensen hebben vooraf geboekt. Normaal gesproken komen de meesten gewoon op de bonnefooi...'
'U meent het?' zei meneer Wemel. Hij stak zijn hand uit voor zijn wisselgeld, maar dat gaf meneer Rolvink niet.
'Ja,' zei hij bedachtzaam. 'Mensen uit het hele land. Hordes buitenlanders. En niet alleen buitenlanders, maar echte vreemde snuiters. Er loopt iemand met een kilt en een poncho rond.'
'Mag dat dan niet?' vroeg meneer Wemel ongerust.
'Het is net een soort... ik weet niet... een soort bijeenkomst,' zei meneer Rolvink. 'Alsof iedereen elkaar kent. Een groot feest.'
Op dat moment verscheen vlak naast de voordeur uit het niets een tovenaar met een kniebroek.
'Amnesia!' zei hij op scherpe toon en hij richtte zijn toverstaf op meneer Rolvink.
Diens ogen werden onmiddellijk wazig, zijn gefronste voorhoofd ontspande zich en er verscheen een dromerige, serene uitdrukking op zijn gezicht. Harry herkende de symptomen van iemand wiens geheugen gemodificeerd was.
'Hier heeft u een kaart van het kampeerterrein,' zei meneer Rolvink kalmpjes tegen meneer Wemel. 'En uw wisselgeld.'
'Dank u,' zei meneer Wemel.
De tovenaar met de kniebroek liep met hen mee naar het hek

dat naar het kampeerterrein leidde. Hij maakte een afgematte indruk; zijn kin zag blauw van de baardstoppels en hij had grote paarse kringen onder zijn ogen. Zodra meneer Rolvink hen niet meer kon horen mompelde hij tegen meneer Wemel: 'Ik heb een hoop last van die man. Je moet wel tien keer per dag een Vergetelheidsspreuk uitspreken om hem gelukkig te houden. En Ludo Bazuyn helpt ook niet echt. Hij praat gewoon keihard over Beukers en Slurken, zonder zich ook maar iets aan te trekken van de Dreuzelbeveiliging. Allemachtig, ik zal blij zijn als het erop zit. Nou, tot straks, Arthur.'

Hij Verdwijnselde.

'Ik dacht dat meneer Bazuyn Hoofd was van Magische Sport en Recreatie?' zei Ginny verbaasd. 'Dan moet hij toch weten dat hij niet over Beukers hoort te praten waar Dreuzels bij zijn?'

'Eigenlijk wel,' zei meneer Wemel met een glimlach, terwijl hij hen voorging naar het kampeerterrein. 'Ludo is altijd een tikje... laks geweest als het om beveiliging gaat. Maar je zou je geen enthousiaster hoofd van de afdeling Sport kunnen wensen. Hij heeft zelf nog Zwerkbal gespeeld voor Engeland, weet je. En hij was de beste Drijver die de Winterpayne Wasps ooit hebben gehad.'

Ze sjokten over het mistige veld naar het bos, tussen lange rijen tenten door. De meeste zagen er bijna gewoon uit; de

eigenaars hadden duidelijk hun best gedaan om ze zo Dreuzelachtig mogelijk te maken, maar waren in de fout gegaan door er schoorstenen of trekbellen of windwijzers aan toe te voegen. Hier en daar stonden echter tenten die zo overduidelijk magisch waren dat het Harry niets verbaasde dat meneer Rolvink achterdochtig begon te worden. Halverwege het veld zagen ze een extravagante creatie van gestreepte zijde die veel weghad van een miniatuurpaleisje, met levende aangelijnde pauwen bij de ingang. Ietsje verder passeerden ze een tent met drie verdiepingen en een paar uitkijktorentjes en weer een eindje verderop een tent met een uitrolbare voortuin, compleet met vogelbadje, zonnewijzer en fontein.
'Het is ook altijd hetzelfde liedje,' zei meneer Wemel glimlachend. 'Als we onder ons zijn, kunnen we niet nalaten elkaar de loef af te steken. Ah, we zijn er. Kijk, hier staan we.'
Ze waren bij een lege plek aan de rand van het bos, helemaal boven aan het veld. Er was een klein bordje in de grond geslagen, met het opschrift 'Wemel'.
'We hadden geen betere plaats kunnen hebben!' zei meneer Wemel enthousiast. 'Het stadion is aan de andere kant van het bos, dus we zitten vlakbij.' Hij liet zijn rugzak van zijn schouders zakken. 'Oke,' zei hij. 'We mogen niet toveren, nu we ons met zoveel mensen op Dreuzelterrein bevinden en daarom gaan we deze tenten met de hand opzetten! Dat is vast niet moeilijk... Dreuzels doen het zo vaak... He Harry, hoe

moeten we beginnen?'
Harry had nog nooit van zijn leven gekampeerd; de Duffelingen hadden hem niet een keer meegenomen op vakantie en hadden hem altijd gedumpt bij mevrouw Vaals, een oude buurvrouw. Samen met Hermelien wist hij echter uit te knobbelen waar de meeste stokken en haringen moesten komen, en hoewel meneer Wemel eerder in de weg liep dan behulpzaam was, omdat hij veel te opgewonden werd toen ze de haringen moesten inslaan met een houten hamer, slaagden ze er uiteindelijk toch in om twee nogal versleten tweepersoonstentjes op te zetten.
Ze deden een stapje achteruit om hun prestatie te bewonderen. Iemand die die tenten zag, zou nooit vermoeden dat ze van tovenaars waren, dacht Harry, maar zodra Bill, Charlie en Percy arriveerden, zouden ze met zijn tienen zijn. Hermelien had dat probleem blijkbaar ook onderkend; ze keek Harry vragend aan toen meneer Wemel zich op handen en knieën liet zakken en de eerste tent binnenkroop.
'Het wordt een beetje krapjes, maar ik denk wel dat we er allemaal in kunnen,' riep hij. 'Kom maar kijken.'
Harry bukte zich, dook onder de tentflap door en voelde zijn mond openvallen. Hij was een ruimte binnengestapt die aan een ouderwetse driekamerflat deed denken, compleet met badkamer en keuken. Merkwaardig genoeg was de tent in

exact dezelfde stijl gemeubileerd als het huis van mevrouw Vaals, met gehaakte kleedjes op de niet bij elkaar passende stoelen. Het stonk er zelfs ook naar katten.
'Nou, het is maar voor tijdelijk,' zei meneer Wemel, die zijn kale kruin afveegde met zijn zakdoek en om de deur van de slaapkamer naar de vier stapelbedden keek. 'Ik heb deze geleend van Peeters op kantoor. Hij gaat niet vaak meer kamperen, arme stakker. Hij heeft jicht.'
Hij pakte de stoffige fluitketel en keek erin. 'We hebben water nodig...'
'Er staat een kraan op de kaart die die Dreuzel ons heeft gegeven,' zei Ron, die Harry naar binnen was gevolgd en totaal niet onder de indruk leek van de bizarre binnenafmetingen van de tent. 'Aan de andere kant van het veld.'
'Nou, gaan jij en Harry en Hermelien dan water halen -' meneer Wemel gaf ze de ketel en een paar steelpannetjes,'- dan sprokkelen wij hout voor het kampvuur.'
'Maar er is een oven,' zei Ron. 'Waarom kunnen we niet gewoon -'
'Dreuzelbeveiliging, Ron!' zei meneer Wemel. Zijn gezicht straalde van verwachting. 'Als echte Dreuzels kamperen, koken ze altijd buiten op een vuurtje. Ik heb het ze zelf zien doen!'
Na een korte rondleiding door de meisjestent, die ietsje kleiner was dan die van de jongens, maar niet naar katten

rook, gingen Harry, Ron en Hermelien op weg naar de kraan met hun ketel en steelpannetjes.
Nu de zon boven de horizon stond en de mist optrok, konden ze de canvas stad zien die zich in alle richtingen uitstrekte. Langzaam liepen ze langs de rijen tenten en keken gretig om zich heen. Pas nu besefte Harry hoeveel heksen en tovenaars er op de wereld waren; hij had nooit echt nagedacht over de magische bevolking van andere landen.
Hun medekampeerders begonnen net wakker te worden. Gezinnen met kleine kinderen waren het vroegst uit de veren; Harry had nog nooit zulke jonge heksen en tovenaars gezien. Een piepklein ventje van hoogstens twee zat gehurkt naast een grote, piramidevormige tent, met een toverstok in zijn hand waarmee hij vrolijk tegen een slak porde in het gras, die langzaam opzwol tot het formaat van een salami. Toen ze op gelijke hoogte waren met het ventje, kwam zijn moeder haastig de tent uit.
'Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen, Kevin? Blijf- van -papa's -toverstok -af- Getver!'
Ze was op de opgezwollen slak gaan staan, die openbarstte. Haar gemopper bleef nog een hele tijd hoorbaar in de windstille ochtendlucht, samen met het gegil van het ventje - 'Jij slak trap! Jij slak trap!'
Ietsje verder zagen ze twee kleine heksjes, die nauwelijks ouder waren dan Kevin, rondzoeven op

speelgoedbezemsteeltjes die zo laag bleven dat de tenen van de meisjes over de toppen van het bedauwde gras streken. Een tovenaar van het Ministerie had de meisjes al gezien; terwijl hij Harry, Ron en Hermelien haastig passeerde mompelde hij geagiteerd: 'Op klaarlichte dag! Hun ouders slapen zeker uit -'

Hier en daar kropen volwassen heksen en tovenaars uit hun tenten en begonnen aan hun ontbijt. Sommigen keken schichtig om zich heen en toverden gauw een vuurtje tevoorschijn met hun toverstok; anderen streken lucifers af, met nogal zuinige gezichten, alsof ze ervan overtuigd waren dat zoiets nooit kon werken. Drie Afrikaanse tovenaars in lange witte gewaden hielden een ernstig gesprek, terwijl ze een konijn roosterden boven een vuurtje van paarse vlammen en een groepje Amerikaanse heksen van middelbare leeftijd zat lekker te roddelen onder een Amerikaanse vlag die tussen hun tenten was gespannen en die voorzien was van het opschrift: Heksenkring van Salem. Harry hoorde flarden van gesprekken in vreemde talen opklinken uit de tenten die ze passeerden en hoewel hij er geen woord van begreep, klonken de stemmen allemaal even opgewonden.

'Eh - ligt het aan mijn ogen, of is alles plotseling groen?' zei Ron.

Het lag niet aan zijn ogen. Ze kwamen langs een groep tenten die zo dichtbegroeid waren met Ierse klavertjes dat het leek

alsof er kleine, vreemd gevormde heuveltjes oprezen uit de grond. In de tenten waarvan de flappen open waren, zagen ze grijnzende gezichten. Plotseling hoorden ze iemand hun namen roepen.
'Harry! Ron! Hermelien!'
Het was Simon Filister, hun medeleerling van Griffoendor, die ook in het vierde jaar zat. Hij zat voor zijn eigen, met klaver begroeide tent, samen met een vrouw met rossig haar die zijn moeder moest zijn en zijn beste vriend Daan Tomas, ook van Griffoendor.
'Hoe vind je de versieringen?' zei Simon grijnzend toen Harry, Ron en Hermelien gedag kwamen zeggen. 'Het Ministerie is er niet echt blij mee.'
'Ach, waarom zouden we de kleuren van ons land niet mogen laten zien?' zei mevrouw Filister. 'Moet je kijken wat de Bulgaren allemaal aan hun tenten hebben hangen. Jullie zijn natuurlijk voor Ierland?' voegde ze eraan toe, met een doordringende blik op Harry, Ron en Hermelien.
Toen die haar ervan verzekerd hadden dat ze inderdaad supporters van Ierland waren, liepen ze verder. 'Alsof we iets anders zouden zeggen met al die lui om ons heen,' zei Ron.
'Ik ben benieuwd wat de Bulgaren dan allemaal aan hun tenten hebben hangen! zei Hermelien.
'Laten we even gaan kijken,' zei Harry en hij wees op een grote groep tenten, een eindje verderop, waar de Bulgaarse

vlag, rood, groen en wit, wapperde in de wind.
De Bulgaarse tenten waren niet versierd met planten, maar op elke tent hing dezelfde poster, van een extreem nors gezicht met dikke zwarte wenkbrauwen. De foto kon uiteraard bewegen, maar knipperde alleen met zijn ogen en fronste dreigend zijn voorhoofd.
'Kruml,' zei Ron zacht.
'Wat?' zei Hermelien.
'Kruml!' zei Ron. 'Viktor Kruml, de Bulgaarse Zoeker!'
'Hij lijkt me echt een stuk chagrijn!' zei Hermelien, met een blik op de vele fronsende en knipperende Krumls om hen heen.
'Een stuk chagrijn?' Ron sloeg zijn ogen ten hemel. 'Alsof het iets uitmaakt hoe hij er uitziet! Hij is gewoon ongelooflijk goed. En nog heel jong, achttien of zo. Hij is een genie, dat zul je vanavond wel zien.'
Er stond al een kleine rij bij de kraan in een van de hoeken van het veld. Harry, Ron en Hermelien sloten netjes aan achter twee mannen die een verhitte discussie voerden. Eentje was een stokoude tovenaar in een lang, gebloemd nachthemd en de ander duidelijk een tovenaar van het Ministerie; hij zwaaide met een krijtstreepbroek en huilde haast van frustratie.
'Doe nou toch aan, Evert, alsjeblieft. Je kunt niet zo blijven rondlopen, die Dreuzel bij de uitgang begint al achterdochtig

te worden -'
'Ik heb dit ding notabene in een Dreuzelwinkel gekocht!' zei de oude tovenaar koppig. 'Dit is wat Dreuzels dragen.'
'Wat Dreuzelvrouwen dragen, Evert, niet de mannen. Die dragen dit soort dingen,' zei de tovenaar van het Ministerie en hij hield de krijtstreepbroek omhoog.
'Dat trek ik toch mooi niet aan,' zei Evert verontwaardigd. 'Ik hou van een frisse bries in mijn kruis, als je het niet erg vindt.'
Hermelien kreeg na die uitspraak zo'n giechelbui dat ze snel de rij moest verlaten en pas terugkwam toen Evert zijn water had getapt en op de terugweg was naar zijn tent.
Ze liepen een stuk langzamer terug over het kampeerterrein, vanwege het gewicht van het water. Hier en daar zagen ze nog meer bekenden. Olivier Plank, de oude aanvoerder van Harry's Zwerkbalteam, die dit jaar was afgestudeerd, sleepte Harry mee naar zijn tent om hem aan zijn ouders voor te stellen en vertelde hem opgewonden dat hij net een contract had getekend bij het tweede van Pullover United. Daarna werden ze begroet door Ernst Marsman, een vierdejaars van Huffelpuf en ietsje verderop zagen ze Cho Chang, een heel knap meisje dat Zoeker was van het team van Ravenklauw. Ze zwaaide en glimlachte naar Harry, die een heleboel water over zijn kleren morste toen hij terugzwaaide. Vooral vanwege Rons veelbetekenende grijns, wees Harry haastig op een grote groep jongelui die hij nog nooit eerder had gezien.

'Wie zouden dat zijn?' vroeg hij. 'Die zitten toch niet op Zweinstein?'
'Waarschijnlijk lui van een of andere buitenlandse school,' zei Ron. 'Ik weet dat die er zijn, maar ik heb nog nooit iemand van zo'n school ontmoet. Bill had een correspondentievriend op een school in Brazilië... dat was jaren en jaren geleden... en hij wilde graag een uitwisselingsreis maken, maar dat konden pa en ma niet betalen. Die correspondentievriend was zwaar beledigd toen Bill schreef dat hij niet kon komen en stuurde hem een vervloekte hoed. Toen hij hem opzette, verschrompelden zijn oren.'
Harry lachte, maar zei niets over de verbazing die hij had gevoeld toen hij hoorde dat er nog meer toverscholen waren. Nu hij mensen van zoveel verschillende nationaliteiten op het kampeerterrein zag, besefte hij dat het stom van hem was geweest om er nooit bij stil te staan dat Zweinstein onmogelijk de enige school kon zijn. Hij keek vlug naar Hermelien, die absoluut niet verrast leek door dat nieuwtje. Ongetwijfeld had ze al lang in een of ander boek gelezen dat er nog meer toverscholen bestonden.
'Nou nou, kon het nog langzamer?' zei George toen ze eindelijk terug waren bij hun tent.
'We kwamen een paar bekenden tegen,' zei Ron, die het water neerzette. 'Brandt dat vuurtje van jullie nog steeds niet?'
'Pa heeft problemen met de lucifers,' zei Fred.

Meneer Wemel was er nog in de verste verte niet in geslaagd om het vuur aan te steken, maar niet omdat hij het niet geprobeerd had.
De grond was bezaaid met versplinterde lucifers, maar desondanks amuseerde hij zich zo te zien kostelijk.
'Oeps!' zei hij toen hij er eindelijk in slaagde een lucifer af te strijken en die in zijn verbazing direct weer liet vallen.
'Laat mij maar even, meneer Wemel,' zei Hermelien vriendelijk. Ze nam het doosje van hem over en liet hem zien hoe je het moest doen.
Eindelijk wisten ze een vuurtje aan de gang te krijgen, hoewel het nog minstens een uur zou duren voor het heet genoeg was om erop te kunnen koken. Gelukkig waren er genoeg dingen om naar te kijken terwijl ze wachtten. Hun tent bleek precies aan de voornaamste route naar het Zwerkbalveld te staan en er kwamen constant leden van het Ministerie langs, die meneer Wemel in het voorbijgaan hartelijk groetten. Meneer Wemel gaf commentaar, vooral ten behoeve van Harry en Hermelien; zijn eigen kinderen wisten al te veel van het Ministerie om nog echt geïnteresseerd te zijn.
'Dat was Horus Windgoud, Hoofd van de Kobold-Contactgroep... en daar heb je Max Knelbreuk, van het Comité Experimentele Bezweringen - hij heeft die hoorntjes nu al een tijdje... o, hallo, Henk... Hendrik Vendelier, die is Revalideur - lid van het Traumateam bij Toverongevallen...

en daar komen Pais en Vreedeling... twee Verbloemisten...'
'Twee wat?'
'Van het Departement van Mystificatie. Allemaal strikt geheim. Ik heb geen idee wat ze uitvoeren...'
Eindelijk was het vuur klaar en ze waren net bezig om eieren en worstjes te bakken toen Bill, Charlie en Percy uit het bos kwamen wandelen.
'We zijn net Verschijnseld, pa,' zei Percy luid. 'Ha, lekker! Eten.'
Ze hadden hun borden met worstjes en eieren half op toen meneer Wemel overeind sprong en wuifde en grijnsde naar een man die met grote passen in hun richting liep. 'Aha!' zei hij. 'Net de man die ik zocht! Ludo!'
Ludo Bazuyn was verreweg de opvallendste figuur die Harry tot dusver gezien had en dan rekende hij Evert in zijn gebloemde nachthemd mee. Bazuyn droeg een lang Zwerkbalgewaad met brede, horizontale strepen in felgeel en zwart. Dwars over zijn borst was een enorme wesp afgebeeld en hij zag eruit als een atletische man die zijn lichaam een beetje had verwaarloosd; zijn gewaad spande strak om een dikke buik die hij vast nog niet had gehad toen hij Zwerkbal speelde voor Engeland. Zijn neus was platgeslagen (waarschijnlijk gebroken door een rondvliegende Beuker, dacht Harry), maar met zijn ronde blauwe ogen, korte blonde haar en gezonde, blozende gezicht leek hij nog steeds een

heel erg uit de kluiten gewassen schooljongen.
'Hallo allemaal!' riep Bazuyn vrolijk. Hij liep alsof hij springveren onder zijn voetzolen had en hij was duidelijk door het dolle heen van opwinding.
'Arthur, ouwe jongen!' hijgde hij toen hij bij hun kampvuurtje was. 'Wat een dag, hè? Wat een dag! Je zou je geen beter weer kunnen wensen! Vanavond is er ook geen wolkje aan de hemel... en de hele organisatie verloopt bijna vlekkeloos... ik heb eigenlijk niet veel te doen!'
Achter hem kwam een groepje opgejaagde tovenaars van het Ministerie voorbij hollen, druk wijzend op een magisch vuurtje in de verte, waaruit grote lila vonken wel zes meter de lucht in schoten.
Percy stapte gauw met uitgestoken hand op Ludo Bazuyn af. Blijkbaar was zijn afkeuring over de manier waarop die zijn departement leidde ook weer niet zo groot dat hij niet graag een goede indruk op hem wilde maken.
'O ja,' zei meneer Wemel grijnzend, 'dit is m'n zoon Percy - die is net begonnen op het Ministerie - en dit is Fred - nee, George, sorry, dit is Fred - Bill, Charlie, Ron - m'n dochter Ginny en Rons vrienden, Hermelien Griffel en Harry Potter.'
Bazuyn knipperde heel even met zijn ogen toen hij Harry's naam hoorde en zijn blik flitste op de bekende manier naar het litteken op Harry's voorhoofd.
'Jongens,' zei meneer Wemel, 'dit is Ludo Bazuyn. Jullie

weten wel wie dat is, dankzij hem hebben we zulke goede kaartjes te pakken gekregen -'
Bazuyn glimlachte breed en maakte een bescheiden gebaar, alsof hij zijn hulp wilde wegwuiven.
'En, zet je ook wat in op de wedstrijd, Arthur?' vroeg hij gretig en hij rammelde met een zo te horen grote hoeveelheid goud in de zakken van zijn zwart met gele gewaad. 'Rudy Putters heeft al gewed dat Bulgarije als eerste zal scoren - als hij wint verdient hij goed, want de aanval van Ierland is de sterkste die ik in jaren heb gezien - en die kleine Agaat Tintel heeft haar halve palingkwekerij op een wedstrijd van een week gezet.'
'O... nou, vooruit,' zei meneer Wemel. 'Eens kijken... een Galjoen dat Ierland wint?'
'Een Galjoen?' Ludo Bazuyn leek enigszins teleurgesteld, maar herstelde zich snel. 'Goed, goed... nog meer liefhebbers?'
'De kinderen zijn nog een beetje te jong om te gokken,' zei meneer Wemel. 'Ik denk niet dat Molly het leuk zou vinden als -'
'We verwedden er zevenendertig Galjoenen, vijftien Sikkels en drie Knoeten om dat Ierland wint - maar dat Viktor Kruml de Snaai bemachtigt,' zei Fred, terwijl hij en George gauw al hun geld bij elkaar legden. 'O ja, en we doen er ook nog een fopstok bij.'
'Meneer Bazuyn is absoluut niet geïnteresseerd in jullie

rotzooi -' siste Percy, maar Bazuyn vond de toverstok blijkbaar helemaal geen rotzooi; integendeel, zijn jongensachtige gezicht glom van opwinding terwijl hij de stok aanpakte van Fred en toen de toverstaf luid tokkend in een rubberkip veranderde, schaterde Bazuyn het uit.
'Geweldig! Ik heb in geen jaren zo'n levensecht exemplaar gezien! Daar zou ik grif vijf Galjoenen voor neertellen!'
Percy verstijfde, vol verbijsterde afkeuring.
'Jongens,' zei meneer Wemel zachtjes, 'ik wil niet dat jullie gokken... dat is al jullie spaargeld... jullie moeder -'
'Doe niet zo kinderachtig, Arthur!' riep Ludo Bazuyn joviaal en hij rammelde opgewonden met het geld in zijn zakken. 'Ze zijn oud en wijs genoeg om te weten wat ze willen! Dus jullie denken dat Ierland wint, maar dat Kruml de Snaai bemachtigt? Geen schijn van kans, jongens, geen schijn van kans... als jullie winnen, strijken jullie een mooie winst op... en laten we er vijf Galjoenen bijtellen voor die fopstok...'
Meneer Wemel keek hulpeloos toe terwijl Ludo Bazuyn een zakboekje en een ganzenveer tevoorschijn haalde en de namen van de tweeling noteerde.
'Bedankt,' zei George, die het stukje perkament van Bazuyn aannam en het in zijn borstzak stopte.
Bazuyn wendde zich opgewekt tot meneer Wemel. 'Heb je soms een kopje thee voor me? Ik zit op Barto Krenck te wachten. M'n Bulgaarse tegenhanger doet moeilijk en ik

begrijp geen woord van wat hij zegt. Barto kan het vast wel oplossen. Hij spreekt zo'n honderdvijftig talen.'
'Meneer Krenck?' zei Percy, die zijn ijzige en afkeurende houding liet varen en haast op en neer danste van opwinding. 'Die spreekt er meer dan tweehonderd! Meermans en Koetervlaams en Trols...'
'Iedereen kan Trols spreken,' zei Fred geringschattend. 'Je hoeft alleen maar te wijzen en te grommen.'
Percy wierp Fred een uiterst onaangename blik toe en pookte het vuur op, om de ketel weer aan de kook te brengen.
'Heb je al iets van Berta Kriel gehoord, Ludo?' vroeg meneer Wemel, toen Bazuyn naast hen op het gras ging zitten.
'Nog helemaal nada,' zei Bazuyn op zijn gemak. 'Maar ze komt heus wel weer boven water. Arme ouwe Berta... een geheugen als een lekke ketel en geen greintje richtingsgevoel. Ze is gewoon verdwaald, geloof mij nou maar. Die komt zo rond oktober het kantoor weer binnenstappen, in de overtuiging dat het nog steeds juli is.'
'Lijkt het je geen tijd worden om iemand naar haar te laten zoeken?' opperde meneer Wemel aarzelend, terwijl Percy Bazuyn zijn thee gaf.
'Dat zegt Barto Krenck ook steeds,' zei Bazuyn, die zijn ronde ogen onschuldig opensperde, 'maar we kunnen op het moment gewoon niemand missen. O - als je over de duivel spreekt! Barto!'

Er was een tovenaar Verschijnseld naast hun kampvuur die moeilijk een nog groter contrast had kunnen vormen met Ludo Bazuyn, die languit op het gras lag in zijn oude gewaad van de Wasps. Barto Krenck was een stijve, kaarsrechte heer op leeftijd, met een onberispelijk, keurig geperst pak en een stropdas. De scheiding in zijn korte grijze haar was haast onnatuurlijk recht en zijn smalle snorretje leek bijgeknipt langs een liniaal. Zijn schoenen blonken oogverblindend en Harry zag meteen waarom hij Percy's idool was. Percy was een groot voorstander van het koste wat het kost blind vasthouden aan de regels en meneer Krenck had de regel die Dreuzelkledij voorschreef zo grondig opgevolgd dat hij voor een bankdirecteur had kunnen doorgaan. Harry betwijfelde of zelfs oom Herman hem herkend had voor wat hij werkelijk was.

'Schuif een pol gras bij, Barto,' zei Ludo opgewekt en hij klopte op de grond.

'Nee, dank je, Ludo,' zei Krenck en er klonk het nodige ongeduld door in zijn stem. 'Ik was al een tijd naar je op zoek. De Bulgaren staan erop dat we twaalf extra stoelen plaatsen in de Topbox.'

'O, zaten ze daarover te zeuren?' zei Bazuyn. 'Ik dacht dat die kerel een neusharenknippertje wilde lenen. Hij had nogal een sterk accent.'

'Meneer Krenck!' zei Percy ademloos en met een soort

permanente halve buiging, waardoor het leek alsof hij een bochel had. 'Wilt u soms een kopje thee?'
'O,' zei meneer Krenck, die Percy verbaasd aankeek. 'Ja - dank je, Wezel.'
Fred en George stikten haast in hun eigen thee en Percy ging met vuurrode oren met de ketel aan de slag.
'Ik wilde jou trouwens ook nog even spreken, Arthur,' zei meneer Krenck, toen zijn scherpe blik op meneer Wemel viel. 'Ali Bobo is op het oorlogspad. Hij wil een hartig woordje met je spreken over je verbod op vliegende tapijten.'
Meneer Wemel slaakte een diepe zucht. 'Daar heb ik hem vorige week nog een uil over gestuurd. Ik geloof dat ik het wel honderd keer tegen hem gezegd heb: tapijten worden in het Register van Verboden Betoverbare Objecten als Dreuzelvoorwerpen gedefinieerd, maar hij wil gewoon niet luisteren.'
'Dat verbaast me niets,' zei meneer Krenck, die een kop thee aannam van Percy. 'Hij wil dolgraag naar dit land exporteren.'
'Het lijkt me sterk dat ze hier ooit de bezem zullen verdringen,' zei Bazuyn.
'Ali ziet een gat in de markt voor een gezinsvervoermiddel,' zei meneer Krenck. 'Ik weet nog dat mijn grootvader een Berber had voor twaalf personen - uiteraard voordat tapijten verboden werden.'
Hij zei het op een toon alsof hij er geen enkele twijfel over

wilde laten bestaan dat zijn voorouders zich altijd strikt aan de wet hadden gehouden.
'En, heb je het druk gehad, Barto?' zei Bazuyn monter.
'Behoorlijk druk, ja,' zei meneer Krenck droogjes. 'Viavia's opzetten op vijf continenten gaat je niet in de kouwe kleren zitten, Ludo.'
'Dus je zult wel blij zijn als het allemaal achter de rug is?' zei meneer Wemel.
Ludo Bazuyn leek geschokt. 'Blij! Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zoveel lol heb gehad... maar goed, het is niet zo dat we hierna niets meer hebben om ons op te verheugen, hè Barto? Er valt nog een hoop te organiseren, hè?'
Meneer Krenck keek Bazuyn met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'We hadden afgesproken dat we met de aankondiging zouden wachten tot alle details -'
'O, details!' zei Bazuyn, die het woord wegwuifde alsof het een lastige mug was. 'Ze hebben toch getekend, of niet soms? Ze kunnen er toch niet meer onderuit? Ik durf te wedden dat deze kinderen het sowieso binnen de kortste keren te horen krijgen. Ik bedoel, het gebeurt op Zweinstein -'
'Ludo, we moeten nu echt met die Bulgaren gaan praten,' zei meneer Krenck op scherpe toon en hij kapte de opmerkingen van Bazuyn af. 'Bedankt voor de thee, Wezel.'
Hij gaf zijn onaangeroerde thee terug aan Percy en wachtte tot Ludo opstond: die krabbelde moeizaam overeind en goot

gauw de rest van zijn thee naar binnen, terwijl het goud in zijn zakken vrolijk rinkelde.
'Tot later!' zei hij. 'Jullie zitten samen met mij in de Topbox - ik doe het commentaar!' Hij zwaaide, Barto Krenck knikte afgemeten en ze Verdwijnselden allebei.
'Wat gaat er gebeuren op Zweinstein, pa?' vroeg Fred onmiddellijk. 'Waar hadden ze het over?'
'Daar kom je gauw genoeg achter,' zei meneer Wemel glimlachend.
'Dat is geheime informatie, tot op het moment dat het Ministerie besluit tot vrijgave,' zei Percy stijfjes. 'Meneer Krenck had groot gelijk dat hij het niet wilde verklappen.'
'O, hou je kop toch, Wezel,' zei Fred.
Naarmate de middag verstreek, begon op het kampeerterrein een steeds grotere opwinding te heersen, tot het een haast tastbare wolk leek. Tegen de schemering was het of de windstille zomerlucht trilde van verwachting en toen de duisternis zich als een zwart laken uitspreidde over de duizenden wachtende tovenaars, verdwenen ook de laatste restjes geheimhouding: het Ministerie had zich blijkbaar bij het onvermijdelijke neergelegd en trad niet meer op tegen de flagrante tekenen van toverkunst die nu overal opdoken.
Om de paar meter Verschijnselden venters, die dienbladen droegen of karretjes duwden die waren afgeladen met de meest vreemde supportersartikelen. Je had lichtgevende

rozetten - groen voor Ierland en rood voor Bulgarije - die met pieperige stemmetjes de namen van de spelers schreeuwden, groene punthoeden die versierd waren met dansende Ierse klavertjes, Bulgaarse sjaals die waren voorzien van leeuwen die echt konden brullen, vlaggen van beide landen die de respectievelijke volksliederen speelden als je ermee zwaaide, piepkleine, vliegende modelletjes van Vuurflitsen en voor de echte verzamelaars poppetjes van befaamde spelers, die arrogant over je handpalm struinden.
'Hiervoor heb ik de hele zomer m'n zakgeld opgespaard,' zei Ron tegen Harry, terwijl ze samen met Hermelien langs de stalletjes liepen en souvenirs kochten. Ron schafte zich weliswaar een hoed met dansende klavertjes en een grote groene rozet aan, maar ook een model van Viktor Kruml, de Bulgaarse zoeker. Die mini-Kruml liep over Rons hand heen en weer en schudde met zijn vuist naar de groene rozet boven hem.
'Wauw, moet je dat zien!' zei Harry, die haastig naar een kar liep die was afgeladen met dingen die op koperen verrekijkers leken, alleen voorzien van allerlei merkwaardige knoppen en wijzers.
'Omniscopen,' zei de tovenaar bij de kar gretig. 'Je kunt acties herhalen... alles vertragen... en zonodig laten ze je zelfs een worp-voor-worpanalyse van het spel zien. Echt een koopje - tien Galjoenen per stuk.'

'He, had ik deze nou maar niet gekocht,' zei Ron, met een gebaar naar zijn dansende klaverhoed. Hij staarde verlekkerd naar de Omniscopen.
'Drie stuks,' zei Harry gedecideerd tegen de tovenaar.
'Nee - dat hoeft echt niet,' zei Ron, die rood werd. Het feit dat Harry een klein fortuin had geërfd van zijn ouders en veel meer geld had dan hij, lag nogal gevoelig bij hem.
'Dan krijgen jullie gewoon niks voor kerst,' zei Harry, terwijl hij een Omniscoop in de hand van Ron en van Hermelien drukte. 'Zo'n tien jaar lang, bedoel ik.'
'Nou, oké dan,' zei Ron grijnzend.
'Oooo, bedankt, Harry,' zei Hermelien. 'Dan koop ik de programmaboeken, kijk -'
Hun geldbuidels waren aanzienlijk lichter toen ze terugkeerden naar hun tent. Bill, Charlie en Ginny waren ook allemaal voorzien van groene rozetten en meneer Wemel droeg een Ierse vlag. Fred en George hadden als enigen geen souvenirs, omdat ze al hun geld aan Bazuyn hadden gegeven.
En toen klonk ergens achter het bos een diepe, galmende gongslag en begonnen er onmiddellijk groene en rode lantaarns te branden tussen de bomen, die de weg naar het veld verlichtten.
'Het is zover!' zei meneer Wemel, die even opgewonden leek als de kinderen. 'Vooruit, laten we gaan!'

Hoofdstuk 8

HET WK ZWERKBAL

Met hun aankopen stevig in de hand en meneer Wemel voorop, haastten ze zich door het bos, over het door lantaarns verlichte pad. Om zich heen hoorden ze duizenden andere mensen lopen, roepen en lachen en vingen ze flarden van liedjes op. Die sfeer van koortsachtige opwinding was heel aanstekelijk; Harry had constant een onbedwingbare grijns op zijn gezicht. Na zo'n twintig minuten lopen, luid pratend en grappen makend, waren ze eindelijk aan de andere kant van het bos en stonden ze plotseling in de schaduw van een gigantisch stadion. Harry kon slechts een fractie van de immense gouden muren zien die het veld omringden, maar hij besefte wel dat er gemakkelijk tien kathedralen in zouden passen.

'Plaats voor honderdduizend toeschouwers,' zei meneer Wemel, bij het zien van Harry's blik van ontzag. 'Een speciale eenheid van het Ministerie, vijfhonderd man sterk, is er het hele jaar mee bezig geweest. Elke vierkante centimeter wordt beschermd door Dreuzelafstotende spreuken. Als dit jaar

Dreuzels ook maar in de buurt van deze plek kwamen, herinnerden ze zich plotseling dat ze een dringende afspraak hadden en snel weer weg moesten... de goedsullen,' voegde hij er vol genegenheid aan toe en hij ging de anderen voor naar de dichtstbijzijnde ingang, waar zich al een grote drom luidruchtige heksen en tovenaars bevond.
'Prima plaatsen!' zei de heks van het Ministerie bij de ingang toen die hun kaartjes afscheurde. 'De Topbox! De trap op, Arthur, zo hoog als je maar kunt.'
De trappen in het stadion waren met hoogpolig, purperen tapijt bekleed. Ze klommen samen met de rest van de menigte naar boven, maar de andere mensen verdwenen geleidelijk door zijdeuren naar de tribunes links en rechts. Meneer Wemels gezelschap stapte stug door tot ze helemaal boven aan de trap waren, in een kleine box op het hoogste punt van het stadion, precies midden tussen de gouden doelpalen aan weerszijden van het veld. Er stonden twee rijen met purperen pluche beklede stoelen, zo'n twintig in totaal en toen Harry samen met de Wemels naar de voorste rij liep en naar beneden keek, zag hij een tafereel dat hij nooit voor mogelijk had gehouden.
Honderdduizend heksen en tovenaars schuifelden naar hun zitplaatsen, die in rijen boven elkaar oprezen rond het lange, ovalen veld. Alles was doortrokken van een mysterieus gouden licht, dat uit het stadion zelf scheen te komen. Vanuit

hun verheven positie leek het veld zo glad als groen fluweel. Aan weerszijden van het veld stonden de drie palen met de doelringen, die ruim vijftien meter hoog waren en recht tegenover hen, bijna op ooghoogte, zag Harry een reusachtig zwart bord. Er gleden steeds gouden letters over, alsof een onzichtbare reuzenhand teksten neerkrabbelde en weer uitwiste; toen Harry wat beter keek, zag hij dat het bord reclameboodschappen door het stadion flitste.
De Hommel, een Bezem voor het Hele Gezin - Veilig, Betrouwbaar en met Ingebouwde Anti-Diefstal Zoemer... Madame Reina's Magische Multi-vlekkenverwijderaar -. In een Wip Schoon Schip... Voddeleurs Couture, Voor de Modebewuste Magiër- Londen, Parijs, Zweinsveld...
Harry scheurde zijn ogen los van het bord en keek achterom, om te zien wie er verder in de box zat. Die was nog leeg, afgezien van een piepklein wezentje op de een na laatste stoel van de rij achter hen. Het wezentje had zulke korte beentjes dat ze niet verder dan de rand van de stoelzitting kwamen, droeg een theedoek die als een soort toga was omgeslagen en had zijn handen voor zijn gezicht, maar toch kwamen die lange, vleermuisachtige oren Harry merkwaardig bekend voor...
'Dobby?' zei Harry ongelovig.
Het wezentje keek op en spreidde zijn vingers, zodat er twee reusachtige bruine ogen zichtbaar werden en een neus die

qua vorm en grootte op een forse tomaat leek. Het was Dobby niet - maar wel onmiskenbaar een huis-elf, net zoals Harry's vriend Dobby was geweest. Harry had Dobby bevrijd uit de klauwen van zijn eigenaars, de familie Malfidus.
'Noemde meneer me Dobby?' piepte de elf nieuwsgierig tussen zijn vingers door. De stem van deze elf was nog hoger dan die van Dobby, een heel zacht, trillerig piepstemmetje en Harry vermoedde - hoewel dat moeilijk te zien was bij Huis-elfen - dat dit een vrouwelijk exemplaar was. Ron en Hermelien draaiden zich gauw om en keken ook. Harry had hun veel over Dobby verteld, maar ze hadden hem nooit ontmoet. Zelfs meneer Wemel keek nieuwsgierig om.
'Sorry,' zei Harry tegen de elf. 'Ik dacht dat je iemand was die ik kende.'
'Maar ik kent Dobby ook, meneer!' piepte de elf. Ze hield nog steeds haar handen voor haar gezicht, alsof ze verblind werd, hoewel de Topbox niet fel verlicht was. 'Ik heet Winky, meneer - en u -' haar donkerbruine ogen werden zo groot als ontbijtbordjes toen ze even op Harry's litteken bleven rusten '- u is vast en zekers Harry Potter!'
'Ja, dat klopt,' zei Harry.
'Dobby heeft het heel vaaks over u, meneer!' zei ze. Ze liet haar handen een stukje zakken en keek diep onder de indruk.
'Hoe gaat het met hem?' vroeg Harry. 'Geniet hij een beetje van zijn vrijheid?'

'Ah, meneer,' zei Winky hoofdschuddend, 'ah, meneer, ik wilt niet onbeleefd zijn, maar ik is niet zeker of u goed eraan heeft gedaan door Dobby te bevrijden, meneer.'
'Hoezo?' vroeg Harry onthutst. 'Wat is er dan met hem?'
'Vrijheid is naar Dobby's hoofd gestegen, meneer,' zei Winky treurig. 'Hij krijgt ideeën boven z'n stand. Kan geen werk meer vinden, meneer.'
'Waarom niet?' vroeg Harry.
Winky liet haar stem een halve octaaf zakken en fluisterde: 'Hij' wilt betaald worden, meneer.'
'Betaald?' zei Harry niet-begrijpend. 'Nou - waarom zou hij niet betaald krijgen?'
Winky was blijkbaar diep geschokt door dat idee en sloot haar vingers een beetje, zodat haar gezicht weer bijna verborgen was.
'Huis-elfen wordt niet betaald, meneer!' zei ze met gedempte piepstem. 'Nee, nee, nee! Ik zegt tegen Dobby, ik zegt, zoek toch een leuke familie en zorgt dat je het naar je zin krijgt! Dobby haalt allerlei rare fratsen uit, meneer, die niet passend zijn voor een huis-elf. Als je je zo blijft aanstellen, Dobby, zegt ik, word je dadelijk nog op het matje geroepen door het Departement van Toezicht op Magische Wezens, als een ordinaire kobold.'
'Nou, het werd hoog tijd dat hij eens een beetje lol had,' zei Harry.

'Huis-elfen hoort geen lol te hebben, Harry Potter,' zei Winky streng van achter haar handen. 'Huis-elfen doet wat hun gezegd wordt. Ik heb hele erge hoogtevrees -' ze keek naar de rand van de box en slikte moeizaam, '- maar als mijn meester me stuurt naar Topbox dan gaat ik.'
'Waarom heeft hij je hier naartoe gestuurd als hij weet dat je hoogtevrees hebt?' zei Harry fronsend.
'Meester - meester wilt dat ik plekje voor hem bezet houd, Harry Potter. Hij heeft het heel druk.' Winky gebaarde met haar hoofd naar de lege plek naast haar. 'Winky wou dat ze terug is in de veilige tent van meester, Harry Potter, maar Winky doet wat haar gezegd wordt. Winky is brave huis-elf.'
Ze wierp opnieuw een angstige blik op de rand van de box en bedekte haar ogen weer snel. Harry draaide zich om.
'Dus dat was een huis-elf?' mompelde Ron. 'Rare wezentjes, hè?'
'Dobby was nog tien keer zo raar,' zei Harry vol overtuiging.
Ron pakte zijn Omniscoop om hem uit te proberen en staarde naar de menigte aan de andere kant van het stadion.
'Fantastisch!' zei hij, terwijl hij aan de Herhalingsknop aan de zijkant draaide. 'Ik kan die ouwe man daar nog een keer in z'n neus laten peuteren... en nog een keer... en nog een keer...'
Ondertussen bladerde Hermelien gretig haar in fluweel gebonden en met gouden kwastjes versierde programmaboek door.

'"De wedstrijd wordt voorafgegaan door een optreden van de teammascottes",' las ze voor.
'O, dat is altijd het bekijken waard,' zei meneer Wemel. 'Nationale teams nemen wezens uit hun land mee, weet je, om een kleine show te geven.'
Gedurende het daaropvolgende halfuur stroomde de box geleidelijk vol. Meneer Wemel moest steeds een hand geven aan mensen die duidelijk belangrijke tovenaars waren en Percy sprong zo vaak haastig overeind dat het leek of hij op een egel zat. Toen Cornelis Droebel arriveerde, de Minister van Toverkunst, boog Percy zo diep dat zijn bril van zijn neus gleed en kapot viel. Met een rood hoofd van gene repareerde Percy hem gauw met zijn toverstok en bleef daarna maar zitten, maar wierp wel afgunstige blikken op Harry, die door Cornelis Droebel begroet werd als een oude vriend. Ze hadden elkaar al vaker ontmoet en Droebel gaf Harry een vaderlijke hand, vroeg hoe het met hem ging en stelde hem voor aan de tovenaars die naast hem zaten.
'Harry Potter, begrijpt u?' zei hij luid tegen de Bulgaarse Minister, die een schitterend gewaad van zwart fluweel droeg, afgezet met goud en die blijkbaar uitsluitend Bulgaars sprak. 'Harry Potter... kom, kom, u weet vast wel wie dat is... de jongen die Jeweetwel overleefd heeft... u weet vast wel wie dat is -'
De Bulgaarse tovenaar zag plotseling Harry's litteken en begon

luid te brabbelen en opgewonden te wijzen.
'Ik wist wel dat we eruit zouden komen,' zei Droebel vermoeid tegen Harry. 'Ik heb niet echt een talenknobbel. Voor dit soort dingen heb ik eigenlijk Barto Krenck nodig. Ik zie dat z'n huis-elf een stoel voor hem vrijhoudt... en maar goed ook, want die Bulgaarse gladjakkers proberen de beste plaatsjes in te pikken... aha, en daar hebben we Lucius!'
Harry, Ron en Hermelien draaiden zich snel om. Op de tweede rij, achter meneer Wemel, schuifelden de vroegere eigenaars van Dobby de huis-elf naar drie nog onbezette plaatsen - Draco Malfidus, zijn vader Lucius en een vrouw die waarschijnlijk zijn moeder was.
Harry en Draco Malfidus waren vanaf hun allereerste treinreis naar Zweinstein gezworen vijanden geweest. Draco, een bleke jongen met een spits gezicht en witblond haar, leek veel op zijn vader. Zijn moeder was ook blond en bovendien lang en slank; ze zou er leuk hebben uitgezien als ze niet constant een gezicht had getrokken alsof ze iets smerigs rook.
'Ah, Droebel,' zei meneer Malfidus toen hij bij de Minister van Toverkunst was, en hij stak zijn hand uit. 'Hoe gaat het? Ik geloof niet dat u Narcissa ontmoet heeft, mijn vrouw? Of onze zoon Draco?'
'Aangenaam, aangenaam,' zei Droebel glimlachend en buigend naar mevrouw Malfidus. 'Mag ik u voorstellen aan meneer Oblansk -Obalonsk - meneer - nou ja, de Bulgaarse

Minister van Toverkunst. Hij verstaat toch geen woord van wat ik zeg, dus laat die naam maar zitten. Eens kijken - Arthur Wemel ken je waarschijnlijk al?'
Het was een heel gespannen moment. Meneer Wemel en meneer Malfidus keken elkaar aan en Harry herinnerde zich levendig wat er was gebeurd toen ze elkaar de laatste keer ontmoet hadden. Dat was in de boekhandel van Klieder & Vlek geweest en toen hadden ze slaande ruzie gekregen. De kille grijze ogen van meneer Malfidus gleden eerst even over meneer Wemel en toen over de rij stoelen.
'Lieve hemel, Arthur,' zei hij zacht. 'Wat heb je allemaal moeten verkopen om plaatsen in de Topbox te kunnen betalen? Ik had nooit gedacht dat je huis zoveel zou opbrengen.'
Droebel, die niet luisterde, zei: 'Lucius heeft pas een zeer royale schenking gedaan aan St. Holisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes, Arthur. Hij is hier als mijn gast.'
'Nou, dat is heel - aardig,' zei meneer Wemel, met een erg geforceerde glimlach.
De blik van meneer Malfidus rustte nu op Hermelien, die een beetje rood werd, maar vastberaden terugkeek. Harry wist precies waarom meneer Malfidus zo schamper keek. De familie Malfidus ging prat op zijn zuivere tovenaarsbloed; met andere woorden, ze beschouwden iemand zoals Hermelien, die van Dreuzels afstamde, als uitschot. Onder het toeziend

oog van de Minister van Toverkunst durfde meneer Malfidus echter niets te zeggen. Hij knikte hatelijk naar meneer Wemel en liep verder. Draco wierp Harry, Ron en Hermelien een verachtelijke blik toe en ging toen tussen zijn vader en moeder zitten.

'Stelletje gluiperige etterbakken!' mompelde Ron terwijl hij, Harry en Hermelien hun aandacht weer op het veld richtten.

Een tel later kwam Ludo Bazuyn de box binnenstormen.

'Is iedereen zover?' zei hij en zijn ronde gezicht glom als een grote, opgewonden Edammer kaas. 'Bent u er klaar voor, minister?'

'Als jij dat ook bent, Ludo,' zei Droebel kalm.

Ludo griste zijn toverstok uit zijn zak, wees daarmee op zijn eigen keel en zei: 'Sonorus!' Toen hij het woord nam, klonk zijn stem boven al het rumoer en geroezemoes op de eivolle tribunes uit en drong galmend door tot in de kleinste uithoeken van het stadion. 'Dames en heren.... welkom! Welkom bij de finale van het vierhonderd-tweeentwintigste Wereldkampioenschap Zwerkbal!'

De toeschouwers juichten en klapten. Duizenden vlaggen zwaaiden heen en weer en voegden hun door elkaar letterende volksliederen toe aan de herrie. Op het enorme scherm verdween de laatste reclameboodschap (Smekkies in Alle Smaken - Je Weet Niet Wat Je Proeft) en verscheen de tekst BULGARIJE: NUL - IERLAND: NUL.

'En nu presenteer ik, zonder verdere omhaal... de mascottes van de Bulgaarse ploeg!'
Op de tribunes rechts, die een zee van rood waren, klonk goedkeurend gejuich en gejoel.
'Ik ben benieuwd wat ze meegebracht hebben,' zei meneer Wemel, die zich vooroverboog. 'Aaah!' Hij zette zijn bril af en poetste die haastig op met de zoom van zijn gewaad. 'Glamorgana's'
'Wat zijn Glamor -'
Maar wel honderd Glamorgana's betraden het veld en daarmee was Harry's vraag beantwoord. Glamorgana's waren vrouwen... de mooiste vrouwen die Harry ooit gezien had... alleen waren ze niet -konden ze niet - menselijk zijn. Dat verbaasde Harry even en hij vroeg zich af wat ze dan wel waren; wat maakte dat hun huid zo helder glansde als de maan, of dat hun witgouden haar achter hen aan golfde zonder een zuchtje wind... maar toen begon de muziek en maakte Harry zich geen zorgen meer over het feit dat ze niet menselijk waren - hij maakte zich trouwens nergens meer zorgen over.
De Glamorgana's waren gaan dansen en het werd helemaal zalig leeg in Harry's hoofd. Het enige dat er nog toe deed, was dat hij naar de Glamorgana's bleef kijken, want als ze ophielden met dansen zouden er vreselijke dingen gebeuren...

De Glamorgana's begonnen sneller en sneller te dansen en er maalden wilde, vage gedachten door Harry's versufte geest. Hij wilde graag iets heel erg stoers doen. Vanuit de box naar beneden springen op het veld leek een goed idee... maar zou dat stoer genoeg zijn?
'Harry, waar ben je in vredesnaam mee bezig?' zei de stem van Hermelien, die van heel ver leek te komen.
De muziek hield op en Harry knipperde met zijn ogen. Hij was opgestaan en zijn ene been rustte op de rand van de box. Naast hem was Ron verstijfd in een houding alsof hij op het punt stond om van een hoge duikplank te springen.
Woedend geschreeuw galmde door het stadion. De toeschouwers wilden niet dat de Glamorgana's stopten. Daar was Harry het mee eens; uiteraard stond hij vierkant achter Bulgarije en hij vroeg zich vaag af waarom hij in 's hemelsnaam die grote groene rozet op zijn borst had gespeld. Ron zat ondertussen verstrooid de klavertjes van zijn hoed te plukken. Met een flauwe glimlach boog meneer Wemel zich naar hem toe en trok de hoed uit zijn handen.
'Die heb je dadelijk nodig,' zei hij, 'zodra Ierland aan de beurt is.'
'He?' zei Ron en hij staarde met open mond naar de Glamorgana's, die nu een lange rij hadden gevormd langs een kant van het veld.
Hermelien klakte luid met haar tong, stak haar hand uit en

trok Harry weer terug op zijn stoel. 'Nou ja!' zei ze.
'En nu,' bulderde de stem van Ludo Bazuyn, 'graag een hartelijke zwaai van uw toverstokken voor... de mascottes van het Ierse team!'
Even later kwam iets wat op een grote, groen met gouden komeet leek het stadion binnenscheren. Het maakte een rondje langs de tribunes en splitste zich toen in twee kleinere kometen, die naar de doelpalen aan weerszijden van het veld raasden. Plotseling verscheen er een regenboog boven het veld, die de twee bollen van licht met elkaar verbond. De toeschouwers riepen luid 'ooooo' en 'aaaaah', alsof ze naar een groot vuurwerk keken. De regenboog vervaagde weer, de twee lichtbollen vlogen naar elkaar toe en versmolten en vormden een enorme, glitterende Ierse klaver, die hoog in de lucht oprees en rond begon te zweven boven de tribunes. Het was alsof er een gouden regen uit neerdaalde -
'Geweldig!' zei Ron, toen de klaver over hun hoofden vloog en er zware gouden munten uit regenden, die op hun hoofden en stoelen ketsten. Harry staarde met half toegeknepen ogen naar de klaver en zag dat hij in werkelijkheid uit duizenden piepkleine, bebaarde mannetjes met rode vestjes bestond, die allemaal een minuscuul gouden of groen lantaarntje meedroegen.
'Ierse kabouters!' riep meneer Wemel, boven het daverende applaus van het publiek uit. Veel toeschouwers vochten nog

met elkaar om het goud, of kropen onder hun stoelen om de munten op te rapen.
'Alsjeblieft!' schreeuwde Ron blij en hij drukte een vuistvol goudstukken in Harry's hand. 'Voor die Omniscoop! Nu moet je lekker toch een kerstcadeau voor me kopen!'
De enorme klaverfiguur loste op, de kabouters zweefden omlaag en gingen aan de andere kant van het veld, recht tegenover de Glamorgana's, in kleermakerszit op het gras zitten om naar de wedstrijd te kijken.
'En nu, dames en heren, graag een hartelijk applaus voor - het Zwerkbalteam van Bulgarije! Met als eerste - Dimitrov!'
Een gedaante in vuurrood gewaad, die zo snel vloog dat hij net een rode streep leek, schoot vanuit de laaggelegen spelerstunnel het veld op, onder stormachtige toejuichingen van de Bulgaarse supporters.
'Ivanova!'
Een tweede speler in vuurrood gewaad spoot het veld op.
'Zograv! Levski! Vulkanov! Volkov! Ennnnn – Kruml!'
'Dat is hem, dat is hem!' schreeuwde Ron, die Kruml volgde met zijn Omniscoop; Harry stelde die van hem ook gauw scherp.
Viktor Kruml was mager en donker, met een tanige huid, een grote haviksneus en dikke zwarte wenkbrauwen. Hij had veel weg van een grote roofvogel en het was moeilijk te geloven dat hij pas achttien was.

'En nu graag uw applaus voor - het Zwerkbalteam van Ierland!' brulde Bazuyn. 'In volgorde - Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Ennnnn – Lynch!'
Zeven groene strepen flitsten het veld op; Harry draaide aan het kleine wieltje aan de zijkant van zijn Omniscoop en vertraagde het beeld voldoende om het woord 'Vuurflits' te kunnen lezen op hun bezems en te zien dat hun namen in zilverdraad op de rug van hun gewaden geborduurd waren.
'En als laatste, helemaal vanuit Egypte, de veelgeprezen voorzitter van de Internationale Zwerkbalfederatie en scheidsrechter bij deze wedstrijd: Hassan Moestafa!'
Een kleine, magere tovenaar, volkomen kaal, maar met een snor die kon wedijveren met die van oom Herman en gekleed in een gewaad van zuiver goud, dat paste bij de kleur van het stadion, kwam met grote passen het veld op. Een zilveren fluitje stak onder zijn snor uit en onder zijn ene arm had hij een houten kist en onder de andere zijn bezemsteel. Harry zette de Versnelknop van zijn Omniscoop weer op normaal en keek hoe Moestafa op zijn bezem stapte en de kist open schopte. Er vlogen vier ballen uit: de vuurrode Slurk, de twee zwarte Beukers en (Harry ving er heel even een glimp van op, voor hij bliksemsnel uit het zicht verdween) de minuscule, gevleugelde Gouden Snaai. Moestafa's fluitje snerpte en ook hij schoot de lucht in, achter de ballen aan.
'Ennnnn ze zijn WEG!' schreeuwde Bazuyn. 'Mullet in

balbezit! Troy! Moran! Dimitrov! Terug naar Mullet! Troy! Levski! Moran!'
Het was Zwerkbal zoals Harry het nog nooit eerder had zien spelen. Hij drukte zijn Omniscoop zo hard tegen zijn ogen dat zijn bril in zijn neus sneed. De snelheid van de spelers was ongelooflijk - de Jagers gooiden elkaar de bal zo vlug toe dat Bazuyn alleen tijd had om hun namen te roepen. Harry draaide opnieuw aan het Vertraagwieltje aan de rechterkant van zijn Omniscoop en drukte op de Speluitlegknop die bovenop zat. Onmiddellijk zag hij de wedstrijd in vertraging en flitsten er glitterende paarse letters over de lenzen, terwijl het geschreeuw van het publiek zijn trommelvliezen teisterde.
'Havikskop Aanvalslinie,' las hij terwijl de drie Ierse Jagers op de Bulgaren afstormden, dicht opeen, maar met Troy in het midden en iets voor Mullet en Moran uit. 'Witlov Manoeuvre,' flitste er over de lenzen toen Troy deed alsof hij omhoogschoot met de Slurk om de Bulgaarse Jager Ivanova mee te lokken en de Slurk snel overgooide naar Moran. Volkov, een van de Bulgaarse Drijvers, haalde met zijn kleine knuppel uit naar een passerende Beuker en sloeg die in het pad van Moran; die moest snel bukken om de Beuker te ontwijken en liet de Slurk vallen; Levski, die net onder haar doorschoot, ving hem op -
TROY SCOORT!' bulderde Bazuyn en het hele stadion schudde op zijn grondvesten door het applaus en gejuich.

'Tien-nul voor Ierland!'
'Wat?' schreeuwde Harry, die wild om zich heen keek met zijn Omniscoop. 'Maar Levski is in Slurkbezit!'
'Harry, als je niet op normale snelheid kijkt, zul je een hoop dingen missen!' riep Hermelien, die op en neer danste en met haar armen in de lucht zwaaide terwijl Troy een vreugderondje maakte rond het veld. Harry liet zijn Omniscoop snel zakken en zag dat de Ierse kabouters die vanaf de zijlijn hadden toegekeken weer waren opgestegen en opnieuw die glitterende grote klaver hadden gevormd. Aan de andere kant van het veld keken de Glamorgana's chagrijnig toe.
Harry, die woest op zichzelf was, zette de Versnelknop vlug op normaal toen het spel hervat werd.
Harry had voldoende verstand van Zwerkbal om te zien dat de Ierse Jagers van grote klasse waren. Ze werkten naadloos samen, als een hecht team, en als je zag hoe ze positie kozen, leek het of ze elkaars gedachten konden lezen. De groene rozet op Harry's borst piepte steeds opgewonden hun namen: "Troy - Mullet - Moran!' Binnen de tien minuten scoorde Ierland nog twee keer, zodat ze op een dertig-nul voorsprong kwamen, en de in het groen gestoken fans deden het stadion trillen van het gejuich en applaus.
De wedstrijd werd nog sneller, maar ook agressiever. Volkov en Vulkanov, de Bulgaarse Drijvers, mepten de Beukers zo

hard mogelijk op de Ierse Jagers af en maakten het hun onmogelijk om hun beste manoeuvres uit te voeren; twee keer waren ze gedwongen om hun formatie te verbreken en uiteindelijk wist Ivanova door de Ierse verdediging te zigzaggen, de Wachter, Ryan, te ontwijken en het eerste Bulgaarse doelpunt te scoren.
'Vingers in je oren!' brulde meneer Wemel toen de Glamorgana's begonnen te dansen om de goal te vieren. Harry kneep ook zijn ogen dicht; hij wilde met zijn gedachten bij de wedstrijd blijven. Na een paar tellen waagde hij het erop en keek gauw even naar het veld. De Glamorgana's waren gestopt met dansen en Bulgarije was weer in Slurkbezit.
'Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova - o, hemel!' schreeuwde Bazuyn.
Honderdduizend heksen en tovenaars snakten naar adem toen de twee Zoekers, Kruml en Lynch, loodrecht tussen de jagers door omlaag schoten, zo snel dat het leek alsof ze zonder parachute uit een vliegtuig waren gesprongen. Harry volgde hun vrije val met zijn Omniscoop en probeerde tegelijkertijd te ontdekken waar de Snaai was -
'Ze vallen te pletter!' gilde Hermelien naast Harry.
Ze had half gelijk - op het allerlaatste moment brak Viktor Kruml zijn duikvlucht af en vloog in een spiraal omhoog, maar Lynch smakte tegen de grond, met een doffe dreun die door het hele stadion te horen was. Vanaf de Ierse tribunes

steeg een oorverdovend gekreun op.
'Stomme idioot!' steunde meneer Wemel. 'Dat was een schijnbeweging van Kruml!'
'En een time-out!' donderde de stem van Bazuyn, 'terwijl getrainde toverzorgers haastig het veld opkomen om Aidan Lynch op te lappen!'
'Het komt wel weer goed met hem, hij is alleen maar geplet!' zei Charlie geruststellend tegen Ginny, die met een blik vol afschuw over de rand van de box leunde. 'Dat was natuurlijk precies wat Kruml wilde...'
Harry drukte haastig op de Herhalings- en Speluitlegknoppen van zijn Omniscoop, draaide aan de Versnelknop en hield hem weer voor zijn ogen.
Hij keek hoe Kruml en Lynch opnieuw hun duik maakten, maar nu vertraagd. 'Spatski-schijnbeweging - gevaarlijke Zoekersmanoeuvre,' vermeldden de glanzende paarse letters die voor de lenzen langs gleden. Hij zag het van concentratie vertrokken gezicht van Kruml, die op het allerlaatste moment zijn duikvlucht afbrak terwijl Lynch een krater sloeg in het veld en hij begreep het - Kruml had de Snaai helemaal niet gezien, hij had Lynch alleen meegelokt in de hoop dat die hem zou volgen.
Harry had nog nooit iemand zo zien vliegen; Kruml scheen nauwelijks een bezemsteel te gebruiken. Hij gleed zo soepel door de lucht dat het was alsof hij vrij en gewichtloos

rondvloog. Harry zette zijn Omniscoop weer op normaal en richtte hem op Kruml. Die cirkelde hoog boven Lynch, die door toverzorgers werd bijgebracht met bekers genezende drank. Harry zoomde nog meer in op Krumls gezicht en zag zijn donkere ogen rondflitsen over het veld, dertig meter lager. Hij benutte de tijd waarin Lynch werd bijgebracht om ongestoord naar de Snaai te zoeken.
Onder luid gejuich van de in het groen gehulde supporters kwam Lynch ten slotte weer overeind, stapte op zijn Vuurflits en steeg op. Zijn herstel scheen Ierland nieuwe moed te geven. Toen Moestafa weer op zijn fluitje blies, trokken hun Jagers ten aanval met een flair die Harry nog niet eerder had gezien.
Na vijftien minuten waarin het spel razendsnel op en neer golfde, had Ierland nog eens tien keer gescoord. Ze stonden nu met honderddertig-tien voor en het spel begon gemener te worden.
Toen Mullet opnieuw op het doel afschoot, met de Slurk stevig onder haar arm, kwam Zograv, de Bulgaarse Wachter, haar tegemoet. Wat er daarna gebeurde, ging zo snel dat Harry het niet kon zien, maar aan de woedende kreten vanaf de Ierse tribunes en het lange, schrille fluitsignaal van Moestafa, hoorde hij dat er een overtreding had plaatsgevonden.
'Moestafa geeft de Bulgaarse Wachter op z'n donder wegens

knoerten - ongeoorloofd gebruik van de ellebogen!' verkondigde Bazuyn tegen de schreeuwende en joelende menigte. 'En - ja, hij geeft een strafworp aan Ierland!'
De Ierse kabouters, die als een zwerm woedende, glitterende horzels waren opgestegen toen Mullet die elleboogstoot kreeg, dromden nu samen en vormden de woorden 'HA HA HA!' De Glamorgana's aan de andere kant van het veld sprongen overeind, wierpen woest hun haar in hun nek en begonnen weer te dansen.
De gebroeders Wemel en Harry staken als een man hun vingers in hun oren, maar Hermelien, die daar niet de moeite voor had genomen, rukte al gauw aan Harry's arm. Hij keek haar aan en ze trok ongeduldig zijn vingers uit zijn oren.
'Moet je de scheidsrechter zien!' zei ze giechelend.
Harry keek weer naar het veld. Hassan Moestafa was vlak voor de dansende Glamorgana's neergestreken en gedroeg zich heel erg vreemd. Hij liet zijn spierballen zien en streek opgewonden over zijn snor.
'Dat kunnen we echt niet hebben!' zei Ludo Bazuyn, hoewel hij het zo te horen dolkomisch vond. 'Kan iemand de scheidsrechter even een klap geven?'
Er kwam een toverzorger aangehold over het veld, met zijn eigen vingers diep in zijn oren gestoken, die Moestafa een harde schop tegen zijn schenen gaf. Moestafa scheen weer bij zijn positieven te komen; door zijn Omniscoop zag Harry dat

hij vreselijk opgelaten leek en iets schreeuwde tegen de Glamorgana's, die waren opgehouden met dansen en er opstandig uitzagen.
'En als ik me niet heel erg vergis, doet Moestafa nu een poging om de Bulgaarse mascottes van het veld te sturen!' zei Bazuyn. 'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt... o, dit zou wel eens uit de hand kunnen lopen...'
Dat gebeurde ook: de Bulgaarse Drijvers, Volkov en Vulkanov, waren aan weerszijden van Moestafa geland en gingen woedend met hem in discussie. Ze gebaarden furieus naar de kabouters, die vol leedvermaak de woorden 'HI HI HI!' hadden gevormd. Moestafa leek echter niet onder de indruk van hun argumenten; hij pookte met zijn vinger in de lucht en droeg de Bulgaren duidelijk op om weer te gaan vliegen. Toen ze dat weigerden, gaf hij twee korte, snerpende fluitjes.
'Twee strafworpen voor Ierland!' schreeuwde Bazuyn en het Bulgaarse deel van het publiek krijste van woede. 'En als ik Volkov of Vulkanov was, zou ik maar gauw op die bezem stappen... ja... daar gaan ze... en Troy neemt de Slurk...'
Het spel werd nu ongehoord woest. De Drijvers van beide partijen traden genadeloos op en vooral Volkov en Vulkanov leek het niets te kunnen schelen of hun knuppels in contact kwamen met Beukers of met tegenstanders, zo wild maaiden ze door de lucht. Dimitrov schoot recht op Moran af, die de

Slurk had, en sloeg haar bijna van haar bezem.
'Overtreding!' brulden de Ierse supporters, die als een man overeind sprongen, als een groene golf.
'Overtreding!' herhaalde de magisch versterkte stem van Ludo Bazuyn. 'Dimitrov schrepelt Moran - hij vliegt met opzet tegen haar aan - en dat wordt opnieuw een strafworp... ja, daar klinkt het fluitje!'
De Ierse kabouters waren opnieuw opgestegen en vormden nu een reusachtige hand, die een heel erg onbeleefd gebaar maakte naar de Glamorgana's aan de overkant. Toen die dat zagen, verloren ze hun zelfbeheersing. Ze holden over het veld op de kabouters af en begonnen ze zo te zien met handenvol vuur te bekogelen. Terwijl Harry toekeek door zijn Omniscoop, zag hij dat ze in de verste verte niet mooi meer waren. Integendeel, hun gezichten rekten uit tot scherpe vogelkoppen met wrede snavels en vanuit hun schouders ontvouwden zich plotseling lange, geschubde vleugels -
'En dat, jongens,' schreeuwde meneer Wemel boven het tumult van het publiek uit, 'is waarom je nooit alleen op het uiterlijk moet letten!'
Tovenaars van het Ministerie stroomden het veld op om de Glamorgana's en kabouters te scheiden, maar met weinig succes; ondertussen viel de veldslag die beneden plaatsvond in het niet bij de strijd die in de lucht werd gevoerd. Harry draaide constant van links naar rechts en staarde door zijn

Omniscoop terwijl de Slurk met de snelheid van een kogel van hand verwisselde.
'Levski - Dimitrov - Moran - Troy - Mullet - Ivanova - opnieuw Moran - Moran - MORAN SCOORT!'
Het gejuich van de Ierse supporters werd overstemd door het gekrijs van de Glamorgana's, de knallen die opklonken uit de toverstokken van de leden van het Ministerie en het woedende gehuil van de Bulgaren. De wedstrijd ging onmiddellijk verder; nu had Levski de Slurk, nu Dimitrov; Quigley, een van de Ierse Drijvers, haalde met volle kracht uit naar een langs suizende Beuker en sloeg die zo hard mogelijk naar Kruml. Die dook niet op tijd weg en de bal raakte hem vol in het gezicht.
Op de tribunes klonk luid gekreun; het leek of Kruml zijn neus had gebroken en zijn gezicht zat onder het bloed, maar Hassan Moestafa floot niet. Hij was afgeleid en dat kon Harry hem niet kwalijk nemen; een van de Glamorgana's had een handvol vuur naar hem gegooid en de staart van zijn bezem stond in brand.
Harry wilde dat iemand zou beseffen dat Kruml geblesseerd was; hij was weliswaar voor Ierland, maar Kruml was de meest opwindende speler op het veld. Het was duidelijk dat Ron er net zo over dacht.
'Time out! Kom op, scheids, zo kan hij niet spelen, moet je hem zien -'

'Moet je Lynch zien!' gilde Harry.
De Ierse Zoeker was plotseling aan een duikvlucht begonnen en Harry was ervan overtuigd dat dit geen Spatski-schijnbeweging was, maar ernst...
'Hij heeft de Snaai gezien!' schreeuwde Harry. 'Hij heeft hem gezien! Kijk hem vaart maken!'
De helft van het publiek scheen te beseffen wat er aan de hand was; de Ierse supporters kwamen in een groene golf overeind en moedigden hun Zoeker luidkeels aan... maar Kruml zat hem op de hielen. Harry begreep niet hoe hij nog kon zien waar hij vloog; er dwarrelden druppels bloed achter hem aan, maar hij was al bijna op gelijke hoogte met Lynch terwijl ze allebei weer op de grond afsuisden -
'Ze storten neer!' krijste Hermelien.
'Welnee!' brulde Ron.
'Lynch wel!' gilde Harry.
En hij had gelijk - voor de tweede keer kwam Lynch met een daverende klap op de grond en werd onmiddellijk besprongen door een horde woedende Glamorgana's.
'De Snaai, waar is de Snaai?' brulde Charlie, die ietsje verderop zat.
'Hij heeft hem - Kruml heeft hem - de wedstrijd is afgelopen!' schreeuwde Harry.
Kruml, wiens rode gewaad nat was van het bloed uit zijn neus, steeg langzaam weer op, met zijn vuist hoog opgestoken en

een gouden schittering in zijn hand.
Boven de hoofden van de menigte flitste het scorebord BULGARIJE: HONDERDZESTIG - IERLAND: HONDERDZEVENTIG, maar men had blijkbaar nog niet door wat er precies gebeurd was. Langzaam, alsof er een enorme jumbojet startte, werd het rumoer onder de Ierse supporters luider en barstten ze in opgetogen gegil en gejoel los.
'IERLAND WINT!' schreeuwde Bazuyn, die blijkbaar nogal overdonderd was door het plotselinge einde van de wedstrijd, net als het publiek. 'KRUML PAKT DE SNAAI - MAAR IERLAND WINT - lieve hemel, ik geloof niet dat iemand dat verwacht had!'
'Waarom moest hij zo nodig de Snaai pakken?' brulde Ron, terwijl hij tegelijkertijd op en neer danste en met zijn handen boven zijn hoofd applaudisseerde. 'Nu was de wedstrijd meteen afgelopen, terwijl Ierland honderdzestig punten voorstond. Wat een idioot!'
'Hij wist dat ze Ierland nooit meer in konden halen,' schreeuwde Harry boven het lawaai uit en hij klapte opgetogen. 'De Ierse Jagers waren gewoon te goed... hij wilde op zijn manier een einde maken aan de wedstrijd...'
'Dat was wel vreselijk dapper van hem, hè?' zei Hermelien, die zich vooroverboog om te kunnen zien hoe Kruml landde en hoe een horde mediamagiërs zich met geweld een weg

baande door de vechtende kabouters en Glamorgana's om bij hem te kunnen komen. 'Hij ligt helemaal in de kreukels...'
Harry keek weer door zijn Omniscoop. Het was moeilijk te zien wat er beneden precies gebeurde, omdat er hele zwermen feestvierende kabouters kriskras over het veld vlogen, maar hij kon nog net de gedaante van Kruml onderscheiden, omringd door mediamagiërs. Hij zag er norser uit dan ooit en weigerde zich te laten verzorgen. Zijn ploeggenoten stonden om hem heen, hoofdschuddend en terneergeslagen, maar ietsje verderop dansten de Ierse spelers opgetogen in een kring, onder een regen van goud die door hun mascottes werd uitgestrooid. Overal in het stadion zwaaiden vlaggen, van alle kanten schetterde het Ierse volkslied en de Glamorgana's slonken tot hun normale, beeldschone gedaantes, al leken ze nu nogal ontmoedigd en verslagen.
'Vel, ve hebben ons dapper geveerd,' zei een sombere stem achter Harry. Hij keek om: het was de Bulgaarse Minister van Toverkunst.
'Dus u spreekt niet alleen Bulgaars!' zei Droebel diep verontwaardigd. 'En u heeft me de hele dag alles in gebarentaal laten doen!'
'Tja, dat vas ook zo ontzettend grappig,' zei de Bulgaarse Minister schouderophalend.
'En terwijl het Ierse team een ereronde maakt, geflankeerd

door hun mascottes, wordt de Wereldbeker naar de Topbox gebracht!' bulderde Bazuyn.
Harry werd verblind door een fel wit schijnsel toen de Topbox plotseling magisch verlicht werd, zodat iedereen in het stadion de uitreiking kon volgen. Toen Harry met half toegeknepen ogen naar de ingang van de box tuurde, zag hij twee hijgende tovenaars aankomen met een gigantische gouden beker, die ze aan Cornelis Droebel overhandigden. Die leek nog steeds gepikeerd omdat hij de hele dag voor niets gebarentaal had gebruikt.
'En nu graag een daverend applaus voor de dappere verliezers -Bulgarije!' riep Bazuyn.
De zeven verslagen Bulgaarse spelers liepen de trap op naar de Topbox. De mensen op de tribunes applaudisseerden vol waardering; Harry zag duizenden en nog eens duizenden Omniscooplenzen in hun richting flitsen.
Een voor een schuifelden de Bulgaren tussen de stoelen door de box binnen en Bazuyn riep hun namen om terwijl ze eerst een hand kregen van hun eigen Minister en daarna van Droebel. Kruml, die de laatste in de rij was, zag er niet uit. Hij had twee spectaculaire blauwe ogen en zijn gezicht zat onder het bloed, maar hij had de Snaai nog steeds in zijn hand. Het viel Harry op dat hij op de grond een veel minder zekere indruk maakte: hij had een beetje platvoeten en nogal gebogen schouders. Maar toen de naam van Kruml werd

omgeroepen, trakteerde het hele stadion hem op een oorverdovend gejuich.
En toen was de Ierse ploeg aan de beurt. Aidan Lynch werd ondersteund door Moran en Connolly; na die tweede smak scheen hij nog steeds versuft te zijn en zijn ogen stonden wazig. Hij grijnsde echter opgetogen toen Troy en Quigley de beker omhooghielden en het publiek juichte en floot. Harry's handen waren gevoelloos van het klappen.
Toen het Ierse team de box ten slotte verliet om nog een ererondje te maken op hun bezems (Aidan Lynch achterop bij Connolly, die hij stevig om zijn middel vasthield terwijl hij nog steeds met een nogal verdwaasde grijns voor zich uit staarde), wees Bazuyn met zijn toverstok op zijn keel en mompelde: 'Quietus'
'Over deze wedstrijd zal nog jarenlang worden nagepraat,' zei hij schor. 'Een totaal onverwachte wending... jammer dat de match niet langer geduurd heeft... o ja... ja, jullie krijgen nog wat van me... hoeveel was het ook alweer?'
Want Fred en George waren over de rugleuning van hun stoelen geklauterd en stonden nu voor Ludo Bazuyn, met een brede grijns en uitgestoken handen.

Hoofdstuk 9

HET DUISTERE TEKEN

Zeg alsjeblieft niet tegen je moeder dat jullie gegokt hebben,' zei meneer Wemel smekend tegen Fred en George toen ze langzaam de met purperen tapijt beklede trap afdaalden.
'Geen paniek, pa,' zei Fred opgetogen. 'We hebben grote plannen met dit geld, we willen niet dat het in beslag wordt genomen.'
Even leek even alsof meneer Wemel zou vragen wat die grote plannen waren, maar bij nader inzien scheen hij toch maar te besluiten dat hij dat liever niet wilde weten.
Al gauw raakten ze verstrikt in de mensenstromen die het stadion verlieten en over het door lantaarns verlichte pad terugkeerden naar het kampeerterrein. De nachtelijke stilte werd verstoord door luidruchtig gezang en boven hun hoofden vlogen constant Ierse kabouters over, die grinnikend met hun lampjes zwaaiden. Toen ze eindelijk bij hun tent waren, had niemand zin om al naar bed te gaan en gezien de enorme herrie, besloot meneer Wemel om nog een laatste beker chocola te drinken voor ze gingen slapen. Er werd druk nagepraat over de wedstrijd; meneer Wemel had een hele discussie met Charlie over knoerten en pas toen Ginny

pardoes aan tafel in slaap viel en een grote plas hete chocola op de grond morste, maakte meneer Wemel een einde aan alle verbale herhalingen en stuurde hij iedereen naar bed. Hermelien en Ginny gingen naar hun eigen tent en Harry en de rest van de Wemels trokken hun pyjama's aan en klommen in hun stapelbedden. In de verte, aan de andere kant van het kampeerterrein, hoorden ze nog steeds gezang en af en toe een donderende knal.

'Wat ben ik blij dat ik vannacht geen dienst heb!' mompelde meneer Wemel slaperig. 'Stel je voor dat je tegen die Ieren moet zeggen dat ze moeten stoppen met feestvieren.'

Harry, die boven in een stapelbed lag, met Ron onder zich, staarde naar het canvas dak van de tent, keek naar de gloeiende lantaarntjes van af en toe overvliegende kabouters en liet de meest spectaculaire manoeuvres van Kruml nogmaals de revue passeren. Hij popelde om op zijn eigen Vuurflits te stappen en die Spatski-schijnbeweging uit te proberen... om de een of andere reden was Olivier Plank er, zelfs met al zijn wriemelende diagrammen, nooit helemaal in geslaagd om uit te leggen hoe die ging... Harry zag zichzelf in gedachten een Zwerkbalgewaad dragen met zijn naam op zijn rug en hoorde het gejuich van een honderdduizendkoppig publiek toen Ludo Bazuyns stem door het stadion schalde: 'En daar is... Potter!'

Harry kwam er nooit achter of hij nou echt in slaap was

gesukkeld of niet - het zou heel goed kunnen dat zijn fantasieën over vliegen als Kruml waren overgegaan in echte dromen. Hij wist alleen dat hij meneer Wemel plotseling hoorde roepen:
'Opstaan! Ron - Harry - vooruit, opstaan, dit is dringend!'
Harry ging vlug overeind zitten en zijn kruin raakte het canvas.
'Tisser?' mompelde hij.
Hij was zich er vaag van bewust dat er iets mis was. De geluiden op het kampeerterrein waren veranderd. Er werd niet meer gezongen en hij hoorde gegil en rennende voetstappen.
Hij liet zich van het stapelbed glijden en wilde zijn kleren pakken, maar meneer Wemel, die snel zijn spijkerbroek had aangetrokken over zijn pyjama, zei: 'Geen tijd voor, Harry - pak een jas en ga naar buiten, vlug!'
Harry deed wat hem gezegd werd en haastte zich de tent uit, met Ron op zijn hielen.
In het licht van de weinige kampvuurtjes die nog brandden, zag hij mensen naar het bos rennen, op de vlucht voor iets wat in hun richting kwam, iets wat vreemde lichtflitsen en knallende geluiden voortbracht. In de verte hoorde hij luid gejoel, bulderend gelach en dronken gegil en toen volgde er een felle groene flits, die het hele tafereel verlichtte.
Een grote groep tovenaars, dicht opeengepakt en met hun toverstokken recht omhooggestoken, marcheerde langzaam

over het terrein. Harry kneep zijn ogen toe... het was alsof ze geen gezichten hadden... maar toen besefte hij dat ze kappen en maskers droegen. Hoog boven hun hoofden zweefden vier spartelende gedaanten, die gedwongen werden allerlei groteske houdingen aan te nemen. Het was alsof de gemaskerde tovenaars poppenspelers waren en de mensen in de lucht marionetten die vastzaten aan onzichtbare touwtjes die oprezen uit de toverstokken. Twee van de gedaanten waren heel klein.

Er sloten zich nog meer tovenaars bij de marcherende groep aan, tovenaars die lachten en naar de zwevende lichamen wezen. Tenten werden platgetrapt door de aanzwellende menigte en Harry zag een paar keer hoe een tovenaar er eentje opzij blies met zijn toverstaf. Meerdere tenten vlogen in brand. Het gegil werd luider.

De zwevende mensen werden plotseling verlicht toen ze over een brandende tent dreven en Harry herkende meneer Rolvink, de beheerder van het kampeerterrein. De andere drie zouden heel goed zijn vrouw en kinderen kunnen zijn. Een van de marcherende tovenaars keerde mevrouw Rolvink ondersteboven met zijn staf; haar nachthemd viel omlaag en je kon haar volumineuze onderbroek zien; ze probeerde wanhopig haar nachthemd op te trekken terwijl de menigte onder haar juichte en joelde van leedvermaak.

'Dat is ziek,' mompelde Ron, die naar het kleinste

Dreuzelkind keek dat twintig meter boven de grond rondtolde, met een hoofd dat slap heen en weer bungelde. 'Dat is echt ziek...'
Hermelien en Ginny kwamen ook haastig aanlopen en deden een jas aan over hun nachthemd. Ze werden gevolgd door meneer Wemel en op hetzelfde moment kwamen Bill, Charlie en Percy de tent uit. Ze waren helemaal aangekleed, hadden hun mouwen opgestroopt en hun toverstok in hun hand.
'We gaan het Ministerie helpen,' riep meneer Wemel boven het lawaai uit en hij rolde zijn eigen mouwen op. 'Maak dat jullie het bos inkomen en blijf bij elkaar! Zodra we dit opgelost hebben, kom ik jullie halen!'
Bill, Charlie en Percy renden op de naderende groep tovenaars af en meneer Wemel sprintte achter hen aan. Vanuit alle richtingen kwamen tovenaars van het Ministerie op de herrieschoppers afhollen. De menigte onder het gezin Rolvink kwam steeds dichterbij.
'Kom op,' zei Fred, die Ginny's hand greep en haar meetrok naar het bos. Harry, Ron, Hermelien en George volgden hen. Aan de bosrand keken ze achterom. De groep onder het gezin Rolvink was groter dan ooit; ze zagen hoe tovenaars van het Ministerie door de menigte probeerden heen te breken om bij de gemaskerde magiërs in het midden te komen, maar dat kostte grote moeite. Zo te zien durfden ze geen spreuken

te gebruiken waardoor de Rolvinken zouden kunnen vallen.
De gekleurde lantaarns die het pad naar het stadion hadden verlicht waren gedoofd. Donkere gedaanten stommelden tussen de bomen door; kinderen huilden; angstig geschreeuw en ongeruste stemmen galmden door de kille nachtlucht. Harry werd links en rechts aangestoten door mensen wier gezichten hij niet kon onderscheiden. Opeens slaakte Ron een kreet van pijn.
'Wat is er?' zei Hermelien geschrokken en ze bleef zo abrupt staan dat Harry tegen haar opbotste. 'Ron, waar ben je? O, dit is echt te gek voor woorden – Lumos!'
Ze verlichtte de punt van haar toverstok en richtte de smalle stralenbundel op het pad. Ron lag languit op de grond.
'Gestruikeld over een boomwortel!' zei hij nijdig, terwijl hij weer overeind krabbelde.
'Wat wil je ook, met zulke grote poten?' zei een lijzige stem vlak achter hen.
Harry, Ron en Hermelien draaiden zich snel om. Draco Malfidus leunde tegen een boom en maakte een zeer ontspannen indruk. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en had de onlusten op het kampeerterrein blijkbaar gadegeslagen door een opening tussen de bomen.
Ron zei iets tegen Malfidus waarvan Harry wist dat hij het nooit had durven zeggen als zijn vader erbij was geweest.
'Wat een taal, Wemel!' zei Malfidus en zijn bleke ogen

glinsterden. 'Kunnen jullie trouwens niet beter snel doorlopen? Jullie willen toch niet dat ze haar in de smiezen krijgen?'
Hij knikte naar Hermelien en op hetzelfde moment klonk op het kampeerterrein een dreun alsof er een bom was ontploft en werden de bomen even verlicht door een felle groene flits.
'Wat bedoel je daar nou weer mee?' zei Hermelien uitdagend.
'Griffel, ze hebben het op Dreuzels gemunt,' zei Malfidus. 'Wil jij ook graag in de lucht zweven, en je onderbroek laten zien? Wacht dan even... ze komen deze kant uit, dan hebben we tenminste iets om te lachen.'
'Hermelien is een heks!' snauwde Harry.
'Als jij het zegt, Potter,' zei Malfidus met een boosaardige grijns. 'Als je denkt dat ze geen Modderbloedjes kunnen herkennen, moet je vooral hier blijven.'
'Let op je woorden, jij!' schreeuwde Ron. Iedereen wist dat 'Modderbloedje' een heel beledigend woord was voor een heks of tovenaar met Dreuzelouders.
'Laat maar, Ron,' zei Hermelien vlug en ze greep Ron bij zijn arm toen die een stap in de richting van Malfidus deed.
Achter de bomen klonk de luidste knal die ze tot dusver hadden gehoord. Verschillende mensen gilden.
Malfidus grinnikte zachtjes. 'Stelletje angsthazen,' zei hij sloom. 'Jullie pappie heeft zeker gezegd dat jullie gauw de

benen moesten nemen, hè? Wat is hij aan het doen - druk bezig die Dreuzels te redden?'
'Waar zijn jouw ouders eigenlijk?' zei Harry, die nu echt kwaad werd. 'Lopen die soms rond met maskers op?'
Malfidus keek Harry aan en glimlachte nog steeds. 'Nou... zelfs als dat zo was, zou ik dat niet tegen je zeggen, Potter.'
'Kom op,' zei Hermelien, die Malfidus een blik vol walging toewierp. 'Laten we de anderen gaan zoeken.'
'Hou dat grote harige hoofd van je uit de vuurlinie, Griffel,' sneerde Malfidus.
'Kom op!' herhaalde Hermelien en ze trok Harry en Ron mee over het pad.
'Ik wil wedden dat z'n vader bij die gemaskerde lui hoort!' zei Ron verhit.
'Nou, met een beetje geluk krijgt het Ministerie hem te pakken!' zei Hermelien vurig. 'He, niet te geloven! Waar zijn de anderen?'
Fred, George en Ginny waren nergens te bekennen, hoewel het pad volgepakt was met mensen die allemaal nerveus achteromkeken, in de richting van het kampeerterrein.
Ietsje verderop stond een groepje jongelui in pyjama luidruchtig te discussiëren. Toen ze Harry, Ron en Hermelien zagen, keerde een meisje met dik, krullend haar zich om en zei vlug: 'Ou est Madame Mallemour? Nous l'avons perdue -

'Eh - pardon?' zei Ron.
'O...' Het meisje dat hem had aangesproken keerde hen weer de rug toe en toen ze doorliepen hoorden ze haar duidelijk 'Zwienstien' zeggen.
'Beauxbatons,' mompelde Hermelien.
'Sorry?' zei Harry.
'Dat zijn vast leerlingen van Beauxbatons,' zei Hermelien. 'Je weet wel... Beauxbatons Academie voor Toverkunst... daar heb ik over gelezen in Europa: Een Analyse van het Magische Onderwijs.'
'O... ja... natuurlijk...' zei Harry.
'Fred en George kunnen niet ver zijn,' zei Ron, die zijn toverstok pakte, hem ook verlichtte en over het pad tuurde. Harry zocht in zijn jaszakken naar zijn eigen staf - maar die was nergens te vinden. Het enige dat hij voelde was zijn Omniscoop.
'O nee! Niet te geloven... ik ben m'n toverstaf kwijt!'
'Dat meen je toch niet?'
Ron en Hermelien hieven hun eigen stokken zo hoog op dat de smalle stralenbundels wat meer licht verspreidden over de grond en Harry keek om zich heen, maar zijn toverstaf was nergens te bekennen.
'Misschien ligt hij nog in de tent,' zei Ron.
'Of is hij uit je zak gevallen toen we wegrenden,' zei Hermelien bezorgd.

'Ja,' zei Harry, 'misschien...'
In de toverwereld had hij zijn stok normaal gesproken altijd bij zich en hij voelde zich heel kwetsbaar nu alles zo chaotisch was en hij hem nergens kon vinden.
Ze schrokken zich alledrie te pletter toen ze ietsje verderop een ritselend geluid hoorden. Winky de huis-elf baande zich een weg door het struikgewas, maar ze liep heel raar, alsof een onzichtbare hand haar tegen probeerde te houden.
'Er zijn slechte tovenaars!' piepte ze verward, terwijl ze moeite deed om te blijven rennen. 'Mensen hoog - hoog in de lucht! Winky neemt de benen!'
Ze verdween tussen de bomen aan de overkant van het pad, hijgend en piepend en worstelend tegen de kracht die haar tegenhield.
'Wat heeft ze?' zei Ron, die Winky nieuwsgierig nakeek. 'Waarom kan ze niet gewoon rennen?'
'Ik denk dat ze geen toestemming heeft van haar eigenaar om zich te verschuilen,' zei Harry. Hij dacht aan Dobby: iedere keer als die iets had gedaan wat de familie Malfidus niet aanstond, was hij gedwongen geweest zichzelf te slaan.
'Ik vind dat Huis-elfen echt zwaar onderdrukt worden!' zei Hermelien verontwaardigd. 'Het is je reinste slavernij! Ze moest van die meneer Krenck helemaal boven in het stadion zitten, terwijl ze hoogtevrees heeft, en hij heeft haar zo in z'n macht dat ze niet eens weg kan rennen als die lui tenten

beginnen plat te branden! Waarom doet niemand daar iets aan?'
'Nou, die elfen zelf vinden het best,' zei Ron. 'Je hebt Winky toch gehoord tijdens de wedstrijd... "Huis-elfen hoort geen lol te hebben"... ze vinden het juist leuk om gekoeioneerd te worden...'
'Mensen zoals jij houden verrotte en onrechtvaardige systemen in stand, Ron,' zei Hermelien opgewonden. 'Alleen omdat jullie te lui zijn om -'
Opnieuw klonk er een luide knal aan de rand van het bos.
'Zullen we doorlopen?' zei Ron en Harry zag hem geïrriteerd naar Hermelien kijken. Misschien school er een kern van waarheid in wat Malfidus had gezegd en liep Hermelien inderdaad meer gevaar dan zij. Ze liepen verder terwijl Harry nog steeds in zijn zakken zocht, ook al wist hij dat zijn toverstok daar niet in zat.
Ze volgden het donkere pad dieper het bos in en keken steeds of ze Fred, George en Ginny zagen. Ze passeerden een groepje kakelend lachende kobolden, die bij een grote zak goud stonden die ze ongetwijfeld hadden gewonnen met wedden op de match en die zich niets schenen aan te trekken van het tumult op het kampeerterrein. Weer ietsje verder scheen er plotseling een wazig, zilverachtig licht over het pad en zagen ze op een open plek drie lange, beeldschone Glamorgana's staan, omringd door een groep gretige jonge

tovenaars van wie de een nog harder praatte dan de ander.
'Ik verdien minstens honderd zakken Galjoenen per jaar!' riep een van hen. 'Ik ben Drakendoder bij het Comité voor de Vernietiging van Gevaarlijke Wezens.'
'Dat lieg je!' schreeuwde zijn vriend. 'Je bent bordenwasser in de Lekke Ketel... maar ik ben Vampierjager! Ik heb er al een stuk of negentig te pakken gekregen -'
Een derde jonge tovenaar, wiens puistjes zelfs in het vage, zilveren schijnsel van de Glamorgana's duidelijk zichtbaar waren, viel de anderen in de rede en riep: 'En ze staan op 't punt om mij tot de jongste Minister van Toverkunst ooit te benoemen!'
Harry proestte het uit. Hij herkende de puisterige tovenaar; hij heette Sjaak Stuurman en was conducteur op de Collectebus.
Hij wilde dat tegen Ron zeggen, maar diens gezicht was merkwaardig star geworden en een ogenblik later schreeuwde hij: 'Heb ik al verteld dat ik een bezemsteel heb uitgevonden waarmee je helemaal tot Jupiter komt?'
'Nou ja!' zei Hermelien. Zij en Harry grepen Ron stevig bij zijn armen, draaiden hem om en dwongen hem door te lopen. Tegen de tijd dat de geluiden van de Glamorgana's en hun bewonderaars waren weggestorven, bevonden ze zich diep in het bos. Ze schenen alleen te zijn; alles was veel stiller.
Harry keek om zich heen. 'Ik denk dat we hier wel kunnen

wachten. Als er iemand aankomt, horen we hem al op een kilometer afstand.'
Hij had dat nauwelijks gezegd of Ludo Bazuyn stapte een paar meter verder achter een boom vandaan.
Zelfs in het flauwe licht van hun twee toverstokken, zag Harry dat Bazuyn een regelrechte gedaanteverwisseling had ondergaan. Hij was niet meer vrolijk en blozend en zijn stappen waren niet veerkrachtig meer. Hij zag er heel bleek en gespannen uit.
'Wie is daar?' zei hij, knipperend met zijn ogen in een poging om hun gezichten te onderscheiden. 'Wat doen jullie hier, helemaal alleen in het bos?'
Ze keken elkaar verbaasd aan.
'Nou - er is een soort rel aan de gang,' zei Ron.
Bazuyn staarde hem aan. 'Wat?'
'Op het kampeerterrein... een stel idioten heeft een Dreuzelgezin te pakken...'
Bazuyn vloekte luid. 'Schoften!' zei hij geagiteerd, en zonder verder nog een woord te zeggen Verdwijnselde hij, met een klein, ploppend geluidje.
'Onze meneer Bazuyn houdt niet echt de vinger aan de pols, hè?' zei Hermelien fronsend.
'Hij was anders wel een fantastische Drijver,' zei Ron, die hen voorging naar een kleine open plek naast het pad en op een stuk droog gras aan de voet van een boom ging zitten. 'De

Winterpayne Wasps zijn drie keer op rij kampioen geworden toen hij voor ze speelde.'
Hij haalde zijn model van Kruml uit zijn zak, zette het op de grond en keek een tijdje hoe het poppetje rondliep. Net als de echte Kruml had het model een beetje platvoeten en ronde schouders en zoals hij daar rond waggelde, was hij veel minder indrukwekkend dan op zijn bezemsteel. Harry luisterde of hij nog iets hoorde op het kampeerterrein. Alles was stil; misschien was de orde hersteld.
'Ik hoop dat de anderen ongedeerd zijn,' zei Hermelien na een tijdje.
'Ja, natuurlijk,' zei Ron.
'Stel je voor dat je vader Lucius Malfidus in z'n kraag grijpt,' zei Harry, die naast Ron ging zitten en keek hoe het poppetje van Kruml met ingezakte schouders over de afgevallen bladeren kloste. 'Hij heeft al zo vaak gezegd dat hij hem graag te pakken zou willen nemen.'
'Dan zou het lachen onze geliefde Draco wel vergaan,' beaamde Ron.
'En die arme Dreuzels,' zei Hermelien nerveus. 'Stel je voor dat ze die niet meer naar beneden kunnen krijgen.'
'Vast wel,' zei Ron geruststellend. 'Ze verzinnen wel iets.'
'Maar het is toch gekkenwerk om zoiets te doen als bijna het hele Ministerie van Toverkunst aanwezig is!' zei Hermelien. 'Ik bedoel, hoe denken ze daarmee weg te komen? Zouden

ze te veel gedronken hebben of zijn ze gewoon -'
Ze deed er abrupt het zwijgen toe en keek over haar schouder. Harry en Ron keken ook vlug om. Het was alsof er iemand wankelend in de richting van hun open plek liep. Ze wachtten en luisterden, maar de hortende voetstappen achter de donkere bomen hielden plotseling halt.
'Hallo?' riep Harry.
Stilte. Harry stond op en gluurde achter de boom. Het was te donker om ver te kunnen zien, maar hij had het gevoel dat er iemand net buiten hun gezichtsveld stond.
'Wie is daar?' riep hij.
En toen werd de stilte volkomen onverwacht verbroken door een heel andere stem dan alle stemmen die ze tot dusver in het bos hadden gehoord en werd er geen paniekerige kreet geslaakt, maar iets wat op een toverspreuk leek.
'MORSMORDRE!'
Iets reusachtigs, iets groens en fonkelends, steeg op uit de duisternis waar Harry zo ingespannen naar had getuurd en rees boven de boomtoppen uit.
'Wat krijgen we - ?' zei Ron, die verbijsterd opsprong en naar het ding staarde dat opeens verschenen was.
Een fractie van een seconde dacht Harry dat het opnieuw een formatie Ierse kabouters was, maar toen besefte hij dat het een reusachtige schedel was, die uit kleine, smaragdgroene sterretjes leek te bestaan. Uit de mond van de schedel stak

een slang, als een soort tong. Terwijl ze toekeken, rees het ding steeds hoger op, fonkelend en glinsterend, in een waas van groenachtige rook, maar toch scherp afgetekend tegen de donkere hemel, als een nieuw sterrenbeeld.
Opeens klonk overal in het bos gegil. Harry begreep niet waarom, maar de enige reden kon de plotselinge verschijning van die schedel zijn, die nu hoog genoeg was opgestegen om het hele bos te verlichten, als een soort lugubere neonreclame. Hij tuurde door het duister, maar zag degene die de schedel had opgeroepen niet.
'Wie is daar?' riep hij opnieuw.
'Vooruit, Harry, kom mee!' Hermelien had hem bij de achterkant van zijn jas gepakt en probeerde hem mee te sleuren.
'Wat is er?' zei Harry, die schrok toen hij haar doodsbleke, angstige gezicht zag.
'Dat is het Duistere Teken, Harry!' kreunde Hermelien, die hem uit alle macht probeerde mee te trekken. 'Het teken van Jeweetwel!'
'Van Voldemort - ?'
'Kom op, Harry!'
Harry draaide zich om, Ron pakte haastig zijn mini-Kruml en ze staken vlug de open plek over, maar nog voor ze een paar stappen hadden gedaan, hoorden ze een hoop ploppende geluidjes en verschenen er twintig tovenaars uit het niets, die

hen omsingelden.
Harry zag in een oogwenk een ding heel duidelijk: elke tovenaar had zijn toverstaf getrokken en al die toverstokken waren op Ron, Hermelien en hemzelf gericht. Zonder erbij na te denken schreeuwde hij: 'DUIKEN!' Hij greep de anderen beet en trok ze tegen de grond.
'PARALITIS!' brulden twintig stemmen, er volgde een reeks oogverblindende lichtflitsen en Harry voelde zijn haar wapperen, alsof er een stormwind over de open plek had geraasd. Toen hij zijn hoofd een fractie van een centimeter ophief, zag hij stralen vurig rood licht vanuit de stokken van de tovenaars over hun hoofden schieten, tegen boomstammen ketsen, wegspatten door het duister -
'Stop!' schreeuwde een stem die hij herkende. 'STOP! Dat is mijn zoon!'
Harry's haar hield op met wapperen en hij tilde zijn hoofd ietsje verder op. De tovenaar voor hem had zijn stok laten zakken. Harry rolde zich om en zag meneer Wemel, die met grote passen op hen afliep. Zo te zien was hij zich doodgeschrokken.
'Ron - Harry -' zijn stem klonk trillerig, '- Hermelien - is alles goed met jullie?'
'Uit de weg, Arthur,' zei een kille, bruuske stem.
Het was meneer Krenck. Hij en de andere tovenaars van het Ministerie kwamen op hen af en Harry stond op. Het gezicht

van meneer Krenck stond strak van woede.
'Wie van jullie heeft dat gedaan?' snauwde hij en zijn doordringende blik flitste van de een naar de ander. 'Wie heeft het Duistere Teken opgeroepen?'
'Dat hebben wij niet gedaan!' zei Harry, die naar de schedel gebaarde.
'We hebben helemaal niks gedaan!' zei Ron, die over zijn elleboog wreef en zijn vader verontwaardigd aankeek. 'Waarom gingen jullie ons direct te lijf?'
'Lieg niet, mannetje!' schreeuwde meneer Krenck, die zijn toverstaf nog steeds op Ron gericht hield. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd en hij zag eruit of hij niet helemaal goed snik was. 'Jullie zijn op heterdaad betrapt op de plaats van de misdaad!'
'Barto,' fluisterde een heks met een lange wollen ochtendjas, 'Barto, het zijn maar kinderen. Die kunnen onmogelijk zoiets -'
'Waar kwam het Teken vandaan, jongens?' vroeg meneer Wemel vlug.
'Daarvandaan,' zei Hermelien beverig en ze wees naar de plaats waar ze de stem hadden gehoord. 'Er stond iemand achter de bomen... iemand die iets riep - een toverspreuk -'
'O, dus ze stonden achter de bomen?' zei meneer Krenck, die zijn uitpuilende ogen nu op Hermelien richtte. Het ongeloof droop van zijn gezicht. 'En ze zeiden een

toverspreuk? Ja ja. Je weet maar al te goed hoe het Teken wordt opgeroepen, meisje -'
Maar behalve meneer Krenck scheen niet een van de tovenaars van het Ministerie het voor mogelijk te houden dat Harry, Ron of Hermelien de schedel had opgeroepen; integendeel, nadat Hermelien dat gezegd had, hieven ze hun toverstokken vlug weer op en richtten die op de plaats die ze had aangewezen, terwijl ze ingespannen door het duister tuurden.
'We zijn te laat,' zei de heks met de wollen ochtendjas hoofdschuddend. 'Ze zijn allang Verdwijnseld.'
'Dat denk ik niet,' zei een tovenaar met een borstelig bruin baardje - Barend Kannewasser, de vader van Carlo. 'Onze Lamstralen gingen precies tussen die bomen door... je hebt grote kans dat we ze geraakt hebben...'
'Voorzichtig, Barend!' zeiden een paar tovenaars waarschuwend toen meneer Kannewasser zijn schouders rechtte, zijn toverstok ophief, kordaat de open plek overstak en in het donker verdween. Hermelien keek met haar hand voor haar mond toe hoe hij door het duister werd opgeslokt.
Een paar tellen later hoorden ze meneer Kannewasser roepen: 'Ja! We hebben ze! Hier ligt iemand! Buiten westen! Het is - maar- jeetje...'
'Ligt daar iemand?' riep meneer Krenck vol ongeloof. 'Wie? Wie dan?'

Ze hoorden brekende takjes, ritselende bladeren, knerpende voetstappen en toen kwam meneer Kannewasser achter de bomen vandaan. Hij droeg een kleine, slappe gedaante in zijn armen en Harry herkende de theedoek meteen. Het was Winky.

Meneer Krenck verroerde zich niet en zei niets, terwijl meneer Kannewasser zijn elf aan zijn voeten legde. De andere tovenaars van het Ministerie staarden Krenck aan. Die bleef een paar seconden stokstijf staan, terwijl hij met vuurschietende ogen in zijn doodsbleke gezicht naar Winky staarde en toen scheen hij weer tot leven te komen.

'Dat - kan - niet - waar - zijn,' zei hij schokkerig. 'Nee -'

Hij stapte snel om meneer Kannewasser heen en liep met grote passen naar de plaats waar hij Winky had gevonden.

'Dat heeft geen zin, meneer Krenck,' riep Kannewasser hem na. 'Er is verder niemand.'

Maar Krenck leek niet bereid te zijn hem op zijn woord te geloven. Ze hoorden hem rondlopen en er ritselden bladeren terwijl hij zoekend de struiken opzij duwde.

'Een beetje gênant,' zei meneer Kannewasser grimmig en hij staarde naar de bewusteloze Winky. 'Barto Krencks eigen huis-elf... ik bedoel maar...'

'Kom nou toch, Barend,' zei meneer Wemel zacht. 'Je denkt toch niet echt dat die elf het gedaan heeft? Het Duistere Teken is een symbool dat alleen door tovenaars wordt

gebruikt. Je hebt er een toverstok voor nodig.'
'Klopt,' zei meneer Kannewasser, 'maar ze had ook een toverstok.'
'Wat?' zei meneer Wemel.
'Hier, kijk maar.' Meneer Kannewasser stak een toverstok uit en liet die aan meneer Wemel zien. 'Ze had hem nog in haar hand. Dus op z'n allerminst heeft ze artikel drie van de Wet op het Toverstokgebruik overtreden. Het is geen enkel niet-menselijk wezen toegestaan een toverstok bij zich te dragen of te gebruiken.'
Op dat moment klonk er opnieuw een ploppend geluid en Verschijnselde Ludo Bazuyn vlak naast meneer Wemel. Hij leek buiten adem en gedesoriënteerd en draaide een paar keer in de rondte, terwijl hij met grote ogen naar de smaragdgroene schedel staarde.
'Het Duistere Teken!' hijgde hij en hij ging bijna op Winky staan toen hij zich vragend naar zijn collega's keerde. 'Wie heeft dat gedaan? Hebben jullie ze gepakt? Barto? Wat gebeurt er allemaal?'
Meneer Krenck was met lege handen teruggekeerd. Zijn gezicht was nog steeds lijkbleek en zowel zijn dunne snorretje als zijn handen trilden.
'Waar was je toch, Barto?' zei Bazuyn. 'Waarom was je niet bij de wedstrijd? Je elf had nog wel een plaats voor je vrijgehouden - duizend draken en salamanders!' Bazuyn had

Winky zien liggen. 'Wat is er met haar gebeurd?'
'Ik heb het druk gehad, Ludo,' zei meneer Krenck, die nog steeds op dezelfde, schokkerige manier praatte, haast zonder zijn lippen te bewegen. 'En mijn elf is Verlamd.'
'Verlamd? Door jullie, bedoel je? Maar waarom -'
Langzaam verscheen er een uitdrukking van begrip op Bazuyns ronde, glimmende gezicht; hij keek eerst naar de schedel, toen naar Winky en vervolgens naar meneer Krenck. 'Nee!' zei hij. 'Winky? Het Duistere Teken opgeroepen? Dat zou ze niet eens kunnen! Om te beginnen zou ze een toverstok nodig hebben.'
'En die had ze ook,' zei meneer Kannewasser. 'Ze had een stok in haar hand toen ik haar vond, Ludo. Als u het goedvindt, lijkt het me dat we maar eens moeten horen wat ze zelf te zeggen heeft, meneer Krenck.'
Krenck gaf geen enkel teken dat hij meneer Kannewasser gehoord had, maar die vatte zijn stilte blijkbaar als toestemming op. Hij richtte zijn eigen toverstok op Winky en zei: 'Enervauo!'
Winky bewoog zich zwakjes. Ze knipperde een paar keer versuft met haar grote bruine ogen en terwijl de zwijgende tovenaars toekeken, kwam ze trillerig half overeind. Haar blik viel op de voeten van meneer Kannewasser en langzaam en beverig hief ze haar ogen op en keek eerst naar zijn gezicht en toen naar de hemel. Harry zag hoe de zwevende schedel twee

keer weerkaatst werd in haar enorme, glazige ogen. Ze snakte naar adem, staarde verwilderd naar het groepje mensen op de open plek en barstte in doodsbang gesnik uit.
'Elf!' zei meneer Kannewasser streng. 'Weet je wie ik ben? Ik ben lid van het Departement van Toezicht op Magische wezens!'
Winky begon heen en weer te wiegen op de grond en haalde met korte, scherpe slootjes adem. Harry moest aan Dobby denken, als die ongehoorzaam was geweest.
'Zoals je ziet, is het Duistere Teken hier zojuist opgeroepen, elf,' zei meneer Kannewasser. 'En jij werd vlak daarna precies onder het Teken aangetroffen. Verklaar je nader!'
'Ik - ik - ik is niet de dader, meneer!' bracht Winky moeizaam uit.
'Ik is niet weten hoe, meneer!'
'Toen je werd gevonden, had je een toverstok in je hand!' blafte meneer Kannewasser en hij zwaaide met de stok onder haar neus. Het groene licht van de schedel, dat de open plek bescheen, viel op de toverstok en plotseling herkende Harry hem.
'He - die is van mij!' zei hij.
Iedereen keek hem verbluft aan.
'Pardon?' zei meneer Kannewasser ongelovig.
'Dat is mijn toverstok!' zei Harry. 'Die was ik kwijt!'
'Kwijt?' herhaalde meneer Kannewasser sceptisch. 'Is dit soms

een bekentenis? Heb je je toverstok weggegooid nadat je het Teken had opgeroepen?'
'Barend, bedenk tegen wie je het hebt!' zei meneer Wemel woedend. 'Is het waarschijnlijk dat Harry Potter het Duistere Teken zou oproepen?'
'Eh - nee, natuurlijk niet,' mompelde meneer Kannewasser. 'Sorry... ik liet me even gaan...'
'Ik heb m'n stok trouwens niet daar laten vallen,' zei Harry, die met zijn duim naar de bomen onder de schedel wees. 'Vlak nadat we het bos in waren gegaan was ik hem al kwijt.'
'Aha,' zei meneer Kannewasser en zijn blik werd weer strenger toen hij opnieuw naar Winky keek, die trillend aan zijn voeten zat. 'Dus jij hebt die staf gevonden, hè elf? En toen heb je hem gauw opgeraapt en gedacht, daar kan ik iets leuks mee uithalen?'
'Ik heeft daar geen toverkunst mee gedaan, heer!' piepte Winky en de tranen biggelden langs haar grote, platgedrukte neus. 'Ik heeft... ik heeft... ik heeft hem alleen opgeraapt, heer! Ik heeft niet het Duistere Teken gemaakt, ik niet weten hoe!'
'Zij was het niet!' zei Hermelien. Ze leek heel nerveus, maar tegelijk vastberaden, omdat ze Winky moest verdedigen in het bijzijn van al die tovenaars van het Ministerie. 'Winky heeft een hoog piepstemmetje en de stem die wij hoorden was veel zwaarder!' Ze zocht steun bij Harry en Ron. 'Het leek

toch niet op de stem van Winky, of wel?'
'Nee,' zei Harry hoofdschuddend. 'Het klonk absoluut niet als een elf.'
'Nee, het was een mensenstem,' zei Ron.
'Nou, daar zullen we gauw achterkomen,' gromde meneer Kannewasser, die niet erg onder de indruk leek. 'Er bestaat een eenvoudige manier om te ontdekken welke spreuk het laatst is uitgevoerd met een toverstaf, elf. Wist je dat?'
Winky schudde trillend haar hoofd, met flapperende oren, terwijl meneer Kannewasser zijn eigen toverstok ophief en de punt tegen de punt van Harry's staf drukte.
'Prior Incantato!' riep meneer Kannewasser.
Harry hoorde Hermelien ontzet naar adem snakken toen er een reusachtige schedel met een slangentong tevoorschijn schoot uit het punt waar de twee stokken elkaar raakten, maar het was slechts een schaduw van de groene schedel hoog boven hun hoofd. Hij leek uit dikke grijze rook te bestaan: de schim van een spreuk.
'Dektrius!' riep meneer Kannewasser en de schimmige schedel loste op in een dunne rooksliert.
'Aha!' zei meneer Kannewasser met een soort woeste triomf en hij staarde naar Winky, die nog steeds schudde en trilde.
'Ik heeft het niet gedaan!' piepte ze en haar ogen rolden doodsbang in hun kassen. 'Ik niet, ik niet, ik niet weten hoe! Ik brave elf, ik geen toverstok gebruiken, ik niet weten hoe!'

'Je bent op heterdaad betrapt, elf!' bulderde meneer Kannewasser. 'Met de rokende toverstok in je hand!'
'Barend,' zei meneer Wemel luid, 'Barend, denk eens na... er zijn al weinig tovenaars die die spreuk kennen... waar zou zij hem dan in vredesnaam geleerd moeten hebben?'
'Misschien bedoelt meneer Kannewasser dat ik mijn bedienden stelselmatig leer hoe ze het Duistere Teken moeten oproepen?' zei meneer Krenck, en zijn stem droop van de kille woede.
Er volgde een uiterst pijnlijke stilte.
Barend Kannewasser leek onthutst. 'Nee, meneer Krenck... na- natuurlijk niet...'
'Je hebt nu twee keer op het punt gestaan om juist die mensen te beschuldigen van wie het wel het minst waarschijnlijk is dat ze het Duistere Teken zouden oproepen!' snauwde meneer Krenck. 'Harry Potter - en ikzelf! Je kent de voorgeschiedenis van die jongen toch, Barend?'
'Ja, natuurlijk - iedereen kent -' mompelde meneer Kannewasser, die vreselijk in verlegenheid gebracht leek.
'En ik mag toch hopen dat je je herinnert dat ik tijdens mijn lange carrière talloze malen heb bewezen dat ik de Duistere Kunsten en hun beoefenaars haat en veracht?' schreeuwde meneer Krenck en zijn ogen begonnen weer uit te puilen.
'Meneer Krenck, ik - ik wilde uiteraard niet de indruk wekken dat u er ook maar iets mee te maken had!' mompelde Barend

Kannewasser, die vuurrood werd achter zijn borstelige bruine baardje.
'Als je mijn elf beschuldigt, beschuldig je mij, Kannewasser!' riep meneer Krenck. 'Waar zou ze anders zo'n spreuk geleerd kunnen hebben?'
'Ze - ze zou hem overal opgepikt kunnen hebben -'
'Precies, Barend,' zei meneer Wemel. 'Ze zou hem overal opgepikt kunnen hebben... Winky?' zei hij vriendelijk en hij wendde zich tot de elf, maar die dook angstig ineen, alsof meneer Wemel ook tegen haar geschreeuwd had. 'Waar heb je Harry's toverstaf gevonden?'
Winky draaide en plukte zo heftig aan de zoom van haar theedoek dat die begon te rafelen.
'Ik - ik heeft hem gevonden.... ik heeft hem daar gevonden, heer...' fluisterde ze, 'daar... tussen de bomen, heer...'
'Zie je wel, Barend?' zei meneer Wemel. 'Degene die het Teken heeft opgeroepen kan heel goed direct daarna Verdwijnseld zijn en Harry's stok hebben laten liggen. Het was een slimme zet van hem om niet zijn eigen stok te gebruiken, want die zou hem verraden kunnen hebben. En Winky had gewoon de pech dat ze die stok een paar tellen later zag liggen en hem opraapte.'
'Maar dan moet ze hoogstens een paar meter van de echte dader zijn geweest!' zei meneer Kannewasser ongeduldig. 'Elf? Heb je iemand gezien?'

Winky begon nog erger te trillen. Haar reusachtige ogen schoten van meneer Kannewasser naar Ludo Bazuyn en toen naar meneer Krenck.
Ze slikte moeizaam en zei: 'Ik heeft niemand gezien, heer... niemand...'
'Barend,' zei meneer Krenck bruusk, 'ik besef dat je onder normale omstandigheden Winky mee zou nemen naar je departement, voor verhoor. Ik zou je echter willen verzoeken mij toestemming te geven om de zaak af te handelen.'
Meneer Kannewasser leek absoluut niet blij met die suggestie, maar meneer Krenck was zo'n belangrijk lid van het Ministerie dat hij niet durfde te weigeren.
'Je kunt ervan verzekerd zijn dat ze gestraft zal worden,' voegde meneer Krenck er kil aan toe.
'M-m-meester...' stamelde Winky en ze staarde met betraande ogen naar meneer Krenck, 'm-m-meester, a-a-alstublieft...'
Meneer Krenck keek zijn elf aan met een gezicht dat op de een of andere manier scherper leek en waarin elke lijn en groef duidelijk zichtbaar was. Er was geen spoortje mededogen te bekennen in zijn blik. 'Winky heeft zich vanavond misdragen op een manier die ik niet voor mogelijk had gehouden,' zei hij langzaam. 'Ik heb haar opgedragen om in de tent te blijven. Ik heb haar opgedragen daar te blijven terwijl ik me met die relletjes bezighield en nu merk ik dat ze mijn opdracht genegeerd heeft. Dat betekent kleren.'

'Nee!' krijste Winky, die zich aan de voeten van meneer Krenck wierp. 'Nee, meester! Niet de kleren, niet de kleren!'
Harry wist dat je een huis-elf alleen vrij kon maken door hem of haar een echt kledingstuk te geven. Het was zielig om te zien hoe Winky haar theedoek vastklampte terwijl ze snikkend aan de voeten van meneer Krenck lag.
Hermelien kon zich niet langer inhouden. 'Maar ze was bang!' zei ze woedend tegen meneer Krenck. 'Uw elf heeft hoogtevrees en die gemaskerde tovenaars lieten mensen door de lucht zweven! U kunt het haar toch niet kwalijk nemen dat ze probeerde weg te komen?'
Meneer Krenck deed een stap achteruit, zodat Winky hem niet meer kon aanraken. Hij staarde op de elf neer alsof ze iets smerigs en verrots was dat zijn overdreven glimmende schoenen bezoedelde.
'Ik heb niets aan een ongehoorzame huis-elf,' zei hij kil, terwijl hij Hermelien aankeek. 'Ik heb niets aan een bediende die vergeet wat haar meester en de reputatie van haar meester toekomt.'
Winky's gesnik galmde over de open plek. Er viel een heel onaangename stilte, die werd verbroken toen meneer Wemel kalm zei: 'Nou, als niemand bezwaar heeft, denk ik dat ik met m'n aanhang terugga naar onze tent. Barend, van die toverstok worden we verder niets wijzer - mag Harry hem terug?'
Meneer Kannewasser gaf de stok aan Harry, die hem in zijn

zak deed.
'Vooruit, jullie,' zei meneer Wemel zacht, maar Hermelien wilde blijkbaar niet weg; haar ogen waren nog steeds op de snikkende elf gericht. 'Hermelien!' zei meneer Wemel dringender. Ze draaide zich om en volgde Harry en Ron, terwijl ze de open plek verlieten en tussen de bomen doorliepen.
'Wat gaat er met Winky gebeuren?' vroeg Hermelien zodra ze de open plek achter zich hadden gelaten.
'Geen idee,' zei meneer Wemel.
'Zoals ze haar afbekten!' zei Hermelien woedend. 'Meneer Kannewasser die haar constant "elf" noemde... en die Krenck! Hij weet dat ze het niet gedaan heeft, maar toch wil hij haar ontslaan! Het kan hem niks schelen dat ze doodsbang was en nu zo vreselijk van streek - ik vond dat hij haar onmenselijk behandelde!'
'Nou, ze is ook geen mens,' zei Ron.
Hermelien reageerde haar woede op hem af. 'Dat wil nog niet zeggen dat ze geen gevoelens heeft, Ron! Ik vind het gewoon walgelijk zoals -'
'Hermelien, ik ben het met je eens,' zei meneer Wemel vlug, terwijl hij gebaarde dat ze door moest lopen, 'maar dit is niet het juiste moment om over de rechten van de elf te discussiëren. Ik wil zo snel mogelijk terug naar de tent. Wat is er met de anderen gebeurd?'

'Die zijn we in het donker kwijtgeraakt,' zei Ron. 'Pa, waarom schoot iedereen zo in de stress door die schedel?'
'Dat leg ik allemaal wel uit in de tent,' zei meneer Wemel gespannen.
Maar toen ze bij het kampeerterrein waren, konden ze niet zomaar doorlopen.
Aan de bosrand had zich een grote groep angstige heksen en tovenaars verzameld en toen ze meneer Wemel zagen, holden ze snel naar hem toe. 'Wat is er in het bos gebeurd?' 'Wie heeft het Teken opgeroepen, Arthur?' 'Toch niet - Hij?'
'Natuurlijk was Hij het niet,' zei meneer Wemel ongeduldig. 'We weten niet wie het gedaan heeft. Zo te zien zijn ze direct weer Verdwijnseld. En nu wil ik graag naar bed, als jullie het niet erg vinden.'
Hij loodste Harry, Ron en Hermelien door de menigte heen. Op het kampeerterrein was alles weer rustig; de gemaskerde tovenaars waren nergens meer te bekennen, hoewel verschillende afgebrande tenten nog nasmeulden.
Charlie stak zijn hoofd om de flap van de jongenstent.
'Wat is er aan de hand, pa?' riep hij door het donker. 'Fred, George en Ginny zijn veilig teruggekomen, maar de anderen - '
'Die zijn hier,' zei meneer Wemel, die zich bukte en de tent binnenging. Harry, Ron en Hermelien volgden hem.
Bill zat aan de kleine keukentafel en drukte een laken tegen

zijn arm, die behoorlijk bloedde. Charlie had een grote scheur in zijn overhemd en Percy een bloedneus. Fred, George en Ginny waren zo te zien ongedeerd, maar leken wel geschokt.
'Hebben jullie hem te pakken gekregen, pa?' vroeg Bill op scherpe toon. 'Degene die het Duistere Teken heeft opgeroepen?'
'Nee,' zei meneer Wemel. 'We hebben alleen de huis-elf van Barto Krenck gevonden. Ze had Harry's toverstok in haar hand, maar wie het Teken heeft opgeroepen is nog steeds een raadsel.'
'Wat?' zeiden Bill, Charlie en Percy in koor.
'Harry's toverstok?' zei Fred.
'De elf van meneer Krenck?' zei Percy verbijsterd.
Met enige hulp van Harry, Ron en Hermelien legde meneer Wemel uit wat er in het bos gebeurd was. Toen ze waren uitgesproken, zwol Percy op van verontwaardiging.
'Nou, meneer Krenck had groot gelijk dat hij die elf meteen de laan uitstuurde!' zei hij. 'Weglopen terwijl hij dat uitdrukkelijk verboden had... hem in het bijzijn van het halve Ministerie voor gek zetten... denk je eens in dat ze had moeten voorkomen op het Departement van Toezicht op -'
'Ze heeft niks gedaan - ze was alleen op het verkeerde moment op de verkeerde plaats!' snauwde Hermelien tegen Percy, die nogal onthutst leek. Hermelien had altijd vrij goed

met Percy kunnen opschieten - beter dan alle anderen.
'Hermelien, een tovenaar in de positie van meneer Krenck kan het zich niet veroorloven om een huis-elf te hebben die elk moment amok kan maken met een toverstok!' zei Percy nogal pompeus, toen hij van de verrassing was bekomen.
'Ze heeft helemaal geen amok gemaakt!' schreeuwde Hermelien. 'Ze heeft die stok gewoon opgeraapt!'
'Kan iemand even vertellen wat die schedel nou eigenlijk moest voorstellen?' zei Ron ongeduldig. 'Het deed niemand kwaad... waarom ging iedereen dan door het lint?'
'Ik zei al dat dat het symbool van Jeweetwel was, Ron,' zei Hermelien voor iemand anders antwoord kon geven. 'Dat heb ik gelezen in De Opkomst en Ondergang van de Zwarte Kunst.'
'En het was al dertien jaar niet meer gezien,' zei meneer Wemel zacht. 'Geen wonder dat de mensen in paniek raakten... het was haast of Jeweetwel was teruggekeerd.'
'Ik snap het nog steeds niet,' zei Ron fronsend. 'Ik bedoel... het is en blijft gewoon een vorm in de lucht...'
'Ron, Jeweetwel en zijn volgelingen lieten het Duistere Teken opstijgen als ze iemand vermoord hadden,' zei meneer Wemel. 'De angst die dat veroorzaakte... je bent te jong, daar heb je geen idee van. Stel je voor dat je thuiskomt en dan het Duistere Teken boven je huis ziet zweven en weet wat je binnen zult aantreffen...' Het gezicht van meneer Wemel

vertrok. 'Dat was de grootste angst van elke tovenaar... de allergrootste angst...'
Er viel een stilte.
Toen haalde Bill het laken van zijn arm om te zien of zijn wond nog bloedde en zei: 'Nou, vanavond heeft het ons in elk geval geholpen, wie het dan ook heeft opgeroepen. Zodra de Dooddoeners het zagen, namen ze direct de benen. Ze Verdwijnselden helaas voor we dicht genoeg in de buurt konden komen om ze te ontmaskeren, maar we wisten de familie Rolvink gelukkig op te vangen voor ze te pletter sloegen. Op dit moment worden hun geheugens gemodificeerd.'
'Dooddoeners?' zei Harry. 'Wat zijn Dooddoeners?'
'Zo noemden de volgelingen van Jeweetwel zichzelf,' zei Bill. 'Ik denk dat we vanavond de Dooddoeners hebben gezien die er nu nog over zijn - of in elk geval degenen die uit Azkaban hebben weten te blijven.'
'We kunnen niet bewijzen dat zij het waren, Bill,' zei meneer Wemel. 'Al is dat wel waarschijnlijk,' voegde hij er vertwijfeld aan toe.
'Ja, dat geloof ik graag!' zei Ron plotseling. 'Pa, we kwamen Draco Malfidus tegen in het bos en die liet duidelijk doorschemeren dat z'n vader een van die engerds was met die maskers! En we weten allemaal dat de familie Malfidus heel dik was met Jeweetwel!'

'Maar waarom lieten volgelingen van Voldemort -' begon Harry. Iedereen kromp ineen - net als vrijwel alle andere tovenaars probeerden de Wemels de naam van Voldemort nooit uit te spreken. 'Sorry,' zei Harry vlug. 'Waarom lieten de volgelingen van Jeweetwel Dreuzels in de lucht zweven? Wat is daar de lol van?'

'De lol?' zei meneer Wemel met een holle lach. 'Je slaat de spijker op z'n kop, Harry. Toen Jeweetwel aan de macht was, werd de helft van alle moorden op Dreuzels gewoon voor de lol gepleegd. Ik denk dat ze vanavond iets te veel gedronken hadden en de verleiding niet konden weerstaan om ons eraan te herinneren dat er nog heel wat van hun slag vrij rondlopen. Een gezellige kleine reünie, zeg maar,' voegde hij er walgend aan toe.

'Maar als het werkelijk Dooddoeners waren, waarom Verdwijnselden ze dan toen ze het Duistere Teken zagen?' zei Ron. 'Dan zouden ze toch juist blij moeten zijn geweest om het te zien, of niet?'

'Gebruik je hersens, Ron,' zei Bill. 'Als het echt Dooddoeners waren, hebben die hun uiterste best gedaan om niet in Azkaban te belanden toen Jeweetwel zijn macht verloor en hebben ze allerlei leugens over hem verteld, dat hij hen gedwongen had om mensen te martelen en te vermoorden. Ik wed dat zij nog banger zijn dan normale tovenaars dat Jeweetwel zou kunnen terugkeren. Ze hebben hem

verloochend toen hij zijn macht kwijtraakte en zijn gewoon verdergegaan met hun normale leventje... ik denk niet dat hij erg blij met ze zal zijn, jij wel?'
'Maar... heeft degene die het Duistere Teken heeft opgeroepen...' zei Hermelien langzaam, '... dat nou gedaan om steun te betuigen aan de Dooddoeners, of juist om ze op de vlucht te jagen?'
'Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen, Hermelien,' zei meneer Wemel. 'Maar een ding weet ik wel... alleen Dooddoeners weten hoe ze het Teken moeten oproepen. Het zou me heel erg verbazen als de dader vroeger geen Dooddoener is geweest, ook al heeft hij zich later misschien bekeerd... Maar goed, het is heel erg laat en als jullie moeder hoort wat er gebeurd is, maakt ze zich vast vreselijk ongerust. We gaan een paar uurtjes slapen en proberen morgen dan met de vroegst mogelijke Viavia naar huis te gaan.'
Het duizelde Harry toen hij weer in het bovenste stapelbed klom. Hij wist dat hij eigenlijk uitgeput zou moeten zijn; het was tenslotte drie uur 's ochtends, maar hij voelde zich klaarwakker - klaarwakker en heel erg ongerust.
Drie dagen geleden - het leek veel langer, maar het was slechts drie dagen - was hij wakker geworden omdat zijn litteken pijn deed. En vannacht was voor het eerst in dertien jaar het Teken van Voldemort aan de hemel verschenen. Wat had dat allemaal te betekenen?

Hij dacht aan de brief die hij aan Sirius had geschreven, vlak voor zijn vertrek uit de Ligusterlaan. Zou Sirius die al ontvangen hebben? Wanneer zou hij terugschrijven? Harry staarde naar het tentdoek, maar deze keer verschenen er geen Zwerkbalfantasieën om hem in slaap te sussen en pas een hele tijd nadat het eerste gesnurk van Charlie door de tent had gegalmd, dommelde Harry eindelijk in.

Hoofdstuk 10

MOT OP HET MINISTERIE

Na maar een paar uurtjes slapen werden Harry en de anderen alweer gewekt door meneer Wemel. Hij pakte de tenten in met behulp van toverkracht en ze verlieten zo snel mogelijk het kampeerterrein. Meneer Rolvink stond in de deuropening van zijn huisje toen ze langskwamen. Hij had een rare, versufte blik in zijn ogen en zwaaide hen uit met een vaag: 'Vrolijk kerstfeest!'

'Het komt wel weer goed met hem,' zei meneer Wemel zacht terwijl ze naar het heideveld liepen. 'Soms zijn mensen een tijdje in de war als hun geheugen gemodificeerd is... en het was ook geen kleinigheidje dat gewist moest worden.'

In de verte hoorden ze opgewonden stemmen en toen ze op de plaats kwamen waar de Viavia's lagen, zagen ze dat Arnout, de bewaarder van de Viavia's, omringd werd door een hele drom heksen en tovenaars. Iedereen probeerde schreeuwend en dringend zo snel mogelijk weg te komen van het kampeerterrein. Na een haastig gesprek tussen meneer Wemel en Arnout sloten ze zich aan in de rij en wisten met behulp van een oude autoband terug te keren naar de

Druilerige Berg voor de zon goed en wel opgekomen was. In het eerste ochtendlicht liepen ze door het dorpje terug naar Het Nest. Bijna niemand zei iets, omdat iedereen uitgeput was en verlangend aan het ontbijt dacht. Toen ze om de bocht kwamen en Het Nest zagen liggen, galmde er een kreet over het vochtige weggetje.
'O, godzijdank, godzijdank!'
Mevrouw Wemel, die hen blijkbaar voor het huis had staan opwachten, kwam op haar pantoffels aanrennen. Haar gezicht was bleek en gespannen en ze had een verfrommeld exemplaar van de Ochtendprofeet in haar hand. 'Arthur - ik was zo ongerust - zo ongerust -'
Ze sloeg haar armen om de nek van meneer Wemel en de Ochtendprofeet gleed uit haar hand en viel op de grond. Harry keek naar de krant en zag de kop: ANGST EN TERREUR TIJDENS WK ZWERKBAL, compleet met een fonkelende zwart-witfoto van het Duistere Teken dat boven de boomtoppen zweefde.
'Jullie zijn ongedeerd,' mompelde mevrouw Wemel verward, terwijl ze meneer Wemel losliet en met roodomrande ogen naar de anderen keek. 'Jullie leven nog... o, jongens...'
Tot ieders verbazing drukte ze Fred en George in zo'n innige omhelzing tegen zich aan dat ze met hun hoofden tegen elkaar sloegen.
'Au! Ma - we stikken bijna -'

'Ik heb jullie uitgekafferd!' zei mevrouw Wemel, die in snikken uitbarstte. 'Dat is het enige waar ik aan kon denken! Stel dat Jeweetwel jullie vermoord had en dat het laatste dat ik tegen jullie had gezegd was dat jullie niet genoeg S.L.IJ.M.B.A.L.len hadden gehaald? O Fred... George...'

'Kom kom, Molly, niemand mankeert iets,' zei meneer Wemel sussend, terwijl hij de tweeling bevrijdde uit haar greep en haar meenam naar het huis. 'Bill,' voegde hij er zachtjes aan toe, 'pak die krant, ik wil weten wat erin staat...'

Toen ze allemaal in het kleine keukentje zaten en Hermelien een kop extra sterke thee had gezet voor mevrouw Wemel, waar meneer Wemel gauw een scheut Oude Klares Jonge Borrel in deed, gaf Bill de krant aan zijn vader. Meneer Wemel liet zijn blik over de voorpagina gaan, terwijl Percy over zijn schouder meelas.

'Als ik het niet dacht,' zei meneer Wemel zuchtend. 'Blunders van het Ministerie... daders niet gearresteerd... gebrekkige veiligheidsmaatregelen... Duistere tovenaars konden ongestoord hun gang gaan... een nationale schande... Wie heeft dat geschreven? O ja... natuurlijk... Rita Pulpers.'

'Dat mens heeft gewoon de pik op het Ministerie van Toverkunst!' zei Percy woedend. 'Vorige week schreef ze nog dat we onze tijd verdoen met gehakketak over de dikte van ketelbodems terwijl we beter alle vampiers zouden kunnen uitroeien! Alsof niet uitdrukkelijk wordt vermeld in paragraaf

twaalf lid zeven van de Ministeriele Richtlijn Betreffende de Behandeling van Niet-Magische Deels-Menselijke -'
'Percy,' zei Bill geeuwend. 'Zou je ons allemaal een groot genoegen willen doen en je kop willen houden?'
'Ik word er ook nog in genoemd,' zei meneer Wemel, die zijn ogen wijd opensperde achter zijn brillenglazen toen hij bijna bij het einde van het artikel was.
'Waar?' sputterde mevrouw Wemel, die zich verslikte in haar thee met jenever. 'Als ik dat had gelezen, had ik geweten dat je nog leefde!'
'Niet met naam en toenaam,' zei meneer Wemel. 'Maar moet je dit horen: "Als de doodsbange heksen en tovenaars die aan de bosrand ademloos op nieuws wachtten, of hoopten op geruststellende woorden van het Ministerie van Toverkunst, werden ze teleurgesteld. Enige tijd na de verschijning van het Duistere Teken kwam een functionaris van het Ministerie het bos uit, die beweerde dat niemand gewond was, maar weigerde verdere informatie te geven. Of deze verklaring voldoende zal zijn om het gerucht de kop in te drukken dat een uur later verscheidene lichamen uit het bos werden verwijderd, is nog maar de vraag." Nou ja!' zei meneer Wemel geërgerd terwijl hij de krant aan Percy gaf. 'Er was ook niemand gewond. Wat had ik dan moeten zeggen? Het gerucht dat verscheidene lichamen uit het bos werden verwijderd... je kunt er donder op zeggen dat er geruchten

zullen zijn, nu dat eenmaal in de krant heeft gestaan.'
Hij slaakte een diepe zucht. 'Ik ben bang dat ik naar kantoor moet, Molly. Er zal heel wat voor nodig zijn om deze plooien glad te strijken.'
'Ik ga met u mee, vader,' zei Percy gewichtig. 'Meneer Krenck heeft alle hulp nodig die hij gebruiken kan. En dan kan ik hem mijn ketelrapport persoonlijk overhandigen.'
Haastig verliet hij de keuken.
Mevrouw Wemel leek erg van streek. 'Arthur, dit is je vakantie! Dit heeft niets met jouw afdeling te maken. Dat kunnen ze toch wel zonder jouw hulp af?'
'Ik moet, Molly,' zei meneer Wemel. 'Ik heb de zaak er erger op gemaakt. Ik trek snel m'n gewaad aan en dan vertrek ik...'
'Mevrouw Wemel,' zei Harry, die zich niet langer kon inhouden, 'Hedwig heeft toevallig toch geen brief voor me gebracht, hè?'
'Hedwig?' zei mevrouw Wemel verstrooid. 'Nee... nee, er is helemaal geen post geweest.'
Ron en Hermelien keken Harry nieuwsgierig aan.
Met een veelbetekenende blik zei hij: 'Is het goed als ik m'n spullen even op je kamer dump, Ron?'
'Ja... laat ik dat ook maar even doen,' zei Ron direct. 'Hermelien?'
'Ja,' zei ze vlug en ze verlieten de keuken en liepen de trap op.
'Wat is er, Harry?' zei Ron, zodra ze de deur van zijn

zolderkamer achter zich dicht hadden gedaan.
'Iets wat ik nog niet tegen jullie gezegd had,' zei Harry. 'Op zaterdagochtend werd ik wakker omdat m'n litteken weer pijn deed.'
Ron en Hermelien reageerden vrijwel exact zoals Harry zich had voorgesteld in zijn slaapkamer aan de Ligusterlaan. Hermelien snakte naar adem, deed allerlei suggesties, raadde een aantal naslagwerken aan en noemde de namen van een hele hoop mensen, van professor Perkamentus tot madame Plijster, de schoolverpleegster van Zweinstein.
Ron leek met stomheid geslagen. 'Maar - maar - Jeweetwel was er toch niet? Ik bedoel - de laatste keer dat je litteken pijn deed was hij op Zweinstein, nietwaar?'
'Ik weet zeker dat hij niet in de Ligusterlaan was,' zei Harry. 'Maar ik had wel over hem gedroomd... over hem en Peter - je weet wel, Wormstaart. Ik kan het me niet precies meer herinneren, maar ze smeedden plannen om... om iemand te vermoorden.'
Hij had even op het punt gestaan om 'mij' te zeggen, maar Hermelien keek al zo angstig en geschokt dat hij dat niet over zijn hart kon verkrijgen.
'Nou ja, het was maar een droom,' zei Ron opbeurend. 'Gewoon een nachtmerrie.'
'Maar was het dat wel?' zei Harry, die zich omdraaide en uit het raam keek, naar de lichter wordende hemel. 'Het is wel

merkwaardig, hè?... m'n litteken doet pijn en drie dagen later zijn de Dooddoeners plotseling op oorlogspad en verschijnt het teken van Voldemort aan de hemel.'
'Zeg - die - naam - niet!' siste Ron tussen zijn tanden.
'En weten jullie nog wat professor Zwamdrift heeft gezegd?' vervolgde Harry, die Ron negeerde. 'Aan het eind van vorig schooljaar?'
Professor Zwamdrift was hun lerares Waarzeggerij op Zweinstein.
Hermeliens angstige blik verdween en ze lachte schamper. 'Kom nou toch, Harry! Je laat je toch niet beïnvloeden door die ouwe oplichtster?'
'Jij was er niet bij,' zei Harry. 'Je hebt haar niet gehoord. Die keer was anders. Ze raakte in een trance, dat heb ik al gezegd - een echte trance. En ze zei dat de Heer van het Duister zou herrijzen... machtiger en vreselijker dan ooit tevoren... en dat hij daarin zou slagen omdat zijn dienaar zich weer bij hem zou voegen... en diezelfde nacht ontsnapte Wormstaart.'
Er volgde een stilte, waarin Ron verstrooid aan een gat in zijn Cambridge Cannons-sprei pulkte.
'Waarom vroeg je of Hedwig post had gebracht, Harry?' vroeg Hermelien. 'Verwacht je soms een brief?'
'Ik heb Sirius over m'n litteken verteld,' zei Harry schouderophalend. 'Ik wacht op antwoord.'
'Goed idee!' zei Ron, wiens gezicht opklaarde. 'Sirius weet vast

wel wat je moet doen!'
'Ik had gehoopt dat hij snel terug zou schrijven,' zei Harry.
'Maar we weten niet waar Sirius is... wie weet zit hij wel ergens in Afrika of zo,' zei Hermelien wijs. 'Zo'n lange reis kan Hedwig nooit in een paar dagen maken.'
'Nee, dat is zo,' zei Harry, maar hij had een zwaar, somber gevoel in zijn maag toen hij naar de Hedwigloze lucht keek.
'Kom op, dan gaan we een potje Zwerkballen in de boomgaard,' zei Ron. 'Drie tegen drie. Bill en Charlie en Fred en George doen ook mee... dan kan je die Spatski-schijnbeweging uitproberen...'
'Ron,' zei Hermelien op een wat-kunnen-jongens-toch-bot-zijn-toon, 'Harry heeft nu echt geen zin in Zwerkbal... hij is moe en ongerust... we horen eigenlijk in bed te liggen...'
'Ja, ik heb best zin in een partijtje,' zei Harry plotseling. 'Wacht even, dan haal ik m'n Vuurflits.'
Hermelien stampte de kamer uit en mompelde iets wat verdacht veel leek op: 'Jongens!'
Meneer Wemel en Percy waren die week maar heel weinig thuis. Ze vertrokken 's ochtends vroeg, voor de rest van het gezin op was en kwamen 's avonds pas na etenstijd terug.
'Het is echt een chaos,' zei Percy gewichtig, op de zondagavond voor hun terugkeer naar Zweinstein. 'Ik ben de hele week bezig met brandjes blussen. Mensen sturen alsmaar Brulbrieven en als je die niet direct openmaakt,

ontploffen ze. M'n bureau zit onder de schroeiplekken en m'n beste ganzenveer is een hoopje as.'
'Waarom sturen al die mensen Brulbrieven?' vroeg Ginny, die op het kleedje voor de haard in de woonkamer lag en haar exemplaar van Duizend Magische Kruiden en Paddestoelen met behulp van Fantastape aan het repareren was.
'Klachten over de beveiliging tijdens het WK,' zei Percy. 'Ze willen compensatie omdat hun spullen vernield zijn. Levenius Lorrebos heeft een claim ingediend voor een twaalfkamertent met bubbelbad, maar dat gaat mooi niet door. Ik weet toevallig dat hij onder een oude mantel op vier stokjes sliep.'
Mevrouw Wemel keek op de staande klok in de hoek. Harry had het altijd een mooie klok gevonden. Hij was waardeloos als je wilde weten hoe laat het was, maar verder heel informatief. Hij had negen gouden wijzers en op elke wijzer was de naam van een van de Wemels gegraveerd. Op de wijzerplaat stonden geen cijfers, maar plaatsen waar de leden van het gezin zich eventueel zouden kunnen bevinden. 'Thuis', 'school' en 'werk' waren een paar van de mogelijkheden, maar ook 'verdwaald', 'ziekenhuis' en 'gevangenis'. Op de plaats waar zich normaal gesproken het cijfer twaalf bevond, stond het woordje 'levensgevaar'.
Acht van de wijzers stonden op dat moment in de 'thuis'-positie, maar de wijzer van meneer Wemel, die ook meteen

de langste was, wees nog op 'werk'. Mevrouw Wemel zuchtte.
'Je vader heeft niet meer in het weekend hoeven werken sinds de tijd van Jeweetwel,' zei ze. 'Ze beulen hem veel te veel af. Als hij niet gauw thuiskomt, is z'n eten dadelijk helemaal verpieterd.'
'Nou ja, vader heeft het gevoel dat hij zijn fout tijdens het WK moet goedmaken,' zei Percy. 'Eerlijk gezegd was het misschien een tikkeltje onverstandig om uitspraken te doen in het openbaar zonder eerst de goedkeuring te verkrijgen van het Hoofd van het Departement -'
'Waag het niet om je vader de schuld te geven voor wat dat rotmens van een Pulpers heeft geschreven!' schoot mevrouw Wemel direct uit haar slof.
'Als pa niks had gezegd, zou die stomme Rita gewoon hebben geschreven dat het schandalig was dat niemand van het Ministerie bereid was commentaar te geven,' zei Bill, die zat te schaken met Ron. 'Rita Pulpers kraakt alleen maar mensen af. Weet je nog dat ze ooit een artikel heeft geschreven over de vloekverbrekers van Goudgrijp en mij toen een "langharige nietsnut" noemde?'
'Nou, je haar is ook aan de lange kant,' zei mevrouw Wemel. 'Als je me nou even -'
'Nee, ma!'
De regen kletterde tegen de ramen van de woonkamer. Hermelien was verdiept in Het Standaard Spreukenboek,

Niveau 4, dat mevrouw Wemel voor haar, Harry en Ron had gekocht op de Wegisweg, Charlie stikte een gat in een brandvrije bivakmuts en Harry poetste zijn Vuurflits op. De Luxe Onderhoudskit voor de Bezem die Hermelien hem op zijn dertiende verjaardag had gegeven, stond naast zijn voeten. Fred en George zaten in de hoek te fluisteren, met hun veren in de aanslag en hun hoofden over een stuk perkament gebogen.

'Wat voeren jullie in je schild?' zei mevrouw Wemel scherp en ze keek de tweeling doordringend aan.

'Huiswerk,' zei Fred vaag.

'Doe niet zo idioot. Jullie hebben nog vakantie,' zei mevrouw Wemel.

'Ja, we hebben het een beetje lang uitgesteld,' zei George.

'Jullie zijn toch geen nieuw bestelformulier aan het maken, hè?' zei mevrouw Wemel scherpzinnig. 'Ik hoop niet dat jullie plannen hebben om Tovertweelings Topfopshop nieuw leven in te blazen?'

'Kom, ma,' zei Fred, die haar gekwetst aankeek. 'Stel dat de Zweinsteinexpres morgen uit de rails vliegt en George en ik omkomen? Hoe zou u zich voelen als u wist dat we als laatste woorden een ongegronde beschuldiging van u hadden gehoord?'

Iedereen lachte, zelfs mevrouw Wemel.

'O, daar heb je je vader!' zei ze, toen ze weer op de klok keek.

De wijzer van meneer Wemel was plotseling van 'werk' versprongen naar 'op reis'; een paar tellen later stopte hij trillend bij 'thuis' en hoorden ze meneer Wemel roepen vanuit de keuken.
'Ik kom eraan, Arthur!' riep mevrouw Wemel en ze ging haastig de kamer uit.
Even later kwam meneer Wemel de behaaglijke woonkamer binnen, met zijn eten op een dienblad. Hij maakte een totaal uitgeputte indruk.
'Nu zijn de poppen pas echt aan het dansen,' zei hij tegen mevrouw Wemel, terwijl hij in een leunstoel bij de haard ging zitten en niet erg enthousiast in zijn nogal verlepte bloemkool prikte. 'Rita Pulpers is de hele week aan het wroeten geweest naar nog meer blunders van het Ministerie en nu is ze erachter gekomen dat die arme oude Berta vermist wordt. Ik zie de koppen morgen in de Ochtendprofeet al voor me. Ik heb nog zo tegen Bazuyn gezegd dat hij al tijden geleden iemand erop uit had moeten sturen om haar te zoeken.'
'Dat zegt meneer Krenck ook al wekenlang,' zei Percy vlug.
'Krenck boft dat Rita nog niets over Winky gehoord heeft,' zei meneer Wemel geërgerd. 'Als ze wist dat zijn huis-elf betrapt is met de toverstok waarmee het Duistere Teken is opgeroepen, zou de voorpagina van de Profeet minstens een week gevuld zijn.'
'Ik dacht dat iedereen het erover eens was dat die elf weliswaar

onverantwoordelijk is geweest, maar het Teken niet heeft opgeroepen?' zei Percy verhit.
'Als je het mij vraagt, mag meneer Krenck van geluk spreken dat niemand van de Ochtendprofeet weet hoe vreselijk hij zijn elfen behandelt!' zei Hermelien kwaad.
'Hoor eens, Hermelien,' zei Percy, 'een hooggeplaatste functionaris zoals meneer Krenck heeft het recht om onvoorwaardelijke gehoorzaamheid te eisen van zijn bedienden -'
'Van zijn slaven, bedoel je!' zei Hermelien schril. 'Want Winky kreeg niet betaald, of wel?'
'Misschien kunnen jullie beter naar boven gaan om te kijken of jullie alles hebben ingepakt!' zei mevrouw Wemel, om een eind aan de ruzie te maken. 'Vooruit, naar boven...'
Harry pakte zijn Luxe Onderhoudskit weer in, legde zijn Vuurflits over zijn schouder en liep samen met Ron de trap op. Boven in het huis roffelde de regen nog harder en huilde en gierde de wind, om nog maar te zwijgen van de jammerkreten die het spook op de zolder af en toe uitstootte. Koekeroekus begon gelijk te kwetteren en door zijn kooi te zoeven toen ze binnenkwamen. Blijkbaar was hij vreselijk opgewonden door de aanblik van hun half ingepakte hutkoffers.
'Gooi een paar Uilevellen in z'n kooi,' zei Ron, die Harry een zakje toewierp. 'Misschien houdt hij dan z'n snavel.'

Harry duwde een paar Uilevellen door de spijlen en liep naar zijn hutkoffer. Naast zijn koffer stond de kooi van Hedwig, die nog altijd leeg was.
'Ze is nu al een week weg,' zei Harry, die naar Hedwigs verlaten stok keek. 'Zeg Ron, je denkt toch niet dat Sirius gepakt is?'
'Welnee, dan had het wel in de Ochtendprofeet gestaan,' zei Ron. 'Het Ministerie zou dolgraag willen laten weten dat ze in elk geval iemand gearresteerd hadden, of niet?'
'Ja, dat zal wel...'
'Alsjeblieft, dit zijn de spullen die ma voor je heeft gekocht op de Wegisweg. En ze heeft wat goud uit je kluis gehaald... en al je sokken gewassen.'
Hij gooide een grote stapel pakjes op Harry's matras en legde er een geldbuidel en een grote berg sokken naast. Harry begon de nieuwe aankopen uit te pakken. Behalve Het Standaard Spreukenboek, Niveau 4 door Miranda Wiggelaar, had hij een handvol nieuwe ganzenveren, een stuk of twaalf rollen perkament en extra ingrediënten voor zijn toverdrankset - hij had vooral behoefte gehad aan stekel van schorpioenvis en essence van vingerhoedskruid. Hij was net bezig om ondergoed in zijn toverketel te proppen toen Ron een kreet van walging slaakte.
'Wat moet dat nou weer voorstellen?'
Hij hield iets omhoog wat veel op een lange, kastanjebruine,

fluwelen jurk leek, met een nogal schimmelig kantkraagje en bijpassende kanten manchetten.
Er werd op de deur geklopt en mevrouw Wemel kwam binnen, met haar armen vol pasgewassen schoolgewaden.
'Alsjeblieft,' zei ze en ze maakte er twee stapeltjes van. 'En pak ze netjes in, zodat ze niet kreuken.'
'Ma, u heeft me Ginny's nieuwe jurk gegeven,' zei Ron, die het kledingstuk liet zien.
'Natuurlijk niet,' zei mevrouw Wemel. 'Dat is voor jou. Je galagewaad.'
'M'n wat?' zei Ron vol afschuw.
'Je galagewaad!' herhaalde mevrouw Wemel. 'Op jullie lijst van school staat dat jullie dit jaar galagewaden moeten hebben, voor ceremoniële gelegenheden.'
'Dat is toch een geintje, hoop ik?' zei Ron vol ongeloof. 'Ik verdom het om zo'n soepjurk te dragen. Vergeet het maar!'
'Iedereen draagt ze, Ron!' zei mevrouw Wemel nijdig. 'Zo zien ze er allemaal uit. Je vader heeft er ook een paar, voor deftige feestjes!'
'Ik loop nog liever in m'n blote kont dan in dat ding!' zei Ron koppig.
'Doe niet zo gek,' zei mevrouw Wemel. 'Je moet een galagewaad hebben, dat staat op je lijst! Ik heb er ook een gekocht voor Harry... laat maar zien, Harry...'
Vol bange voorgevoelens maakte Harry het laatste pakje op

zijn matras open. Het was gelukkig niet zo erg als hij verwacht had; er zaten geen kanten frutsels aan en het leek in feite veel op zijn normale schoolgewaden, alleen was het flessengroen in plaats van zwart.
'Ik dacht dat dat mooi bij de kleur van je ogen zou staan,' zei mevrouw Wemel liefdevol.
'Nou, dat ding gaat nog!' zei Ron, met een boze blik op Harry's gewaad. 'Waarom heb ik niet zoiets?'
'Omdat... nou, omdat ik het jouwe tweedehands moest kopen en er niet veel keus was!' zei mevrouw Wemel, die rood aanliep.
Harry wendde zijn blik af. Hij had graag al het geld in zijn kluis bij Goudgrijp met de Wemels willen delen, maar hij wist dat ze dat nooit zouden aannemen.
'Ik trek dat achterlijke ding niet aan!' zei Ron koppig. 'Nooit!'
'Nou, mij best!' snauwde mevrouw Wemel. 'Loop dan maar naakt rond! En maak alsjeblieft een foto van hem, Harry. Het is tijden geleden dat ik eens lekker gelachen heb!'
Ze ging de kamer uit en trok de deur met een klap achter zich dicht. Achter hen hoorden ze een raar, sputterend geluid en ze zagen dat Koekeroekus bijna stikte in een wat al te grote Uilevel.
'Waarom krijg ik altijd alleen maar rotzooi?' zei Ron, die woedend naar de kooi stapte om de snavel van Koekeroekus los te maken.

Hoofdstuk 11

IN DE ZWEINSTEINEXPRES

Toen Harry de volgende ochtend wakker werd, hing er echt een sombere einde-vakantiesfeer. Dikke regendruppels spatten tegen het raam terwijl hij een spijkerbroek en een sweatshirt aanschoot; pas in de Zweinsteinexpres zouden ze hun schoolgewaden aantrekken.
Harry, Ron, Fred en George gingen naar beneden om te ontbijten en waren net op de overloop op de eerste verdieping toen een geagiteerde mevrouw Wemel onder aan de trap verscheen.
'Arthur!' riep ze. 'Arthur! Dringende boodschap van het Ministerie!'
Harry drukte zich gauw tegen de muur toen meneer Wemel de trap kwam afhollen, met zijn gewaad achterstevoren aan. Toen Harry en de anderen de keuken binnenkwamen, zagen ze mevrouw Wemel zenuwachtig in een la rommelen - 'Ik weet zeker dat hier een ganzenveer lag!' - terwijl meneer Wemel zich over het haardvuur boog en sprak met - Harry kneep zijn ogen dicht en deed ze weer open, om te controleren of ze wel goed werkten.
Het hoofd van Barend Kannewasser lag in het haardvuur, als

een soort groot, bebaard ei. Het praatte heel vlug en scheen totaal geen last te hebben van de rondvliegende vonken of de vlammen die aan zijn oren likten.
'... Dreuzelburen hoorden knallen en geschreeuw en waarschuwden die - hoe heten ze ook weer? - plisiegenten. Arthur, kom alsjeblieft zo snel mogelijk -'
'Hier!' zei mevrouw Wemel buiten adem en ze duwde een stuk perkament, een flesje inkt en een verfomfaaide veer in de handen van meneer Wemel.
' - een geluk bij een ongeluk dat ik het 't eerst hoorde,' zei het hoofd van meneer Kannewasser. 'Ik was toevallig vroeg op kantoor omdat ik nog een paar uilen moest versturen en toen gingen die jongens van de Taakeenheid Ongepast Spreukgebruik net op pad - als Rita Pulpers dit te horen krijgt, Arthur -'
'Wat is er volgens Dwaaloog zelf gebeurd?' vroeg meneer Wemel, die de dop van de inktfles draaide, zijn veer erin doopte en aanstalten maakte om notities te maken.
Meneer Kannewasser sloeg zijn ogen ten hemel. 'Hij beweert dat hij een indringer hoorde in de achtertuin. Volgens hem probeerde die naar zijn huis te sluipen, maar werd hij aangevallen door de vuilnisbakken.'
'Wat deden die vuilnisbakken?' vroeg meneer Wemel, driftig schrijvend.
'Ontzettend veel lawaai maken en overal rotzooi rondsmijten,

voor zover ik begrepen heb,' zei meneer Kannewasser. 'Blijkbaar raasde een van die bakken nog steeds door de tuin toen die plisiegenten kwamen opdagen -'
Meneer Wemel kreunde. 'En die indringer?'
'Arthur, je kent Dwaaloog toch?' zei het hoofd van meneer Kannewasser, dat opnieuw met zijn ogen rolde. 'Iemand die in het holst van de nacht door zijn achtertuintje sluipt? Kom nou toch. Ik denk eerder dat er ergens een heel erg geschrokken kat rondloopt die onder de aardappelschillen zit. Maar als Ongepast Spreukgebruik Dwaaloog te pakken krijgt, kan hij het schudden - denk aan wat hij allemaal op zijn kerfstok heeft. Nee, we moeten zorgen dat hij er met iets kleins vanaf komt, iets wat onder jouw afdeling valt - wat staat er tegenwoordig op ontploffende vuilnisbakken?'
'Misschien alleen een waarschuwing,' zei meneer Wemel met gefronst voorhoofd en nog steeds druk schrijvend. 'Heeft Dwaaloog z'n toverstok niet gebruikt? Heeft hij echt niemand aangevallen?'
'Ik wil wedden dat hij direct uit bed is gesprongen en alles vervloekt heeft wat hij door z'n raam kon zien,' zei meneer Kannewasser. 'Ze zullen er alleen een hele kluif aan hebben om dat te bewijzen, want er waren geen slachtoffers.'
'Oke, ik kom eraan,' zei meneer Wemel. Hij propte het stuk perkament in zijn zak en sprintte de keuken weer uit.
Het hoofd van meneer Kannewasser keek naar mevrouw

Wemel.
'Sorry, Molly,' zei het hoofd kalm. 'Dat ik jullie zo vroeg moest lastigvallen en zo... maar Arthur is de enige die Dwaaloog uit de puree kan helpen en Dwaaloog had vandaag eigenlijk met z'n nieuwe baan moeten beginnen. Waarom hij nou perse gisteravond...'
'Geeft niks, Barend,' zei mevrouw Wemel. 'Wil je echt geen stukje brood voor je weggaat?'
'Nou, vooruit dan maar,' zei meneer Kannewasser.
Mevrouw Wemel pakte een stukje gesmeerd brood van de stapel op de keukentafel, deed dat in de haardtang en stak het daarmee tussen de tanden van meneer Kannewasser.
'Bwewankt,' mompelde die met volle mond en hij verdween met een klein, ploppend geluidje.
Harry hoorde meneer Wemel haastig afscheid nemen van Bill, Charlie, Percy en de meisjes. Nog geen vijf minuten later stond hij weer in de keuken, met nu zijn gewaad op de juiste manier aan en haalde een kam door zijn haar.
'Ik moet echt gaan - een goed schooljaar, jongens!' zei meneer Wemel tegen Harry, Ron en de tweeling. Hij gooide een mantel om zijn schouders en maakte aanstalten om te Verdwijnselen. 'Molly, denk je dat je het alleen afkunt? De kinderen naar het station brengen, bedoel ik?'
'Ja, natuurlijk,' zei ze. 'Zorg jij nou maar voor Dwaaloog, dan komt het hier best goed.'

Net toen meneer Wemel verdween, kwamen Bill en Charlie de keuken binnen.
'Hoorde ik iemand Dwaaloog zeggen?' vroeg Bill. 'Wat heeft hij nu weer uitgespookt?'
'Hij beweert dat gisternacht iemand bij hem probeerde in te breken,' zei mevrouw Wemel.
'Dwaaloog Dolleman?' zei George bedachtzaam terwijl hij marmelade op zijn brood smeerde. 'Is dat niet die halvegare -'
'Je vader heeft toevallig een heel hoge dunk van Dwaaloog Dolleman,' zei mevrouw Wemel streng.
'Ja, oke, maar pa verzamelt stekkers. Of niet soms?' zei Fred zacht toen mevrouw Wemel de keuken even uit was. 'Soort zoekt soort...'
'Dolleman was vroeger een befaamde tovenaar,' zei Bill.
'Hij is toch een oude vriend van Perkamentus?' zei Charlie.
'Maar Perkamentus kun je ook moeilijk normaal noemen, of wel?' zei Fred. 'Ik bedoel, ik weet dat hij een genie is en zo...'
'Wie is die Dwaaloog?' vroeg Harry.
'Hij is nu met pensioen, maar vroeger werkte hij op het Ministerie,' zei Charlie. 'Ik heb hem ooit ontmoet toen pa me een keer meenam naar z'n werk. Hij was Schouwer... een van de allerbeste - een ontmaskeraar van Duistere tovenaars,' zei hij toen hij Harry's niet-begrijpende blik zag. 'De helft van de cellen in Azkaban is door zijn toedoen bezet. Daardoor heeft hij ook ontzettend veel vijanden gemaakt... voornamelijk

familieleden van de mensen die hij ontmaskerd heeft... en ik heb gehoord dat hij op z'n oude dag verschrikkelijk achterdochtig is geworden. Hij vertrouwt helemaal niemand meer en ziet overal Duistere tovenaars.'

Bill en Charlie besloten mee te gaan naar het station om de anderen uit te zwaaien, maar nadat Percy uitgebreid zijn excuses had gemaakt, zei hij dat hij echt naar zijn werk moest.

'Ik kan het gewoon niet maken om op dit moment nog meer vrij te nemen,' zei hij. 'Meneer Krenck begint juist op me te vertrouwen.'

'Zal ik je 'ns wat vertellen, Percy?' zei George serieus. 'Misschien kent hij binnenkort zelfs je naam.'

Mevrouw Wemel had al haar moed bijeengeschraapt en de telefoon op het postkantoortje in het dorp gebruikt om drie gewone Dreuzeltaxi's te bestellen die hen naar Londen moesten brengen.

'Arthur heeft nog geprobeerd om auto's van het Ministerie te regelen,' fluisterde mevrouw Wemel tegen Harry terwijl ze op het kletsnatte erf stonden en keken hoe de taxichauffeurs zes loodzware hutkoffers naar hun auto's sjouwden. 'Maar die waren allemaal in gebruik... o jee, ze zien er niet echt blij uit, hè?'

Harry zei maar niet tegen mevrouw Wemel dat chauffeurs van Dreuzeltaxi's zelden opgewonden uilen vervoerden en Koekeroekus maakte een oorverdovend lawaai. De stemming

werd er ook niet beter op toen Freds hutkoffer opensprong en een handvol van Dr. Vleermans Voortreffelijk Natstartend Niet-Schroeiend Vuurwerk spontaan ontbrandde. De chauffeur gilde van schrik en pijn toen een paniekerige Knikkebeen zich langs zijn been omhoog klauwde.
Het werd een ongemakkelijke trip, doordat ze samen met hun hutkoffers achter in de taxi's gepropt zaten en het een hele tijd duurde voor Knikkebeen over de schrik heen was. Tegen de tijd dat ze Londen binnenreden, zaten Harry, Ron en Hermelien onder de schrammen en krassen en waren ze dolblij dat ze bij het station konden uitstappen, ook al goot het harder dan ooit en raakten ze totaal doorweekt toen ze met hun hutkoffers de drukke weg overstaken.
Harry was er inmiddels aan gewend om op perron negendriekwart te komen. Je moest gewoon dwars door het massieve dranghek lopen dat perron negen en tien scheidde. Het was alleen soms lastig om dat op een onopvallende manier te doen, zodat je niet de aandacht van passerende Dreuzels trok. Deze keer deden ze het in groepjes; eerst gingen Harry, Ron en Hermelien (die het meest opvielen omdat ze Koekeroekus en Knikkebeen bij zich hadden); ze leunden nonchalant en vrolijk pratend tegen het hek, gleden er zijdelings doorheen... en bevonden zich plotseling op perron negendriekwart.
De Zweinsteinexpres, een glanzende, vuurrode stoomtrein,

stond al klaar en blies dichte stoomwolken uit, waardoor de vele leerlingen van Zweinstein en hun ouders die afscheid van elkaar namen op het perron, net donkere schimmen leken. Koekeroekus werd luidruchtiger dan ooit toen hij andere uilen hoorde krassen in de mist. Harry, Ron en Hermelien zochten een plaatsje, stouwden hun bagage in een coupe halverwege de trein en stapten het perron weer op om afscheid te nemen van Bill, Charlie en mevrouw Wemel.
'Misschien zie ik jullie eerder terug dan jullie denken! zei Charlie grijnzend, terwijl hij Ginny een afscheidsknuffel gaf.
'Hoezo?' vroeg Fred scherp.
'Je zult wel zien,' zei Charlie. 'Zeg alleen niet tegen Percy dat ik iets gezegd heb.... tenslotte is het "geheime informatie, tot het moment dat het Ministerie besluit tot vrijgave".'
'Ja, ik vind het jammer dat ik dit jaar niet meer op Zweinstein zit,' zei Bill, die met zijn handen in zijn zakken haast verlangend naar de trein keek.
'Waarom?' zei George ongeduldig.
'Omdat dit een interessant jaar wordt,' zei Bill, met twinkelende ogen. 'Misschien neem ik zelfs wel een dagje vrij, om naar een deel te komen kijken...'
'Een deel van wat?' zei Ron.
Maar op dat moment ging er een fluitje en dreef mevrouw Wemel hen haastig naar de trein.
'Bedankt voor het logeren, mevrouw Wemel,' zei Hermelien

toen ze instapten, de deur dichtsloegen en uit het raampje leunden om nog even met haar te praten.
'Ja, bedankt voor alles, mevrouw Wemel,' zei Harry.
'O, ik vond het zelf ook ontzettend leuk,' zei mevrouw Wemel. 'Ik zou jullie graag uitnodigen met Kerstmis, maar... nou ja, ik denk dat jullie dit jaar liever op Zweinstein blijven, gezien... gezien het een en ander...'
'Ma!' zei Ron geïrriteerd. 'Wat weten jullie dat wij niet weten?'
'Dat horen jullie vanavond wel, denk ik,' zei mevrouw Wemel glimlachend. 'Het wordt vast heel opwindend - maar ik ben blij dat ze de regels hebben veranderd -'
'Wat voor regels?' riepen Harry, Ron, Fred en George in koor.
'Dat horen jullie wel van professor Perkamentus... en gedraag jullie, hè? Beloof je dat, Fred? En jij, George?'
De zuigers sisten luid en de trein begon te rijden.
'Zeg nou wat er op Zweinstein gaat gebeuren!' brulde Fred uit het raampje terwijl ze mevrouw Wemel, Bill en Charlie snel achter zich lieten. 'Wat voor regels gaan ze veranderen?'
Maar mevrouw Wemel lachte en zwaaide alleen maar. Voor de trein de bocht om was, waren zij, Bill en Charlie al Verdwijnseld.
Harry, Ron en Hermelien gingen terug naar hun coupe. Door de dikke regendruppels die tegen de ramen kletterden kon je buiten haast niets zien. Ron maakte zijn hutkoffer

open, pakte zijn kastanjebruine galagewaad en gooide dat over de kooi van Koekeroekus, om zijn gekras te dempen.
'Bazuyn wou ons notabene wel vertellen wat er op Zweinstein gaat gebeuren,' zei hij knorrig terwijl hij naast Harry ging zitten. 'Tijdens het WK, weet je nog? Maar m'n bloedeigen moeder wil niks loslaten. Ik ben benieuwd wat -'
'Ssst!' fluisterde Hermelien plotseling. Ze legde haar vinger tegen haar lippen en wees naar de coupe naast de hunne. Harry en Ron luisterden en hoorden een vertrouwde, lijzige stem opklinken uit de deuropening.
'... vader heeft zelfs overwogen om me naar Klammfels te sturen in plaats van Zweinstein. Hij kent het schoolhoofd daar. Jullie weten hoe hij over Perkamentus denkt - zo'n walgelijke Modderbloedjesvriend - en op Klammfels wordt dat soort uitschot niet toegelaten. Maar moeder wilde niet dat ik naar een school ging die zo ver weg was. Vader zegt dat Klammfels een veel beter beleid voert dan Zweinstein wat de Zwarte Kunsten betreft. Op Klammfels leren ze die echt, niet alleen dat slappe verweergedoe dat wij krijgen...'
Hermelien stond op, liep op haar tenen naar de deur van de coupe en schoof die dicht, zodat de stem van Malfidus werd buitengesloten.
'Dus hij denkt dat hij op Klammfels beter op z'n plaats zou zijn geweest?' zei ze nijdig. 'Was hij maar gegaan, dan hadden wij tenminste geen last van hem gehad.'

'Is Klammfels ook een toverschool?' zei Harry.
'Ja,' zei Hermelien nogal hooghartig, 'en met een vreselijk slechte reputatie. Volgens Europa: Een Analyse van het Magische Onderwijs wordt daar sterk de nadruk gelegd op de Zwarte Kunsten.'
'Volgens mij heb ik er wel eens van gehoord,' zei Ron vaag. 'Waar ligt die school? In welk land?'
'Dat weet nou juist niemand,' zei Hermelien, die haar wenkbrauwen optrok.
'Eh - hoezo niet?' vroeg Harry.
'Omdat er van oudsher een hoop rivaliteit heerst tussen de toverscholen onderling. Klammfels en Beauxbatons houden hun locatie liever verborgen, zodat niemand hun geheimen kan stelen,' zei Hermelien zakelijk.
'Kom nou toch,' zei Ron, die begon te lachen. 'Klammfels moet ongeveer even groot zijn als Zweinstein. Hoe wou je zo'n joekel van een kasteel verborgen houden?'
'Maar Zweinstein is ook verborgen,' zei Hermelien verbaasd. 'Dat weet iedereen... nou ja, iedereen die Een beknopte Geschiedenis van Zweinstein heeft gelezen.'
'Alleen jij, dus,' zei Ron. 'Oke - hoe verberg je zo'n gigantisch kasteel als Zweinstein?'
'Het is behekst,' zei Hermelien. 'Als een Dreuzel naar het kasteel kijkt, ziet hij alleen een afgebrokkelde oude ruïne met boven de poort een bordje met GEVAAR, GEEN

TOEGANG, VALLEND GESTEENTE.'
'Dus Klammfels lijkt in de ogen van buitenstaanders ook een bouwval?'
'Misschien,' zei Hermelien schouderophalend. 'Of misschien is het voorzien van Dreuzelafstotende spreuken, net als het WK-stadion. En om te voorkomen dat buitenlandse tovenaars het vinden, hebben ze het vast Onleesbaar gemaakt...'
'Pardon?'
'Nou, je kunt een gebouw toch zo betoveren dat zelfs de beste kaartlezer het niet kan vinden?'
'Eh... als jij dat zegt,' zei Harry.
'Maar volgens mij ligt Klammfels ergens in het hoge noorden,' zei Hermelien peinzend. 'Ergens waar het heel koud is, omdat bontmantels deel uitmaken van hun schooluniform.'
'Ah, wat een mogelijkheden biedt dat,' zei Ron dromerig. 'Je zou Malfidus van een gletsjer kunnen duwen en zeggen dat het een ongeluk was... jammer dat z'n moeder zo dol op hem is...'
Het begon steeds harder te regenen naarmate de trein naar het noorden reed. Buiten was het aardedonker en de ramen waren zo beslagen dat tegen twaalven de lantaarns al ontstoken werden. Het lunchkarretje kwam door het gangpad aanrammelen en Harry kocht een grote stapel Ketelkoeken, om met de anderen te delen.

In de loop van de middag kwamen er verschillende vrienden langs, zoals Simon Filister, Daan Tomas en Marcel Lubbermans, een extreem vergeetachtige jongen met een rond gezicht. Marcel werd opgevoed door zijn grootmoeder, die geen gemakkelijke heks was. Simon had zijn Ierse rozet nog op, maar de betovering scheen langzaam weg te lekken; de rozet piepte nog steeds 'Troy! Mullet! Moraw!' maar met een heel zwak en uitgeput stemmetje. Na een halfuurtje werd Hermelien het eindeloze gepraat over Zwerkbal zat, sloeg Het Standaard Spreukenboek, Niveau 4 weer open en begon een Sommeerspreuk te leren.
Marcel luisterde afgunstig naar de anderen terwijl die het WK herbeleefden.
'Oma wilde niet gaan,' zei hij neerslachtig. 'Ze vond de kaartjes te duur. Maar zo te horen was het fantastisch.'
'Dat was het ook,' zei Ron. 'Moet je dit zien, Marcel...'
Hij rommelde in zijn hutkoffer die in het bagagerek lag en haalde het model van Viktor Kruml tevoorschijn.
'Wauw!' zei Marcel jaloers, toen Ron Kruml op zijn mollige hand zette.
'We hebben hem ook in het echt van heel dichtbij gezien,' zei Ron. 'We zaten in de Topbox -'
'Voor de eerste en laatste keer in je leven, Wemel.'
Draco Malfidus was in de deuropening verschenen. Achter hem stonden Korzel en Kwast, zijn enorme, hufterige

maatjes, die gedurende de zomer minstens dertig centimeter gegroeid leken te zijn. Blijkbaar hadden ze het gesprek gehoord door de coupédeur, die Daan en Simon op een kier hadden laten staan.
'Hadden we je uitgenodigd, Malfidus?' zei Harry koeltjes.
'Wemel... wat moet dit voorstellen?' zei Malfidus en hij wees op de kooi van Koekeroekus. Een mouw van Rons galagewaad bungelde naast de kooi, heen en weer zwaaiend op het ritme van de trein, en het schimmelige kant van de manchetten viel zo wel heel erg op.
Ron wilde het gewaad gauw wegstoppen, maar Malfidus was hem te vlug af; hij greep de mouw en trok.
'Moet je dat zien!' zei Malfidus vol opwinding, terwijl hij Rons gewaad aan Korzel en Kwast liet zien. 'Je was toch niet van plan om dit te dragen, Wemel? Ik bedoel - wanneer zal dit in de mode zijn geweest? Zo rond 1890...?'
'Stort in bonken, Malfidus!' zei Ron, die ongeveer dezelfde kleur had als het galagewaad dat hij uit de hand van Malfidus griste. Malfidus schaterde honend en Korzel en Kwast hinnikten dom.
'En... was je van plan om je in te schrijven, Wemel? Wou je een poging doen om je familie eindelijk eens een beetje uit de anonimiteit te halen? Je kunt er trouwens ook een hoop geld mee verdienen... wie weet kun je een fatsoenlijk gewaad kopen als je wint...'

'Waar heb je het over?' snauwde Ron.
'Ga je je inschrijven?' herhaalde Malfidus. 'Jij natuurlijk wel, Potter? Jij laat nooit een kans voorbijgaan om de grote tovenaar uit te hangen, hè?'
'Leg uit waar je het over hebt of maak anders dat je wegkomt, Malfidus!' zei Hermelien geïrriteerd boven Het Standaard Spreukenboek, Niveau 4 uit.
Er verscheen een glimlach vol leedvermaak op Malfidus' bleke gezicht.
'Je wilt toch niet zeggen dat jullie het nog niet weten?' zei hij opgetogen. 'Je hebt een vader en een broer op het Ministerie en je weet het niet eens, Wemel? Mijn God, mijn vader heeft het me tijden geleden al verteld... hij had het van Cornelis Droebel. Maar vader komt natuurlijk bij de top van het Ministerie over de vloer... misschien is jouw vader te laag in rang om het te mogen weten... ja, dat zal het zijn, Wemel... ze praten liever niet over belangrijke dingen als hij erbij is...'
Malfidus lachte opnieuw, wenkte Korzel en Kwast en vertrok.
Ron sprong overeind en smeet de glazen coupédeur zo hard dicht dat de ruit aan scherven sprong.
'Ron!' zei Hermelien verwijtend. Ze pakte haar toverstok, mompelde: 'Reparo!' en de scherven vlogen weer in de sponning en versmolten tot een ruit.
'Die kwal.... altijd doen alsof hij alles weet en wij niks...' gromde Ron. 'Vader komt natuurlijk bij de top van het

Ministerie over de vloer... mijn vader had al ik weet niet hoe vaak promotie kunnen maken... hij houdt van het werk dat hij nu doet...'
'Ja, natuurlijk,' zei Hermelien sussend. 'Laat je niet opjutten door Malfidus, Ron.'
'Opjutten! Door dat stuk verdriet! Dat zou hij wel willen!' zei Ron, die een van de overgebleven Ketelkoeken pakte en tot kruimels kneep.
Ron bleef de rest van de reis in een rothumeur. Hij zei vrijwel niets terwijl ze hun schoolgewaden aantrokken en keek nog steeds nors toen de Zweinsteinexpres ten slotte vaart minderde en stopte op het pikdonkere stationnetje van Zweinsveld.
Toen de treindeuren opengingen, klonk het gerommel van donder. Hermelien wikkelde Knikkebeen in haar mantel en Ron liet zijn galagewaad over de kooi van Koekeroekus hangen terwijl ze met gebogen hoofd en half dichtgeknepen ogen de neergutsende regen instapten. Het goot nu zo verschrikkelijk dat het was alsof er constant emmers ijskoud water over hun hoofden werden uitgestort.
'Hoi, Hagrid!' schreeuwde Harry, toen hij een reusachtig silhouet zag aan het einde van het perron.
'Alles kits, Harry?' brulde Hagrid en hij zwaaide. 'Ik zie je wel op 't feest, als we dan nog niet verzopen zijn!'
De eerstejaars gingen volgens traditie hiervandaan verder per

boot naar het kasteel, samen met Hagrid.
'Jasses, ik zou met dit weer niet graag het meer over willen steken,' zei Hermelien fervent, en ze rilde terwijl ze langzaam over het donkere perron schuifelden met de rest van de passagiers. Voor het stationnetje stonden wel honderd koetsen zonder paard te wachten. Harry, Ron, Hermelien en Marcel stapten dankbaar in een koets, de deur viel met een klik dicht en een paar tellen later reed de lange stoet rijtuigen hotsend en schokkend en met veel geratel en geplens over het lange pad naar Zweinstein.

Hoofdstuk 12

HET TOVERSCHOOL TOERNOOI

Knerpend passeerden de rijtuigen een poort die geflankeerd werd door beelden van gevleugelde everzwijnen en reden over een lange, gebogen oprijlaan, gevaarlijk wiegend in een wind die snel aanwakkerde tot stormkracht. Harry drukte zijn neus tegen het raampje en zag het kasteel van Zweinstein naderen. De vele ramen waren wazige lichtplekken in de dichte regenvlagen en het bliksemde toen hun koets stopte bij het stenen bordes dat naar de enorme eiken voordeuren leidde. De leerlingen die in de koets voor hen hadden gezeten holden haastig het bordes op; Harry, Ron, Hermelien en Marcel sprongen ook uit hun rijtuig en sprintten naar de deur. Ze keken pas op toen ze veilig in de grote, holle, met fakkels verlichte hal waren, met zijn schitterende marmeren trap.
'Jemig,' zei Ron, die zijn hoofd schudde en overal druppels rondstrooide, 'als dat zo doorgaat, stroomt het meer dadelijk nog over. Ik ben klets-AAH!'
Een grote, rode, met water gevulde ballon was vanaf het plafond op Rons hoofd gevallen en uit elkaar gespat. Ron wankelde doorweekt en sputterend opzij en botste tegen

Harry, net toen er een tweede waterbom naar beneden suisde die Hermelien op een haar na miste. Hij spatte aan Harry's voeten uiteen en een grote golf koud water spoelde over zijn sportschoenen en sokken, iedereen gilde en krijste en duwde elkaar weg om uit de vuurlinie te komen. Toen Harry opkeek, zag hij zes a zeven meter hoger Foppe de klopgeest zweven, een klein mannetje met een hoed vol rinkelende belletjes en een oranje vlinderdas. Zijn grote, boosaardige gezicht vertoonde een grijns van opperste concentratie terwijl hij opnieuw mikte.
'FOPPE!' schreeuwde een woedende stem. 'Foppe, kom ONMIDDELLIJK naar beneden!'
Professor Anderling, plaatsvervangend schoolhoofd en hoofd van Griffoendor, kwam de Grote Zaal uitsprinten; ze gleed uit op de natte vloer en greep Hermelien om haar nek om niet te vallen. 'Oeps -sorry, juffrouw Griffel -'
'Geeft niets, professor!' zei Hermelien naar adem snakkend, en ze wreef over haar keel.
'Foppe, je komt NU naar beneden!' blafte professor Anderling, die haar punthoed rechtzette en woedend omhoogkeek door haar vierkante bril.
'Ik doe niks!' kakelde Foppe en hij smeet een waterbom naar een groepje vijfdejaarsstudentes, die gillend de Grote Zaal in vluchtten. 'Ze zijn al klets, of niet soms? Kleine engerds! Joepieeee!' Hij gooide een bom naar een stel tweedejaars die

net binnen waren gekomen.
'Ik roep het schoolhoofd!' schreeuwde professor Anderling. 'Ik waarschuw je nog een keer, Foppe -'
Foppe stak zijn tong uit, gooide zijn laatste waterbommen in de lucht en zoefde gniffelend en grinnikend weg over de marmeren trap.
'Oke, doorlopen!' commandeerde professor Anderling tegen de doorweekte leerlingen. 'Iedereen mee naar de Grote Zaal! Vooruit!'
Glijdend en glibberend staken Harry, Ron en Hermelien de hal over en gingen door de dubbele deuren aan hun rechterkant de Grote Zaal binnen. Ron mompelde woedende verwensingen terwijl hij zijn drijfnatte haar uit zijn gezicht streek.
De Grote Zaal was even mooi als altijd en schitterend versierd voor het feestmaal waarmee het nieuwe schooljaar werd ingeluid. Gouden borden en bekers fonkelden in het licht van honderden en nog eens honderden kaarsen die boven de tafels in de lucht zweefden. De vier lange afdelingstafels waren afgeladen met druk pratende studenten en aan het uiteinde van de zaal zaten de docenten aan een kant van een vijfde tafel, haaks op die van de leerlingen. Hier was het een stuk warmer. Harry, Ron en Hermelien liepen langs de Zwadderaars, Ravenklauwen en Huffelpufs en gingen samen met de andere Griffoendors aan de andere kant van de zaal

zitten, naast Haast Onthoofde Henk, het spook van Griffoendor. Henk, die parelwit en doorschijnend was, droeg zijn gebruikelijke wambuis, maar met een extra grote kanten kraag, die er niet alleen feestelijk uitzag, maar er ook voor zorgde dat zijn hoofd niet te veel wiebelde op zijn bijna doorgehakte hals.
'Goedenavond,' zei hij met een brede glimlach.
'Vind je?' zei Harry, die zijn sportschoenen uittrok en het water er uitgoot. 'Ik hoop dat ze een beetje opschieten met het Sorteren. Ik val om van de honger.'
De Sorteerceremonie, waarbij de eerstejaars over de verschillende afdelingen werden verdeeld, vond altijd aan het begin van het nieuwe schooljaar plaats, maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden was Harry daar niet meer bij geweest sinds hij zelf Gesorteerd was. Hij verheugde zich erop.
Op dat moment riep een hoge, opgewonden stem ietsje verderop aan tafel: 'Hoi, Harry!'
Het was Kasper Krauwel, een derdejaars die grote bewondering koesterde voor Harry.
'Ha, die Kasper,' zei Harry behoedzaam.
'He Harry, zal ik je 'ns wat vertellen? Zal ik je 'ns wat vertellen, Harry? M'n broertje zit in 't eerste jaar! M'n broertje Dennis!'
'O - nou - mooi zo,' zei Harry.
'Hij is vreselijk opgewonden!' zei Kasper, die zelf op en neer

wipte op zijn stoel. 'He, ik hoop echt dat hij ook bij Griffoendor komt! Wil je voor hem duimen, Harry?'
'Eh - ja, natuurlijk,' zei Harry. Hij wendde zich weer tot Ron, Hermelien en Haast Onthoofde Henk. 'Broers en zussen komen toch meestal bij elkaar op de afdeling?' zei hij. Dat idee baseerde hij op de Wemels, die alle zeven bij Griffoendor waren ingedeeld.
'Niet per se,' zei Hermelien. 'De zus van Parvati Patil zit bij Ravenklauw en ze zijn nog wel een eeneiige tweeling. Dan zou je toch denken dat ze bij elkaar zouden komen, hè?'
Harry keek naar de Oppertafel, waar meer lege plaatsen schenen te zijn dan gewoonlijk. Hagrid was natuurlijk druk bezig het meer over te steken met de eerstejaars en professor Anderling hield vermoedelijk toezicht op het drogen van de vloer in de hal, maar er was nog een lege stoel en hij kon zich niet voorstellen wie er verder ontbrak.
'Waar is de nieuwe leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten?' zei Hermelien, die ook naar de leraartafel keek.
Ze hadden nog nooit een docent Verweer tegen de Zwarte Kunsten gehad die het langer dan drie semesters had volgehouden. Professor Lupos, die vorig jaar ontslag had genomen, was met afstand Harry's favoriete leraar geweest. Hij liet zijn blik opnieuw langs de Oppertafel gaan, maar daar was beslist geen nieuw gezicht te bekennen.
'Misschien konden ze niemand krijgen!' zei Hermelien

ongerust.
Harry bekeek de tafel nog eens extra zorgvuldig. Piepkleine professor Banning, hun leraar Bezweringen, zat op een grote stapel kussens naast professor Stronk, lerares Kruidenkunde, wier hoed scheef op haar warrige grijze haar stond. Ze praatte met professor Sinistra, die Astronomie gaf. Aan de andere kant van professor Sinistra zat een man met een tanige huid, kromme neus en vettig haar: Sneep, hun leraar Toverdranken en Harry's minst geliefde persoon op heel Zweinstein. De afkeer die Harry voelde voor Sneep werd echter minstens geëvenaard door de haat die Sneep voor Harry koesterde, een haat die het afgelopen schooljaar zo mogelijk nog intenser was geworden, nadat Harry Sirius had helpen ontsnappen, vlak onder Sneeps overdreven grote neus - Sneep en Sirius waren vanaf hun eigen schooltijd altijd gezworen vijanden geweest.
Naast Sneep stond een lege stoel die vermoedelijk van professor Anderling was en daarnaast, precies in het midden van de tafel, zat professor Perkamentus, het schoolhoofd. Zijn lange, golvende, zilvergrijze haar en baard glansden in het kaarslicht en zijn schitterende donkergroene gewaad was met geborduurde sterren en manen versierd. Perkamentus liet zijn kin op de toppen van zijn lange, magere vingers rusten terwijl hij door zijn halfronde brilletje naar het plafond staarde, alsof hij in gedachten verzonken was. Harry keek ook

naar het plafond, dat betoverd was, zodat het er altijd net zo uitzag als de hemel buiten. Hij had het nog nooit zo stormachtig meegemaakt. Zwarte en blauwpaarse wolken kolkten en maalden, en toen buiten opnieuw de donder rommelde, flikkerde er een gevorkte bliksemschicht over het plafond.
'He, schiet een beetje op,' kreunde Ron, die naast Harry zat. 'Ik zou wel een hippogrief op kunnen.'
Hij had die woorden nauwelijks gezegd of de deuren van de Grote Zaal gingen open en er viel een stilte. Professor Anderling ging een lange rij eerstejaars voor naar het einde van de zaal. Harry, Ron en Hermelien waren dan misschien nat, de eerstejaars waren tien keer natter. Het leek alsof ze het meer waren overgezwommen in plaats van overgevaren. Rillend van de kou en de zenuwen schuifelden ze langs de Oppertafel en gingen in de rij staan tegenover de rest van de leerlingen. Als laatste kwam de allerkleinste van het stel binnen, een jochie met melkboerenhondenhaar, dat gewikkeld was in iets wat Harry herkende als Hagrids overjas van mollenvel. De jas was zo groot dat het leek of er een harige zwarte partytent om hem heen was geslagen en zijn kleine gezichtje, dat haast pijnlijk opgewonden was, kwam maar net boven de kraag uit. Toen hij samen met zijn doodsbenauwde medeleerlingen in de rij stond, zocht hij oogcontact met Kasper Krauwel, stak zijn duimen op en zei

geluidloos: 'Ik ben in het meer gevallen!' Zo te zien vond hij dat schitterend.
Professor Anderling zette een krukje met drie poten voor de eerstejaars neer en legde daar een heel oude, vuile en verstelde tovenaarshoed op. De eerstejaars staarden naar de hoed en de andere leerlingen ook. Even was het stil en toen ging een scheur bij de rand open, als een soort mond en begon de hoed te zingen:

'Wel duizend jaar of meer gelee,
Mijn stiksels waren Jong,
Leefden er vier magiërs; hun faam,
Gaat nog over ieders tong -.
Uit het hoogland, dappere Griffoendor,
Schone Ravenklauw, uit het bos,
Goede Huffelpuf, uit het groene dal,
Sluwe Zwadderich, uit zompig mos.
Ze hadden een wens, een hoop, een droom,
Een plan vol vermetelheid:
Hun kennis delen met jong talent,
Zo werd Zweinstein werkelijkheid.
Door de stichters werden rap,
Vier afdelingen opgericht,
Want niet elk hechtte aan dezelfde deugd,
ook een even groot gewicht.

Wie door Griffoendor verkozen werd,
Viel op door leeuwenmoed;
Voor Ravenklauw was schranderheid,
Het allergrootste goed.
Bij Huffelpuf was noeste vlijt,
tot kern der zaak verheven -,
En bij machtswellustig Zwadderich,
Was ambitie 't hoogste streven.
Eerst scheidden ze hun favorieten zelf,
Van de massa en dat ging best,
Maar wie wijst de uitverkorenen aan,
Nu van de stichters niets meer rest?
't Was Griffoendor die het antwoord wist,
Hij zette me haastig van zijn kop,
De stichters schonken me hersenen,
En droegen aan mij de keuze op!
Dus zet me stevig op je hoofd,
Nog nimmer had ik het mis,
Ik zie in een oogwenk wat je denkt,
En roep wat je afdeling is!'

Er galmde een daverend applaus door de Grote Zaal toen de Sorteerhoed uitgezongen was.
'Dat is niet het lied dat hij zong toen hij ons Sorteerde,' zei Harry, die net zo hard klapte als de anderen.

'Hij zingt elk jaar een ander,' zei Ron. 'Ik bedoel, je leidt als hoed niet echt een spannend leven, hè? Waarschijnlijk is hij het hele jaar bezig om zijn volgende lied te verzinnen.'
Professor Anderling rolde een groot vel perkament uit.
'Als ik jullie naam roep, zetten jullie de Hoed op en nemen op het krukje plaats,' verkondigde ze tegen de eerstejaars. 'Zodra de Hoed jullie afdeling bekendmaakt, gaan jullie aan de desbetreffende tafel zitten.'
'Aardveil, Sextus!'
Een jongen die van top tot teen trilde, liep naar de Sorteerhoed, zette hem op en ging op het krukje zitten.
'Ravenklauw!' riep de Hoed.
Sextus Aardveil deed de hoed af en begaf zich haastig naar de tafel van Ravenklauw, waar iedereen voor hem klapte. Harry ving een glimp op van Cho, de Zoeker van Ravenklauw, die Sextus Aardveil toejuichte terwijl hij plaatsnam, en even voelde Harry een vreemd verlangen om ook aan de tafel van Ravenklauw te gaan zitten.
'Beulsvreugd, Melchior!'
'Zwadderich!'
De tafel aan de andere kant van de zaal barstte in luid gejuich los; Harry zag Malfidus klappen toen Beulsvreugd bij de andere Zwadderaars ging zitten. Harry vroeg zich af of Beulsvreugd wist dat Zwadderich meer Duistere heksen en tovenaars had voortgebracht dan alle andere afdelingen bij

elkaar en Fred en George floten Beulsvreugd uit toen hij naar zijn plaats liep.
'Braafjens, Lena!'
'Huffelpuf!'
'Doedijns, Walter!'
'Huffelpuf!'
Zo ging het een tijdje door, tot professor Anderling: 'Krauwel, Dennis!' riep.
Dennis Krauwel, de kleinste van het stel, struikelde over Hagrids jas van mollenvel en liep wankelend naar het krukje, net op het moment dat Hagrid zelf de zaal binnenschuifelde door een deur achter de Oppertafel. Hagrid was twee keer zo lang en minstens drie keer zo breed als een normaal mens en met zijn lange, wilde, verwarde zwarte haren en baard zag hij er een beetje angstaanjagend uit. Die indruk was misleidend, want Harry, Ron en Hermelien wisten dat Hagrid een echte goedzak was. Hij knipoogde tegen hen terwijl hij aan het eind van de leraartafel ging zitten en keek hoe Dennis Krauwel de Sorteerhoed opzette. De scheur bij de rand ging wijd open -
'Griffoendor!' schreeuwde de hoed.
Hagrid klapte samen met de Griffoendors toen Dennis Krauwel met een grijns van oor tot oor de hoed afzette, op het krukje legde en gauw naar zijn broer liep.
'Ik ben in 't meer gevallen, Kasper!' riep hij schril terwijl hij op een lege plaats neerplofte. 'Echt geweldig! En toen greep iets

in 't water me beet en zette me weer terug in de boot!'
'Fantastisch!' zei Kasper, al even opgewonden. 'Ik denk dat dat de reuzeninktvis was, Dennis!'
'Wauw!' zei Dennis, alsof het de liefste wens van iedere jongen was om in een kolkend, tientallen meters diep meer te vallen en er weer uitgehesen te worden door een reusachtig watermonster.
'Dennis! Dennis! Zie je die jongen daar? Met dat zwarte haar en die bril? Zie je hem? Weet je wie dat is, Dennis?'
Harry keek gauw de andere kant op en staarde aandachtig naar de Sorteerhoed, die bezig was om Emma Lepert in te delen.
Het Sorteren ging door; jongens en meisjes, van wie de een angstiger keek dan de ander, liepen een voor een naar het krukje en de rij werd langzaam korter terwijl professor Anderling de L's afwerkte.
'Hé, schiet 'ns een beetje op,' kreunde Ron, die over zijn maag wreef.
'Kom, kom, Ron, de Sorteerceremonie is veel belangrijker dan het feestmaal,' zei Haast Onthoofde Henk toen 'Maansteen, Laura!' een Huffelpuf werd.
'Als je dood bent wel, ja,' snauwde Ron.
'Ik hoop dat de Griffoendors van dit jaar een beetje niveau hebben,' zei Haast Onthoofde Henk, die klapte toen 'Munter, Natalie!'

bij de Griffoendors werd ingedeeld. 'We willen niet dat er een einde komt aan onze succesreeks, nietwaar?'
Griffoendor had drie jaar op rij het Afdelingskampioenschap gewonnen.
'Sikkepit, Sijmen!'
'Zwadderich!'
'Vrolijk, Ellen!'
'Ravenklauw!'
De Sorteerceremonie eindigde ten slotte met 'Wapenaar, Vincent!' ('Huffelpuf!'). Professor Anderling pakte de kruk en de hoed en bracht ze weer weg.
'Dat werd tijd,' zei Ron, die zijn mes en vork greep en verwachtingsvol naar zijn gouden bord keek.
Professor Perkamentus was opgestaan. Hij keek glimlachend naar de leerlingen en spreidde zijn armen uit in een welkomstgebaar.
'Ik heb jullie maar twee woorden te zeggen,' riep hij en zijn diepe stem galmde door de hele zaal. 'Eet smakelijk.'
'He hè, eindelijk!' zeiden Harry en Ron, toen de lege schalen als bij toverslag gevuld werden.
Haast Onthoofde Henk keek treurig toe terwijl Harry, Ron en Hermelien grote borden volschepten.
'Aaah, daz iz beder!' zei Ron, met zijn mond vol aardappelpuree.
'Jullie boffen dat het feestmaal hoe dan ook doorgaat,' zei

Haast Onthoofde Henk. 'Eerder op de avond waren er problemen in de keukens.'
'Hoezo? Wasser gebeurd?' zei Harry, door een flinke hap biefstuk heen.
'Foppe, uiteraard,' zei Henk en hij schudde met zijn hoofd, dat gevaarlijk wiebelde. Hij schoof zijn kanten kraag iets hoger op. 'De gebruikelijke trammelant. Hij wilde bij het feestmaal zijn - en dat is natuurlijk uitgesloten. Jullie weten hoe hij is: geen greintje beschaving. Zodra hij een bord met eten ziet, begint hij er mee te gooien. We hebben Spookberaad gehouden - de Dikke Monnik wilde hem nog een kans geven, maar daar stak de Bloederige Baron een stokje voor en dat was maar goed ook, als je het mij vraagt.'
De Bloederige Baron was de geest van Zwadderich, een uitgemergeld, zwijgzaam spook dat onder de zilverachtige bloedvlekken zat. Hij was de enige op Zweinstein voor wie Foppe echt ontzag had.
'Ja, we dachten al dat Foppe ergens de pest over in had,' zei Ron duister. 'Wat heeft hij allemaal uitgespookt in de keukens?'
'O, wat hij meestal doet,' zei Haast Onthoofde Henk schouderophalend. 'Voor chaos en ravage zorgen. Overal lagen potten en pannen. De hele vloer was drijfnat van de soep en de Huis-elfen wisten niet waar ze het zoeken moesten -'

Kleng. Hermelien had haar gouden beker omgestoten en een grote plas pompoensap breidde zich uit over het tafellaken. De oranje vlek op het witte damast was meer dan een halve meter groot, maar dat scheen Hermelien niet te merken.
'Zijn er hier ook Huis-elfen?' zei ze, terwijl ze Henk vol afschuw aanstaarde. 'Op Zweinstein?'
'Jazeker,' zei Henk, die verbaasd was door haar reactie. 'Het grootste aantal dat in dit land op een plaats bijeen is, dacht ik zelfs. Meer dan honderd.'
'Maar ik heb er nog nooit eentje gezien!' zei Hermelien.
'Nou ja, overdag komen ze de keukens haast niet uit, hè?' zei Haast Onthoofde Henk. 'Alleen 's nachts, om de boel schoon te maken... te zorgen dat de haardvuren niet uitgaan en zo... ik bedoel, je hoort ze ook niet te zien. Daar herken je een goede huis-elf aan, nietwaar? Dat je niet weet dat hij er is.'
Hermelien staarde hem met grote ogen aan.
'Maar ze worden toch wel betaald?' zei ze. 'Ze krijgen toch wel vakantie? En - en ziektegeld en pensioen en dat soort dingen?'
Haast Onthoofde Henk moest zo hard lachen dat zijn kraag weggleed. Zijn hoofd viel af en bleef bungelen aan de paar centimeter spookachtige huid en spieren waarmee het nog vastzat aan zijn hals.
'Vakantie en pensioen?' zei hij, terwijl hij zijn hoofd weer op zijn schouders zette en opnieuw vastmaakte met zijn kraag. 'Huis-elfen willen helemaal geen vakantie en pensioen!'

Hermelien keek naar haar nauwelijks aangeroerde eten, legde haar mes en vork neer en duwde het bord weg.
'Kom nou, Hermelien,' zei Ron, die Harry per ongeluk met kleine stukjes pastei besproeide. 'Oeps - sorry, Harry -' Hij slikte. 'Die elfen krijgen heus niet opeens vakantie omdat jij weigert te eten!'
'Slavenarbeid,' zei Hermelien, zwaar door haar neus ademend. 'Daar is deze maaltijd mee bereid. Slavenarbeid.'
En ze weigerde nog een hap te eten.
De regen roffelde nog steeds tegen de hoge, donkere ramen, die trilden toen er opnieuw een donderslag klonk. De bliksem flitste langs het stormachtige plafond en verlichtte de gouden borden. De resten van de hoofdmaaltijd verdwenen en werden onmiddellijk vervangen door toetjes.
'Flensjes, Hermelien!' zei Ron, die de geur opzettelijk in haar richting wuifde. 'Kijk, rozijnenpudding! Chocoladetaart!'
Maar Hermelien wierp hem een blik toe die hem zo sterk aan professor Anderling deed denken dat Ron het maar opgaf.
Toen de toetjes ook verorberd waren en de laatste kruimeltjes van de borden waren weggesmolten, zodat ze weer brandschoon waren, stond Albus Perkamentus opnieuw op. Het geroezemoes in de zaal stierf vrijwel onmiddellijk weg, zodat alleen het gieren van de wind en het kletteren van de regen nog hoorbaar waren.
'Wel!' zei Perkamentus, die de leerlingen glimlachend

aankeek. 'Nu iedereen weer goed gevoed is,' ('Hmf!' zei Hermelien), 'wil ik jullie graag opnieuw even om aandacht vragen want ik wil een paar mededelingen doen.
Meneer Vilder, de conciërge, heeft me verzocht om jullie op het hart te drukken dat de lijst van voorwerpen die binnen de kasteelmuren verboden zijn, dit jaar is uitgebreid met Jodelende Jojo's, Fragmentatie-Frisbees en Blijvend-Beukende Boemerangs. Naar ik heb begrepen beslaat de volledige lijst zo'n vierhonderdzevenendertig voorwerpen en ligt hij ter inzage op het kantoortje van meneer Vilder, voor het geval iemand hem controleren wil.'
De mondhoeken van professor Perkamentus gingen even een beetje omhoog.
'Ik zou er ook graag op willen wijzen dat het Bos op het schoolterrein verboden gebied is voor alle leerlingen, zoals het dorpje Zweinsveld dat is voor eerste- en tweedejaars. Het is tevens mijn onaangename plicht om jullie mede te delen dat het schoolkampioenschap Zwerkbal dit jaar niet gespeeld zal worden.'
'Wat?' riep Harry onthutst. Hij keek naar Fred en George, zijn medespelers uit het Zwerkbalteam. Die staarden Perkamentus aan en hun lippen bewogen geluidloos, maar blijkbaar waren ze te geschokt om een woord te kunnen uitbrengen.
Perkamentus vervolgde: 'Dat is dankzij een gebeurtenis die in

oktober van start zal gaan, het hele schooljaar zal duren en veel van de tijd en energie van de docenten in beslag zal nemen - maar ik weet zeker dat jullie het schitterend zullen vinden. Tot mijn grote genoegen kan ik aankondigen dat dit jaar op Zweinstein -'

Maar op dat moment klonk er een oorverdovende donderslag en vlogen de deuren van de Grote Zaal open.

Er stond een man in de deuropening, een man die op een lange staf leunde en in een zwarte reismantel gehuld was. Alle ogen in de Grote Zaal richtten zich op de vreemdeling, die plotseling fel verlicht werd door een gevorkte bliksemflits die over het plafond knetterde. De man liet de kap van zijn mantel zakken, schudde zijn lange, warrige, donkergrijze haar uit en liep langzaam naar de Oppertafel.

Om de andere pas galmde er een doffe bonk door de zaal. Toen hij bij het eind van de Oppertafel was, ging hij naar rechts en hinkte moeizaam naar Perkamentus. Opnieuw flitste de bliksem langs het plafond en Hermelien snakte naar adem.

De gelaatstrekken van de man werden heel even fel verlicht door de bliksem en Harry had nog nooit zo'n gezicht gezien. Het was alsof het uit verweerd hout was gesneden door iemand die er maar een heel vaag idee van had hoe een menselijk gezicht eruit hoorde te zien en die niet bepaald bedreven was in het hanteren van een beitel. Elke vierkante

centimeter scheen onder de littekens te zitten. Zijn mond leek wel een diagonale snee en er ontbrak een groot stuk van zijn neus. Maar vooral zijn ogen maakten hem zo angstaanjagend. Een oog was klein, donker en kraalachtig en het andere groot, zo rond als een muntstuk en fel, helderblauw. Dat blauwe oog was onophoudelijk in beweging, maar knipperde nooit. Het rolde omhoog, omlaag, van links naar rechts, volkomen onafhankelijk van het normale oog - en opeens keerde het zelfs helemaal om en keek de schedel van de man in, zodat ze alleen nog een witte bol zagen.

De vreemdeling kwam bij Perkamentus en stak een hand uit die net zo gehavend was als zijn gezicht. Perkamentus gaf hem een hand en mompelde iets wat Harry niet kon verstaan. Hij scheen iets aan de vreemdeling te vragen, die ernstig zijn hoofd schudde en zachtjes antwoord gaf. Perkamentus knikte en gebaarde dat de man de lege stoel aan zijn rechterkant moest nemen.

De vreemdeling ging zitten, schudde zijn lange grijze haar uit zijn gezicht, trok een bord met worstjes naar zich toe, bracht dat naar het restant van zijn neus en rook eraan. Vervolgens haalde hij een klein mes uit zijn zak, prikte daar een worst aan en begon te eten. Zijn normale oog keek naar de worst, maar het blauwe oog dwaalde rusteloos rond en bestudeerde de zaal en de leerlingen.

'Mag ik onze nieuwe leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten

voorstellen?' zei Perkamentus, die monter de stilte verbrak. 'Professor Dolleman.'
Het was gebruikelijk dat nieuwe docenten begroet werden met applaus, maar niet een leraar of leerling klapte, behalve Perkamentus en Hagrid. Die brachten hun handen wel op elkaar, maar het geluid galmde akelig door de doodstille zaal en ze hielden er vlug mee op. Verder was iedereen zo gebiologeerd door Dollemans bizarre uiterlijk dat ze hem alleen maar konden aanstaren.
'Dolleman?' mompelde Harry tegen Ron. 'Dwaaloog Dolleman? Dezelfde die je vader vanochtend is gaan helpen?'
'Moet wel,' zei Ron zachtjes en vol ontzag.
'Wat is er met hem gebeurd?' fluisterde Hermelien. 'Wat is er met z'n gezicht gebeurd?'
'Geen idee,' fluisterde Ron op zijn beurt en hij staarde gefascineerd naar Dolleman.
Die was blijkbaar absoluut niet onder de indruk van het niet bepaald hartelijke welkom. Hij negeerde de kan pompoensap die voor hem stond, stak zijn hand in zijn reismantel, haalde een heupflacon tevoorschijn en nam een lange teug. Toen hij zijn arm ophief om de flacon naar zijn mond te brengen, werd zijn mantel een paar centimeter opgetrokken en zag Harry onder tafel het uiteinde van een rijk bewerkt houten been, dat eindigde in een klauwpoot.
Perkamentus schraapte opnieuw zijn keel.

'Zoals ik al zei,' vervolgde hij, glimlachend naar de leerlingen die nog steeds geboeid naar Dwaaloog Dolleman staarden, 'is ons de eer te beurt gevallen om de komende maanden gastheer te zijn van een buitengewoon opwindend evenement, dat al meer dan een eeuw lang niet heeft plaatsgevonden. Tot mijn grote genoegen kan ik jullie mededelen dat dit jaar het Toverschool Toernooi gehouden zal worden op Zweinstein.'
'Dat moet een GRAP zijn!' zei Fred Wemel luid.
De gespannen sfeer die sinds de binnenkomst van Dolleman had geheerst verdween op slag. Bijna iedereen lachte en Perkamentus grinnikte waarderend.
'Dat is geen grap, meneer Wemel,' zei hij. 'Hoewel ik, nu u het zegt, van de zomer wel een hele goeie hoorde over een trol, een feeks en een kabouter die aan de bar zitten en -'
Professor Anderling schraapte luid haar keel.
'Eh - maar misschien is dit niet echt het juiste moment... nee... ' zei Perkamentus. 'Waar was ik ook alweer? O ja, het Toverschool Toernooi... aangezien sommigen van jullie waarschijnlijk niet weten wat dat Toernooi inhoudt, hoop ik dat degenen die dat wel weten me zullen vergeven dat ik een korte uitleg geef. Denk rustig aan iets anders, zou ik zeggen.
Het Toverschool Toernooi werd zo'n zevenhonderd jaar geleden voor het eerst gehouden en was bedoeld als vriendschappelijke krachtmeting tussen de drie grootste

Europese toverscholen -Zweinstein, Beauxbatons en Klammfels. Iedere school koos een vertegenwoordiger en die drie vertegenwoordigers namen het tegen elkaar op tijdens drie magische opdrachten. De scholen waren omstebeurt gastheer van het Toernooi, dat elke vijf jaar werd gehouden en iedereen was het erover eens dat het een uitstekende manier was om vriendschapsbanden op te bouwen tussen jonge heksen en tovenaars van verschillende nationaliteiten - tot het aantal dodelijke slachtoffers de pan uitrees en het Toernooi gestaakt werd.'

'Dodelijke slachtoffers?' fluisterde Hermelien geschrokken. Maar de meeste andere leerlingen schenen haar ongerustheid niet te delen; velen zaten opgewonden te fluisteren en ook Harry was eerder nieuwsgierig naar het Toernooi zelf dan bezorgd om diegenen die honderden jaren geleden waren omgekomen.

'In de loop der eeuwen zijn er meerdere pogingen gedaan om het Toernooi nieuw leven in te blazen, maar met weinig succes,' vervolgde Perkamentus. 'Onze eigen Departementen van Internationale Magische Samenwerking en Magische Sport en Recreatie hebben echter besloten dat de tijd rijp is om weer een poging te wagen. Gedurende de zomer zijn we druk in de weer geweest om te garanderen dat er deze keer niemand in levensgevaar zal komen te verkeren.

In oktober zullen de hoofden van Beauxbatons en

Klammfels arriveren met hun geselecteerde kandidaten en de uitverkiezing van de drie kampioenen vindt tijdens Halloween plaats. Een onpartijdige waarnemer beslist welke leerlingen waardig zijn om te mogen strijden om de Toverschool Trofee, de eer van hun school en duizend Galjoenen persoonlijk prijzengeld.'

'Ik doe mee!' siste Fred Wemel. Zijn gezicht glom van enthousiasme bij het vooruitzicht op zoveel roem en rijkdom, maar hij was niet de enige die zich al als kampioen van Zweinstein zag. Aan alle afdelingstafels staarden de aanwezigen gefascineerd naar Perkamentus en voerden fervente fluistergesprekken met de leerlingen naast hen. Toen nam Perkamentus opnieuw het woord en werd het weer stil in de zaal.

'Ik weet dat iedereen staat te trappelen om ervoor te zorgen dat de Toverschoolbeker bij Zweinstein terechtkomt,' zei hij, 'maar desondanks hebben de hoofden van de deelnemende scholen, in overleg met het Ministerie van Toverkunst, besloten deze keer een leeftijdslimiet te stellen aan de deelnemers. Alleen leerlingen die oud genoeg zijn - en dat betekent zeventien jaar of ouder - komen voor inschrijving in aanmerking. Dat -' zei Perkamentus met enige stemverheffing, want verscheidene aanwezigen hadden verontwaardigd geprotesteerd en Fred en George Wemel keken woedend - 'is naar ons idee een noodzakelijke maatregel, aangezien de

opdrachten tijdens het Toernooi, ondanks al onze voorzorgsmaatregelen nog steeds bijzonder moeilijk en gevaarlijk zullen zijn. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat leerlingen die nog niet in het zesde of zevende jaar zijn, die aan zouden kunnen. Ik zal er persoonlijk op toezien dat te jonge leerlingen, die van plan zijn onze neutrale waarnemer een poets te bakken, niet in hun snode opzet zullen slagen om Zweinsteins kampioen te worden.' Zijn lichtblauwe ogen twinkelden vrolijk toen ze over de opstandige gezichten van Fred en George gleden. 'Ik zou jullie daarom beleefd willen verzoeken geen kansloze inschrijvingen te doen als jullie nog geen zeventien zijn.

De afvaardigingen van Beauxbatons en Klammfels arriveren in oktober en zullen het grootste gedeelte van het jaar op onze school verblijven. Ik weet zeker dat jullie onze buitenlandse gasten met alle egards zullen behandelen en jullie volledige steun zullen geven aan de kampioen van Zweinstein, als hij of zij eenmaal gekozen is. En nu is het al laat en ik weet hoe belangrijk het is om alert en goed uitgeslapen te zijn als jullie morgenochtend met de lessen beginnen. Naar bed! Hoppa hoppa!'

Perkamentus ging zitten en begon met Dolleman te praten. Er klonk een hoop gekletter en geschraap toen de leerlingen opstonden en door de dubbele deuren naar buiten stroomden.

'Dat kunnen ze niet maken!' zei George Wemel, die niet samen met de anderen was meegelopen naar de deur, maar woedend naar Perkamentus keek. 'In april worden we zeventien. Waarom krijgen wij geen kans?'
'Mij houden ze niet tegen,' zei Fred koppig, die eveneens naar de Oppertafel keek. 'Die kampioenen mogen vast allerlei dingen doen waar je normaal nooit toestemming voor zou krijgen. En duizend Galjoenen aan prijzengeld!'
'Ja,' zei Ron, met een dromerige blik. 'Ja, duizend Galjoenen...'
'Kom op,' zei Hermelien. 'Als jullie nog lang blijven staan, zijn we dadelijk de enigen in de zaal.'
Harry, Ron, Hermelien, Fred en George gingen op weg naar de hal, terwijl Fred en George druk praatten over de eventuele manieren waarop Perkamentus zou kunnen voorkomen dat leerlingen die jonger waren dan zeventien zich voor het Toernooi zouden inschrijven.
'Wie is de onpartijdige waarnemer die moet beslissen wie het wordt?' vroeg Harry.
'Geen idee,' zei Fred, 'maar die moeten we om de tuin zien te leiden. Misschien dat een paar druppeltjes Verouderingsdrank al voldoende zijn, George...'
'Maar Perkamentus weet dat jullie te jong zijn,' zei Ron.
'Klopt, maar hij kiest de kampioen niet uit, hè?' zei Fred scherpzinnig. 'Zo te horen kiest die waarnemer de beste van

elke school uit zodra hij weet wie zich ingeschreven heeft en dan doet het er niet meer toe hoe oud ze zijn. Perkamentus wil voorkomen dat wij onze namen opgeven.'
'Maar er zijn dodelijke slachtoffers gevallen!' zei Hermelien ongerust toen ze een deur doorgingen die verborgen was achter een wandtapijt en een andere, smallere trap opliepen.
'Jawel,' zei Fred luchtig, 'maar dat was jaren geleden, of niet soms? Bovendien is er geen lol aan als het niet een beetje gevaarlijk is. He Ron, schrijf jij je ook in als we kunnen uitvogelen hoe we Perkamentus te slim af kunnen zijn?'
'Wat vind je?' vroeg Ron aan Harry. 'Het zou wel cool zijn om mee te doen, hè? Maar ze zullen wel oudere leerlingen zoeken... ik weet niet of wij al genoeg geleerd hebben...'
'Ik zeker niet,' zei Marcel somber achter Fred en George. 'Dat zou m'n oma vast graag willen, want ze zaagt me altijd maar door over het hooghouden van de familie-eer. Ik denk dat ik - oeps...'
Marcels voet was halverwege de trap dwars door een trede gezakt. Er waren veel van die valstriktrappen op Zweinstein en de meeste oudere leerlingen sprongen inmiddels automatisch over die trede heen, maar Marcel had een geheugen als een zeef. Harry en Ron pakten hem onder zijn armen en trokken hem weer omhoog, terwijl een harnas dat boven aan de trap stond, kletterde en rammelde en pieperig lachte.
'Klep dicht!' zei Ron en hij sloeg in het voorbijgaan het vizier

van het harnas omlaag.
Ze klommen omhoog naar de ingang van de toren van Griffoendor, die verborgen was achter een groot portret van een dikke dame in een roze zijden jurk.
'Wachtwoord?' vroeg ze toen ze aan kwamen lopen.
'Apekool,' zei George. 'Dat heb ik beneden van een klassenoudste gehoord.'
Het portret zwaaide opzij en er werd een gat in de muur zichtbaar, waar ze allemaal doorheen klommen. De ronde leerlingenkamer werd verwarmd door een knappend haardvuur en stond vol tafeltjes en lage, comfortabele fauteuils. Hermelien wierp een duistere blik op de vrolijk knetterende vlammen en Harry hoorde haar duidelijk 'slavenarbeid' mompelen, voor ze welterusten zei en verdween door de deur die naar de meisjesslaapzaal leidde.
Harry, Ron en Marcel liepen een laatste wenteltrap op naar hun eigen slaapzaal, die zich helemaal boven in de toren bevond. Tegen de muren stonden vijf hemelbedden met donkerrode gordijnen en aan het voeteneinde van elk bed stond de hutkoffer van de eigenaar. Daan en Simon lagen al in bed; Simon had zijn Ierse rozet op het hoofdeinde van zijn bed geprikt en Daan een poster van Viktor Kruml boven zijn nachtkastje, vlak naast zijn oude poster van het voetbalelftal van West Ham.
'Achterlijk!' zuchtte Ron hoofdschuddend bij het zien van de

onbewegelijke voetballers.
Harry, Ron en Marcel trokken hun pyjama aan en klommen ook in bed. Iemand - ongetwijfeld een huis-elf - had beddenpannen tussen de lakens gedaan. Het was heel behaaglijk om lekker in bed te liggen en te luisteren hoe buiten de storm woedde.
'Misschien schrijf ik me wel in,' zei Ron slaperig in het donker. 'Als Fred en George tenminste uitknobbelen... het Toernooi... je weet maar nooit, hè?'
'Zal wel niet...' Harry draaide zich om. In gedachten zag hij een reeks nieuwe, sensationele beelden... hij had de neutrale waarnemer wijsgemaakt dat hij zeventien was... hij was de kampioen van Zweinstein... hij stond op het grasveld voor het kasteel, met zijn armen triomfantelijk opgestoken, terwijl de hele school juichte en klapte... hij had de Toverschool Trofee veroverd... eigenlijk was alleen het gezicht van Cho duidelijk zichtbaar in de wazige mensenmassa, stralend van bewondering...
Harry grijnsde in zijn kussen, buitengewoon blij dat Ron niet kon zien wat hij zag.

Hoofdstuk 13

DWAALOOG DOLLEMAN

De volgende ochtend was de storm geluwd, hoewel het plafond van de Grote Zaal er nog steeds somber uitzag; dikke, loodgrijze wolken kolkten boven hun hoofden terwijl Harry, Ron en Hermelien tijdens het ontbijt hun nieuwe lesroosters bestudeerden. Een paar plaatsen verderop bespraken Fred, George en Leo Jordaan magische methoden om ouder te worden en zich het Toverschool Toernooi in te bluffen.

'Vandaag is niet zo erg... we zijn de hele ochtend buiten,' zei Ron, die zijn lesrooster bekeek en met zijn vinger langs de kolom voor maandag ging. 'Kruidenkunde met de Huffelpufs en dan Verzorging van Fabeldieren... hé Getver, dat is nog steeds samen met de Zwadderaars...'

'En vanmiddag een blokuur Waarzeggerij,' kreunde Harry na een blik op zijn eigen rooster. Waarzeggerij was zijn minst favoriete vak, op Toverdranken na. Professor Zwamdrift voorspelde constant Harry's naderende dood, wat buitengewoon irritant was.

'Je had het moeten laten vallen, net als ik,' zei Hermelien gedecideerd, terwijl ze een sneetje brood smeerde. 'Dan had

je een vak kunnen kiezen waar je tenminste iets aan hebt, zoals Voorspellend Rekenen.'
'Ik zie dat je hongerstaking voorbij is,' zei Ron, die keek hoe Hermelien een dikke laag jam op haar beboterde boterham deed.
'Ik ben tot de conclusie gekomen dat er betere manieren zijn om op te komen voor de rechten van de elf,' zei Hermelien hooghartig.
'Ja... en je verging ook van de honger,' zei Ron grijnzend.
Plotseling klonk er een ruisend geluid en vlogen er wel honderd uilen door de open ramen naar binnen, om de ochtendpost te bezorgen. Harry keek onwillekeurig op, maar zag geen wit tussen al het bruin en grijs. De uilen cirkelden om de tafels en zochten de leerlingen aan wie hun brieven en pakjes geadresseerd waren. Een grote bosuil scheerde omlaag en gooide een pakje op de schoot van Marcel Lubbermans - Marcel vergat vrijwel altijd iets in te pakken. Aan de andere kant van de zaal was de oehoe van Draco Malfidus op zijn schouder geland en had hem de gebruikelijke voorraad gebak en snoep van thuis gebracht. Harry probeerde het holle gevoel van teleurstelling in zijn maag te negeren en concentreerde zich weer op zijn havermout. Was het mogelijk dat er iets met Hedwig was gebeurd en dat Sirius die brief nooit had gekregen?
Ook terwijl ze over het zompige pad door de moestuin liepen

bleef hij piekeren, tot ze bij Kas Drie waren. Daar werden zijn gedachten afgeleid door professor Stronk, die haar leerlingen de lelijkste planten toonde die Harry ooit onder ogen had gehad. Het leken niet zozeer planten als wel reusachtige, dikke, zwarte slakken, die rechtop uit de grond staken. Elke plant pulseerde een beetje en zat onder de grote, glanzende zweren, die zo te zien gevuld waren met vloeistof.
'Fisteldistels,' zei professor Stronk afgemeten. 'Ze moeten hoognodig uitgeknepen worden. Jullie verzamelen de pus -'
'De wat?' zei Simon Filister vol walging.
'Pus, Filister, pus!' zei professor Stronk. 'Die is uiterst waardevol, dus mors er alsjeblieft niet mee. Jullie verzamelen de pus in deze flessen. Doe jullie handschoenen van drakenhuid aan, want onverdunde Fisteldistelpus heeft een rare uitwerking op de huid.'
Het uitknijpen van de Fisteldistels was ontzettend goor werk, maar ook merkwaardig bevredigend. Als er een zweer open knapte, gutste er een hoop dik, geelgroen vocht uit, dat sterk naar benzine rook. Ze vingen het op in flessen, zoals professor Stronk gezegd had en tegen het einde van de les hadden ze een paar liter verzameld.
'Zo, dan is madame Plijster ook weer tevreden,' zei professor Stronk, die een kurk in de laatste fles sloeg. 'Fisteldistelpus is een uitstekende remedie tegen hardnekkige jeugdpuistjes. Dan hoeven leerlingen tenminste geen extreme maatregelen

te nemen als ze van hun pukkels afwillen.'
'Zoals die arme Herpine Zoster,' zei Hannah Albedil van Huffelpuf zacht. 'Die probeerde haar puistjes weg te vervloeken.'
'Dom wicht,' zei professor Stronk hoofdschuddend. 'Maar goed, uiteindelijk wist madame Plijster haar neus terug te plaatsen.'
Vanuit het kasteel galmde een zware bel over het natte schoolterrein, ten teken dat de les was afgelopen. De klas splitste zich; de Huffelpufs klommen het stenen bordes op voor hun les Gedaanteverwisselingen en de Griffoendors gingen de andere kant op en liepen over het glooiende gazon naar Hagrids kleine houten huisje, dat zich aan de rand van het Verboden Bos bevond.
Hagrid stond voor zijn huisje en hield met een hand de halsband vast van Muil, zijn reusachtige zwarte wolfshond. Naast hem stonden verscheidene open kratten en Muil jankte zacht en trok aan zijn halsband, blijkbaar omdat hij de inhoud van de kratten nader wilde onderzoeken. Toen ze dichterbij kwamen hoorden ze een raar, ratelend geluid, afgewisseld met kleine explosies.
'Morgen!' zei Hagrid en hij grijnsde tegen Harry, Ron en Hermelien. 'Nog effe wachten op die Zwadderaars, die willen dit geheid niet missen - Schroeistaartige Skreeften!'
'Pardon?' zei Ron.

Hagrid wees op de kratten.
'Getver!' piepte Belinda Broom, die terugdeinsde.
'Getver' was naar Harry's mening het enige juiste woord voor de Schroeistaartige Skreeften. Ze leken wel wat op mismaakte, schaalloze krabben, afzichtelijk bleek en slijmerig. Op de merkwaardigste plaatsen staken er poten uit en de leerlingen konden nergens een kop ontdekken. Elke krat bevatte er een stuk of honderd, van zo'n vijftien centimeter lang, die over elkaar kropen en blind tegen de zijkanten van de kisten stootten. Ze verspreidden een doordringende geur van rotte vis. Om de zoveel tijd schoten er vonken uit het achterlijf van een Skreeft en vloog hij met een kleine peng een paar centimeter door de lucht.
'Ze bennen pas uitgekomen,' zei Hagrid trots, 'dus kennen jullie ze zelf grootbrengen! Ken een leuk studieproject wezen!'
'En waarom zouden we ze willen grootbrengen?' zei een kille stem.
De Zwadderaars waren gearriveerd. Draco Malfidus was hun woordvoerder en Korzel en Kwast grinnikten waarderend om zijn opmerking.
Het was alsof Hagrid geen antwoord wist op die vraag.
'Ik bedoel, waar zijn ze goed voor?' vroeg Malfidus. 'Wat hebben ze voor nut?'
Hagrid deed zijn mond open en dacht blijkbaar verwoed na;

een paar tellen lang bleef het stil en toen zei hij bruusk: 'Dat komt volgende les pas, Malfidus. Vandaag motten jullie ze alleen voeren. Jullie motten een paar dingetjes uitproberen - ik heb nog nooit eerder Skreeften gehad en ik weet niet wat ze vreten - maar ik heb miereneieren en kikkerlevertjes en schijfjes ringslang - kijk maar 's wat ze lekker vinden.'
'Eerst pus en nu dit!' mompelde Simon.
Als ze niet zo op Hagrid gesteld waren geweest, hadden Harry, Ron en Hermelien geweigerd om handenvol snotterige kikkerlevertjes in de kisten te steken om de Schroeistaartige Skreeften aan het eten te krijgen. Harry had het knagende gevoel dat het allemaal volstrekt zinloos was, omdat de Skreeften geen bek schenen te hebben.
'Au!' schreeuwde Daan Tomas na een minuut of tien. 'Hij heeft me verbrand!'
Hagrid liep haastig naar hem toe, met een bezorgd gezicht.
'Plotseling spoot er vuur uit z'n achterste!' zei Daan nijdig en hij liet Hagrid een schroeiplek op zijn hand zien.
'Ja, dat ken wel 's gebeuren als ze gas geven,' zei Hagrid knikkend.
'Getver!' zei Belinda Broom opnieuw. 'Getver, Hagrid, wat is dat voor puntig geval op die Skreeft?'
'O ja, sommige hebben angels,' zei Hagrid enthousiast (Belinda trok haar hand vliegensvlug terug uit de kist). 'Volgens mijn zijn dat de mannetjes... de wijffies hebben een

soortement zuignappen op hun buik... volgens mijn om bloed mee uit te zuigen.'
'Nu begrijp ik pas waarom we ze in leven proberen te houden,' zei Malfidus sarcastisch. 'Wie wil er nou geen huisdier dat je in een klap kan verbranden, steken en bijten?'
'Dat ze niet mooi zijn wil nog niet zeggen dat ze niet nuttig zijn!' beet Hermelien hem toe. 'Drakenbloed heeft ontzettend veel toverkracht, maar je zou geen draak als huisdier willen, of wel?'
Harry en Ron grijnsden naar Hagrid, die stiekem tegen hen glimlachte achter zijn warrige zwarte baard. Hagrid zou een draak als huisdier juist het einde hebben gevonden, zoals Harry, Ron en Hermelien maar al te goed wisten - tijdens hun eerste jaar op Zweinstein was hij korte tijd de trotse eigenaar geweest van Norbert, een ongelooflijk valse Noorse Bultrug. Hagrid was dol op monsters -hoe dodelijker hoe beter.
'Nou, die Skreeften zijn tenminste klein,' zei Ron, toen ze een uur later terugliepen naar het kasteel voor het middagmaal.
'Nu wel, ja,' zei Hermelien geërgerd, 'maar zodra Hagrid heeft uitgeknobbeld wat ze eten, worden ze vast twee meter lang.'
'Dat geeft toch niet als blijkt dat ze het geneesmiddel zijn tegen zeeziekte of zo?' zei Ron met een besmuikte grijns.
'Je weet best dat ik dat alleen maar zei om Malfidus een toontje lager te laten zingen,' zei Hermelien. 'Eerlijk gezegd denk ik dat hij groot gelijk heeft. We zouden die Skreeften

beter meteen kunnen plattrappen voor ze ons te lijf gaan.'
Ze gingen aan de tafel van Griffoendor zitten en schepten lamskoteletjes en aardappels op. Hermelien begon zo snel te eten dat Harry en Ron haar verbouwereerd aanstaarden.
'Eh - is dit soms de nieuwste actie voor de rechten van de elf?' zei Ron. 'Je misselijk eten in plaats van in hongerstaking gaan?'
'Nee,' zei Hermelien, met alle waardigheid die ze maar kon opbrengen met haar mond vol spruitjes. 'Ik wil alleen maar gauw naar de bibliotheek.'
'Wat?' zei Ron vol ongeloof. 'Hermelien - dit is onze eerste schooldag! We hebben nog niet eens huiswerk opgekregen!'
Hermelien haalde haar schouders op en bleef schrokken alsof ze al dagen niets gegeten had. Toen haar bord leeg was sprong ze overeind, zei: 'Tot vanavond!' en was in een oogwenk vertrokken.
Na de bel die het einde van de middagpauze aankondigde, gingen Harry en Ron op weg naar Waarzeggerij. Boven aan een smalle wenteltrap in de Noordertoren leidde een zilveren ladder naar een rond luik in het plafond en de ruimte waar professor Zwamdrift lesgaf.
Zodra ze hun hoofd door het luik staken, roken ze de vertrouwde, zoetige geur die altijd opsteeg uit het haardvuur. De gordijnen waren dicht, zoals gewoonlijk, en de ronde kamer baadde in het roodachtige licht van vele lampen, waar sjaals en doeken over gedrapeerd waren. Harry en Ron

wurmden zich tussen de vele, reeds bezette gebloemde fauteuiltjes en poefs door en gingen aan hun vaste ronde tafeltje zitten.
'Goedemiddag,' zei de dromerige stem van professor Zwamdrift vlak achter Harry en hij schrok zich een ongeluk.
Professor Zwamdrift, een broodmagere vrouw met een enorme bril, waardoor haar ogen veel te groot leken voor haar gezicht, staarde Harry aan met de tragische gelaatsuitdrukking die ze speciaal voor hem scheen te bewaren. Haar gebruikelijke overdaad aan kralen, kettingen en armbanden glansde en glitterde in het licht van het haardvuur.
'Je bent bezorgd, beste jongen,' zei ze somber tegen Harry. 'Mijn Innerlijke Oog ziet dwars door je dappere masker heen en ontwaart de gekwelde ziel die daarachter schuilgaat. En helaas moet ik zeggen dat je alle reden hebt om je zorgen te maken. Er liggen moeilijke tijden voor je in het verschiet... heel moeilijke tijden... ik ben bang dat de gebeurtenis die je vreest inderdaad zal plaatsvinden... en misschien eerder dan je denkt...'
Haar stem werd bijna een gefluister. Ron keek Harry aan en sloeg zijn ogen ten hemel, maar Harry vertrok geen spier. Professor Zwamdrift schreed langs hen heen en ging in een grote oorfauteuil bij de haard zitten, met haar gezicht naar de klas. Belinda Broom en Parvati Patil, die diep ontzag

koesterden voor professor Zwamdrift, zaten op een poef vlak bij haar.
'Beste leerlingen, het is tijd om de sterren in ogenschouw te nemen,' zei professor Zwamdrift. 'De bewegingen van de planeten en de mysterieuze voortekenen die ze alleen openbaren aan hen die de passen van hun hemelse dans doorgronden. Het lot der mensen kan afgelezen worden uit de stand van de planeten en hun onderlinge...'
Harry's gedachten dwaalden al snel af. Hij werd altijd slaperig en duf van de zoetige rook van het haardvuur en de langdradige verhandelingen van professor Zwamdrift hadden hem nooit echt kunnen boeien - hoewel hij onwillekeurig moest denken aan wat ze zojuist gezegd had... 'Ik een bang dat de gebeurtenis die je vreest inderdaad zal plaatsvinden...'
Maar Hermelien had gelijk, dacht Harry geïrriteerd. Professor Zwamdrift was een oude oplichtster. Hij was op dit moment helemaal nergens bang voor... behalve misschien dat Sirius was opgepakt... maar hoe zou professor Zwamdrift dat kunnen weten? Harry was al lang tot de conclusie gekomen dat haar vorm van helderziendheid voornamelijk bestond uit veel fortuinlijk giswerk en een mysterieuze en onheilspellende manier van doen.
Behalve natuurlijk die ene keer aan het eind van vorig schooljaar, toen ze die voorspelling had gedaan over Voldemort die zou herrijzen... en Perkamentus had zelf

gezegd dat die trance waarschijnlijk echt was geweest toen Harry hem beschreven had...
'Harry!' mompelde Ron.
'Wat?'
Harry keek om zich heen; bijna de hele klas staarde hem aan. Hij ging rechtop zitten; hij was bijna in slaap gesukkeld, bevangen door de warmte en in de ban van zijn gedachten.
'Ik zei, beste jongen, dat je duidelijk geboren bent onder de kwaadaardige invloed van Saturnus,' zei professor Zwamdrift. Ze klonk een beetje gepikeerd, waarschijnlijk omdat hij niet aan haar lippen had gehangen.
'Geboren onder- wat? Sorry hoor,' zei Harry.
'Saturnus, beste jongen, de planeet Saturnus!' zei professor Zwamdrift, nu duidelijk geïrriteerd omdat hij niet opgewonden raakte van dit nieuwtje. 'Ik zei net dat Saturnus in ascendant moet zijn geweest op het moment van je geboorte... je donkere haar... je schriele postuur... het tragische verlies dat je zo jong al geleden hebt... ik durf met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te stellen dat je in de winter geboren bent.'
'Nee,' zei Harry. 'In juli.'
Ron camoufleerde zijn lach gauw als een droge hoest.
Een halfuur later waren alle leerlingen voorzien van een ingewikkelde ronde kaart en deden ze pogingen om de posities aan te geven die de planeten hadden ingenomen toen

ze geboren werden. Het was oersaai werk, waarbij veel tabellen geraadpleegd en hoeken berekend moesten worden.
'Ik heb hier twee keer Neptunus staan,' zei Harry na een tijdje en hij keek fronsend naar zijn perkament. 'Dat kan toch niet kloppen?'
'Aaaah,' zei Ron, die de mystieke fluistertoon van professor Zwamdrift imiteerde, 'als Neptunus tweemaal aan de hemel staat, is dat een teken dat er een bebrilde dwerg geboren gaat worden, beste jongen...'
Simon en Daan, die naast Harry en Ron zaten, grinnikten luid, maar niet luid genoeg om de opgewonden kreetjes van Belinda Broom te overstemmen. 'O professor, kijk! Volgens mij heb ik hier een onbekend hemellichaam. Ooo, wat is dat voor hemellichaam, professor?'
'Dat is de planeet Uranus,' zei professor Zwamdrift, die naar haar kaart tuurde.
'He Belinda, mag ik je hemelse lichaam ook eens zien?' zei Ron.
Het was heel jammer dat professor Zwamdrift die opmerking hoorde en misschien was dat wel de reden dat ze hen zoveel huiswerk meegaf.
'Een gedetailleerde analyse van de wijze waarop de planetaire bewegingen jullie deze maand zullen beïnvloeden, met verwijzingen naar jullie persoonlijke kaart,' zei ze bruusk en ze klonk opeens lang niet meer zo dromerig en wazig en veel

meer als professor Anderling. 'Maandag inleveren en geen smoesjes!'
'Misselijke ouwe zuurpruim!' zei Ron verbitterd terwijl ze zich aansloten bij de drommen leerlingen die de trappen afliepen naar de Grote Zaal, voor het avondeten. 'Daar zijn we mooi het hele weekend zoet mee...'
'Lekker veel huiswerk?' zei Hermelien opgewekt toen ze hen inhaalde. 'Professor Vector heeft ons helemaal niets gegeven.'
'Nou, een hoeraatje voor professor Vector,' zei Ron sikkeneurig.
De hal stond vol met leerlingen die wachtten tot ze naar binnen konden om te eten. Ze hadden zich net achter in de rij aangesloten toen een luide stem riep:
'Wemel! Hé, Wemel!'
Harry, Ron en Hermelien draaiden zich om. Malfidus, Korzel en Kwast stonden achter hen en keken heel erg zelfvoldaan.
'Wat nou weer?' zei Ron kortaf.
'Je vader staat in de krant, Wemel!' zei Malfidus. Hij zwaaide met de Ochtendprofeet en praatte heel hard, zodat iedereen in de hal hem kon verstaan. 'Moet je horen!'

NIEUWE BLUNDERS OP MINISTERIE VAN TOVERKUNST
door onze speciale verslaggeefster Rita Pulpers

Het ziet ernaar uit dat de problemen op het Ministerie van Toverkunst nog niet voorbij zijn. Het Ministerie, dat onlangs al onder vuur kwam te liggen wegens de gebrekkige veiligheidsmaatregelen tijdens het WK Zwerkbal, heeft nog steeds geen verklaring voor de verdwijning van een van zijn heksen en werd gisteren opnieuw in verlegenheid gebracht door de capriolen van Arnold Wemel, van de Afdeling Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen.

Malfidus keek op. 'Dat ze nog niet eens z'n naam goed gespeld hebben, hè Wemel? Je zou nog denken dat hij een volslagen nul was,' kraaide hij. Iedereen in de hal luisterde nu. Malfidus streek de krant met een zwierig gebaar glad en vervolgde:

Arnold Wemel, die twee jaar geleden beschuldigd werd van het bezit van een vliegende auto, kwam gisteren in aanvaring met verscheidene Dreuzelwetshandhavers ('politiemensen') naar aanleiding van een aantal hoogst agressieve vuilnisbakken. Blijkbaar was de heer Wemel de bekende 'Dwaaloog' Dolleman te hulp geschoten, de bejaarde ex-Schouwer van het Ministerie die met pensioen werd gestuurd toen hij geen onderscheid meer kon maken tussen een vriendelijke handdruk en een poging tot moord. Het zal dan ook niemand verbazen dat de heer Wemel, toen hij bij het zwaarbewaakte huis van Dolleman arriveerde, tot de conclusie

kwam dat Dolleman voor de zoveelste keer vals alarm had geslagen. De heer Wemel was gedwongen om diverse geheugens te modificeren voor hij aan de politiemensen kon ontsnappen, maar weigerde in te gaan op vragen van de Ochtendprofeet, zoals waarom hij het Ministerie betrokken had bij zo'n onwaardige en potentieel genante confrontatie.

'En er staat een foto bij, Wemel!' zei Malfidus, die de krant omdraaide en omhooghield. 'Een foto van je ouders voor hun huis - als je dat tenminste een huis kunt noemen! Je moeder mag trouwens wel eens een beetje afvallen, hè?'
Ron trilde van woede. Iedereen staarde hem aan.
'Krijg de klere, Malfidus!' zei Harry. 'Kom mee, Ron...'
'O ja, jij hebt van de zomer bij ze gelogeerd, hè Potter?' sneerde Malfidus. 'Zeg eens, is z'n moeder echt zo dik of ligt dat aan de foto?'
'Ik heb laatst jouw moeder gezien, Malfidus,' zei Harry - hij en Hermelien hadden Ron allebei bij de achterkant van zijn gewaad gegrepen, om te voorkomen dat hij Malfidus te lijf zou gaan. 'Die smoel van haar, alsof ze poep onder haar neus heeft - kijkt ze altijd zo, of was dat alleen maar omdat jij erbij was?'
Het bleke gezicht van Malfidus werd een beetje roze.
'Waag het niet om mijn moeder te beledigen, Potter.'
'Hou je grote rotkop dan dicht!' zei Harry, die zich

omdraaide.
BENG!
Er werd gegild. Harry voelde iets witheets langs zijn wang schampen - hij stak vlug zijn hand in zijn gewaad om zijn toverstok te trekken, maar voor hij die zelfs maar had aangeraakt, hoorde hij een tweede keiharde BENG en een woedende brul die door de hal galmde.
'DAT HAD JE GEDACHT, JOCHIE!'
Harry draaide zich vliegensvlug om. Professor Dolleman hinkte de marmeren trap af. Hij had zijn toverstok in zijn hand en hield die op een sneeuwwitte fret gericht, die trillend ineengedoken zat op de stenen plavuizen, precies op de plaats waar Malfidus had gestaan.
Er viel een doodsbange stilte in de hal. Niemand verroerde een vin, behalve Dolleman. Die draaide zich om en keek Harry aan - of in ieder geval met zijn normale oog; zijn andere oog keek achterom, zijn schedel in.
'Heeft hij je geraakt?' gromde Dolleman. Zijn stem was laag en schraperig.
'Nee,' zei Harry. 'Hij miste net.'
'BLIJF AF!' schreeuwde Dolleman.
'Waar, waar vanaf?' zei Harry verbouwereerd.
'Jij niet - hij!' gromde Dolleman en hij gebaarde met zijn duim naar Korzel, die op het punt had gestaan om de witte fret op te pakken, maar abrupt verstijfd was. Blijkbaar had Dollemans

dwalende oog magische eigenschappen en kon het dwars door zijn achterhoofd kijken.
Dolleman hinkte naar Korzel, Kwast en de fret, die angstig piepte en richting kerkers sprintte.
'Vergeet het maar!' brulde Dolleman. Hij wees opnieuw met zijn toverstok op de fret en die vloog drie meter de lucht in, smakte op de grond en stuitte weer omhoog.
'Ik hou niet van gluiperds die toeslaan als hun tegenstander zich heeft omgedraaid,' gromde Dolleman terwijl de fret hoger en hoger stuitte, piepend van pijn. 'Smerige, laffe, achterbakse trucjes...'
De fret vloog door de lucht en zijn poten en staart maaiden wild in het rond.
'Doe - dat - nooit - meer -' zei Dolleman, die elk woord benadrukte door de fret op de stenen vloer te laten stuiteren.
'Professor Dolleman!' zei een geschokte stem.
Professor Anderling kwam de marmeren trap af, met haar armen vol boeken.
'Hallo, Anderling,' zei Dolleman kalm en hij liet de fret nog hoger stuiten.
'Wat - wat doet u daar?' vroeg professor Anderling en haar blik volgde de baan van de stuitende fret.
'Iemand een lesje leren,' zei Dolleman.
'Een les - Dolleman, is dat een leerling?' krijste professor Anderling, die haar boeken liet vallen.

'Klopt,' zei Dolleman.
'Nee!' riep professor Anderling, die de trap afrende en haar eigen toverstok greep; een tel later klonk er een harde klik en lag Draco Malfidus in een slappe hoop op de stenen vloer, met zijn sluike blonde haar in warrige pieken voor zijn nu knalroze gezicht. Met een van pijn vertrokken gelaat krabbelde hij overeind.
'Dolleman, op Zweinstein gebruiken we Gedaanteverwisseling nooit als straf!' zei professor Anderling zwakjes. 'Dat heeft professor Perkamentus toch zeker wel verteld?'
'Misschien heeft hij er iets over gezegd, ja,' zei Dolleman, die nonchalant aan zijn kin krabde. 'Maar ik dacht dat in dit geval de harde hand -'
'We geven hier strafwerk, Dolleman! Of we lichten het afdelingshoofd van de overtreder in!'
'Oké, dan doe ik dat,' zei Dolleman, die Malfidus vol afkeer aanstaarde.
Malfidus, wiens ogen nog steeds traanden van pijn en vernedering, keek Dolleman boosaardig aan en mompelde iets waarvan alleen de woorden 'm'n vader' verstaanbaar waren.
'O ja?' zei Dolleman kalm en hij hinkte een paar passen naar Malfidus toe, zodat de doffe bonk van zijn houten been door de hal galmde. 'Ik ken je vader nog van vroeger, jongen... zeg maar tegen hem dat Dolleman z'n zoontje heel goed in de

gaten houdt... zeg maar dat ik dat gezegd heb... je afdelingshoofd is zeker Sneep, hè?'
'Ja,' zei Malfidus wrokkig.
'Nog zo'n oude vriend,' gromde Dolleman. 'Ik verheugde me al op een praatje met Sneep. Vooruit, meekomen jij...' Hij greep Malfidus bij zijn arm en sleepte hem mee naar de kerkers.
Professor Anderling keek hen even bezorgd na en zwaaide toen met haar toverstok naar haar gevallen boeken, die omhoog vlogen en weer in haar armen landden.
'Zeg alsjeblieft niks tegen me,' zei Ron tegen Harry en Hermelien, toen ze een paar minuten later aan de tafel van Griffoendor zaten en overal opgewonden gepraat werd over wat er zojuist was gebeurd.
'Waarom niet?' vroeg Hermelien verbaasd.
'Omdat ik dat voor altijd in m'n geheugen wil prenten,' zei Ron, met gesloten ogen en een extatisch gezicht. 'Draco Malfidus, de wonderbaarlijke stuitende fret...'
Harry en Hermelien lachten en Hermelien begon stoofpot op hun borden te scheppen.
'Hij had Malfidus anders wel blijvend letsel kunnen bezorgen,' zei ze. 'Eigenlijk was het goed dat professor Anderling tussenbeide kwam -'
'Hermelien!' zei Ron woedend en hij deed zijn ogen even open, 'je verpest het mooiste moment van m'n leven!'

Hermelien maakte een ongeduldig geluidje en begon weer op topsnelheid te eten.
'Je wilt toch niet zeggen dat je vanavond weer naar de bieb gaat?' zei Harry.
'Moet wel,' zei Hermelien met volle mond. 'Veel te doen.'
'Maar je zei dat professor Vector -'
"t Is geen huiswerk,' zei ze. Binnen vijf minuten had ze haar bord leeg en was ze weer vertrokken.
Ze was nog niet weg of haar plaats werd ingenomen door Fred Wemel. 'Dolleman!' zei hij. 'Weet je hoe cool die is?'
'Cooler dan cool,' zei George, die tegenover Fred ging zitten.
'Supercool,' zei Leo Jordaan, de beste vriend van de tweeling, die zich op het plaatsje naast George liet neerzakken. 'We hebben hem vanmiddag gehad,' zei hij tegen Harry en Ron.
'Hoe was het?' vroeg Harry gretig.
Fred, George en Leo keken elkaar aan.
'Zo'n les hebben we nog nooit gehad!' zei Fred.
'Hij weet het, jongen,' zei Leo.
'Wat weet hij?' zei Ron, die zich vooroverboog.
'Hoe het is om gewoon die toverstok te pakken en het te doen,' zei George onder de indruk.
'Wat te doen?' vroeg Harry.
'De Zwarte Kunsten bestrijden,' zei Fred.
'Hij heeft het allemaal meegemaakt,' zei George.
'Echt ranzig vet!' zei Leo.

Ron pakte haastig zijn tas en zocht zijn lesrooster.
'Wij hebben hem pas donderdag!' zei hij teleurgesteld.

Hoofdstuk 14

DE ONVERGEEFLIJKE VLOEKEN

Twee dagen gingen voorbij zonder dat er veel bijzonders gebeurde, behalve misschien het feit dat Marcel tijdens Toverdrankles zijn zesde ketel liet smelten. Professor Sneep leek tijdens de vakantie nieuwe hoogten van wraakzucht en rancune bereikt te hebben en gaf Marcel strafwerk dat hem aan het randje van een zenuwinzinking bracht: hij moest een grote ton vol gehoornde padden villen en schoonmaken.
'Je weet toch waarom Sneep zo'n pesthumeur heeft, hè?' zei Ron tegen Harry, terwijl Hermelien Marcel een Schrobspreuk leerde om de kleine sliertjes paddendarm onder zijn nagels uit te kunnen krijgen.
'Natuurlijk,' zei Harry. 'Dolleman.'
Zo'n beetje iedereen wist dat Sneep aasde op het baantje van leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten en dat dit al het vierde jaar op rij was dat hij ernaast greep. Sneep had hun vorige docenten Verweer tegen de Zwarte Kunsten niet kunnen uitstaan en had dat duidelijk laten merken - maar in het geval van Dwaaloog Dolleman was hij merkwaardig terughoudend en liet hij weinig openlijke vijandschap blijken. Als Harry hen zag als ze samen waren - tijdens het eten of als

ze elkaar tegenkwamen op de gang - leek het zelfs alsof Sneep de blik van Dolleman probeerde te vermijden, zowel van zijn gewone als zijn magische oog.
'Volgens mij is Sneep een beetje bang voor hem,' zei Harry bedachtzaam.
'Stel je voor dat Dolleman Sneep in een gehoornde pad verandert en hem door z'n hele kerker laat rondstuiten...' zei Ron met een gelukzalige blik in zijn ogen.
De vierdejaars van Griffoendor keken zo uit naar Dollemans eerste les dat ze donderdag na het middageten te vroeg bij het lokaal waren en al bij de deur in de rij stonden toen de bel nog niet eens was gegaan.
De enige die ontbrak, was Hermelien, die maar net op tijd was voor de les.
'Ik was in de -'
'Bieb,' maakte Harry haar zin af. 'Kom op, snel, anders hebben we geen goede plaatsen.'
Ze gingen haastig op de drie stoelen tegenover het bureau van de leraar zitten, haalden hun exemplaren van De Zwarte Kunsten -, een Handboek ter Zelfbescherming tevoorschijn en wachtten ongewoon stilletjes af. Al gauw hoorden ze de karakteristieke, bonkende voetstappen van Dolleman op de gang. Toen hij binnenkwam zag hij er even merkwaardig en angstaanjagend uit als altijd en ze zagen zijn houten klauwpoot onder zijn gewaad uitsteken.

'Doe die maar weg,' gromde hij, terwijl hij naar zijn bureau kloste en ging zitten. 'Die boeken. Die hebben jullie niet nodig.'
Ze stopten hun boeken weer in hun tas. Ron keek nu al opgewonden.
Dolleman pakte een lijst, schudde zijn lange, warrige grijze haar uit zijn verwrongen en gehavende gezicht en begon namen op te lezen. Zijn normale oog gleed langzaam en gestaag over de lijst, maar zijn magische oog dwaalde door de klas en keek elke leerling aan als hij of zij antwoord gaf.
'Goed zo,' zei hij, toen bleek dat iedereen present was. 'Professor Lupos heeft me een brief geschreven over deze klas. Blijkbaar hebben jullie behoorlijk veel ervaring in het omgaan met Duistere wezens - als ik me niet vergis, hebben jullie Boemannen, Roodkopjes, Zompelaars, Wierlingen, Kappa's en weerwolven gehad. Klopt dat?'
Er klonk een instemmend gemompel.
'Maar jullie lopen achter - heel erg achter - op het gebied van vervloekingen,' zei Dolleman. 'Daarom ben ik hier, om jullie te leren wat tovenaars elkaar allemaal kunnen aandoen. Ik heb een jaar de tijd om jullie bij te brengen hoe jullie Duistere -'
'Hoezo, blijft u dan niet?' flapte Ron eruit.
Dollemans magische oog draaide in een flits om en staarde naar Ron, die plotseling heel benauwd keek, maar na een paar tellen glimlachte Dolleman - de eerste keer dat Harry

hem dat had zien doen. Zijn met littekens overdekte gezicht zag er daardoor nog schever en verminkter uit, maar toch was het een verademing om te weten dat hij af en toe zoiets vriendelijks deed als glimlachen. Ron leek enorm opgelucht.
'Jij bent de zoon van Arthur Wemel, hè?' zei Dolleman. 'Je vader heeft me een paar dagen geleden uit een heel lastig parket geholpen... ja, ik blijf maar een jaar. Als vriendendienst voor Perkamentus... een jaar en dan ga ik weer rustig van m'n pensioen genieten.'
Hij lachte ruw en klapte in zijn knoestige handen.
'Oké - om met de deur in huis te vallen. Vervloekingen. Die zijn er in allerlei soorten en maten. Volgens het Ministerie van Toverkunst mag ik jullie eigenlijk alleen de verdedigingsvloeken leren en moet ik het daarbij laten. Ik mag jullie pas illegale Duistere vloeken tonen als jullie in je zesde jaar zijn. Jullie tere kinderzieltjes zouden dat anders niet aankunnen. Gelukkig heeft Perkamentus een hogere dunk van jullie. Hij denkt dat jullie er best tegen kunnen en ik zeg altijd: hoe eerder je weet waarmee je geconfronteerd kunt worden, hoe beter. Hoe moet je je verdedigen tegen iets wat je nooit gezien hebt? Als een tovenaar op het punt staat een illegale vloek uit te spreken, zegt hij heus niet vooraf wat hij gaat doen. Hij wacht niet netjes en beleefd tot jij klaar bent. Nee, ik wil dat jullie op alles voorbereid zijn. Ik wil dat jullie constant alert en waakzaam zijn. Ik wil dat u dat ding weglegt

als ik aan het woord ben, juffrouw Broom.'
Belinda schrok zich een hoedje en werd vuurrood. Ze had Parvati onder tafel haar horoscoop laten zien, maar blijkbaar kon het magische oog van Dolleman niet alleen door zijn eigen achterhoofd kijken, maar ook door massief hout.
'Goed... weet iemand welke vervloekingen het zwaarst gestraft worden onder de toverwetgeving?'
Enkele leerlingen staken aarzelend hun hand op, onder wie Ron en Hermelien. Dolleman wees op Ron, hoewel zijn magische oog nog steeds naar Belinda staarde.
'Eh...' zei Ron aarzelend, 'm'n vader heeft me ooit verteld over... de Imperiusvloek of zoiets?'
Ja, natuurlijk,' zei Dolleman goedkeurend. 'Het is niet vreemd dat je vader die vloek kent. Het Ministerie heeft in een bepaalde periode heel veel last gehad van de Imperiusvloek.'
Dolleman kwam moeizaam overeind, schuifelde op zijn niet bij elkaar passende voeten naar een la in zijn bureau en haalde daar een glazen pot uit, waarin drie grote zwarte spinnen rondkrioelden. Harry voelde Ron, die naast hem zat, een beetje terugdeinzen - Ron haatte spinnen.
Dolleman stak zijn hand in de pot, ving een spin, zette hem op zijn handpalm en hield die omhoog, zodat iedereen hem kon zien.
Vervolgens wees hij met zijn toverstok op de spin en

mompelde: 'Imperio!'
De spin liet zich aan een dunne zijden draad van Dollemans hand glijden en begon heen en weer te zwaaien, alsof hij aan een trapeze hing. Hij strekte zijn poten stijf uit, deed een salto achterwaarts, verbrak de draad en landde op het bureau, waar hij radslagen begon te maken. Dolleman gebaarde met zijn toverstok en de spin ging op twee van zijn achterpoten staan en begon aan wat onmiskenbaar een tapdansje was.
Iedereen lachte - behalve Dolleman.
'Dus dat vinden jullie grappig?' gromde hij. 'Zouden jullie het leuk vinden als ik dat met jullie deed?'
Het gelach stierf vrijwel onmiddellijk weg.
'Totale beheersing,' zei Dolleman kalm, terwijl de spin een balletje vormde en om en om begon te rollen. 'Ik kan hem dwingen om zich uit het raam te gooien, zichzelf te verdrinken, bij iemand in zijn keel te springen...'
Ron huiverde onwillekeurig.
'Jaren geleden waren een heleboel heksen en tovenaars onder invloed van de Imperiusvloek,' zei Dolleman, en Harry wist dat hij de tijd bedoelde toen Voldemort aan de macht was geweest. 'Het Ministerie heeft er een hele kluif aan gehad om uit te vissen wie nou gedwongen werd om iets te doen en wie het uit zijn of haar eigen vrije wil deed.
Je kunt je tegen de Imperiusvloek verzetten en dat zal ik jullie ook leren, maar daar heb je een sterk karakter voor nodig en

dat heeft niet iedereen. Je kunt veel beter voorkomen dat die vloek over je wordt uitgesproken. WEES WAAKZAAM!' blafte hij plotseling en iedereen schrok zich een ongeluk.
Dolleman pakte de spin, die nu salto's maakte en gooide hem weer terug in het potje. 'Weet iemand er nog een? Nog zo'n illegale vloek?'
Hermeliens hand schoot weer omhoog, maar tot Harry's verbazing ook die van Marcel. De enige les waarbij Marcel wel eens zijn hand opstak was Kruidenkunde, dat verreweg zijn beste vak was. Marcel leek enigszins verbluft door zijn eigen durf.
'Ja?' zei Dolleman, wiens magische oog omrolde en naar Marcel staarde.
'Je hebt ook - de Cruciatusvloek,' zei Marcel met een heel klein maar duidelijk verstaanbaar stemmetje.
Dolleman keek Marcel aandachtig en met beide ogen aan.
'Jij bent Lubbermans, hè?' zei hij en zijn magische oog gleed omlaag om de lijst te controleren.
Marcel knikte zenuwachtig, maar Dolleman stelde verder geen vragen. Hij richtte zijn aandacht weer op de klas als geheel, haalde de tweede spin uit de pot en zette die op zijn bureau, waar hij roerloos bleef zitten. Blijkbaar was hij te bang om zich te bewegen.
'De Cruciatusvloek,' zei Dolleman. 'Dan moet hij ietsje groter zijn, voor alle duidelijkheid.' Hij wees met zijn toverstok op

de spin en zei: 'Engorgio!'
De spin zwol op tot het formaat van een forse tarantula. Ron probeerde zich niet langer groot te houden en schoof vlug zijn stoel achteruit, zo ver mogelijk bij Dollemans bureau vandaan.
Dolleman hief opnieuw zijn stok op, wees op de spin en mompelde: 'Crucio!'
Onmiddellijk sloeg de spin zijn poten om zich heen; hij rolde op zijn rug en begon vreselijk te stuiptrekken en heen en weer te wiegen. Het bleef doodstil, maar Harry wist zeker dat als de spin geluid had kunnen maken hij het uitgegild zou hebben. Dolleman hield zijn stok op de spin gericht en die begon nog heftiger te stuiptrekken en te schokken -
'Hou op!' zei Hermelien schril.
Harry staarde haar aan. Ze keek niet naar de spin, maar naar Marcel en toen Harry haar blik volgde, zag hij dat Marcel zijn handen tot vuisten had gebald. Zijn knokkels waren wit en zijn ogen groot van afschuw.
Dolleman hief zijn toverstok op. De poten van de spin ontspanden zich, maar hij bleef wel stuiptrekken.
'Reducio,' mompelde Dolleman en de spin slonk tot zijn normale omvang. Dolleman deed hem weer in de pot.
'Pijn,' zei Dolleman zacht. 'Je hebt geen duimschroeven of messen nodig om iemand te martelen als je de Cruciatusvloek kent... die is ook een tijdje heel populair geweest. Goed...

weet verder nog iemand er eentje?'
Harry keek om zich heen. Aan de gezichten van de anderen te zien, vroegen ze zich allemaal af wat er met de laatste spin zou gebeuren. Hermeliens hand trilde een beetje toen ze hem voor de derde keer opstak.
'Ja?' zei Dolleman, die haar aankeek.
'Avada Kedavra,' fluisterde Hermelien.
Verscheidene leerlingen keken haar onbehaaglijk aan, onder wie Ron.
'Aha,' zei Dolleman en opnieuw vertrok zijn scheve mond tot een flauwe glimlach. 'Ja, de laatste en ook de ergste. Avada Kedavra... de vloek des doods.'
Hij stak zijn hand weer in de pot en het was alsof de derde spin wist wat er komen ging, want hij rende over de bodem van de pot heen en weer, in een poging Dollemans vingers te ontwijken. Die wist hem toch te grijpen en zette hem op het bureau, maar de spin sprintte meteen angstig weg over het houten blad.
Dolleman hief zijn toverstok op en Harry had een onheilspellend voorgevoel.
'Avada Kedavra!' brulde Dolleman.
Ze zagen een oogverblindende groene lichtflits en hoorden een ruisend geluid, alsof een reusachtig, onzichtbaar iets zich door de lucht spoedde - en meteen rolde de spin om. Hij had geen schrammetje, maar was onmiskenbaar dood. Meerdere

meisjes slaakten gesmoorde kreetjes; Ron deinsde abrupt achteruit en viel bijna van zijn stoel toen de dode spin op hem afgleed.
Dolleman veegde de spin op de grond.
'Niet leuk,' zei hij kalm. 'Niet aangenaam. En er bestaat geen verdedigingsvloek. Je kunt het niet afweren. Voor zover bekend heeft slechts een persoon die vloek ooit overleefd en die zit hier tegenover me.'
Harry voelde dat hij rood werd toen de ogen van Dolleman (allebei) recht in de zijne keken. Hij wist dat de leerlingen hem ook aangaapten. Harry staarde naar het lege schoolbord, alsof er iets fascinerends op stond, maar in werkelijkheid zag hij helemaal niets...
Dus zo waren zijn ouders gestorven... net als die spin. Was er bij hen ook geen wondje of schrammetje te zien geweest? Hadden ze alleen die groene lichtflits gezien en het geruis van de naderende dood gehoord voor hun leven werd uitgedoofd?
Harry probeerde zich nu al drie jaar lang een voorstelling te maken van de dood van zijn ouders, sinds het moment waarop hij gehoord had dat ze vermoord waren, sinds het moment waarop hij erachter was gekomen wat er die fatale nacht precies gebeurd was: hoe Wormstaart de schuilplaats van zijn ouders had verraden aan Voldemort, die hen verrast had in hun huisje; hoe Voldemort eerst Harry's vader had

gedood, die nog geprobeerd had hem tegen te houden en tegen zijn vrouw had geschreeuwd dat ze moest vluchten met Harry... hoe Voldemort op Lily Potter was afgestapt en gezegd had dat ze opzij moest gaan, zodat hij Harry kon vermoorden... hoe ze hem gesmeekt had in plaats daarvan haar te doden en haar zoon was blijven beschermen met haar lichaam... en hoe Voldemort haar ook had vermoord, alvorens zijn toverstaf op Harry te richten...

Harry wist dat allemaal omdat hij vorig jaar de stemmen van zijn ouders had gehoord toen hij het tegen de Dementors had opgenomen - want dat was hun gruwelijke kracht: Dementors dwongen hun slachtoffers de allerergste gebeurtenissen uit hun bestaan te herbeleven, tot ze radeloos verdronken in hun eigen wanhoop...

Dolleman praatte weer, maar zijn stem leek van heel ver te komen. Met een enorme inspanning dwong Harry zich om terug te keren naar het heden en naar Dolleman te luisteren.

'Avada Kedavra is een vloek waar een hoop toverkracht achter moet zitten - als jullie allemaal jullie toverstokken op mij zouden richten en die vloek zouden uitspreken, zou ik er waarschijnlijk niet eens een bloedneus aan overhouden. Maar dat doet er niet toe. Ik sta hier niet om jullie die vloek te leren.

Waarom laat ik jullie dit zien, als er toch geen verdedigingsvloek bestaat? Omdat jullie het moeten weten.

Jullie moeten weten wat het ergste is dat er kan gebeuren. Jullie moeten zorgen dat je niet in een situatie verzeild raakt waarin je met dat ergste geconfronteerd wordt en daarom herhaal ik - WEES WAAKZAAM!' De hele klas schrok opnieuw.

'Goed... die drie vloeken - Avada Kedavra, Imperius en Cruciatus - staan ook wel bekend als de Onvergeeflijke Vloeken. Zo'n vloek uitspreken tegen een medemens, is voldoende om tot levenslang in Azkaban veroordeeld te worden. Dat is waar jullie mee te maken kunnen krijgen. Ik moet jullie leren je daar tegen te verdedigen. Jullie moeten voorbereid zijn. Jullie moeten gewapend zijn. Maar jullie moeten vooral altijd en overal waakzaam zijn! Pak jullie veer en schrijf op...'

Ze besteedden de rest van de les aan het maken van aantekeningen over de Onvergeeflijke Vloeken. Niemand zei iets tot de bel ging - maar toen Dolleman hen had laten gaan en ze op de gang stonden, begon iedereen tegelijk te praten. De meeste leerlingen spraken vol ontzag over de vervloekingen - 'Zag je die spin stuiptrekken?' '- en toen hij hem doodmaakte - zomaar ineens!'

Ze praatten over de les alsof het een soort spectaculaire show was geweest, dacht Harry, maar hij had het zelf niet echt amusant gevonden - en Hermelien blijkbaar ook niet.

'Schiet op,' zei ze gespannen tegen Harry en Ron.

'Toch niet weer die stomme bieb?' zei Ron.
'Nee,' zei Hermelien kortaf en ze wees naar een zijgang. 'Marcel.'
Marcel stond in zijn eentje halverwege de gang en staarde naar de stenen muur, met dezelfde grote schrikogen als toen Dolleman de Cruciatusvloek had gedemonstreerd.
'Marcel?' zei Hermelien zacht.
Marcel keek om.
'O, hallo,' zei hij, met een veel hogere stem dan normaal. 'Interessante les was dat, hè? Wat zou er te eten zijn? Ik - ik val om van de honger en jullie?'
'Is alles goed met je, Marcel?' zei Hermelien.
'Ja, prima, prima,' brabbelde Marcel, met diezelfde onnatuurlijk hoge stem. 'Heel interessant eten - ik bedoel les - wat zou er te honger zijn?'
Ron keek Harry verbouwereerd aan.
'Marcel, wat -'
Op dat moment klonk er een raar, bonkend geluid en toen ze zich omdraaiden, zagen ze dat professor Dolleman kwam aanhinken. Ze deden er alle vier het zwijgen toe en keken een beetje angstig hoe hij naderbij kwam, maar toen Dolleman iets zei, was dat op een veel zachtere en vriendelijkere gromtoon dan ze tot nog toe gehoord hadden.
'Maak je maar geen zorgen, jochie,' zei hij tegen Marcel. 'Waarom kom je niet even mee naar m'n kantoortje?

Vooruit... dan drinken we een kop thee...'
Marcel werd nog veel angstiger bij het vooruitzicht thee te moeten drinken met Dolleman. Hij verroerde zich niet en zei ook niets.
Dolleman richtte zijn magische oog op Harry. 'Met jou alles goed, Potter?'
'Ja,' zei Harry haast uitdagend.
Dollemans blauwe oog trilde een beetje terwijl hij Harry aanstaarde.
Bruusk zei hij: 'Je moet het weten. Het lijkt misschien wreed, maar ie moet het weten. Het heeft geen zin om de zaken mooier voor te stellen dan ze zijn... nou... kom, Lubbermans, ik heb een paar boeken die je misschien interessant zult vinden.'
Marcel keek smekend naar Harry, Ron en Hermelien, maar die zeiden niets en dus was Marcel gedwongen zich te laten meeloodsen door Dolleman, die een knoestige hand op zijn schouder had gelegd.
'Wat had dat te betekenen?' zei Ron, die Dolleman en Marcel nakeek terwijl ze de hoek omgingen.
'Geen idee,' zei Hermelien bedachtzaam.
'Maar wat een les, hè?' zei Ron tegen Harry terwijl ze naar de Grote Zaal liepen. 'Fred en George hadden groot gelijk, vind je ook niet? Die Dolleman weet echt van wanten. Zoals met dat Avada Kedavra, toen die spin gewoon doodging, in een

klap kassie wijlen -'
Ron zweeg abrupt bij het zien van Harry's gezicht en zei pas weer iets toen ze in de Grote Zaal waren en hij voorstelde dat ze die avond beter gelijk aan het huiswerk voor professor Zwamdrift konden beginnen, omdat ze daar uren zoet mee zouden zijn.
Hermelien mengde zich tijdens de maaltijd niet in het gesprek tussen Harry en Ron, maar werkte zo snel mogelijk haar eten naar binnen en ging gelijk weer naar de bibliotheek.
Harry en Ron liepen terug naar de toren van Griffoendor en Harry, die tijdens het eten nergens anders aan had kunnen denken, begon nu zelf over de Onvergeeflijke Vloeken.
'Zouden Dolleman en Perkamentus niet in de problemen komen met het Ministerie als ze daar wisten dat we die vervloekingen hebben gezien?' vroeg Harry toen ze bijna bij de Dikke Dame waren.
'Waarschijnlijk wel,' zei Ron. 'Maar Perkamentus doet de dingen altijd op zijn eigen manier, nietwaar? En volgens mij komt Dolleman al jarenlang constant in aanvaring met het Ministerie. Hij valt eerst aan en stelt dan pas vragen - zoals met die vuilnisbakken. Apekool!'
De Dikke Dame zwaaide weg voor de ingang en ze klommen de leerlingenkamer van Griffoendor in, waar het druk en rumoerig was.
'Nou, zullen we dan maar met dat Waarzeggerijspul

beginnen?' zei Harry.
'Als het per se moet,' kreunde Ron.
Ze gingen naar de slaapzaal om hun boeken en kaarten te halen en troffen daar Marcel aan, die in zijn eentje op bed zat te lezen. Zo te zien was hij een stuk kalmer dan na de les van Dolleman, maar nog niet helemaal de oude. Zijn ogen waren nogal rood.
'Alles goed, Marcel?' vroeg Harry.
'Ja, best,' zei Marcel. 'Bedankt. Ik zat net een boek te lezen dat professor Dolleman me geleend heeft...'
Hij liet het boek zien: Magische Mediterrane Waterplanten en hun Eigenschappen.
'Blijkbaar heeft professor Stronk tegen Dolleman gezegd dat ik echt goed ben in Kruidenkunde,' zei Marcel, met een vage ondertoon van trots in zijn stem die Harry zelden had gehoord. 'Hij dacht dat ik dit boek misschien leuk zou vinden.'
Marcel laten weten wat professor Stronk had gezegd was een heel tactvolle manier om hem op te beuren, bedacht Harry, want Marcel kreeg uiterst zelden een compliment. Het was iets wat professor Lupos ook gedaan zou kunnen hebben.
Harry en Ron namen hun exemplaren van Ontwasem de Toekomst mee naar de leerlingenkamer, wisten een leeg tafeltje te vinden en begonnen aan hun voorspellingen voor de komende maand. Een uur later waren ze nog maar weinig

opgeschoten, ook al was hun tafel bezaaid met stukken perkament vol berekeningen en symbolen en voelde Harry zich zo duf dat het leek alsof hij een uur lang de walm van professor Zwamdrifts haardvuur had opgesnoven.
'Ik heb echt geen idee waar dit allemaal op slaat,' zei hij, terwijl hij naar de lange lijsten met berekeningen staarde.
'Weet je,' zei Ron, wiens haar recht overeind stond omdat hij er zo vaak gefrustreerd met zijn vingers doorheen had gestreken, 'ik geloof dat het tijd wordt voor onze oude Waarzeggerijtruc.'
'Gewoon alles verzinnen, bedoel je?'
'Precies,' zei Ron, die de berg notities van tafel veegde, zijn veer in de inkt doopte en begon te schrijven.
'Aanstaande maandag,' zei hij druk schrijvend, 'loop ik grote kans een lelijk hoestje op te lopen vanwege de ongunstige conjunctie van Mars en Jupiter.' Hij keek Harry aan. 'Je kent haar toch? Stop er genoeg ellende in en ze tuint er met open ogen in.'
'Nou, oké,' zei Harry, die zijn eerste pogingen verfrommelde en over de hoofden van een groepje druk kwebbelende eerstejaars in het haardvuur gooide. 'Ik vind het best... op maandag loop ik kans op - eh - brandwonden.'
'Dat klopt nog ook,' zei Ron duister. 'Maandag moeten we verder met die Skreeften. Oké, op dinsdag zal ik., eh...'
'Een geliefd bezit kwijtraken,' zei Harry, die Ontwasem de

Toekomst doorbladerde om ideeën op te doen.
'Da's een goeie,' zei Ron, die het vlug opschreef. 'En dat komt door de stand van... eh... Mercurius. En zullen we zeggen dat jij ernstig teleurgesteld wordt door iemand van wie je dacht dat hij je vriend was?'
'Ja... klinkt goed...' zei Harry, die het opschreef. 'En dat komt natuurlijk omdat.... omdat Venus in het twaalfde huis staat.'
'En op woensdag krijg ik op m'n donder bij een vechtpartij.'
'He jammer, ik wilde juist gaan knokken. Nou, goed, dan verlies ik een weddenschap.'
'Ja, je had gewed dat ik die vechtpartij zou winnen...'
Ze bleven een uur lang voorspellingen verzinnen (die alsmaar tragischer afliepen), terwijl er steeds meer leerlingen naar bed gingen en de kamer leger en leger werd. Knikkebeen slenterde naar hen toe, sprong op een lege stoel en staarde Harry ondoorgrondelijk aan, net zoals Hermelien gedaan zou hebben als ze geweten had dat ze hun huiswerk niet goed maakten.
Toen Harry door de kamer staarde en een tegenslag probeerde te bedenken die hij nog niet gebruikt had, zag hij Fred en George bij de muur aan de overkant zitten. Ze hadden hun hoofden bij elkaar, hun ganzenveren in hun hand en schenen samen een stuk perkament te bestuderen. Het was heel ongewoon dat Fred en George zo stilletjes in een hoekje zaten; ze hielden juist van afleiding en waren graag

het luidruchtige middelpunt van alle aandacht. De manier waarop ze over dat perkament gebogen zaten, had iets heimelijks en Harry moest denken aan de keer dat ze samen iets hadden zitten schrijven in Het Nest. Toen had hij gedacht dat het een nieuw bestelformulier was voor Tovertweelings Topfopshop, maar daar zag het nu niet naar uit; dan zouden ze de grap vast en zeker gedeeld hebben met Leo Jordaan. Harry vroeg zich af of het iets te maken had met de inschrijving voor het Toverschool Toernooi.
Terwijl Harry keek, schudde George zijn hoofd, streepte iets door met zijn veer en zei met een zachte stem, die desondanks duidelijk hoorbaar was in de vrijwel verlaten leerlingenkamer: 'Nee - dan is het net of we hem beschuldigen. We moeten voorzichtig zijn...'
Op dat moment keek George op en zag hij Harry staren. Harry grijnsde en ging vlug verder met zijn voorspellingen - hij wilde niet dat George zou denken dat hij hun gesprekken afluisterde. Korte tijd later rolde de tweeling het perkament op, zei welterusten en ging naar bed.
Fred en George waren misschien tien minuten weg toen het portretgat openging en Hermelien naar binnen klauterde. In de ene hand had ze een stapel perkament en in de andere een doos die rammelde. Knikkebeen kwam spinnend op haar af en begon kopjes te geven.
'Hallo,' zei ze. 'Ik ben net klaar!'

'Ik ook!' zei Ron triomfantelijk en hij gooide zijn ganzenveer neer.
Hermelien ging zitten, legde haar spullen op een lege fauteuil en trok Rons voorspellingen naar zich toe.
'Er staat je niet echt een leuke maand te wachten, hè?' zei ze sarcastisch terwijl Knikkebeen zich oprolde op haar schoot.
'Nou, een gewaarschuwd mens telt voor twee,' zei Ron geeuwend.
'Volgens mij verdrink je twee keer,' zei Hermelien.
'O ja?' zei Ron, die zijn voorspellingen bekeek. 'Dan zeg ik wel dat ik een keer vertrapt word door een losgebroken hippogrief.'
'Ligt het er niet erg dik bovenop dat jullie alles verzonnen hebben?' zei Hermelien.
'Hoe durf je!' zei Ron, met gespeelde verontwaardiging. 'We hebben zitten zwoegen als twee Huis-elfen!'
Hermelien trok haar wenkbrauwen op.
'Dat is gewoon een bestaande uitdrukking,' zei Ron haastig.
Harry legde zijn veer ook neer, nadat hij voorspeld had dat hij zou sterven door onthoofding.
'Wat zit er in die doos?' vroeg hij wijzend.
'Grappig dat je dat vraagt,' zei Hermelien, met een vuile blik op Ron. Ze haalde het deksel van de doos en liet de inhoud zien.
De doos bevatte zo'n vijftig badges, allemaal verschillend van

kleur, maar met dezelfde letters: S.H.I.T.
'Shit?' zei Harry, die een badge pakte en hem bekeek. 'Wat moet dat nou weer voorstellen?'
'Niet shit,' zei Hermelien ongeduldig. 'S-H-I-T. Dat betekent Stichting Huis-elf, voor Inburgering en Tolerantie.'
'Nooit van gehoord,' zei Ron.
'Nee, natuurlijk niet,' zei Hermelien kordaat. 'Ik heb hem pas opgericht.'
'O ja?' zei Ron lichtelijk verbaasd. 'Hoeveel leden heb je al?'
'Nou - als jullie meedoen - drie,' zei Hermelien.
'Dus jij denkt dat we graag willen rondlopen met badges met "shit" erop?' zei Ron.
'S-H-I-T!' zei Hermelien opgewonden. 'Eerst wilde ik het Stop de Schandalige Uitbuiting van Onze Magische Medewezens en Strijd voor Verbetering van hun Juridische Positie noemen, maar dat paste niet op de badges. Dat is nu de aanhef van ons manifest geworden.'
Ze duwde de anderen een dikke stapel perkament onder hun neus. 'Ik heb onderzoek gedaan in de bieb. De slavernij van de huis-elf gaat al eeuwen terug. Ik kan gewoonweg niet geloven dat niemand er ooit iets aan gedaan heeft.'
'Hermelien - kun je even luisteren?' zei Ron luid. 'Ze. Vinden. Het. Fijn. Ze vinden het fijn om slaaf te zijn!'
'Op korte termijn,' zei Hermelien, die deed alsof ze Ron niet gehoord had en nog harder praatte dan hij, 'streven we naar

een redelijk loon en behoorlijke arbeidsomstandigheden voor de huis-elf. Op langere termijn willen we de wet op het niet-gebruik van toverstokken veranderen en proberen om een elf op het Departement van Toezicht op Magische Wezens te krijgen, omdat ze schandalig ondervertegenwoordigd zijn.'
'En hoe wou je dat aanpakken?' vroeg Harry.
Ten eerste door leden te werven,' zei Hermelien opgewekt. 'Ik dacht aan twee Sikkels contributie - dan krijg je je badge - en met de opbrengst kunnen we onze foldercampagne bekostigen. Ron, jij bent penningmeester - boven staat een geldblikje. Harry - jij bent secretaris, dus misschien kun je meteen opschrijven wat ik zeg, als de notulen van onze eerste vergadering.'
Er viel een stilte terwijl Hermelien hen glimlachend aankeek en Harry niet goed wist of hij nou boos moest worden op Hermelien of moest lachen bij het zien van Rons gezicht. De stilte werd niet verbroken door Ron, die leek met stomheid geslagen, maar door een zacht tik, tik op het raam. Harry keek naar het venster aan de andere kant van de inmiddels verlaten leerlingenkamer en zag in het maanlicht een sneeuwwitte uil op het raamkozijn zitten.
'Hedwig!' riep hij en hij sprong op uit zijn stoel, rende naar het raam en gooide dat open.
Hedwig vloog naar binnen, zweefde door de kamer en landde

op de tafel, boven op Harry's voorspellingen.
'Dat werd tijd!' zei Harry, die haar haastig volgde.
'Ze heeft antwoord!' zei Ron opgewonden en hij wees op een groezelig stuk perkament dat aan Hedwigs poot gebonden was.
Harry maakte het perkament los, ging zitten en begon te lezen. Hedwig fladderde van de tafel op zijn knie en kraste zacht.
'Wat staat erin?' vroeg Hermelien ademloos.
De brief was heel kort en leek haastig neergekrabbeld. Harry las hem voor:

Harry -
Ik vlieg meteen naar het noorden. Dat nieuws over je litteken is het laatste van een reeks vreemde geruchten die ik gehoord heb. Als je opnieuw last hebt, ga dan meteen naar Perkamentus - ze zeggen dat hij Dwaaloog heeft overgehaald om tijdelijk les te geven en dat betekent dat hij in elk geval de voortekenen ziet, ook al is hij misschien de enige. Ik neem binnenkort contact met je op.
De groeten aan Ron en Hermelien. Wees alert, Harry.
Sirius

Harry keek naar Ron en Hermelien, die hem verbijsterd aanstaarden.
'Vliegt hij naar het noorden?' fluisterde Hermelien. 'Komt hij

terug?'
'Wat voor voortekenen heeft Perkamentus gezien?' zei Ron perplex. 'Wat is er aan de hand, Harry?'
Want Harry had zichzelf zo'n klap op zijn voorhoofd gegeven dat Hedwig verschrikt opvloog van zijn schoot.
'Ik had hem niet moeten schrijven!' zei Harry woedend.
'Waar heb je het over?' zei Ron verbaasd.
'Door die brief van mij denkt hij dat hij terug moet komen!' zei Harry, die met zijn vuist op tafel beukte zodat Hedwig snel op de rugleuning van Rons stoel ging zitten en verontwaardigd kraste. 'Terugkomen, omdat hij denkt dat ik in de problemen zit! Terwijl mij helemaal niets mankeert! En ik heb niks voor je!' snauwde hij tegen Hedwig, die vol verwachting met haar snavel klikte. 'Als je iets wilt eten, ga je maar naar de Uilenvleugel.'
Hedwig keek hem zwaar beledigd aan en vloog naar het open raam. In het voorbijgaan zwiepte ze Harry met haar uitgestrekte vleugel in zijn gezicht.
'Harry...' begon Hermelien sussend.
'Ik ga naar bed,' zei Harry kortaf. 'Ik zie jullie morgenochtend wel.'
Boven, op de slaapzaal, trok hij zijn pyjama aan en stapte in zijn hemelbed, maar hij voelde zich absoluut niet moe.
Als Sirius terugkwam en gearresteerd werd, zou dat Harry's schuld zijn. Waarom had hij niet gewoon zijn mond

gehouden? Een klein pijnscheutje maar en daar had hij direct een drama van gemaakt... was hij maar zo verstandig geweest om het voor zich te houden...
Even later kwam Ron naar boven, maar Harry zei niets tegen hem. Hij bleef een hele tijd naar de donkere hemel van zijn bed staren. Het was doodstil op de slaapzaal en als hij niet zo in beslag was genomen door zijn eigen beslommeringen, zou hij beseft hebben dat het ontbreken van Marcels gebruikelijke gesnurk betekende dat hij niet de enige was die wakker lag.

Hoofdstuk 15

BEAUXBATONS EN KLAMMFELS

De volgende ochtend werd Harry wakker met een compleet uitgedacht plan in zijn hoofd, alsof zijn slapende brein de hele nacht actief was geweest. Hij stond op, kleedde zich aan in het vroege, bleke ochtendlicht, verliet de slaapzaal zonder Ron wakker te maken en ging naar de verlaten leerlingenkamer. Daar pakte hij een vel perkament van de tafel waar zijn huiswerk voor Waarzeggerij nog lag en schreef een brief:

Beste Sirius,
Volgens mij heb ik me gewoon verbeeld dat mijn litteken pijn deed. Ik sliep nog half toen ik mijn vorige brief schreef. Het heeft geen zin om terug te komen, want alles is hier oké. Maak je alsjeblieft geen zorgen, want mijn hoofd voelt volkomen normaal.
Harry

Hij klom door het portretgat, liep door het nog slapende kasteel (alleen gehinderd door Foppe, die halverwege een gang op de vierde verdieping een poging deed om een grote vaas op hem te laten vallen) en arriveerde ten slotte bij de Uilenvleugel, die zich boven in de Westertoren bevond.

De Uilenvleugel was een ronde stenen ruimte, waar het kil en tochtig was omdat er geen glas in de ramen zat. De vloer was bedekt met stro, uilenkeutels en de opgebraakte skeletjes van huis- en veldmuizen. Honderden en nog eens honderden uilen, van alle mogelijke soorten, zaten op stokken die oprezen tot aan het plafond. Bijna alle uilen sliepen, hoewel hier en daar een rond, geelbruin oog Harry verstoord aanstaarde. Hij zag Hedwig tussen een kerkuil en een bosuil zitten en liep haastig naar haar toe, glibberend over de met uitwerpselen bezaaide vloer.

Het duurde een tijdje voor hij Hedwig had overgehaald om wakker te worden en hem aan te kijken, want ze draaide zich steeds om op haar stok en keerde hem haar staart toe. Het was duidelijk dat ze nog altijd woedend was omdat Harry de avond tevoren zo ondankbaar was geweest. Pas toen Harry suggereerde dat ze misschien te moe was en dat hij Ron zou vragen of hij Koekeroekus mocht lenen, stak ze haar poot uit en mocht hij zijn brief daaraan vastbinden.

'Zorg alsjeblieft dat je hem vindt,' zei Harry, die haar rug streelde terwijl hij haar op zijn arm naar een van de gaten in de muur droeg. 'Voor de Dementors dat doen.'

Ze beet hem even in zijn vinger, misschien harder dan ze anders gedaan zou hebben, maar kraste ook zacht en geruststellend. Toen spreidde ze haar vleugels en vloog weg, in het licht van de opkomende zon. Harry keek haar na met

dat vertrouwde, holle gevoel in zijn maag. Hij was er zo van overtuigd geweest dat het antwoord van Sirius zijn zorgen zou verlichten in plaats van vergroten.
'Dat was een leugen, Harry,' bitste Hermelien tijdens het ontbijt, toen hij haar en Ron vertelde wat hij had gedaan. 'Je hebt je helemaal niet verbeeld dat je litteken pijn deed en dat weet je best!'
'Nou en?' zei Harry. 'Ik wil niet dat hij door mijn toedoen weer in Azkaban belandt.'
'Hou erover op!' zei Ron op scherpe toon tegen Hermelien, toen die haar mond opendeed om er tegenin te gaan en wonder boven wonder deed Hermelien er het zwijgen toe.
Harry probeerde zich tijdens de weken daarna niet al te veel zorgen te maken over Sirius. Hij inspecteerde iedere ochtend weliswaar gretig de uilen die de post kwamen bezorgen en 's avonds laat, voor hij in slaap viel, werd hij steevast geplaagd door gruwelijke visioenen van Sirius die in een of ander duister steegje in het nauw was gedreven door Dementors, maar tussen die momenten in probeerde hij zo min mogelijk aan zijn peetvader te denken. Het was jammer dat er geen Zwerkbal was om zijn gedachten af te leiden; niets hielp zo goed tegen zorgen en beslommeringen als een lekkere, inspannende training. Daar stond tegenover dat hun lessen steeds moeilijker en veeleisender werden, vooral Verweer tegen de Zwarte Kunsten.

Tot hun verbazing kondigde professor Dolleman aan dat hij over iedere leerling de Imperiusvloek zou uitspreken, om de uitwerking ervan te demonstreren en om te zien of ze zich ertegen konden verzetten.
'Maar- maar u zei zelf dat dat illegaal is, professor,' zei Hermelien onzeker, toen Dolleman de tafeltjes met een zwaai van zijn toverstok aan de kant schoof, zodat er in het midden van het lokaal een flinke ruimte vrijkwam. 'U zei dat - dat het gebruik tegen een medemens -'
'Perkamentus wil dat ik jullie leer hoe het aanvoelt,' zei Dolleman. Zijn magische oog richtte zich op Hermelien en staarde haar strak en luguber aan. 'Als je liever door schade en schande wijs wordt - doordat iemand die vloek over je uitspreekt om je volledig in zijn macht te krijgen - dan vind ik het best. Je hoeft de rest van de les niet bij te wonen. Ga maar.'
Hij wees met een knoestige vinger naar de deur. Hermelien werd rood en mompelde dat het zo niet bedoeld was en dat ze wilde blijven. Harry en Ron keken elkaar grijnzend aan. Ze wisten dat Hermelien nog liever Fisteldistelpus zou drinken dan zo'n belangrijke les missen.
Dolleman riep de leerlingen een voor een naar voren en sprak de Imperiusvloek over hen uit. Harry keek toe hoe zijn klasgenoten onder invloed van die vloek de merkwaardigste dingen deden. Daan Tomas hinkelde drie keer door het

lokaal terwijl hij het volkslied zong. Belinda Broom imiteerde een eekhoorn. Marcel liet een reeks verbluffende acrobatische toeren zien, die hij nooit gekund zou hebben als hij zichzelf was geweest. Niet een leerling scheen in staat te zijn om zich tegen de vloek te verzetten en ze werden pas weer de oude als Dolleman hem had opgeheven.
'Potter,' gromde Dolleman. 'Jij bent.'
Harry liep naar het midden van het lokaal, naar de plek die Dolleman had leeggeruimd. Dolleman hief zijn toverstok op, wees daarmee op Harry en zei: 'Imperio!
Het was fantastisch. Harry had het gevoel dat hij zweefde. Alle zorgen en gedachten waren uit zijn hoofd weggewist en er bleef alleen een vage, ondefinieerbare blijheid over. Ongelooflijk ontspannen bleef hij staan en hij was zich er slechts vaag van bewust dat iedereen naar hem keek.
En toen hoorde hij de stem van Dolleman. Het was alsof hij van heel ver kwam en ergens in een kamertje van zijn lege brein galmde: Spring op het bureau... spring op het bureau...
Gehoorzaam boog Harry zijn knieën en maakte aanstalten om te springen.
Spring op het bureau...
Maar waarom eigenlijk?
Er klonk nog een klein stemmetje in zijn achterhoofd. Eigenlijk stom om dat te doen, zei het stemmetje.
Spring op het bureau...

Bedankt, maar liever niet, zei het andere stemmetje iets vastbeslotener... nee, daar voel ik eigenlijk helemaal niets voor...
Springen! NU!
Opeens voelde Harry een stekende pijn. Hij had gesprongen, maar tegelijkertijd geprobeerd dat niet te doen en was keihard tegen het bureau geknald. Dat was omgevallen en naar de pijn in zijn benen te oordelen, had hij allebei zijn knieschijven gebroken.
'Kijk, dat is beter!' gromde de stem van Dolleman en plotseling verdween het lege, holle gevoel in Harry's hoofd. Hij herinnerde zich precies wat er gebeurd was en de pijn in zijn knieën scheen twee keer zo erg te worden.
'Kijk, daar mogen jullie een voorbeeld aan nemen... Potter heeft zich verzet! Hij heeft zich verzet en op een haar na gewonnen! Dat doen we nog een keer, Potter, en goed opletten jullie - kijk naar zijn ogen, daar, zie je het? - heel goed, Potter, echt heel goed! Ze zullen jou niet gauw in hun macht krijgen!'
'Als je hem zo hoort praten, zou je denken dat we ieder moment aangevallen kunnen worden,' mompelde Harry, toen hij een uur later moeizaam hobbelend het lokaal verliet (Dolleman had Harry vier keer achter elkaar zijn kunstje laten vertonen, tot hij de vloek volledig van zich af kon zetten).
'Vertel mij wat,' zei Ron, die om de andere stap een

huppelpasje maakte. Hij had veel meer moeite gehad met de vloek dan Harry, ook al had Dolleman hem ervan verzekerd dat hij tegen etenstijd uitgewerkt zou zijn. 'Over paranoïde gesproken...' Ron keek even zenuwachtig over zijn schouder om te controleren of Dolleman werkelijk buiten gehoorsafstand was en vervolgde toen: 'Geen wonder dat ze hem op het Ministerie liever kwijt dan rijk waren. Hoorde je hem tegen Simon zeggen wat hij met de heks heeft gedaan die op 1 april "boe!" in zijn oor riep? En wanneer moeten we in vredesnaam bestuderen hoe we ons tegen de Imperiusvloek kunnen verzetten? We komen nu al om in het werk.'

Alle vierdejaars hadden gemerkt dat ze dit jaar duidelijk meer huiswerk kregen. Professor Anderling legde uit waarom, toen de hele klas kreunde nadat ze een berg werk voor Gedaanteverwisselingen had opgegeven.

'Jullie beginnen nu aan een uiterst belangrijke fase in jullie magische educatie!' zei ze, terwijl haar ogen dreigend fonkelden achter haar vierkante bril. 'Dadelijk gaan jullie op voor jullie S.L.IJ.M.B.A.L.len -'

'Dat is pas in het vijfde jaar!' zei Daan Tomas verontwaardigd.

'Misschien, Tomas, maar jullie moeten nog heel veel leren voor het zover is! Juffrouw Griffel is de enige in deze klas die erin is geslaagd een egel in een behoorlijk speldenkussen te veranderen. Ik hoef je er hopelijk niet op te wijzen dat jouw speldenkussen zich nog steeds angstig oprolt als iemand ook

maar met een speld in de buurt komt, Tomas!'
Hermelien, die opnieuw een beetje rood was geworden, deed haar best om niet al te zelfvoldaan te kijken.
Harry en Ron lachten zich dood toen professor Zwamdrift hun tijdens hun eerstvolgende les Waarzeggerij het hoogste cijfer gaf voor hun huiswerk. Ze las grote stukken van hun voorspellingen voor en complimenteerde hen omdat ze al die gruwelen zo moedig accepteerden - maar het lachen verging hun toen professor Zwamdrift vroeg of ze het volgende maand nog een keer wilden doen; het werd steeds moeilijker om voldoende catastrofes te verzinnen.
Ondertussen liet professor Kist, de geest die les gaf in Geschiedenis van de Toverkunst, hen wekelijks opstellen schrijven over de Koboldopstanden van de achttiende eeuw. Sneep dwong hen om onderzoek te doen naar tegengiffen en dat namen ze heel serieus, omdat hij had laten doorschemeren dat hij rond Kerstmis misschien een leerling zou vergiftigen om te kijken of hun tegengif werkte. Professor Banning wilde dat ze drie extra boeken lazen als voorbereiding op hun les Sommeerspreuken.
Zelfs Hagrid zorgde voor nog meer werk. De Schroeistaartige Skreeften groeiden als kool, zeker als je bedacht dat nog steeds niemand wist wat ze nou eigenlijk aten. Hagrid vond het prachtig en opperde dat de leerlingen misschien om de andere avond naar zijn huisje konden komen, om de

Skreeften te observeren en aantekeningen te maken over hun buitengewone gedrag.
'Dat verdom ik,' zei Draco Malfidus botweg, toen Hagrid dat voorstelde met de air van een kerstman die een extra fraai cadeau uit zijn zak met speelgoed haalt. 'Dank je feestelijk. Ik zie die smerige beesten tijdens de lessen al meer dan genoeg.'
Hagrids glimlach stierf weg.
'Je doet wat je gezegd wordt,' gromde hij, 'of anders zal ik 't voorbeeld van professor Dolleman 'ns volgen... ik hoorde dat je een hartstikke goeie fret was, Malfidus.'
De Griffoendors schaterden en Malfidus werd rood van woede, maar blijkbaar was de herinnering aan Dollemans straf nog zo pijnlijk dat hij niets terug durfde te zeggen. Harry, Ron en Hermelien keerden na afloop van de les in een opperbest humeur terug naar het kasteel; het feit dat Malfidus door Hagrid op zijn nummer was gezet was extra bevredigend omdat Malfidus vorig jaar zijn uiterste best had gedaan om Hagrid te laten ontslaan.
Toen ze in de hal kwamen, konden ze niet verder omdat zich daar een hele menigte leerlingen verzameld had, rond een groot bord dat onder aan de marmeren trap was geplaatst.
Ron, de langste van de drie, ging op zijn tenen staan zodat hij over de hoofden van de mensen voor hen kon kijken. Hij las hardop voor wat er op het bord stond.

TOVERSCHOOL TOERNOOI

De afvaardigingen van Beauxbatons en Klammfels arriveren vrijdag 30 oktober om zes uur 's avonds. De laatste les van die dag wordt met een halfuur ingekort –

'Geweldig!' zei Harry. 'Vrijdag is Toverdranken onze laatste les! Dan heeft Sneep geen tijd om ons allemaal te vergiftigen!'

Nadat alle leerlingen hun tassen en boeken hebben teruggebracht naar hun slaapzaal, verzamelen ze zich voor het kasteel om onze gasten te begroeten, voorafgaand aan het Welkomstmaal.

'Dat is al over een week!' zei Ernst Marsman van Huffelpuf, die zich met glanzende ogen tussen de leerlingen door wurmde. 'Zou Carlo het al weten? Ik denk dat ik het even ga zeggen...'

'Carlo?' zei Ron niet begrijpend terwijl Ernst vlug wegliep.

'Kannewasser,' zei Harry. 'Hij zal zich wel willen inschrijven voor het Toernooi.'

'Moet die idioot kampioen van Zweinstein worden?' zei Ron, terwijl ze zich door de luidruchtige menigte een weg baanden naar de trap.

'Hij is helemaal geen idioot. Je hebt alleen een hekel aan hem omdat hij Griffoendor heeft verslagen met Zwerkbal,' zei Hermelien. 'Ik heb gehoord dat hij een heel goede leerling is

- en hij is klassenoudste!'
Ze zei het op een toon alsof dat laatste de doorslag gaf.
'Je vindt hem alleen maar aardig omdat hij knap is!' zei Ron schamper.
'Pardon? Ik vind mensen niet alleen aardig omdat ze toevallig knap zijn!' zei Hermelien verontwaardigd.
Ron stootte een scherp nephoestje uit dat verdacht veel klonk als 'Smalhart!'
De verschijning van het bord in de hal liet de bewoners van het kasteel niet onberoerd. De hele week werd bijna nergens anders over gepraat: overal waar Harry kwam, ging het over het Toverschool Toernooi. Geruchten verspreidden zich net zo snel onder de leerlingen als besmettelijke bacteriën: geruchten over wie zou proberen om tot kampioen van Zweinstein gekozen te worden, wat het Toernooi precies inhield en waarin de leerlingen van Beauxbatons en Klammfels verschilden van die van Zweinstein.
Harry merkte dat het kasteel ook extra grondig werd schoongemaakt. Verscheidene groezelige portretten waren schoongeschrobd, tot ongenoegen van de personen op het doek, die duister mompelend onderuitgezakt in hun lijsten zaten en hun glimmende roze gezichten betastten. De harnassen blonken opeens en bewogen zonder te piepen en Argus Vilder, de conciërge, foeterde leerlingen die vergaten hun voeten te vegen zo verschrikkelijk uit dat twee eerstejaars

hysterisch werden van schrik.
Ook andere stafleden maakten een nogal gespannen indruk.
'Lubbermans, laat alsjeblieft niet in het bijzijn van iemand van Klammfels merken dat je niet eens tot een simpele Wisselspreuk in staat bent!' blafte professor Anderling na een uitzonderlijk moeizame les, waarbij Marcel per ongeluk zijn eigen oren op een cactus had getransplanteerd.
Toen ze op de ochtend van 30 oktober naar beneden gingen om te ontbijten, zagen ze dat de Grote Zaal 's nachts uitbundig versierd was. Aan de muren hingen reusachtige zijden banieren, die de verschillende afdelingen van Zweinstein symboliseerden - rood met een gouden leeuw voor Griffoendor, blauw met een bronzen adelaar voor Ravenklauw, geel met een zwarte das voor Huffelpuf en groen met een zilveren slang voor Zwadderich. Achter de Oppertafel hing de grootste banier van allemaal, met het wapen van Zweinstein, waarop leeuw, adelaar, das en slang verenigd waren rond een grote letter 'Z'.
Harry, Ron en Hermelien zagen Fred en George aan de tafel van Griffoendor zitten. Opnieuw - en hoogst ongebruikelijk - zaten ze een eindje van de andere leerlingen af en praatten zachtjes met elkaar. Ron liep naar hen toe, met de anderen op zijn hielen.
Ja, echt waardeloos,' zei George somber tegen Fred. 'Maar als hij niet persoonlijk met ons wil praten, moeten we hem die

brief toch maar sturen. Of we drukken hem gewoon in z'n hand. Hij kan ons moeilijk eeuwig blijven ontwijken.'
'Wie probeert jullie te ontwijken?' vroeg Ron, die naast hen ging zitten.
'Deed jij dat maar,' zei Fred, blijkbaar geïrriteerd omdat ze gestoord werden.
'En wat is er zo waardeloos?' vroeg Ron aan George.
'Dat ons kleine broertje zo'n nieuwsgierig rotjoch is,' zei George.
'En, hebben jullie ideeën voor het Toverschool Toernooi?' vroeg Harry. 'Hebben jullie al uitgevogeld hoe jullie toch mee kunnen doen?'
'Ik heb aan Anderling gevraagd hoe die kampioenen worden gekozen, maar ze liet niks los,' zei George teleurgesteld. 'Ze zei dat ik m'n mond moest houden en verdergaan met het transformeren van m'n wasbeer.'
'Ik ben benieuwd wat die opdrachten inhouden,' zei Ron peinzend. 'Ik wed dat wij ze aan zouden kunnen, Harry. We hebben al eerder gevaarlijke dingen gedaan...'
'Maar niet in het bijzijn van een jury,' zei Fred. 'Volgens Anderling krijgen de kampioenen meer of minder punten toegewezen, afhankelijk van hoe goed ze een opdracht volbracht hebben.'
'Wie zit er in die jury?' vroeg Harry.
'Nou, in elk geval de hoofden van de deelnemende scholen,'

zei Hermelien en iedereen keek haar verbaasd aan, 'omdat die alledrie gewond raakten tijdens het Toernooi van 1792, toen een basilisk die de kampioenen moesten vangen amok maakte.'
Ze zag iedereen kijken en zei met haar gebruikelijke air van ongeduld als weer eens bleek dat verder niemand dezelfde boeken had gelezen als zij: 'Dat staat allemaal in Een Beknopte Beschrijving van Zweinstein. Al klopt die titel niet helemaal. Eigenlijk zou het "Een Gecensureerde Beknopte Beschrijving van Zweinstein" moeten heten. Of "Een Uiterst Bevooroordeelde en Selectieve Beschrijving van Zweinstein, Waarin de Onaangename Aspecten van de School Verdoezeld Zijn".'
'Waar heb je het in vredesnaam over?' zei Ron, hoewel Harry wist wat er ging komen.
'Huis-elfen!' zei Hermelien luid en Harry's vermoedens werden bevestigd. 'Een Beknopte Beschrijving van Zweinstein is meer dan duizend pagina's dik, maar nergens wordt met ook maar een woord gerept over het feit dat we medeplichtig zijn aan de onderdrukking van wel honderd slaven!'
Harry schudde zijn hoofd en concentreerde zich op zijn roereieren. Het gebrek aan enthousiasme van Ron en hem had Hermeliens voornemen om gerechtigheid te eisen voor de Huis-elfen er beslist niet minder op gemaakt. Ze hadden weliswaar allebei twee Sikkels neergeteld voor een S.H.I.T.-

badge, maar alleen om Hermelien tevreden te stellen. Zo bekeken waren die Sikkels weggegooid geld geweest; Hermelien was er zo mogelijk nog fanatieker door geworden. Nadat Harry en Ron betaald hadden, zeurde ze constant dat ze hun badge moesten dragen en anderen moesten overhalen om dat ook te doen. Bovendien had ze de gewoonte gekregen om 's avonds met een rammelend geldblikje door de leerlingenkamer van Griffoendor te gaan, iedereen in een hoek te drijven en dan het blikje onder hun neus te duwen.
'Jullie beseffen hopelijk toch wel dat jullie bedden worden opgemaakt, jullie haardvuren worden aangestoken, jullie klaslokalen worden schoongemaakt en jullie eten wordt bereid door magische wezens die daar niet voor betaald krijgen en die in feite slaven zijn?' zei ze fel.
Sommigen, zoals Marcel, betaalden gauw om van Hermeliens boze tirades af te zijn. Een paar leerlingen leken wel lichtelijk geïnteresseerd in wat ze te zeggen had, maar voelden er niets voor om een actievere rol te spelen bij de campagne. De meesten beschouwden de hele zaak als een grap.
Ron sloeg zijn ogen ten hemel en keek naar het plafond, waaraan een herfstig zonnetje straalde en Fred had plotseling grote aandacht voor zijn gebakken spek (de tweeling had geweigerd een S.H.I.T.-badge te kopen). George boog zich echter naar Hermelien toe.
'Hoor eens, Hermelien, ben je zelf ooit in de keukens

geweest?'
'Nee, natuurlijk niet,' zei Hermelien kortaf. 'Ik denk niet dat ze graag hebben dat leerlingen -'
'Nou, wij wel,' viel George haar in de rede en hij wees op Fred. 'Zo vaak, om eten te jatten. En we hebben die Huiselfen gezien en ze zijn gelukkig! Ze vinden dat ze het mooiste baantje ter wereld hebben -'
'Alleen omdat ze gehersenspoeld zijn en niet beter weten!' begon Hermelien verhit, maar haar woorden werden overstemd door het geruis dat de binnenkomst van de postuilen aankondigde. Harry keek op en zag Hedwig naar hem toe vliegen. Hermelien deed er abrupt het zwijgen toe; Ron en zij keken ongerust toe terwijl Hedwig fladderend op Harry's schouder landde, haar vleugels vouwde en vermoeid haar poot uitstak.
Harry maakte het antwoord van Sirius los en bood Hedwig zijn spekzwoerdjes aan, die ze dankbaar opat. Nadat hij eerst had vastgesteld dat Fred en George verdiept waren in een nieuwe discussie over het Toverschool Toernooi, las Harry de brief van Sirius fluisterend aan Ron en Hermelien voor.

Leuk geprobeerd, Harry.
Ik ben weer in het land, maar goed verscholen. Ik wil dat je me op de hoogte houdt van alles wat er op Zweinstein gebeurt. Gebruik niet steeds Hedwig, maar stuur steeds

andere uilen en maak je over mij geen zorgen. Wees liever zelf voorzichtig en vergeet niet wat ik gezegd heb over je litteken.
Sirius

'Waarom moet je andere uilen gebruiken?' vroeg Ron zacht.
'Hedwig valt te veel op,' zei Hermelien meteen. 'Ze springt in het oog. Een sneeuwuil die steeds terugkeert naar de plaats waar Sirius zich schuilhoudt... ik bedoel, het zijn geen inheemse vogels, hè?'
Harry rolde de brief op en stak die in zijn gewaad, terwijl hij zich afvroeg of hij zich nu minder zorgen maakte dan eerst of juist meer. Het feit dat Sirius was teruggekeerd zonder betrapt te worden was een goed teken en hij kon niet ontkennen dat de wetenschap dat Sirius in de buurt was geruststellend werkte; nu hoefde hij in elk geval niet meer zo lang op antwoord te wachten als hij hem schreef.
'Bedankt, Hedwig,' zei hij en hij streelde haar. Ze kraste slaperig, doopte haar snavel even in zijn beker sinaasappelsap en vloog toen weg. Het was duidelijk dat ze erg verlangde naar een lekker lang tukje in de Uilenvleugel.
Er heerste die dag een aangename, verwachtingsvolle sfeer. Niemand was echt met zijn hoofd bij de les, want iedereen was veel meer geïnteresseerd in de afvaardigingen van Beauxbatons en Klammfels die 's avonds zouden arriveren;

zelfs Toverdrankles was draaglijker dan gewoonlijk, omdat het een halfuur korter duurde. Toen de vervroegde bel ging, haastten Harry, Ron en Hermelien zich naar de toren van Griffoendor, deponeerden daar hun boeken en schooltassen, deden hun mantel aan en holden de trappen af naar de hal.
De afdelingshoofden lieten hun leerlingen rijen vormen.
'Wemel, zet je hoed recht,' blafte Professor Anderling tegen Ron. 'Juffrouw Patil, haal dat belachelijke ding uit uw haar.'
Nijdig verwijderde Parvati een grote decoratieve vlinder van het puntje van haar vlecht.
'Volg mij,' zei professor Anderling. 'Eerstejaars voorop... niet duwen...'
Ze liepen in ganzenpas het bordes af en vormden een rij voor het kasteel. Het was een kille, heldere avond; het schemerde al en een bleke, haast transparante maan glom boven het Verboden Bos. Harry, die tussen Ron en Hermelien stond, op de vierde rij, zag Dennis Krauwel letterlijk rillend van verwachting tussen de andere eerstejaars staan.
'Bijna zes uur,' zei Ron, die eerst op zijn horloge keek en toen naar de oprijlaan tuurde die naar de toegangspoort leidde. 'Hoe zouden ze komen? Met de trein?'
'Dat lijkt me sterk,' zei Hermelien.
'Hoe dan? Op bezemstelen?' suggereerde Harry, die naar de sterrenhemel keek.
'Dat denk ik niet... te ver...'

'Per Viavia, dan?' opperde Ron. 'Of ze zouden kunnen Verschijnselen - misschien mag dat in hun land wel als je jonger bent dan zeventien.'
'Je kunt niet Verschijnselen op het terrein van Zweinstein, Ron. Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen?' zei Hermelien ongeduldig.
Ze lieten hun blik opgewonden over het steeds donker wordende terrein gaan, maar er was niets te zien; alles was doodstil en precies zoals altijd. Harry begon het koud te krijgen. Hij wou dat ze een beetje opschoten... misschien hadden die buitenlandse studenten een dramatische entree in gedachten... hij herinnerde zich wat meneer Wemel op het kampeerterrein had gezegd, vlak voor de Zwerkbalfinale - 'Het is ook altijd hetzelfde liedje - als we onder ons zijn, moeten we proberen elkaar de loef af te steken...'
Plotseling riep Perkamentus, die samen met de andere leraren op de achterste rij stond: 'Aha! Daar komt de afvaardiging van Beauxbatons, als ik me niet vergis!'
'Waar?' zeiden een hoop leerlingen gretig en ze keken allemaal in verschillende richtingen.
'Daar!' schreeuwde een zesdejaars en hij wees naar de hemel boven het Verboden Bos.
Iets groots, veel groter dan een bezemsteel - of zelfs honderd bezemstelen bij elkaar - suisde door de donkerblauwe lucht op het kasteel af en werd gestaag groter.

'Een draak!' krijste een eerstejaars die volledig in paniek raakte.
'Doe niet zo stom... het is een vliegend huis!' zei Dennis Krauwel.
Dennis had het bijna goed... toen het reusachtige zwarte silhouet over de boomtoppen van het Verboden Bos scheerde en beschenen werd door het licht dat door de kasteelramen viel, zagen ze dat het een gigantische, kobaltblauwe koets was, zo groot als een fors huis, die werd voortgetrokken door twaalf gevleugelde, goudkleurige paarden die zo groot waren als olifanten.
De voorste drie rijen met leerlingen deinsden achteruit toen de voortsnellende koets verder en verder daalde en met enorme snelheid de landing inzette. Met een oorverdovende dreun, zodat Marcel van schrik achteruit sprong en de tenen van een vijfdejaars van Zwadderich plette, kwamen de hoeven van de paarden, die groter waren dan etensborden, op de grond neer. Een tel later landde het rijtuig, dat op en neer stuitte op zijn immense wielen terwijl de gouden paarden met hun enorme koppen zwaaiden en met hun grote, vurige rode ogen rolden.
Harry had nog net tijd om te zien dat de deur van de koets versierd was met een wapenschild (twee gekruiste gouden toverstokken, die allebei drie sterren uitstootten) en toen ging het portier open.

Een jongen in een lichtblauw gewaad sprong uit de koets, boog zich voorover, morrelde aan iets op de vloer van de koets en vouwde een gouden trapje uit. Hij deed snel en eerbiedig een stap achteruit en Harry zag dat er een glanzende zwarte schoen met hoge hak uit de koets werd gestoken, een schoen die het formaat had van een kindersleetje en die vrijwel onmiddellijk gevolgd werd door de grootste vrouw die hij ooit had gezien. De reden voor de omvang van de koets en de paarden werd meteen duidelijk en een paar leerlingen snakten naar adem.

Harry kende maar een persoon die net zo groot was als deze vrouw en dat was Hagrid; zo te zien ontliepen ze elkaar nauwelijks een centimeter. Desondanks - misschien omdat hij aan Hagrid gewend was - leek de omvang van de vrouw (die nu onder aan het trapje stond en naar de verzamelde leerlingen keek, die haar met grote ogen aanstaarden) veel onnatuurlijker. Toen ze het licht instapte dat door de open voordeuren scheen, zagen ze dat ze een knap gezicht had, met een olijfbruine huid, grote, zwarte, glanzende ogen en een vrij forse, kromme neus. Haar haar was naar achteren gekamd en vormde een glanzende knot in haar hals; ze was van top tot teen in zwart satijn gehuld en schitterende opalen fonkelden om haar hals en aan haar dikke vingers.

Perkamentus begon te klappen; de leerlingen volgden zijn voorbeeld en applaudisseerden ook en velen gingen op hun

tenen staan om de vrouw beter te kunnen bekijken.
Haar gezicht ontspande zich tot een gracieuze glimlach en ze liep naar Perkamentus en stak een fonkelende hand uit. Perkamentus zelf was ook lang, maar hoefde desondanks nauwelijks te buigen om haar hand te kussen.
'M'n beste madame Mallemour,' zei hij. 'Welkom op Zweinstein.'
'Perc-a-mentous,' zei madame Mallemour met een diepe stem. 'Alles ies goed met je, 'oop iek?'
'Meer dan uitstekend, dank u,' zei Perkamentus.
'Mijn leerlingen,' zei madame Mallemour, die met een van haar reusachtige handen achteloos naar de koets gebaarde.
Harry, wiens aandacht volledig in beslag was genomen door madame Mallemour, zag nu dat er een stuk of twaalf jongens en meisjes - die zo te zien allemaal rond de zeventien en achttien waren - uit de koets waren gestapt en nu achter madame Mallemour stonden. Ze rilden, wat niet zo vreemd was omdat hun gewaden van dunne zijde leken te zijn gemaakt en er niet een een mantel droeg. Een paar hadden sjaals en omslagdoeken om hun hoofd gedaan. Te oordelen naar het weinige dat Harry van hun gezichten kon onderscheiden (ze stonden in de enorme schaduw van madame Mallemour), staarden ze nogal weifelend omhoog naar Zweinstein.
'Ies Karkarov er al?' vroeg madame Mallemour.

'Hij kan elk moment komen,' zei Perkamentus. 'Wilt u hier wachten om hem te begroeten of gaat u liever naar binnen om wat warmer te worden?'
'Naar binnen, denk iek,' zei madame Mallemour. 'Maar de paarden -'
'Onze leraar Verzorging van Fabeldieren zal zich graag over hen ontfermen zodra hij een klein probleempje heeft opgelost dat is veroorzaakt door enkele van de - eh - andere wezens die hij onder zijn hoede heeft,' zei Perkamentus.
'Skreeften,' mompelde Ron grijnzend tegen Harry.
'Mijn paarden moeten nogal - krachtieg aankepakt worden,' zei madame Mallemour, die blijkbaar betwijfelde of zelfs de leraar Verzorging van Fabeldieren op Zweinstein dat wel zou aankunnen. 'Ze zijn 'eel sterk...'
'Ik kan u verzekeren dat Hagrid geen moeite met ze zal hebben,' zei Perkamentus glimlachend.
'Goed dan,' zei madame Mallemour met een lichte buiging. 'En zou u tegen die 'Agrid willen zeggen dat de paarden alleen de allerbeste maltwhisky drienken?'
'Daar zal ik voor zorgen,' zei Perkamentus, die ook boog.
'Kom,' zei madame Mallemour gebiedend tegen haar leerlingen en de studenten van Zweinstein gingen opzij, zodat de afvaardiging van Beauxbatons het bordes kon bereiken.
'Hoe groot moeten de paarden van Klammfels dan wel niet zijn?' zei Simon Filister tegen Harry en Ron, terwijl hij zich

voor Belinda en Parvati langs boog.
'Nou, als ze nog groter zijn, denk ik dat zelfs Hagrid ze niet aankan,' zei Harry. 'Als hij tenminste niet is opgevreten door z'n Skreeften. Ik vraag me af wat er met die beesten aan de hand is?'
'Misschien zijn ze ontsnapt,' zei Ron hoopvol.
'Zeg dat alsjeblieft niet,' zei Hermelien rillend. 'Stel je voor dat die monsters vrij rondlopen op het terrein...'
Een beetje bibberend wachtten ze op het gezelschap van Klammfels. De meeste mensen tuurden hoopvol naar de hemel. Een paar minuten lang werd de stilte alleen verbroken door de reusachtige paarden van madame Mallemour, die snoven en met hun hoeven stampten, maar toen -
'Hoor jij ook wat?' vroeg Ron plotseling.
Harry luisterde; een merkwaardig, griezelig geluid kwam aandrijven vanuit het duister; een gedempt gerommel en geslurp, alsof een gigantische stofzuiger zich over een rivierbedding voortbewoog...
'Het meer!' schreeuwde Leo Jordaan. 'Moet je het meer zien!'
Vanaf hun positie bij het bordes, boven aan de glooiende gazons die uitkeken over de rest van het terrein, hadden ze een goed zicht op het gladde zwarte oppervlak van het meer - alleen was dat oppervlak opeens niet glad meer. Diep in het meer roerde zich iets; enorme bellen stegen op, golven spoelden over de modderige oevers - en toen verscheen

precies in het midden van het meer een grote draaikolk, alsof er een gigantische stop uit de bodem was getrokken...
Iets wat een lange zwarte paal leek, steeg langzaam op uit het hart van de draaikolk... en toen zag Harry touwen en tuig...
'Het is een mast!' zei hij tegen Ron en Hermelien.
Traag en indrukwekkend rees het schip uit het water op, glanzend in het maanlicht. Het leek merkwaardig ijl en skeletachtig, alsof het een gelicht wrak was en de doffe, wazige lichten die glimmerden achter de patrijspoorten waren net spookachtige ogen. Met een luid geklots kwam het schip ten slotte helemaal boven water uit, bleef even deinen en gleed toen naar de wal. Een paar tellen later hoorden ze de plons van een anker dat werd uitgegooid en de plof van een loopplank die werd neergelaten.
Er gingen mensen van boord; ze zagen hoe hun silhouetten de verlichte patrijspoorten passeerden. Het viel Harry op dat ze allemaal min of meer het postuur van Korzel en Kwast hadden... maar toen ze dichterbij kwamen, in het licht dat vanuit de hal over de gazons scheen, zag hij dat die vierkante bouw in werkelijkheid te wijten was aan het feit dat ze dikke mantels van een of ander harig, warrig bont droegen. De man die hen voorging naar het kasteel droeg een heel ander soort bont; glad en zilvergrijs, net als zijn haar.
'Perkamentus!' riep hij joviaal terwijl hij over het glooiende gazon naar het bordes liep. 'Hoe maak je het, beste kerel, hoe

maak je het?'
'Uitmuntend, professor Karkarov, dank u,' antwoordde Perkamentus.
Karkarov had een nogal vettige, zalvende stem; toen hij het licht bij de voordeuren instapte, zagen ze dat hij lang en mager was, net als Perkamentus, maar zijn witte haar was kort en zijn sikje (dat eindige in een kleine krul) kon zijn zwakke kin niet helemaal verbergen. Hij pakte de hand van Perkamentus met beide handen beet.
'M'n geliefde Zweinstein,' zei hij, terwijl hij omhoogkeek naar het kasteel en glimlachte; zijn tanden waren nogal geel en Harry zag dat zijn glimlach zich niet uitstrekte tot zijn ogen, die kil en berekenend waren. 'Wat fantastisch om terug te zijn, echt fantastisch... Viktor, kom, vooruit, de warmte in... dat vind je toch niet erg, Perkamentus? Viktor heeft een lichte neusverkoudheid...'
Karkarov wenkte een van zijn leerlingen en toen die voorbijkwam, ving Harry een glimp op van een grote, kromme neus en dikke zwarte wenkbrauwen. Hij had de stomp die Ron hem tegen zijn arm gaf of de woorden die hij in zijn oor siste niet nodig om dat profiel te herkennen.
'Harry - dat is Kruml!'

Hoofdstuk 16

DE VUURBEKER

Ik kan het gewoonweg niet geloven!' zei Ron verbijsterd terwijl de leerlingen van Zweinstein in ganzenpas het bordes opliepen, achter het gezelschap van Klammfels aan. 'Kruml, Harry! Viktor Kruml!'
'Allemachtig, Ron, het is alleen maar een Zwerkbalspeler,' zei Hermelien.
'Alleen maar een Zwerkbalspeler?' zei Ron, alsof hij zijn oren niet kon geloven. 'Hermelien - Kruml is een van de allerbeste Zoekers ter wereld! Ik had geen idee dat hij nog op school zat!'
Toen ze met de andere leerlingen van Zweinstein door de hal liepen, op weg naar de Grote Zaal, zag Harry Leo Jordaan op en neer springen om een glimp te kunnen opvangen van Krumls achterhoofd. Meerdere zesdejaarsstudentes zochten al lopend verwoed in hun zakken - 'O, niet te geloven! Ik heb niet een ganzenveer bij me.' 'Denk je dat hij m'n hoed zou willen signeren met lippenstift?'
'Nou ja,' zei Hermelien verheven, toen ze de meisjes passeerden die kibbelden om de lippenstift.

'Ik vraag hem ook om een handtekening, als ik de kans krijg,' zei Ron. 'Je hebt toevallig toch geen veer bij je, Harry?'
'Nee, die zitten allemaal boven in m'n schooltas,' zei Harry.
Ze liepen naar de tafel van Griffoendor en gingen zitten, Ron tegenover de deur, omdat Kruml en zijn medeleerlingen daar nog steeds stonden te dralen. Blijkbaar wisten ze niet waar ze moesten gaan zitten. De leerlingen van Beauxbatons hadden aan de tafel van Ravenklauw plaatsgenomen en staarden met sombere gezichten door de Grote Zaal. Twee of drie hadden nog steeds sjaals en omslagdoeken om hun hoofd.
'Zo koud is het nou ook weer niet,' zei Hermelien geïrriteerd. 'Waarom hebben ze geen mantels bij zich?'
'Hierzo! Kom hier zitten!' siste Ron. 'Hierzo! Hermelien, schuif op, maak eens een beetje plaats -'
'Wat?'
'Te laat!' zei Ron teleurgesteld.
Viktor Kruml en zijn medeleerlingen waren aan de tafel van Zwadderich gaan zitten. Harry zag dat Malfidus, Korzel en Kwast heel erg in hun sas waren en terwijl hij keek, boog Malfidus zich naar Kruml toe om met hem te praten.
'Ja, Malfidus, slijm maar lekker!' zei Ron schamper. 'Ik wil wedden dat Kruml hem meteen doorheeft... hij wordt vast ziek van al die hielenlikkers... waar zouden ze slapen, Harry? We zouden kunnen vragen of ze bij ons op de slaapzaal willen komen... ik wil Kruml best m'n bed lenen, dan neem ik

wel een stretcher of zo.'
Hermelien snoof.
'Ze zien er heel wat opgewekter uit dan die lui van Beauxbatons,' zei Harry.
De leerlingen van Klammfels deden hun dikke bontmantels uit en keken geïnteresseerd naar het donkere, met sterren bezaaide plafond; enkelen pakten de gouden borden en bekers op en bekeken ze, blijkbaar nogal onder de indruk.
Aan de Oppertafel schoof Vilder, de conciërge, extra stoelen bij. Ter ere van de gelegenheid droeg hij zijn schimmelige oude jacquet. Harry zag tot zijn verbazing dat Vilder vier extra stoelen neerzette, twee aan elke kant van Perkamentus.
'Maar er zijn maar twee personen extra,' zei Harry. 'Waarom zet Vilder dan vier stoelen neer? Wie komen er nog meer?'
'Watte?' zei Ron vaag, nog steeds gretig naar Kruml starend.
Toen alle leerlingen aan hun afdelingstafels zaten, kwamen de docenten binnen, die achter elkaar naar de Oppertafel liepen. De rij werd gesloten door professor Perkamentus, professor Karkarov en madame Mallemour.
Zodra hun schoolhoofd verscheen, sprongen de leerlingen van Beauxbatons overeind. Een paar studenten van Zweinstein lachten, maar daar trokken de mensen van Beauxbatons zich niets van aan en ze gingen pas weer zitten toen madame Mallemour links van Perkamentus had plaatsgenomen. Perkamentus bleef echter staan en er viel een

stilte in de Grote Zaal.
'Goedenavond, dames, heren, spoken en - in het bijzonder - gasten,' zei Perkamentus, die hartelijk glimlachte tegen de buitenlandse studenten. 'Met groot genoegen heet ik u welkom op Zweinstein. Ik hoop en verwacht dat uw verblijf hier comfortabel en aangenaam zal zijn.'
Een van de meisjes van Beauxbatons, dat nog steeds een sjaal om haar hoofd had, lachte onmiskenbaar honend.
'Niemand dwingt je om te blijven!' fluisterde Hermelien gepikeerd.
'Het Toernooi wordt na afloop van het feestmaal officieel geopend,' zei Perkamentus. 'Ik nodig iedereen uit om te eten, te drinken en zich thuis te voelen!'
Hij ging zitten en Harry zag dat Karkarov zich direct naar hem toeboog en een gesprek met hem aanknoopte.
De schalen op tafel vulden zich zoals gewoonlijk met voedsel en het was alsof de Huis-elfen in de keukens alle remmen hadden losgegooid; Harry zag een grotere verscheidenheid aan gerechten dan ooit tevoren, waaronder beslist diverse buitenlandse.
'Wat is dat?' zei Ron en hij wees op een grote terrine met een soort soep van vis en schelpdieren, die naast een enorme vleespastei stond.
'Bouillabaisse,' zei Hermelien.
'Gezondheid!' zei Ron.

'Dat is Frans,' zei Hermelien. 'Ik heb het vorig jaar zomer gegeten, op vakantie. Het is heel lekker.'
'Dat zal best,' zei Ron, die een flink stuk bloedworst opschepte.
Om de een of andere reden leek de Grote Zaal veel voller dan gewoonlijk, ook al waren er hoogstens twintig extra leerlingen aanwezig; misschien kwam dat omdat hun verschillend gekleurde uniformen zo scherp afstaken tegen de zwarte gewaden van Zweinstein. Nu de leerlingen van Klammfels hun bontmantels hadden uitgedaan, bleek dat hun gewaden een diepe, bloedrode kleur hadden.
Pas twintig minuten na aanvang van het feestmaal kwam Hagrid de zaal binnenschuifelen door de deur achter de Oppertafel. Hij ging zo onopvallend mogelijk op zijn plaatsje aan het eind van de tafel zitten en zwaaide naar Harry, Ron en Hermelien met een hand die dik in het verband zat.
'Alles goed met de Skreeften, Hagrid?' riep Harry.
'Ken niet beter,' riep Hagrid vrolijk terug.
'Dat wil ik best geloven,' zei Ron zacht. 'Volgens mij hebben ze eindelijk iets gevonden dat ze lekker vinden: Hagrids vingers.'
Op dat moment zei een stem: 'Pardon, wilt u nog meer van le bouillabaisse?'
Het was het meisje van Beauxbatons dat gelachen had tijdens de toespraak van Perkamentus. Ze had eindelijk haar sjaal

afgedaan en haar lange, weelderige, zilverblonde haar kwam bijna tot aan haar middel. Ze had grote, donkerblauwe ogen en een heel wit, regelmatig gebit.
Ron werd paars. Hij staarde haar aan en deed zijn mond open om iets te zeggen, maar stootte alleen een flauw, gorgelend geluidje uit.
'Nee, neem maar mee,' zei Harry, die de terrine naar het meisje toeschoof.
'Jullie 'ebben genoeg ge'ad?'
'Ja,' zei Ron ademloos. 'Ja, het was heerlijk.'
Het meisje pakte de terrine en droeg hem voorzichtig naar de tafel van Ravenklauw. Ron staarde haar met grote ogen na, alsof hij nog nooit eerder een meisje had gezien. Harry begon te lachen en door dat geluid scheen Ron weer bij zijn positieven te komen.
'Ze is een Glamorgana!' zei hij schor tegen Harry.
'Natuurlijk niet!' zei Hermelien bits. 'Jij bent de enige die haar zo stom aangaapt!'
Maar dat klopte niet helemaal. Toen het meisje terugliep naar haar tafel keken veel jongens haar na en sommige schenen tijdelijk met stomheid geslagen te zijn, net als Ron.
'Dat is geen gewoon meisje, ik zweer het!' zei Ron, die zich opzij boog zodat hij haar goed kon blijven zien. 'Zo zie je ze niet op Zweinstein!'
'Op Zweinstein zie je ook hele leuke,' zei Harry zonder erbij

na te denken. Cho Chang zat een paar plaatsjes van het meisje met het zilverachtige haar.
'Als jullie je uitpuilende oogjes even kunnen losscheuren,' zei Hermelien pinnig, 'kunnen jullie zien wie er net zijn binnengekomen.'
Ze wees naar de Oppertafel, waar de laatste twee lege plaatsen waren bezet. Ludo Bazuyn zat nu aan de andere kant van professor Karkarov en meneer Krenck, de baas van Percy, naast madame Mallemour.
'Wat doen die hier?' vroeg Harry verbaasd.
'Nou, zij hebben het Toverschool Toernooi georganiseerd,' zei Hermelien. 'Ze wilden er graag bij zijn als het van start gaat, denk ik.'
Toen de nagerechten arriveerden, zagen ze ook een aantal onbekende toetjes. Ron keek aandachtig naar een rare, bleke pudding en schoof hem toen zorgvuldig een paar centimeter naar rechts, zodat hij goed zichtbaar was vanaf de tafel van Ravenklauw, maar het meisje dat op een Glamorgana leek, had blijkbaar genoeg gegeten, want ze kwam hem niet halen.
Zodra de gouden borden waren schoongepoetst, stond Perkamentus opnieuw op. Er werd een aangenaam soort spanning voelbaar in de zaal en Harry voelde een lichte steek van opwinding terwijl hij zich afvroeg wat er nu zou gaan gebeuren. Een aantal plaatsen verderop bogen Fred en George zich over tafel en staarden Perkamentus in opperste

concentratie aan.
'Het moment is daar,' zei Perkamentus, die glimlachend naar de zee van aandachtige gezichten keek. 'Het Toverschool Toernooi staat op het punt te beginnen. Ik zou graag een korte uitleg willen geven voor we de kist binnenbrengen -'
'De wat?' mompelde Harry.
Ron haalde zijn schouders op.
'- om de procedure die dit jaar gevolgd wordt duidelijk te maken. Maar laat ik eerst, ten behoeve van degenen die hen nog niet kennen, de heer Bartolomeus Krenck voorstellen, Hoofd van het Departement voor Internationale Magische Samenwerking' - hier en daar klonk wat beleefd applaus - 'en de heer Ludo Bazuyn, Hoofd van het Departement voor Magische Sport en Recreatie.'
Voor Bazuyn werd veel harder geklapt dan voor Krenck, misschien vanwege zijn faam als Drijver of misschien alleen omdat hij een veel beminnelijkere indruk maakte. Hij bedankte de leerlingen met een joviaal handgebaar voor hun applaus, maar Bartolomeus Krenck glimlachte of wuifde niet toen zijn naam werd genoemd. Harry, die zich hem herinnerde in zijn keurige pak tijdens het WK Zwerkbal, vond hem er vreemd uitzien in een tovenaarsgewaad. Zijn smalle snorretje en kaarsrechte scheiding vielen heel erg uit de toon naast de lange, zilvergrijze baard en haardos van Perkamentus.

'De heren Bazuyn en Krenck zijn de afgelopen maanden dag en nacht in touw geweest om alles te organiseren voor het Toverschool Toernooi,' vervolgde Perkamentus, 'en ze zullen samen met professor Karkarov, madame Mallemour en mijzelf deel uitmaken van de jury die de prestaties van de kampioenen zal beoordelen.'
Toen het woord 'kampioenen' viel, schenen de leerlingen nog aandachtiger te luisteren.
Misschien merkte Perkamentus dat iedereen plotseling doodstil was, want hij glimlachte en zei: 'De kist graag, meneer Vilder.'
Vilder, die onopvallend in een hoekje van de zaal had gestaan, liep naar Perkamentus met een grote houten kist die bezaaid was met edelstenen. De kist zag er heel oud uit en er steeg een opgewonden, nieuwsgierig gemompel op onder de leerlingen. Dennis Krauwel ging zelfs op zijn stoel staan, om het beter te kunnen zien, maar omdat hij zo klein was, kwam hij nauwelijks boven de anderen uit.
'De instructies voor de opdrachten die de kampioenen dit jaar moeten vervullen zijn al onderzocht door de heren Krenck en Bazuyn,' zei Perkamentus, terwijl Vilder de kist voorzichtig op tafel zette, 'en ze hebben al het noodzakelijke geregeld voor de verschillende uitdagingen. Er zijn in totaal drie opdrachten, die verdeeld zullen worden over het schooljaar en die de kampioenen op vele verschillende manieren op de

proef gaan stellen... zo zal hun magische bekwaamheid worden getest - hun durf - hun talent voor logisch denken - en uiteraard hun vermogen om het hoofd te bieden aan gevaar.'
Bij dat laatste woord viel er zo'n doodse stilte in de zaal dat het leek alsof niemand nog ademhaalde.
'Zoals jullie weten, strijden drie kampioenen om de Trofee, een van elke school,' vervolgde Perkamentus kalm. 'De kampioenen krijgen punten toegekend, afhankelijk van hoe goed ze de opdrachten vervullen en de kampioen die na de derde opdracht het hoogste puntentotaal heeft, wint de Toverschool Trofee. De kampioenen worden aangewezen door een onpartijdige waarnemer... de Vuurbeker.'
Perkamentus pakte zijn toverstok en tikte driemaal op het deksel van de kist, die langzaam en krakend openging. Perkamentus stak zijn hand in de kist en haalde er een grote, ruw gesneden houten beker uit, die er doodnormaal uitgezien zou hebben als hij niet tot aan de rand gevuld was geweest met dansende, blauwwitte vlammen.
Perkamentus deed de kist weer dicht en zette de Beker zorgvuldig op het deksel, zodat iedereen in de zaal hem goed kon zien.
'Wie zich wil aanmelden als kampioen, moet zijn of haar naam en school duidelijk op een stuk perkament schrijven en dat in de Beker doen,' zei Perkamentus. 'Aspirant-kampioenen hebben vierentwintig uur de tijd om hun namen

in te dienen. Morgenavond, met Halloween, tovert de Beker de namen van de drie kandidaten tevoorschijn die het naar zijn oordeel verdienen hun school te vertegenwoordigen. Vanavond wordt de Beker in de hal geplaatst, waar iedereen die mee wil doen er gemakkelijk bij kan. Om te zorgen dat leerlingen die te jong zijn niet in de verleiding worden gebracht, zal ik een Leeftijdsgrens trekken rond de Beker. Wie jonger is dan zeventien kan die grens niet passeren.
Ten slotte wil ik jullie allemaal graag op het hart drukken dat deelname aan dit Toernooi niet iets is om lichtvaardig over te beslissen. Zodra een kampioen eenmaal is aangewezen door de Vuurbeker, is hij of zij verplicht het Toernooi uit te spelen. Wie zijn naam in de Beker doet, ondertekent in feite een bindend, magisch contract. Gekozen kampioenen kunnen zich niet meer bedenken, dus wees er alsjeblieft heel zeker van dat jullie voor de volle honderd procent bereid zijn om de strijd aan te gaan voor jullie je naam in de Beker doen. En nu lijkt het me bedtijd. Welterusten, allemaal.'
'Een Leeftijdsgrens!' zei Fred Wemel met fonkelende ogen toen ze op weg gingen naar de uitgang. 'Nou, die moet je kunnen overschrijden met behulp van een Verouderingsdrank. Ja toch? En zodra je je naam eenmaal hebt opgegeven, zit je gebakken - die Beker weet heus niet of je nou wel zeventien bent of niet!'
'Maar ik denk dat leerlingen van onder de zeventien gewoon

geen kans maken,' zei Hermelien. 'We hebben nog niet genoeg geleerd...'
'Jij misschien niet,' zei George kortaf. 'Hé Harry, jij probeert toch zeker ook om mee te doen?'
Harry dacht heel even aan de nadruk die Perkamentus had gelegd op het feit dat niemand van onder de zeventien zich moest inschrijven, maar toen zag hij dat fantastische beeld waarin hij de Toverschool Trofee won weer voor zich... hij vroeg zich af hoe boos Perkamentus zou zijn als iemand van onder de zeventien er toch in slaagde om die Leeftijdsgrens te overschrijden...
'Waar is hij?' zei Ron, die het gesprek niet gevolgd had, maar over de hoofden van de menigte heen probeerde te zien waar Kruml was gebleven. 'Perkamentus heeft niet gezegd waar die lui van Klammfels slapen, hè?'
Maar die vraag werd vrijwel direct beantwoord; ze waren net ter hoogte van de tafel van Zwadderich en Karkarov liep haastig naar zijn leerlingen toe.
'Vooruit, terug naar het schip,' zei hij. 'Viktor, hoe voel je je? Heb je genoeg gegeten? Moet ik vragen of ze in de keuken wat warme wijn voor je maken?'
Harry zag Kruml zijn hoofd schudden terwijl hij zijn bontmantel weer aandeed.
'Ik zou ook best vat vijn lusten, professor,' zei een van de andere jongens van Klammfels hoopvol.

'Ik vroeg het niet aan jou, Kalkstov,' snauwde Karkarov, wiens bezorgde, vaderlijke manier van doen als sneeuw voor de zon verdween. 'Ik zie dat je hele gewaad weer onder de etensvlekken zit!
Walgelijk ventje -'
Karkarov draaide zich om en ging zijn pupillen voor naar de uitgang, waar hij op precies hetzelfde moment arriveerde als Harry, Ron en Hermelien. Harry bleef staan, om de anderen voor te laten gaan.
'Bedankt,' zei Karkarov, die Harry een achteloze blik toewierp.
En toen verstijfde Karkarov opeens. Hij draaide zijn hoofd om en staarde Harry aan alsof hij zijn ogen niet kon geloven. Achter hem waren de leerlingen van Klammfels ook blijven staan. De blik van Karkarov gleed langzaam over Harry's gezicht omhoog naar zijn litteken. De leerlingen van Klammfels staarden Harry ook nieuwsgierig aan en uit zijn ooghoek zag hij dat er iets begon te dagen bij een paar mensen. De jongen met de etensvlekken op zijn gewaad stootte het meisje naast hem aan en wees openlijk op Harry's voorhoofd.
'Ja, dat is Harry Potter,' gromde een stem achter hen.
Professor Karkarov keerde zich snel om. Dwaaloog Dolleman stond achter hen. Hij leunde zwaar op zijn staf en zijn magische oog staarde strak naar het schoolhoofd van

Klammfels.
Karkarov werd lijkbleek en er verscheen een verschrikkelijke grimas van woede en angst op zijn gezicht.
'Jij!' zei hij en hij staarde Dolleman aan alsof hij niet kon geloven dat hij hem werkelijk zag.
'Ja, ik,' zei Dolleman grimmig. 'En tenzij je iets tegen Potter wilt zeggen, kun je misschien beter doorlopen, Karkarov. Je blokkeert de uitgang.'
Dat klopte; de helft van de studenten stond nu achter in de zaal op hen te wachten en keek over Elkaars schouders, om te zien wat er aan de hand was.
Zonder nog een woord te zeggen beende Karkarov weg, met zijn leerlingen in zijn kielzog. Dolleman keek hem na, zijn magische oog op Karkarovs rug gericht en een uitdrukking van intense afkeer op zijn verminkte gelaat.
De volgende dag was het zaterdag en de meeste leerlingen ontbeten dan laat, maar Harry, Ron en Hermelien waren niet de enigen die veel vroeger opstonden dan in het weekend gebruikelijk was. Toen ze in de hal kwamen, liepen daar minstens twintig leerlingen rond die de Vuurbeker bekeken. Sommigen hadden een boterham in hun hand. De Beker stond in het midden van de hal, op het krukje waar normaal gesproken de Sorteerhoed op lag. Op de grond was een dunne gouden cirkel getrokken, op drie meter afstand van de Beker.

'Heeft iemand z'n naam al opgegeven?' vroeg Ron gretig aan een derdejaarsstudente.
'Iedereen van Klammfels,' antwoordde ze. 'Maar van Zweinstein heb ik nog niemand gezien.'
'Ik wed dat sommigen hun naam gisteravond al in de Beker hebben gedaan, toen wij op bed lagen,' zei Harry. 'Dat zou ik tenminste gedaan hebben... ik zou niet willen dat iedereen me zag. Stel je voor dat die Beker je naam gelijk weer uitspuwt?'
Harry hoorde iemand lachen en toen hij zich omdraaide, zag hij Fred, George en Leo Jordaan haastig de trap afkomen. Ze zagen er erg opgewonden uit.
'Gebeurd!' zei Fred op triomfantelijke fluistertoon tegen Harry, Ron en Hermelien. 'Net ingenomen.'
'Wat?' zei Ron.
'Die Verouderingsdrank, stommeling!' zei Fred.
'Een druppel per persoon,' zei George, die vergenoegd in zijn handen wreef. 'We hoeven maar een paar maandjes ouder te zijn.'
'Als een van ons wint, delen we die duizend Galjoenen met z'n drieën,' zei Leo met een brede grijns.
'Ik betwijfel of het werkt,' zei Hermelien waarschuwend. 'Perkamentus heeft daar vast aan gedacht.'
Fred, George en Leo negeerden haar.
'Klaar?' zei Fred tegen de anderen, trillend van opwinding. 'Oké -ik ga eerst -'

Harry keek gefascineerd toe terwijl Fred een stuk perkament uit zijn zak haalde met de woorden 'Fred Wemel - Zweinstein'. Fred ging precies aan de cirkel staan en bleef daar even heen en weer wiegen op zijn tenen, als een duiker die op het punt staat om van de hoge te springen. Terwijl iedereen in de hal hem aanstaarde, haalde hij diep adem en stapte over de grens.

Een fractie van een seconde dacht Harry dat het gelukt was - en George dacht dat zeker, want die slaakte een kreet van triomf en sprong achter zijn broer aan - maar het volgende moment klonk er een luid geknetter en werd de tweeling als door een onzichtbare kogelstoter uit de gouden cirkel gesmeten. Ze landden pijnlijk op de kille stenen vloer, drie meter verderop, en als klap op de vuurpijl klonk er een ploppend geluid en waren ze plotseling voorzien van identieke, lange witte baarden.

Iedereen brulde van het lachen en zelfs Fred en George deden mee, zodra ze overeind waren gekrabbeld en Elkaars baard eens goed bekeken hadden.

'Ik heb jullie gewaarschuwd,' zei een diepe, vrolijke stem en toen ze omkeken, zagen ze professor Perkamentus de Grote Zaal uitkomen. Hij keek met twinkelende ogen naar Fred en George. 'Ik stel voor dat jullie een bezoekje brengen aan madame Plijster. Die is al in de weer met juffrouw Fortuin van Ravenklauw en meneer Smulders van Huffelpuf, die

beiden ook besloten hadden zich ietsje ouder voor te doen. Al moet ik zeggen dat hun baarden lang niet zo fraai zijn als die van jullie.'
Fred en George gingen naar de ziekenzaal, vergezeld door Leo, die het bijna in zijn broek deed van het lachen. Harry, Ron en Hermelien liepen nagrinnikend naar de Grote Zaal om te ontbijten.
De zaal was die ochtend heel anders versierd. Omdat het Halloween was, fladderde er een zwerm echte vleermuizen onder het betoverde plafond en uit alle hoeken staarden grijnzende, uit grote pompoenen gesneden gezichten hen aan. Harry ging naast Daan en Simon zitten, die bespraken welke leerlingen van Zweinstein die ouder waren dan zeventien misschien een poging zouden wagen.
'Ze zeggen dat Warrel vroeg is opgestaan om z'n naam in de beker te doen,' zei Daan tegen Harry. 'Je weet wel, die vleesklomp van Zwadderich die op een gorilla lijkt.'
Harry, die Zwerkbal had gespeeld tegen Warrel, schudde vol afschuw zijn hoofd. 'Een kampioen van Zwadderich? Dat nooit!'
'En de Huffelpufs hebben het allemaal over Kannewasser,' zei Simon laatdunkend. 'Ik had niet gedacht dat hij dat knappe gezichtje van hem zou willen riskeren.'
'Moet je luisteren!' zei Hermelien plotseling.
Buiten in de hal hoorden ze gejuich. Ze draaiden zich om in

hun stoelen en zagen Angelique Jansen de zaal binnenkomen. Ze grijnsde een beetje opgelaten. Angelique, een lang, zwart meisje die Jager was in het Zwerkbalteam van Griffoendor, ging naast Harry, Ron en Hermelien zitten en zei: 'Nou, ik heb het gedaan! Ik heb m'n naam opgegeven!'
'Dat meen je niet!' zei Ron, onder de indruk.
'Ben je dan al zeventien?' vroeg Harry.
'Ja, natuurlijk. Ze heeft toch geen baard, of wel?' zei Ron.
'Vorige week was ik jarig,' zei Angelique.
'Nou, ik ben blij dat iemand van Griffoendor meedoet,' zei Hermelien. 'Ik hoop dat jij het wordt, Angelique!'
'Bedankt, Hermelien,' zei Angelique glimlachend.
'Ja, heel wat liever jij dan Babyface Kannewasser,' zei Simon, zodat een stel Huffelpufs die net langskwamen hem woedend aankeken.
'Wat gaan we vandaag doen?' vroeg Ron aan Harry en Hermelien, toen ze na het ontbijt terugliepen naar de hal.
'We zijn nog helemaal niet bij Hagrid langs geweest,' zei Harry.
'Goed idee,' zei Ron. 'Zolang hij maar niet vraagt of we een paar vingers willen voeren aan z'n Skreeften.'
Plotseling keek Hermelien vreselijk opgewonden.
'Dat bedenk ik nu pas - ik heb Hagrid nog niet gevraagd of hij mee wil doen met S.H.I.T.!' zei ze enthousiast. 'Wacht even, dan ga ik gauw m'n badges halen.'

'Ze wordt met de dag erger,' zei Ron geïrriteerd toen Hermelien de marmeren trap oprende.
'He Ron,' zei Harry plotseling. 'Daar heb je je vriendin...'
De leerlingen van Beauxbatons kwamen door de voordeur binnen, onder wie het Glamorgana-meisje. Degenen die rond de Vuurbeker stonden gingen opzij om hen door te laten en keken gretig toe.
Madame Mallemour kwam als laatste binnen en droeg haar leerlingen op om een rij te vormen. Een voor een stapten ze over de Leeftijdsgrens en lieten hun stukken perkament in de blauwwitte vlammen vallen. Steeds als er een nieuwe naam in het vuur viel, kleurde dat rood en spatten er vonken op.
'Wat gebeurt er met degenen die niet gekozen worden?' mompelde Ron tegen Harry, toen het Glamorgana-meisje haar stuk perkament in de Vuurbeker liet vallen. 'Zouden ze teruggaan naar hun eigen school of hier blijven om naar het Toernooi te kijken?'
'Geen idee,' zei Harry. 'Hier blijven, denk ik... Madame Mallemour blijft tenslotte ook, als jurylid.'
Toen alle leerlingen van Beauxbatons hun namen hadden opgegeven, ging madame Mallemour hen weer voor naar buiten.
'Waar zouden zij slapen?' zei Ron, die naar de voordeur liep en hen nakeek.
Op dat moment hoorden ze aan een rammelend geluid dat

Hermelien was teruggekeerd met haar voorraad S.H.I.T.-badges.
'Goed. Haast je een beetje,' zei Ron en hij holde het bordes af, met zijn ogen vastgekleefd aan de rug van het Glamorgana-meisje, dat inmiddels al halverwege het gazon was, samen met madame Mallemour.
Toen ze bijna bij Hagrids huisje aan de rand van het Verboden
Bos waren, werd de vraag waar de leerlingen van Beauxbatons sliepen opgelost. De gigantische kobaltblauwe koets waarmee ze gearriveerd waren, stond op zo'n tweehonderd meter van Hagrids voordeur en de leerlingen klommen net het rijtuig weer in. De reusachtige vliegende paarden die de koets hadden getrokken, graasden nu op een haastig omheind stuk wei naast het rijtuig.
Harry klopte op de deur van Hagrids huisje en ze hoorden het daverende geblaf van Muil.
'Hè hè, eindelijk!' zei Hagrid, toen hij de deur opengooide om te zien wie er geklopt had. 'Ik dacht al dat jullie niet meer wisten waarzo of ik woonde!'
'We hebben het vreselijk druk gehad, Hag-' begon Hermelien, maar toen deed ze er abrupt het zwijgen toe en staarde Hagrid aan, met stomheid geslagen.
Hagrid droeg zijn beste (en afzichtelijke) harige bruine pak, plus een geel met oranje geruite das en alsof dat nog niet

genoeg was, had hij schijnbaar geprobeerd zijn warrige haar in bedwang te krijgen met grote scheuten van iets wat wel motorolie leek. Zijn haar was nu in twee vettige bossen verdeeld, met een scheiding in het midden -misschien had hij geprobeerd om een paardenstaart te maken, net als Bill, maar gemerkt dat hij gewoon te veel haar had. Dat nieuwe kapsel stond hem absoluut niet. Hermelien staarde hem met grote ogen aan, maar besloot om er niets van te zeggen en vroeg: 'Eh -waar zijn de Skreeften?'

'Buiten, bij 't pompoenveldje,' zei Hagrid opgewekt. 'Ze beginnen hartstikke groot te worden. Ik denk dat ze al bijna een meter zijn. 't Enige probleempje is dat ze mekaar afmaken.'

'Meen je dat?' zei Hermelien met een strenge blik op Ron, die naar Hagrids merkwaardige kapsel staarde en net zijn mond had opengedaan om er iets van te zeggen.

'Ja,' zei Hagrid terneergeslagen. 'Maar dat geeft verders niks, hoor. Ze zitten nu in aparte kissies. Ik heb d'r nog een stuk of twintig over.'

'Nou, gelukkig maar,' zei Ron, maar het sarcasme ontging Hagrid.

Hagrids huisje bestond uit een enkele kamer, met in de hoek een reusachtig bed met een lapjessprei. Een al even grote houten tafel en dito stoelen stonden voor het haardvuur, onder de vele gerookte hammen en dode vogels die aan het

plafond hingen. Ze gingen aan tafel zitten terwijl Hagrid thee zette en het gesprek kwam al gauw op het Toverschool Toernooi. Hagrid scheen even opgewonden als zij.
'Wacht maar,' zei hij grijnzend. 'Wacht maar. Jullie gaan dingen zien die jullie nog nooit eerders hebben gezien. De eerste opdracht... nee, dat ken ik eigenlijk niet zeggen.'
'He, kom nou, Hagrid!' drongen Harry, Ron en Hermelien aan, maar Hagrid schudde grijnzend zijn hoofd.
'Ik wil de lol d'r niet afhalen voor jullie,' zei Hagrid. 'Maar 't wordt spektakel, dat ken ik jullie verzekeren. Die kampioenen zullen d'r nog een zware dobber an hebben. Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog 'ns een Toverschool Toernooi zou meemaken.'
Ze bleven ten slotte bij Hagrid eten, ook al kregen ze niet echt veel naar binnen - Hagrid had iets gemaakt wat hij runderstoofpot noemde, maar nadat Hermelien in haar portie een grote vogelklauw was tegengekomen, verging haar, Harry en Ron de eetlust. Ze amuseerden zich echter door te proberen Hagrid over te halen om te vertellen wat de opdrachten tijdens het Toernooi waren, te gissen welke kandidaten de meeste kans maakten om tot kampioen gekozen te worden en zich af te vragen of Fred en George hun baard al kwijt zouden zijn.
Halverwege de middag begon het zachtjes te regenen; het was heel knus om bij het haardvuur te zitten, te luisteren naar het

zachte getik van druppels op het raam en te kijken hoe Hagrid zijn sokken stopte en met Hermelien discussieerde over Huis-elfen - want hij weigerde ronduit om zich bij de S.H.I.T. aan te sluiten toen ze hem haar badges liet zien.
'Daar zou je ze geeneens een plezier mee doen, Hermelien,' zei hij ernstig, terwijl hij een dikke gele draad door een al even massieve benen naald stak. "t Leg nou eenmaal in hullie aard om voor mensen te zorgen. Dat vinden ze fijn, snappie? Ze zouden doodongelukkig wezen als je probeerde hun d'r werk af te pakken en ze zouden beledigd wezen als je probeerde ze betaald te laten krijgen.'
'Maar Harry heeft Dobby vrijgemaakt en die was dolgelukkig!' zei Hermelien. 'En we hebben gehoord dat hij nu betaald wil worden!'
'Ja, nou, bij elke soort vind je wel een paar rare snuiters. Ik wil niet zeggen dat d'r hier en daar geen elf is die niet vrij wil wezen, maar de meeste voelen d'r geen bal voor - nee, Hermelien, vergeet 't maar.'
Hermelien stopte boos haar doos met badges weer in de zak van haar mantel.
Tegen half zes begon het donker te worden en besloten Harry, Ron en Hermelien om terug te keren naar het kasteel voor het Halloween-feestmaal - en, wat nog veel belangrijker was, de bekendmaking van de kampioenen.
'Ik ga met jullie mee,' zei Hagrid, die naald en garen weglegde.

'Effe wachten.'
Hagrid stond op, liep naar de kast naast zijn bed en begon in een van de laden te rommelen. Ze besteedden er niet al te veel aandacht aan, tot er plotseling een vreselijke stank in hun neusgaten drong.
Hoestend vroeg Ron: 'Wat stinkt daar zo, Hagrid?'
'He?' Hagrid draaide zich om, met een grote fles in zijn hand. 'Vinden jullie 't niet lekker ruiken?'
'Is dat aftershave of zo?' vroeg Hermelien een beetje gesmoord.
'Eh - odeklonje,' mompelde Hagrid, die rood werd. 'Misschien is 't een tikkie an de sterke kant,' zei hij bruusk. 'Wacht effe, dan spoel ik 't een beetje af...'
Hij kloste naar buiten en ze zagen hoe hij zich krachtig waste bij de regenton naast het raam.
'Eau de cologne?' zei Hermelien verbijsterd. 'Hagrid?'
'En wat hebben dat haar en dat pak te betekenen?' zei Harry zachtjes.
'Moet je zien!' zei Ron plotseling en hij wees uit het raam.
Hagrid was overeind gekomen en had zich omgedraaid. De blos die zonet op zijn wangen was verschenen, was niets vergeleken met de kleur die hij nu kreeg. Harry, Ron en Hermelien kwamen heel voorzichtig overeind, zodat Hagrid hen niet zou zien en zagen dat madame Mallemour en haar leerlingen net uit hun koets waren gestapt en ook op het punt

stonden om naar het kasteel te gaan. Ze konden niet verstaan wat Hagrid zei, maar hij sprak met een dromerige, gefascineerde blik in zijn ogen met madame Mallemour. Harry had Hagrid maar een keer eerder zo gezien - als hij naar Norbert had gekeken, zijn babydraak.
'Hij gaat samen met haar!' zei Hermelien verontwaardigd. 'Ik dacht dat hij op ons zou wachten?'
Zonder ook maar een keer achterom te kijken naar zijn huisje, liep Hagrid samen met madame Mallemour in de richting van het kasteel. De leerlingen van Beauxbatons volgden hen op een drafje, om hun enorme passen te kunnen bijhouden.
'Hij vindt haar leuk!' zei Ron ongelovig. 'Nou, als er ooit een kind van komt, denk ik dat dat een soort wereldrecord wordt - ik wil wedden dat een baby van die twee ongeveer een ton weegt.'
Ze gingen naar buiten en deden de deur achter zich dicht. Het was
verrassend koud en ze sloegen hun mantel dichter om zich heen terwijl ze over de glooiende gazons richting kasteel liepen.
'O, kijk, daar heb je hen ook!' fluisterde Hermelien.
Het gezelschap van Klammfels kwam aanwandelen vanuit de richting van het meer. Viktor Kruml liep naast Karkarov en de andere leerlingen van Klammfels kwamen in een lange,

slordige rij achter hen aan. Ron staarde opgewonden naar Kruml, maar die keek niet om. Hij arriveerde vlak voor Harry, Ron en Hermelien bij de voordeur en ging naar binnen.
De Grote Zaal, die met kaarsen was verlicht, was bijna vol. De Vuurbeker was verplaatst en stond nu voor de nog lege stoel van Perkamentus op de Oppertafel. Fred en George - die weer gladgeschoren waren - schenen hun teleurstelling vrij goed verwerkt te hebben.
'Ik hoop dat Angelique het wordt,' zei Fred toen Harry, Ron en Hermelien gingen zitten.
'Ik ook!' zei Hermelien ademloos. 'Nou, dat zullen we zo weten!'
Het Halloween-feestmaal scheen veel langer te duren dan normaal. Misschien omdat het hun tweede feestmaal in twee dagen was, had Harry niet zoveel trek in de vele buitenissige gerechten als gewoonlijk. Net als iedereen in de zaal, te oordelen naar de reikhalzende leerlingen, de ongeduldige gezichten, het gedraai en geschuif en het opstaan om te zien of Perkamentus al uitgegeten was, wilde Harry dat de borden zo snel mogelijk leeggegeten zouden worden en horen wie tot kampioen gekozen waren.
Uiteindelijk keerden de gouden borden in hun oorspronkelijke, smetteloze staat terug; het rumoer in de zaal nam even toe, maar stierf vrijwel meteen weer weg toen

Perkamentus opstond. Professor Karkarov en madame Mallemour, die aan weerskanten van hem zaten, maakten een even gespannen en verwachtingsvolle indruk als iedereen. Ludo Bazuyn grijnsde en knipoogde tegen verscheidene leerlingen, maar meneer Krenck maakte een ongeïnteresseerde en zelfs haast verveelde indruk.
'Nou, de Vuurbeker is bijna klaar om zijn beslissing te nemen,' zei Perkamentus. 'Ik schat dat hij nog een minuut nodig heeft. Als de namen van de kampioenen worden voorgelezen, zou ik hun willen verzoeken naar deze kant van de zaal te komen, langs de Oppertafel te lopen en naar het aangrenzende vertrek te gaan -' hij gebaarde naar de deur achter de Oppertafel, '- waar ze hun eerste instructies zullen krijgen.'
Hij gaf een grote, zwierige zwaai met zijn toverstok; meteen gingen alle kaarsen uit, behalve die in de uitgesneden pompoenen, en werd het schemerig in de zaal. De Vuurbeker gloeide nu veel feller en het licht van de fonkelende, blauwwitte vlammen was haast pijnlijk. Iedereen wachtte gespannen af... sommige leerlingen keken om de paar tellen op hun horloge...
'Het kan elk moment zover zijn,' fluisterde Leo Jordaan, die twee plaatsen van Harry vandaan zat.
De vlammen in de beker werden plotseling weer rood. Er schoten vonken omhoog en even later laaide er een

steekvlam op, waar een geblakerd stuk perkament uit dwarrelde. De hele zaal hield de adem in.
Perkamentus ving het stuk perkament en hield dat op een armlengte afstand, zodat hij het kon lezen in het licht van de vlammen, die weer blauwwit waren geworden.
'De kampioen van Klammfels,' las hij op krachtige, heldere toon voor, 'is Viktor Kruml.'
'Dat verbaast me niets!' schreeuwde Ron toen er een storm van applaus en gejuich losbarstte in de zaal. Harry zag Viktor Kruml opstaan van de tafel van Zwadderich en naar Perkamentus sjokken; hij ging naar rechts, liep langs de Oppertafel en verdween door de deur naar de andere kamer.
'Bravo, Viktor!' brulde Karkarov zo luid dat iedereen hem kon horen, zelfs boven het applaus uit. 'Ik wist wel dat je het in je had!'
Het applaus en gepraat stierven weg en iedereen richtte zijn aandacht weer op de Beker, die een paar tellen later opnieuw rood kleurde. Een tweede stuk perkament werd door de vlammen omhoog geworpen.
'De kampioen van Beauxbatons,' zei Perkamentus, 'is Fleur Delacour!'
'Dat is zij, Ron!' riep Harry, toen het meisje dat zoveel weghad van een Glamorgana gracieus overeind kwam, haar zilverblonde haar uitschudde en tussen de tafels van Ravenklauw en Huffelpuf doorliep.

'O, kijk, ze zijn allemaal teleurgesteld,' riep Hermelien boven het lawaai uit en ze knikte naar de andere leerlingen van Beauxbatons. 'Teleurgesteld' was nogal zacht uitgedrukt, dacht Harry. Twee van de meisjes die niet waren gekozen, waren in tranen uitgebarsten en lagen nu snikkend met hun hoofd op hun armen.

Toen Fleur Delacour ook in de andere kamer verdwenen was, viel er opnieuw een stilte, maar nu eentje die zo tintelde van opwinding dat het haast tastbaar werd. De volgende kampioen was die van Zweinstein...

En de Vuurbeker werd opnieuw rood; vonken spatten omhoog en Perkamentus plukte het derde stuk perkament van het topje van de oplaaiende steekvlam.

'De kampioen van Zweinstein,' riep hij, 'is Carlo Kannewasser!'

'Nee!' riep Ron, maar alleen Harry hoorde hem, zo groot was het tumult aan de tafel naast hen. Alle Huffelpufs waren overeind gesprongen en schreeuwden en stampten toen Carlo grijnzend langs hen heen liep en zich naar de kamer achter de Oppertafel begaf. Het applaus voor Carlo hield zo lang aan dat het een tijdje duurde voor Perkamentus zich verstaanbaar kon maken.

'Uitstekend!' riep Perkamentus opgewekt toen het rumoer eindelijk wegstierf. 'Nou, we hebben onze drie kampioenen. Ik weet zeker dat ik er van op aan kan dat iedereen, ook de overgebleven leerlingen van Beauxbatons en Klammfels, hun

kampioenen door dik en dun zullen steunen. Door jullie favoriet aan te moedigen, leveren jullie een echte bijdrage aan -'

Maar Perkamentus deed er plotseling het zwijgen toe en iedereen besefte waardoor hij was afgeleid.

Het vuur in de Beker was weer rood geworden. Er schoten vonken uit. Een lange steekvlam laaide op, die een vierde stuk perkament met zich meevoerde.

Werktuiglijk, zo leek het wel, stak het schoolhoofd zijn hand uit en pakte het perkamentje. Hij hield het op een armlengte afstand en staarde naar de naam die erop stond. Er volgde een lange stilte waarin Perkamentus naar het briefje staarde en iedereen in de zaal naar Perkamentus keek. En toen schraapte Perkamentus zijn keel en las hardop voor:

'Harry Potter!'

Hoofdstuk 17

DE VIER KAMPIOENEN

Harry bleef verstijfd zitten, zich ervan bewust dat iedereen in de Grote Zaal naar hem keek. Hij was totaal overdonderd. Hij voelde zich versuft. Hij droomde vast. Hij had het niet goed gehoord.
Niemand klapte. Een soort gegons, als van een zwerm nijdige bijen, begon op te klinken in de zaal; sommige leerlingen waren gaan staan om Harry beter te kunnen zien.
Aan de Oppertafel liep professor Anderling langs Ludo Bazuyn en Karkarov naar professor Perkamentus en fluisterde iets in zijn oor. Perkamentus boog zich een beetje naar haar toe, met gefronst voorhoofd.
Harry keek naar Ron en Hermelien; achter hen zag hij dat iedereen aan de lange tafel van Griffoendor hem met open mond aanstaarde.
'Ik heb m'n naam niet in die beker gedaan,' zei Harry verbluft. 'Dat weten jullie best.'
Ze staarden allebei net zo verbluft terug.
Aan de Oppertafel was professor Perkamentus weer overeind gekomen en knikte tegen professor Anderling.
'Harry Potter!' riep hij nogmaals. 'Harry! Zou je hier willen

komen?'
'Vooruit,' fluisterde Hermelien, die Harry een zetje gaf.
Harry stond op, ging op de zoom van zijn gewaad staan, struikelde bijna en liep het gangpad tussen de tafels van Griffoendor en Huffelpuf uit. Het leek enorm ver; het was alsof de Oppertafel maar niet dichterbij wilde komen en hij voelde dat honderden en nog eens honderden ogen hem aanstaarden, alsof elk oog een zoeklicht was. Het gegons werd steeds luider. Na wat wel een uur leek, stond hij eindelijk voor Perkamentus. Hij voelde de priemende blikken van de andere leraren.
'Vooruit... naar binnen, Harry,' zei Perkamentus. Hij glimlachte niet.
Harry liep langs de Oppertafel. Hagrid zat helemaal aan het eind, maar knipoogde of zwaaide niet en deed geen enkele poging om Harry te groeten zoals hij dat gewoonlijk deed. Hij staarde hem alleen maar aan, net als de anderen. Harry verliet de Grote Zaal door de deur achter de tafel en kwam in een kleinere kamer, die vol hing met schilderijen van heksen en tovenaars. In de haard tegenover hem brandde een knappend vuur.
De gezichten op de portretten keken hem allemaal aan toen hij binnenkwam. Hij zag hoe een bleek, verschrompeld heksje gauw haar eigen lijst verliet en overstapte in het schilderij van een tovenaar met een grote hangsnor. De heks

begon iets in zijn oor te fluisteren.
Viktor Kruml, Carlo Kannewasser en Fleur Delacour stonden bij het haardvuur en zagen er merkwaardig indrukwekkend uit, zo afgetekend tegen de vlammen. Kruml stond een eindje van de andere twee en leunde somber peinzend en met opgetrokken schouders tegen de schoorsteenmantel. Carlo had zijn handen op zijn rug en staarde naar het vuur en Fleur Delacour keek om toen Harry binnenkwam en wierp haar lange, zilverachtige haar in haar nek.
'Wat ies er?' vroeg ze. 'Moeten we terug naar de zaal?'
Ze dacht dat hij een boodschap kwam brengen. Harry wist niet hoe hij moest uitleggen wat er gebeurd was. Hij bleef staan en keek de drie andere kampioenen zwijgend aan. Opeens viel het hem op hoe lang ze waren.
Achter hem klonken haastige voetstappen en Ludo Bazuyn kwam binnen. Hij pakte Harry bij zijn arm en loodste hem mee naar de anderen.
'Ongelooflijk!' mompelde hij en kneep in Harry's arm. 'Echt ongelooflijk! Heren... dame,' zei hij tegen de andere drie terwijl hij naar de haard liep, 'mag ik u voorstellen aan - hoe bizar dat misschien ook klinkt - de vierde kampioen van het Toverschool Toernooi?'
Viktor Kruml rechtte zijn rug en bekeek Harry met een blik die nog norser was dan gewoonlijk. Carlo leek alleen maar verbouwereerd. Zijn blik ging van Bazuyn naar Harry en weer

terug, alsof hij dacht dat hij Bazuyn verkeerd verstaan moest hebben. Fleur Delacour streek glimlachend het haar uit haar gezicht en zei: 'Ja ja, 'eel grappig, menier Bazuyn.'
'Grappig?' herhaalde Bazuyn verbaasd. 'Nee, nee, het is geen grap! Harry's naam is zojuist gekozen door de Vuurbeker!'
Kruml fronste zijn dikke wenkbrauwen en Carlo keek hen beleefd maar verbijsterd aan.
Fleur fronste ook haar voorhoofd. 'Maar dat moet een vergiessing zijn,' zei ze neerbuigend tegen Bazuyn. "ij Kan niet meedoen, 'ij ies te jong.'
'Tja... het is verbazingwekkend,' zei Bazuyn, die over zijn gladde kin wreef en Harry glimlachend aankeek. 'Maar zoals jullie weten is de leeftijdslimiet pas dit jaar ingesteld, als extra veiligheidsmaatregel. En nu zijn naam uit de Beker is gekomen... ik denk niet dat hij er in dit stadium nog onderuit kan... het staat allemaal in de regels, je bent verplicht... nee, Harry zal er gewoon het beste van moeten -'
De deur ging weer open en er kwam een groepje mensen binnen: eerst professor Perkamentus, op de voet gevolgd door meneer Krenck, professor Karkarov, madame Mallemour, professor Anderling en professor Sneep. Voor professor Anderling de deur dichtdeed, hoorde Harry het opgewonden geroezemoes van de honderden leerlingen in de Grote Zaal.
'Madame Mallemour!' zei Fleur meteen en ze liep met grote

passen naar haar schoolhoofd toe. 'Ies 'et waar dat dit kleine jochie ook meedoet?'
Naast al het verbijsterde ongeloof, voelde Harry opeens ook een steek van woede. Klein jochie?
Madame Mallemour had zich in haar volle, niet onaanzienlijke lengte opgericht. De kruin van haar knappe hoofd streek tegen de met kaarsen gevulde kroonluchter en haar reusachtige, in zwart satijn gehulde boezem zwol verontwaardigd op.
'Wat 'eeft diet te betekenen, Perc-a-mentous?' zei ze hooghartig.
'Ja, dat zou ik ook graag willen weten, Perkamentus,' zei professor Karkarov. Hij glimlachte kil en zijn blauwe ogen waren net twee klompjes ijs. 'Twee kampioenen voor Zweinstein? Ik kan me niet herinneren dat iemand me ooit verteld heeft dat de organiserende school recht heeft op twee vertegenwoordigers - of heb ik de regels niet zorgvuldig genoeg gelezen?'
Hij lachte kort en hatelijk.
'C'est impossible,' zei madame Mallemour, die een enorme hand vol schitterende opalen op Fleurs schouder legde. 'Zwienstien mag geen twee kampioenen 'ebben. Dat zou 'eel onrechtvaardig zijn.'
'We hadden de indruk dat je Leeftijdsgrens te jonge kandidaten van deelneming zou uitsluiten, Perkamentus,' zei

Karkarov, nog steeds met die staalharde glimlach, hoewel zijn ogen killer waren dan ooit. 'Anders zouden we uiteraard ook een grotere selectie aan kandidaten hebben meegebracht.'
'Het is allemaal de schuld van Potter, Karkarov,' zei Sneep zacht. Zijn zwarte ogen fonkelden vol rancune. 'Geef Perkamentus alsjeblieft niet de schuld van het feit dat Potter zich niets aantrekt van de regels. Vanaf zijn allereerste schooldag is hij ik weet niet hoe vaak over de schreef gegaan -'
'Dank je, Severus,' zei Perkamentus resoluut en Sneep deed er het zwijgen toe, hoewel zijn ogen boosaardig schitterden achter een gordijn van vettig zwart haar.
Professor Perkamentus liet zijn blik op Harry rusten, die Perkamentus recht aankeek en probeerde de uitdrukking in de ogen achter het halfronde brilletje te zien.
'Heb jij je naam in de Vuurbeker gedaan, Harry?' vroeg Perkamentus kalm.
'Nee,' zei Harry, die zich er maar al te goed van bewust was dat iedereen hem aanstaarde. In de schaduw maakte Sneep een zacht geluidje van ongeduld en ongeloof.
'Heb je aan een oudere leerling gevraagd om je naam in de Vuurbeker te doen?' vroeg Perkamentus, die Sneep negeerde.
'Nee!' zei Harry fel.
'Ah, maar dat liegt 'ij natuurlijk!' riep madame Mallemour. Sneep schudde zijn hoofd, met schamper opgetrokken

bovenlip.
'Hij kan onmogelijk de Leeftijdsgrens gepasseerd zijn!' zei professor Anderling op scherpe toon. 'Ik dacht dat we het daar allemaal over eens waren!'
'Perc-a-mentous moet een foutje 'ebben gemaakt met die grens,' zei madame Mallemour schouderophalend.
'Dat is natuurlijk altijd mogelijk,' zei Perkamentus beleefd.
'Perkamentus, je weet best dat je geen fout hebt gemaakt!' zei professor Anderling boos. 'Wat een onzin allemaal! Harry kon die grens zelf onmogelijk overschrijden en als professor Perkamentus hem gelooft als hij zegt dat hij het niet aan een oudere leerling heeft gevraagd, vind ik dat wij daar niet aan horen te twijfelen!'
Ze keek woedend naar professor Sneep.
'Meneer Krenck... meneer Bazuyn,' zei Karkarov, wiens stem weer glad en zalvend was. 'U bent onze - eh - objectieve waarnemers. U zult het toch met me eens zijn dat dit hoogst onregelmatig is?'
Bazuyn veegde zijn ronde, jongensachtige gezicht af met zijn zakdoek en keek naar Krenck, die buiten de lichtkring van de haard stond en wiens gelaat half verscholen ging in het donker. Hij zag er een tikkeltje griezelig uit, want door het schemerduister leek hij veel ouder en had zijn gezicht haast iets schedelachtigs, maar toen hij het woord nam, was zijn stem even bruusk en gedecideerd als altijd. 'We moeten ons

aan de regels houden en in de regels staat duidelijk dat degenen wier namen uit de Vuurbeker komen, verplicht zijn om aan het Toernooi deel te nemen.'
'Nou, Barto kent de regels van achteren naar voren,' zei Bazuyn met een brede glimlach naar Karkarov en madame Mallemour, alsof de zaak daarmee was afgedaan.
'Ik sta erop dat ik de namen van mijn overige leerlingen opnieuw mag voordragen!' zei Karkarov. Hij had zijn zalvende toontje en glimlach laten varen en zijn gezicht stond op onweer. 'Zet de Vuurbeker opnieuw neer en dan doen we daar net zolang namen in tot elke school twee kampioenen heeft. Dat is de enige eerlijke oplossing, Perkamentus.'
'Maar zo werkt het niet, Karkarov,' zei Bazuyn. 'De Vuurbeker is net uitgegaan - hij ontbrandt pas weer aan de vooravond van het volgende Toernooi -'
'Waar Klammfels in geen geval aan zal deelnemen!' schoot Karkarov uit zijn slof. 'Na al onze vergaderingen en onderhandelingen en compromissen had ik niet verwacht dat er zoiets zou gebeuren! Eigenlijk zou ik het liefst direct vertrekken!'
'Loze dreigementen, Karkarov,' gromde een stem bij de deur. 'Je kunt je kampioen niet in de steek laten en die is verplicht mee te doen. Ze moeten allemaal meedoen. Bindend magisch contract, zoals Perkamentus al zei. Komt dat even goed uit?'

Dolleman was de kamer binnengekomen. Hij hinkte naar de haard en om de andere stap klonk er een luide bonk.
'Goed uit?' zei Karkarov. 'Ik ben bang dat ik je niet begrijp, Dolleman.'
Harry besefte dat hij smalend probeerde te doen, alsof de woorden van Dolleman het beluisteren nauwelijks waard waren, maar zijn handen verraadden hem; die hadden zich plotseling tot vuisten gebald.
'O nee?' zei Dolleman kalm. 'Het is anders heel simpel, Karkarov. Iemand heeft die naam in de Beker gedaan in de wetenschap dat Potter zou moeten meedoen als de keuze op hem viel.'
'Iemand die Zwienstien een dubbele kans op succes wilde geven!' zei madame Mallemour.
'Precies, madame,' zei Karkarov met een kleine buiging. 'Ik zal dan ook een klacht indienen bij het Ministerie van Toverkunst en het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters -'
'Als iemand reden tot klagen heeft, is het Potter,' gromde Dolleman. 'Maar hem heb ik nog niet gehoord. Raar, hè?'
'Waarom zou 'ij reden tot klagen 'ebben?' riep Fleur Delacour stampvoetend. 'IJ 'eeft de kans om mee te doen, of niet? We 'ebben allemaal wekenlang ge'oopt dat we gekozen zouden worden! De eer van onze scholen! Duizend Galjoenen aan prijzengeld - velen zouden daar graag 'un leven voor willen

geven!'
'Misschien hoopt iemand dat Potter er inderdaad zijn leven voor zal geven,' gromde Dolleman.
Er volgde een bijzonder gespannen stilte na die uitspraak.
Ludo Bazuyn, die een heel onrustige indruk maakte, wipte zenuwachtig op en neer en zei: 'Dolleman, beste kerel... gaat dat niet een beetje ver?'
'We weten allemaal dat professor Dolleman een ochtend als verspild beschouwt als hij voor het middageten niet minstens zes moordcomplotten heeft ontdekt!' zei Karkarov luid. 'Blijkbaar brengt hij diezelfde overdreven angst voor moordaanslagen nu over op zijn leerlingen. Een vreemde eigenschap voor een docent Verweer tegen de Zwarte Kunsten, Perkamentus, maar je zult ongetwijfeld je redenen hebben gehad.'
'O, dus ik haal me dingen in m'n hoofd?' snauwde Dolleman. 'Ik verbeeld me maar wat? Het moet een volleerde heks of tovenaar geweest zijn die de naam van die jongen in de Beker heeft gedaan...'
'Wat 'ebben we daar voor bewijs voor?' riep madame Mallemour en ze wierp haar enorme handen in de lucht.
'Omdat de dader een zeer krachtig magisch voorwerp heeft weten te misleiden!' zei Dolleman. 'Alleen door middel van een uitzonderlijk sterke Waanzichtspreuk zou iemand de Vuurbeker kunnen wijsmaken dat er meer dan drie scholen

deelnemen aan het Toernooi... ik neem aan dat ze Potter onder de naam van een vierde school hebben opgegeven, om er zeker van te zijn dat hij de enige was in die categorie...'
'Je schijnt er nogal diep over te hebben nagedacht, Dolleman,' zei Karkarov kil. 'En het is inderdaad een ingenieuze theorie - hoewel ik laatst ook gehoord heb dat je een van je verjaardagscadeautjes aanzag voor het gecamoufleerde ei van een basilisk en dat je het al aan gruzelementen had geslagen voor je besefte dat het in werkelijkheid een tafelklok was. Je begrijpt misschien dat we je niet helemaal serieus nemen...'
'Sommige mensen misbruiken onschuldige gelegenheden om er zelf hun voordeel mee te doen,' zei Dolleman op dreigende toon. 'En het is mijn taak om te denken zoals Duistere tovenaars doen, Karkarov - dat zou je maar al te goed moeten weten...'
'Alastor!' zei Perkamentus waarschuwend. Harry vroeg zich even af wie hij bedoelde, maar besefte toen dat 'Dwaaloog' moeilijk Dollemans echte voornaam kon zijn. Dolleman deed er het zwijgen toe, maar staarde tevreden naar Karkarov, die vuurrood geworden was.
'We weten niet hoe deze situatie is ontstaan,' zei Perkamentus, die zich tot de andere aanwezigen richtte, 'maar het lijkt me dat we gedwongen zijn het te accepteren. Carlo en Harry zijn beiden uitverkoren om deel te nemen aan het Toernooi en zullen dat dan ook doen...'

'Ah, maar Perc-a-mentous-'
'M'n beste madame Mallemour, als u een redelijk alternatief weet, zal ik dat graag horen.'
Perkamentus wachtte even, maar madame Mallemour zei niets en staarde alleen nijdig voor zich uit. Ze was niet de enige: Sneep was zo te zien woedend en Karkarov furieus. Bazuyn, daarentegen, leek eerder opgewonden.
'Nou, zullen we dan verder gaan?' zei hij, terwijl hij in zijn handen wreef en glimlachend naar de anderen keek. 'We moeten de kampioenen tenslotte instructies geven, nietwaar? Barto, aan jou de eer.'
Meneer Krenck leek wakker te schrikken uit een diepe mijmering.
'Ja,' zei hij. 'De instructies, ja... de eerste opdracht...'
Hij ging in het licht van het haardvuur staan. Van dichtbij vond Harry hem er ongezond uitzien. Hij had donkere wallen onder zijn ogen en zijn gerimpelde huid leek dun en perkamentachtig, wat tijdens het WK Zwerkbal niet het geval geweest was.
'De eerste opdracht is bedoeld om jullie moed te testen,' zei hij tegen Harry, Carlo, Fleur en Kruml. 'Daarom zeggen we niet wat die inhoudt. Als je met het onbekende wordt geconfronteerd is moed een belangrijke eigenschap voor een tovenaar... heel belangrijk...
De eerste opdracht vindt op vierentwintig november plaats, in

aanwezigheid van de overige leerlingen en de jury. De kampioenen moeten de opdrachten voltooien zonder enige vorm van hulp van hun leraren. Als de eerste opdracht begint, zullen de kampioenen alleen gewapend zijn met hun toverstok. Pas als de eerste taak voltooid is, krijgen ze nadere informatie over de tweede taak. Wegens de veeleisende en tijdrovende aard van het Toernooi, zijn de kampioenen vrijgesteld van examens.'
Meneer Krenck wendde zich tot Perkamentus. 'Dat is alles, nietwaar, Albus?'
'Dat dacht ik wel,' zei Perkamentus, die Krenck een beetje bezorgd aankeek. 'Blijf je echt niet liever op Zweinstein slapen vanavond, Barto?'
'Nee, Albus, ik moet terug naar het Ministerie,' zei meneer Krenck. 'We zitten midden in een heel drukke en lastige periode... ik heb die jonge Wezel de leiding gegeven tijdens mijn afwezigheid... Wezel is heel enthousiast... een beetje te enthousiast, als je het mij vraagt...'
'Je wilt toch wel iets drinken voor je gaat?' vroeg Perkamentus.
'Kom, Barto, blijf toch lekker!' zei Bazuyn vrolijk. 'Op Zweinstein gebeurt het! Het is hier veel opwindender dan op kantoor!'
'Nee, dank je, Ludo!' zei Krenck, met een vleugje van zijn oude bruuskheid.
'Professor Karkarov - madame Mallemour - een slaapmutsje?'

vroeg Perkamentus.
Maar madame Mallemour had haar arm al om de schouders van Fleur geslagen en nam haar vlug mee naar buiten. Harry hoorde hen rap in het Frans praten terwijl ze naar de Grote Zaal liepen. Karkarov wenkte Kruml en zij vertrokken ook, zij het in stilte.
'Harry en Carlo, ik stel voor dat jullie naar jullie slaapzaal gaan,' zei Perkamentus glimlachend. 'Ongetwijfeld zitten heel Huffelpuf en Griffoendor te wachten om dit samen met jullie te vieren en het zou zonde zijn om hen te beroven van zo'n uitstekend excuus om veel herrie en rotzooi te maken.'
Harry keek naar Carlo. Die knikte en ze gingen samen naar buiten.
De Grote Zaal was inmiddels verlaten en de kaarsen waren bijna opgebrand. Het flakkerende licht gaf iets extra griezeligs aan de gerafelde grijnzen van de pompoenen.
'Zo,' zei Carlo met een flauwe glimlach. 'Dus we spelen opnieuw tegen elkaar!'
'Blijkbaar,' zei Harry. Hij kon verder niets bedenken; het was een grote warboel in zijn hoofd, alsof zijn brein compleet overhoop was gehaald.
'Nou... vertel eens...' zei Carlo toen ze in de hal kwamen, die alleen nog verlicht werd door fakkels nu de Vuurbeker er niet meer stond. 'Hoe heb je je naam in die Beker gekregen?'
'Dat heb ik niet gedaan,' zei Harry, die hem aanstaarde. 'Ik

heb hem er niet ingedaan. Het was waar wat ik zei.'
'Aha... oké,' zei Carlo. Harry merkte dat hij hem niet geloofde. 'Nou... tot ziens dan maar.'
In plaats van de marmeren trap op te gaan, liep Carlo naar een deur aan de rechterkant. Harry luisterde even hoe hij een stenen trap afdaalde en liep toen zelf langzaam de marmeren treden op.
Zouden er mensen zijn die hem geloofden, behalve Ron en Hermelien, of zou iedereen denken dat hij inderdaad zichzelf voor het Toernooi had opgegeven? Maar hoe konden ze dat denken, terwijl hij het moest opnemen tegen opponenten die drie jaar langer magisch onderwijs hadden gehad dan hij - terwijl hij opdrachten moest vervullen die blijkbaar niet alleen uitermate gevaarlijk waren, maar die hij moest volbrengen in aanwezigheid van honderden mensen? Ja, natuurlijk had hij eraan gedacht... erover gefantaseerd... maar meer voor de lol, als een soort dagdroom... hij had nooit echt, nooit serieus overwogen om mee te doen...
Maar dat had iemand anders wel overwogen... iemand anders had gewild dat hij meedeed aan het Toernooi en had zijn naam opgegeven. Waarom? Om Harry een plezier te doen? Om de een of andere reden betwijfelde hij dat...
Om te zien hoe hij op zijn bek ging? Nou, die wens zou best eens in vervulling kunnen gaan...
Maar in de hoop dat het zijn dood zou worden? Was

Dolleman z'n gewone gekke zelf? Was het niet mogelijk dat iemand Harry's naam voor de grap in die beker had gedaan, om hem een poets te bakken? Was er werkelijk iemand die hem dood wilde hebben?
Die vraag kon Harry direct beantwoorden. Ja, er was inderdaad iemand die hem dood wilde hebben, iemand die dat al gewild had vanaf het moment dat Harry een jaar oud was... Voldemort. Maar hoe had Voldemort er in vredesnaam voor kunnen zorgen dat Harry's naam in de Vuurbeker terechtkwam? Iedereen zei dat Voldemort ondergedoken was in een of ander ver, afgelegen land, eenzaam, zwak en machteloos...
Maar in die droom, vlak voor hij wakker geworden was van de pijn aan zijn litteken, was Voldemort niet alleen geweest... hij had met Wormstaart gepraat... ze waren bezig geweest om de moord op Harry te beramen...
Harry schrok toen hij merkte dat hij al bij de Dikke Dame was. Hij had nauwelijks beseft waar zijn voeten hem heen voerden en was ook verbaasd omdat ze niet alleen in haar lijst was. De bleke, ver-
schrompelde heks die gauw naar het schilderij van haar buurman was overgesprongen toen hij zich beneden bij de andere kampioenen gevoegd had, zat nu heel zelfvoldaan naast de Dikke Dame. Ze moest op topsnelheid door alle schilderijen die op de zeven trappen hingen, zijn gesprint om

eerder boven te zijn dan hij. Zowel de heks als de Dikke Dame keken hem heel belangstellend aan.
'Wel, wel, wel,' zei de Dikke Dame. 'Wie hebben we daar? Ik heb het net van Beatrijs gehoord. Dus je bent tot kampioen van onze school gekozen?'
'Apekool,' zei Harry dof.
'Geen sprake van!' zei de bleke heks verontwaardigd.
'Nee, nee, Bea, dat is het wachtwoord,' zei de Dikke Dame sussend en ze zwaaide opzij aan haar scharnieren, zodat Harry de leerlingenkamer binnen kon gaan.
Harry werd haast omvergeblazen door een orkaan van geluid toen het portretgat openging. Voor hij het wist, werd hij door tientallen handen de leerlingenkamer ingesleurd en stond hij tegenover een voltallig Griffoendor. Iedereen juichte, applaudisseerde en floot.
'Je had moeten zeggen dat je je ingeschreven had!' schreeuwde Fred; hij leek zowel gepikeerd als diep onder de indruk.
'Hoe is je dat gelukt zonder een baard te krijgen? Gewoon briljant!' bulderde George.
'Dat heb ik niet gedaan,' zei Harry. 'Ik weet niet hoe -'
Maar opeens werd hij omhelsd door Angelique. 'Ook al heb ik het dan niet gehaald, het is in elk geval iemand van Griffoendor -'
'Nu kun je Kannewasser die laatste Zwerkbalwedstrijd betaald

zetten!' krijste Katja Bel, een van de andere Jagers van Griffoendor.
'We hebben genoeg eten, Harry. Neem ook wat -'
'Ik heb geen honger, ik heb voldoende gehad tijdens het feestmaal -'
Maar niemand wilde horen dat hij geen trek had; niemand wilde horen dat hij zijn naam niet in de Vuurbeker had gedaan; niet een medeleerling scheen te merken dat hij absoluut niet in de stemming was om feest te vieren... Leo Jordaan had ergens een grote banier van Griffoendor opgeduikeld en wilde die met alle geweld om Harry's hals knopen, als een soort mantel. Harry kon niet wegkomen; steeds als hij probeerde om naar de trap naar de slaapzalen te schuifelen, werd hij ingesloten door nieuwe hordes leerlingen die hem flessen Boterbier opdrongen of chips en pinda's in zijn handen duwden... iedereen wilde weten hoe hij het gedaan had, hoe hij de Leeftijdsgrens van Perkamentus had weten te overschrijden en zijn naam in de Beker had gedaan...
'Dat heb ik niet gedaan!' zei hij keer op keer. 'Ik heb geen idee hoe het gebeurd is.'
Maar hij had zich de moeite kunnen besparen; niemand luisterde.
'Ik ben moe!' brulde hij uiteindelijk, na bijna een halfuur. 'Nee, echt, George - ik ga naar bed -'
Het allerliefst wilde hij Ron en Hermelien spreken, die

tenminste voor een klein beetje gezond verstand zouden kunnen zorgen, maar ze schenen geen van beiden in de leerlingenkamer te zijn. Harry hield stug vol dat hij slaap had en door de broertjes Krauwel haast onder de voet te lopen toen ze hem onder aan de trap probeerden tegen te houden, wist hij iedereen ten slotte van zich af te schudden. Hij liep zo snel mogelijk de trap op naar zijn slaapzaal.
Tot zijn opluchting lag Ron op bed in de verder lege zaal. Hij had al zijn kleren nog aan en keek op toen Harry de deur achter zich dichtsmeet.
'Waar was je?' vroeg Harry.
'O, hallo,' zei Ron.
Hij grijnsde, maar op een hele rare, geforceerde manier. Harry besefte plotseling dat hij de vuurrode banier van Griffoendor nog om had. Hij probeerde hem gauw af te doen, maar Leo had hem heel strak vastgeknoopt. Ron bleef roerloos op bed liggen en keek hoe Harry worstelde met de knopen.
'Nou,' zei hij, toen Harry de banier eindelijk af had weten te krijgen en hem in een hoek gooide, 'gefeliciteerd.'
'Hoe bedoel je, gefeliciteerd?' zei Harry, die Ron aanstaarde. Er was echt iets heel raars aan Rons glimlach; die had meer weg van een grimas.
'Nou, verder is het niemand gelukt om de Leeftijdsgrens te passeren,' zei Ron. 'Zelfs Fred en George niet. Wat heb je

gebruikt - je Onzichtbaarheidsmantel?'
'Ook met de mantel was ik nooit over de grens gekomen,' zei Harry langzaam.
'O. Nou, goed,' zei Ron. 'Ik vond dat je het wel even had kunnen zeggen als je de mantel had gebruikt... want daar hadden we dan allebei onder kunnen schuilen. Ja toch? Maar je hebt dus een andere manier gevonden?'
'Hoor eens,' zei Harry, 'ik heb m'n naam niet in de Vuurbeker gedaan. Dat moet iemand anders gedaan hebben.'
Ron trok zijn wenkbrauwen op. 'Waarom zou iemand dat doen?'
'Geen idee,' zei Harry. Hij dacht dat het wel erg melodramatisch zou klinken als hij zei 'om me te vermoorden'.
Ron trok zijn wenkbrauwen zo hoog op dat ze bijna verdwenen onder zijn haar.
'Je kunt het mij rustig vertellen, hoor,' zei hij. 'Als de anderen het niet mogen weten, nou, prima, maar ik snap niet waarom je de moeite neemt om te liegen. Je bent toch niet in de problemen gekomen? Beatrijs, die vriendin van de Dikke Dame, heeft al verteld dat je mag meedoen van Perkamentus. Duizend Galjoenen aan prijzengeld, hè? En je hoeft ook geen examen te doen...'
'Ik heb m'n naam niet in die Beker gedaan!' zei Harry, die boos begon te worden.

'Nee, natuurlijk niet,' zei Ron, op dezelfde sceptische toon als Carlo. 'Daarom zei je vanochtend natuurlijk dat jij het 's nachts gedaan zou hebben, zodat niemand je zou zien... ik ben niet stom, hoor.'
'Dat zou je niet zeggen als je je zo hoort praten!' beet Harry hem toe.
'O ja?' zei Ron, maar nu zonder een greintje humor, geforceerd of niet. 'Ik zou maar gauw gaan slapen als ik jou was, Harry. Je zult er morgen wel vroeg uit moeten. Ze zullen wel foto's willen nemen voor in de krant.'
Hij trok de gordijnen rond zijn hemelbed met een ruk dicht. Harry bleef bij de deur staan en staarde naar het donkerrode fluweel, waarachter een van de weinige mensen schuilging van wie hij had gedacht dat ze hem zouden geloven.

Hoofdstuk 18

HET SCHOUWEN DER STOKKEN

Toen Harry zondag wakker werd, duurde het even voor hij zich herinnerde waarom hij zich zo ongelukkig en ellendig voelde, maar opeens keerden de herinneringen aan de vorige avond in een grote golf terug. Hij ging overeind zitten en gooide de gordijnen om zijn bed open. Hij was van plan met Ron te praten, Ron te dwingen hem te geloven - maar merkte dat Rons bed leeg was; hij was al naar beneden om te ontbijten.

Harry kleedde zich aan en liep de wenteltrap af naar de leerlingenkamer. Zodra hij binnenkwam, begonnen de leerlingen die al ontbeten hadden opnieuw te applaudisseren. Het vooruitzicht om naar de Grote Zaal te gaan en daar de andere Griffoendors te zien, die hem vast ook als een soort held zouden onthalen, was niet erg aanlokkelijk, maar anders moest hij boven blijven en zich in een hoek laten drijven door de broertjes Krauwel, die al opgewonden gebaarden dat hij bij hen moest komen zitten. Hij liep resoluut naar het portretgat, duwde het open, klom erdoor en stond oog in oog met Hermelien.

'Hallo,' zei ze en liet een stapeltje boterhammen zien dat ze

verpakt had in een servetje. 'Ik heb dit voor je meegebracht... wil je een eindje lopen?'
'Goed idee,' zei Harry dankbaar.
Ze gingen naar beneden, staken de hal over zonder hun hoofd even om de deur van de Grote Zaal te steken en liepen al gauw over het grasveld in de richting van het meer, waar het schip van Klammfels donker weerspiegeld werd in het water. Het was fris buiten en ze bleven lopen terwijl ze hun boterhammen aten en Harry aan Hermelien vertelde wat er gebeurd was nadat hij de vorige avond de tafel van Griffoendor had verlaten. Tot zijn immense opluchting geloofde Hermelien hem meteen.
'Ja, natuurlijk wist ik dat je jezelf niet had opgegeven,' zei ze, toen hij haar vertelde over de scene in de kamer naast de Grote Zaal. 'Die uitdrukking op je gezicht toen Perkamentus je naam oplas! Maar de vraag is wie je dan wel heeft opgegeven. Dolleman heeft gelijk, Harry... ik denk niet dat een leerling dat had kunnen doen... die hadden de Vuurbeker nooit kunnen misleiden of langs die grens van Perkamentus kunnen -'
'Heb je Ron toevallig gezien?' viel Harry haar in de rede.
Hermelien aarzelde.
'Eh... ja... tijdens het ontbijt,' zei ze.
'Denkt hij nog steeds dat ik me zelf heb opgegeven?'
'Nou... nee, volgens mij niet... niet echt,' zei Hermelien een

tikkeltje opgelaten.
'Wat betekent dat nou weer, niet echt?'
'O, Harry, het ligt er toch duimendik bovenop?' zei Hermelien vertwijfeld. 'Hij is jaloers!'
'Jaloers?' zei Harry ongelovig. 'Waar moet hij jaloers op zijn? Dat ik dadelijk in het bijzijn van de hele school voor paal sta?'
'Hoor eens,' zei Hermelien geduldig, 'jij krijgt altijd alle aandacht, dat weet je best. Ja, ik weet dat dat jouw schuld niet is,' voegde ze er vlug aan toe toen Harry woedend zijn mond opendeed. 'Ik weet dat je daar niet om vraagt... maar - nou ja - Ron moet thuis tegen al die broers opboksen en jij bent z'n beste vriend en je bent hartstikke beroemd - als mensen jullie samen zien wordt hij altijd min of meer genegeerd en dat pikt hij en zegt er nooit iets van, maar dit was waarschijnlijk de laatste druppel...'
'Nou, geweldig,' zei Harry verbitterd. 'Echt geweldig. Zeg maar uit mijn naam dat ik zo met hem zou willen ruilen. Zeg maar dat hij het allemaal mag hebben... al die mensen die naar m'n voorhoofd staren, overal waar ik kom...'
'Ik zeg helemaal niks tegen hem,' zei Hermelien kortaf. 'Dat moet je zelf maar doen, dat is de enige manier om deze ruzie op te lossen.'
'Ik vertik het om Ron achterna te lopen, alleen omdat hij zo kinderachtig doet!' zei Harry zo luid dat een paar uilen die in een naburige boom zaten verschrikt opvlogen. 'Misschien

gelooft hij pas dat ik dit niet voor de lol doe als ik m'n nek gebroken heb of -'

'Dat is niet grappig,' zei Hermelien. 'Dat is helemaal niet grappig.' Ze leek erg ongerust. 'Harry, ik heb erover nagedacht - je weet toch wat je moet doen, hè? Zodra we terug zijn in het kasteel?'

'Ja, Ron een schop voor z'n -'

'Sirius schrijven! Je moet hem laten weten wat er is gebeurd. Hij heeft je gevraagd hem op de hoogte te houden van wat zich op Zweinstein afspeelt... je zou haast zeggen dat hij iets dergelijks verwachtte. Ik heb perkament en een veer bij me -

'Schei toch uit,' zei Harry, die vlug controleerde of er iemand meeluisterde, maar het schoolterrein was uitgestorven. 'Sirius is naar dit land teruggekomen omdat m'n litteken een beetje pijn deed. Als ik schrijf dat iemand me heeft ingeschreven voor het Toverschool Toernooi, stormt hij waarschijnlijk halsoverkop het kasteel binnen -'

'Hij zou willen dat je hem dat liet weten,' zei Hermelien streng. 'Hij komt er sowieso achter -'

'Hoe dan?'

'Harry, dit blijft echt niet onder ons,' zei Hermelien serieus. 'Het toernooi is beroemd en jij bent beroemd. Het zou me heel erg verbazen als er niets in de Ochtendprofeet staat over je deelname... je wordt in zo'n beetje alle boeken over Jeweetwel vermeld... en Sirius zou het veel liever van jou zelf

horen, dat weet ik zeker.'
'Oké, oké, ik schrijf hem wel,' zei Harry, die zijn laatste stukje brood in het meer gooide. Ze keken hoe het een paar tellen ronddobberde voor er een grote tentakel oprees uit het water die het meetrok naar beneden. Ze liepen terug naar het kasteel.
'Wiens uil zal ik gebruiken?' zei Harry terwijl ze het bordes opliepen. 'Sirius zei dat ik niet steeds Hedwig moest sturen.'
'Vraag aan Ron of je Koe -'
'Ik vraag helemaal niks aan Ron,' zei Harry kortaf.
'Nou, neem dan een van de schooluilen, die mag iedereen gebruiken,' zei Hermelien.
Ze gingen samen naar de Uilenvleugel. Hermelien gaf Harry een stuk perkament, een ganzenveer en een flesje inkt en slenterde langs de lange rijen stokken en bekeek al de verschillende uilen, terwijl Harry met zijn rug tegen de muur ging zitten en een briefje schreef.

Beste Sirius,
Je schreef dat ik je op de hoogte moest houden van wat er op Zweinstein gebeurt, vandaar deze brief. Ik weet niet of je het al gehoord hebt, maar het Toverschool Toernooi wordt dit jaar hier gehouden en op zaterdagavond werd ik als vierde kampioen aangewezen. Ik weet niet wie mijn naam in de Vuurbeker gedaan heelt, maar ik was het niet. De andere

kampioen van Zweinstein is Carlo Kannewasser, van Huffelpuf.

Op dat punt hield hij op met schrijven en dacht na. Eigenlijk wilde hij iets zeggen over de zware zorgen die sinds gisteravond op zijn schouders drukten, maar hij wist niet hoe hij dat precies onder woorden moest brengen, dus doopte hij zijn veer weer in de inkt en schreef alleen:

Ik hoop dat alles goed gaat met jou en Scheurbek - Harry

'Klaar,' zei hij tegen Hermelien, terwijl hij opstond en het stro van zijn gewaad klopte. Toen hij dat zei, landde Hedwig fladderend op zijn schouder en stak haar poot uit.
'Ik kan jou niet gebruiken,' zei Harry, die keek waar de schooluilen zaten. 'Ik moet een ander nemen...'
Hedwig kraste schel en vloog zo abrupt op dat haar klauwen in Harry's schouder sneden. Ze hield haar rug naar Harry toegekeerd terwijl hij zijn brief aan de poot van een grote kerkuil bond. Toen de kerkuil was vertrokken, stak Harry zijn hand uit om Hedwig te strelen, maar ze klikte woedend met haar snavel en vloog naar de dakbalken, waar hij haar niet kon bereiken.
'Eerst Ron en nu jij,' zei Harry boos. 'Het is niet mijn schuld.'
Als Harry gedacht had dat de situatie zou verbeteren zodra iedereen gewend was aan het idee dat hij kampioen was, werd

hij de volgende dag uit de droom geholpen. Toen de lessen weer begonnen, kon hij de andere leerlingen niet meer vermijden - en die waren er duidelijk van overtuigd dat Harry zelf zijn naam had opgegeven. In tegenstelling tot de Griffoendors, waren ze daar niet van onder de indruk.
De Huffelpufs, die meestal goed met de Griffoendors konden opschieten, deden nu opmerkelijk koel. Een les Kruidenkunde was voldoende om dat duidelijk te maken. De Huffelpufs vonden blijkbaar dat Harry had geprobeerd hun kampioen van zijn glans te beroven; een gevoel dat nog versterkt werd door het feit dat Huffelpuf zelden een moment van glorie gekend had en Carlo een van de weinigen was die eerder daarvoor gezorgd had toen zijn team Griffoendor een keer verslagen had met Zwerkbal. Ernst Marsman en Joost Flets-Frimel, met wie Harry altijd goed had kunnen opschieten, zeiden nu geen woord tegen hem, hoewel ze aan hetzelfde tafeltje Trampolinetulpen zaten te verpotten, maar ze lachten wel hatelijk toen een van de Trampolinetulpen zich tussen Harry's vingers doorwurmde en hem keihard in zijn gezicht raakte. Ron praatte ook niet met Harry.
Hermelien zat tussen hen in en hield een geforceerd gesprek op gang, maar hoewel ze haar allebei normaal antwoord gaven, meden ze elk oogcontact. Harry vond dat zelfs professor Stronk nogal afstandelijk tegen hem deed - maar ze

was dan ook hoofd van Huffelpuf.
Onder normale omstandigheden zou hij zich hebben verheugd op een bezoek aan Hagrid, maar Verzorging van Fabeldieren betekende dat de Zwadderaars er ook zouden zijn - de eerste keer dat hij hen zou zien sinds hij tot kampioen was gekozen.
Het verbaasde hem niet dat Malfidus met zijn vertrouwde, schampere grijns bij Hagrids huisje arriveerde.
'Ah, kijk wie we daar hebben - onze kampioen,' zei hij tegen Korzel en Kwast zodra Harry hem kon horen. 'Hebben jullie een stuk perkament? Ik zou hem maar gauw om zijn handtekening vragen, want ik betwijfel of hij nog lang onder ons zal zijn... de helft van alle Toverschoolkampioenen heeft het Toernooi niet overleefd. Hoe lang denk je dat je het vol kunt houden, Potter? Hoogstens tien minuten na het begin van de eerste opdracht, wil ik wedden.'
Korzel en Kwast lachten kruiperig, maar Malfidus moest het daarbij laten omdat Hagrid achter zijn huisje vandaan kwam met een torenhoge, wankele stapel kratten, die stuk voor stuk een enorme Schroeistaartige Skreeft bevatten. Tot afschuw van de klas legde Hagrid uit dat de Skreeften elkaar hadden afgemaakt vanwege een teveel aan opgekropte energie, een probleem dat opgelost kon worden door de Skreeften een riem om te doen en uit te laten. Het enige positieve van dat plan was dat Malfidus meteen nergens anders meer aandacht

voor had.
'Die krengen uitlaten?' zei hij vol walging, terwijl hij met grote ogen naar de kisten keek. 'En waar moeten we die riem omdoen? De angel, de schroeistaart of de bloedzuiger?'
'Om d'r middel,' zei Hagrid, die het voordeed. 'Eh - misschien kennen jullie beter jullie handschoenen van drakenhuid aandoen, voor de zekerheid, zogezegd. Harry - ken je effe helpen met die joekel hier...'
In werkelijkheid wilde Hagrid even met Harry praten zonder dat de rest van de klas het kon horen.
Hij wachtte tot iedereen op pad was met zijn of haar Skreeft en zei toen heel ernstig tegen Harry: 'Dus je doet mee, Harry? Aan 't Toernooi? Je bent de kampioen van de school?'
'Een van de kampioenen,' verbeterde Harry hem.
Hagrids zwarte kooloogjes keken hem bezorgd aan van onder zijn grote, harige wenkbrauwen. 'Hebbie geen idee wie je d'r ingeluisd heb, Harry?'
'Dus jij gelooft dat ik het niet zelf heb gedaan?' zei Harry, die zijn plotselinge dankbaarheid maar moeilijk kon verbergen toen hij dat hoorde.
Tuurlijk,' gromde Hagrid. 'Je zei dat je 't niet gedaan heb en ik geloof je - en Perkamentus gelooft je ook.'
'Ik wou dat ik wist wie het wel gedaan heeft,' zei Harry verbitterd.

Ze keken uit over het gazon; de hele klas was nu her en der verspreid en in grote moeilijkheden. De Skreeften waren bijna een meter lang en niet langer schaalloos en kleurloos. Ze hadden inmiddels een dik, grijs, glanzend pantser en leken op een kruising tussen een reusachtige schorpioen en een uitgerekte krab - zij het nog steeds zonder herkenbare koppen of ogen. Ze waren oersterk en nauwelijks meer in de hand te houden.

'Ze vinden 't wel leuk, hè?' zei Hagrid blij. Harry nam aan dat hij de Skreeften bedoelde, want zijn klasgenoten vonden het absoluut niet leuk; om de zoveel tijd klonk er een angstaanjagende beng op uit het achtereinde van een Skreeft en vloog het beest abrupt een paar meter naar voren. Meer dan een leerling werd op zijn buik voortgesleurd en deed wanhopige pogingen om overeind te krabbelen.

'Ach, kweenie, Harry,' verzuchtte Hagrid plotseling en hij keek hem opnieuw bezorgd aan. 'Schoolkampioen... 't is of alles ook altijd jou overkomt, hè?'

Harry gaf geen antwoord. Ja, het was inderdaad alsof alles altijd hem overkwam... dat was min of meer wat Hermelien had gezegd toen ze om het meer waren gewandeld en volgens haar was dat de reden waarom Ron niet meer met hem wilde praten.

De dagen daarna behoorden tot de ergste die Harry op Zweinstein had meegemaakt. De laatste keer dat hij zich zo rot

had gevoeld was in zijn tweede jaar geweest, toen een groot deel van de school een paar maanden lang had geloofd dat hij enkele andere leerlingen had aangevallen. Maar toen had Ron hem tenminste nog gesteund. Hij dacht dat hij het gedrag van de rest niet zo erg gevonden zou hebben als Ron gewoon zijn vriend was geweest, maar hij vertikte het om Ron over te halen weer normaal tegen hem te doen als hij dat niet wilde. Desondanks voelde hij zich heel eenzaam, nu vrijwel iedereen duidelijk liet merken dat ze een hekel aan hem hadden.

De houding van de Huffelpufs was vervelend maar begrijpelijk; tenslotte hadden ze zelf een kampioen om te steunen. Van Zwadderich verwachtte hij alleen maar hatelijkheden en beledigingen - de Zwadderaars hadden altijd al de pest aan hem gehad. Hij had Griffoendor vaak geholpen om hen te verslaan, zowel met Zwerkbal als bij de strijd om de Afdelingsbeker. Maar hij had gehoopt dat de Ravenklauwen zo edelmoedig zouden zijn om hem net zo te steunen als Carlo. Daar vergiste hij zich in. De meeste Ravenklauwen dachten blijkbaar dat hij per se nog wat meer roem had willen vergaren door de Beker zo om de tuin te leiden dat die zijn naam accepteerde.

Daar kwam nog eens bij dat Carlo veel meer op een echte kampioen leek dan Harry. Hij was uitzonderlijk knap, met een rechte neus, donker haar en grijze ogen en het was

moeilijk te zeggen wie de laatste tijd meer bewonderd werd, Carlo of Viktor Kruml. Harry zag dezelfde meisjes uit het zesde jaar die zo graag Krumls handtekening hadden willen hebben, tussen de middag aan Carlo vragen of hij hun schooltassen wilde signeren.
Ondertussen had hij nog steeds niets van Sirius gehoord, weigerde Hedwig zelfs maar bij hem in de buurt te komen, voorspelde professor Zwamdrift zijn naderende dood met nog meer zekerheid dan gewoonlijk en deed hij het zo slecht met Sommeerspreuken dat professor Banning hem extra huiswerk gaf - als enige, afgezien van Marcel.
'Het is echt niet zo moeilijk, Harry,' probeerde Hermelien hem gerust te stellen na de les van professor Banning - ze had een uur lang allerlei voorwerpen door het lokaal naar zich toe laten vliegen, alsof ze een soort bizarre magneet was voor bordenwissers, prullenbakken en Lunascopen. 'Je concentreert je gewoon niet genoeg.'
'Hoe zou dat nou komen?' zei Harry duister toen Carlo Kannewasser voorbijkwam, omringd door een grote groep zwijmelende meisjes, die Harry aanstaarden alsof hij een extra grote Schroeistaartige Skreeft was. 'Maar goed - vanmiddag kunnen we ons verheugen op een blokuur Toverdranken...'
Twee lessen Toverdranken achter elkaar was altijd al vreselijk geweest, maar de laatste tijd was het een regelrechte marteling

geworden. Anderhalf uur opgesloten zitten in een kerker met Sneep en de Zwadderaars, die allemaal vastbesloten waren hem te laten boeten voor zijn euvele moed dat hij het gewaagd had kampioen te worden, was zo ongeveer de verschrikkelijkste straf die Harry zich kon indenken. Hij had vorige week vrijdag met moeite die les uitgezeten, terwijl Hermelien naast hem constant zachtjes: 'Negeer ze, negeer ze, negeer ze,' had gefluisterd en hij betwijfelde of het deze keer beter zou gaan.

Toen hij en Hermelien na het middageten bij de kerker van Sneep arriveerden, stonden de Zwadderaars buiten al te wachten. Ze hadden allemaal een grote badge op de borst van hun gewaad en even dacht Harry verbijsterd dat het S.H.I.T.-badges waren - tot hij overal dezelfde boodschap in felle rode letters zag oplichten in de schemerige onderaardse gang:

CARLO IS ZO -de ECHTE Kampioen van Zweinstein!

'Vind je ze mooi, Potter?' vroeg Malfidus toen Harry aan kwam lopen. 'En dat is nog niet alles - kijk maar!'

Hij drukte op de badge op zijn borst en de tekst verdween en werd vervangen door een andere, in groene letters:

POTTER IS PRUT

De Zwadderaars brulden van het lachen. De anderen drukten ook op hun badges, tot de boodschap POTTER IS PRUT overal om Harry heen oplichtte. Hij voelde zijn nek en gezicht rood worden.

'Ha ha, heel grappig,' zei Hermelien sarcastisch tegen Patty Park en haar vriendinnen van Zwadderich, die het hardst lachten van allemaal. 'Echt geestig.'
Ron leunde samen met Daan en Simon tegen de muur. Hij lachte niet, maar kwam ook niet voor Harry op.
'Wil je er ook een, Griffel?' zei Malfidus, die haar een badge toe stak. 'Ik heb er zat. Maar raak alsjeblieft m'n hand niet aan. Ik heb ze net gewassen en ik wil niet dat zo'n Modderbloedje ze weer vuil maakt.'
Een deel van de opgekropte woede die Harry al dagenlang voelde scheen plotseling door een soort dam in zijn borst heen te breken. Voor hij het zelf goed en wel besefte, had hij zijn toverstok al getrokken. De leerlingen om hen heen stoven haastig opzij en trokken zich een eindje terug in de gang.
Harry!' zei Hermelien waarschuwend.
Kom op, Potter,' zei Malfidus zacht en hij trok zijn eigen toverstok. Dolleman is er nu niet om je te beschermen - doe het dan, als je het
lef hebt -'
Een fractie van een seconde staarden ze elkaar aan en toen sloegen ze op precies hetzelfde moment toe.
'Fuminculus!' schreeuwde Harry.
'Densaugeo!' gilde Malfidus.
Er schoten lichtstralen uit hun toverstokken die elkaar raakten

en onder een hoek weg ketsten - die van Harry raakte Kwast in zijn gezicht en die van Malfidus trof Hermelien. Kwast brulde het uit en greep naar zijn neus, die plotseling onder de grote, lelijke zweren zat. Hermelien jammerde en drukte haar handen tegen haar mond.
'Hermelien!' Ron liep haastig naar haar toe, om te zien wat haar mankeerde.
Harry draaide zich om en zag hoe Ron Hermeliens hand wegtrok van haar gezicht. Dat bood geen prettige aanblik. Hermeliens voortanden - die toch al groter waren dan gemiddeld - groeiden in een schrikbarend tempo; ze begon steeds meer op een bever te lijken terwijl haar tanden zich verder verlengden over haar onderlip, naar haar kin - ze voelde in paniek aan haar gebit en slaakte een kreet van schrik.
'Wat is dat voor herrie?' zei een zachte, dodelijke stem. Sneep was gearriveerd.
De Zwadderaars verdrongen zich om hun eigen versie van de gebeurtenissen te geven. Sneep wees met een lange gele vinger op Malfidus en zei: 'Vertel.'
'Potter ging me plotseling te lijf, professor -'
'We gingen elkaar te lijf!' riep Harry.
'- en toen raakte hij Kwast - kijk maar -'
Sneep bekeek Kwast, wiens gezicht je eerder zou verwachten in een boek over giftige paddestoelen.

'Ziekenzaal, Kwast,' zei Sneep kalm.
'Malfidus heeft Hermelien geraakt!' zei Ron. 'Kijk maar!'
Hij dwong Hermelien om haar tanden aan Sneep te laten zien - ze deed haar best om ze te verbergen achter haar handen, hoewel dat moeilijk was, omdat ze nu al tot op haar kraagje kwamen. Patty Park en de andere meisjes van Zwadderich lagen dubbel van het ingehouden gegiechel en wezen achter de rug van Sneep op Hermelien.
Sneep keek Hermelien kil aan en zei: 'Ik zie geen verschil.'
Hermelien jammerde zachtjes; tranen sprongen in haar ogen en ze draaide zich om en holde de gang uit.
Het was misschien maar goed dat Harry en Ron allebei tegelijk tegen Sneep begonnen te schreeuwen; goed dat hun stemmen zo weergalmden in de stenen gang dat hij door de echo's niet precies kon verstaan waar ze hem voor uitscholden. De essentie begreep hij echter wel.
'Eens kijken,' zei hij, op zijn zachtste en venijnigste toon. 'Vijftig punten aftrek voor Griffoendor en strafwerk voor Potter en Wemel. En nu naar binnen, of jullie krijgen een week lang elke dag strafwerk.'
Harry's oren suisden. Het was allemaal zo onrechtvaardig dat hij Sneep het liefst in duizend slijmerige stukjes had willen vervloeken. Hij beende langs Sneep heen, liep samen met Ron naar een tafel achter in de kerker en smeet zijn tas met een klap neer. Ron trilde ook van woede en even was het

alsof alles weer normaal was, maar toen draaide Ron zich om en ging bij Daan en Simon zitten en bleef Harry alleen achter aan zijn tafeltje. Aan de andere kant van de kerker draaide Malfidus zich om en drukte grijnzend op zijn badge. POTTER IS PRUT, flitste door het lokaal.
Harry staarde naar Sneep terwijl de les begon en verbeeldde zich dat er vreselijke dingen met hem gebeurden... kende hij die Cruciatusvloek maar, dan lag Sneep nu plat op zijn rug, net als die spin, schokkend en stuiptrekkend...
'Tegengiffen!' zei Sneep, die de leerlingen aankeek met een onaangename fonkeling in zijn zwarte ogen. 'Jullie horen je recepten nu klaar te hebben. Ik wil dat jullie ze heel zorgvuldig prepareren en dan kiezen we iemand om zo'n tegengif op uit te proberen...'
De blikken van Sneep en Harry kruisten elkaar en Harry wist wat komen ging. Sneep was van plan om hem te vergiftigen. In zijn verbeelding greep Harry zijn ketel, holde naar het bureau van Sneep en liet de ketel neerdalen op zijn vettige kop.
Harry's gedachten werden verstoord toen er op de deur van de kerker werd geklopt.
Het was Kasper Krauwel; hij schuifelde naar binnen, grijnsde tegen Harry en liep naar het bureau van Sneep.
'Ja?' zei Sneep kortaf.
'Ik kom Harry Potter halen, professor. Ze hebben gevraagd of hij boven wil komen.'

Sneep staarde Kasper aan langs zijn grote, kromme neus en Kaspers gretige glimlach stierf weg.
Potter heeft nog een uur Toverdranken,' zei Sneep ijzig. 'Hij komt Pas boven als de les is afgelopen.'
Kasper werd rood.
'Maar - professor - meneer Bazuyn heeft naar hem gevraagd,' zei hij zenuwachtig. 'Alle kampioenen moeten komen, ik geloof dat ze foto's willen maken...'
Harry had er alles voor willen geven om te voorkomen dat Kasper die laatste drie woorden zei. Hij wierp snel een blik op Ron, maar die staarde naar het plafond.
'Goed, goed!' snauwde Sneep. 'Potter, laat je spullen hier. Ik wil dat je straks terugkomt om je tegengif uit te proberen.'
'Eh - professor- hij moet z'n spullen meenemen,' piepte Kasper. 'Alle kampioenen -'
'Goed, goed!' zei Sneep. 'Potter - pak je spullen en verdwijn uit m'n ogen!'
Harry hees zijn tas over zijn schouder, stond op en liep naar de deur. Toen hij langs de tafeltjes van de Zwadderaars kwam, zag hij overal POTTER IS PRUT oplichten.
'Echt ongelooflijk, hè Harry?' zei Kasper, die begon te praten zodra Harry de deur van de kerker achter zich dicht had gedaan. 'Ja toch? Dat jij kampioen bent?'
Ja, echt ongelooflijk,' zei Harry bedrukt terwijl ze de trap opliepen naar de hal. 'Waar zijn die foto's voor, Kasper?'

'De Ochtendprofeet, volgens mij.'
'Geweldig,' zei Harry dof. 'Net waar ik op zat te wachten. Nog meer publiciteit.'
'Succes!' zei Kasper toen ze er waren. Harry klopte en ging naar binnen.
Hij bevond zich in een vrij klein lokaal; de meeste tafeltjes waren naar achteren geschoven, zodat er in het midden een ruimte vrij was, maar voor het bord stonden drie tafeltjes naast elkaar, met een grote lap fluweel erover. Achter de met fluweel behangen tafeltjes stonden vijf stoelen en in een van die stoelen zat Ludo Bazuyn. Hij praatte met een onbekende heks in een fuchsiakleurig gewaad.
Viktor Kruml stond zoals gewoonlijk somber in een hoek en zei geen woord. Carlo en Fleur praatten met elkaar en Fleur leek gelukkiger dan Harry haar tot dusver had gezien; ze wierp steeds haar hoofd in haar nek, zodat haar lange, zilverachtige haar glinsterde. Een man met een bierbuik en een grote zwarte camera waar dunne rooksliertjes uit kwamen, keek vanuit zijn ooghoeken naar Fleur.
Plotseling zag Bazuyn Harry staan. Hij kwam haastig overeind en liep met grote passen naar hem toe. 'Aha, daar is onze vierde kampioen! Kom verder, Harry, kom verder... maak je geen zorgen, het
gaat alleen om een korte ceremonie, het Schouwen der Stokken. De rest van de jury komt zo.'

'Het Schouwen der Stokken?' herhaalde Harry nerveus.
'Om te controleren of jullie toverstokken goed functioneren en er niets aan mankeert, begrijp je? Dat zijn de belangrijkste hulpmiddelen bij de opdrachten die jullie moeten verrichten,' zei Bazuyn. 'De expert is nog boven, met Perkamentus. En daarna worden er een paar foto's gemaakt. Dit is Rita Pulpers,' voegde hij eraan toe en hij gebaarde naar de heks in het fuchsia gewaad. 'Ze schrijft een klein artikeltje over het Toernooi voor de Ochtendprofeet...'
'Misschien ook weer niet zo klein, Ludo,' zei Rita, die naar Harry keek.
Haar kapsel bestond uit weelderige, maar merkwaardig stijve krullen, die een vreemd contrast vormden met haar nogal grove gezicht en zware onderkaak. Ze droeg een met edelsteentjes bezette bril en de dikke vingers waarmee ze haar tas van krokodillenleer vasthield, eindigden in vuurrood gelakte nagels van wel vijf centimeter lang.
'Zou ik voor de ceremonie misschien eerst even met Harry kunnen praten?' zei ze tegen Bazuyn, hoewel ze Harry strak bleef aanstaren. 'De jongste kampioen, snapt u... om wat extra kleur te geven aan het artikel?'
'Ja, natuurlijk!' riep Bazuyn. 'Ik bedoel - als Harry tenminste geen bezwaar heeft?'
'Eh -' zei Harry.
'Geweldig,' zei Rita Pulpers en een tel later grepen haar

vuurrode klauwen Harry's arm verrassend krachtig beet en loodste ze hem mee naar buiten. Ze deed een deur naast het lokaal open.
'Veel te rumoerig binnen,' zei ze. 'Eens kijken... o ja, dit is lekker knus.'
Het was een bezemkast. Harry staarde haar aan.
'Kom maar, liefje - ja, zo - geweldig,' zei Rita. Ze ging wankel op een omgekeerde emmer zitten, duwde Harry op een kartonnen doos en deed de deur dicht, zodat het aardedonker werd. 'Eens kijken...'
Ze deed haar tas van krokodillenleer met een klik open en haalde daar een handvol kaarsen uit, die ze met een zwaai van haar toverstok aanstak en vervolgens in de lucht liet zweven, zodat ze konden zien wat ze deden.
Je vindt het toch niet erg als ik m'n Fantaciteer-Veer gebruik, Harry? Dan kan ik ongestoord met je praten...'
'Uw wat?' zei Harry.
Rita's glimlach werd breder en Harry telde drie gouden tanden. Ze stak haar hand weer in haar tas en haalde een lange, gifgroene veer en een rol perkament tevoorschijn, die ze op een krat met Madame Reina's Magische Multivlekkenverwijderaar legde. Ze stak de punt van de groene veer in haar mond, zoog er met schijnbaar genoegen aan en zette de veer rechtop op het perkament, waar hij lichtjes trillend bleef staan.

'Test, test... mijn naam is Rita Pulpers, verslaggeefster van de Ochtendprofeet.'
Harry keek naar de veer. Zodra Rita haar mond opendeed, begon die te schrijven en vloog over het perkament.
De aantrekkelijke, blonde, drieënveertigjarige Rita Pulpers, wier vlijmscherpe veer al veel opgeblazen reputaties heeft doorgeprikt -
'Prima,' zei Rita en ze scheurde het bovenste stukje van de rol perkament, verfrommelde het en stopte het in haar tas. Ze boog zich naar Harry toe en zei: 'En, Harry... waarom heb je besloten mee te doen aan het Toverschool Toernooi?'
'Eh -' zei Harry opnieuw, maar hij werd afgeleid door de veer. Hij had nog niets gezegd, maar toch pende die razendsnel een nieuwe zin neer:
Een lelijk litteken, aandenken uit een tragisch verleden, ontsiert het verder zo charmante gelaat van Harry Potter, wiens ogen -
'Let niet op die veer, Harry,' zei Rita Pulpers resoluut. Met tegenzin keek Harry weer naar haar. 'Nogmaals - waarom heb je besloten deel te nemen aan het Toernooi?'
'Dat heb ik niet besloten,' zei Harry. 'Ik weet niet hoe mijn naam in de Vuurbeker is gekomen. Ik heb hem er in elk geval niet ingestopt.'
Rita Pulpers trok een zwaar opgemaakte wenkbrauw op. 'Kom nou toch, Harry. Je hoeft echt niet bang te zijn dat je in de

problemen komt, hoor. We weten allemaal dat je je eigenlijk niet had moeten inschrijven, maar maak je geen zorgen. Onze lezers houden wel van een dwarsligger.'
'Maar ik heb me niet ingeschreven,' herhaalde Harry. 'Ik weet niet wie -'
'Hoe kijk je tegen de opdrachten aan?' vroeg Rita. 'Ben je opgewonden? Zenuwachtig?'
'Ik heb er nog niet echt over nagedacht... zenuwachtig, denk ik,' zei Harry. Hij had een onaangenaam, hol gevoel vanbinnen toen hij dat zei.
'In het verleden zijn er kampioenen om het leven gekomen, hè?' zei Rita Pulpers. 'Heb je daar wel over nagedacht?'
'Nou... ze zeggen dat het dit jaar een stuk veiliger zal zijn,' zei Harry.
De veer zoefde heen en weer over het perkament alsof hij schaatste.
'Uiteraard heb je al eerder oog in oog gestaan met de dood, nietwaar?' zei Rita, die hem scherp aankeek. 'Wat heeft dat voor invloed op je gehad?'
'Eh -' zei Harry opnieuw.
'Denk je dat je er door dat trauma in je verleden extra op gebrand bent om jezelf te bewijzen? Om je reputatie waar te maken? Denk je dat je misschien de verleiding voelde om je in te schrijven voor het Toernooi omdat -'
'Ik heb me niet zelf ingeschreven,' zei Harry, die boos begon

te worden.
'Wat weet je nog van je ouders?' zei Rita, die gewoon langs hem heen praatte.
'Niets,' zei Harry.
'Hoe denk je dat ze zich zouden voelen als ze wisten dat je meedeed aan het Toernooi? Zouden ze trots zijn? Bezorgd? Boos?'
Harry begon nu echt kwaad te worden. Hoe moest hij in vredesnaam weten hoe zijn ouders zich zouden voelen als ze nog leefden? Hij merkte dat Rita Pulpers hem heel aandachtig bekeek. Hij fronste zijn voorhoofd en keek opzettelijk niet naar haar, maar naar de woorden die de veer net had opgeschreven.
De tranen springen in z'n opvallende groene ogen als ons gesprek op de ouders komt die hij nauwelijks gekend heeft.
Ik heb GEEN tranen in mijn ogen!' riep Harry.
Voor Rita Pulpers iets kon zeggen, ging de deur van de kast plotseling open. Harry knipperde met zijn ogen in het felle licht. Daar stond Albus Perkamentus, die zag hoe ze samen in de bezemkast gepropt zaten.
Perkamentus!' riep Rita, alsof ze dolblij was om hem te zien - maar Harry merkte dat haar veer en perkament plotseling niet meer op de doos met Multivlekkenverwijderaar lagen en dat Rita's klauwachtige vingers haastig haar tas van krokodillenleer dicht klikten. 'Hoe is het met je?' zei ze. Ze stond op en stak

haar grote, mannelijke hand uit. 'Ik hoop dat je van de zomer m'n stuk hebt gelezen over die conferentie van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters?'
'Van een betoverende botheid!' zei Perkamentus met twinkelende ogen. 'Vooral zoals je me omschreef als een prehistorische ouwe gek. Echt heel subtiel.'
Rita Pulpers leek totaal niet uit het veld geslagen. 'Ik wilde alleen duidelijk maken dat sommige van je ideeën een tikkeltje ouderwets zijn, Perkamentus en dat veel tovenaars uit de praktijk -'
'Ik zou dolgraag de redenering achter die onbeschoftheid willen horen, Rita,' zei Perkamentus met een hoffelijke buiging en een glimlach, 'maar ik ben bang dat dat eventjes moet wachten. We willen beginnen met het Schouwen der Stokken en dat kan niet als een van de kampioenen zich in een bezemkast schuilhoudt.'
Harry, die dolblij was dat hij aan Rita Pulpers ontsnapt was, keerde gauw terug naar het lokaal. De andere kampioenen zaten bij de deur en hij nam haastig naast Carlo plaats en keek naar de met fluweel bedekte tafel, waar inmiddels vier van de vijf juryleden zaten -professor Karkarov, madame Mallemour, meneer Krenck en Ludo Bazuyn. Rita Pulpers ging in een hoekje zitten; Harry zag dat ze haar perkament weer uit haar tas haalde, uitspreidde op haar knie, aan de punt van haar Fantaciteer-Veer zoog en die opnieuw op het perkament

zette.
'Mag ik de heer Olivander voorstellen?' zei Perkamentus tegen de kampioenen, nadat hij ook aan de jurytafel was gaan zitten. 'Hij zal jullie toverstokken controleren, om er zeker van te zijn dat die in goede staat verkeren voor het Toernooi begint.'
Harry keek om en voelde een schok van verbazing toen hij een oude tovenaar met grote, bleke ogen stilletjes bij het raam zag staan. Harry had meneer Olivander meer dan drie jaar geleden al eerder ontmoet, op de Wegisweg - bij hem had Harry zijn eigen toverstok gekocht.
'Mademoiselle Delacour, zoudt u als eerste naar voren willen komen?' zei meneer Olivander, die naar de open ruimte in het midden van het lokaal liep.
Fleur Delacour schreed naar meneer Olivander toe en gaf hem haar toverstok.
'Hmmm...' zei hij.
Hij liet de staf ronddraaien tussen zijn lange vingers alsof het een majorettestokje was en er schoten roze en gouden vonken uit. Vervolgens hield hij de stok dicht bij zijn gezicht en bestudeerde hem nauwkeurig.
'ja,' zei hij zacht, 'drieëntwintigeneenhalve centimeter... onbuigzaam... palissander... met als kern een... hemeltjelief...'
'Een 'oofd'aar van een Glamorgana,' zei Fleur. 'Een van mijn grootmoeders.'

Dus Fleur was inderdaad deels Glamorgana, dacht Harry, die zich inprentte dat hij dat tegen Ron moest zeggen... maar toen herinnerde hij zich dat Ron niet meer met hem praatte.
'Ja,' zei meneer Olivander. 'Ja, zelf gebruik ik nooit Glamorgana-haar. In mijn ervaring levert dat nogal temperamentvolle toverstokken op... maar iedereen heeft zo zijn voorkeur en als u er tevreden mee bent...'
Meneer Olivander liet zijn vingers over de stok gaan en controleerde blijkbaar of er geen deukjes of krassen in zaten; toen mompelde hij: 'Orchidea!' en plotseling schoot er een bos bloemen uit de stok.
'Prima, prima. Hij functioneert uitstekend,' zei meneer Olivander, die de bloemen opraapte en samen met de stok aan Fleur gaf. 'Nu u graag, meneer Kannewasser.'
Fleur liep soepel terug naar haar stoel en glimlachte tegen Carlo toen ze elkaar passeerden.
'Aha, dat is er een van mij,' zei meneer Olivander veel enthousiaster toen Carlo hem zijn stok overhandigde. 'Ja, die kan ik me nog goed herinneren. Bevat een haar uit de staart van een uitzonderlijk fraaie eenhoornhengst... minstens een meter zeventig tot aan de schouder; hij spietste me bijna aan zijn hoorn nadat ik die haar had uitgetrokken. Tweeëndertig centimeter... essenhout... lekker buigzaam. Hij ziet er nog prima uit... verzorgt u hem goed?'
'Ik heb hem gisteren nog gepoetst,' zei Carlo grijnzend.

Harry keek naar zijn eigen stok, die onder de vingerafdrukken zat. Hij greep een stuk gewaad ter hoogte van zijn knie en probeerde hem stiekem op te wrijven, maar er schoten gouden vonken uit de Punt en Fleur Delacour keek hem heel neerbuigend aan, dus hield hij er gauw mee op.
Meneer Olivander liet met Carlo's stok een stroom zilveren rookringen door de kamer spuiten, verkondigde dat hij tevreden was en zei: 'Meneer Kruml, graag.'
Viktor Kruml sjokte met zijn platvoeten en gebogen schouders naar meneer Olivander, gaf hem zijn toverstok en keek fronsend toe, met zijn handen in de zakken van zijn gewaad.
'Hmmm,' zei meneer Olivander. 'Dit is er eentje van de hand van Stavlov, of ik moet me heel erg vergissen. Een uitstekende toverstokmaker, hoewel het design nooit echt is wat ik... maar goed...'
Hij hield de stok vlak onder zijn neus, draaide hem aandachtig rond en bestudeerde hem minutieus.
'Ja... haagbeuk en het hartenbloed van een draak?' vroeg hij plotseling aan Kruml, die knikte. 'Een stuk dikker dan de gemiddelde stok... absoluut onbuigzaam... zesentwintig centimeter... Avis!'
De staf van haagbeuk knalde als een geweer en er schoten kleine, kwetterende vogeltjes uit de punt, die door het open raam naar buiten vlogen, het waterige zonlicht in.

'Prima,' zei meneer Olivander, die Kruml zijn stok teruggaf. 'En dat brengt ons bij... de heer Potter.'
Harry stond op, liep langs Kruml en gaf zijn stok aan meneer Olivander.
'Aaah, ja,' zei meneer Olivander en zijn bleke ogen glommen. 'Ja, ja, ja, of ik me die nog herinner.'
Harry herinnerde het zich ook. Hij herinnerde het zich als de dag van gisteren...
Vier zomers geleden, op zijn elfde verjaardag, was hij samen met Hagrid naar de winkel van meneer Olivander gegaan om een toverstok te kopen. Meneer Olivander had hem de maat genomen en hem de ene stok na de andere laten uit proberen. Harry had het gevoel gehad dat hij met elke stok in de zaak had gezwaaid, tot hij er ten slotte eentje had gevonden die hem paste - deze, van hulst, zevenentwintig komma acht centimeter lang en met de staartveer van een feniks als kern. Meneer Olivander was stomverbaasd geweest dat juist die stok zo goed bij Harry gepast had. 'Vreemd,' had hij gemompeld, "... vreemd,' en pas toen Harry had gevraagd wat er zo vreemd was, had meneer Olivander uitgelegd dat de feniksveer in Harry's stok afkomstig was van dezelfde vogel die ook voor de kern van Voldemorts toverstok had gezorgd.
Harry had dat nooit aan iemand anders verteld. Hij was heel erg aan zijn toverstok gehecht en vond dat die niets aan de band met Voldemorts stok kon doen - net zoals hij er niets

aan kon doen dat hij familie was van tante Petunia. Desondanks hoopte hij vurig dat meneer Olivander het niet tegen de overige aanwezigen zou zeggen.
Hij had het gevoel dat de Fantaciteer-Veer van Rita Pulpers anders wel eens zou kunnen ontploffen van opwinding.
Meneer Olivander bestudeerde Harry's stok veel langer dan de andere. Uiteindelijk liet hij een fontein van wijn uit de punt spuiten en gaf hem terug aan Harry, met de mededeling dat hij nog steeds in topconditie was.
'Iedereen bedankt,' zei Perkamentus, die opstond van achter de jurytafel. 'Jullie mogen nu teruggaan naar de lessen - maar die zijn toch bijna afgelopen, dus kunnen jullie misschien beter direct naar de Grote Zaal gaan voor het avondeten.'
Met het gevoel dat er voor het eerst die dag iets goeds gebeurd was, stond Harry op en wilde naar buiten gaan, maar de man met de zwarte camera sprong op en schraapte zijn keel.
'Foto's, Perkamentus, foto's!' riep Bazuyn opgewonden. 'Al de juryleden en de kampioenen bij elkaar. Wat vind je, Rita?'
'Eh - ja, laten we die eerst maar doen,' zei Rita Pulpers, wier blik weer afdwaalde naar Harry. 'En dan misschien wat foto's van de afzonderlijke kampioenen.'
Het duurde een hele tijd voor de foto's genomen waren. Madame Mallemour stelde iedereen letterlijk in de schaduw als ze opstond, en de fotograaf kon niet ver genoeg achteruit

om haar helemaal in beeld te krijgen; uiteindelijk moest zij blijven zitten en gingen de anderen om haar heen staan. Karkarov draaide steeds zijn sikje rond zijn vinger, om er een extra zwierige krul aan te geven en Kruml, van wie Harry gedacht had dat hij aan dit soort toestanden gewend zou zijn, ging nors achteraan staan, zodat je hem bijna niet kon zien.
De fotograaf wilde Fleur het liefst op de voorgrond hebben, maar Rita Pulpers bemoeide zich er steeds mee en zette Harry dan weer vooraan. Daarna wilde ze ook met alle geweld dat er foto's werden gemaakt van de kampioenen afzonderlijk, maar uiteindelijk zat het erop en mochten ze gaan.
Harry ging naar beneden om te eten. Hermelien was er niet - vermoedelijk was ze op de ziekenzaal, waar aan haar tanden werd gewerkt. Hij at helemaal in zijn eentje, aan het einde van de tafel en ging toen terug naar de toren van Griffoendor, terwijl hij dacht aan het extra huiswerk voor Sommeerspreuken dat hij nog moest maken. Op de slaapzaal liep hij Ron tegen het lijf.
'Er is een uil voor je,' zei Ron bruusk zodra Harry binnenkwam. Hij wees op Harry's kussen, waar de kerkuil van school op hem zat te wachten.
'O - oké,' zei Harry.
'En morgenavond moeten we ons strafwerk maken, in de kerker van Sneep,' zei Ron, die meteen weer naar buiten ging, zonder Harry zelfs maar aan te kijken. Harry overwoog even

om achter hem aan te gaan - hij wist niet of hij met hem wilde praten of hem een schop wilde geven, want beide mogelijkheden leken even aanlokkelijk- maar de verleiding om eerst het antwoord van Sirius te lezen was te groot. Harry liep naar de kerkuil, haalde de brief van diens poot en rolde hem uit.

Harry -
Ik kan in een brief niet alles schrijven wat ik zou willen, voor het geval de uil onderschept wordt - we moeten elkaar onder vier ogen spreken. Kun je op 22 november om een uur 's nachts alleen bij de haard in de leerlingenkamer van Griffoendor zijn? Ik weet beter dan wie dan ook dat je heel goed voor jezelf kunt zorgen en zolang Perkamentus en Dolleman in de buurt zijn, denk ik niet dat iemand je iets kan aandoen, maar toch schijnt iemand dat van plan te zijn. Het moet heel riskant zijn geweest om je in te schrijven voor dat Toernooi, zeker onder de neus van Perkamentus. Wees op je hoede, Harry. Ik wil het nog steeds weten wanneer er iets ongewoons gebeurt. Stuur me zo snel mogelijk bericht over 22 november.
Sirius.

Hoofdstuk 19

DE HONGAARSE HOORNSTAART

Het vooruitzicht om eindelijk met Sirius te kunnen praten was het enige dat Harry gedurende de twee weken daarna een beetje op de been hield, het enige lichtpuntje aan een horizon die er nog nooit zo donker had uitgezien. De ergste schok nadat hij tot kampioen was gekozen was weggezakt en pas nu werd hij echt bang voor wat hem te wachten stond. De eerste opdracht naderde met rasse schreden; hij had af en toe het gevoel dat het een gruwelijk monster was dat op hem loerde en hem een eindje verderop de weg versperde. Hij had nog nooit zo de zenuwen gehad. Het was erger dan voor welke Zwerkbalwedstrijd dan ook, zelfs de laatste tegen Zwadderich, toen het erom ging wie de cup zou winnen. Het kostte Harry de grootste moeite om hoe dan ook nog aan de toekomst te denken; hij had het gevoel alsof zijn hele leven naar die eerste opdracht had geleid en daar ook mee zou eindigen...

Hij wist weliswaar niet hoe Sirius hem zou kunnen helpen bij het verrichten van een nog onbekend staaltje moeilijke en gevaarlijke toverkunst in aanwezigheid van honderden

mensen, maar alleen al de aanblik van een vriendelijk gezicht zou heel wat waard zijn. Harry schreef aan Sirius dat hij op de afgesproken tijd bij het haardvuur in de leerlingenkamer zou zitten en hij en Hermelien staken een hoop tijd in het bedenken van plannetjes om achterblijvers te dwingen de leerlingenkamer te verlaten. Als het echt niet anders kon, zouden ze een zak Mestbommen laten ontploffen, maar ze hoopten dat dat niet nodig zou zijn, want dan zou Vilder zijn naam ongetwijfeld eer aandoen en hen levend villen.

In de tussentijd werd het leven binnen de kasteelmuren steeds onaangenamer voor Harry. Rita Pulpers had haar artikel over het Toverschool Toernooi gepubliceerd en dat bleek niet zozeer een verslag van het toernooi te zijn, als wel een heel erg aangedikt levensverhaal van Harry. Een groot deel van de voorpagina werd in beslag genomen door een foto van Harry; het artikel (dat werd voortgezet op de pagina's twee, zes en zeven) ging eigenlijk alleen maar over hem; de namen van de kampioenen van Beauxbatons en Klammfels waren verkeerd gespeld en werden terloops in de laatste alinea vermeld en Carlo's naam kwam er al helemaal niet in voor.

Het artikel was tien dagen geleden verschenen en Harry kreeg nog steeds een wee gevoel van schaamte in zijn maag als hij eraan dacht. Rita Pulpers had hem een heleboel vreselijke uitspraken in de mond gelegd, uitspraken waarvan hij zich niet

kon herinneren dat hij die ooit had gedaan, laat staan daar in die bezemkast.
'Ik denk dat ik mijn kracht ontleen aan mijn ouders. Ik weet dat ze trots op me zouden zijn als ze me nu konden zien... ja, soms huil ik 's nachts als ik aan ze denk, dat durf ik best toe te geven... ik weet gewoon dat niets me kan deren tijdens het Toernooi, omdat zij over me waken...
Maar Rita Pulpers was nog een stap verdergegaan: ze had zijn ge-'eh' niet alleen veranderd in lange, misselijkmakende zinnen, maar ze had ook andere mensen geïnterviewd.
Harry heeft op Zweinstein eindelijk liefde gevonden. Volgens zijn boezemvriend Kasper Krauwel is Harry vrijwel constant in het gezelschap van Hermelien Griffel, een beeldschoon meisje van Dreuzelouders die, net als Harry, een van de beste leerlingen van de school is.
Nadat het artikel was verschenen werd Harry door andere leerlingen - voornamelijk Zwadderaars - onophoudelijk om zijn oren geslagen met citaten en honende opmerkingen.
'Wil je een zakdoek, Potter, voor het geval je in tranen uitbarst tijdens Gedaanteverwisselingen?'
'Sinds wanneer ben jij een van de beste leerlingen, Potter? Of hebben jij en Lubbermans jullie eigen school?'
'Hé Harry!'
'Ja, je ziet het goed!' schreeuwde Harry tot zijn eigen verbazing en hij draaide zich woedend om op de gang. Hij was het nu

echt zat. 'Ik heb net een lekker potje zitten janken om m'n dode moeder en daar wou ik nu graag mee verder gaan...'
'Nee - ik wilde alleen - je hebt je veer laten vallen.'
Het was Cho. Harry voelde dat hij vuurrood werd.
'O - ja - sorry,' mompelde hij terwijl hij de veer opraapte.
'En - veel succes dinsdag,' zei ze. 'Ik hoop echt dat je het goed doet.'
Waarna Harry zich ontzettend stom voelde.
Ook Hermelien kreeg een hoop hatelijke opmerkingen te verduren, maar zij reageerde zich niet af op onschuldige voorbijgangers; Harry had enorme bewondering voor de manier waarop ze de situatie aanpakte.
'Beeldschoon? Zij?' krijste Patty Park toen ze na de publicatie van Rita's artikel Hermelien voor het eerst tegenkwam. 'Vergeleken waarmee - een muskusrat?'
'Gewoon negeren,' zei Hermelien waardig en ze liep met opgeheven hoofd en grote passen langs de gniffelende meisjes van Zwadderich heen, alsof ze hen niet kon horen. 'Gewoon negeren, Harry.'
Maar Harry kon het niet negeren. Ron had geen woord meer tegen hem gezegd nadat hij had verteld van Sneeps strafwerk. Harry had half en half gehoopt dat het weer goed zou komen toen ze twee uur lang rattenhersenen hadden moeten pekelen in de kerker van Sneep, maar juist die dag was Rita's artikel verschenen en dat had Ron blijkbaar gesterkt in de

overtuiging dat Harry werkelijk van alle aandacht genoot.
Hermelien was woest op zowel Ron als Harry; ze holde constant van de een naar de ander, in een poging hen weer aan het praten te krijgen, maar Harry hield zijn poot stijf: hij was pas bereid om met Ron te praten als die toegaf dat Harry zijn naam niet in de Vuurbeker had gedaan en zijn excuses maakte omdat hij Harry een leugenaar had genoemd.
'Ik ben niet begonnen,' zei Harry. 'Het is zijn probleem.'
'Je mist hem!' zei Hermelien ongeduldig. 'En ik weet dat hij jou mist -'
'Hem missen?' zei Harry. 'Ik mis hem helemaal niet...' Maar dat was gelogen. Harry was heel erg op Hermelien gesteld, maar ze was gewoon niet hetzelfde als Ron. Er werd veel minder gelachen en veel meer in de bieb rondgehangen als Hermelien je beste kameraad was. Harry had die Sommeerspreuken nog steeds niet onder de knie; het was alsof hij een soort mentale blokkade had en Hermelien verzekerde hem dat het zou helpen als hij zich in de theorie verdiepte, vandaar dat ze tussen de middag veel met hun neus in de boeken zaten.
Viktor Kruml was ook vaak in de bibliotheek te vinden en Harry vroeg zich af wat hij in zijn schild voerde. Studeerde hij of zocht hij dingen die hem zouden helpen bij de eerste opdracht? Hermelien klaagde vaak over de aanwezigheid van Kruml - niet omdat hij hen lastigviel, maar omdat er

regelmatig groepjes giechelende meisjes stiekem naar hem stonden te kijken achter de boekenkasten en Hermelien werd afgeleid door hun gegniffel.
'Hij is niet eens knap!' mompelde ze en ze keek nijdig naar het scherpe profiel van Kruml. 'Ze vinden hem alleen maar leuk omdat hij beroemd is! Ze zouden hem geen twee keer aankijken als hij niet zo goed was in die spastische schijnbeweging -'
'Spatski-schijnbeweging,' zei Harry met opeengeklemde kaken. Hij had een hekel aan verhaspelde Zwerkbaltermen, maar het deed hem veel meer pijn om aan het gezicht van Ron te denken, als die Hermelien over spastische schijnbewegingen had horen praten.
Het is een merkwaardig feit, maar als je ergens als een berg tegenop ziet en er alles voor zou willen geven om de tijd langzamer te laten gaan, heeft die juist de onaangename gewoonte om te versnellen. De dagen die restten tot de eerste opdracht leken voorbij te vliegen, alsof iemand de klok twee keer zo snel liet lopen. Harry werd geplaagd door een gevoel van nauwelijks onderdrukte paniek, dat hem even hardnekkig achtervolgde als die hatelijke opmerkingen over het artikel in de Ochtendprofeet.
Op de zaterdag voor de eerste opdracht mochten alle leerlingen uit het derde jaar of hoger het dorpje Zweinsveld bezoeken. Hermelien zei tegen Harry dat het goed voor hem

zou zijn om even weg te zijn uit het kasteel en Harry liet zich gemakkelijk ompraten.
'En Ron dan?' zei hij. 'Wil je niet met hem gaan?'
'Nou... eh...' Hermelien werd een beetje rood. 'Ik dacht dat we misschien met hem zouden kunnen afspreken in de Drie Bezemstelen...'
'Nee,' zei Harry botweg.
'O Harry, dit is echt idioot -'
'Ik wil best gaan, maar Ron hoef ik niet te zien en ik doe m'n Onzichtbaarheidsmantel aan.'
'Nou, vooruit...' snauwde Hermelien, 'maar ik vind het vreselijk om met je te praten als je die mantel draagt. Ik weet nooit of ik naar je kijk of niet.'
En dus trok Harry op de slaapzaal zijn mantel aan en ging samen met Hermelien op weg naar Zweinsveld.
Harry voelde zich heerlijk vrij in zijn mantel. Hij keek hoe andere
leerlingen hen passeerden toen ze bij het dorp waren: de meesten droegen badges met CARLO IS ZO, maar eindelijk kreeg hij eens geen rotopmerkingen naar zijn hoofd geslingerd en niemand citeerde uit dat stomme artikel.
'Nu kijken de mensen steeds naar mij,' zei Hermelien knorrig toen ze een tijdje later het Zoetwarenhuis van Zacharinus uitkwamen en grote bonbons met crèmevulling liepen te eten. 'Ze denken dat ik in mezelf praat.'

'Beweeg dan niet zoveel met je lippen.'
'Kom op, Harry, doe die mantel nou uit. Niemand valt je hier lastig.'
'Denk je dat?' zei Harry. 'Kijk dan maar eens achterom.'
Rita Pulpers en haar vriend de fotograaf kwamen net de Drie Bezemstelen uit. Zachtjes pratend passeerden ze Hermelien zonder haar ook maar een blik waardig te keuren. Harry deinsde achteruit tot hij met zijn rug tegen de muur van Zacharinus stond, zodat Rita hem niet zou kunnen raken met haar tas van krokodillenleer.
Zodra ze uit het zicht waren zei Harry: 'Ze logeert in het dorp. Ik wed dat ze naar de eerste opdracht komt kijken.'
Toen hij dat zei, klotste er een golf van withete paniek door zijn maag. Hij zei daar niets van; hij en Hermelien hadden het niet veel over de eerste opdracht gehad; hij had het gevoel dat ze daar niet over wilde nadenken.
'Ze is weg,' zei Hermelien, die dwars door Harry heen keek naar het einde van de Hoofdstraat. 'Zullen we een Boterbiertje gaan drinken in de Drie Bezemstelen? Het is een beetje koud. En je hoeft niks tegen Ron te zeggen!' voegde ze er geïrriteerd aan toe, zijn stilte correct uitleggend.
De Drie Bezemstelen zat vol, voornamelijk met leerlingen van Zweinstein die van hun vrije dag genoten, maar ook met allerlei magische wezens die Harry vrijwel nooit ergens anders zag. Zweinsveld was het enige puur magische dorp in het land

en daardoor ook een soort toevluchtsoord voor wezens als feeksen, die zich niet zo goed konden vermommen als gewone tovenaars.
Het was moeilijk om je door een mensenmenigte heen te wurmen als je een Onzichtbaarheidsmantel droeg, want als je per ongeluk op iemands tenen ging staan, leidde dat tot lastige vragen. Harry schuifelde langzaam naar een tafeltje in de hoek terwijl Hermelien iets te drinken ging halen. Op weg naar het tafeltje zag Harry dat Ron bij Fred, George en Leo Jordaan zat. Harry weerstond de verleiding om Ron een dreun op zijn achterhoofd te geven, wist uiteindelijk het tafeltje te bereiken en ging zitten.
Even later kwam Hermelien terug en stopte een Boterbiertje onder zijn mantel.
'Ik zit hier echt voor gek, zo helemaal in m'n eentje,' mompelde ze. 'Het is maar goed dat ik iets te doen heb meegenomen.'
Ze pakte een notitieboekje waarin ze het ledenbestand van S.H.I.T. bijhield. Harry zag dat de namen van Ron en hem boven aan de uiterst korte lijst stonden. Het leek lang geleden dat ze samen die voorspellingen hadden verzonnen en Hermelien plotseling was binnengekomen en hen tot secretaris en penningmeester had benoemd.
'Weet je, misschien moet ik de mensen hier in het dorp ook interesseren voor de S.H.I.T.,' zei Hermelien bedachtzaam

en ze liet haar blik door de kroeg gaan.
'Ja, die staan vast te trappelen,' zei Harry. Hij nam een slok Boterbier onder zijn mantel. 'Hermelien, wanneer schei je eens uit met dat S.H.I.T.-gedoe?'
'Pas als Huis-elfen behoorlijk betaald worden en betere arbeidsomstandigheden hebben!' siste ze. 'Ik raak er steeds meer van overtuigd dat het tijd wordt voor harde actie. Hoe zou je in de schoolkeukens kunnen komen?'
'Geen idee. Vraag maar aan Fred of George,' zei Harry.
Hermelien deed er peinzend het zwijgen toe terwijl Harry zijn Boterbier dronk en naar de mensen in de kroeg keek. Iedereen maakte een opgewekte en ontspannen indruk. Ernst Marsman en Hannah Albedil zaten aan een naburig tafeltje en ruilden de plaatjes die bij Chocokikkers zaten. Ze hadden allebei een CARLO IS ZO-badge op hun mantel. Vlak bij de deur zag hij Cho en een groepje vriendinnen van Ravenklauw. Cho droeg geen CARLO-badge, wat Harry een heel klein beetje opvrolijkte...
Wat zou hij er niet voor gegeven hebben om een van de leerlingen te zijn die daar zaten te lachen en te praten en die niets aan hun hoofd hadden, behalve hun huiswerk! Hij probeerde zich voor te stellen hoe het geweest zou zijn als de Vuurbeker zijn naam niet had uitgespuwd. Om te beginnen zou hij nu geen Onzichtbaarheidsmantel dragen en zou Ron gewoon naast hem zitten. Hermelien en zij zouden

waarschijnlijk opgewonden proberen zich een voorstelling te maken van de levensgevaarlijke taak die de drie kampioenen dinsdag te wachten stond. Hij zou zich erop verheugen om toeschouwer te zijn bij die nog onbekende opdracht... hij zou Carlo net zo hard aanmoedigen als iedereen, veilig op de tribune...

Hij vroeg zich af hoe de andere kampioenen zich voelden. De laatste keren dat hij Carlo had gezien, was hij omringd geweest door bewonderaars en had hij een nerveuze, maar opgewonden indruk gemaakt. Van tijd tot tijd ving Harry op de gang een glimp op van Fleur Delacour, die net zo hautain en kalm was als altijd. En Kruml zat vrijwel continu in de bibliotheek, met zijn neus in de boeken.

Harry dacht aan Sirius en het strakke, gespannen gevoel in zijn keel leek een klein beetje af te nemen. Over iets meer dan twaalf uur zou hij hem zien, want vannacht hadden ze afgesproken in de leerlingenkamer - vooropgesteld dat er niets misging, zoals de laatste tijd vrijwel steeds gebeurde...

'Kijk, daar heb je Hagrid!' zei Hermelien.

Hagrids enorme, harige achterhoofd - godzijdank had hij geen scheiding in het midden meer - stak boven de rest van de menigte uit. Harry vroeg zich af waarom hij hem niet eerder had gezien, omdat Hagrid zo groot was, maar toen hij voorzichtig ging staan, zag hij dat Hagrid zich diep vooroverboog en met professor Dolleman praatte. Hagrid

had zijn eigen, reusachtige kroes in zijn hand, maar Dolleman dronk uit zijn heupflacon. Madame Rosmerta, de knappe waardin, kon dat niet waarderen; ze keek Dolleman met een scheef oog aan toen ze de lege glazen ophaalde. Misschien beschouwde ze het gedrag van Dolleman als een belediging voor haar gloeiwijn, maar Harry wist beter. Tijdens hun laatste les Verweer tegen de Zwarte Kunsten had Dolleman gezegd dat hij altijd zijn eigen drank en voedsel bereidde, omdat Duistere tovenaars gemakkelijk een onbeheerde beker konden vergiftigen.

Terwijl Harry toekeek, stonden Hagrid en Dolleman op en maakten aanstalten om te vertrekken. Harry zwaaide, maar herinnerde zich toen dat Hagrid hem niet kon zien. Dolleman bleef echter staan en zijn magische oog staarde naar de hoek waar Harry zat. Hij gaf Hagrid een por in zijn zij (hij kon niet bij zijn schouder) en fluisterde iets tegen hem. Samen staken ze de gelagkamer over en liepen naar het tafeltje van Harry en Hermelien.

'Ha die Hermelien!' zei Hagrid luid.

'Hallo,' zei Hermelien glimlachend.

Dolleman hinkte om de tafel heen en boog zich voorover; Harry dacht eerst dat hij het S.H.I.T.-notitieboekje wilde lezen, maar plotseling mompelde hij: 'Mooie mantel heb je daar, Potter.'

Harry staarde hem stomverbaasd aan. De grote hap uit

Dollemans neus viel van zo dichtbij extra op. Dolleman grijnsde.
'Kan uw oog - ik bedoel, kan u -'
'Ja, ik kan door Onzichtbaarheidsmantels heen kijken,' zei Dolleman zachtjes. 'En dat is me soms goed van pas gekomen, laat ik je dat vertellen.'
Hagrid keek Harry ook met een brede grijns aan. Harry wist dat Hagrid hem niet kon zien, maar Dolleman had blijkbaar verteld dat hij daar zat.
Hagrid boog zich ook voorover, zogenaamd om Hermeliens S.H.I.T.-notitieboekje te lezen en fluisterde zo zacht dat alleen Harry hem kon verstaan: 'Harry, kom vanavond om middernacht naar m'n huissie. Met die mantel aan.'
Hagrid kwam weer overeind, zei luid: 'Leuk je gezien te hebben, Hermelien,' knipoogde, en vertrok. Dolleman volgde hem.
'Waarom wil hij dat ik om middernacht naar z'n huisje kom?' zei Harry stomverbaasd.
'Vroeg hij dat?' zei Hermelien verrast. 'Wat zou hij in z'n schild voeren? Ik weet niet of je wel moet gaan, Harry...' Ze keek nerveus om zich heen en siste toen: 'Straks ben je nog te laat voor je afspraak met Sirius.'
Het was waar dat hij zich zou moeten haasten om op tijd terug te zijn voor Sirius als hij om middernacht naar Hagrid ging; Hermelien stelde voor Hedwig naar Hagrid te sturen, om

hem te laten weten dat hij niet kon komen - vooropgesteld dat Hedwig bereid zou zijn dat briefje te bezorgen - maar het leek Harry beter om vlug even te gaan kijken wat Hagrid wilde. Harry was nieuwsgierig; Hagrid had hem nog nooit gevraagd zo laat langs te komen.

Om half twaalf 's avonds trok Harry, die zogenaamd vroeg naar bed was gegaan, zijn Onzichtbaarheidsmantel aan en sloop de trap af naar de leerlingenkamer. Die was nog behoorlijk vol. De broertjes Krauwel hadden een stapeltje CARLO IS ZO-badges te pakken gekregen en probeerden die zo te beheksen dat de tekst veranderde in HUP HARRY HUP, maar voorlopig waren de badges blijven steken bij POTTER IS PRUT. Harry sloop langs hen heen naar het portretgat en wachtte daar een minuut of wat, terwijl hij op zijn horloge keek. Toen deed Hermelien de Dikke Dame vanaf de gang open, zoals ze hadden afgesproken. Met een gefluisterd 'Bedankt!' glipte hij langs haar heen en ging op weg naar beneden.

Buiten was het aardedonker. Harry liep over het gazon naar Hagrids huisje, waar licht brandde. De enorme koets van Beauxbatons was ook verlicht; Harry hoorde madame Mallemour praten in het rijtuig toen hij op Hagrids voordeur klopte.

'Ben jij dat, Harry?' fluisterde Hagrid, die de deur opendeed en om zich heen keek.

'Ja,' zei Harry, die gauw naar binnen glipte en de mantel van zijn hoofd liet glijden. 'Wat was er nou?'
'Ik wou je iets laten zien,' zei Hagrid.
Harry had de indruk dat Hagrid ergens vreselijk opgewonden over was. Hij had een bloem in zijn knoopsgat die veel op een uit zijn krachten gegroeide artisjok leek en hoewel hij zo te zien geen motorolie meer gebruikte voor zijn haar, had hij nog wel geprobeerd het te kammen - Harry zag overal afgebroken tanden van de kam in zijn haar zitten.
'Wat wilde je me laten zien?' vroeg Harry achterdochtig. Hij vroeg zich af of de Skreeften misschien eieren hadden gelegd of dat Hagrid weer een reusachtige driekoppige hond had gekocht van een vreemdeling in de kroeg.
'Kom mee, zeg niks en blijf onder die mantel,' zei Hagrid. 'Ik laat Muil hier, die zou 't maar niks vinden...'
'Hoor eens, Hagrid, ik kan niet lang blijven... ik moet om een uur terug zijn in het kasteel -'
Maar Hagrid luisterde niet; hij deed de deur van zijn huisje open en liep met grote passen naar buiten. Harry volgde hem en zag tot zijn verbazing dat Hagrid hem voorging naar de koets van Beauxbatons.
'Hagrid, wat -'
'Ssst!' zei Hagrid en hij klopte drie keer op de deur met de gekruiste gouden toverstokken.
Madame Mallemour deed open. Ze had een zijden

omslagdoek om haar enorme schouders en glimlachte toen ze Hagrid zag. 'Ah, 'Agrid... is 'et tijd?'
'Bon-zwaar,' zei Hagrid met een brede glimlach en hij gaf haar een hand terwijl ze het gouden trapje afdaalde.
Madame Mallemour deed de deur achter zich dicht. Hagrid bood haar zijn arm aan en ze liepen langs het omheinde stuk wei waar de reusachtige, gevleugelde paarden van Beauxbatons graasden. Harry, die er echt niets meer van begreep, moest hollen om hen bij te houden. Wilde Hagrid hem laten genieten van de aanblik van madame Mallemour? Maar die had hij al zo vaak kunnen bestuderen... je kon haar moeilijk over het hoofd zien...
Blijkbaar had Hagrid voor madame Mallemour dezelfde verrassing in petto als voor Harry, want na een tijdje zei ze flirterig: 'Waar breng je me 'een, 'Agrid?'
'Je vindt 't vast prachtig,' zei Hagrid kortaf, "t Is 't bekijken waard, geloof me. Alleen - je mag 't tegen niemand zeggen, oke? Je mag 't eigenlijk niet weten.'
'Ja, natuurlijk,' zei madame Mallemour, die met haar lange zwarte wimpers knipperde.
Ze liepen steeds verder en Harry raakte alsmaar geïrriteerder terwijl hij achter hen aan draafde en op zijn horloge keek. Hagrid was natuurlijk weer met een of ander idioot plannetje bezig, waardoor hij Sirius misschien zou mislopen. Als ze niet gauw op de plaats van bestemming waren, maakte hij gewoon

rechtsomkeert en ging hij terug naar het kasteel. Dan mocht Hagrid samen met madame Mallemour van hun wandeling in het maanlicht genieten.
Maar toen ze zo ver langs de rand van het Verboden Bos hadden gelopen dat het kasteel en het meer niet langer te zien waren, hoorde Harry opeens iets. Verderop werd er geschreeuwd... en plotseling klonk er een oorverdovend gebrul...
Hagrid loodste madame Mallemour om een groepje bomen heen en bleef staan. Harry volgde hen - een fractie van een seconde dacht hij dat hij grote kampvuren zag, waar mensen omheen renden - en toen viel zijn mond open van verbazing.
Draken.
Vier volwassen, woeste, reusachtige draken bokten en steigerden op een stuk wei dat met dikke planken omheind was, brullend en sissend. Lange vuurpluimen laaiden uit hun opengesperde, van vlijmscherpe tanden voorziene muilen en hun koppen zwaaiden meer dan vijftien meter boven de grond heen en weer op hun uitgestrekte nekken. Harry zag een blauwgrijze draak met lange, puntige hoorns, die grauwde en hapte naar de tovenaars op de grond; een groene draak met gladde, glanzende schubben, die uit alle macht worstelde en stampvoette; een rode draak met een rare baard van dunne gouden stekels, die paddenstoelvormige vuurwolken uitbraakte en een gigantische zwarte draak, die reptielachtiger

was dan de andere en zich het dichtst bij Harry bevond.
Minstens dertig tovenaars, zeven of acht per draak, deden hun best om de beesten in bedwang te houden en trokken aan kettingen die bevestigd waren aan dikke leren riemen om hun nek en poten. Harry staarde gebiologeerd naar de kop van de zwarte draak, hoog boven hem. Die had verticale pupillen, net als een kat en zijn ogen puilden uit van angst of woede... de draak stootte een afschuwelijk geluid uit, een jammerend, schril gekrijs...
'Niet te dichtbij komen, Hagrid!' schreeuwde een tovenaar bij de omheining, die uit alle macht aan een ketting trok. 'Ze kunnen minstens zeven meter vuurspuwen! En ik heb die Hoornstaart wel dertien meter zien halen!'
'Bennen ze niet prachtig?' zei Hagrid zacht.
'Het lukt niet!' schreeuwde een andere tovenaar. 'Lamstralen! Ik tel tot drie!'
Harry zag dat alle drakenoppassers hun toverstok trokken.
'Paralitis!' riepen ze in koor en de Lamstralen schoten als vuurpijlen omhoog door het duister en spatten in een regen van vonken uiteen op de geschubde huid van de draken -
Harry keek hoe de dichtstbijzijnde draak gevaarlijk wankelde op zijn achterpoten; zijn kaken waren opengesperd in een plotseling geluidloos gekrijs en uit zijn neusgaten laaiden geen vlammen meer, hoewel ze nog wel narookten - en toen kiepte hij langzaam om. Vele tonnen aan gespierd, geschubd

drakenlijf kwamen met zo'n dreun op de grond dat Harry had kunnen zweren dat de bomen achter hem trilden.
De drakenoppassers lieten hun toverstok zakken en liepen naar hun gevelde beesten, die het formaat van kleine heuvels hadden. Haastig maakten ze de kettingen steviger vast en bevestigden die secuur aan lange ijzeren pennen, die ze met behulp van hun toverstok diep in de grond dreven.
'Wil je wat beter kijken?' vroeg Hagrid opgewonden aan madame Mallemour. Ze gingen pal aan de omheining staan en Harry volgde hen. De tovenaar die Hagrid had gewaarschuwd om niet te dichtbij te komen draaide zich om en Harry zag dat het Charlie Wemel was.
'Alles oke, Hagrid?' hijgde hij en hij liep naar de omheining om en praatje te maken. 'Ik denk niet dat we nu nog last van ze zullen hebben - we hadden ze een Slaapdrank gegeven, zodat ze buiten westen waren tijdens het transport. We dachten dat het beter zou zijn als ze ergens wakker werden waar het donker en stil was, maar zoals je zag, waren ze niet blij, helemaal niet blij.
Wat zijn dat voor rassen, Charlie?' zei Hagrid, die bijna met eerbied naar de zwarte draak staarde. De ogen van de draak waren een klein stukje open en Harry zag een smalle streep glanzend geel onder het gerimpelde zwarte ooglid.
'Dit is een Hongaarse Hoornstaart,' zei Charlie. 'Dat daar, die kleinere, is een Gewone Groene Huisdraak uit Wales - die

blauwgrijze is een Zweedse Stompsnuit - en die rode een Chinese Zenger.'
Charlie keek naar madame Mallemour, die langzaam langs de omheining liep en naar de verlamde draken keek.
'Ik wist niet dat je haar ook mee zou nemen, Hagrid,' zei Charlie fronsend. 'De kampioenen mogen eigenlijk niet weten wat er gaat gebeuren en zij vertelt het vast aan die leerlinge van haar.'
'Ik dacht gewoon dat ze 't graag zou willen zien,' zei Hagrid, die zijn schouders ophaalde en in vervoering naar de draken staarde.
'Echt een romantisch afspraakje, Hagrid,' zei Charlie hoofdschuddend.
'Vier...' zei Hagrid. 'Dat is dus een per kampioen. Wat motten ze doen - met die draken vechten?'
'Alleen proberen ze te slim af te zijn, volgens mij,' zei Charlie. 'Wij staan paraat als het misloopt, met Blusspreuken en zo. Ze wilden per se nestelende moeders, al heb ik geen idee waarom... maar ik zal je een ding zeggen: ik benijd degene die het tegen die Hoornstaart moet opnemen niet. Echt een venijnig rotbeest. Haar achterkant is net zo gevaarlijk als haar voorkant, kijk maar.'
Charlie wees op de staart van de draak en Harry zag dat er om de paar centimeter lange, bronskleurige punten uitstaken.
Op dat moment wankelden vijf van Charlie's collega's naar de

Hoornstaart toe met een deken waarop een stapel reusachtige, granietkleurige eieren lag. Ze legden de eieren voorzichtig naast de Hoornstaart en Hagrid kreunde zacht van verlangen.
'Ze zijn geteld, Hagrid,' zei Charlie streng en toen: 'Hoe is het met Harry?'
'Prima,' zei Hagrid, die naar de eieren staarde.
'Ik hoop dat het nog steeds prima met hem gaat nadat hij het tegen deze beestjes heeft opgenomen,' zei Charlie grimmig, terwijl hij naar het omheinde stuk grond keek waar de draken lagen. 'Ik durfde gewoon niet tegen ma te zeggen wat de eerste opdracht inhield. Ze staat nu al stijf van de zenuwen...' Charlie imiteerde de ongeruste stem van zijn moeder. '"Hoe konden ze hem laten meedoen aan dat Toernooi! Hij is veel te jong! Ik dacht dat ze veilig waren, ik dacht dat er een leeftijdsgrens was gesteld!" Na dat artikel in de Ochtendprofeet was ze in tranen. "Hij huilt nog steeds om zijn ouders, de arme schat En dat heb ik nooit geweten!"'
Harry had er genoeg van. Erop vertrouwend dat Hagrid hem niet zou missen met vier draken en madame Mallemour als afleiding, draaide hij zich stilletjes om en begon terug te lopen naar het kasteel.
Hij wist niet of hij blij moest zijn dat hij nu gezien had wat hem te wachten stond. Misschien was het zo beter. Nu had hij de eerste schok tenminste achter de rug. Als hij die draken

dinsdag voor het eerst had gezien, zou hij waarschijnlijk in het bijzijn van de hele school van zijn stokje zijn gegaan... maar misschien gebeurde dat alsnog... Alleen gewapend met zijn toverstaf - die nu een miezerig staafje hout leek - moest hij het opnemen tegen een vijftien meter lange, geschubde, met hoorns en stekels overdekte, vuurspuwende draak. Een draak die hij te slim af moest zijn. Terwijl iedereen toekeek. Hoe?
Harry begon sneller te lopen; hij had minder dan een kwartier om terug te keren naar de leerlingenkamer van Griffoendor voor zijn afspraak met Sirius en hij kon zich niet herinneren dat hij ooit zo graag met iemand had willen praten. Plotseling, zonder enige waarschuwing, botste hij tegen iets massiefs op.
Harry smakte ruggelings op de grond en zijn bril viel bijna af. Hij sloeg gauw zijn mantel om zich heen en hoorde van heel dichtbij een stem zeggen: 'Au! Wie is daar?'
Harry controleerde haastig of zijn mantel hem nog helemaal bedekte en bleef doodstil liggen, terwijl hij omhoog staarde naar het silhouet van de tovenaar tegen wie hij was opgebotst. Hij herkende dat sikje... het was Karkarov.
'Wie is daar?' herhaalde Karkarov wantrouwig en hij tuurde om zich heen. Harry bleef stil en roerloos liggen. Na een paar minuten besloot Karkarov blijkbaar dat hij tegen een beest was opgelopen; hij keek nog even op heuphoogte om zich heen, alsof hij verwachtte een hond te zien, maar sloop toen

terug naar de beschutting van de bomen en schuifelde langzaam in de richting van de plek waar de draken lagen.
Heel voorzichtig stond Harry op en liep verder. Zo snel als hij kon en zonder al te veel geluid te maken, haastte hij zich in de richting van het kasteel.
Hij besefte maar al te goed wat Karkarov in zijn schild voerde. Hij zou stiekem zijn schip verlaten om erachter te komen wat de eerste opdracht was. Misschien had hij Hagrid en madame Mallemour samen in de richting van het Bos zien lopen - zelfs van een afstand kon je hen moeilijk over het hoofd zien... en nu hoefde Karkarov alleen maar het geluid van stemmen te volgen en zou hij, net als madame Mallemour, weten waarmee de kampioenen geconfronteerd zouden worden. Zoals het er nu naar uitzag, zou Carlo dinsdag de enige zijn die niet wist wat hem te wachten stond.
Harry was terug bij het kasteel. Hij glipte door de voordeur naar binnen en liep de marmeren trap op; hij was helemaal buiten adem, maar durfde het niet rustiger aan te doen... hij had minder dan vijf minuten om bij het haardvuur te komen...
'Apekool!' hijgde hij tegen de Dikke Dame, die zat te dutten in haar lijst voor het portretgat.
'Als jij 't zegt,' mompelde ze slaperig, zonder haar ogen open te doen en het portret zwaaide opzij om hem door te laten.
Harry klom naar binnen. De leerlingenkamer was

uitgestorven en te oordelen naar het feit dat het er normaal rook, had Hermelien geen Mestbommen hoeven te laten ontploffen om hem en Sirius een onderonsje te garanderen.
Harry deed de Onzichtbaarheidsmantel af en ging in een stoel bij de haard zitten. Het was schemerdonker in de kamer; het enige licht kwam van het haardvuur. Op een tafeltje weerkaatsten de badges met CARLO IS ZO, die de broertjes Krauwel geprobeerd hadden te veranderen, het schijnsel van de vlammen. De tekst luidde nu POTTER IS PUUR PRUT.
Harry keek weer naar het vuur en schrok zich een ongeluk.
Het hoofd van Sirius lag in de vlammen. Als Harry niet hetzelfde had meegemaakt met het hoofd van meneer Kannewasser bij de Wemels, zou hij zich echt doodgeschrokken zijn. In plaats daarvan glimlachte hij voor het eerst sinds dagen, stond vlug op, ging op zijn knieën bij de haard zitten en zei: 'Sirius - hoe gaat het met je?'
Sirius zag er heel anders uit dan Harry zich herinnerde. De laatste keer dat hij hem gezien had, was zijn gezicht broodmager geweest, omringd door lange slierten verward, plakkerig haar - nu was zijn haar kort en schoon, zijn gezicht voller en zag hij er een stuk jonger uit. Hij leek veel meer op de foto die Harry van hem had en die op de bruiloft van Harry's ouders was gemaakt.
'Hoe het met mij gaat doet er niet toe; hoe gaat het met jou?' vroeg Sirius ernstig.

'Met mij? Nou -' Heel even probeerde Harry om 'goed' te zeggen, maar hij kon het woord niet over zijn lippen krijgen. Voor hij zichzelf kon weerhouden, praatte hij plotseling meer dan hij in dagen gepraat had - over het feit dat niemand geloofde dat hij zich niet zelf voor het Toernooi had opgegeven, over de leugens die Rita Pulpers over hem had rondgestrooid in de Ochtendprofeet, over de hatelijkheden die hij naar zijn hoofd geslingerd kreeg op de gang - en over Ron, Ron die hem niet geloofde, Rons jaloezie...en nu heeft Hagrid me net laten zien wat de eerste opdracht inhoudt! Draken, Sirius! Ik kan het wel vergeten!' besloot hij vertwijfeld.
Sirius keek hem bezorgd aan, met ogen waarin nog steeds de blik zichtbaar was die hij aan Azkaban had overgehouden - een doodse, gekwelde blik. Hij had Harry rustig laten uitpraten, zonder hem in de rede te vallen, maar nu zei hij: 'Draken kunnen we wel aan, Harry. Daar kom ik zo op. Ik heb niet veel tijd... ik heb in het huis van een tovergezin ingebroken om hun haard te gebruiken, maar ze kunnen elk moment terugkomen. Er zijn dingen waar ik je voor moet waarschuwen.'
'Wat?' zei Harry en de moed zakte hem nog ietsje verder in de schoenen... Sirius kon toch moeilijk iets ergers dan draken in gedachten hebben?
'Karkarov,' zei Sirius. 'Harry, Karkarov was vroeger een Dooddoener. Je weet toch wat Dooddoeners zijn, hè?'

'Ja - hij - wat?'
'Hij werd gepakt en heeft samen met mij in Azkaban gezeten, maar is later vrijgelaten. Ik durf er alles om te verwedden dat Perkamentus daarom dit jaar per se een Schouwer op Zweinstein wilde hebben - om Karkarov in de gaten te houden. Dolleman heeft Karkarov ontmaskerd en naar Azkaban gestuurd.'
'Is Karkarov vrijgelaten?' zei Harry langzaam - zijn hersens schenen er lang over te doen om het zoveelste schokkende nieuwtje in zich op te nemen. 'Waarom hebben ze hem vrijgelaten?'
'Hij heeft het op een akkoordje gegooid met het Ministerie van Toverkunst,' zei Sirius bitter. 'Hij besefte zogenaamd dat hij fout was geweest en noemde een hoop namen... hij heeft een heleboel andere mensen naar Azkaban gestuurd en ik kan je verzekeren dat hij daar niet populair is. En voor zover ik weet, heeft hij sinds zijn vrijlating elke leerling op die school van hem de Zwarte Kunsten geleerd, dus pas ook goed op voor de kampioen van Klammfels.'
'Ja, oke,' zei Harry langzaam. 'Maar... wil je zeggen dat Karkarov mijn in naam in de Vuurbeker heeft gestopt? Als dat zo is, kan hij goed toneelspelen. Zo te zien was hij woedend dat ik meedeed. Hij probeerde er een stokje voor te steken.'
'We weten dat hij goed kan toneelspelen,' zei Sirius. 'Tenslotte

heeft hij het Ministerie overgehaald om hem vrij te laten. Ik heb ook regelmatig de Ochtendprofeet gelezen, Harry -'
'Net als de rest van het land,' zei Harry verbitterd.
'- en als ik zo tussen de regels van dat artikel van Pulpers van vorige maand doorlees, lijkt het erop dat Dolleman de avond voor hij op Zweinstein zou beginnen is aangevallen. Ja, ik weet dat ze schreef dat het vals alarm was,' zei Sirius haastig toen hij zag dat Harry zijn mond open wilde doen, 'maar dat betwijfel ik eerlijk gezegd. Ik denk dat iemand probeerde te verhinderen dat hij naar Zweinstein zou gaan. Ik denk dat iemand besefte dat zijn taak een stuk lastiger zou worden met Dolleman in de buurt. Iemand die wist dat dit voorval niet al te serieus genomen zou worden. Dwaaloog heeft iets te vaak indringers gehoord, maar dat wil niet zeggen dat hij niet meer in staat is om echte boeven eruit te pikken. Dolleman was de beste Schouwer die het Ministerie ooit heeft gehad.'
'Maar... wat wil je nou eigenlijk zeggen?' vroeg Harry langzaam. 'Dat Karkarov me wil vermoorden? Maar - waarom?'
Sirius aarzelde.
'Ik heb een hoop vreemde dingen gehoord,' zei hij ten slotte. 'De Dooddoeners zijn de laatste tijd een stuk actiever dan normaal. Ze hebben zich tijdens het WK Zwerkbal openlijk vertoond. Iemand heeft het Duistere Teken opgeroepen... en bovendien - wist je dat er een heks van het Ministerie van

Toverkunst vermist wordt?'
'Berta Kriel?' zei Harry.
'Ja, precies... ze is verdwenen in Albanië en volgens de geruchten is Voldemort daar voor het laatst gesignaleerd... en ze heeft waarschijnlijk geweten dat het Toverschool Toernooi op Zweinstein zou worden gehouden...'
'Ja, maar... het is toch niet waarschijnlijk dat ze regelrecht in de armen van Voldemort is gelopen?' zei Harry.
'Hoor eens, ik ken Berta Kriel,' zei Sirius grimmig. 'Ze zat ook op Zweinstein toen ik er was, een paar jaar hoger dan je vader en ik. En ze was een idiote. Vreselijk nieuwsgierig, met nog geen drie gram hersens. Dat is een gevaarlijke combinatie, Harry. Ik denk dat het heel eenvoudig geweest zal zijn om haar in de val te lokken.'
'Dus... dus Voldemort weet misschien van het Toernooi?' zei Harry. 'Bedoel je dat? Denk je dat Karkarov door hem gestuurd is?'
'Dat weet ik niet,' zei Sirius langzaam. 'Dat weet ik echt niet. Karkarov lijkt me geen type om zomaar terug te keren naar Voldemort tenzij hij zeker wist dat Voldemort machtig genoeg was om hem te beschermen. Maar degene die je naam in de Beker heeft gestopt, deed dat met een reden en het Toernooi lijkt me een perfecte dekmantel om jou iets aan te doen en het op een ongeluk te laten lijken.'
'Lijkt me een prima plannetje,' zei Harry treurig. 'Ze hoeven

alleen maar rustig af te wachten tot de draken de klus geklaard hebben.'
'Ja - wat de draken betreft,' zei Sirius, die heel vlug begon te praten. 'Er is een manier, Harry. Kom alsjeblieft niet in de verleiding om een Lamstraal te gebruiken - draken zijn te sterk en magisch om door een Lamstraal te worden uitgeschakeld. Je hebt minstens zes tovenaars tegelijk nodig om een draak te verdoven -'
'Ja, weet ik. Dat heb ik net gezien,' zei Harry.
'Maar het kan ook in je eentje,' zei Sirius. 'Er is een manier en daar heb je geen moeilijke spreuk voor nodig. Je -'
Maar Harry stak waarschuwend zijn hand op en zijn hart ging plotseling als een gek tekeer. Hij hoorde voetstappen op de wenteltrap.
'Weg,' siste hij tegen Sirius. 'Weg! Er komt iemand aan!'
Harry sprong haastig overeind en ging voor het vuur staan - als iemand het hoofd van Sirius zag binnen de muren van Zweinstein, zou dat tot een geweldig tumult leiden - het Ministerie zou erbij worden gehaald - en Harry zou ondervraagd worden over de verblijfplaats van Sirius -
Harry hoorde een zachte plop in het vuur en wist dat Sirius verdwenen was. Hij keek naar de onderste treden van de wenteltrap -wie had besloten om een uur 's nachts een eindje te gaan wandelen en had daardoor verhinderd dat Sirius hem vertelde hoe je een draak te slim af kon zijn?

Het was Ron, in zijn kastanjebruine pyjama. Hij bleef staan toen hij Harry zag en keek om zich heen.
'Met wie praatte je?' vroeg hij.
'Gaat jou dat iets aan?' snauwde Harry. 'Wat doe je hier zo laat?'
'Ik vroeg me af waar je -' Ron zweeg abrupt en haalde zijn schouders op. 'Niks. Ik ga weer naar bed.'
Je wou gewoon lekker rondneuzen, hè?' riep Harry. Hij wist dat Ron geen idee had wie hij had weggejaagd en dat hij het niet met opzet had gedaan, maar dat kon hem niets meer schelen - op dit moment haatte hij alles aan Ron, tot aan zijn blote enkels die onder zijn te korte pyjamabroek uitkwamen toe.
'Sorry hoor!' zei Ron, die rood werd van woede. 'Ik had moeten weten dat je niet gestoord wilde worden! Ik ga weer, dan kun je je in alle rust voorbereiden op je volgende interview.'
Harry griste een van de badges met POTTER IS PUUR PRUT van tafel en smeet die uit alle macht naar Ron. Hij raakte hem op zijn voorhoofd en ketste weg.
'Alsjeblieft!' zei Harry. 'Die kun je dinsdag dragen! Misschien hou je er zelfs een litteken aan over... dat zou je pas echt leuk vinden, hè?'
Hij liep met grote stappen naar de wenteltrap en verwachtte half en half dat Ron hem zou tegenhouden; hij zou het zelfs

prettig hebben gevonden als Ron naar hem had uitgehaald, maar die stond daar alleen maar in zijn te kleine pyjama. Nadat Harry naar boven was gestormd bleef hij nog een hele tijd ziedend wakker liggen, maar hij hoorde Ron niet naar boven komen.

Hoofdstuk 20

DE EERSTE OPDRACHT

Nadat Harry zondagochtend was opgestaan kleedde hij zich zo gedachteloos aan dat het een tijdje duurde voor hij besefte dat hij zijn hoed aan zijn voet probeerde te doen in plaats van een van zijn sokken. Toen hij uiteindelijk zijn kleren om de juiste lichaamsdelen had weten te krijgen, ging hij op zoek naar Hermelien. Die zat in de Grote Zaal te ontbijten met Ginny, aan de tafel van Griffoendor, maar Harry had zo'n wee gevoel in zijn maag dat hij geen hap door zijn keel kon krijgen. Hij wachtte ongeduldig tot Hermelien haar laatste lepel havermout naar binnen had gewerkt en sleepte haar toen mee naar buiten, om opnieuw een eindje te gaan lopen. Terwijl ze een lange wandeling om het meer maakten, vertelde hij haar over de draken en over wat Sirius had gezegd.

Hermelien schrok van Sirius' waarschuwing over Karkarov, maar vond toch de draken een nog dringender probleem.

'Laten we eerst maar eens zorgen dat je dinsdagavond nog leeft,' zei ze vertwijfeld. 'Daarna maken we ons wel zorgen om Karkarov.'

Ze liepen drie keer om het meer, terwijl ze al die tijd een

simpele spreuk probeerden te bedenken waarmee je een draak kon uitschakelen, maar er schoot hun absoluut niets te binnen, dus trokken ze zich terug in de bibliotheek. Harry haalde alle boeken over draken die hij maar kon vinden van de planken en ze werkten die stapel samen door.

'Klauwknippen door toverkracht... wat te doen bij schubschimmel... Daar nebben we niks aan, dat is voor halvegaren zoals Hagrid, die een draak gezond willen houden.'

Het is uitermate moeilijk om draken te doden, dankzij de oeroude toverkracht waarmee hun dikke huid is doordrenkt en die alleen de aller-krachtigste spreuken kunnen doorboren... maar Sirius zei dat een eenvoudige spreuk voldoende was.'

Laten we dan een paar eenvoudige spreukenboeken proberen,'

zei Harry en hij legde Mannen die Te Veel van Draken Houden weg.

Hij kwam terug met een grote stapel spreukenboeken, legde die neer en begon ze door te bladeren, terwijl Hermelien naast hem aan een stuk door zat te fluisteren: 'Er zijn natuurlijk Wisselspreuken... maar wat heb je daaraan? Tenzij je de tanden van de draak verwisselt voor dropjes of zo, om hem minder gevaarlijk te maken... het probleem is alleen dat bijna niets door de huid van een draak kan dringen, zoals in

dat boek staat... ik zou zeggen, probeer Gedaanteverwisseling, maar met zo'n reusachtig beest lukt dat vast niet. Ik betwijfel of zelfs professor Anderling... of zou je die spreuk op jezelf moeten toepassen? Om je extra krachten te geven? Maar dat zijn helemaal geen eenvoudige spreuken. Ik bedoel, die hebben we nog nooit behandeld tijdens de les. Ik weet alleen dat ze bestaan omdat ik een paar oude S.L.IJ.M.B.A.L.-examens heb gemaakt om te oefenen...'

'Hermelien,' zei Harry met opeengeklemde kaken, 'zou je alsjeblieft even je klep willen houden? Ik probeer me te concentreren.'

Maar toen Hermelien er het zwijgen toe deed, hoorde Harry alleen maar een dof gezoem in zijn hoofd, wat niet bepaald hielp als je je wilde concentreren. Hij staarde vertwijfeld naar de index van Simpele Spreuken voor Momenten van Haast en Heethoofdigheid: scalperen in een wip... maar draken hadden geen haar... peperadem... dat zou de vuurkracht van een draak juist vergroten... stekeltong... ja, daar zat hij echt op te wachten, dat dat beest er een extra wapen bij kreeg...

'He nee, daar heb je hem weer! Waarom kan hij niet gewoon op dat stomme schip gaan lezen?' zei Hermelien geïrriteerd toen Viktor Kruml kwam binnensjokken, nors naar Harry en Hermelien keek en in een hoekje ging zitten met een grote stapel boeken. 'Kom, Harry, laten we teruggaan naar de leerlingenkamer... dadelijk komt die kirrende fanclub van

hem...'
Net toen ze weggingen, sloop inderdaad een groepje meisjes de bibliotheek binnen. Eentje had een sjaal van Bulgarije om haar middel gebonden.
Harry deed die nacht vrijwel geen oog dicht. Op maandagochtend overwoog hij voor het eerst serieus om weg te lopen van Zweinstein, maar toen hij tijdens het ontbijt door de Grote Zaal keek en bedacht wat weglopen allemaal zou betekenen, wist hij dat hij dat nooit zou kunnen. Zweinstein was de enige plaats waar hij ooit gelukkig was geweest... nou ja, waarschijnlijk was hij ooit wel gelukkig geweest bij zijn ouders, maar dat kon hij zich niet herinneren.
Om de een of andere reden deed het besef hem goed dat hij liever op Zweinstein bleef om het op te nemen tegen een draak dan terug te gaan naar de Ligusterlaan en Dirk; hij werd er ietsje kalmer door. Met moeite werkte hij zijn spek naar binnen (zijn keel was kurkdroog) en toen hij en Hermelien weg wilden gaan, zag hij Carlo Kannewasser ook net opstaan van de tafel van Huffelpuf.
Carlo wist het nog steeds niet van de draken... de enige kampioen die niet op de hoogte was, als Harry's vermoeden juist was dat Mallemour en Karkarov Fleur en Kruml inderdaad hadden ingelicht...
'Ik zie je dadelijk wel in de kassen, Hermelien,' zei Harry, die een besluit nam toen Carlo de Grote Zaal verliet. 'Ga jij maar

vast, ik kom zo.'
'Je komt nog te laat, Harry, de bel kan ieder moment -'
'Ik kom zo, oke?'
Tegen de tijd dat Harry onder aan de marmeren trap stond, was Carlo al boven. Hij was in gezelschap van een hele groep zesdejaars en Harry wilde niet met Carlo praten waar zijn vrienden bij waren; die hadden steeds geciteerd uit het artikel van Rita Pulpers als hij toevallig langskwam. Hij volgde Carlo op een afstandje en zag dat hij op weg was naar de gang van Bezweringen. Dat bracht Harry op een idee. Hij bleef staan, pakte zijn toverstok en mikte zorgvuldig.
'Diffindo!'
De tas van Carlo scheurde open. Perkamenten, veren en boeken rolden op de grond en diverse flesjes inkt vielen aan scherven.
'Nee, laat maar,' zei Carlo geërgerd, toen zijn vrienden bukten om hem te helpen. 'Ga maar vast en zeg tegen Banning dat ik eraan kom...'
Dat was precies waar Harry op had gehoopt. Hij stak zijn toverstok vlug weer terug in zijn gewaad, wachtte tot Carlo's vrienden het lokaal binnen waren gegaan en liep haastig de gang uit, die nu verlaten was op Carlo en hem na.
'Hallo,' zei Carlo, die een met inktspetters besmeurd exemplaar van Gedaanteverwisseling voor Gevorderden opraapte. 'M'n tas scheurde opeens... en hij was

splinternieuw...'
Carlo,' zei Harry, 'de eerste opdracht is draken.'
'Wat?' zei Carlo, die opkeek.
Draken,' zei Harry, vlug sprekend voor het geval professor Banning kijken waar Carlo bleef. 'Ze hebben er vier, eentje per kampioen en we moeten langs ze zien te komen.'
Carlo staarde hem aan en Harry zag iets van de paniek die hij sinds zaterdagavond ook gevoeld had, oplichten in zijn grijze ogen.
'Weet je dat zeker?' vroeg Carlo zachtjes.
'Honderd procent,' zei Harry. 'Ik heb ze zelf gezien.'
'Hoe ben je erachter gekomen? We mogen niet weten...'
'Doet er niet toe,' zei Harry vlug - hij wist dat Hagrid in de problemen zou komen als hij de waarheid vertelde. 'Maar ik ben niet de enige die het weet. Fleur en Kruml zijn vast ook op de hoogte - zowel Mallemour als Karkarov hebben de draken ook gezien.'
Carlo kwam overeind, zijn armen vol met door inkt bespetterde veren, boeken en vellen perkament. Zijn gescheurde tas bungelde aan zijn schouder. Hij staarde Harry verbaasd en haast achterdochtig aan.
'Waarom vertel je mij dat?' vroeg hij.
Harry wierp hem een blik vol ongeloof toe. Hij wist zeker dat Carlo dat niet gevraagd zou hebben als hij de draken zelf gezien had. Harry zou zelfs zijn ergste vijand niet

onvoorbereid op die monsters hebben afgestuurd - nou, misschien met uitzondering van Malfidus of Sneep...
'Anders zou het gewoon... niet eerlijk zijn,' zei hij. 'Nu weet iedereen het... maken we evenveel kans...'
Carlo keek hem nog steeds een beetje argwanend aan, toen Harry een vertrouwd, bonkend geluid hoorde. Hij draaide zich om en zag Dwaaloog Dolleman een naburig lokaal uitkomen.
'Meekomen, Potter,' gromde hij. 'Ga naar je les, Kannewasser.'
Harry staarde nerveus naar Dolleman. Had hij hem gehoord?
'Eh - ik moet eigenlijk naar Kruidenkunde, professor...'
'Dat komt later wel, Potter. Eerst naar mijn kantoortje, graag...'
Harry volgde hem en vroeg zich af wat er nu met hem gebeuren zou. Stel dat Dolleman vroeg hoe hij dat te weten was gekomen van die draken? Zou hij dan naar Perkamentus stappen en Hagrid erbij lappen of Harry gewoon in een fret veranderen? Nou, misschien was het juist wel makkelijker om als fret langs die draak te komen, dacht Harry somber. Dan zou hij een stuk kleiner zijn en veel moeilijker te zien vanaf vijftien meter hoogte...
Hij volgde Dolleman naar zijn kantoortje. Dolleman deed de deur dicht en keek Harry met zowel zijn magische als zijn gewone oog aan.
'Dat was heel netjes van je, Potter,' zei Dolleman kalm.

Harry stond met zijn mond vol tanden; dat was wel het laatste wat hij verwacht had.
'Ga zitten,' zei Dolleman. Dat deed Harry en keek om zich heen.
Hij was al twee keer eerder in deze kamer geweest, toen andere leraren Verweer tegen de Zwarte Kunsten les gaven. In de tijd van professor Smalhart hadden de muren volgehangen met grijnzende, knipogende foto's van professor Smalhart zelf. Toen Lupos nog docent was, had je grote kans een of ander fascinerend duister wezen tegen te komen, dat hij voor hen had aangeschaft om tijdens de les te kunnen bestuderen. Nu stonden en hingen er een aantal heel merkwaardige voorwerpen, die Dolleman waarschijnlijk had gebruikt toen hij Schouwer was.
Op het bureau stond een ding dat op een grote, gebarsten glazen draaitol leek; Harry herkende het meteen als een Gluiposcoop omdat hij er zelf ook eentje had, al was die veel kleiner. In de hoek, op een klein tafeltje, zag hij een soort gouden tv-antenne met extra draaien en krullen, die een zacht, zoemend geluid maakte. Tegenover Harry hing een spiegel, alleen weerkaatste die de kamer niet. In die spiegel bewogen schimmige gedaanten, die wazig en onscherp waren.
'En, vind je mijn Duisterdetectors mooi?' zei Dolleman, die Harry aandachtig bekeek.
'Wat is dat?' vroeg Harry, en hij wees op de krullerige gouden

antenne.
'M'n Hypocrietspriet. Begint te trillen als hij leugens en smoesjes opvangt... hier heb ik er natuurlijk niets aan, er is te veel ruis - constant leerlingen die liegen over waarom ze hun huiswerk niet gemaakt hebben en zo. Sinds ik hier ben, staat hij aan een stuk door te zoemen. Ik moest m'n Gluiposcoop ook uitzetten omdat hij alsmaar bleef fluiten. Het is een extra gevoelige, met een bereik van meer dan een kilometer. Het zou natuurlijk kunnen dat hij meer opvangt dan alleen kinderlijke leugentjes,' gromde hij.
'En die spiegel?'
'O, dat is m'n Vijandvizier. Kijk, zie je ze rondsluipen? Ik maak me pas zorgen als ik het wit van hun ogen zie. Dan doe ik m'n hutkoffer open.'
Hij lachte kort en scherp en wees op een grote hutkoffer die onder het raam stond. Hij was voorzien van zeven sloten en Harry vroeg zich af wat erin zat, tot hij door Dollemans volgende vraag met een schok terugkeerde tot de werkelijkheid.
'Zo, dus je weet het van de draken?'
Harry aarzelde. Daar was hij al bang voor geweest - maar hij had niet tegen Carlo gezegd dat Hagrid over de schreef was gegaan en dat zou hij zeker ook niet tegen Dolleman doen.
'Maak je geen zorgen,' zei Dolleman, die ging zitten en met een kreun zijn houten been uitstak. 'Vals spelen hoort van

oudsher bij het Toverschool Toernooi. Zo is het altijd gegaan.'
'Ik heb niet vals gespeeld,' zei Harry op scherpe toon. 'Ik - ik ben er min of meer per ongeluk achtergekomen.'
Dolleman grijnsde. 'Ik beschuldig je echt niet, jongen. Ik heb vanaf het begin tegen Perkamentus gezegd dat hij nog zo hoogdravend en principieel kan doen, maar dat die ouwe Karkarov en Mallemour heus geen voorbeeld aan hem zullen nemen. Die hebben alles wat ze weten aan hun kampioenen verteld. Die willen winnen. Ze willen Perkamentus verslaan. Ze willen dolgraag bewijzen dat hij ook maar een mens is.'
Dolleman lachte opnieuw en zijn magische oog draaide zo snel rond dat Harry er een beetje misselijk van werd.
'En... heb je al een idee hoe je de draak wilt verslaan?' vroeg Dolleman.
'Nee,' zei Harry.
'Nou, ik zal het je niet vertellen,' zei Dolleman bruusk. 'Ik trek niemand voor. Ik zal je alleen een paar goede tips geven. En de eerste is - concentreer je op je sterke punten.'
'Ik heb geen sterke punten,' zei Harry. Het was eruit voor hij er erg in had.
'Pardon?' gromde Dolleman. 'Als ik zeg dat je sterke punten hebt, dan heb je die. Denk eens na. Waar ben je goed in?'
Harry probeerde na te denken. Waar was hij goed in? In feite was het heel eenvoudig.

'Zwerkbal,' zei hij dof, 'en daar heb ik ook geen -'
'Klopt,' zei Dolleman, die hem strak aankeek. Zijn magische oog bewoog nauwelijks. 'Te oordelen naar wat ik gehoord heb, kun je verdraaid goed vliegen.'
'Ja, maar...' Harry staarde hem aan. 'Ik mag m'n bezem niet meenemen, alleen m'n toverstok -'
'Mijn tweede goede tip is,' viel Dolleman hem in de rede, 'gebruik een eenvoudige spreuk om te krijgen wat je nodig hebt.'
Harry staarde hem wezenloos aan. Wat had hij nodig?
'Kom nou, jongen...' fluisterde Dolleman. 'Combineren... zo moeilijk is het toch niet...'
En plotseling had Harry het door. Hij was goed in vliegen, dus moest hij in de lucht langs die draak zien te komen. Om dat te doen, had hij zijn Vuurflits nodig. En om zijn Vuurflits te pakken te krijgen -'Hermelien,' fluisterde Harry, toen hij tien minuten later Kas Drie kwam binnenhollen en in het voorbijgaan haastig zijn excuses maakte tegen professor Stronk, 'Hermelien - je moet me helpen.'
'Wat denk je dat ik de laatste dagen geprobeerd heb, Harry?' fluisterde ze terug, terwijl ze hem met grote, ongeruste ogen aankeek over de trillende Fladderbladstruik die ze aan het snoeien was.
'Hermelien, ik moet morgenmiddag een fatsoenlijke Sommeerspreuk kunnen doen.'

En dus oefenden ze. Ze gingen tussen de middag niet eten, maar zochten een leeg klaslokaal op, waar Harry uit alle macht probeerde allerlei voorwerpen naar zich toe te laten vliegen, maar het lukte nooit echt goed. De boeken en ganzenveren gooiden halverwege het lokaal het bijltje erbij neer en vielen dan kaarsrecht naar beneden.
'Concentreer je, Harry, concentreer je...'
'Waar denk je dat ik mee bezig ben?' zei Harry boos. 'Alleen moet ik constant aan zo'n grote rotdraak denken... nou, vooruit, nog een keer...'
Harry wilde eigenlijk Waarzeggerij overslaan, zodat ze konden blijven oefenen, maar Hermelien weigerde botweg om te spijbelen bij Voorspellend Rekenen en het had geen zin alleen verder te gaan. Dat betekende dat hij meer dan een uur lang professor Zwamdrift moest aanhoren, die de halve les doorzeurde over de stand van Mars in relatie tot die van Saturnus en het feit dat mensen die in juli geboren waren daardoor grote kans liepen om een plotselinge, gewelddadige dood te sterven.
'Nou, prima,' zei Harry, die zijn ergernis niet meer kon onderdrukken. 'Als het maar vlug gaat. Ik heb geen zin om lang te lijden.'
Even leek het alsof Ron wilde lachen; hij keek Harry in elk geval voor het eerst sinds dagen weer aan, maar Harry voelde nog te veel rancune om zich daar iets van aan te trekken. Hij

probeerde de rest van de les onder tafel kleine voorwerpjes aan te trekken met zijn toverstok en hij slaagde erin een vlieg op zijn hand te laten landen, maar wist niet zeker of dat kwam doordat hij beter werd in Sommeerspreuken - misschien was het gewoon een stomme vlieg.
Hij dwong zichzelf om na Waarzeggerij iets te gaan eten, en keerde toen samen met Hermelien terug naar het lege lokaal. Harry gebruikte zijn Onzichtbaarheidsmantel om niet gezien te worden door leraren en ze oefenden tot na middernacht. Eigenlijk hadden ze nog langer willen blijven, maar ze werden gestoord door Foppe, die zogenaamd dacht dat Harry wilde dat er dingen naar hem gegooid werden en stoelen door het lokaal begon te smijten. Harry en Hermelien gingen vlug weg, voor Vilder op het lawaai af zou komen en keerden terug naar de leerlingenkamer van Griffoendor, die nu gelukkig leeg was.
Om twee uur 's ochtends stond Harry bij de haard, omgeven door een hele berg uiteenlopende voorwerpen - boeken, ganzenveren, omgevallen stoelen, een oude set Fluimstenen en Willibrord, de pad van Marcel. Pas het laatste uur had Harry die Sommeerspreuk een beetje onder de knie gekregen.
'Dat is beter, Harry, stukken beter,' zei Hermelien, die uitgeput maar voldaan was.
'Nu weten we tenminste wat we de volgende keer moeten

doen als ik moeite heb met een spreuk,' zei Harry, die een Runenwoordenboek teruggooide naar Hermelien zodat hij het nog een keer kon proberen. 'Dreigen met een draak. Oke...' Hij hief zijn toverstok weer op. 'Accio Woordenboek!' Het zware boek vloog uit Hermeliens hand en zoefde door de kamer. Harry ving het op.
'Je begint er echt goed in te worden, Harry!' zei Hermelien opgetogen.
'Als het morgen maar werkt,' zei Harry. 'Die Vuurflits is veel verder weg dan die troep hier. M'n bezem ligt in het kasteel en ik ben buiten, bij het bos...'
'Dat doet er niet toe,' zei Hermelien resoluut. 'Als je je maar echt concentreert, komt hij heus wel. En nu kunnen we beter gaan slapen... dat zul je hard nodig hebben.'
Harry was zo in beslag genomen door het leren van die Sommeerspreuk dat hij zich 's avonds een stuk minder nerveus had gevoeld, maar zijn paniek keerde de volgende ochtend in alle hevigheid terug. De school gonsde van spanning en opwinding. Alleen 's ochtends werd lesgegeven, zodat de leerlingen ruim op tijd bij de drakenkooi konden zijn - al wisten ze natuurlijk nog niet wat ze daar zouden aantreffen.
Harry had het gevoel dat hij niets gemeen had met de mensen om hem heen, of die hem nou succes wensten of 'We zullen zorgen dat we papieren zakdoekjes bij de hand

hebben, Potter,' sisten. Hij was zo op van de zenuwen, dat hij bang was dat hij totaal de kluts zou kwijtraken als ze hem naar zijn draak zouden brengen en iedereen in het wilde weg zou gaan vervloeken.
De tijd maakte vreemdere sprongen dan ooit en flitste in grote stukken voorbij, zodat het leek alsof hij het ene moment bij Geschiedenis van de Toverkunst zat en het volgende al weer naar de Grote Zaal liep voor het middageten... en toen (waar was de rest van de ochtend gebleven? Zijn laatste draakvrije uren?) kwam professor Anderling naar hem toe in de Grote Zaal. Iedereen keek.
'Potter, de kampioenen moeten meekomen naar buiten... Jullie moeten je voorbereiden op je eerste opdracht.'
'Oke,' zei Harry. Hij stond op en zijn vork kletterde op zijn bord.
'Succes, Harry!' fluisterde Hermelien. 'Het gaat vast goed!'
'Ja,' zei Harry, met een stem die helemaal niet op de zijne leek.
Hij ging naar buiten met professor Anderling, die ook niet helemaal zichzelf leek en haast net zo bezorgd keek als Hermelien. Terwijl ze in het kille novemberlicht het stenen bordes afliepen, legde ze haar hand op zijn schouder.
'Raak niet in paniek,' zei ze. 'Blijf kalm... er staan tovenaars paraat om in te grijpen als het uit de hand loopt... het voornaamste is dat je gewoon je best doet, dan zal niemand

kritiek op je hebben... voel je je wel goed?'
'Ja,' hoorde Harry zichzelf zeggen. 'Ja, prima.'
Ze liepen langs de bosrand naar de plek waar de draken waren, maar toen ze het groepje bomen naderden van waarachter je het omheinde stuk grond kon zien, zag Harry dat er een tent was opgezet die met de ingang naar hen toe stond en de draken aan het oog onttrok.
'Je moet binnen op je beurt wachten, samen met de andere kampioenen,' zei professor Anderling nogal trillerig. 'Meneer Bazuyn is er ook... hij legt uit wat - wat de gang van zaken is... veel succes.'
'Bedankt,' zei Harry dof en vlak. Professor Anderling liet hem bij de ingang van de tent alleen en Harry ging naar binnen.
Fleur Delacour zat in een hoek op een houten krukje. Ze was lang niet zo kalm als anders en zag er nogal bleek en klam uit. Viktor Kruml leek nog norser dan gewoonlijk, maar dat was waarschijnlijk een manier om zijn zenuwen af te reageren, dacht Harry. Carlo ijsbeerde door de tent. Toen Harry binnenkwam, glimlachte hij flauwtjes en dat deed Harry ook, al had hij de indruk dat zijn gezichtspieren daar veel moeite voor moesten doen, alsof ze vergeten waren hoe ze moesten lachen.
'Harry! Mooi zo!' zei Bazuyn vrolijk. 'Kom binnen, kom binnen en maak het je gemakkelijk!'
Bazuyn leek net een enigszins opgezwollen stripfiguur, zoals

hij daar tussen de wit weggetrokken deelnemers stond met zijn gewaad van de Wasps.
'Nou, iedereen is er - dus wordt het hoog tijd om jullie op de hoogte te brengen!' zei Bazuyn opgewekt. 'Zodra het publiek binnen is, houd ik jullie om de beurt deze zak voor,' - hij liet een zakje van paarse zijde zien - 'waar jullie een klein model uit moeten kiezen van datgene waartegen jullie het zo dadelijk moeten opnemen. Er zijn namelijk verschillende - eh - soorten. En ik moest nog iets zeggen... o ja... jullie moeten het gouden ei bemachtigen!'
Harry keek even om zich heen. Carlo knikte een keer, om aan te geven dat hij het begrepen had en begon weer door de tent te ijsberen; hij zag een tikkeltje groen. Fleur Delacour en Kruml hadden absoluut niet gereageerd. Misschien waren ze bang dat ze moesten overgeven als ze hun mond opendeden; zo voelde Harry zich in elk geval wel. Maar de anderen hadden zich tenminste vrijwillig opgegeven...
Binnen de kortste keren hoorden ze honderden en nog eens honderden paren voeten de tent passeren, terwijl de eigenaars opgewonden praatten, lachten en grappen maakten... Harry had het gevoel dat hij even weinig gemeen had met die toeschouwers als met een andere diersoort. En toen - een oogwenk later, leek het - maakte Bazuyn het paarse zakje open.
'Dames eerst,' zei hij en hij bood Fleur Delacour het zakje

aan.
Ze stak er een trillende hand in en haalde een piepklein, volmaakt model van een draak tevoorschijn - een Groene Huisdraak. Hij had het nummer 'twee' om zijn hals en aan het feit dat Fleur absoluut niet verbaasd leek, maar eerder een soort koppige berusting toonde, zag Harry dat hij gelijk had gehad: madame Mallemour had haar verteld wat haar te wachten stond.
Datzelfde gold voor Kruml. Hij haalde de rode Chinese Zenger uit de zak, met het cijfer 'drie' om zijn hals. Kruml knipperde niet eens met zijn ogen, maar staarde alleen naar de grond.
Carlo stak zijn hand in de zak en trok de blauwgrijze Zweedse Stompsnuit, met het cijfer 'een'. Harry, die wist welke draak er over was, pakte de Hongaarse Hoornstaart, met het nummer 'vier'. De Hoornstaart strekte haar vleugels uit en ontblootte haar minuscule tanden.
'Nou, dat is dan geregeld!' zei Bazuyn. 'Iedereen heeft de draak gekozen waar hij of zij het tegen moet opnemen en de nummers verwijzen naar de volgorde waarin jullie de draken moeten bestrijden. Ik moet nu weg, want ik doe het commentaar. Meneer Kannewasser, u bent als eerste aan de beurt. Als u een fluitje hoort, gaat u de drakenkooi binnen, ja? En... Harry... kan ik je even spreken? Buiten?'
'Eh... ja,' zei Harry nogal wezenloos, en hij stond op en ging

naar buiten met Bazuyn, die een eindje wegliep van de tent, zich bij de bomen omdraaide en Harry vaderlijk aankeek.
'Voel je je wel goed, Harry? Kan ik iets voor je doen?'
'Wat?' zei Harry. 'Ik - nee, niets.'
'Heb je al een idee?' zei Bazuyn zacht en samenzweerderig. 'Want ik wil je best een paar tips geven als je daar behoefte aan hebt.' Op nog zachtere toon vervolgde hij: 'Jij bent tenslotte niet de favoriet, Harry... als ik je ergens mee kan helpen...'
'Nee,' zei Harry, zo vlug dat hij wist dat het onbeleefd had geklonken. 'Nee - ik - bedankt, maar ik weet al wat ik ga doen.'
'Er zou geen haan naar kraaien,' zei Bazuyn met een knipoog.
'Nee, ik voel me prima,' zei Harry, die zich tegelijkertijd afvroeg waarom hij dat steeds zei, terwijl hij zich nog nooit van zijn leven minder prima had gevoeld. 'Ik heb al een plan en -'
Ze hoorden een fluitje.
'Lieve hemel, ik moet weg!' zei Bazuyn geschrokken en hij verdween op een drafje.
Harry ging terug naar de tent, net op het moment dat Carlo naar buiten kwam. Zijn gezicht was groener dan ooit. Harry probeerde hem succes te wensen, maar er kwam alleen een schor geluid uit zijn keel.
Harry voegde zich weer bij Fleur en Kruml. Een paar tellen later hoorden ze het publiek juichen, wat betekende dat Carlo de drakenkooi had betreden en nu oog in oog stond met de

levende tegenhanger van zijn model...
Het was erger dan Harry zich had kunnen voorstellen, om daar te zitten en te luisteren. Het publiek schreeuwde, gilde en hield als een man de adem in, terwijl Carlo onzichtbare toeren uithaalde om langs de Zweedse Stompsnuit te komen. Kruml staarde nog steeds naar de grond en Fleur volgde nu het voorbeeld van Carlo en ijsbeerde door de tent. En het commentaar van Bazuyn maakte het allemaal nog eens erger... in gedachten zag Harry verschrikkelijke beelden toen hij hoorde: 'Oooo, dat scheelde niks, echt niks'... 'Onze eerste kampioen neemt grote risico's!'... 'Goed geprobeerd - jammer dat het niet lukte!'
En toen, na ongeveer een kwartier, hoorde Harry een oorverdovend gejuich, dat maar een ding kon betekenen: Carlo was zijn draak te slim af geweest en had het gouden ei bemachtigd.
'Uitstekend!' riep Bazuyn. 'En nu de punten van de jury!'
Maar hij riep de punten niet om; waarschijnlijk hielden de juryleden bordjes omhoog die het publiek kon zien, dacht Harry.
'We hebben een kandidaat gehad, met nog drie te gaan!' schreeuwde Bazuyn toen het fluitje weer ging. 'Juffrouw Delacour, graag!'
Fleur trilde van top tot teen; Harry had meer sympathie voor haar dan tot dusver, toen ze met opgeheven hoofd en haar

toverstok stevig in haar hand de tent verliet. Nu waren alleen Kruml en hij nog over. Ze stonden aan verschillende kanten van de tent en probeerden elkaar niet aan te kijken.
Het begon weer van voren af aan... 'O, ik weet niet of dat wel verstandig was!' hoorden ze Bazuyn met enig leedvermaak schreeuwen. 'Ai... dat ging maar net goed! Voorzichtig... lieve hemel, ik dacht dat ze er geweest was!'
Tien minuten later hoorde Harry luid applaus... Het moest Fleur ook gelukt zijn. Er viel even een stilte, terwijl de punten werden getoond... opnieuw applaus... en toen klonk voor de derde keer het fluitje.
'En daar hebben we meneer Kruml!' riep Bazuyn, en Kruml sjokte naar buiten, zodat Harry alleen overbleef.
Hij was zich veel meer van zijn lichaam bewust dan gewoonlijk; veel meer bewust van de manier waarop zijn hart bonkte en zijn vingers tintelden van angst... maar tegelijkertijd leek het net alsof hij zich niet in zijn lichaam bevond en of hij de wanden van de tent en het gegil van het publiek van heel ver zag en hoorde.
'Erg gewaagd!' schreeuwde Bazuyn en Harry hoorde de Chinese Zenger een afschuwelijk, bulderend gekrijs uitstoten, terwijl het hele publiek de adem inhield. 'Dat getuigt echt van lef - en - jawel, hij heeft het ei!'
Applaus klaterde als brekend glas door de kille lucht; Kruml was klaar - en nu kon het elk moment Harry's beurt zijn.

Harry stond op en besefte vaag dat zijn benen meer op dropstengels leken. Hij wachtte af - en toen ging het fluitje. Hij liep de tent uit, terwijl zijn paniek een hoogtepunt bereikte, passeerde de bomen en ging door een smalle opening de drakenkooi binnen.
Het was alsof alles in een overrealistische droom gebeurde. Honderden en nog eens honderden gezichten keken op hem neer vanaf de tribunes die daar door toverkracht geplaatst waren sinds de laatste keer dat hij op deze plek was geweest. En aan de andere kant van de omheinde ruimte zat de Hoornstaart ineengedoken boven haar eieren, met half gevouwen vleugels en gele ogen die hem boosaardig aanstaarden: een reusachtige, geschubde zwarte hagedis die met haar gehoornde staart zwiepte en meterslange diepe voren in de harde aarde trok. Het publiek maakte ontzettend veel kabaal, al wist Harry niet of dat bedoeld was ter aanmoediging of niet. Dat kon hem ook niks meer schelen. Het was tijd om te doen wat hij doen moest... zich enkel en alleen concentreren op dat wat zijn enige kans vormde...
Hij hief zijn toverstaf op.
'Accio Vuurflits!' schreeuwde hij.
Hij wachtte, terwijl elke vezel van zijn lichaam hoopte en bad... als het niet werkte... als hij niet kwam... het was alsof hij alles zag door een wazige, transparante barrière, een soort warmtenevel, waardoor de omheining en de honderden

gezichten om hem heen vreemd deinden en dansten...
En toen hoorde hij iets door de lucht suizen; hij draaide zich om en zag hoe zijn Vuurflits kwam aanscheren langs de bosrand, naar het omheinde stuk grond zoefde en toen naast hem bleef zweven en wachtte tot hij zou opstappen. Het publiek maakte nog veel meer herrie... Bazuyn schreeuwde iets... maar Harry's oren werkten niet goed meer... luisteren was trouwens niet belangrijk...
Hij gooide zijn been over de bezem en zette zich af tegen de grond. En een tel later gebeurde er iets wonderlijks...
Toen hij met wapperende haren omhoog scheerde en de gezichten van het publiek vleeskleurige speldenknoppen werden in de diepte en de Hoornstaart slonk tot het formaat van een hond, besefte hij dat hij niet alleen de grond achter zich had gelaten, maar ook zijn angst... hij was weer in zijn element...
Eigenlijk was dit gewoon een Zwerkbalwedstrijd... gewoon de zoveelste Zwerkbalwedstrijd en die Hoornstaart was een iets gemenere tegenstander...
Hij keek omlaag en zag het gouden ei, dat glanzend afstak tegen de cementkleurige andere eieren die veilig tussen de voorpoten van de draak lagen. 'Oke,' zei Harry in zichzelf. 'Eerst een afleidingsmanoeuvre... vooruit...'
Hij dook. De kop van de Hoornstaart volgde hem; hij wist wat ze zou doen en trok net op tijd op; de draak spuwde een

vuurpluim naar het punt waar hij geweest zou zijn als hij niet was afgebogen... maar dat kon Harry niets schelen... dat was in feite hetzelfde als een Beuker ontwijken.
'Allemachtig, die jongen kan vliegen, zeg!' schreeuwde Bazuyn terwijl het publiek gilde en naar adem snakte. 'Heeft u dat gezien, meneer Kruml?'
Harry steeg hoger op en vloog in rondjes en de Hoornstaart volgde hem; haar kop en lange hals beschreven cirkels, en als hij dat een tijdje volhield, zou ze straks flink duizelig zijn - maar hij kon er beter niet te lang mee doorgaan, anders zou ze dadelijk weer vuur gaan spuwen -
Net toen de Hoornstaart opnieuw haar muil opensperde, zette Harry weer een duikvlucht in, maar deze keer had hij minder geluk -de vlammen misten hem weliswaar, maar haar staart zwiepte bliksemsnel omhoog en hoewel hij naar links uitweek, schampte een van de lange punten zijn schouder en scheurde zijn gewaad -
Hij voelde een stekende pijn en hoorde het publiek gillen en kreunen, maar de wond leek niet al te ernstig... hij zoefde achter de Hoornstaart langs en kreeg plotseling een idee...
De Hoornstaart was blijkbaar niet van plan om te gaan vliegen omdat ze per se haar eieren wilde beschermen. Ze draaide en kronkelde, vouwde haar vleugels open en dicht en hield haar angstaanjagende gele ogen op Harry gericht, maar ze durfde haar eieren niet in de steek te laten. Toch moest Harry haar

zover zien te krijgen, anders zou hij dat gouden ei nooit te pakken krijgen... de truc was alleen om het heel zorgvuldig en geleidelijk te doen...
Hij vloog eerst de ene kant op en toen de andere, niet zo dichtbij dat ze vuur spuwde, maar wel zo dreigend dat ze naar hem bleef kijken. Haar kop zwaaide heen en weer... ze volgde hem met haar grote verticale pupillen... haar lange tanden waren ontbloot...
Hij steeg ietsje hoger en de kop van de Hoornstaart volgde hem. Haar hals was nu zo ver mogelijk uitgestrekt en wiegde nog steeds heen en weer, als een slang bij een slangenbezweerder...
Harry steeg nog een metertje en de draak brulde van woede. Hij was net een lastige vlieg voor haar, een vlieg die ze dolgraag wilde doodslaan; haar staart zwiepte opnieuw omhoog, maar hij was buiten bereik... ze spuwde vuur, maar dat ontweek hij... ze sperde haar muil open...
'Kom op!' siste Harry, die uitdagend op en neer vloog. 'Kom op, pak me dan... kom overeind...'
Plotseling richtte ze zich op en spreidde haar reusachtige, zwarte, leerachtige vleugels, die zo groot waren als die van een klein vliegtuig - en Harry dook. Voor de draak wist wat hij deed of waar hij was, schoot hij in volle vaart op de grond af, naar de eieren die niet langer beschermd werden door haar geklauwde voorpoten. Hij liet de Vuurflits met beide handen

los - hij greep het gouden ei beet -
Met een geweldige spurt vloog hij op en scheerde boven de tribunes uit, met het zware ei veilig onder zijn ongedeerde arm. Het was alsof iemand plotseling de volumeknop had opengedraaid, want voor het eerst werd hij zich echt bewust van het lawaai van het publiek, dat even hard schreeuwde en klapte als de Ierse supporters tijdens het WK.
'Niet te geloven!' schreeuwde Bazuyn. 'Echt niet te geloven! Onze jongste kampioen heeft het snelst zijn ei te pakken! Nou, ik denk dat de kansen voor meneer Potter nu aanmerkelijk groter zijn geworden!'
Harry zag hoe de drakenoppassers kwamen aanstormen om de Hoornstaart te verdoven. Professor Anderling, professor Dolleman en Hagrid holden naar de ingang van de drakenkooi om hem te begroeten. Ze zwaaiden naar hem en zelfs van die afstand waren hun brede grijnzen duidelijk zichtbaar. Hij vloog terug over de tribunes, terwijl de herrie van het publiek zijn trommelvliezen teisterde, en landde soepeltjes. Hij had zich in weken niet zo vrolijk gevoeld... hij had de eerste opdracht met succes volbracht, hij had het overleefd...
'Dat was uitstekend, Potter!' riep professor Anderling toen hij van zijn Vuurflits stapte, wat voor haar doen een buitensporige loftuiting was. Hij zag haar hand trillen toen ze naar zijn schouder wees. 'Ga eerst bij madame Plijster langs

voor de jury je punten geeft... daar in die tent, ze moest Kannewasser ook al oplappen...'
'Je heb 't 'm geflikt, Harry!' zei Hagrid schor. 'Je heb 't 'm geflikt! En nog wel tegen die Hoornstaart! Je heb Charlie zelf horen zeggen dat dat de ergste -'
'Bedankt, Hagrid,' zei Harry luid, voor Hagrid er nog meer uit kon flappen en zou verklappen dat hij de draken van tevoren aan Harry had laten zien.
Professor Dolleman leek ook heel erg in zijn sas; zijn magische oog danste in zijn kas.
'Eenvoudig en doeltreffend, Potter. Dat is altijd de beste manier,' gromde hij.
'En nu naar de eerstehulptent, Potter...' zei professor Anderling.
Nog nahijgend verliet Harry het terrein en zag een bezorgde madame Plijster bij de ingang van een tweede tent staan.
'Draken!' zei ze walgend en ze trok Harry mee naar binnen. De tent was in hokjes verdeeld; hij zag het silhouet van Carlo door het canvas, maar die scheen niet al te zwaar gewond te zijn; hij zat in elk geval overeind. Madame Plijster onderzocht Harry's schouder terwijl ze woedend mompelde: 'Vorig jaar Dementors, dit jaar draken, wat willen ze nog meer loslaten op deze school? Je boft... een ondiepe snee... ik moet hem wel even schoonmaken voor ik hem genees...'
Ze bette de wond met een of andere paarse vloeistof die

rookte en prikte, en raakte toen met haar toverstaf zijn schouder aan, die Harry ter plekke voelde genezen.
'Nu blijf je even rustig zitten - zit! En dan mag je gaan luisteren wat je score is.'
Ze liep haastig naar het volgende hokje en hij hoorde haar zeggen: 'Hoe voelt het nu, Kannewasser?'
Harry had geen zin om stil te zitten; daarvoor had hij nog te veel adrenaline in zijn bloed. Hij stond op om te kijken wat er buiten gebeurde, maar voor hij bij de uitgang van de tent was, glipten er twee mensen naar binnen - Hermelien, op de voet gevolgd door Ron.
'Harry, je was echt briljant!' zei Hermelien pieperig. Ze had putjes in haar gezicht, waar ze haar nagels in haar wangen had gedrukt. 'Je was fantastisch, echt waar!'
Maar Harry keek naar Ron, die doodsbleek zag en Harry met grote ogen aanstaarde, alsof hij een spook was.
'Harry!' zei hij heel ernstig, 'ik weet niet wie jouw naam in de Vuurbeker heeft gedaan, maar die - die probeert je van kant te maken!'
Het was alsof de laatste paar weken er nooit geweest waren - alsof Harry Ron nu pas voor het eerst zag, net nadat hij tot kampioen was gekozen.
'Heb je het eindelijk door?' zei Harry koeltjes. 'Dat heeft wel lang geduurd, hè?'
Hermelien stond nerveus tussen hen in en keek van de een

naar de ander. Ron deed onzeker zijn mond open. Harry wist dat hij op het punt stond om zijn excuses te maken en besefte plotseling dat hij die niet meer hoefde te horen.
'Het is goed,' zei hij, voor Ron iets kon zeggen. 'Vergeet het.'
'Nee,' zei Ron. 'Ik had niet -'
'Vergeet het,' zei Harry.
Ron grijnsde nerveus en Harry grijnsde terug.
Hermelien barstte in tranen uit.
'Er valt niets te huilen!' zei Harry verbijsterd.
'Jullie zijn allebei zo stom!' riep ze. Ze stampvoette en de tranen spatten op haar gewaad. Voor Harry of Ron haar tegen kon houden, omhelsde ze hen beiden en rende brullend weg.
'Knetter,' zei Ron hoofdschuddend. 'Kom, Harry, ze maken zo je score bekend...'
Harry pakte het gouden ei en zijn Vuurflits en met een opgetogen gevoel dat hij een uur geleden voor onmogelijk zou hebben gehouden, glipte hij de tent uit. Ron liep naast hem en praatte snel.
'Jij was de beste, weet je. Veruit. Carlo deed iets heel raars: hij Transformeerde een steen in een hond... hij hoopte dat de draak die zou proberen te grijpen in plaats van hem. Een slim stukje Gedaanteverwisseling en het werkte nog ook, want hij kreeg het ei te pakken, maar liep ook brandwonden op - halverwege veranderde de draak van gedachten en besloot dat

ze toch liever Carlo roosterde dan die labrador. Hij kon maar net ontkomen. En dat meisje, Fleur, probeerde een soort bezwering. Volgens mij wilde ze haar draak in trance brengen en dat werkte ook min of meer, want hij werd heel slaperig, maar toen hij begon te snurken schoot er een grote vuurstraal uit zijn neusgaten en vloog haar rok in brand - die wist ze te blussen met water uit haar toverstok. En Kruml - het is ongelooflijk, maar hij deed geen enkele poging om te vliegen! Al was hij na jou wel de beste. Hij raakte zijn draak in haar oog met een of andere spreuk, alleen deed dat zoveel pijn dat ze wild rond stampte en de helft van de echte eieren vertrapte - dat kostte hem punten, want de echte eieren moesten onbeschadigd blijven.'

Ron haalde diep adem toen hij en Harry aan de rand van het omheinde stuk grond waren. Nu de Hoornstaart was verwijderd, zag Harry waar de vijf juryleden zaten - helemaal aan de andere kant, op een met goud gedrapeerd podium.

'Elk jurylid kan maximaal tien punten toekennen,' zei Ron en toen Harry naar het podium keek, zag hij dat het eerste jurylid - madame Mallemour - haar toverstok ophief. Iets wat op een lang, zilveren lint leek, schoot uit de punt van de stok en vormde een grote acht.

'Niet slecht!' zei Ron terwijl het publiek klapte. 'Ik denk dat ze een paar punten heeft afgetrokken vanwege je schouder...'

Krenck was de volgende. Hij schoot een negen de lucht in.

'Ziet er goed uit!' schreeuwde Ron en hij sloeg Harry op zijn rug.
Daarna kwam Perkamentus. Hij gaf ook een negen. Het publiek juichte harder dan ooit.
Ludo Bazuyn - tien.
'Tien?' zei Harry ongelovig. 'Maar... ik ben gewond geraakt... hoe kan dat nou?'
'Niet klagen, Harry!' riep Ron opgewonden.
Karkarov hief zijn stok op. Hij wachtte even en toen schoot er een cijfer uit - vier.
'Wat?' brulde Ron woedend. 'Vier? Smerig, bevooroordeeld stuk verdriet! Je hebt Kruml een tien gegeven!'
Maar Harry zat er niet mee; hij zou het zelfs best hebben gevonden als Karkarov hem nul punten had gegeven. Rons verontwaardiging was hem meer waard dan honderd punten. Dat zei hij natuurlijk niet hardop, maar hij had zich zelden zo opgelucht gevoeld nu hij zich kon omdraaien om de drakenkooi te verlaten. En het was niet alleen Ron... niet alleen de Griffoendors in het publiek juichten. Toen puntje bij paaltje kwam en ze zagen waar hij het tegen moest opnemen, hadden de meeste leerlingen hem ook gesteund en niet alleen Carlo... Wat de Zwadderaars dachten, interesseerde Harry niet; hoe ze hem ook afkamden, hij kon het nu allemaal aan.
'Je staat eerste, Harry! Samen met Kruml!' zei Charlie Wemel,

die haastig naar hen toe kwam lopen toen ze terug wilden gaan naar de school. 'Ik moet snel weer weg om ma een uil te sturen. Ik had beloofd dat ik haar op de hoogte zou houden - maar dit was echt ongelooflijk! O ja - en of je nog een paar minuutjes wilt blijven... Bazuyn wil je spreken, in de kampioenstent.'
Ron zei dat hij op hem zou wachten en Harry ging terug naar de tent, die er opeens heel anders uitzag: vriendelijk en uitnodigend. Hij dacht aan hoe hij zich gevoeld had toen hij probeerde de Hoornstaart te ontwijken en vergeleek dat met het lange wachten voordat hij met het beest geconfronteerd werd... het stond als een paal boven water: dat wachten was oneindig veel erger geweest.
Fleur, Carlo en Kruml kwamen samen binnen. Een kant van Carlo's gezicht was bedekt met een dikke oranje pasta, die vermoedelijk zijn brandwond moest genezen. Hij grijnsde toen hij Harry zag. 'Goed gedaan, Harry.'
'Jij ook,' zei Harry, die terug grijnsde.
'Jullie hebben het allemaal goed gedaan!' zei Ludo Bazuyn, die met veerkrachtige passen de tent binnenkwam en zo vrolijk was alsof hij zelf hoogstpersoonlijk een draak te slim was afgeweest. 'Nog even een paar opmerkingen. Jullie hebben lekker lang de tijd om op adem te komen, want de tweede opdracht vindt plaats op vierentwintig februari, om half tien 's ochtends - maar in de tussentijd geven we jullie wel

iets mee om over na te denken! Als jullie de gouden eieren die jullie veroverd hebben goed bekijken, zul je zien dat die open kunnen... zie je de scharniertjes? Jullie moeten de aanwijzing in het ei oplossen - want dan horen jullie wat de tweede opdracht is en kun je je daarop voorbereiden! Duidelijk? Zeker weten? Nou, dan mogen jullie nu weg!'
Harry ging naar buiten en hij en Ron liepen druk pratend terug langs de bosrand; Harry wilde een gedetailleerder verslag van wat de andere kampioenen gedaan hadden. Toen ze langs het groepje bomen kwamen waar Harry de draken voor het eerst had horen brullen, sprong er plotseling een heks tevoorschijn.
Het was Rita Pulpers. Ze droeg dit keer een gifgroen gewaad, waartegen de Fantaciteer-Veer in haar hand bijna niet te zien was.
'Gefeliciteerd, Harry!' zei ze met een brede glimlach. 'Heb je even tijd voor een paar woordjes? Hoe het was om het tegen die draak op te nemen, bijvoorbeeld? En wat vind je nu van de puntenverdeling?'
Ja, ik heb best tijd voor een paar woordjes,' zei Harry woedend. 'Tot ziens!'
En samen met Ron liep hij terug naar het kasteel.

Hoofdstuk 21

HET HUIS-ELF BEVRIJDINGSFRONT

Harry, Ron en Hermelien gingen die avond samen naar de Uilenvleugel om Koekeroekus te zoeken, zodat Harry aan Sirius kon laten weten dat hij zijn draak had verslagen en ongedeerd was gebleven. Onderweg vertelde Harry aan Ron wat Sirius over Karkarov had gezegd. Ron was eerst geschokt toen hij hoorde dat Karkarov vroeger een Dooddoener was geweest, maar tegen de tijd dat ze bij de Uilenvleugel waren, beweerde hij dat ze dat eigenlijk vanaf het begin hadden kunnen weten.

'Het klopt allemaal precies, nietwaar?' zei hij. 'Weet je nog wat Malfidus zei in de trein? Dat z'n vader zulke goeie maatjes was met Karkarov? Nu weten we waar ze elkaar hebben leren kennen. Waarschijnlijk liepen ze tijdens het WK allebei met een masker rond... maar ik zal je een ding zeggen, Harry: als Karkarov inderdaad je naam in de Vuurbeker heeft gedaan, kan hij zich nu wel voor z'n kop slaan, denk je ook niet? Het heeft tenslotte niet gewerkt. Je hebt alleen een schrammetje! Nee, laat mij maar - ik doe het wel -'

Koekeroekus was zo door het dolle heen van opwinding bij het vooruitzicht dat hij een brief mocht bezorgen, dat hij

rondjes vloog om Harry's hoofd en aan een stuk door kraste. Ron wist Koekeroekus in volle vlucht uit de lucht te grissen en hield hem vast terwijl Harry de brief aan zijn poot bond.
'Die andere opdrachten zijn vast niet zo gevaarlijk als de eerste. Dat kan toch niet?' vervolgde Ron, terwijl hij Koekeroekus naar het raam droeg. 'Zal ik je eens wat zeggen, Harry? Volgens mij zou je het Toernooi wel eens kunnen winnen. Ik meen het.'
Harry wist dat Ron dat alleen maar zei om zijn gedrag tijdens de afgelopen weken goed te maken, maar hij vond het toch leuk om te horen. Hermelien daarentegen, leunde tegen de muur van de Uilenvleugel, sloeg haar armen over elkaar en keek Ron fronsend aan.
'Harry heeft nog een lange weg te gaan voor het Toernooi erop zit,' zei ze ernstig. 'Als je ziet wat de eerste opdracht was, moet ik er niet aan denken wat de volgende zal zijn.'
'Je bent echt het zonnetje in huis, hè?' zei Ron. 'Het verbaast me dat je zo slecht kan opschieten met professor Zwamdrift.'
Hij gooide Koekeroekus uit het raam en die viel vier meter loodrecht naar beneden voor hij erin slaagde op te trekken; de brief aan zijn poot was veel langer en zwaarder dan normaal, want Harry had de verleiding niet kunnen weerstaan om minutieus uit de doeken te doen hoe hij precies had gecirkeld, gedoken en gezigzagd tijdens zijn confrontatie met de Hoornstaart.

Nadat ze Koekeroekus hadden nagekeken tot hij in het duister verdwenen was, zei Ron: 'Nou, laten we naar beneden gaan voor je verrassingsfeestje, Harry - ik denk dat Fred en George nu wel genoeg eten hebben gestolen uit de keukens.'
Toen ze de leerlingenkamer van Griffoendor binnenkwamen, werden ze inderdaad begroet met daverend gejuich en geschreeuw. Overal waar maar ruimte was, stonden bergen taartjes, kannen pompoensap en flessen Boterbier; Leo Jordaan had wat van Dr. Vleermans Voortreffelijk Natstartend Nietschroeiend Vuurwerk afgestoken, zodat de hele kamer gevuld was met knetterende vonken en sterretjes, en Daan Tomas, die goed kon tekenen, had een stel indrukwekkende nieuwe posters gemaakt. Op de meeste zag je Harry op zijn Vuurflits om de kop van de Hoornstaart zoeven, maar op enkele had hij Carlo getekend, wiens hoofd in brand stond.
Harry schepte een groot bord vol en ging bij Ron en Hermelien zitten; hij was haast vergeten hoe het was om echt honger te hebben. Hij kon bijna niet geloven hoe gelukkig hij zich voelde; het was weer goed met Ron, hij had zijn eerste opdracht met succes volbracht en pas over drie maanden kwam de volgende.
'Allemachtig, dat ding is echt loodzwaar,' zei Leo Jordaan. Hij pakte het gouden ei, dat Harry op een tafeltje had gezet en woog het in zijn handen. 'Maak eens open, Harry, vooruit!

Laten we kijken wat erin zit!'
'Eigenlijk moet Harry die aanwijzing in zijn eentje oplossen,' zei Hermelien vlug. 'Dat staat in het reglement van het Toernooi...'
'Ik moest eigenlijk ook in m'n eentje uitvissen hoe ik die draak te slim af kon zijn,' mompelde Harry, zodat alleen Hermelien hem kon horen. Ze grijnsde nogal schuldig.
'Ja, vooruit Harry, maak open!' drongen verscheidene leerlingen aan.
Leo gaf het ei aan Harry en die drukte zijn nagels in de smalle groef die over de hele buitenkant liep en wrikte het ei open.
Het was hol en volkomen leeg - maar zodra Harry het opendeed, schalde er een afgrijselijk geluid door de kamer, een keihard, krasserig gejammer dat Harry nog het meest deed denken aan het orkest van spoken dat op het Sterfdagfeestje van Haast Onthoofde Henk op de zingende zaag had gespeeld.
'Doe dicht!' brulde Fred, met zijn handen tegen zijn oren.
'Wat was dat?' zei Simon Filister, die naar het ei staarde terwijl Harry het snel weer dichtklapte. 'Het leek wel een feeks... misschien moet je het daar de volgende keer tegen opnemen, Harry!'
'Het was iemand die gemarteld werd!' zei Marcel, die doodsbleek was geworden en een stapel worstenbroodjes op de grond had laten vallen. 'Je moet proberen de

Cruciatusvloek te overwinnen!'
'Doe niet zo stom, Marcel. Die is illegaal,' zei George. 'Ze zouden de Cruciatusvloek nooit gebruiken tegen de kampioenen. Nee, het leek een beetje op Percy, als hij probeert te zingen... misschien moet je hem aanvallen als hij onder de douche staat, Harry.'
'Ook een vruchtentaartje, Hermelien?' zei Fred.
Hermelien keek twijfelachtig naar het bord dat hij haar voorhield. Fred grijnsde.
'Maak je geen zorgen,' zei hij. 'Ik heb er niks mee uitgehaald. Je moet alleen oppassen met de kano's.
Marcel, die net een hap van een kano had genomen, verslikte zich en spuwde de rest snel uit.
Fred lachte. 'Grapje, Marcel...'
Hermelien nam een vruchtentaartje.
Opeens zei ze: 'Hebben jullie dat allemaal uit de keukens, Fred?'
'Ja,' zei Fred grijnzend. Met een hoog piepstemmetje, net als een huis-elf, vervolgde hij: '"U kunt alles krijgen wat u wilt, meneer, alles!" Ze zijn ontzettend behulpzaam... ze hadden zo een os voor me geroosterd, als ik gezegd had dat ik daar trek in had.'
'Hoe kom je in de keukens?' vroeg Hermelien nonchalant en quasi onschuldig.
'Heel eenvoudig,' zei Fred. 'De deur is verborgen achter een

schilderij van een fruitschaal. Je kietelt gewoon de peer en dan giechelt die en -' Hij zweeg plotseling en keek haar wantrouwig aan. 'Hoezo?'
'Niks,' zei Hermelien vlug.
'Was je soms van plan om de Huis-elfen aan het staken te krijgen?'
zei George. 'Heb je soms genoeg van dat foldertjesgedoe en probeer je nu een revolutie te ontketenen?'
Verschillende mensen grinnikten, maar Hermelien gaf geen antwoord.
'Maak ze alsjeblieft niet van streek met je gepraat over kleren en salaris!' zei Fred waarschuwend. 'Voor je het weet gaat hun kookkunst er nog onder lijden!'
Op dat moment zorgde Marcel voor enige afleiding door plotseling in een grote kanarie te veranderen.
'O - sorry, Marcel!' riep Fred boven het gelach uit. 'Dat was ik vergeten - we hadden de kano's inderdaad behekst -'
Maar binnen een minuut was Marcel al in de rui en toen zijn veren waren afgevallen, werd hij weer normaal. Hij kon er zelfs om lachen.
'Kanariekano's!' riep Fred tegen de opgewonden menigte. 'Uitgevonden door George en mij - zeven Sikkels per stuk, echt een koopje!'
Het was bijna een uur voor Harry eindelijk naar boven ging, samen met Ron, Marcel, Simon en Daan. Voor hij de

gordijnen van zijn hemelbed dichtdeed, zette Harry het model van de Hongaarse Hoornstaart op zijn nachtkastje. Het piepkleine draakje geeuwde, rolde zich op en deed haar ogen dicht. Hagrid had misschien wel gelijk, dacht Harry terwijl hij zijn gordijnen dichttrok... draken vielen in feite best mee... echt wel...

De eerste dagen van december brachten storm en ijzel met zich mee. Het kasteel mocht dan 's winters tochtig zijn, niettemin was Harry blij met de dikke muren en grote haardvuren van Zweinstein als hij langs het meer kwam waar het schip van Klammfels op en neer deinde in de stormwind, met zwarte zeilen die klapperend afstaken tegen de donkere lucht. Hij vermoedde dat het in de koets van Beauxbatons ook behoorlijk frisjes zou zijn en hij merkte dat Hagrid de paarden van madame Mallemour ruimschoots voorzag van hun lievelingsdrankje: de allerbeste maltwhisky. De dampen die opstegen uit de trog in hun weide waren zo sterk dat alle leerlingen zich licht in hun hoofd voelden tijdens Verzorging van Fabeldieren. Dat kwam slecht uit, want ze waren nog steeds bezig met die afgrijselijke Skreeften en moesten hun hoofd er goed bijhouden.

'Kweenie of ze een winterslaap houden of niet,' zei Hagrid tegen de rillende leerlingen op het winderige pompoenveldje. 'Ik dacht, laten we maar 'ns kijken of ze een tukkie willen doen... we leggen ze

gewoon lekker in die kissies...'
Er waren nog maar tien Skreeften over; blijkbaar had lichaamsbeweging geen invloed op hun verlangen elkaar uit te moorden. Ze waren nu bijna twee meter lang en met hun dikke grijze pantser, krachtige, maaiende poten, vonkenschietende achterwerk, angels en zuignappen, waren de Skreeften de meest weerzinwekkende wezens die Harry ooit had gezien. De leerlingen staarden ontmoedigd naar de enorme kisten die Hagrid had bekleed met kussens en wollige dekens.
'We zetten ze d'r gewoon in, doen de deksels d'rop en kijken wat er dan gebeurt,' zei Hagrid.
Maar vrijwel direct bleek dat Skreeften geen winterslaap hielden en het helemaal geen pretje vonden om in met kussens beklede kisten te worden gepropt waarvan de deksels werden dichtgespijkerd. Al gauw schreeuwde Hagrid: 'Geen paniek, geen paniek!' terwijl de Skreeften huishielden op het pompoenveldje, dat bezaaid lag met de smeulende restanten van de kisten. De meeste leerlingen - met Malfidus, Korzel en Kwast voorop - waren via de achterdeur Hagrids huisje binnengevlucht en hadden de deur gebarricadeerd; Harry, Ron en Hermelien behoorden tot de weinigen die nog buiten waren en Hagrid probeerden te helpen. Samen slaagden ze erin om negen Skreeften te overmeesteren en vast te binden, zij het ten koste van veel schrammen en brandblaren;

uiteindelijk was er nog een Skreeft over.
'Maak 'm niet bang!' riep Hagrid toen Ron en Harry met hun toverstok vonkenregens naar de Skreeft schoten, die dreigend op hen afkwam, met zijn angel trillend opgeheven boven zijn rug. 'Probeer dat touw om z'n angel te krijgen, zodat ie de anderen geen kwaad ken doen!'
'Nee, dat mag natuurlijk niet gebeuren!' schreeuwde Ron kwaad. Hij en Harry stonden inmiddels met hun rug tegen de muur van Hagrids huisje en hielden de Skreeft nog steeds met hun vonken van zich af.
'Zo zo... jullie amuseren je wel, geloof ik.'
Rita Pulpers leunde op Hagrids tuinhek en keek naar het tumult. Ze droeg deze keer een dikke fuchsia mantel met een paarse bontkraag en had haar tas van krokodillenleer aan haar arm.
Hagrid maakte een enorme sprong, plofte boven op de Skreeft die Harry en Ron in het nauw had gedreven en vermorzelde hem bijna; er schoot een lange vuurstraal uit het achterwerk van de Skreeft, die alle pompoenplanten in de nabijheid verschroeide.
'Wie mag u wezen?' vroeg Hagrid aan Rita, terwijl hij gauw een touw om de angel van de Skreeft deed en dat stevig aantrok.
'Rita Pulpers, verslaggeefster van de Ochtendprofeet,' antwoordde Rita met een brede glimlach. Haar gouden

tanden fonkelden.
'Ik dach dat u van Perkamentus niet meer op 't schoolterrein mocht kommen?' zei Hagrid met gefronst voorhoofd, terwijl hij opstond en de lichtelijk geplette Skreeft naar zijn soortgenoten sleepte.
Rita deed alsof ze hem niet gehoord had.
'Hoe heten die fascinerende wezens?' vroeg ze, met een nog bredere glimlach.
'Schroeistaartige Skreeften,' gromde Hagrid.
'Werkelijk?' zei Rita, schijnbaar vol belangstelling. 'Daar heb ik nog nooit van gehoord... waar komen ze vandaan?'
Harry zag dat er vanuit Hagrids warrige zwarte baard een doffe rode blos omhoog kroop over zijn gezicht en hij kreeg een onaangenaam voorgevoel. Hoe kwam Hagrid eigenlijk aan die Skreeften?
Hermelien dacht blijkbaar hetzelfde en zei vlug: 'Ja, ze zijn reuze interessant, hè? Vind je ook niet, Harry?'
'Wat? O ja... au... interessant,' zei Harry, toen Hermelien snel op zijn tenen ging staan.
'Aha, dus jij bent er ook, Harry?' zei Rita Pulpers, die om zich heen keek. 'Vind je Verzorging van Fabeldieren leuk? Is dat een van je favoriete vakken?'
'Ja,' zei Harry met een stalen gezicht. Hagrid grijnsde trots.
'Geweldig,' zei Rita. 'Echt geweldig. Geeft u al lang les?' vroeg ze aan Hagrid.

Harry zag dat haar blik naar Daan gleed (die een lelijke snee in zijn wang had), naar Belinda (wier gewaad behoorlijk verschroeid was), naar Simon (die op zijn verbrande vingers blies), en als laatste naar de ramen van Hagrids huisje, waar de meeste leerlingen met hun neus tegen het raam gedrukt stonden te wachten tot de kust veilig was.
'Dit is pas m'n tweede jaar,' zei Hagrid.
Geweldig... zou u soms een interview willen geven? Wat van uw ervaringen met fabeldieren met ons willen delen? De Ochtendprofeet heeft elke woensdag een dierencolumn, zoals u ongetwijfeld weet.
Dan zouden we iets kunnen schrijven over die - eh - Groeigestoorde Kreeften.'
'Schroeistaartige Skreeften,' zei Hagrid gretig. 'Eh - ja, waarom niet?'
Harry had een heel bang voorgevoel, maar kon dat Hagrid onmogelijk laten merken zonder dat Rita Pulpers het zag en daarom was hij gedwongen zwijgend toe te kijken terwijl Hagrid en Rita afspraken elkaar later die week te ontmoeten in de Drie Bezemstelen, voor een uitgebreid diepte-interview.
Toen ging de bel in het kasteel en zat de les erop.
'Dag Harry!' riep Rita vrolijk, toen hij samen met Ron en Hermelien op weg ging naar het kasteel. 'Tot vrijdagavond, Hagrid!'
'Ze zal alles wat hij zegt verdraaien!' zei Harry zachtjes.

'Als hij die Skreeften maar niet illegaal geïmporteerd heeft of zo,' zei Hermelien bezorgd. Ze keken elkaar even aan - dat zou echt iets voor Hagrid zijn.
'Hagrid heeft al eerder in de nesten gezeten en Perkamentus heeft hem nog nooit ontslagen,' zei Ron troostend. 'In het ergste geval moet hij die Skreeften misschien wegdoen. Sorry... zei ik ergste? Ik bedoel in het gunstigste geval.'
Harry en Hermelien lachten en ze gingen ietsje opgewekter terug naar het kasteel voor het middageten.
Harry genoot later die middag echt van hun blokuur Waarzeggerij; ze waren nog steeds bezig met sterrenkaarten en voorspellingen, maar nu hij en Ron weer vrienden waren, leek het alleen nog maar grappig. Professor Zwamdrift, die zo trots was geweest toen ze hun eigen gruwelijke dood hadden voorspeld, raakte geïrriteerd toen ze voortdurend zaten te gniffelen terwijl zij uitlegde op wat voor manieren Pluto het leven van alledag kon verstoren.
'Ik denk,' zei ze op een mystieke fluistertoon waarin duidelijk ergernis doorklonk, 'dat sommigen van ons' - ze keek veelbetekenend naar Harry - 'misschien een tikkeltje minder luchthartig zouden zijn als ze wisten wat ik gisteravond in mijn kristallen bol heb gezien. Ik zat rustig te borduren toen ik plotseling een overweldigende aandrang voelde om het kristal te raadplegen. Ik stond op, ging voor mijn bol zitten en staarde in de kristallen diepte... en wat denken jullie dat ik zag

terugstaren?'
'Een lelijk oud wijf met een veel te grote bril?' mompelde Ron.
Harry moest zijn uiterste best doen om niet in lachen uit te barsten.
'De dood, beste kinderen.'
Parvati en Belinda drukten vol afschuw hun handen tegen hun mond.
'Ja ' zei professor Zwamdrift, plechtstatig knikkend, 'de dood komt steeds dichterbij. Hij zweeft boven ons, als een aasgier, en cirkelt boven het kasteel, lager en lager...'
Ze staarde nadrukkelijk naar Harry, die uitgebreid en heel opvallend geeuwde.
'Ik zou meer onder de indruk zijn als ze dat al niet tachtig keer eerder had voorspeld,' zei Harry, toen ze eindelijk weer in de frisse lucht stonden op de trap onder de torenkamer van professor Zwamdrift. 'Als ik elke keer dat ze dat voorspeld had dood was gebleven, zou ik echt een medisch wonder zijn.'
'Of een soort supergeconcentreerd spook,' grinnikte Ron, toen ze de Bloederige Baron passeerden, die de andere kant opzweefde, met grote, sinister starende ogen. 'We hebben in ieder geval geen huiswerk opgekregen. Ik hoop dat Hermelien een hele berg heeft van professor Vector. Ik vind het heerlijk om te niksen als zij moet werken...'
Maar Hermelien liet zich tijdens het avondeten niet zien en

was ook niet in de bibliotheek toen ze haar later gingen zoeken. De enige daar was Viktor Kruml. Ron keek een tijdje naar hem van achter een boekenkast en vroeg fluisterend aan Harry of hij hem om een handtekening moest vragen - maar toen besefte Ron dat zes of zeven meisjes die zich schuilhielden achter een andere kast zich precies hetzelfde afvroegen, en leek het hem opeens een veel minder goed idee.

'Waar zou ze toch gebleven zijn?' zei Ron, terwijl Harry en hij terugliepen naar de toren van Griffoendor.

'Geen idee... Apekool.'

Maar de Dikke Dame was nauwelijks opengezwaaid of ze hoorden rennende voetstappen. Daar kwam Hermelien aan.

'Harry!' hijgde ze, terwijl ze een noodstop maakte bij het portretgat (de Dikke Dame staarde haar met opgetrokken wenkbrauwen aan), 'Harry, je moet meekomen - je moet meekomen, er is iets ongelooflijks gebeurd - alsjeblieft -'

Ze greep Harry bij zijn arm en probeerde hem mee te slepen door de gang.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Harry.

Dat zul je wel zien als we er zijn - kom op, snel -'

Harry keek naar Ron, die hem geïntrigeerd aanstaarde.

'Ou, goed dan,' zei Harry, die samen met Hermelien de gang uitliep. Ron kwam op een drafje achter hen aan.

'Ja hoor, trek je van mij niks aan!' riep de Dikke Dame hen

nijdig na. 'Je hoeft je echt niet te verontschuldigen! Zal ik hier dan maar wijd open blijven hangen tot jullie terugkomen?'
'Goed idee,' riep Ron over zijn schouder.
'Hermelien, waar gaan we naartoe?' vroeg Harry toen ze zes verdiepingen lager waren en de marmeren trap naar de hal af liepen.
'Dat zie je zo wel!' zei Hermelien opgewonden.
Onder aan de trap sloeg ze linksaf en liep haastig naar de deur waardoor Carlo Kannewasser was verdwenen op de avond dat de Vuurbeker zijn naam en die van Harry had uitgespuwd. Harry was daar nog nooit geweest en hij en Ron volgden Hermelien, die een stenen trap afdaalde. In plaats van in een sombere onderaardse tunnel, zoals de tunnel die naar de kerker van Sneep leidde, kwamen ze echter uit in een brede stenen gang, die fel verlicht werd door fakkels en versierd was met vrolijke stillevens van etenswaren.
'Wacht eens...' zei Harry langzaam toen ze halverwege de gang waren. 'Ho eens even, Hermelien...'
'Wat?' Ze keek vol verwachting om.
'Ik weet wat je in je schild voert,' zei Harry.
Hij stootte Ron aan en wees op het schilderij dat achter Hermelien hing en waarop een reusachtige zilveren fruitschaal was afgebeeld.
'Hermelien!' zei Ron, die het ook doorkreeg, 'je probeert ons weer te strikken voor dat shitgedoe!'

'Nee, nee, echt niet!' zei ze haastig. 'En het is trouwens geen shit, Ron -'
'Heb je de naam dan veranderd?' zei Ron, die haar fronsend aankeek. 'Hoe heet het nu? Het Huis-elf Bevrijdingsfront? Ik vertik het om die keuken binnen te vallen en de elfen over te halen het bijltje erbij neer te gooien, echt -'
'Dat vraag ik ook helemaal niet!' zei Hermelien ongeduldig. 'Ik was hier net om met de elfen te praten en toen zag ik - hè, kom nou, Harry, ik wil het je laten zien!'
Ze pakte hem weer bij zijn arm, trok hem voor het schilderij van de enorme fruitschaal, stak haar wijsvinger uit en kietelde een reusachtige groene peer. Die begon te spartelen en te giechelen en veranderde plotseling in een grote groene deurknop. Hermelien pakte die beet, trok de deur open en gaf Harry een duw in zijn rug, zodat hij gedwongen was om naar binnen te gaan.
Harry ving een glimp op van een enorme ruimte met een hoog plafond, even groot als de Grote Zaal, met massa's blinkende koperen potten en pannen aan de stenen muren en een gigantische bakstenen schouw aan de andere kant, maar toen schoot er iets kleins op hem af, iets wat: 'Harry Potter, meneer! Harry Potter!' piepte.
Het volgende moment raakte de piepende elf hem keihard in zijn middenrif en omhelsde Harry zo stevig dat hij dacht dat zijn ribben zouden breken. Hij hapte naar adem.

'D-Dobby?' hijgde Harry.
'Ja, Dobby, meneer, Dobby!' piepte een stem in de buurt van zijn navel. 'Dobby heeft zo lang gehoopt dat hij Harry Potter zou terugzien, meneer, en nu komt Harry Potter op bezoek!'
Dobby liet Harry los, deed een paar stappen achteruit en keek Harry aan met een glimlach van oor tot oor en tranen van geluk in zijn reusachtige, groene, tennisbalvormige ogen. Hij zag er nog precies zo uit als Harry zich herinnerde: een neus als een potlood, vleermuisoren, lange vingers en tenen - alleen zijn kleren waren anders.
Toen Dobby nog voor de familie Malfidus werkte, had hij altijd hetzelfde gore kussensloop aangehad. Nu droeg hij de merkwaardigste verzameling kledingstukken die Harry ooit bij elkaar had gezien; hij had nog minder oog voor kleren dan de tovenaars op het WK. Hij had een theemuts op zijn hoofd, waarop hij een hoop felgekleurde badges had gespeld; op zijn blote borst hing een stropdas met een hoefijzerpatroon; verder droeg hij het voetbalbroekje van een kind en twee niet bij elkaar passende sokken. Harry herkende er een van: de zwarte sok die hij zelf had uitgetrokken en die hij meneer Malfidus met behulp van een list aan Dobby had laten geven, waardoor Dobby was vrijgemaakt. De andere sok was oranje en roze gestreept.
'Wat doe jij hier, Dobby?' vroeg Harry stomverbaasd.
'Dobby werkt op Zweinstein, meneer!' piepte Dobby

opgewonden. 'Professor Perkamentus heeft Dobby en Winky een baantje gegeven, meneer!'
'Winky?' zei Harry. 'Is die er ook?'
'Ja, meneer, ja!' zei Dobby en hij greep Harry's hand en trok hem mee naar het midden van de keuken, waar vier lange houten tafels stonden. Harry zag dat die exact onder de vier afdelingstafels stonden die zich een verdieping hoger bevonden, in de Grote Zaal. Op dit moment waren de tafels leeg, omdat het avondeten was afgelopen, maar waarschijnlijk hadden ze een uur geleden vol gestaan met schalen, die door het plafond heen naar hun tegenhangers in de Grote Zaal werden gestuurd.
Er bevonden zich minstens honderd elfen in de keuken, die glimlachten, knikten en kniebuigingen maakten toen Harry voorbijkwam aan de hand van Dobby. Ze droegen allemaal hetzelfde uniform: een theedoek met het wapen van Zweinstein, die ze als een soort toga hadden omgeslagen.
Dobby bleef bij de bakstenen schouw staan en wees.
'Winky, meneer!' zei hij.
Winky zat op een krukje bij het vuur. In tegenstelling tot de kleren van Dobby, waren die van haar geen bij elkaar geraapt zootje. Ze droeg een keurige rok en blouse, met een bijpassende blauwe hoed, die voorzien was van gaten voor haar grote oren. Maar terwijl Dobby's bizarre kledingstukken zo brandschoon en goed onderhouden waren dat ze

splinternieuw hadden kunnen zijn, zorgde Winky blijkbaar helemaal niet voor haar kleren. Haar blouse zat onder de soepvlekken en ze had een schroeiplek in haar rok.
'Hallo, Winky,' zei Harry.
Winky's onderlip trilde en opeens begon ze te huilen. De tranen stroomden uit haar grote bruine ogen en spatten op haar kleren, net als tijdens het WK Zwerkbal.
'O jee,' zei Hermelien. Zij en Ron waren Harry en Dobby gevolgd naar de andere kant van de keuken. 'Niet huilen, Winky, alsjeblieft...'
Winky begon alleen maar harder te snikken, maar Dobby keek Harry met een brede glimlach aan.
'Wil Harry Potter een kopje thee?' piepte hij boven het gesnotter van Winky uit.
'Eh - ja, lekker,' zei Harry.
Onmiddellijk kwamen er een stuk of zes Huis-elfen aan met een groot zilveren dienblad met kopjes, een theepot, een melkkan en een grote schaal koekjes.
'Uitstekende service!' zei Ron onder de indruk. Hermelien keek hem boos aan, maar de elfen vonden het prachtig; ze bogen diep en trokken zich toen weer terug.
'Hoe lang werk je hier al, Dobby?' vroeg Harry, terwijl Dobby thee inschonk.
'Pas een week, Harry Potter, meneer!' zei Dobby blij. 'Dobby is bij professor Perkamentus geweest, meneer. Het is

namelijk heel moeilijk voor een ontslagen huis-elf om aan ander werk te komen, meneer, heel moeilijk -'
Toen Winky dat hoorde, begon ze nog harder te blèren. Het snot droop uit haar platgedrukte tomaatachtige neus, maar ze deed geen poging hem schoon te vegen.
'Dobby heeft twee jaar lang stad en land afgereisd om werk te vinden meneer!' piepte Dobby. 'Maar Dobby kreeg geen werk, omdat Dobby nu betaald wil worden!'
De andere Huis-elfen, die eerst vol interesse hadden geluisterd en toegekeken, wendden gauw hun blik af, alsof Dobby iets heel grofs en stuitends had gezegd.
Hermelien, daarentegen, zei: 'Zo mag ik het horen, Dobby!'
'Dank u, juffrouw,' zei Dobby, die zijn grote tanden bloot lachte. 'Maar de meeste tovenaars willen geen huis-elf die ze moeten betalen, juffrouw. "Wat heeft het voor zin om dan een huis-elf te nemen?" zeggen ze en ze gooiden de deur voor Dobby's neus dicht! Dobby wil graag werken, maar hij wil kleren dragen en betaald worden, Harry Potter... Dobby vindt het fijn om vrij te zijn!'
De andere Huis-elfen van Zweinstein schuifelden gauw bij Dobby vandaan, alsof hij een besmettelijke ziekte had. Winky bleef zitten, maar begon nog harder te huilen.
'En toen ging Dobby op bezoek bij Winky en hoorde hij dat Winky ook was vrijgemaakt, Harry Potter!' zei Dobby opgetogen.

Toen ze dat hoorde, liet Winky zich voorover van haar krukje vallen, bleef op haar buik op de stenen plavuizen liggen, beukte met haar vuistjes op de vloer en schreeuwde het letterlijk uit van ellende. Hermelien knielde naast haar neer en probeerde haar te troosten, maar dat haalde niets uit.
Dobby ging verder met zijn verhaal en riep schril boven de gierende uithalen van Winky uit: 'En toen kreeg Dobby een idee, Harry Potter, meneer! "Waarom gaan Dobby en Winky niet samen werk zoeken?" zegt Dobby. "Waar is genoeg werk voor twee Huis-elfen?" zegt Winky en Dobby denkt na en opeens weet hij het! Op Zweinstein! En dus gaan Dobby en Winky naar professor Perkamentus, meneer, en professor Perkamentus heeft ons aangenomen!'
Dobby glimlachte gelukzalig en er sprongen weer vreugdetranen in zijn ogen.
'En professor Perkamentus zegt dat hij Dobby zal betalen als Dobby dat wil, meneer! En dus is Dobby nu vrije elf en krijgt Dobby één Galjoen per week en een vrije dag per maand!'
Dat is ook niet veel!' riep Hermelien verontwaardigd, boven het gejammer van Winky en het geroffel van haar vuistjes uit.
Professor Perkamentus wilde Dobby eerst tien Galjoenen per week en elk weekend vrij geven,' zei Dobby, die even huiverde bij het idee van zoveel rijkdom en vrije tijd. 'Maar Dobby heeft er een hoop afgekregen... Dobby houdt van vrijheid, maar ook niet te veel. Hij houdt meer van werk.'

'En hoeveel krijg jij van professor Perkamentus, Winky?' vroeg Hermelien vriendelijk.
Als ze had gedacht dat ze Winky daarmee zou troosten, had ze het mis. Winky hield inderdaad op met huilen en ging overeind zitten, maar ze staarde Hermelien woedend aan met haar grote bruine ogen en haar kletsnatte gezichtje stond op onweer.
'Winky is onteerde elf, maar Winky krijgt niet betaald!' piepte ze. 'Zo laag is Winky nog niet gezinkt! Winky schaamt zich diep dat ze vrij is, zoals het hoort!'
'Schaamt?' zei Hermelien verbouwereerd. 'Maar - kom nou toch, Winky! Als er iemand is die zich moet schamen, is het meneer Krenck en niet jij! Jij hebt niks verkeerd gedaan en hij was echt vreselijk tegen je -'
Toen ze dat hoorde, drukte Winky haar handen tegen de gaten in haar hoed, klapte haar oren dubbel, zodat ze Hermelien niet meer kon verstaan en krijste: 'U heeft mijn meester niet te beledigen, juffrouw! U heeft niet meneer Krenck te beledigen! Meneer Krenck is goede tovenaar. Meneer Krenck heeft grootste gelijk dat hij slechte Winky op straat zet!'
'Winky heeft problemen met aanpassing, Harry Potter,' piepte Dobby vertrouwelijk. 'Winky vergeet dat ze niet meer aan meneer Krenck gebonden is; ze mag zeggen wat ze denkt, maar dat wil ze niet.'

'Mogen Huis-elfen dan niet zeggen wat ze denken van hun meesters?' vroeg Harry.
'Nee, nee, meneer!' zei Dobby, die plotseling heel ernstig keek. 'Dat is deel van onze slavernij, meneer. We houden onze mond en bewaren de geheimen van onze meesters. We bewaken de eer van de familie en zeggen nooit iets slechts over ze - al heeft professor Perkamentus tegen Dobby gezegd dat hij daar niet op staat. Professor Perkamentus zei dat we hem best een - een -'
Dobby maakte plotseling een nerveuze indruk en gebaarde dat Harry dichterbij moest komen. Harry boog zich voorover.
'Hij zei dat we hem best een - een ouwe mafketel mogen noemen als we dat willen, meneer!' fluisterde Dobby en hij giechelde een beetje zenuwachtig.
'Maar dat wil Dobby niet, Harry Potter,' zei hij op normale toon en hij schudde zijn hoofd, zodat zijn oren heen en weer flapten. 'Dobby vindt professor Perkamentus aardig, meneer, en hij is er trots op om zijn geheimen te mogen bewaren.'
'En nu kun je over de familie Malfidus echt alles zeggen wat je maar wilt?' vroeg Harry grijnzend.
Dobby's enorme ogen keken hem angstig aan.
'Dobby - Dobby zou -,' zei hij aarzelend. Hij rechtte zijn kleine schouders. 'Dobby zou tegen Harry Potter kunnen zeggen dat zijn vroegere meesters slechte - slechte Duistere tovenaars waren!'

Dobby bleef even staan, trillend van top tot teen en onthutst door zijn eigen durf- en holde toen naar de dichtstbijzijnde tafel, begon daar keihard met zijn hoofd op te slaan en piepte: 'Slechte Dobby! Slechte Dobby!'
Harry greep Dobby bij de achterkant van zijn stropdas en trok hem weg bij de tafel.
'Dank u, Harry Potter, meneer, dank u,' zei Dobby buiten adem en hij wreef over zijn hoofd.
'Je moet gewoon een beetje oefenen,' zei Harry.
'Oefenen!' piepte Winky furieus. 'Je heeft je te schamen, Dobby, zoals je praat over je meesters!'
'Ze zijn mijn meesters niet meer, Winky!' zei Dobby uitdagend. 'Het kan Dobby niet schelen wat ze van hem denken!'
'O, je is een slechte elf, Dobby!' kreunde Winky en de tranen biggelden weer over haar wangen. 'Arme meneer Krenck, wat moet hij zonder Winky? Hij heeft me nodig, hij heeft mijn hulp nodig! Ik heeft mijn hele leven voor de familie Krenck gezorgd, net als eerder mijn moeder en daarvoor mijn grootmoeder... o, wat zouden ze zeggen als ze weten dat Winky vrij is? O, de schaamte, de schaamte!' Ze begroef haar gezicht weer in haar rok en begon opnieuw te jammeren.
'Winky,' zei Hermelien kordaat, 'ik weet zeker dat meneer Krenck zich heel goed kan redden zonder jou. We hebben hem pas nog gezien -'

Jij heeft mijn meester gezien?' zei Winky ademloos. Ze hief haar betraande gezicht op en staarde Hermelien met uitpuilende ogen aan. 'U heeft hem gezien op Zweinstein?'
Ja, zei Hermelien. 'Hij en meneer Bazuyn zitten in de jury van het Toverschool Toernooi.'
Meneer Bazuyn is hier ook?' piepte Winky en tot Harry's verbazing (net als die van Ron en Hermelien, aan hun gezicht te oordelen), werd ze weer kwaad. 'Meneer Bazuyn is slechte tovenaar. Heel slechte tovenaar. Mijn meester is een hekel aan hem hebben, een heel grote hekel!'
'Bazuyn - slecht?' zei Harry.
'O ja!' zei Winky, heftig knikkend. 'Mijn meester heeft dingen aan Winky verteld! Maar Winky vertelt niet door... Winky - Winky bewaart de geheimen van haar meester...'
Ze barstte opnieuw in tranen uit en ze hoorden haar snikken in haar rok: 'Arme meester, arme meester, geen Winky om hem te helpen!'
Ze konden geen zinnig woord meer uit haar loskrijgen en lieten haar maar uithuilen terwijl ze hun thee opdronken. Dobby praatte vrolijk over zijn leven als vrije elf en over wat hij met zijn salaris wilde doen.
'Dobby gaat hierna trui kopen, Harry Potter!' zei hij blij en hij wees op zijn blote borst.
'Weet je wat, Dobby?' zei Ron, die de huis-elf erg aardig scheen te vinden, 'je kunt de trui krijgen die m'n moeder met

kerst voor me breit. Ze stuurt me altijd een trui. Je houdt van kastanjebruin, hoop ik?'
Dobby was opgetogen.
'Misschien moet je hem een beetje laten krimpen voor hij past,' zei Ron, 'maar ik denk dat hij heel goed staat bij je theemuts.'
Toen ze aanstalten maakten om te vertrekken, kwamen veel van de elfen met lekkere hapjes aan om mee naar boven te nemen. Hermelien sloeg alles af en leek nogal pijnlijk getroffen door het eerbiedige knielen en buigen van de elfen, maar Harry en Ron propten hun zakken vol roomsoezen en pasteitjes.
'Heel erg bedankt!' zei Harry tegen de elfen, die allemaal bij de deur stonden om afscheid te nemen. 'Tot ziens, Dobby!'
'Harry Potter... mag Dobby een keer bij u langskomen, meneer?' vroeg Dobby aarzelend.
'Ja, natuurlijk,' zei Harry, en Dobby lachte stralend.
'Zal ik je eens wat zeggen?' zei Ron toen hij, Harry en Hermelien de keukens verlieten en de trap opliepen naar de hal. 'Ik was jarenlang diep onder de indruk van de manier waarop Fred en George eten pikten uit de keukens - maar eigenlijk is er niks aan. Die elfen dringen het gewoon aan je op!'
'Volgens mij is dat het beste wat die elfen ooit is overkomen,' zei Hermelien, die als eerste de marmeren trap opliep. 'Dat

Dobby daar
is komen werken, bedoel ik. Als de andere elfen zien hoe gelukkig hij is nu hij vrij is, gaan ze daar misschien zelf ook wel wat voor voelen!'
'Laten we dan maar hopen dat ze geen voorbeeld aan Winky nemen,' zei Harry.
'O, die komt er wel weer overheen,' zei Hermelien, ook al klonk ze een beetje onzeker. 'Als de eerste schok voorbij is en ze gewend is aan Zweinstein, ziet ze vanzelf wel in dat ze veel beter af is zonder die griezel van een Krenck.'
'Ze schijnt dol op hem te zijn,' zei Ron een beetje onduidelijk (hij had net een hap pastei genomen).
'Maar ze had niet echt een hoge pet op van Bazuyn, hè?' zei Harry. 'Wat zou Krenck thuis over hem gezegd hebben?'
'Waarschijnlijk dat hij geen al te goed hoofd van zijn Departement is,' zei Hermelien. 'En laten we wel wezen - daar zit iets in.'
'Toch zou ik heel wat liever voor hem werken dan voor Krenck,' zei Ron. 'Bazuyn heeft tenminste gevoel voor humor.'
'Laat Percy je niet horen,' zei Hermelien met een flauwe glimlach.
'Ja, nou, Percy zou nooit willen werken voor iemand met gevoel voor humor,' zei Ron, die nu aan een moorkop begon. 'Percy zou nog geen grap herkennen als die naakt voor hem

ronddanste met Dobby's theemuts op.'

Hoofdstuk 22

DE ONVERWACHTE OPDRACHT

Potter! Wemel! Letten jullie nou eindelijk eens een keertje op!' De geïrriteerde stem van professor Anderling knalde als een zweepslag door de klas en Harry en Ron keken verschrikt op.
De les was bijna afgelopen; ze waren klaar met hun werk; de Vlaamse gaaien die ze veranderd hadden in Vlaamse reuzen waren opgesloten in een grote kooi op het bureau van professor Anderling (Marcels konijn had nog steeds veren); ze hadden hun huiswerk overgeschreven van het bord ('Beschrijf, met voorbeelden, in welk opzicht Gedaanteverwisselingspreuken moeten worden aangepast bij Dier-in-dier Transformaties'). De bel kon elk moment gaan en Harry en Ron, die achterin zaten en een zwaardgevecht hadden gehouden met twee van de fopstokken van Fred en George, keken haastig op. Ron had nu een blikken papegaai in zijn hand en Harry een rubberen haring.
'Nu Potter en Wemel zo vriendelijk zijn zich een beetje volwassen te gedragen,' zei professor Anderling met een nijdige blik op de twee vrienden, terwijl de kop van Harry's haring losliet en geluidloos op de grond viel - de snavel van

Rons papegaai had die een tel eerder afgesneden - 'heb ik een mededeling voor jullie.
Het Kerstbal nadert - een traditioneel onderdeel van het Toverschool Toernooi en een goede gelegenheid om onze buitenlandse gasten wat beter te leren kennen. Het bal is alleen bedoeld voor vierdejaars en ouder - hoewel jullie een jongere introducé mogen meenemen als jullie dat willen.'
Belinda Broom giechelde schril. Parvati Patil gaf haar een por en haar gezicht bewoog krampachtig terwijl ze haar uiterste best deed om het zelf niet uit te proesten. Ze keken allebei om naar Harry, maar Professor Anderling negeerde hen, wat Harry erg oneerlijk vond omdat ze hem en Ron net een uitbrander had gegeven.
'Galagewaden zijn verplicht,' vervolgde professor Anderling. 'Het hal begint om acht uur 's avonds in de Grote Zaal en eindigt te middernacht. Nou -'
Professor Anderling keek de leerlingen streng aan.
'Het Kerstbal is voor iedereen een goede gelegenheid om - eh -een beetje uit de plooi te komen,' zei ze afkeurend.
Belinda giechelde nog harder en drukte haar hand tegen haar mond. Deze keer snapte Harry wel wat er zo grappig was: professor Anderling, met haar strenge gezicht en strakke knotje, leek niet iemand die ooit uit de plooi kwam, bij welke gelegenheid dan ook.
'Maar dat wil NIET zeggen,' vervolgde professor Anderling,

'dat we opeens lagere eisen stellen aan het gedrag dat van leerlingen van Zweinstein mag worden verwacht. Ik zal heel erg ontstemd zijn als iemand van Griffoendor de school op wat voor manier dan ook in diskrediet brengt.'
De bel ging en er volgden de gebruikelijke gehaaste taferelen, terwijl iedereen zijn of haar tas inpakte en over de schouder hees.
Professor Anderling riep boven het lawaai uit: 'Potter - kan ik je even spreken?'
Harry, die ervan uitging dat het iets te maken had met zijn onthoofde rubberen haring, liep somber naar het bureau van professor Anderling.
Die wachtte tot de andere leerlingen vertrokken waren en zei toen: 'Potter, de kampioenen en hun partners -'
'Wat voor partners?' zei Harry.
Professor Anderling keek hem wantrouwig aan, alsof ze dacht dat hij haar voor de gek probeerde te houden.
'Jullie partners tijdens het Kerstbal, Potter,' zei ze kil. 'Jullie danspartners.'
Het was alsof Harry's maag zich omkeerde en ineenkromp. 'Danspartners?'
Hij voelde dat hij rood werd. 'Ik kan niet dansen,' zei hij vlug.
Dan leer je het maar,' zei professor Anderling geïrriteerd. 'Dat wil ik juist zeggen. Volgens traditie openen de kampioenen en hun Partners het bal.'

In gedachten zag Harry zichzelf in jacquet en hoge hoed, vergezeld door een meisje met zo'n jurk vol kant en ruches die tante Petunia altijd droeg als oom Herman een feestje had van zijn werk.
'Ik dans niet,' zei hij.
Dat is traditie,' zei professor Anderling gedecideerd. 'Je bent kampioen van Zweinstein, je vertegenwoordigt de school en je doet wat van je verwacht wordt. Dus jij zorgt maar dat je een partner hebt, Potter.'
'Maar - ik kan niet -'
Je hebt me gehoord, Potter,' zei professor Anderling op zeer besliste toon.
Een week geleden zou Harry gezegd hebben dat het vinden van een danspartner een fluitje van een cent was, vergeleken met het verslaan van een Hongaarse Hoornstaart. Maar nu hij dat laatste gedaan had en geconfronteerd werd met het vooruitzicht een meisje mee te moeten vragen naar het bal, dacht hij dat hij toch nog liever een rondje knokte met de Hoornstaart.
Nog nooit hadden zoveel mensen zich opgegeven om met Kerstmis op Zweinstein te blijven; zelf deed Harry dat natuurlijk altijd, omdat hij anders terug moest naar de Ligusterlaan, maar tot nu toe was hij steeds in de minderheid geweest. Dit jaar was het echter alsof alle leerlingen uit het vierde jaar en hoger op school bleven en iedereen leek

bezeten van het naderende bal - of in elk geval de meisjes. Het was verbazend hoeveel meisjes er plotseling op Zweinstein bleken te zitten; dat was hem nooit echt opgevallen. Meisjes die giechelden en fluisterden op de gang, meisjes die gilden van het lachen als er jongens langskwamen, meisjes die opgewonden bespraken wat ze op het Kerstbal zouden dragen...

'Waarom moeten ze altijd in kuddes rondlopen?' vroeg Harry aan Ron toen er een stuk of tien meisjes langskwamen, die Harry giechelend aanstaarden. 'Hoe moet je er eentje apart zien te krijgen als je haar wilt vragen?'

'Met een lasso?' suggereerde Ron. 'Heb je al enig idee met wie je wilt gaan?'

Harry gaf geen antwoord. Hij wist heel goed met wie hij graag zou willen gaan, maar voldoende moed bijeenschrapen om haar te vragen, was een ander hoofdstuk... Cho was een jaar ouder dan hij; ze was knap; ze was goed in Zwerkbal en ze was ook heel populair.

Blijkbaar besefte Ron wat er door Harry's hoofd speelde.

'Hoor eens, dat heb je zo gepiept. Je bent kampioen. Je hebt een Hongaarse Hoornstaart verslagen. Ik wed dat ze in de rij staan om met je mee te mogen.'

Omwille van hun pas herstelde vriendschap probeerde Ron de verbittering in zijn stem tot een minimum te beperken. Bovendien bleek tot Harry's verbazing dat hij groot gelijk had.

Een derdejaars van Huffelpuf, een meisje met krullend haar dat hij nog nooit eerder had gesproken, vroeg de volgende dag of Harry met haar naar het bal wilde gaan. Harry was zo overdonderd dat hij al 'nee' had gezegd voor hij er goed en wel over had nagedacht. Het meisje droop nogal gekwetst af en Harry moest zich tijdens Geschiedenis van de Toverkunst voortdurend pesterige opmerkingen van Daan, Simon en Ron laten welgevallen. De volgende dag werd hij door nog twee meisjes gevraagd: een tweedejaars en (tot Harry's afschuw) een vijfdejaars, die eruitzag alsof ze hem heel goed knock-out zou kunnen slaan als hij weigerde.
'Ze was anders best knap,' zei Ron toen hij was uitgelachen.
'Ze was een kop groter dan ik,' zei Harry, die nog steeds een beetje van slag was. 'Stel je voor hoe ik eruit zou zien als ik met haar danste?'
Hij moest steeds denken aan wat Hermelien over Kruml had gezegd: 'Ze vinden hem alleen aardig omdat hij beroemd is!' Harry betwijfelde sterk of de meisjes die hem tot nu toe hadden meegevraagd, met hem naar het bal hadden gewild als hij geen kampioen was geweest, en toen vroeg hij zich af of dat hem ook dwars zou zitten als Cho hem zou vragen.
Toch moest Harry toegeven dat, zelfs met het pijnlijke vooruitzicht het Kerstbal te moeten openen, de situatie er een stuk beter op geworden was nu hij de eerste opdracht achter de rug had. Er werden veel minder rotopmerkingen gemaakt

op de gang en Harry vermoedde dat Carlo daar achter zat - hij had zo'n idee dat die tegen de Huffelpufs gezegd had dat ze Harry met rust moesten laten, uit dankbaarheid voor zijn tip over de draken. Het was ook alsof hij minder badges met CARLO IS ZO zag. Draco Malfidus citeerde uiteraard te pas en te onpas uit het artikel van Rita Pulpers, maar steeds minder mensen moesten erom lachen - en Harry's humeur werd er nog beter op toen er geen artikel over Hagrid verscheen in de Ochtendprofeet.

Volgens mijn konnen die fabeldieren d'r eigenlijk geen bal schelen,' zei Hagrid toen Harry, Ron en Hermelien tijdens de laatste les verzorging van Fabeldieren van het semester vroegen hoe zijn interview met Rita Pulpers was verlopen. Tot hun grote opluchting had Hagrid besloten dat direct contact met de Skreeften voortaan uit den boze was en zaten ze nu beschut achter zijn huisje, aan een grote tafel op schragen, nieuwe gerechten klaar te maken die de Skreeften hopelijk wel lekker zouden vinden.

'Ze wilde enkel dat ik over jou vertelde, Harry,' vervolgde Hagrid zacht. 'Nou, ik zei dat we al vrinden waren sinds ik je had opgehaald bij die Duffelingen. "Dus je heb 'm in die vier jaar nooit op z'n donder motten geven?" zei ze. "Hij heb zich nooit misdragen tijdens de les?" Ik zei van niet en daar was ze helemaal niet blij mee. 't Was alsof ze hoopte dat ik zou zeggen dat je een etter was, Harry.'

'Ja, natuurlijk,' zei Harry, die stukken drakenlever in een grote metalen kom gooide en zijn mes pakte om nog wat meer te snijden. 'Ze kan niet steeds blijven schrijven wat een tragische kleine held ik ben. Dat gaat gauw vervelen.'
'Ze zoekt een nieuwe insteek, Hagrid,' zei Ron wijs, terwijl hij salamandereieren pelde. 'Je had eigenlijk moeten zeggen dat Harry een vervelende rotjongen is!'
'Maar dat is ie niet!' zei Hagrid, die oprecht geschokt leek.
'Ze had Sneep beter kunnen interviewen,' zei Harry grimmig. 'Die doet niets liever dan me afkammen. Potter is sinds zijn allereerste schooldag constant over de schreef gegaan...'
'Heb ie dat gezegd?' zei Hagrid, terwijl Ron en Hermelien lachten. 'Nou, misschien hebbik 't af en toe niet zo nauw genomen met de regeltjes, Harry, maar in feite ben je een best ventje. Of niet?'
'Bedankt, Hagrid,' zei Harry grijnzend.
'Ga je ook naar dat bal op eerste kerstdag, Hagrid?' vroeg Ron.
'Misschien kom ik wel effe kijken, ja,' zei Hagrid bruusk. 'Zou een leuk feessie kennen worden. Jij mot 't bal openen, hè Harry? Met wie ga je?'
'Voorlopig nog met niemand,' zei Harry, die voelde dat hij opnieuw rood werd en Hagrid ging er niet verder op in.
Naarmate de laatste week van het semester verstreek, werd de sfeer op school steeds uitgelatener. De wildste geruchten over

het Kerstbal deden de ronde, al geloofde Harry daar nog niet de helft van - bijvoorbeeld dat Perkamentus achthonderd vaten gloeiwijn had besteld bij madame Rosmerta. Het scheen echter zeker te zijn dat hij de Witte Wieven had geboekt. Wie of wat de Witte Wieven precies waren wist Harry niet, omdat hij nooit een toverradio had gehoord, maar te oordelen naar de enorme opwinding van leerlingen die thuis regelmatig naar de MOS (Magische Omroep Stichting) luisterden, was het een heel beroemde band.
Sommige leraren, zoals professor Banning, staakten hun pogingen de leerlingen nog iets bij te brengen, omdat ze er duidelijk niet bij waren met hun gedachten; hij liet ze 's woensdags tijdens de les spelletjes doen en praatte zelf een hele tijd met Harry over de perfecte Sommeerspreuk die hij tijdens de eerste opdracht van het Toernooi had gebruikt. Andere docenten waren minder inschikkelijk. Professor Kist bijvoorbeeld werkte stug zijn aantekeningen over koboldopstanden door - tenslotte was hij ondanks zijn eigen dood gewoon les blijven geven en dus zou hij zich zeker niets aantrekken van zoiets onbelangrijks als Kerstmis. Het was verbluffend, maar zelfs bloederige en genadeloze koboldopstanden klonken even saai en duf als Percy's rapport over ketelbodems wanneer professor Kist het vertelde. Professor Anderling en professor Dolleman lieten de leerlingen ook tot de laatste seconde doorwerken en Sneep

zou Harry nog eerder geadopteerd hebben dan toestemming geven om spelletjes te doen in de klas. Hij keek de leerlingen venijnig aan en zei dat hij tijdens de laatste les van het semester een proefwerk over tegengiffen zou geven.
'Hij is echt gemeen,' zei Ron 's avonds verbitterd in de leerlingenkamer van Griffoendor. 'Op de laatste dag onverwacht een proefwerk geven en het einde van het semester verpesten met een hoop extra werk!'
'Hmmm... je werkt jezelf anders niet echt over de kop, hè?' zei Hermelien, die hem aankeek over haar aantekeningen Toverdranken. Ron was bezig een kaartenhuis te bouwen met Knalpokerkaarten -wat veel interessanter was dan met gewone Dreuzelkaarten, omdat dit kaartenhuis elk moment kon ontploffen.
'Het is Kerstmis, Hermelien,' zei Harry lui. Hij zat in een stoel bij de haard en las De lucht in met de Cannons voor de tiende keer.
Hermelien keek hem streng aan. 'Ik had gedacht dat je wel iets beters te doen zou hebben, Harry, ook al wil je dan je tegengiffen niet leren!'
'Wat dan?' zei Harry, die zag hoe Jaap Juttemis van de Cannons een Beuker naar een Jager van de Badwater Bats sloeg.
'Je ei!' siste Hermelien.
'Kom nou toch, Hermelien. Ik heb nog tot vierentwintig

februari de tijd,' zei Harry.
Hij had het gouden ei in zijn hutkoffer gedaan en het niet meer opengemaakt sinds het feestje na zijn eerste opdracht. Er was tenslotte nog tweeënhalve maand te gaan voor hij moest weten wat dat krassende gejammer betekende.
Maar misschien duurt het wel weken om het uit te knobbelen!' zei Hermelien. 'Je staat mooi voor gek als iedereen weet wat de volgende opdracht is en jij niet!'
'Laat hem, Hermelien. Hij heeft wel een beetje rust verdiend,' zei Ron. Hij legde de laatste twee kaarten op het kaartenhuis en dat ontplofte, zodat zijn wenkbrauwen verschroeiden.
'Staat je goed, Ron... past prima bij je galagewaad.'
Het waren Fred en George. Ze gingen bij Harry, Ron en Hermelien aan tafel zitten terwijl Ron voelde wat de schade was.
'Ron, mogen we Koekeroekus lenen?' vroeg George.
'Nee, die is al weg, een brief aan het bezorgen,' zei Ron.
'Hoezo?'
'Omdat George hem wil vragen voor het Kerstbal,' zei Fred sarcastisch.
'Omdat wij een brief willen versturen, stomme oen,' zei George.
'Wie schrijven jullie toch steeds?' zei Ron.
'Steek je neus niet in onze zaken, Ron, anders zal ik die ook eens verschroeien,' zei Fred, die dreigend met zijn toverstok

zwaaide. 'En... hebben jullie al een meisje voor het bal?'
'Nee,' zei Ron.
'Dan zou ik maar opschieten, jongen, anders zijn de leukste al bezet,' zei Fred.
'Met wie ga jij dan?' vroeg Ron.
'Met Angelique,' zei Fred prompt en zonder een spoortje gene.
'Wat?' zei Ron verbouwereerd. 'Heb je haar al gevraagd?'
'Goed idee,' zei Fred. Hij riep over zijn schouder door de leerlingenkamer: 'He! Angelique!'
Angelique, die bij de haard met Alicia Spinet zat te praten, keek om.
'Wat?' riep ze terug.
'Heb je zin om met mij naar het bal te gaan?'
Angelique keek Fred schattend aan.
'Ja, oke,' zei ze, en ze praatte weer verder met Alicia, maar nu met een kleine grijns op haar gezicht.
'Zie je wel?' zei Fred tegen Harry en Ron. 'Fluitje van een cent.'
Hij kwam geeuwend overeind en zei: 'Laten we dan maar een schooluil gebruiken, George. Kom op...'
Ze vertrokken. Ron stopte met het voelen aan zijn wenkbrauwen en keek over de smeulende ruïne van zijn kaartenhuis naar Harry.
'We moeten echt een beetje opschieten, weet je... iemand

vragen, bedoel ik. Fred heeft gelijk. Dadelijk worden we nog met twee trollen opgescheept.'
Hermelien sputterde verontwaardigd. 'Pardon? Twee... wat?'
'Nou ja - je weet wel,' zei Ron schouderophalend. 'Ik ga nog liever alleen dan - dan met Herpine Zoster, om maar iemand te noemen.'
'Het gaat de laatste tijd veel beter met haar puistjes - en ze is heel aardig!'
'Haar neus staat op tien over zes,' zei Ron.
'O, juist,' zei Hermelien nijdig. 'Dus het komt erop neer dat je met het mooiste meisje gaat dat je kunt krijgen, ook al is het een kreng?'
'Eh - ja, dat klopt wel zo'n beetje,' zei Ron.
'Ik ga naar bed,' snauwde Hermelien en zonder verder nog een woord te zeggen liep ze met grote passen naar de meisjestrap.
Het personeel van Zweinstein ging onverminderd door met indruk maken op de bezoekers van Beauxbatons en Klammfels en scheen vastbesloten te zijn om het kasteel met Kerstmis van zijn allermooiste kant te laten zien. Nog nooit was de school zo oogverblindend versierd, dacht Harry. Aan de leuningen van de marmeren trap hingen warmtebestendige ijspegels; de gebruikelijke twaalf kerstbomen in de Grote Zaal waren met van alles en nog wat versierd, van lichtgevende hulst tot krassende gouden uilen,

en de harnassen waren allemaal zo behekst dat ze kerstliederen zongen als er iemand langskwam. Het was een hele ervaring om te horen hoe 'O Denneboom' werd opgedreund door een lege helm die maar de helft van de tekst kende. Argus Vilder was diverse keren gedwongen om Foppe uit een harnas te verwijderen, waar die zich verstopte om de ontbrekende tekst op te vullen met zijn eigen woorden, die allemaal vreselijk grof waren.

Nog steeds had Harry niet gevraagd of Cho met hem mee wilde naar het bal. Hij en Ron begonnen nu echt zenuwachtig te worden, hoewel Harry benadrukte dat Ron zonder partner veel minder voor gek zou staan dan hij. Harry werd tenslotte geacht het bal te openen met de andere kampioenen.

'Je hebt altijd Jammerende Jenny nog,' zei hij somber, verwijzend naar de geest die in het meisjestoilet op de tweede verdieping spookte.

Harry - we moeten gewoon even op onze tanden bijten en flink in, zei Ron vrijdagsochtends, op een toon alsof ze van plan waren een onneembaar fort te bestormen. 'Als we vanavond terugkomen in de leerlingenkamer hebben we allebei een partner- afgesproken?'

'En-- goed,' zei Harry.

Maar iedere keer dat hij Cho zag - tijdens de ochtendpauze, het middageten en toen ze op weg was naar Geschiedenis van de Toverkunst - werd ze omringd door een meute

vriendinnen. Ging ze dan nooit ergens alleen naartoe? Misschien kon hij haar gauw even aanschieten als ze naar de wc ging? Maar nee - zelfs dan scheen ze begeleid te worden door vier of vijf meisjes. Toch moest hij opschieten, anders was ze natuurlijk al door iemand anders gevraagd.
Het kostte hem de grootste moeite zich te concentreren tijdens het tegengifproefwerk van Sneep en daardoor vergat hij het cruciale ingrediënt toe te voegen - een bezoar - zodat hij het laagste cijfer kreeg van allemaal. Dat kon hem niet schelen; hij was veel te druk bezig zijn moed bijeen te schrapen. Toen de bel ging, greep hij zijn tas en liep haastig naar de deur van de kerker.
'Ik zie jullie vanavond wel bij het eten,' zei hij tegen Ron en Hermelien en holde de trap op.
Hij moest Cho gewoon maar vragen of hij haar even onder vier ogen kon spreken... hij zocht haastig de drukke gangen af en zag haar (eerder dan hij verwacht had) het lokaal van Verweer tegen de Zwarte Kunsten uitkomen.
'Eh - Cho? Kan ik je even spreken?'
Giechelen moest verboden worden, dacht Harry woedend, toen de meisjes om Cho heen begonnen te proesten. Zelf deed ze dat gelukkig niet. Ze zei alleen: 'Ja, goed,' en liep een eindje met hem mee, tot ze buiten gehoorsafstand van haar klasgenoten waren.
Harry draaide zich om en keek haar aan. Zijn maag maakte

een rare slinger, alsof hij een tree had overgeslagen toen hij de trap afliep.
'Eh...' zei hij.
Hij kon het haar niet vragen. Hij kon het gewoon niet. Maar toch moest het. Cho keek hem verbaasd aan.
De woorden waren er al uit voor Harry ze goed had kunnen formuleren.
'Zoujebalmemenaarwillen?'
'Sorry?' zei Cho.
'Zou je - met me naar het bal willen?' vroeg Harry. Waarom moest hij nu blozen? Waarom?
'O,' zei Cho en ze bloosde ook. 'O, Harry, het spijt me,' zei ze, en zo te zien meende ze dat. 'Ik ga al met iemand anders.'
'O,' zei Harry.
Het was raar; een paar tellen eerder had zijn maag gekronkeld als een slang, maar nu was het opeens alsof hij helemaal geen maag meer had.
'O. Nou, oke,' zei hij. 'Geeft niks.'
'Het spijt me echt,' herhaalde ze.
'Helemaal niet erg,' zei Harry.
Ze bleven elkaar even aankijken en toen zei Cho: 'Nou -ja,' zei Harry.
'Nou, tot kijk dan maar,' zei Cho, die nog steeds vuurrood was. Ze liep weg.
Voor hij zichzelf kon tegenhouden riep Harry haar na:

'Met wie ga je dan?'
'O - met Carlo,' zei ze. 'Carlo Kannewasser.'
'O ja,' zei Harry.
Zijn maag was weer terug, alleen leek hij nu met lood te zijn gevuld.
Harry vergat helemaal om naar beneden te gaan voor het avondeten. Hij liep langzaam terug naar de toren van Griffoendor, terwijl Cho's stem bij elke stap nagalmde in zijn oren. 'Carlo - Carlo Kannewasser.' Hij was Carlo net aardig gaan vinden - was bereid geweest over het hoofd te zien dat hij hem ooit had verslagen met Zwerkbal en dat hij knap en populair was en de favoriete kampioen van vrijwel iedereen. Nu besefte hij plotseling dat Carlo een stomme, veel te knappe slappeling was, wiens hersens met gemak in een eierdopje pasten.
'Feestverlichting,' zei hij dof tegen de Dikke Dame - het wachtwoord was de vorige dag veranderd.
'Ja, mooi hè?' zei ze opgewonden, en ze deed haar nieuwe haarband van zilverpapier goed toen ze openzwaaide om hem door te laten.
Harry klom de leerlingenkamer binnen en keek om zich heen. Tot zijn verbazing zag hij Ron asgrauw in een hoekje zitten. Ginny zat naast hem en praatte zachtjes en sussend tegen hem.
'Wat is er, Ron?' zei Harry, die erbij ging zitten.

Ron keek Harry vol afgrijzen aan.
'Waarom heb ik het gedaan?' zei hij verwilderd. 'Waarom heb ik het in vredesnaam gedaan?'
'Wat?' zei Harry.
Hij - eh - heeft Fleur Delacour gevraagd of ze met hem naar het bal wilde,' zei Ginny. Zo te zien deed ze moeite om een glimlach te onderdrukken, maar ze klopte Ron wel medelevend op zijn arm.
'Wat?' zei Harry.
'Ik snap niet waarom ik het gedaan heb!' bracht Ron opnieuw moeizaam uit. 'Wat haalde ik in m'n hoofd? Er waren mensen bij -overal stonden mensen - ik was stapelgek - iedereen keek! Ik kwam toevallig langs, in de hal - ze stond met Kannewasser te praten - en opeens was ik mezelf niet meer - en vroeg ik haar!'
Ron kreunde en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Hij bleef doorpraten, ook al waren de woorden nauwelijks verstaanbaar. 'Ze keek me aan alsof ik een soort naaktslak was. Ze gaf niet eens antwoord. En toen - ik weet niet - toen kwam ik weer bij mijn positieven en rende ik weg.'
'Ze is deels Glamorgana,' zei Harry. 'Je had gelijk - haar oma was een Glamorgana. Het was jouw schuld niet. Ik denk dat je net langskwam toen ze haar charme losliet op Kannewasser en dat je ook een vleugje meekreeg - maar het was vergeefse moeite. Hij gaat met Cho Chang.'

Ron keek verbaasd op.
'Ik vroeg of ze met mij wilde gaan en toen zei ze dat,' zei Harry dof.
Ginny hield plotseling op met glimlachen.
'Dit is echt idioot,' zei Ron. 'Wij zijn dadelijk de enige die niemand heeft - nou ja, op Marcel na. He, je raad nooit wie hij gevraagd heeft? Hermelien!'
'Wat?' zei Harry, die even werd afgeleid door dat verbijsterende nieuws.
'Ja, vertel mij wat!' zei Ron, die weer wat kleur op zijn gezicht kreeg en begon te lachen. 'Dat vertelde hij na Toverdrankles! Hij zei dat ze altijd aardig voor hem was geweest en hem had geholpen met zijn werk en zo - maar ze zei dat ze al iemand anders had. Ha! Mocht ze willen! Ze had gewoon geen zin om met Marcel te gaan... ik bedoel, wie wel?'
'Hou op!' zei Ginny geïrriteerd. 'Lach niet -'
Op dat moment kwam Hermelien binnen.
'Waarom waren jullie er niet tijdens het eten?' vroeg ze terwijl ze bij hen ging zitten.
'Omdat - hou alsjeblieft op met lachen - omdat ze afgewezen zijn door de meisjes die ze voor het bal hadden uitgenodigd!' zei Ginny.
Het lachen verging Harry en Ron abrupt.
'Hartelijk dank, Ginny,' zei Ron zuur.
'O, dus alle knappe meisjes zijn al bezet, Ron?' zei Hermelien

uit de hoogte. 'Plotseling ziet Herpine Zoster er een stuk aantrekkelijker uit hè? Nou, jullie vinden vast wel iemand die jullie wil hebben.'
Maar Ron staarde Hermelien aan alsof hij haar voor het eerst zag. 'Hermelien, Marcel heeft gelijk - je bent een meisje...'
'Goed gezien!' zei ze vinnig.
'Nou - ga dan met een van ons.'
'Nee, dat kan niet!' snauwde Hermelien.
'He, kom op,' zei Ron ongeduldig. 'We hebben een partner nodig. We staan echt voor gek als iedereen iemand heeft behalve wij...'
'Ik kan niet met jullie mee,' zei Hermelien, die begon te blozen, 'omdat ik al iemand anders heb.'
'Niet waar!' zei Ron. 'Dat heb je alleen gezegd om Marcel af te poeieren!'
'O, denk je dat?' zei Hermelien en haar ogen fonkelden gevaarlijk. 'Dat jij er drie jaar over hebt gedaan voor je het doorhad, wil nog niet zeggen dat niemand anders heeft gemerkt dat ik een meisje ben, Ron!'
Ron staarde haar aan, maar grijnsde toen weer.
'Oke, oke, we weten dat je een meisje bent,' zei hij. 'Goed zo? Ga je nu met ons mee?'
'Nee, dat heb ik al gezegd!' snauwde Hermelien woest. 'Ik ga met iemand anders!'
Ze stormde de trap op naar de meisjesslaapzaal.

'Ze liegt,' zei Ron kortaf, terwijl hij haar nakeek.
'Ze liegt niet,' zei Ginny zacht.
'Met wie gaat ze dan?' vroeg Ron op scherpe toon.
'Dat zeg ik niet, dat zijn haar zaken,' zei Ginny.
'Dit wordt echt te gek,' zei Ron geïrriteerd. 'Ginny, ga jij met Harry en dan ga ik wel -'
'Dat kan niet,' zei Ginny, die ook vuurrood werd. 'Ik ga met - met Marcel. Hij vroeg me toen Hermelien nee had gezegd en ik dacht... nou ja... anders zou ik niet naar het bal kunnen. Ik zit nog niet in het vierde jaar.' Ze zag er nogal aangeslagen uit. 'Ik denk dat ik maar iets ga eten,' zei ze. Ze stond op en liep met gebogen hoofd naar het portretgat.
Ron staarde Harry met grote ogen aan.
'Wat hebben ze toch allemaal?' vroeg hij.
Maar Harry had Parvati en Belinda zien binnenkomen door het portretgat. Het was tijd voor drastische maatregelen.
'Wacht even,' zei hij tegen Ron. Hij stond op, liep regelrecht naar Parvati en zei: 'Parvati? Wil je met me naar het bal?'
Parvati kreeg een giechelbui. Harry wachtte tot die voorbij was en zat ondertussen stiekem in de zak van zijn gewaad te duimen.
'Ja, goed,' zei ze ten slotte, met een hoofd als een biet.
'Bedankt,' zei Harry opgelucht. 'Belinda - wil jij met Ron gaan?'
'Zij gaat met Simon,' zei Parvati en ze giechelden allebei nog harder.

Harry zuchtte.
'Weet je iemand voor Ron?' vroeg hij zacht, zodat Ron het niet zou horen.
'Wat dacht je van Hermelien Griffel?' zei Parvati.
'Die gaat al met iemand anders.'
Parvati was verbijsterd.
'Oooo - met wie?' vroeg ze gretig.
Harry haalde zijn schouders op. 'Geen idee,' zei hij. 'En, weet je iemand voor Ron?'
'Nou...' zei Parvati langzaam, 'misschien m'n zus... je weet wel, Padma... van Ravenklauw. Ik kan het aan haar vragen.'
'Als je dat zou willen doen, graag,' zei Harry. 'Laat je me het weten?'
Hij liep terug naar Ron, met het gevoel dat het Kerstbal al die moeite niet waard kon zijn en vurig hopend dat de neus van Padma Patil kaarsrecht stond.

Hoofdstuk 23

HET KERSTBAL

Ondanks de enorme hoeveelheid huiswerk die de vierdejaars voor de vakantie hadden opgekregen, was Harry helemaal niet in de stemming om te werken toen het semester erop zat, en in de week voor Kerstmis probeerde hij gewoon zoveel mogelijk te genieten, net als alle andere leerlingen. Het was in de toren van Griffoendor nauwelijks minder druk dan tijdens schooltijd en de leerlingenkamer leek zelfs een beetje gekrompen, omdat de bewoners veel luidruchtiger en uitgelatener waren dan normaal. Fred en George hadden een grote hit gescoord met hun Kanariekano's en de eerste vakantiedagen zag je overal mensen die opeens onder de veren zaten. Al gauw leerden alle Griffoendors om eten dat door iemand anders werd aangeboden met de grootst mogelijke argwaan te behandelen, voor het geval er een Kanariekano in verwerkt was, en George vertrouwde Harry toe dat hij en Fred bezig waren iets nieuws te ontwikkelen. Harry nam zich voor om in de toekomst zelfs niet een enkel chipje meer van de tweeling aan te nemen. Hij was Dirk en de Ton-Tong Toffee nog niet vergeten.

Buiten daalde de sneeuw gestaag neer op het kasteel en het schoolterrein. De lichtblauwe koets van Beauxbatons leek net een enorme, koude, berijpte pompoen en het was alsof Hagrids huisje van geglazuurde peperkoek was gemaakt. De patrijspoorten van het schip van Klammfels zaten dik onder het ijs en het want was wit en stijf bevroren. De Huis-elfen in de keukens stegen boven zichzelf uit en serveerden de ene na de andere rijk gevulde, verwarmende stoofpot en pikante pastei, en alleen Fleur Delacour had iets te klagen.
"Et ies allemaal zo zwaar, 'et eten op Zwienstien,' hoorden ze haar mopperen toen ze op een avond vlak achter haar de Grote Zaal verlieten (Ron verschool zich achter Harry, want hij wilde liever niet gezien worden door Fleur). 'Straks pas iek niet meer ien mijn galagewaad!'
'Oooo, dat zou echt tragisch zijn,' zei Hermelien pinnig toen Fleur naar de hal liep. 'Ze heeft kapsones, hè?'
'Hermelien - met wie ga jij nou naar het bal?' zei Ron.
Hij vroeg haar dat steeds op de meest onverwachte momenten, in de hoop dat hij haar zou verrassen en dat ze antwoord zou geven, maar Hermelien fronste alleen haar voorhoofd en zei: 'Dat zeg ik niet. Jullie zouden me alleen maar uitlachen.'
'Dat is toch zeker een geintje, Wemel?' zei Malfidus achter hem. 'Wil je zeggen dat iemand met dat daar naar het bal wil? Modderbloedje Bevertand?'

Harry en Ron draaiden zich woedend om, maar Hermelien zwaaide naar iemand die achter Malfidus stond en riep: 'Hallo, professor Dolleman!'
Malfidus trok wit weg, sprong achteruit en keek wild om zich heen, maar Dolleman zat rustig aan de Oppertafel en was nog aan zijn stoofpot bezig.
'Schrikachtig klein fretje ben je, Malfidus,' zei Hermelien minachtend en Harry, Ron en zij liepen lachend de marmeren trap op.
'Hermelien,' zei Ron, die haar van opzij bekeek en plotseling zijn voorhoofd fronste, 'je tanden...'
'Wat is daarmee?' vroeg ze.
'Nou, die zien er anders uit... dat valt me nu pas op...'
'Ja, natuurlijk - dacht je dat ik met die slagtanden van Malfidus zou blijven rondlopen?'
'Nee, ik bedoel, ze zijn anders dan voor hij je trof met die vloek... ze zijn nu allemaal... recht en - en even groot.'
Hermelien glimlachte plotseling heel ondeugend en Harry zag het nu ook: het was een heel andere glimlach dan hij zich herinnerde.
'Nou... toen ik bij madame Plijster was om ze te laten krimpen, hield ze me een spiegel voor en zei dat ik ho moest zeggen als ze weer de oude waren,' zei ze. 'En toen heb ik haar gewoon... ietsje langer laten doorgaan.' Ze glimlachte nog breder. 'Ik weet niet of pa en ma er echt blij mee zullen zijn.

Ik heb al zo vaak gevraagd of ik ze mocht laten krimpen, maar ze wilden dat ik gewoon m'n beugel bleef dragen. Ze zijn allebei tandarts, hè, en ze vinden dat tanden en toverkracht niet - kijk! Koekeroekus is terug!'
Rons piepkleine uiltje zat uitzinnig krassend boven aan de trap, op de met ijspegels versierde balustrade, met een rol perkament aan zijn poot. Passerende leerlingen wezen en lachten, en een groepje derdejaars bleef even staan en zei: 'O, moet je dat lieve kleine uiltje zien! Is hij niet schatug!'
'Stomme verenbaai!' siste Ron, die haastig de trap opliep en Koekeroekus greep. 'Brieven breng je meteen naar de geadresseerde! Je laat niet eerst aan iedereen zien hoe leuk je bent!'
Koekeroekus, wiens kop nog net boven Rons vuist uitkwam, kraste opgewekt. Het groepje derdejaars keek diep geschokt.
'Maak dat je wegkomt!' snauwde Ron tegen hen. Hij zwaaide met de vuist waarmee hij Koekeroekus vasthield en die kraste nog vrolijker terwijl hij door de lucht zwiepte. 'Alsjeblieft, Harry - pak aan,' voegde Ron er zachtjes aan toe, terwijl de diep verontwaardigde meisjes gauw doorliepen. Hij trok het antwoord van Sirius van de poot van Koekeroekus. Harry stopte het in zijn zak en ze gingen gauw naar de toren van Griffoendor om het te lezen.
Iedereen in de leerlingenkamer had het veel te druk met het afblazen van vakantiestoom om op anderen te letten. Harry,

Ron en Hermelien gingen een beetje apart zitten, bij een donker raam dat langzaam dicht sneeuwde en Harry las voor:

Beste Harry,
Gefeliciteerd met je overwinning op de Hoornstaart. Ik denk niet dat degene die je naam in de Beker heeft gedaan daar nu erg blij mee is. Ik had zelf een Bijziendheidsbezwering willen aanraden, omdat de ogen het zwakste punt van een draak zijn –

'Die heeft Kruml gebruikt!' fluisterde Hermelien - maar jouw manier was beter. Ik ben onder de indruk.

Denk alleen niet dat de zaak nu gepiept is, Harry. Je hebt pas één opdracht vervuld; degene die je heeft ingeschreven voor het Toernooi heeft nog meer dan voldoende gelegenheid om je kwaad te doen, als hij dat wil. Hou je ogen open - vooral als de persoon over wie we het hadden in de buurt is - en probeer niet in de problemen te komen.
Hou contact, want ik wil het nog steeds weten als er iets ongewoons gebeurt.
Sirius

Hij klinkt net als Dolleman,' zei Harry zacht en hij stopte de brief in zijn gewaad. "'Onophoudelijke waakzaamheid!" Je zou nog denken dat ik met m'n ogen dicht rondloop en tegen

muren knal...'
'Maar hij heeft wel gelijk, Harry,' zei Hermelien. 'Er zijn inderdaad nog twee opdrachten te gaan. Je moet nu echt dat ei eens bekijken en uitzoeken wat het betekent...'
'Hermelien, hij heeft zeeën van tijd!' zei Ron scherp. 'Heb je zin in een potje schaken, Harry?'
'Ja, oke,' zei Harry. Toen hij Hermeliens gezicht zag voegde hij eraan toe: 'Kom op, hoe moet ik me nou concentreren met die herrie? Hier kan ik dat ei niet eens horen.'
'O, misschien heb je wel gelijk,' zuchtte ze. Ze ging zitten en volgde hun schaakpartij, die eindigde in een opwindend schaakmat door Ron, waarbij twee roekeloze pionnen en een heel gewelddadige loper de hoofdrol speelden.
Op de ochtend van eerste kerstdag schrok Harry plotseling wakker. Hij vroeg zich af waarom hij zo abrupt ontwaakt was en zag toen dat iets met twee grote, groene, ronde ogen hem aanstaarde vanuit het duister, van zo dichtbij dat hun neuzen elkaar bijna raakten.
'Dobby!' schreeuwde Harry. Hij krabbelde haastig achteruit en viel bijna uit bed. 'Laat dat!'
'Het spijt Dobby, meneer!' piepte Dobby zenuwachtig en hij sprong zelf ook achteruit, met zijn lange vingers voor zijn mond. 'Dobby wil Harry Potter alleen "Vrolijk kerstfeest" wensen en hem zijn cadeautje geven! Harry Potter zei dat Dobby af en toe op bezoek mocht komen, meneer!'

'Ja, ja, al goed,' zei Harry. Hij ademde nog wel snel, maar zijn hartslag werd langzaam weer normaal. 'Maar geef me voortaan gewoon een por of zo, oke? Staar me niet meer zo aan...'
Harry trok de gordijnen rond zijn hemelbed open, pakte zijn bril van het nachtkastje en zette die op. Ron, Simon, Daan en Marcel waren wakker geworden door zijn gil en hadden hun hoofd om hun eigen gordijnen gestoken, hun haar in de war en met dikke ogen.
'Valt iemand je lastig, Harry?' vroeg Simon slaperig.
'Nee, het is Dobby,' mompelde Harry. 'Ga maar weer slapen.'
'Nee... cadeautjes!' zei Simon, die een grote stapel pakjes aan het voeteneinde van zijn bed zag liggen en Ron, Daan en Marcel besloten dat ze net zo goed ook hun pakjes konden openmaken nu ze toch wakker waren. Harry wendde zich weer tot Dobby, die nerveus naast Harry's bed stond en blijkbaar nog steeds van streek was omdat hij Harry had laten schrikken. Hij had een kerstbal aan het lusje boven op zijn theemuts gebonden.
'Mag Dobby Harry Potter nu zijn cadeautje geven?' piepte hij aarzelend.
'Ja, natuurlijk,' zei Harry. 'Eh... ik heb ook iets voor jou gekocht.'
Dat was gelogen; hij had niets voor Dobby gekocht, maar hij deed vlug zijn hutkoffer open en haalde daar een extra hobbelig, opgerold paar mosterdgele sokken uit. Het waren

de oudste en lelijkste sokken die hij had en ze waren vroeger van oom Herman geweest. De reden dat ze zo bobbelig waren, was dat Harry ze al meer dan een jaar gebruikte om zijn Gluiposcoop in te verpakken. Hij haalde de Gluiposcoop eruit, gaf de sokken aan Dobby en zei: 'Sorry dat ik er geen papiertje om heb gedaan...'
Maar Dobby was opgetogen.
'Sokken vind Dobby de aller-, allermooiste kleren, meneer!' zei hij. Hij deed zijn niet bij elkaar passende sokken uit en trok die van oom Herman aan. 'Ik heeft er nu zeven, meneer... maar meneer...' zei hij met nog grotere ogen dan normaal terwijl hij de sokken zo hoog mogelijk optrok, zodat ze tot onder aan zijn korte broek kwamen, 'ze heeft zich vergist in de winkel! Ze heeft u twee dezelfde gegeven!'
'O Harry, wat stom dat je dat niet gezien hebt!' zei Ron, die hen grijnzend aankeek vanaf zijn eigen bed, dat inmiddels bezaaid was met kerstpapier. 'Weet je wat, Dobby - neem deze ook maar, dan kun je ze door elkaar dragen, zoals het hoort. En hier heb je je trui.'
Hij gooide Dobby de lila sokken toe die hij net had uitgepakt, plus de handgebreide trui die zijn moeder hem had gestuurd.
Dobby was echt overweldigd. 'Meneer is te vriendelijk!' piepte hij. De tranen sprongen weer in zijn ogen en hij boog diep voor Ron. 'Dobby wist dat meneer een grote tovenaar moest zijn, want hij is de beste vriend van Harry Potter, maar Dobby

wist niet dat hij net zo edelmoedig was, net zo nobel, net zo onzelfzuchtig -'
'Het zijn maar sokken,' zei Ron. Zijn oren werden een beetje rood, maar hij leek ook gevleid. 'Wauw, Harry -' hij had net Harry's pakje opengemaakt, dat een oranje hoed van de Cambridge Cannons bevatte. 'Cool!' Hij zette de hoed op, die vreselijk vloekte met zijn rode haar.
Dobby gaf een klein pakje aan Harry en toen hij het openmaakte zag hij - sokken.
'Dobby heeft ze zelf gemaakt, meneer!' zei de huis-elf blij. 'Hij heeft de wol gekocht van zijn salaris, meneer!'
De linkersok was felrood, met een ingebreid patroon van bezemstelen; de rechtersok groen, met een patroon van Snaaien.
'Ze zijn... ze zijn echt... nou, bedankt, Dobby,' zei Harry en hij trok ze aan, zodat er wederom tranen van geluk in Dobby's ogen sprongen.
'Dobby moet gaan, meneer. We zijn in de keuken al bezig met het kerstmaal!' zei Dobby. Hij verliet haastig de slaapzaal en zwaaide in het voorbijgaan naar Ron en de anderen.
Harry's overige cadeautjes waren heel wat leuker dan Dobby's rare sokken - uiteraard met uitzondering van dat van de Duffelingen, dat uit een enkel papieren zakdoekje bestond. Zo gierig waren ze nog nooit geweest, maar Harry vermoedde dat zij de Ton-Tong Toffee ook nog niet vergeten waren.

Hermelien had Harry een boek gegeven, Zwerkbalteams van Europa, Ron een grote zak met Mestbommen; Sirius een handig zakmes met gereedschapjes waarmee je alle sloten open kon krijgen en elke knoop los kon maken, en van Hagrid kreeg hij een enorme doos vol snoep, waaronder al zijn favorieten -Smekkies in Alle Smaken, Chocokikkers, Slobbers Beste Bubbelgum en Ballonbruisballen. Uiteraard was er ook het gebruikelijke pak van mevrouw Wemel, dat een nieuwe trui bevatte (groen, met een ingebreide draak - Harry vermoedde dat Charlie haar alles verteld had over die Hoornstaart) en een hoop zelfgemaakte koekjes.
Harry en Ron zagen Hermelien in de leerlingenkamer en ze gingen samen naar beneden om te ontbijten. Ze brachten het grootste deel van de ochtend in de toren van Griffoendor door, waar iedereen van zijn nieuwe cadeautjes genoot en gingen toen weer naar de Grote Zaal voor een fantastisch middagmaal, waarbij minstens honderd kalkoenen en kerstpuddingen werden geserveerd, plus grote stapels Knijters Knalbombommetjes.
's Middags maakten ze een wandeling; de sneeuw was nog smetteloos, afgezien van de diepe voren die waren getrokken door de leerlingen van Beauxbatons en Klammfels, op weg van en naar het kasteel. Hermelien keek liever naar het sneeuwballengevecht tussen Harry en de Wemels dan dat ze zelf meedeed, en om vijf uur zei ze dat ze alvast naar boven

ging om zich klaar te maken voor het bal.
'Wat, heb je daar drie uur voor nodig?' zei Ron, die haar ongelovig aankeek en voor die tijdelijke onoplettendheid moest boeten toen een grote sneeuwbal, gegooid door George, hem keihard op de zijkant van zijn hoofd raakte. 'Met wie ga je?' riep hij Hermelien na, maar die zwaaide alleen maar en liep het stenen bordes voor het kasteel op.
Er was dit jaar geen theemaaltijd met Kerstmis, omdat het bal gecombineerd werd met een banket. Daarom staakten ze hun sneeuwballengevecht pas om zeven uur, toen het te donker werd om nog goed te kunnen mikken en keerden met zijn allen terug naar de leerlingenkamer. De Dikke Dame zat in haar lijst met haar vriendin Beatrijs van beneden en ze zagen eruit alsof ze een slokje te veel ophadden. De onderkant van het schilderij lag bezaaid met lege dozen likeurbonbons.
'Feeverlichting, ja, klopt!' giechelde ze toen ze het wachtwoord zeiden en ze zwaaide opzij om hen door te laten.
Harry, Ron, Simon, Daan en Marcel trokken op de slaapzaal hun galagewaad aan. Iedereen voelde zich opgelaten, maar vooral Ron, die zichzelf vol afgrijzen bekeek in de lange spiegel in de hoek. Hoe je het ook wendde of keerde, het feit bleef dat zijn galagewaad wel erg veel op een jurk leek. In een vertwijfelde poging om het iets mannelijker te maken, sprak hij een Tornbetovering uit over de kanten kraag en manchetten. Die werkte redelijk goed en zijn gewaad was in

elk geval kantvrij, maar hij had het niet erg netjes gedaan en de zomen zagen er treurig en rafelig uit.
'Ik snap nog steeds niet hoe jullie de twee knapste meisjes uit ons jaar hebben weten te krijgen,' mompelde Daan terwijl ze naar beneden gingen.
'Onweerstaanbare charme,' zei Ron somber, terwijl hij wat losse draadjes uit zijn manchetten trok.
De leerlingenkamer maakte een vreemde indruk nu er mensen rondliepen die gekleed waren in allerlei verschillende kleuren, in plaats van in de gebruikelijke massa zwart. Parvati wachtte Harry onder aan de trap op en ze zag er heel knap uit. Ze droeg een knalroze gewaad, had gouddraad in haar lange zwarte vlecht en fonkelende gouden armbanden om haar polsen. Tot Harry's opluchting giechelde ze niet.
'Je - eh - ziet er leuk uit,' zei hij opgelaten.
'Bedankt,' zei ze. 'Padma wacht op ons in de hal,' voegde ze er tegen Ron aan toe.
'Ja, goed,' zei Ron, die om zich heen keek. 'Waar is Hermelien?'
Parvati haalde haar schouders op. 'Zullen we gaan, Harry?'
'Oke,' zei Harry, die vurig wenste dat hij gewoon in de leerlingenkamer had kunnen blijven. Fred knipoogde tegen hem toen hij hen passeerde op weg naar het portretgat.
Het krioelde in de hal van de leerlingen, die ronddrentelden tot de deuren van de Grote Zaal om acht uur zouden

opengaan. Leerlingen met partners van andere afdelingen, wurmden zich door de menigte en probeerden die te vinden. Parvati ging Padma zoeken en nam haar mee naar Harry en Ron.

'Hallo,' zei Padma, die even knap was als Parvati en een fel turkooisen gewaad droeg. Ze leek alleen niet echt blij met Ron als partner; haar donkere ogen bleven even rusten op de rafelige hals en mouwen van zijn galagewaad.

'Hallo,' zei Ron, die haar niet aankeek, maar naar de mensenmassa staarde. 'O nee...'

Hij zakte een beetje door zijn knieën, om zich te kunnen verschuilen achter Harry. Fleur Delacour kwam langs, oogverblindend in een gewaad van zilvergrijs satijn en vergezeld door Robbie Davids, de aanvoerder van het Zwerkbalteam van Ravenklauw. Toen ze verdwenen waren, kwam Ron weer overeind en keek over de hoofden van de mensen heen.

'Waar is Hermelien toch?' zei hij opnieuw.

Een groepje Zwadderaars kwam de trap op die naar hun leerlingenkamer in de kerkers leidde, met Malfidus voorop; hij droeg een galagewaad van zwart fluweel met een hoge kraag, waardoor Harry hem net een dominee vond. Patty Park hing aan de arm van Malfidus, in een lichtroze gewaad vol kantjes en ruches. Korzel en Kwast waren allebei in het groen; ze zagen eruit als bemoste rotsblokken en Harry zag

tot zijn genoegen dat geen van beiden erin was geslaagd een partner te vinden.
De eiken voordeuren gingen open en iedereen keek om toen de leerlingen van Klammfels binnenkwamen, samen met professor Karkarov. Kruml ging voorop, vergezeld door een knap meisje in een blauw gewaad dat Harry niet kende. Door de open deuren zag hij dat het gazon voor het kasteel herschapen was in een rotstuin vol feestlichtjes - die in dit geval bestonden uit honderden levende feetjes, die in de rozenstruiken zaten die daar tevoorschijn getoverd waren, of rondfladderden boven de beeldengroep van de kerstman en zijn rendieren.
Op dat moment riep professor Anderling: 'Kampioenen naar voren, graag!'
Breed glimlachend deed Parvati haar armbanden goed; zij en Harry zeiden: 'Tot zo,' tegen Ron en Padma en liepen naar voren. De druk pratende menigte ging uiteen om hen door te laten. Professor Anderling, die een galagewaad met een rode Schotse ruit droeg en een nogal lelijke krans van distels om haar hoed had, zei dat ze bij de deur moesten wachten terwijl de andere leerlingen naar binnen gingen; de kampioenen zouden pas een plechtige entree maken als iedereen al zat. Fleur Delacour en Robbie Davids gingen het dichtst bij de deuren staan; Davids leek totaal overdonderd door het feit dat Fleur zijn partner was en kon zijn ogen nauwelijks van haar

afhouden. Carlo en Cho stonden dicht bij Harry, die de andere kant opkeek, zodat hij niet met ze zou hoeven praten. In plaats daarvan keek hij naar het meisje dat met Kruml was en zijn mond viel open.
Het was Hermelien.
Alleen leek ze helemaal niet op de oude Hermelien. Ze had iets met haar haar gedaan; dat was geen wilde bos meer, maar glad en glanzend en het vormde een elegante knot in haar hals. Ze droeg een gewaad van een of andere dunne, maagdenpalmblauwe stof en haar houding was ook anders - of misschien kwam dat alleen maar doordat ze nu geen twintig boeken aan haar schouder had hangen, zoals gewoonlijk. Ze glimlachte bovendien - een beetje zenuwachtig, weliswaar - maar het was duidelijk dat haar voortanden een stuk kleiner waren. Harry snapte niet waarom hem dat niet eerder was opgevallen.
'Hoi, Harry!' zei ze. 'Hoi, Parvati!'
Parvati staarde Hermelien met niet echt vleiend ongeloof aan. Ze was niet de enige; toen de deuren van de Grote Zaal opengingen, stampten de leden van Krumls fanclub uit de bibliotheek met nijdige passen langs en keken Hermelien vol afkeer aan. Patty Park gaapte haar met open mond aan en zelfs Malfidus kon blijkbaar geen belediging bedenken om naar haar hoofd te slingeren. Ron, daarentegen, liep langs Hermelien zonder haar ook maar een keer aan te kijken.

Zodra iedereen in de Grote Zaal zijn of haar plaats had ingenomen, verzocht professor Anderling de kampioenen en hun partners paren te vormen en haar te volgen. Dat deden ze, en iedereen klapte toen ze binnenkwamen en naar een grote ronde tafel aan het eind van de zaal liepen, waar ook de jury zat.

De wanden van de zaal waren bedekt met glinsterende zilveren rijp en honderden slingers van hulst en maretak hingen kruiselings aan het zwarte, met sterren bezaaide plafond. De afdelingstafels hadden plaatsgemaakt voor zo'n honderd kleinere, door lantaarns verlichte tafels, die elk plaats boden aan een man of twaalf.

Harry probeerde vooral niet over zijn eigen voeten te struikelen. Parvati had het blijkbaar naar haar zin; ze glimlachte breed en trok Harry zo krachtig mee dat hij zich net een wedstrijdhond voelde, die op moest zitten en pootjes geven. Toen ze bijna bij de jurytafel waren, ving hij een glimp op van Ron en Padma. Ron keek met half toegeknepen ogen naar Hermelien, en Padma zat te mokken.

Perkamentus glimlachte vrolijk toen de kampioenen naar de jurytafel liepen, maar Karkarovs uitdrukking leek meer op die van Ron, terwijl hij toekeek hoe Kruml en Hermelien naderden. Ludo Bazuyn, die deze keer een knalpaars gewaad met grote gele sterren droeg, klapte net zo enthousiast als welke leerling dan ook en madame Mallemour, die haar

gebruikelijke uniform van zwart satijn had verruild voor een golvend gewaad van lavendelblauwe zijde, applaudisseerde eveneens beleefd. Alleen Krenck was afwezig, besefte Harry plotseling. De vijfde plaats aan de jurytafel werd ingenomen door Percy Wemel.

Toen de kampioenen en hun partners bij de tafel waren, schoof Percy de lege stoel naast zich achteruit en keek Harry nadrukkelijk aan. Harry begreep de hint en ging naast Percy zitten, die een splinternieuw, marineblauw galagewaad droeg en ontzettend zelfvoldaan keek.

'Ik heb promotie gemaakt,' zei Percy, nog voor Harry hem iets kon vragen. Aan zijn toon te horen was het alsof hij tot Alleenheerser van het Universum was gekozen. 'Ik ben nu de persoonlijke assistent van meneer Krenck en ben hier als zijn plaatsvervanger.'

'Waarom kon hij zelf niet komen?' vroeg Harry. Hij verheugde zich er niet op om tijdens het eten ellenlange verhalen over ketelbodems te moeten aanhoren.

'Ik ben bang dat meneer Krenck zich niet goed voelt, helemaal niet goed. Al sinds het WK is hij niet lekker. Dat is natuurlijk niet vreemd - hij is overwerkt. Hij is niet piepjong meer - al is hij nog steeds heel briljant, zijn geestelijke vermogens zijn nog even groot. Maar het WK is voor het Ministerie op een fiasco uitgedraaid en daar kwam voor meneer Krenck een grote persoonlijke schok bij. Ik bedoel

de misdragingen van zijn huis-elf, Blinky, of hoe ze ook heten mag. Uiteraard heeft hij haar direct de laan uitgestuurd, maar - nou ja, zoals ik al zei, hij wordt een dagje ouder. Hij heeft iemand nodig die voor hem zorgt en ik geloof dat hij na het vertrek van zijn huis-elf gemerkt heeft dat het thuis een stuk minder comfortabel is. Vervolgens moesten we ook nog eens het Toernooi organiseren en ons met de naweeën van het WK bezighouden - dat afschuwelijke mens van een Pulpers dat ons steeds lastigviel - nee, de arme man geniet nu van een welverdiende, rustige Kerstmis. Gelukkig besefte hij dat hij in mijn persoontje een betrouwbare plaatsvervanger had.'

Harry wilde dolgraag vragen of meneer Krenck Percy inmiddels geen 'Wezel' meer noemde, maar wist die verleiding te weerstaan.

Het glanzende gouden servies was nog leeg, maar bij elk bord lag wel een klein menu. Harry pakte het zijne aarzelend op en keek om zich heen - er waren geen obers. Perkamentus bestudeerde zijn eigen menu echter zorgvuldig en zei toen heel duidelijk tegen zijn bord: 'Karbonaadjes!'

Onmiddellijk verschenen er karbonaadjes. Zodra de andere mensen aan tafel doorhadden hoe het werkte, gaven ze ook hun bestellingen op aan hun bord. Harry keek even naar Hermelien, om te zien wat zij dacht van die nieuwe en omslachtige manier van dineren - die vast en zeker een hoop extra werk zou inhouden voor de Huis-elfen - maar voor deze

ene keer was Hermelien blijkbaar niet met haar gedachten bij de S.H.I.T. Ze praatte zeer geanimeerd met Viktor Kruml en scheen nauwelijks te merken wat ze at.
Harry besefte opeens dat hij Kruml nog nooit had horen praten, maar dat deed hij nu wel, en nog heel enthousiast ook.
'Vel, vij chebben ook een kasteel, niet zo groot als dit en niet zo gerievelijk, moet ik toegeven,' zei hij tegen Hermelien. 'Ve chebben maar vier verdiepingen en de vuren vorden alleen aangestoken voor magische doelen. Maar chet terrein rond ons slot is nog groter dan chier - choevel het 's vinters maar vrij kort licht is en vij er niet van kunnen genieten. Maar 's zomers gaan ve elke dag vliegen, over meren en bergen -'
'Kom, kom, Viktor!' zei Karkarov, met een lach die zijn kille ogen niet haalde. 'Verklap alsjeblieft niet alles, anders weet je charmante partner dadelijk precies hoe ze ons moet vinden!'
Perkamentus glimlachte en zijn ogen twinkelden. 'Igor, al dat geheimzinnige gedoe... je zou bijna gaan denken dat jullie geen prijs stellen op bezoek.'
'Wel, Perkamentus,' zei Karkarov, die zijn gele tanden ontblootte, 'we zijn allemaal voorzichtig als het om de afscherming van onze privédomeinen gaat, nietwaar? Bewaken we de instituten van onderwijs die aan onze zorgen zijn toevertrouwd niet angstvallig? Zijn we niet terecht trots op het feit dat alleen wij de geheimen van onze school kennen en is het niet terecht dat we die willen beschermen?'

'O, ik zou nooit durven beweren dat ik alle geheimen van Zweinstein ken, Igor,' zei Perkamentus vriendelijk. 'Vanochtend, toen ik naar de wc moest, liep ik een verkeerde gang in en stond ik opeens in een vertrek van schitterende afmetingen, dat ik nog nooit eerder gezien had en dat een heel fraaie collectie po's bevatte. Toen ik die kamer later beter wilde gaan bekijken, merkte ik dat hij verdwenen was. Ik moet opletten of ik hem terug kan vinden. Misschien is hij alleen maar toegankelijk om half zes 's ochtends. Of misschien verschijnt hij alleen als de maan in het eerste kwartier is - of als de zoeker uitzonderlijk nodig moet plassen.'

Harry lachte gnuivend boven zijn bord goulash. Percy fronste zijn voorhoofd, maar Harry had kunnen zweren dat Perkamentus even tegen hem knipoogde.

Ondertussen praatte Fleur Delacour met Robbie Davids en kraakte de kerstversieringen van Zweinstein af.

'Diet ies niets!' zei ze schamper, terwijl ze naar de fonkelende wanden van de Grote Zaal keek. 'Op 'et Paleis van Beauxbatons staan er met Kerstmies grote ijssculpturen in de Eetzaal. Ze smelten natuurlijk niet... 'et zijn net reusachtige standbeelden van diamant, flonkerend en glitterend. En 'et eten is superbe. We 'ebben een koor van bosnimfen, die ons toezingen tijdens de maaltijd. We 'ebben niet van die lelijke 'arnassen op de gangen en als een klopgeest 'et ooit waagde een voet over de drempel van Beauxbatons te zetten, stond 'ij

zo weer buiten!' Ze sloeg ongeduldig op tafel.
Robbie Davids keek haar wezenloos aan terwijl ze praatte, en prikte steeds met zijn vork in zijn wang. Harry had de indruk dat hij het zo druk had met staren naar Fleur dat hij geen woord hoorde van wat ze zei.
'Ja, groot gelijk,' zei hij vlug en hij sloeg ook op tafel, net als Fleur. 'Zo weer buiten. Ja.'
Harry liet zijn blik door de zaal gaan. Hagrid zat aan een van de andere lerarentafels; hij droeg zijn afzichtelijke, harige bruine pak en staarde naar de jurytafel. Harry zag hem even zwaaien en toen hij omkeek, zwaaide madame Mallemour terug. Haar opalen fonkelden in het kaarslicht.
Hermelien probeerde Kruml te leren hoe hij haar naam moest uitspreken; hij noemde haar steeds: 'Cherm-o-line.'
'Her-me-lien,' zei ze langzaam en duidelijk.
'Cherm-ho-lien.'
'Ja, dat begint er op te lijken,' zei ze. Ze zag Harry kijken en grijnsde.
Toen iedereen was uitgegeten, stond Perkamentus op en vroeg de leerlingen om hetzelfde te doen. Met een zwaai van zijn toverstok zette hij de tafeltjes terug tegen de muren, zodat er in het midden van de zaal een grote ruimte vrijkwam. Voor de rechtermuur toverde hij een podium tevoorschijn, waar een drumstel, diverse gitaren, een luit, een cello en een doedelzak op verschenen.

Onder daverend gejuich kwamen de Witte Wieven de zaal binnen en beklommen het podium; ze waren allen buitengewoon harig en gekleed in witte gewaden, die kunstig gescheurd en gerafeld waren. Ze pakten hun instrumenten en Harry, die zo belangstellend had toegekeken dat hij bijna was vergeten wat hem te wachten stond, besefte opeens dat de lantaarns op de tafels waren uitgegaan en dat de andere kampioenen en hun partners opstonden.
'Vooruit!' siste Parvati. 'We moeten dansen!'
Harry struikelde over zijn galagewaad toen hij opstond. De Witte Wieven zetten een langzame, treurige melodie in; Harry liep naar de felverlichte dansvloer, vermeed het zorgvuldig om iemand aan te kijken (uit zijn ooghoek zag hij Simon en Daan zwaaien en grinniken) en een tel later greep Parvati zijn handen, legde de ene om haar middel en hield de andere stevig vast.
Het had veel erger kunnen zijn, dacht Harry terwijl hij langzaam op zijn plaats ronddraaide (Parvati leidde). Hij keek strak over de hoofden van de toeschouwers en al gauw gingen er meer mensen de dansvloer op en waren de kampioenen niet langer het middelpunt van de aandacht. Marcel en Ginny dansten vlakbij - Harry zag Ginny regelmatig een pijnlijk gezicht trekken als Marcel weer eens op haar tenen stond - en Perkamentus walste met madame Mallemour. Ze was zoveel groter dan hij dat de punt van zijn tovenaarshoed nauwelijks

tot aan haar kin kwam, maar ze bewoog zich heel soepel en gracieus voor een vrouw van haar omvang. Dwaaloog Dolleman danste een buitengewoon onbeholpen twostep met professor Sinistra, die nerveus haar best deed om zijn houten been te ontwijken.
'Leuke sokken, Potter,' gromde Dolleman in het voorbijgaan. Zijn magische oog staarde door Harry's gewaad heen.
'O - ja, die heeft Dobby de huis-elf voor me gebreid,' zei Harry grijnzend.
'Wat is dat toch een griezel!' fluisterde Parvati toen Dolleman verder bonkte. 'Dat oog zou echt verboden moeten worden!'
Tot Harry's grote opluchting steeg kort daarna de laatste, trillende noot op uit de doedelzak en hielden de Witte Wieven op met spelen. Er werd opnieuw luid geapplaudisseerd en Harry liet Parvati meteen los. 'Zullen we gaan zitten?'
'O - maar- dit is echt een leuke!' zei Parvati toen de Witte Wieven een veel sneller nummer inzetten.
'Nee, ik vind er niks aan,' loog Harry en hij loodste haar langs Fred en Angelique, die zo uitbundig dansten dat de mensen om hen heen gauw een paar stappen achteruit deden, uit angst dat ze gewond zouden raken. Ze liepen naar het tafeltje waar Ron en Padma zaten.
'Hoe vind je het?' vroeg Harry aan Ron, terwijl hij ging zitten en een flesje Boterbier openmaakte.

Ron gaf geen antwoord, maar staarde woedend naar Hermelien en Kruml, die ietsje verderop dansten. Padma zat met haar armen en benen over elkaar en liet haar voet op en neer wippen op het ritme van de muziek. Om de zoveel tijd keek ze nijdig naar Ron, die haar volkomen negeerde. Parvati ging aan de andere kant van Harry zitten en sloeg haar armen en benen ook over elkaar. Nog geen twee minuten later kwam een jongen van Beauxbatons vragen of ze wilde dansen.
'Dat vind je toch niet erg, hè Harry?' zei Parvati.
'Wat?' zei Harry, die naar Cho en Carlo zat te kijken.
'Laat maar!' beet Parvati hem toe en ze vertrok met de jongen van Beauxbatons. Na afloop van het nummer kwam ze niet terug.
Hermelien kwam aanlopen en ging op de plaats van Parvati zitten. Ze zag een beetje rood van het dansen.
'Hallo,' zei Harry, maar Ron zei niets.
'Warm, hè?' zei Hermelien, die zichzelf koelte toewuifde met haar hand. 'Viktor is iets te drinken halen.'
Ron wierp haar een vernietigende blik toe.
'Viktor?' zei hij. 'Heeft hij nog niet gevraagd of je hem Vicky wil noemen?'
Hermelien keek hem verbaasd aan.
'Wat heb jij opeens?' zei ze.
'Als je dat niet weet, ga ik het je ook niet vertellen,' zei Ron bijtend.

Hermelien staarde eerst naar Ron en toen naar Harry, die zijn schouders ophaalde. 'Ron, wat -'
'Hij is van Klammfels!' beet Ron haar toe. 'Hij neemt het op tegen Harry! Tegen Zweinstein. Je - je -' Ron zocht een uitdrukking die sterk genoeg was om Hermeliens misdaad te beschrijven, '- je heult met de vijand, dat doe je!'
Hermeliens mond viel open.
'Doe niet zo achterlijk!' zei ze na een paar tellen. 'De vijand! Allemachtig - wie was er gek van opwinding toen hij arriveerde? Wie wilde hem om een handtekening vragen? Wie heeft een poppetje van hem naast z'n bed staan?'
Ron verkoos dit niet te horen. 'Hij heeft je zeker gevraagd toen jullie allebei in de bieb waren?'
'Ja, inderdaad,' zei Hermelien en de blosjes op haar wangen werden feller. 'En wat dan nog?'
'Hoe kwam dat zo - probeerde je hem mee te laten doen met je shit?'
'Nee, helemaal niet! Als je het echt wilt weten, zei hij dat - dat hij elke dag naar de bieb kwam omdat hij graag met me wilde praten, maar dat hij dat nooit gedurfd had!'
Dat zei Hermelien heel snel en ze kreeg dezelfde kleur als het gewaad van Parvati.
'Ja, ja - nou, dat is zijn smoes,' zei Ron venijnig.
'Wat bedoel je daarmee?'
'Dat lijkt me duidelijk. Hij is een leerling van Karkarov, of niet

soms? Hij weet met wie je omgaat... hij probeert gewoon meer te weten te komen over Harry - dingen waar hij anders nooit achter zou komen - of anders probeert hij dicht genoeg bij hem in de buurt te komen om hem te vervloeken -'
Hermelien keek Ron aan alsof hij haar een klap in het gezicht had gegeven. Haar stem trilde een beetje toen ze zei: 'Hij heeft me nog nooit een vraag gesteld over Harry, niet een -'
Ron gooide het bliksemsnel over een andere boeg. 'Dan hoopt hij natuurlijk dat jij hem helpt om uit te vinden wat z'n ei betekent. Jullie hebben waarschijnlijk vaak de koppen bij elkaar gestoken tijdens jullie knusse onderonsjes in de bieb -'
'Ik zou hem nooit helpen met dat ei!' zei Hermelien diep verontwaardigd. 'Nooit! Hoe kun je zoiets zeggen - ik wil dat Harry het Toernooi wint! Dat weet je toch, hè Harry?'
'Dan laat je het wel op een rare manier blijken,' sneerde Ron.
'Dit hele Toernooi gaat om vriendschappen sluiten met buitenlandse tovenaars!' zei Hermelien schril.
'Niet waar!' schreeuwde Ron. 'Het gaat om winnen!'
Er begonnen mensen op hen te letten.
'Ron,' zei Harry kalm, 'ik heb er geen probleem mee dat Hermelien met Kruml gekomen is -'
Ron negeerde Harry ook.
'Ga maar gauw terug naar Vicky! Hij zal zich wel afvragen waar je blijft!' zei hij.
'Noem hem geen Vicky!' Hermelien sprong overeind,

stormde weg over de dansvloer en verdween in de menigte.
Ron staarde haar zowel woedend als tevreden na.
'Was je nog van plan met me te dansen?' vroeg Padma.
'Nee,' zei Ron, die Hermelien nog steeds furieus nakeek.
'Nou, mij best!' snauwde Padma. Ze stond op en liep naar Parvati en de jongen van Beauxbatons, die zo snel een vriend tevoorschijn toverde dat Harry had kunnen zweren dat hij hem met een Sommeerspreuk had opgeroepen.
'Vaar is Cherm-o-lien?' zei een stem.
Kruml stond bij hun tafeltje, met twee Boterbiertjes in zijn hand.
'Geen idee,' zei Ron gemelijk en hij staarde Kruml aan. 'Ben je haar soms kwijt?'
Kruml keek weer nors.
'Nou, als jullie chaar zien, zeg dan dat ik iets te drinken cheb,' zei hij en hij sjokte weg.
'Heb je vriendschap gesloten met Kruml, Ron?'
Percy kwam drukdoenerig aanlopen. Hij wreef vergenoegd in zijn handen en maakte een nog pompeuzere indruk dan normaal. 'Uitstekend! Daar gaat het allemaal om - internationale magische samenwerking!'
Tot ergernis van Harry ging Percy prompt op de vrijgekomen plaats van Padma zitten. De lerarentafel was nu leeg: professor Perkamentus danste met professor Stronk en Ludo Bazuyn met professor Anderling. Madame Mallemour en Hagrid

joegen hele rissen leerlingen van de dansvloer terwijl ze in grote cirkels rondwalsten, en Karkarov was nergens meer te bekennen. Toen het nummer was afgelopen klapte iedereen. Harry zag dat Ludo Bazuyn professor Anderling een handkus gaf en terug wilde lopen naar zijn tafel, maar hij werd aangeklampt door Fred en George.
'Waar denken ze dat ze mee bezig zijn? Zomaar hoge functionarissen van het Ministerie lastigvallen!' siste Percy, die achterdochtig naar Fred en George keek. 'Geen greintje respect...'
Ludo Bazuyn schudde Fred en George echter vrij snel van zich af, zag Harry zitten, zwaaide en kwam naar hun tafeltje.
'Ik hoop dat mijn broers niet vervelend waren, meneer Bazuyn?' zei Percy.
'Wat? O nee, helemaal niet!' zei Bazuyn. 'Nee, ze vertelden me nog wat meer over die fopstokken. Ze vroegen of ik tips had wat de marketing betreft en ik heb beloofd dat ik ze in contact zou brengen met een paar mensen die ik ken bij Zonko's Fopmagazijn...'
Zo te zien was Percy daar helemaal niet blij mee en Harry wilde wedden dat hij het meteen aan zijn moeder zou vertellen als hij thuis was. Blijkbaar waren de plannen van Fred en George een stuk ambitieuzer geworden, als ze hun spullen rechtstreeks aan een groot publiek wilden verkopen.
Bazuyn deed zijn mond open om Harry iets te vragen, maar

Percy viel hem in de rede. 'Hoe vindt u dat het Toernooi verloopt, meneer Bazuyn? Ons Departement is heel tevreden. Dat probleempje met de Vuurbeker' - hij keek even naar Harry - 'was natuurlijk een beetje onfortuinlijk, maar verder is alles soepel verlopen, vindt u ook niet?'

'Jazeker,' zei Bazuyn opgewekt. 'Ik amuseer me kostelijk. En hoe gaat het met die ouwe Barto? Jammer dat hij er niet bij kon zijn.'

'O, ik weet zeker dat meneer Krenck gauw weer aan de beterende hand zal zijn,' zei Percy gewichtig. 'Tussentijds ben ik gaarne bereid in te springen. Uiteraard is het niet alleen een kwestie van Kerstbals bijwonen.' Hij lachte nonchalant. 'Nee, in afwezigheid van meneer Krenck houd ik me met allerlei zaken bezig - had u al gehoord dat Ali Bobo betrapt is toen hij een lading vliegende tapijten het land binnen wilde smokkelen? En we proberen de Transsylvaniers over te halen om het Internationale Duelleerverbod te ondertekenen. In het nieuwe jaar heb ik een ontmoeting met hun Hoofd van Magische Samenwerking -'

'Laten we een eindje lopen,' mompelde Ron tegen Harry. 'Om Percy niet te hoeven horen...'

Harry en Ron deden alsof ze nog iets te drinken gingen halen, schuifelden langs de dansvloer en glipten de Grote Zaal uit. De voordeuren stonden open en de lichtjes in de rozentuin flonkerden en glinsterden toen ze het bordes afliepen en

plotseling omringd werden door struiken, kronkelende sierpaadjes en grote standbeelden. Harry hoorde water kletteren, ergens moest zich dus een fontein bevinden. Hier en daar zaten mensen op rustieke bankjes. Hij en Ron kozen een kronkelpaadje tussen de rozenstruiken, maar hadden nog maar een paar passen gedaan toen ze een helaas maar al te vertrouwde stem hoorden.

'Ik snap niet waar je je zo druk om maakt, Igor.'

'Severus, je kunt niet doen alsof er niets aan de hand is!' Karkarovs stem klonk zacht en jachtig, alsof hij bang was dat hij afgeluisterd zou worden. 'Het wordt al maanden steeds duidelijker en ik kan niet ontkennen dat ik me ernstige zorgen maak'.

'Vlucht dan,' zei Sneep bruusk. 'Vlucht. Ik breng je excuses wel over. Maar ik blijf op Zweinstein.'

Sneep en Karkarov kwamen de hoek om. Sneep had zijn toverstok in zijn hand en blies met een chagrijnig gezicht rozenstruiken uit elkaar. Uit veel struiken klonken verschrikte kreetjes en er stoven donkere gedaantes weg.

'Tien punten aftrek voor Huffelpuf, Teutel!' snauwde Sneep toen er een meisje langs rende. 'En ook tien punten aftrek voor Ravenklauw, Stalpeert!' riep hij naar de jongen die haar haastig volgde. 'Wat doen jullie daar?' vroeg Sneep toen hij Harry en Ron zag aankomen. Harry zag dat Karkarov een beetje schrok. Hij streek nerveus over zijn kin en begon zijn

sikje weer om zijn vinger te draaien.
'Lopen,' zei Ron kortaf tegen Sneep. 'Dat is toch niet verboden, hoop ik?'
'Loop dan maar gauw door!' beet Sneep hem toe en hij wrong zich met wapperende zwarte mantel langs hen heen. Karkarov volgde hem haastig en Harry en Ron liepen verder.
'Waar maakt Karkarov zich zo druk om?' mompelde Ron.
'En sinds wanneer noemen hij en Sneep elkaar bij hun voornaam?' zei Harry langzaam.
Ze waren bij een groot stenen rendier, en boven de rug van het beest zagen ze de sprankelende waterstralen van een fontein. Op een stenen bank zaten de schimmige silhouetten van twee reusachtige mensen, die naar het opspattende water keken dat flonkerde in het maanlicht, en toen hoorde Harry Hagrid met een merkwaardig schorre stem zeggen:
'Zodra als ik je zag, wist ik 't.'
Harry en Ron verstijfden. Zo te horen was dit niet een moment om bij aanwezig te zijn... Harry keek achterom en zag Fleur Delacour en Robbie Davids een eindje verderop half achter een rozenstruik staan. Hij tikte Ron op zijn schouder en gebaarde met zijn hoofd naar het tweetal, om duidelijk te maken dat ze gemakkelijk langs die kant terug kon sluipen zonder gezien te worden (Fleur en Davids hadden nergens anders oog voor), maar Ron keek vol ontzetting naar Fleur, schudde krachtig zijn hoofd en trok Harry dieper de

schaduw achter het rendier in.
'Wat wist je toen, 'Agrid?' zei madame Mallemour, wier zachte stem een onmiskenbaar kirrende ondertoon had.
Harry wilde het niet weten; hij wist dat Hagrid het vreselijk zou vinden als anderen hem dit soort dingen hoorden zeggen (zo zou Harry er zelf zeker over denken) - en als het mogelijk was geweest, zou hij zijn vingers in zijn oren hebben gedaan en hard hebben geneuried, maar dat was niet echt een oplossing. In plaats daarvan probeerde hij zich te concentreren op een tor die over de rug van het stenen rendier kroop, maar die was niet interessant genoeg om de woorden van Hagrid buiten te sluiten.
'Ik wist meteen... dat je net zo was als ik... was 't je pa of je ma?'
'Iek - iek weet niet wat je bedoelt, 'Agrid...'
'Bij mijn was 't m'n ma,' zei Hagrid zacht. 'Ze was een van de laatste in 't land. Ik ken me d'r natuurlijk niet al te best herinneren... ze ging d'r namelijk vandoor toen ik een jaar of drie was. Ze had niet echt veel moedergevoelens... nou ja.... dat leg niet in hullie aard, hè? Kweenie wat d'r van d'r geworden is... ze zou wel dood kennen wezen, geen idee...'
Madame Mallemour zei niets en onwillekeurig scheurde Harry zijn blik los van de tor, keek over het gewei van het rendier en luisterde... hij had Hagrid nog nooit iets over zijn jeugd horen vertellen.
'M'n pa was d'r kapot van toen ze wegging. Dat was echt een

klein mannetje, m'n pa. Tegen de tijd dat ik zes was, kon ik hem zo oppakken en boven op de commode zetten als ik boos was. Daar moest ie altijd om lachen...' Hagrids zware stem stokte. Madame Mallemour luisterde roerloos en staarde naar de zilverachtige fontein. 'Pa heb me grootgebracht... maar hij ging dood, vlak nadat ik hier op Zweinstein was gekommen. Daarna was ik min of meer op m'n eigen angewezen - al heb Perkamentus me echt geholpen. Hij was heel aardig voor me...'

Hagrid haalde een grote zijden zakdoek met stippen tevoorschijn en snoot toeterend zijn neus. 'Afijn... genoeg over mijn... hoe zit 't met jou? Van welke kant heb jij 't?'

Maar madame Mallemour was plotseling opgestaan.

'Het wordt koud,' zei ze - maar al was het buiten nog zo fris, dat was niets vergeleken met de kilte in haar stem. 'Iek denk dat iek maar naar biennen ga.'

'He?' zei Hagrid stomverbaasd. 'Nee, ga nog niet! Ik - ik heb nog nooit een tweede ontmoet!'

'Een tweede wat?' zei madame Mallemour ijzig.

Harry had Hagrid kunnen waarschuwen dat hij beter geen antwoord kon geven; hij beet op zijn tanden en hoopte dat Hagrid het niet zou doen - maar dat hielp uiteraard niet.

'Een halfreus, natuurlijk!' zei Hagrid.

"Hoe durf je!' krijste madame Mallemour. Haar stem schalde als een misthoorn door de vredige nacht; achter zich hoorde

Harry Fleur en Robbie uit hun rozenstruik vallen. 'lek ben nog nooit van mijn leven zo beledigd! Een 'alfreus? Moi? lek - iek 'eb gewoon grote botten!'
Ze stormde weg en grote zwermen bontgekleurde feetjes vlogen angstig op toen ze langskwam en de struiken woedend opzij duwde. Hagrid zat nog op de bank en keek haar na. Het was veel te donker om zijn gezicht te kunnen zien, maar na een minuutje stond hij ook op en liep weg, niet naar het kasteel, maar naar het donkere terrein, in de richting van zijn huisje.
'Kom op,' zei Harry zacht tegen Ron. 'Laten we gaan...'
Maar Ron verroerde zich niet.
'Wat is er?' vroeg Harry.
Ron keek Harry heel ernstig aan.
'Wist jij dat?' fluisterde hij. 'Dat Hagrid een halfreus is?'
'Nee,' zei Harry schouderophalend. 'Maakt dat wat uit?'
Hij zag aan de manier waarop Ron hem aankeek dat hij weer eens zijn gebrek aan kennis van de toverwereld had laten blijken. Omdat hij was opgevoed door de Duffelingen, waren veel dingen die tovenaars doodnormaal vonden een openbaring voor Harry, maar naarmate hij langer op school zat, werden die verrassingen steeds zeldzamer. Nu besefte hij echter dat de meeste tovenaars niet achteloos: 'Maakt dat wat uit?' gezegd zouden hebben als ze hadden gehoord dat de moeder van een van hun vrienden een reuzin was.

'Dat leg ik binnen wel uit,' zei Ron zacht. 'Kom op...'
Fleur en Robbie Davids waren vertrokken, waarschijnlijk naar een struik met meer privacy. Harry en Ron gingen terug naar de Grote Zaal. Parvati en Padma zaten nu een eind verderop aan een tafeltje met een groep jongens van Beauxbatons en Hermelien danste weer met Kruml. Harry en Ron gingen zo ver mogelijk van de dansvloer vandaan zitten.
'En?' zei Harry tegen Ron. 'Wat is er nou zo erg aan reuzen?'
'Nou, die zijn... die zijn...' Ron zocht naar woorden. 'Die zijn niet echt aardig,' besloot hij nogal onbeholpen.
'Wat geeft dat nou?' zei Harry. 'Hagrid is wel aardig!'
'Dat weet ik ook, maar... jemig, geen wonder dat hij dat stil houdt,' zei Ron hoofdschuddend. 'Ik dacht altijd dat hij als kind tegen een zware Zwelbezwering was opgebotst of zo. Ik vond het pijnlijk om ernaar te vragen...'
'Maar wat maakt het nou uit of zijn moeder een reuzin is of niet?'
'Nou... niemand die Hagrid kent zal dat erg vinden, omdat ze weten dat hij niet gevaarlijk is,' zei Ron langzaam. 'Maar... Harry, reuzen zijn gemeen en gevaarlijk. Dat ligt nou eenmaal in hun aard. Het zijn net trollen... ze houden van bloed, dat weet iedereen. Al zijn ze tegenwoordig helemaal uitgestorven in dit land.'
'Wat is er met ze gebeurd?'
'Nou, er waren er sowieso niet veel meer en toen zijn er ook

nog eens een hoop door Schouwers gedood. Ze zeggen dat er in het buitenland nog wel reuzen zijn... ze houden zich meestal schuil in de bergen...'

'Ik weet niet wie madame Mallemour voor de gek probeert te houden,' zei Harry, die naar haar keek terwijl ze in haar eentje somber aan de jurytafel zat. 'Als Hagrid een halfreus is, is zij dat zeker. Grote botten... het enige dat nog grotere botten heeft dan zij, is een dinosaurus.'

Harry en Ron praatten de rest van de avond in hun hoekje over reuzen, want ze hadden geen van beiden zin om te dansen. Harry probeerde niet naar Cho en Carlo te kijken, want dan voelde hij de haast onweerstaanbare aandrang om met dingen te gaan gooien.

Toen de Witte Wieven om middernacht ophielden met spelen, kregen ze een laatste, donderend applaus en stroomde de zaal langzaam leeg. Veel mensen zeiden dat het bal best langer had mogen duren, maar Harry vond het niet erg om naar bed te gaan; hij had niet echt van de avond genoten.

In de hal zagen Harry en Ron hoe Hermelien afscheid nam van Kruml voor hij terugging naar het schip van Klammfels. Ze keek Ron even koeltjes aan en liep toen hooghartig langs hem heen naar de trap, zonder een woord te zeggen. Harry en Ron volgden haar, maar halverwege de marmeren trap hoorde Harry iemand roepen.

'Hé Harry!'
Het was Carlo Kannewasser. Harry zag dat Cho beneden in de hal op hem stond te wachten.
'Ja?' zei Harry koeltjes toen Carlo de trap oprende.
Carlo leek liever niet te willen praten waar Ron bij was. Die haalde slechtgehumeurd zijn schouders op en liep verder.
'Hoor eens...' zei Carlo zacht toen Ron verdwenen was, 'ik sta bij je in het krijt, omdat je me verteld hebt over die draken. Wat dat gouden ei betreft. Jammert dat van jou ook als je het opendoet?'
'Ja,' zei Harry.
'Nou... dan zou ik maar eens in bad gaan.'
'Wat?'
'Ik zou maar eens in bad gaan als ik jou was en - eh - dat ei meenemen en - eh - gaan liggen peinzen in het warme water. Dan wordt het een stuk duidelijker... geloof me.'
Harry staarde hem aan.
'Weet je wat?' zei Carlo. 'Gebruik de badkamer van de klassenoudsten maar. De vierde deur links na dat standbeeld van Boris de Beteuterde, op de vijfde verdieping. Het wachtwoord is limoentjesfris. Nou, ik moet weer gaan... ik wil nog even afscheid nemen -'
Hij grijnsde opnieuw tegen Harry en liep haastig de trap af, naar Cho.
Harry liep in zijn eentje terug naar de toren van Griffoendor.

Dat was een heel vreemd advies geweest. Waarom zou hij er in bad beter achter kunnen komen wat dat jammerende ei betekende? Hield Carlo hem voor de gek? Probeerde hij Harry een figuur te laten slaan, zodat Cho hem nog aardiger zou vinden?

De Dikke Dame en haar vriendin Bea lagen te snurken in de lijst voor het portretgat. Harry moest heel hard: 'Feestverlichting!' schreeuwen, en toen ze eindelijk wakker werden, waren ze nog behoorlijk kwaad ook. Harry klom de leerlingenkamer in en zag dat Ron en Hermelien knetterende ruzie hadden. Ze stonden een paar meter van elkaar, met vuurrood hoofd en schreeuwden tegen elkaar.

'Nou, als je het niet leuk vindt, weet je wat je moet doen!' schreeuwde Hermelien. Haar elegante knotje begon los te laten en haar gezicht was verwrongen van woede.

'O ja?' brulde Ron. 'Wat dan?'

'Als er weer een bal is, mij vragen voordat iemand anders dat doet en niet als laatste redmiddel!'

Ron bewoog geluidloos met zijn lippen, als een goudvis op het droge, terwijl Hermelien zich abrupt omdraaide en de trap naar de meisjesslaapzaal opstormde. Ron wendde zich tot Harry.

'Nou ja!' sputterde hij. 'Nou ja! Dat bewijst - ik bedoel - daar ging het absoluut niet om -'

Harry zei niets. Hij vond het veel te fijn om weer vrienden te

zijn met Ron om te zeggen wat hij werkelijk dacht - maar hij had het idee dat Hermelien veel beter had begrepen waar het om ging dan Ron.

Hoofdstuk 24

RITA PULPERS' PRIMEUR

Op tweede kerstdag sliep iedereen uit. Het was in de leerlingenkamer van Griffoendor veel stiller dan de laatste tijd en de trage gesprekken die werden gevoerd, werden afgewisseld met veel gegeeuw. Hermeliens haar was weer een grote, krullerige bos; ze gaf tegenover Harry toe dat ze speciaal voor het bal een forse hoeveelheid Sluikwaters Haargel had gebruikt, 'maar dat is te veel gedoe voor iedere dag,' zei ze nuchter, terwijl ze een spinnende Knikkebeen achter zijn oren krabde.
Ron en Hermelien hadden blijkbaar stilzwijgend afgesproken het niet meer over hun ruzie te hebben. Ze deden weer vriendelijk tegen elkaar, ook al waren ze nog merkwaardig beleefd. Ron en Harry vertelden Hermelien over het gesprek dat ze hadden gehoord tussen madame Mallemour en Hagrid, maar Hermelien scheen het nieuws dat Hagrid een halfreus was lang niet zo schokkend te vinden als Ron.
'Nou, ik dacht al zoiets,' zei ze schouderophalend. 'Ik wist dat hij geen volbloed reus kon zijn, want die zijn bijna zeven meter lang. Maar jeetje, al dat hysterische gedoe over reuzen! Ze kunnen toch niet allemaal verschrikkelijk zijn... volgens mij

is het gewoon een vooroordeel, net zoals mensen tegen weerwolven hebben... eigenlijk is het allemaal onwetendheid.'
Ron had graag een vernietigend antwoord willen geven, maar misschien had hij geen zin in een nieuwe ruzie, want hij beperkte zich tot een ongelovig hoofdschudden toen Hermelien niet keek.
Het werd tijd om aan het huiswerk te denken dat ze tijdens de eerste week van de vakantie verwaarloosd hadden. Iedereen voelde zich een beetje katterig nu Kerstmis voorbij was - iedereen behalve Harry, die (opnieuw) lichtelijk nerveus begon te worden.
Het probleem was dat vierentwintig februari opeens een stuk dichterbij leek en dat hij nog steeds geen flauw benul had wat de aanwijzing in het gouden ei was. Iedere keer als hij nu naar de slaapzaal ging, haalde hij het ei uit zijn hutkoffer, deed het open en luisterde aandachtig, in de hoop dat hij misschien iets zinnigs zou horen. Hij probeerde te bedenken waar die herrie op leek, afgezien van dertig zingende zagen, maar in feite was het nergens mee te vergelijken. Hij klapte het ei dicht, schudde er heftig mee, deed het weer open en keek of het geluid veranderd was, maar dat was niet zo. Hij probeerde het ei vragen te stellen en door het gejammer heen te schreeuwen, maar dat hielp niet. Hij smeet het zelfs dwars door de kamer - maar zoals hij al verwacht had, schoot hij daar ook niet veel mee op.

Harry was Carlo's tip niet vergeten, maar hij koesterde op het moment geen echt vriendschappelijke gevoelens voor Carlo, en voelde er daarom niets voor bij hem in het krijt te staan als dat niet absoluut noodzakelijk was. Bovendien vond hij dat hij best iets duidelijker had kunnen zijn, als hij Harry echt had willen helpen. Harry had tenslotte precies gezegd wat Carlo tijdens die eerste opdracht te wachten stond - en Carlo vond kennelijk het advies om een warm bad te nemen een acceptabele tegenprestatie. Nou, dat soort hulp had hij niet nodig - en zeker niet van iemand die soms hand in hand met Cho door de gang liep. Dus toen Harry op de eerste dag van het nieuwe semester naar de eerste les ging, zeulde hij niet alleen de gebruikelijke vracht boeken, perkament en veren met zich mee, maar drukten de zorgen om het gouden ei ook als een loden last op zijn schouders.

Er lag nog steeds een dik pak sneeuw en de ruiten van de kassen waren zo beslagen dat ze tijdens Kruidenkunde niet naar buiten konden kijken. Met dit weer had niemand veel zin in Verzorging van Fabeldieren, al zei Ron dat de Skreeften waarschijnlijk voor voldoende warmte zouden zorgen door de leerlingen achterna te zitten of door zoveel vuur uit te stoten dat Hagrids huisje in brand vloog.

Toen ze bij zijn huisje arriveerden, stond in plaats van Hagrid echter een bejaarde heks met kort grijs haar en een grote, vooruitstekende kin bij de voordeur.

'Schiet op, de bel is vijf minuten geleden al gegaan,' blafte ze, terwijl ze moeizaam door de sneeuw ploegden.
'Wie bent u?' zei Ron, die haar aanstaarde. 'Waar is Hagrid?'
'Ik ben professor Varicosus,' zei ze bruusk. 'Ik val in bij Verzorging van Fabeldieren.'
'Waar is Hagrid?' herhaalde Harry luid.
'Die is ziek,' zei professor Varicosus kortaf.
Harry hoorde een zacht, onaangenaam lachje. Hij draaide zich om: Draco Malfidus en de overige Zwadderaars hadden zich bij hen gevoegd. Ze grijnsden vol leedvermaak en niemand leek verbaasd om professor Varicosus te zien.
'Hierheen,' zei professor Varicosus en ze liep met grote passen om het omheinde stuk wei heen waar de enorme paarden van Beauxbatons stonden te rillen. Harry, Ron en Hermelien volgden haar, maar keken steeds achterom naar Hagrids huisje. Alle gordijnen waren dicht. Was Hagrid binnen, ziek en eenzaam?
'Wat is er met Hagrid?' zei Harry, die wat sneller ging lopen om professor Varicosus in te halen.
'Doet er niet toe,' zei ze, alsof ze vond dat hij veel te nieuwsgierig was.
'Dat doet er wel toe,' zei Harry opgewonden. 'Wat is er met hem?'
Professor Varicosus deed alsof ze hem niet gehoord had. Ze liep naar een boom aan de rand van het Verboden Bos,

waaraan een grote, schitterende eenhoorn was vastgebonden.
Veel meisjes slaakten kreetjes van verrukking toen ze de eenhoorn zagen.
'Ooo, wat is hij mooi!' fluisterde Belinda Broom. 'Hoe komt ze daaraan? Ze zeggen altijd dat eenhoorns vreselijk moeilijk te vangen zijn!'
De eenhoorn was zo fonkelend wit dat de sneeuw om hem heen haast grauw leek. Hij schraapte nerveus met zijn gouden hoeven over de grond en zwaaide met zijn gehoornde kop.
Jongens op afstand blijven!' blafte professor Varicosus, die abrupt haar arm uitstak en Harry een por tegen zijn borst gaf. 'Eenhoorns geven de voorkeur aan een vrouwenhand. Meisjes naar voren en voorzichtig benaderen. Kom op, stapje voor stapje...'
Zij en de meisjes liepen langzaam op de eenhoorn af, terwijl de jongens bij de omheining bleven staan kijken.
Zodra professor Varicosus buiten gehoorsafstand was, vroeg Harry aan Ron: 'Wat zou er met hem zijn? Je denkt toch niet dat zo'n Skreeft -'
'O, hij is niet aangevallen door een of ander beest, Potter, als je dat soms denkt,' zei Malfidus zacht. 'Nee, hij schaamt zich gewoon om zijn grote, lelijke gezicht te laten zien.'
'Hoe bedoel je?' zei Harry scherp.
Malfidus stak zijn hand in de zak van zijn gewaad en haalde een opgevouwen krantenpagina tevoorschijn.

'Alsjeblieft,' zei hij. 'Ik vind het echt vreselijk dat ik je het slechte nieuws moet meedelen, Potter...'
Zelfvoldaan grijnzend keek hij hoe Harry de pagina uit zijn hand griste en begon te lezen. Ron, Simon, Daan en Marcel keken over zijn schouder mee. Boven het artikel stond een foto van Hagrid, die een buitengewoon ongemakkelijke en nerveuze indruk maakte.

DE REUZENVERGISSING VAN PERKAMENTUS
Albus Perkamentus, het excentrieke hoofd van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus, heeft al vaker controversiële leerkrachten binnengehaald, schrijft onze speciale verslaggeefster Rita Pulpers. In september van dit jaar nam hij Alastor 'Dwaaloog' Dolleman in dienst als leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten, de om zijn overdreven angst voor aanslagen beruchte ex-Schouwer. Dat besluit wekte de nodige verbazing op het Ministerie, gezien Dollemans gewoonte om iedereen die ook maar niest in zijn nabijheid direct te vervloeken, maar Dwaaloog Dolleman is minzaam en ingetogen, vergeleken met de halfmens dat van Perkamentus les mag geven in Verzorging van Fabeldieren. Rubeus Hagrid, die zelf toegeeft dat hij in zijn derde jaar van school is gestuurd, werkt op Zweinstein als jachtopziener, een baantje dat Perkamentus voor hem geregeld heeft. Vorig jaar wendde Hagrid zijn dubieuze invloed op Perkamentus echter

aan om ook nog eens de positie van docent Verzorging van Fabeldieren te bemachtigen, over de rug van veel beter gekwalificeerde kandidaten heen. Hagrid, een reusachtige wildeman met een angstaanjagend uiterlijk, heeft zijn nieuwe gezag sindsdien constant misbruikt en zijn leerlingen de stuipen op het lijf gejaagd met een reeks gevaarlijke en verscheurende dieren. Perkamentus knijpt om onbegrijpelijke redenen een oogje toe, maar er zijn al diverse leerlingen gewond geraakt tijdens Hagrids lessen, die velen als 'een nachtmerrie' omschrijven. 'Ik ben aangevallen door een Hippogrief en mijn vriend Vincent Korzel is lelijk gebeten door een Flubberwurm,' zei Draco Malfidus, die in het vierde jaar zit. 'Iedereen heeft de pest aan Hagrid, maar niemand durft iets te zeggen.'

Hagrid is echter niet van plan om zijn terreurcampagne te staken. Vorige maand gaf hij tegenover een verslaggeefster van de Ochtendprofeet toe dat hij dieren gefokt heeft die hij zelf 'Schroeistaartige Skreeften' noemt en die een levensgevaarlijke kruising zijn tussen mantichores en vuurkrabben. Het fokken van nieuwe soorten fabeldieren wordt uiteraard strikt gereguleerd door het Departement van Toezicht op Magische wezens, maar Hagrid vindt blijkbaar dat hij boven zulke onbenullige regeltjes verheven is. 'Ik deed het gewoon voor de lol,' zei hij, alvorens gauw van onderwerp te veranderen.

En alsof dat nog niet genoeg is, heeft de Ochtendprofeet de hand weten te leggen op bewijzen dat Hagrid niet - zoals hij altijd gepretendeerd heeft -een volbloed tovenaar is. In werkelijkheid is hij niet eens een volbloed mens. We kunnen exclusief onthullen dat zijn moeder niemand anders was dan de reuzin Fridwulfa, wier huidige verblijfplaats momenteel onbekend is. De bloeddorstige en brute reuzen waren door onderlinge oorlogen in de vorige eeuw al bijna uitgeroeid, maar het handjevol dat resteerde, sloot zich aan bij Hij Die Niet Genoemd Mag Worden en was tijdens zijn schrikbewind verantwoordelijk voor een aantal van de ergste massamoorden op Dreuzels. Veel van de reuzen die meevochten met Hij Die Niet Genoemd Mag Worden werden gedood door Schouwers, maar Fridwulfa wist te ontkomen. Mogelijk is ze gevlucht naar een van de nog bestaande reuzengemeenschappen in buitenlandse gebergten. Te oordelen naar zijn capriolen bij Verzorging van Fabeldieren, heeft Fridwulfa's zoon haar brute karakter geërfd.

Door een bizarre en ironische speling van het lot, is Hagrid naar verluidt bevriend geraakt met de jongen die verantwoordelijk was voor de val van Jeweetwel - en die daardoor Hagrids eigen moeder, net als de overige volgelingen van Jeweetwel, gedwongen heeft te vluchten. Misschien is Harry Potter niet op de hoogte van de

onaangename feiten betreffende zijn grote vriend -maar Albus Perkamentus heeft de plicht ervoor te zorgen dat Harry Potter, net als zijn medeleerlingen, weet welke gevaren het omgaan met halfreuzen met zich meebrengt.

Toen Harry was uitgelezen keek hij naar Ron, die hem met open mond aanstaarde.
'Hoe is ze dat te weten gekomen?' fluisterde Ron.
Maar dat was niet wat Harry dwarszat.
'Hoe bedoel je, "iedereen heeft de pest aan Hagrid"?' snauwde hij tegen Malfidus. 'En wat is dat voor onzin dat hij' - hij wees op Korzel - 'gebeten zou zijn door een Flubberwurm? Die hebben niet eens tanden!'
Korzel grinnikte en vond zichzelf blijkbaar een hele piet.
'Nou, ik denk dat hiermee een definitief einde is gekomen aan de onderwijscarrière van die grote sukkel,' zei Malfidus met fonkelende ogen. 'Een halfreus... en ik dacht steeds dat hij een fles Skelettine had opgedronken toen hij klein was of zo... ik denk niet dat de pappies en mammies dit leuk zullen vinden... ze zijn vast doodsbang dat hij hun kindertjes opvreet, ha, ha, ha...'
'Gemene -'
'Letten jullie daar ook op?' riep professor Varicosus tegen de jongens; de meisjes stonden allemaal om de eenhoorn en streelden hem. Harry was zo woedend dat het krantenartikel

trilde in zijn hand, terwijl hij zich omdraaide en met nietsziende ogen naar de eenhoorn staarde. Professor Varicosus somde de vele magische eigenschappen van het beest luid op, zodat de jongens het ook konden verstaan.
'Ik hoop dat die vrouw blijft!' zei Parvati Patil na afloop van de les, toen ze terugliepen naar het kasteel voor het middageten. 'Zo had ik me Verzorging van Fabeldieren altijd voorgesteld... normale magische wezens zoals eenhoorns en geen monsters...'
'En Hagrid dan?' zei Harry nijdig terwijl ze het bordes opliepen.
'Wat is er met Hagrid?' zei Parvati kil. 'Die kan toch gewoon jachtopziener blijven, of niet?'
Sinds het Kerstbal deed Parvati heel koel tegen Harry. Hij besefte dat hij eigenlijk meer aandacht aan haar had moeten besteden, maar desondanks had ze zich heel goed geamuseerd. Ze vertelde in elk geval aan iedereen die het horen wilde dat ze met die jongen van Beauxbatons had afgesproken om hem tijdens het eerste weekend dat ze vrij hadden, in Zweinsveld te ontmoeten.
'Dat was echt een uitstekende les,' zei Hermelien toen ze de Grote Zaal binnengingen. 'De helft van de dingen die professor Varicosus over eenhoorns vertelde had ik nog nooit -'
'Moet je dit zien!' snauwde Harry en hij duwde het

krantenartikel onder Hermeliens neus.
Haar mond viel open terwijl ze las, en ze reageerde precies zoals Ron. 'Hoe is dat vreselijke mens van een Pulpers daarachter gekomen? Je denkt toch niet dat Hagrid het aan haar verteld heeft?'
'Nee,' zei Harry, die de anderen voorging naar de tafel van Griffoendor en woedend op een stoel neerplofte. 'Zelfs tegen ons heeft hij dat nooit gezegd. Ik denk dat ze zo woest was omdat hij geen rotdingen over mij wilde vertellen, dat ze net zolang gewroet heeft tot ze iets had gevonden om hem terug te kunnen pakken.'
'Misschien heeft ze hem met madame Mallemour horen praten tijdens het Kerstbal,' zei Hermelien zacht.
'Nee, dan hadden we haar wel gezien in de tuin!' zei Ron. 'Bovendien mag ze niet meer op het schoolterrein komen. Volgens Hagrid heeft Perkamentus haar verboden om...'
'Misschien heeft ze ook een Onzichtbaarheidsmantel,' zei Harry, die kipcasserole opschepte en in zijn woede grote stukken morste. 'Dat lijkt me echt iets voor haar! Zich in bosjes verstoppen en mensen stiekem afluisteren...'
'Net zoals jij en Ron hebben gedaan, bedoel je?' zei Hermelien.
'Wij deden het niet expres!' zei Ron verontwaardigd. 'We hadden geen keuze! Stomme idioot, om over die reuzin van een moeder te kletsen waar iedereen hem kon horen!'

'We moeten bij hem langsgaan,' zei Harry. 'Vanavond, na Waarzeggerij. Dan kunnen we zeggen dat we hem terug willen... jij wilt toch ook dat hij terugkomt?' vroeg hij aan Hermelien.
'Ik - nou, ik zal niet doen alsof het geen verademing was eindelijk eens een behoorlijke les Verzorging van Fabeldieren te krijgen - maar natuurlijk wil ik Hagrid terug! Uiteraard!' zei Hermelien geschrokken, toen ze Harry's woedende blik zag.
Vandaar dat ze 's avonds na het eten opnieuw het kasteel verlieten en over het winterse terrein naar Hagrids huisje liepen. Ze klopten en hoorden Muil blaffen.
'Hagrid, wij zijn het!' schreeuwde Harry en hij bonsde op de deur. 'Doe open!'
Dat deed Hagrid niet. Muil krabde aan de deur en piepte, maar er werd niet opengedaan. Ze bleven tien minuten kloppen en Ron bonkte zelfs op de ramen, maar er kwam geen reactie.
'Waarom wil hij ons niet zien?' zei Hermelien, toen ze het ten slotte maar opgaven en terugliepen naar het kasteel. 'Hij denkt toch zeker niet dat wij het erg vinden dat hij een halfreus is?'
Maar blijkbaar vond Hagrid dat zelf wel erg. Ze zagen hem de hele week niet. Hij zat met etenstijd niet aan de Oppertafel, hij vervulde zijn taken als jachtopziener niet en professor Varicosus bleef Verzorging van Fabeldieren waarnemen.

Malfidus verkneukelde zich wanneer hij maar kon.
'Mis je je halfbloedvriendje?' fluisterde hij als er een leraar in de buurt was en Harry geen wraak kon nemen. 'Mis je je olifantsman?'
Half januari mochten de leerlingen naar Zweinsveld. Hermelien was verbaasd toen Harry zei dat hij ook ging.
'Ik had gedacht dat je je intensief met dat ei zou willen bezighouden als het lekker rustig is in de leerlingenkamer,' zei ze.
'O, ik - ik denk dat ik al een heel aardig idee heb wat die aanwijzing inhoudt,' loog Harry.
'Meen je dat?' zei Hermelien, onder de indruk. 'Goed zo!'
Harry had een raar, schuldig gevoel, maar dat negeerde hij. Tenslotte had hij nog vijf weken om die aanwijzing op te lossen en dat was tijd zat... en als hij naar Zweinsveld ging, zou hij Hagrid misschien tegen het lijf lopen en kon hij hem overhalen terug te komen.
Hij, Ron en Hermelien verlieten zaterdag het kasteel en liepen over het kille, natte terrein naar de uitgang. Toen ze langs het schip van Klammfels kwamen, verscheen Viktor Kruml net aan dek, met alleen een zwembroek aan. Hij was broodmager, maar blijkbaar een stuk taaier dan hij er uitzag, want hij ging op de reling staan, strekte zijn armen en dook in het meer.
'Die is gek!' zei Harry en hij staarde naar het donkere hoofd

van Kruml, dat op en neer deinde in het midden van het meer. 'Het is januari! Het water is ijskoud!'
'Waar hij vandaan komt, is het nog een stuk kouder,' zei Hermelien. 'Waarschijnlijk vindt hij dit een lekkere temperatuur.'
'Ja, maar je hebt altijd de reuzeninktvis nog,' zei Ron. Hij klonk niet ongerust, eerder hoopvol en Hermelien keek hem nijdig aan.
'Hij is echt aardig!' zei ze. 'Heel anders dan je van iemand van Klammfels zou verwachten. Hij vindt Zweinstein veel fijner, heeft hij gezegd.'
Ron gaf geen antwoord. Sinds het Kerstbal had hij het niet meer over Kruml gehad, maar Harry had op tweede kerstdag wel een miniatuurarmpje onder zijn bed gevonden, dat zo te zien ooit deel had uitgemaakt van een poppetje in een Bulgaars Zwerkbalgewaad.
Terwijl ze door de modderige sneeuw van de Hoofdstraat liepen, keek Harry constant of hij Hagrid zag en zodra ze hadden vastgesteld dat hij niet in een van de winkels was, stelde hij voor om naar de Drie Bezemstelen te gaan.
Het was er even druk als altijd, maar na een blik op de tafeltjes zag Harry dat Hagrid er niet was. Somber liep hij met Ron en Hermelien naar de bar, bestelde drie Boterbiertjes bij madame Rosmerta en bedacht neerslachtig dat hij net zo goed op school had kunnen blijven om naar het gejammer van dat

ei te luisteren.
'Gaat die vent dan nooit naar kantoor?' fluisterde Hermelien plotseling. 'Moet je zien!'
Ze wees op de spiegel achter de bar en Harry zag Ludo Bazuyn in een donker hoekje zitten, met een groepje kobolden. Bazuyn praatte snel en zacht, maar de kobolden hadden hun armen over elkaar geslagen en maakten een nogal dreigende indruk.
Het was inderdaad merkwaardig dat Bazuyn in de Drie Bezemstelen zat tijdens een weekend dat het Toverschool Toernooi stillag en er niet gejureerd hoefde te worden, dacht Harry. Hij keek in de spiegel. Bazuyn maakte een gespannen indruk, minstens zo gespannen als die nacht in het bos, vlak voor het Duistere Teken was verschenen. Juist op dat moment keek Bazuyn naar de bar, zag Harry zitten en stond op.
'Ja, dadelijk, dadelijk!' hoorde Harry hem bruusk tegen de kobolden zeggen. Hij liep haastig naar Harry, weer jongensachtig grijnzend.
'Harry!' zei hij. 'Hoe is het? Ik hoopte al dat ik je tegen het lijf zou lopen! Alles goed?'
'Prima, dank u,' zei Harry.
'Kan ik je even spreken, Harry? Onder vier ogen?' zei Bazuyn gretig. 'Zouden jullie ons een momentje alleen kunnen laten?'
'Eh - nou, goed,' zei Ron en hij en Hermelien gingen op zoek

naar een tafeltje.
Bazuyn nam Harry mee naar het eind van de bar, zo ver mogelijk van madame Rosmerta vandaan.
'Ik wou je nog een keer feliciteren met je fantastische prestatie tegen die Hoornstaart, Harry,' zei hij. 'Echt grote klasse.'
'Bedankt,' zei Harry, maar hij wist dat dat niet het enige kon zijn dat Bazuyn te zeggen had, want dan had hij het net zo goed in het bijzijn van Ron en Hermelien kunnen doen. Bazuyn had echter geen haast om ter zake te komen. Harry zag hem in de spiegel achter de bar naar de kobolden kijken, die met hun donkere, schuine ogen zwijgend naar Harry en hem staarden.
'Echt een nachtmerrie,' zei Bazuyn zacht tegen Harry, toen hij zag dat hij ook naar de kobolden keek. 'Hun Engels is niet al te best... net als met die Bulgaren tijdens het WK... maar die gebruikten tenminste nog gebarentaal die een ander mens kon begrijpen. Dat stelletje hier zit maar te brabbelen in het Koetervlaams... en ik ken maar een woord Koetervlaams, bladvak. Dat betekent houweel en dat gebruik ik liever niet, anders denken ze nog dat ik hen bedreig.' Hij lachte hard.
'Wat willen ze dan?' zei Harry, die zag dat de kobolden Bazuyn nauwlettend in het oog hielden.
'Eh -tja...' zei Bazuyn, die plotseling heel nerveus leek. 'Ze... eh... ze zoeken Barto Krenck.'
'Waarom hier?' zei Harry. 'Die is toch op het Ministerie, of

niet?'
'Eh... nou, eerlijk gezegd heb ik geen idee waar hij uithangt,' zei Bazuyn. 'Hij... komt al een tijdje niet meer op z'n werk. Ik heb hem al een paar weken niet gezien. Percy, z'n assistent, zegt dat hij ziek thuis zit. Blijkbaar stuurt hij instructies per uil. Maar zou je dat alsjeblieft niet verder willen vertellen? Rita Pulpers zit overal te spitten en te wroeten en ik wed dat ze een sinistere draai zou geven aan Barto's ziekte. Waarschijnlijk zou ze schrijven dat hij plotseling spoorloos verdwenen is, net als Berta Kriel.'
'Heeft u nog iets over Berta Kriel gehoord?' vroeg Harry.
'Nee,' zei Bazuyn, die opnieuw gespannen leek. 'Ik heb natuurlijk mensen er op uitgestuurd om haar te zoeken...' (hoog tijd, dacht Harry) 'maar het is allemaal heel vreemd. Ze is in ieder geval in Albanië aangekomen, omdat ze daar een achternicht bezocht heeft. Na het bezoek aan die nicht zou ze naar het zuiden gaan, om een tante op te zoeken... en onderweg schijnt ze spoorloos verdwenen te zijn. Ik snap echt niet waar ze gebleven kan zijn... ze leek me niet het type om ervandoor te gaan met een vent of zo... maar goed... waarom praten we eigenlijk over kobolden en Berta Kriel? Wat ik wilde vragen,' zei Bazuyn zacht, 'is hoe ver je al bent met je gouden ei.'
'Eh... een heel eind,' loog Harry.
'Hoor eens, Harry,' vervolgde Bazuyn, 'ik voel me echt

schuldig... jij kan het ook niet helpen dat je in dat Toernooi bent beland... je had jezelf niet opgegeven... en als' (hij praatte nu zo zacht dat Harry zich dichter naar hem toe moest buigen om hem te kunnen verstaan), '... als ik je ergens mee kan helpen... je een zetje in de goede richting kan geven... nou, ik mag je graag... zoals je die draak te slim af was!... je hoeft maar te kikken.'
Harry keek naar het ronde, blozende gezicht en de grote, babyblauwe ogen van Bazuyn.
'We moeten die aanwijzingen toch zelf oplossen?' zei hij zo nonchalant mogelijk, zodat het niet zou lijken alsof hij het Hoofd van het Departement van Magische Sport en Recreatie beschuldigde van vals spelen.
'Nou ja... eigenlijk wel,' zei Bazuyn ongeduldig. 'Maar - kom op, Harry - we willen toch allemaal graag dat Zweinstein wint?'
'Heeft u Carlo ook hulp aangeboden?' zei Harry.
Een miniem fronsje plooide het gladde voorhoofd van Bazuyn.
'Nee, dat niet,' zei hij. 'Ik - nou, zoals ik al zei, ik mag je graag. Ik dacht, laat ik...'
'Bedankt,' zei Harry, 'maar volgens mij ben ik er bijna met dat ei... nog een paar dagen en dan heb ik het opgelost.'
Hij wist niet zeker waarom hij Bazuyn afpoeierde, behalve misschien omdat die eigenlijk een vreemde voor hem was en het om de een of andere reden veel meer op vals spelen zou

lijken als hij zijn hulp zou accepteren, dan wanneer hij Ron, Hermelien of Sirius om raad vroeg.
Bazuyn leek haast beledigd, maar kon niets meer zeggen omdat Fred en George op dat moment binnenkwamen.
'Hallo, meneer Bazuyn,' zei Fred opgewekt. 'Wilt u iets drinken?'
'Eh... nee,' zei Bazuyn met een laatste, teleurgestelde blik op Harry. 'Nee, bedankt, jongens...'
Fred en George leken minstens zo teleurgesteld als Bazuyn, die Harry aanstaarde alsof hij hem behoorlijk in de steek gelaten had.
'Nou, ik moet weer gaan,' zei hij. 'Leuk om jullie ontmoet te hebben. Succes, Harry.'
Hij ging haastig naar buiten en de kobolden lieten zich vlug van hun stoel glijden en volgden hem. Harry liep naar Ron en Hermelien.
'Wat wilde hij?' zei Ron, zodra Harry ging zitten.
'Hij bood aan me te helpen met het gouden ei,' zei Harry.
'Dat mag hij niet!' zei Hermelien geschokt. 'Hij is een van de juryleden! En je bent er trouwens zelf al achter - ja toch?'
'Eh... bijna,' zei Harry.
'Nou, ik denk niet dat Perkamentus het leuk zou vinden als hij hoorde dat Bazuyn jou probeert over te halen vals te spelen!' zei Hermelien afkeurend. 'Ik hoop dat hij Carlo ook hulp heeft aangeboden?'

'Nee. Dat heb ik gevraagd,' zei Harry.
'Kan het iemand iets schelen of Kannewasser hulp krijgt of niet?' zei Ron en daar was Harry het stilletjes mee eens.
'Die kobolden zagen er niet bepaald vriendelijk uit,' zei Hermelien en ze nam een slokje Boterbier. 'Wat hadden ze hier te zoeken?'
'Bazuyn zei dat ze op zoek waren naar Krenck,' zei Harry. 'Hij is nog steeds ziek en al een tijd niet op kantoor geweest.'
'Misschien probeert Percy hem te vergiftigen,' zei Ron. 'Waarschijnlijk denkt hij dat hij tot Hoofd van het Departement voor Internationale Magische Samenwerking wordt benoemd, als Krenck de pijp uit is.'
Hermelien wierp Ron een daar-moet-je-niet-mee-spotten-blik toe en zei: 'Vreemd dat die kobolden op zoek zijn naar meneer Krenck... meestal lopen de contacten via het Departement van Toezicht op Magische Wezens.'
'Krenck spreekt een hoop talen,' zei Harry. 'Misschien hebben ze hem nodig als tolk.'
'Begin je je nu ook al zorgen te maken om die arme kleine koboldjes?' vroeg Ron aan Hermelien. 'Was je soms van plan ook de K.O.T.S of zoiets op te richten? De Kobold-Organisatie voor Tolerantie en Sympathie?'
'Ha, ha, ha,' zei Hermelien sarcastisch. 'Kobolden hebben onze sympathie niet nodig. Hebben jullie gehoord wat professor Kist vertelde over die koboldopstanden?'

'Nee,' zeiden Harry en Ron in koor.
'Nou, kobolden zijn heel goed tegen tovenaars opgewassen,' zei Hermelien, die nog een slok Boterbier nam. 'Ze zijn slim. Totaal anders dan Huis-elfen, die nooit voor zichzelf opkomen.'
'O, o,' zei Ron, die naar de deur staarde.
Rita Pulpers was net binnengekomen. Deze keer droeg ze een bananengeel gewaad; haar nagels waren knalroze en ze werd vergezeld door de fotograaf met de bierbuik. Ze haalde wat te drinken en zij en de fotograaf wrongen zich tussen de mensen door naar een tafeltje in de buurt van Harry, Ron en Hermelien. Die staarden haar woedend aan. Ze praatte snel en was blijkbaar ergens heel tevreden over.
'Jij wilde niet met ons praten, hè Bozo? Waarom zou dat zijn, denk je? En waarom had hij die kobolden op sleeptouw? Hij liet ze Zweinsveld zien... wat een onzin... hij is altijd al een slechte leugenaar geweest. Zou er iets aan de hand zijn? Vind je dat we een beetje moeten gaan spitten? Ludo Bazuyn, het in diskrediet geraakte ex-Hoofd van Magische Sport en Recreatie... ja, dat lijkt me een pakkende beginzin -nu alleen het verhaal nog -'
'Probeer je weer een leven te ruineren?' zei Harry luid.
Een paar mensen keken om. Rita Pulpers sperde haar ogen wijd open achter haar met edelsteentjes bezette bril toen ze hoorde wie dat gezegd had.

'Harry!' zei ze met een brede glimlach. 'Wat heerlijk! Waarom kom je er niet even -'
'Ik zou je nog niet willen aanraken met een drie meter lange bezemsteel!' zei Harry woest. 'Waarom heb je Hagrid dat aangedaan?'
Rita Pulpers trok haar zwaar opgemaakte wenkbrauwen op.
'Onze lezers hebben het recht om de waarheid te weten, Harry. Ik doe gewoon m'n -'
'Wie kan het wat schelen of hij reuzenbloed heeft of niet?' schreeuwde Harry. 'Er mankeert niks aan hem!'
Het was doodstil geworden in de kroeg. Madame Rosmerta keek naar hen van achter de bar en had blijkbaar niet in de gaten dat de beker die ze vulde met honingwijn overliep.
Rita's glimlach verdween heel even, maar ze toverde hem snel weer tevoorschijn; ze knipte haar tas van krokodillenleer open, haalde daar haar Fantaciteer-Veer uit en zei: 'Waarom geef je me geen interview over de Hagrid die jij kent, Harry? De man achter de spieren, jullie ongewone vriendschap en het verhaal daarachter. Zou je hem een vervangende vaderfiguur willen noemen?'
Hermelien stond abrupt op, met haar fles Boterbier in haar hand alsof het een granaat was.
'Afschuwelijk mens!' zei ze met op elkaar geklemde kaken. 'Het kan je allemaal niks schelen, hè? Het gaat je alleen om je artikeltjes. Niemand is veilig voor je, zelfs Ludo Bazuyn -'

'Ga toch zitten, dom wicht, en praat niet over dingen waar je geen verstand van hebt,' zei Rita Pulpers kil. Ze keek Hermelien ijzig aan. 'Ik kan je dingen vertellen over Ludo Bazuyn waar je haar recht van overeind zou gaan staan... niet dat dat nodig is,' voegde ze eraan toe, met een blik op Hermeliens grote bos haar.
'Laten we gaan,' zei Hermelien. 'Kom op, Harry - Ron...'
Ze vertrokken; veel mensen staarden hen na. Harry keek even achterom toen ze bij de deur waren. Rita's Fantaciteer-Veer zoefde over het stuk perkament dat op tafel lag.
'Dadelijk neemt ze jou ook nog te grazen, Hermelien,' zei Ron bezorgd terwijl ze de straat uitliepen.
'Ze doet haar best maar!' zei Hermelien schril; ze trilde van woede. 'Ze is nog niet van me af! Dus ik ben een dom wicht? Nou, dat zal ik haar betaald zetten. Eerst Harry en nu Hagrid...'
'Je kunt Rita Pulpers beter niet tegen je hebben,' zei Ron nerveus. 'Dat meen ik, Hermelien. Ze graaft net zo lang tot ze iets over je weet.'
'M'n ouders lezen de Ochtendprofeet niet, dus mij krijgt ze niet zo gek dat ik onderduik!' zei Hermelien, die zo snel liep dat het Harry en Ron moeite kostte haar bij te houden. De laatste keer dat Harry haar zo kwaad had gezien, had ze Draco Malfidus een klap in zijn gezicht gegeven. 'En Hagrid duikt ook niet langer onder! Hij had zich nooit zo overstuur

moeten laten maken door dat afschuwelijke mens! Kom op!'
Ze begon te hollen en met Harry en Ron op haar hielen rende ze de straat uit, onder de poort met de gevleugelde everzwijnen door en over het schoolterrein naar Hagrids huisje.
De gordijnen waren nog steeds dicht en ze hoorden Muil blaffen toen ze dichterbij kwamen.
'Hagrid!' riep Hermelien en ze bonsde op de voordeur. 'Hagrid, zo is het genoeg geweest! We weten dat je binnen bent! Het kan niemand iets schelen of je moeder een reuzin was! Laat je alsjeblieft niet zo op stang jagen door dat kreng van een Pulpers, Hagrid! Doe open en wees niet zo -'
De deur ging open. Hermelien zei: 'He hè, ein -!' en deed er toen abrupt het zwijgen toe, omdat ze niet oog in oog stond met Hagrid, maar met Albus Perkamentus.
'Goeiemiddag,' zei hij vriendelijk en hij glimlachte.
'We - eh - we wilden Hagrid spreken,' zei Hermelien met een klein stemmetje.
'Ja, dat dacht ik al,' zei Perkamentus met twinkelende ogen. 'Willen jullie niet binnenkomen?'
'O... eh... ja, goed,' zei Hermelien.
Ze gingen naar binnen; Muil sprong uitgelaten blaffend tegen Harry op en probeerde zijn oren te likken. Harry wist Muil af te weren en keek om zich heen.
Hagrid zat aan tafel, waar ook twee grote bekers thee stonden.

Hij zag er verschrikkelijk uit; zijn gezicht was vlekkerig, zijn ogen opgezwollen en nadat hij eerst geprobeerd had zijn haar een beetje in model te krijgen, was hij nu in het andere uiterste vervallen en leek het net een pruik van warrig ijzerdraad.
'Hallo, Hagrid,' zei Harry.
Hagrid keek op.
'Hoi,' zei hij schor.
'Nog meer thee, lijkt me,' zei Perkamentus, die de deur achter Harry, Ron en Hermelien dichtdeed. Hij pakte zijn toverstok en zwaaide daarmee; er verscheen een ronddraaiend theeblad in de lucht, plus een schaal met koek. Perkamentus liet het blad neerdalen op tafel en ze gingen zitten. Er viel even een stilte en toen zei Perkamentus: 'Hoorde je wat juffrouw Griffel riep, Hagrid?'
Hermelien werd een beetje rood, maar Perkamentus glimlachte tegen haar en vervolgde: 'Hermelien, Harry en Ron willen je blijkbaar nog wel kennen, gezien hun pogingen om je deur in te beuken.'
'Natuurlijk willen we je nog kennen!' zei Harry, die Hagrid aankeek. 'Je denkt toch niet dat we ons iets aantrekken van dat takkenwijf van een Pulpers - sorry, professor,' voegde hij er vlug aan toe, met een blik op Perkamentus.
'Ik ben tijdelijk doof en ik heb geen idee wat je gezegd hebt, Harry,' zei Perkamentus, die met zijn duimen draaide en naar

het plafond staarde.
'Eh - goed,' zei Harry schaapachtig. 'Ik bedoel maar - Hagrid, hoe kon je denken dat wij zouden luisteren naar wat dat - wat die vrouw over je schreef?'
Twee dikke tranen sijpelden uit Hagrids kleine zwarte oogjes en drupten langzaam in zijn verfomfaaide baard.
'Precies wat ik daarnet ook al zei, Hagrid,' zei Perkamentus, die nog steeds omhoog staarde naar het plafond. 'Ik heb je brieven laten zien van talloze ouders die je nog kennen uit hun eigen schooltijd en die me in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk hebben gemaakt dat, als ik het lef had je te ontslaan, ze dat niet zomaar over hun kant zouden laten -'
'Niet iedereen,' zei Hagrid schor. 'Niet iedereen wil dat ik blijf.'
'Kom, Hagrid, als je wilt dat iedereen je aardig vindt, kun je net zo goed de rest van je leven binnen blijven,' zei Perkamentus, die hem streng aankeek over zijn halfronde brilletje. 'Sinds mijn aanstelling tot schoolhoofd gaat er geen week voorbij waarin ik niet minstens een uil krijg met aanmerkingen op de manier waarop ik hier leiding geef. Maar wat moet ik dan? Mezelf opsluiten in mijn studeerkamer en weigeren om iemand te spreken?'
'Maar u - u bent geen halfreus!' kraste Hagrid.
'Hagrid, moet je kijken wat ik voor familie heb!' zei Harry woedend. 'Kijk eens naar de Duffelingen!'

'Een uitstekend punt,' zei professor Perkamentus. 'Mijn eigen broer, Desiderius, is ooit vervolgd wegens het uitspreken van ongepaste bezweringen over een geit. De kranten stonden er vol van, maar sloot Desiderius zich op? Nee, natuurlijk niet! Hij ging gewoon verder met zijn leven, met opgeheven hoofd. Nou ben ik er niet helemaal zeker van of hij kan lezen, dus ik weet niet of dat nou echt wel zo moedig was...'
'Kom weer lesgeven, Hagrid,' zei Hermelien zacht. 'Kom alsjeblieft terug. We missen je.'
Hagrid slikte moeizaam. Nog meer tranen biggelden over zijn wangen en drupten in zijn verwarde baard. Perkamentus stond op.
'Ik weiger je ontslag te aanvaarden, Hagrid, en ik verwacht dat je maandag weer aan het werk gaat,' zei hij. 'Om half negen zit je in de Grote Zaal om samen met mij te ontbijten en geen excuses. Goeiemiddag allemaal.'
Perkamentus ging naar buiten en bleef alleen nog even staan om Muil achter zijn oren te krabben. Toen hij de deur achter zich dicht had gedaan, sloeg Hagrid zijn handen, die zo groot waren als vuilnisbakdeksels, voor zijn gezicht en begon weer te snikken. Hermelien klopte hem op zijn arm en ten slotte keek Hagrid op, met vuurrode ogen. 'Geweldige vent, Perkamentus... geweldige vent...'
'Dat is hij zeker,' zei Ron. 'Mag ik zo'n koek, Hagrid?'
'Ja, pak maar,' zei Hagrid, die zijn ogen afveegde met de rug

van zijn hand. 'Hij heb natuurlijk gelijk- jullie hebben allemaal gelijk... ik zit m'n eigen stom aan te stellen... m'n pa zou zich z'n ogen uit z'n kop schamen als ie zag hoe ik me gedroeg...' Er biggelden nog meer tranen over zijn wangen, maar die veegde hij krachtiger af en zei: 'Ik heb jullie nooit een foto laten zien van m'n ouwe pa, hè? Hierzo...'

Hagrid stond op, liep naar de kast, deed een la open en haalde daar een foto uit van een kleine tovenaar met Hagrids zwarte ogen en rimpeltjes in de ooghoeken, die breed glimlachend op Hagrids schouder zat. Te oordelen naar de appelboom naast hen, was Hagrid tussen de twee meter twintig en twee meter veertig lang, maar hij had nog geen baard en zijn gezicht was jong, rond en glad - zo te zien was hij niet veel ouder dan een jaar of elf.

'Die is genomen vlak nadat ik een plaatsie op Zweinstein had gekregen,' zei Hagrid schor. 'Pa was d'r hartstikke blij mee... hij dacht dat ik misschien geen tovenaar zou zijn, snappie, omdat ma... afijn. Tuurlijk ben ik nooit echt een kei in toveren geworden... maar hij heb 't in elk geval niet meegemaakt dat ik van school werd gestuurd. Tijdens m'n tweede jaar overleed ie...

Perkamentus is altijd voor me opgekomen toen pa dood was. Hij heb mijn dat baantje als jachtopziener bezorgd... hij heb vertrouwen in mensen. Hij geeft ze een tweede kans... daarin is ie anders als andere schoolhoofden, snappie? Hij neemt

iedereen aan op Zweinstein, zolang ze maar talent hebben. Hij weet dat iemand best oke ken zijn, ook al is z'n familie niet zo... niet zo best. Maar sommige mensen snappen dat niet. Sommige lui blijven je zoiets altijd kwalijk nemen... je heb zelfs mensen die liever beweren dat ze grote botten hebben dan gewoon ronduit te zeggen - ik ben wie ik ben en ik schaam me d'r niet voor. "Schaam je nooit," zei pa altoos. "D'r zullen best lui wezen die niks van je motten hebben, maar die bennen 't toch niet waard om mee om te gaan", en hij had nog gelijk ook. Ik heb m'n eigen idioot gedragen. Nou, van haar mot ik niks meer hebben, dat ken ik jullie wel verzekeren. Zij met d'r grote botten... grote botten, ammehoela!'

Harry, Ron en Hermelien keken elkaar nerveus aan. Harry zou liever vijftig Schroeistaartige Skreeften tegelijk uitlaten dan tegenover Hagrid toegeven dat hij hem met madame Mallemour had horen praten, maar Hagrid kletste gewoon door en besefte blijkbaar niet dat hij iets vreemds had gezegd.

'Zal ik je 'ns wat zeggen, Harry?' zei hij, terwijl hij met vochtig glanzende ogen opkeek van de foto van zijn vader. 'Toen ik jou voor 't eerst ontmoette, most ik gelijk aan m'n eige denken toen ik jong was. Geen pa en ma meer en je dacht dat je d'r nooit tussen zou passen op Zweinstein, weet je nog wel? Je wist niet of je 't wel aan zou kennen... en mot je je eigen nou 'ns zien! Schoolkampioen!'

Hij keek Harry aan en zei toen heel serieus: 'Weet je wat ik

mooi zou vinden, Harry? Ik zou 't mooi vinden als je nog won ook. Dan zou ik hullie smoelen wel 'ns willen zien... dan zouden ze merken dat je niet per se zuiver tovenaarsbloed hoeft te hebben om zoiets te winnen. Dat je je niet hoeft te schamen voor wat je bent. Dan zouden een hoop lui zien dat Perkamentus gelijk heb, door iedereen toe te laten die ken toveren. Hoe gaat 't met dat ei, Harry?'
'Prima,' zei Harry. 'Echt prima.'
Er verscheen een brede, waterige glimlach op Hagrids verdrietige gezicht. 'Zo mag ik 't horen, jong... Laat ze een poepie ruiken. Geef die anderen op hun donder.'
Liegen tegen Hagrid was niet hetzelfde als liegen tegen iemand anders. Toen Harry later die middag terugging naar het kasteel met Ron en Hermelien, kon hij het beeld van Hagrids blije, bebaarde gezicht toen die zich voorstelde dat Harry misschien het Toernooi zou winnen, niet van zich afzetten. Het onbegrijpelijke ei drukte steeds zwaarder op zijn geweten en toen het bedtijd was, had hij de knoop doorgehakt - het was tijd om zijn trots overboord te zetten en te kijken wat de tip van Carlo waard was.

Hoofdstuk 25

HET EI EN HET OOG

Harry had geen idee hoe lang hij in bad zou moeten liggen om achter het geheim van het gouden ei te komen en besloot daarom 's nachts te gaan, zodat hij er net zo lang over kon doen als hij wilde. Eigenlijk had hij geen zin om bij Carlo in het krijt te staan, maar hij besloot schoorvoetend om toch de badkamer van de klassenoudsten te gebruiken; omdat daar veel minder mensen mochten komen, was er ook veel minder kans dat hij gestoord zou worden.
Harry plande zijn uitstapje zorgvuldig want Vilder, de conciërge, had hem al eens eerder 's nachts op verboden terrein betrapt en hij had geen zin om dat nog een keertje mee te maken. Zijn Onzichtbaarheidsmantel was uiteraard essentieel en als extra voorzorg besloot hij ook de Sluipwegwijzer mee te nemen. Naast de mantel was dat het nuttigste hulpmiddel dat Harry bezat, als er regels overtreden moesten worden. De Sluipwegwijzer was een plattegrond van heel Zweinstein, inclusief de vele sluipweggetjes en geheime gangen, maar het belangrijkste was dat de bewoners van het kasteel erop waren afgebeeld als piepkleine, van hun naam voorziene stipjes, zodat Harry iemand die naar de badkamer

kwam van tevoren kon zien aankomen.
Op donderdagavond ging Harry stiekem naar de slaapzaal, deed zijn mantel om, sloop weer naar beneden en wachtte tot iemand anders het portretgat open zou doen, net als die avond dat Hagrid hem de draken had laten zien. Deze keer was het Ron die buiten wachtte en de Dikke Dame het wachtwoord gaf ('bananensplit'). 'Succes,' mompelde Ron, die de leerlingenkamer inklom terwijl Harry langs hem heen glipte.
Het was moeilijk lopen onder de Onzichtbaarheidsmantel, omdat hij het zware ei onder zijn ene arm had en met de andere de Sluipwegwijzer voor zijn neus hield. De maanverlichte gangen waren echter uitgestorven en door met strategische tussenpozen op de kaart te kijken, voorkwam Harry dat hij mensen tegen het lijf liep die hij niet wilde ontmoeten. Toen hij bij het standbeeld van Boris de Beteuterde kwam, een verstrooid uitziende tovenaar met zijn handschoenen verkeerd om aan, zocht hij de juiste deur, boog zich ernaartoe en mompelde: limoentjesfris,' het wachtwoord dat hij van Carlo had gekregen.
De deur ging krakend open. Harry glipte naar binnen, deed de deur op de knip, liet zijn Onzichtbaarheidsmantel van zich afglijden en keek om zich heen.
Zijn eerste reactie was dat het de moeite waard was om klassenoudste te worden, alleen al om deze badkamer te

mogen gebruiken. Een schitterende kroonluchter vol kaarsen verspreidde een zacht licht en alles was van wit marmer, inclusief een soort rechthoekig, verzonken zwembad in het midden van het vertrek. Om het bad heen stonden wel honderd gouden kranen, met stuk voor stuk verschillend gekleurde edelstenen in hun knop en er was ook een duikplank. Lange, witte linnen gordijnen hingen voor de ramen; in een hoek lag een grote stapel pluizige witte badhanddoeken en aan de wand hing een enkel schilderij in een gouden lijst: een blonde zeemeermin die lag te slapen op een rots. Iedere keer als ze snurkte, golfde haar lange haar een beetje boven haar gezicht.

Harry deed een paar stappen naar voren, keek om zich heen en luisterde hoe zijn voetstappen door het vertrek galmden. De badkamer was weliswaar schitterend - hij had echt zin om wat kranen uit te proberen - maar nu hij er eenmaal was, had hij toch het angstige vermoeden dat Carlo hem voor de gek had gehouden. Hoe kon een bad hem in vredesnaam helpen het raadsel van het ei op te lossen? Desondanks legde hij een pluizige handdoek, de mantel, de kaart en het ei naast het enorme bad, ging op zijn knieën zitten en draaide een paar kranen open.

Hij zag meteen dat uit de kranen niet alleen water kwam, maar ook verschillende soorten badschuim, al was het geen badschuim dat Harry ooit eerder had gezien. Uit een kraan

stroomden roze en blauwe bellen, zo groot als voetballen, uit een andere ijswit schuim, dat zo dik was dat het leek alsof Harry erop kon staan als hij dat gedurfd had, en uit een derde golfden zwaar geparfumeerde paarse wolken, die vlak boven het wateroppervlak bleven zweven. Harry speelde een tijdje met de kranen en deed ze open en dicht. Vooral de kraan waaruit een straal schoot die met grote bogen over het water stuiterde vond hij fantastisch. Toen het diepe bad gevuld was met warm water, schuim en bellen (wat verrassend snel gebeurde, als je naging hoe groot het was), draaide Harry de kranen dicht, deed zijn pyjama, pantoffels en ochtendjas uit en liet zich in het water glijden.

Het was zo diep dat zijn voeten nauwelijks de bodem raakten en hij trok zelfs een paar baantjes voor hij terugzwom naar de kant, waar hij bleef watertrappelen en naar het ei staarde. Hoe geweldig het ook was om in dat warme, schuimende water te zwemmen terwijl stoomwolken in alle kleuren van de regenboog om zijn hoofd kringelden, toch kreeg hij geen briljante inval, geen plotselinge inspiratie.

Harry strekte zijn armen uit, pakte het ei met zijn natte handen en deed het open. Het krijsende gejammer vulde de hele badkamer en weerkaatste tegen de marmeren wanden, maar door al die echo's was het misschien wel extra onbegrijpelijk. Hij klapte het ei vlug dicht, bang dat Vilder op het geluid af zou komen en vroeg zich af of dat juist Carlo's

bedoeling was geweest - en schrok toen opeens zo vreselijk dat hij het ei liet vallen, dat rammelend wegrolde over de badkamervloer. Volkomen onverwacht klonk er een stem:
'Ik zou het in het water houden, als ik jou was.'
Harry had van schrik een flinke hoeveelheid schuim ingeslikt. Hoestend en proestend kwam hij overeind en zag de geest van een treurig meisje, dat met haar benen over elkaar op een kraan zat. Het was Jammerende Jenny, die meestal drie verdiepingen lager mokte en snikte in de afvoer van een toilet.
'Jenny!' zei Harry diep verontwaardigd. 'Ik - ik heb geen kleren aan!'
De laag schuim was zo dik dat dat in feite niets uitmaakte, maar Harry had het onaangename gevoel dat Jenny vanaf zijn binnenkomst vanuit een van de kranen naar hem had zitten gluren.
'Ik heb niet gekeken toen je in het water stapte,' zei ze en haar ogen knipperden achter haar dikke brillenglazen. 'Je bent al tijden niet meer bij me langsgeweest.'
'Ja... nou...' zei Harry, die een beetje door zijn knieën zakte om er absoluut zeker van te zijn dat Jenny alleen zijn hoofd kon zien. 'Ik mag daar eigenlijk niet komen, hè? Je woont in een meisjes-wc.'
'Vroeger maakte dat niks uit,' zei Jenny neerslachtig. 'Vroeger kwam je zo vaak.'
Dat klopte, al was dat alleen geweest omdat Harry, Ron en

Hermelien Jenny's defecte toilet een geschikte plek hadden gevonden om stiekem Wisseldrank te brouwen - een verboden toverdrank waardoor Harry en Ron een uur lang in dubbelgangers van Korzel en Kwast waren veranderd, zodat ze de leerlingenkamer van Zwadderich hadden kunnen binnenglippen.
'Ik heb al een keer op m'n donder gehad omdat iemand me naar binnen zag gaan,' zei Harry, wat min of meer waar was; Percy had hem ooit betrapt toen hij uit Jenny's toilet kwam. 'Daarom leek het me niet verstandig om terug te gaan.'
'O... aha...' zei Jenny, die sikkeneurig aan een puistje op haar kin krabde. 'Nou... hoe het ook zij... ik zou dat ei in het water houden, als ik jou was. Dat heeft Carlo Kannewasser ook gedaan.'
'Heb je hem ook zitten begluren?' vroeg Harry verontwaardigd. 'Kijk je 's avonds stiekem als de klassenoudsten in bad gaan?'
'Soms,' zei Jenny plagerig, 'maar ik ben nog nooit uit m'n kraan gekomen om met iemand te praten.'
'Ik voel me vereerd,' zei Harry somber. 'Ogen dicht, hoor je!'
Hij controleerde of Jenny haar brillenglazen goed met haar handen afgedekt had, voor hij zich vlug uit bad hees, zijn handdoek stevig omsloeg en het ei pakte.
Zodra hij weer in het bad lag, gluurde Jenny tussen haar vingers door en zei: 'Vooruit dan, maak open... onderwater!'

Harry liet het ei onder het schuimende water zakken en deed het open... en deze keer krijste het niet. Er steeg een gorgelend lied uit op, een lied waarvan hij de woorden niet kon verstaan.
'Je moet je hoofd ook onder water houden,' zei Jenny, die het blijkbaar prachtig vond om hem te commanderen. 'Vooruit!'
Harry haalde diep adem en liet zich onder water zakken - en toen hij op de marmeren bodem van het bubbelende bad zat, zong een koor van onaardse stemmen hem toe vanuit het open ei dat hij in zijn handen hield.
'Wil je ons vinden, zoek ons lied. Boven de grond zingen wij niet. En denk eraan, tijdens het speuren, Wie ons niet vindt, zal dat betreuren. Je hebt een uur - dus snel beginnen, Wat we roofden kun je dan herwinnen. Maar na dat uur verstrijkt de tijd: Te laat, verloren, voor altijd kwijt.'
Harry liet zich naar boven drijven, kwam weer met zijn hoofd boven het schuimende water uit en schudde het haar uit zijn ogen.
'Heb je het gehoord?' vroeg Jenny.
'Ja... "Wil je ons vinden, zoek ons lied..." en als ik niet snel ben... wacht even, dan luister ik nog een keer.' Hij liet zich opnieuw onder water zakken.
Pas nadat het ei het lied nog drie keer had gezongen, kende Harry het uit zijn hoofd. Hij bleef een tijdje watertrappelen en dacht diep na, terwijl Jenny toekeek.

'Ik moet mensen zoeken die je boven de grond niet kunt horen...' zei hij langzaam. 'Eh... wie zouden dat kunnen zijn?'
'Je bent wel traag van begrip, hè?'
Hij had Jammerende Jenny nog nooit zo opgewekt meegemaakt, behalve de keer dat Hermelien na haar portie Wisseldrank de staart en het harige gezicht van een kat had gekregen.
Harry staarde piekerend door de badkamer... als die stemmen alleen onder water te horen waren, moesten ze haast wel van onderwaterwezens zijn. Dat opperde hij tegen Jenny en die grijnsde zelfvoldaan.
'Dat dacht Kannewasser ook,' zei ze. 'Hij heeft tijden in zichzelf liggen praten in bad. Echt uren en uren... al het schuim was opgelost...'
'Onder water...' zei Harry langzaam. 'Jenny... wat woont er allemaal in het meer, behalve die reuzeninktvis?'
'O, allerlei wezens,' zei ze. 'Ik kom er wel eens... af en toe heb ik geen keus, als iemand onverwacht m'n toilet doortrekt...'
Harry probeerde maar niet te denken aan Jammerende Jenny, die samen met de inhoud van een toilet het meer in werd gespoeld, en zei: 'Woont er ook iets wat een menselijke stem heeft? Wacht eens even -'
Harry's blik viel op het schilderij van de snurkende meermin. 'Jenny, wonen er toevallig ook meermensen?'
'Ooo, heel goed!' zei ze en haar dikke bril fonkelde.

'Kannewasser deed er veel langer over! En toen was zij nota bene wakker!' Jenny gebaarde met haar hoofd naar de meermin, met een uitdrukking van grote afkeer op haar sombere gezicht. 'Ze zat maar te giechelen en zich aan te stellen en met haar vinnen te pronken...'
'Dus dat is het?' zei Harry opgewonden. 'De tweede taak is om die meermensen te vinden en... en...'
Plotseling drong het tot hem door wat hij zei en verdween zijn opwinding zo abrupt dat het was alsof iemand een stop uit zijn maag had getrokken. Hij kon helemaal niet zo goed zwemmen; dat had hij weinig gedaan. Dirk had zwemles gehad toen hij klein was, maar Harry niet, waarschijnlijk omdat tante Petunia en oom Herman hoopten dat hij op een goede dag misschien zou verdrinken. Een paar baantjes trekken in dit bad ging best, maar het meer was groot en diep... en meermensen woonden vast en zeker helemaal op de bodem...
'Jenny,' zei Harry langzaam, 'hoe moet ik daar in vredesnaam ademen?'
Plotseling sprongen er tranen in Jenny's ogen.
'Tactloos!' mompelde ze en zocht haar gewaad af naar een zakdoek.
'Wat is tactloos?' vroeg Harry verbijsterd.
'Dat gepraat over ademen waar ik bij ben!' zei ze schril en haar stem galmde door de badkamer. 'Terwijl ik niet... terwijl ik

niet meer kan... terwijl ik al tijden niet meer...' Ze begroef haar gezicht in haar zakdoek en snikte luid.
Harry herinnerde zich hoe lichtgeraakt Jenny was als het ging om het feit dat ze dood was, al maakten andere geesten die hij kende daar nooit zoveel drukte om. 'Sorry,' zei hij ongeduldig. 'Ik wilde niet - ik was gewoon vergeten...'
'Ja, natuurlijk! Je vergeet zo gemakkelijk dat Jenny dood is!' zei ze snotterend en ze keek hem met opgezwollen ogen aan. 'Zelfs toen ik leefde, miste niemand me. Het duurde uren voor ze m'n lichaam vonden - dat weet ik, want ik zat op ze te wachten. Olivia Spork kwam de badkamer binnen - "Zit je weer te mokken, Jenny?" zei ze. "Professor Wafelaar heeft gevraagd of ik je wilde zoeken" - En toen zag ze m'n lichaam... oooo, dat is ze tot aan haar eigen sterfdag nooit meer vergeten, daar heb ik wel voor gezorgd... ik ben heel lang bij haar blijven spoken, om haar eraan te herinneren. Ik weet nog, op de trouwdag van haar broer...'
Maar Harry luisterde niet; hij dacht weer aan het lied van de meermensen. 'Wie ons niet vindt, zal dat betreuren.' Zo te horen waren ze van plan om iets van hem te stelen, iets wat hij terug moest zien te krijgen. Wat zouden ze stelen?
'...en toen stapte ze natuurlijk naar het Ministerie van Toverkunst om een spookverbod aan te vragen en was ik helaas gedwongen om terug te gaan naar Zweinstein en in m'n toilet te blijven.'

'Goed zo,' zei Harry afwezig. 'Nou, ik ben een heel eind verder... doe je ogen dicht, want ik kom eruit.'
Hij viste het ei van de bodem van het bad, klom uit het water, droogde zich af en trok zijn pyjama en ochtendjas weer aan.
'Kom je nog een keertje naar m'n toilet?' vroeg Jenny treurig terwijl Harry zijn Onzichtbaarheidsmantel pakte.
'Eh... ik zal het proberen,' zei Harry, hoewel hij stiekem dacht dat hij zich alleen nog op Jenny's wc zou laten zien als alle andere toiletten van het kasteel verstopt waren. 'Tot ziens, Jenny... bedankt voor je hulp.'
'Tot ziens,' zei ze somber en toen Harry zijn Onzichtbaarheidsmantel omdeed, zag hij haar een kraan inschieten.
Buiten, op de donkere gang, keek Harry eerst op de Sluipwegwijzer of de kust veilig was. Ja, de stipjes van Vilder en mevrouw Norks waren veilig op Vilders kantoortje... verder was er blijkbaar niemand op pad, behalve Foppe, die een verdieping hoger ronddanste door de prijzenkamer... Harry wilde net teruggaan naar de toren van Griffoendor toen hij iets anders zag op de kaart... iets heel vreemds.
Foppe was niet de enige die op pad was. Er bewoog ook een stipje in een kamer in de linkerbenedenhoek - het kantoortje van Sneep. Maar de naam bij het stipje luidde niet 'Severus Sneep', maar 'Bartolomeus Krenck'.
Harry staarde met grote ogen naar het stipje. Iedereen zei dat

meneer Krenck te ziek was om te werken of naar het Kerstbal te komen - waarom sloop hij dan om een uur 's nachts op Zweinstein rond? Harry keek hoe het stipje zich door het kantoor bewoog en hier en daar even bleef staan...
Harry aarzelde en dacht na... maar toen kreeg zijn nieuwsgierigheid de overhand. Hij draaide zich om en liep de andere kant uit, naar de dichtstbijzijnde trap. Hij moest erachter zien te komen wat Krenck in zijn schild voerde.
Harry liep zo stilletjes mogelijk de trap af, hoewel sommige portretten nieuwsgierig omkeken als er een plank kraakte of zijn pyjama ritselde. Hij sloop beneden door de gang, schoof ongeveer halverwege een tapijt opzij en liep een smallere trap af, waardoor hij een stuk afsneed en twee verdiepingen daalde. Hij keek af en toe verbluft op de kaart... het leek niets voor die keurige, o zo oppassende meneer Krenck om in het holst van de nacht het kantoortje van een ander binnen te dringen...
Omdat hij niet oplette en zich alleen maar concentreerde op het vreemde gedrag van meneer Krenck, zakte Harry's been halverwege de trap opeens door de neptrede die Marcel ook steeds vergat. Harry wankelde en het gouden ei, dat nog vochtig was, schoot onder zijn arm uit - hij graaide ernaar en probeerde het te vangen, maar tevergeefs; het ei stuiterde de lange trap af en iedere keer als het neerkwam, klonk er een dreun alsof er op een grote trom werd geslagen. De

Onzichtbaarheidsmantel gleed af - Harry wist hem nog net te grijpen - en de Sluipwegwijzer vloog uit zijn hand en kwam zes treden lager terecht. Harry was tot boven zijn knie door de neptrede gezonken en kon er niet bij.
Het gouden ei rolde beneden onder een wandtapijt door, bleef op de gang liggen, vloog open en begon te jammeren. Harry pakte zijn toverstok en deed zijn uiterste best om de Sluipwegwijzer aan te raken en de inhoud te wissen, maar hij lag te ver weg -
Hij gooide de mantel weer over zich heen, kwam overeind en luisterde ingespannen, met angstig toegeknepen ogen... en vrijwel onmiddellijk -
'FOPPE!'
De onmiskenbare jachtkreet van Vilder, de conciërge, schalde door de gang. Harry hoorde zijn snelle, schuifelende voetstappen dichterbij komen en zijn hese stem riep woedend:
'Wat is dat voor herrie? Wou je het hele kasteel wakker maken? Deze keer ben je de klos, Foppe! Ik zal zorgen dat je... wat krijgen we nou?'
De voetstappen van Vilder hielden halt; er klonk een metaalachtige klik en het gejammer hield op - Vilder had het ei gevonden en dichtgedaan. Harry bleef stokstijf staan en luisterde, met een been muurvast in de magische trede. Vilder kon nu elk moment het wandtapijt opzij trekken, in de

verwachting dat hij Foppe zou zien... alleen zou Foppe er niet zijn... en als hij de trap opkwam zou hij de Sluipwegwijzer zien liggen en op die kaart zou precies staan waar 'Harry Potter' zich bevond, of hij nou een Onzichtbaarheidsmantel droeg of niet.
'Een ei?' zei Vilder zachtjes onder aan de trap. 'Liefje,' - het was duidelijk dat hij mevrouw Norks bij zich had - 'Dit is de aanwijzing uit het Toverschool Toernooi! Dat ei is van een van de kampioenen!'
Harry voelde zich misselijk worden; zijn hart ging als een razende tekeer -
'FOPPE!' brulde Vilder vol leedvermaak. 'Jij hebt dat ei gejat!'
Hij rukte het wandtapijt opzij en Harry zag zijn oerlelijke, kwabbige gezicht en uitpuilende, bleke ogen omhoog staren naar de donkere en (naar het idee van Vilder) verlaten trap.
'Dus je wilt graag verstoppertje spelen?' zei hij zacht. 'Ik kom eraan, Foppe... je hebt een aanwijzing uit het Toverschool Toernooi gestolen... deze keer trapt Perkamentus je eruit, smerige, diefachtige klopgeest die je bent...'
Vilder liep de trap op, met zijn magere, stofkleurige kat op zijn hielen. De lantaarnachtige ogen van mevrouw Norks, die zo veel op die van haar baasje leken, staarden Harry recht aan. Hij had zich al eerder afgevraagd of zijn Onzichtbaarheidsmantel wel werkte op katten... misselijk van angst keek hij hoe Vilder naderbij kwam, met zijn oude,

flanellen ochtendjas aan - hij probeerde vertwijfeld zijn been los te rukken, maar dat zonk alleen een paar centimeter dieper weg - Vilder kon nu elk moment de kaart zien of pardoes tegen Harry opbotsen-
'Vilder? Wat is er aan de hand?'
Vilder bleef een paar treden onder Harry staan en draaide zich om. Onder aan de trap stond de enige persoon die Harry's situatie er nog erger op kon maken - Sneep. Hij droeg een lang grijs nachthemd en was zo te zien woedend.
'Foppe is weer bezig, professor,' fluisterde Vilder rancuneus. 'Hij heeft dit ei van de trap gegooid.'
Sneep liep vlug de trap op en bleef naast Vilder staan. Harry beet op zijn lippen, ervan overtuigd dat ze het bonken van zijn hart konden horen...
'Foppe?' zei Sneep zacht en hij staarde naar het ei dat Vilder vasthield. 'Maar Foppe had nooit in m'n kantoortje kunnen komen...'
'Lag dit ei dan in uw kantoor, professor?'
'Nee, natuurlijk niet!' beet Sneep hem toe. 'Ik hoorde een hoop gebonk en gejammer -'
'Ja, professor, dat was het ei -' '- ik wilde op onderzoek uitgaan - ' '- Foppe heeft dat ei van de trap gegooid, professor -' '- en toen ik langs mijn kantoortje kwam, zag ik dat de fakkels brandden en dat de deur van een kast op een kier stond! Iemand was in die kast geweest!'

'Maar Foppe kan niet -'
'Ik weet dat hij dat niet gedaan kan hebben, Vilder!' snauwde Sneep. 'Ik verzegel m'n kantoor met een spreuk die alleen verbroken kan worden door een andere tovenaar!' Sneep keek eerst langs de trap omhoog, dwars door Harry heen en toen naar de gang beneden.
'Je moet me helpen om de indringer op te sporen, Vilder.'
'Ik - ja, professor - maar -'
Vilder keek verlangend naar de trap, dwars door Harry heen en die zag dat hij de kans om Foppe erbij te lappen voor geen goud wilde laten schieten. Ga weg, smeekte Harry geluidloos. Ga met Sneep mee... ga weg... Mevrouw Norks gluurde langs de benen van Vilder... Harry had de indruk dat ze hem kon ruiken... waarom had hij zoveel geparfumeerd schuim in het bad gedaan?
'Het punt is, professor,' zei Vilder klagerig, 'dat professor Perkamentus nu eindelijk naar me zal moeten luisteren. Foppe heeft iets gestolen van een leerling en dit is de kans om te zorgen dat hij voorgoed van het kasteel wordt getrapt -'
'Vilder, die stomme klopgeest kan me geen moer schelen, het gaat mij om m'n kantoortje dat -'
Bonk. Bonk. Bonk.
Sneep deed er abrupt het zwijgen toe en hij en Vilder keken naar de voet van de trap. Door de smalle spleet tussen hun hoofden zag Harry dat Dwaaloog Dolleman aan kwam

hinken. Dolleman droeg zijn oude reismantel over zijn nachthemd en leunde zoals gewoonlijk op zijn staf.
'Pyjamafeestje?' gromde hij onder aan de trap.
'Professor Sneep en ik hoorden verdachte geluiden, professor,' zei Vilder vlug. 'Foppe was weer eens met dingen aan het smijten - en toen merkte professor Sneep dat er was ingebroken in zijn kan -'
'Hou je kop!' siste Sneep tegen Vilder.
Dolleman kwam een stap dichterbij. Harry zag zijn magische oog eerst naar Sneep kijken en toen onmiskenbaar naar Harry zelf.
Harry's hart leek stil te staan. Onzichtbaarheidsmantels werkten niet bij Dolleman... hij kon als enige zien hoe bizar dit tafereel was... Sneep in zijn nachthemd, Vilder met het ei in zijn handen en Harry die gevangen zat in de trap. De scheve mond van Dolleman viel even open van verbazing en hij en Harry staarden elkaar een paar tellen aan. Toen deed Dolleman zijn mond weer dicht en richtte zijn blauwe oog opnieuw op Sneep.
'Hoorde ik dat goed, Sneep?' vroeg hij langzaam. 'Heeft er iemand ingebroken in je kantoortje?'
'Dat is niet belangrijk,' zei Sneep kil.
'Integendeel,' gromde Dolleman, 'dat is heel belangrijk. Wie zou er bij jou willen inbreken?'
'Waarschijnlijk een of andere leerling,' zei Sneep. Harry zag

een lelijke ader kloppen bij zijn vettige slaap. 'Dat is al eerder gebeurd. Iemand heeft wel eens ingrediënten gestolen uit mijn privévoorraad... vermoedelijk leerlingen die een illegaal brouwsel wilden maken...'

'Dus je denkt dat ze het op ingrediënten voor toverdranken hadden gemunt?' zei Dolleman. 'Je verbergt toevallig toch niet iets anders op je kantoortje?'

Harry zag dat Sneeps tanige gelaat een onaangename, donkerrode kleur kreeg en de ader bij zijn slaap begon sneller te kloppen.

'Je weet best dat ik daar niets verberg, Dolleman,' zei hij zacht en venijnig. 'Tenslotte heb jij m'n kantoor grondig doorzocht.'

Het verminkte gelaat van Dolleman vertrok tot een glimlach. 'Dat is het voorrecht van een Schouwer, Sneep. Perkamentus heeft me gevraagd om een oogje -'

'Perkamentus vertrouwt mij!' zei Sneep met op elkaar geklemde kaken. 'Ik weiger te geloven dat hij je opdracht heeft gegeven om mijn kantoor te doorzoeken!'

'Uiteraard vertrouwt Perkamentus je,' gromde Dolleman. 'Hij is nu eenmaal goed van vertrouwen. Hij vindt dat je mensen een tweede kans moet geven. Maar ik - ik zeg dat bepaalde schandvlekken onuitwisbaar zijn, Sneep. Bepaalde schandvlekken zijn onuitwisbaar. Begrijp je?'

Sneep deed plotseling iets heel vreemds. Hij greep zijn linkeronderarm krampachtig beet met zijn rechterhand, alsof

die hem pijn deed.
Dolleman lachte. 'Ga naar bed, Sneep.'
'Je hebt het recht niet om me te commanderen!' siste Sneep, die zijn onderarm abrupt losliet, alsof hij kwaad was op zichzelf. 'Ik mag net zo goed 's nachts door de school sluipen als jij!'
'Sluip maar een eind weg,' zei Dolleman, maar zijn stem klonk dreigend. 'Ik verheug me er nu al op om je in een donkere gang tegen het lijf te lopen... je hebt trouwens iets laten vallen...'
Met een steek van afschuw zag Harry dat Dolleman op de Sluipwegwijzer wees, die nog steeds zes treden lager op de trap lag. Terwijl Sneep en Vilder zich omdraaiden om te kijken, zette Harry alle voorzichtigheid overboord; hij hief zijn armen op onder zijn mantel, zwaaide verwoed naar Dolleman om zijn aandacht te trekken en zei geluidloos: 'Die is van mij! Van mij !'
Sneep had zijn hand al uitgestoken en tot Harry's schrik begon er iets bij hem te dagen -
'Accio perkament!'
De kaart schoot omhoog, glipte tussen Sneeps graaiende vingers door, vloog de trap af en landde in de hand van Dolleman.
'Sorry, mijn fout,' zei Dolleman kalm. 'Die is van mij - ik heb hem zeker eerder laten vallen -'

Maar Sneeps zwarte ogen flitsten van het ei in Vilders armen naar de kaart in de hand van Dolleman en Harry zag dat hij conclusies trok, zoals alleen Sneep dat kon doen...
'Potter,' zei hij zachtjes.
'Wat zei je?' vroeg Dolleman kalm, terwijl hij de kaart opvouwde en in zijn zak stopte.
'Potter!' snauwde Sneep. Hij draaide zijn hoofd om en staarde precies naar de plek waar Harry zich bevond, alsof hij hem plotseling kon zien. 'Dat is het ei van Potter. Dat stuk perkament is ook van Potter. Ik heb het eerder gezien en ik herken het! Potter is hier! Potter, in zijn Onzichtbaarheidsmantel!'
Sneep strekte zijn handen uit als een blinde en liep langzaam de trap op. Harry had kunnen zweren dat hij zijn overmaatse neusgaten extra ver opensperde, alsof hij Harry probeerde te ruiken. Die zat hulpeloos in de val. Hij boog zich zo ver mogelijk achterover, om Sneeps tastende vingers te ontwijken, maar elk moment kon hij -
'Daar is niets, Sneep!' blafte Dolleman. 'Maar ik zal graag aan Perkamentus melden hoe snel je aan Harry Potter dacht!'
'Wat wil je daarmee zeggen?' snauwde Sneep. Hij keek achterom naar Dolleman, maar zijn uitgestrekte handen bevonden zich nog steeds op een paar centimeter van Harry's borst.
'Dat Perkamentus graag wil weten wie het op Potter gemunt

heeft!' zei Dolleman, die nog dichter naar de onderkant van de trap hinkte. 'En ik ook, Sneep... heel graag...' Het flakkerende licht van de fakkels scheen op zijn verminkte gezicht en maakte zijn littekens en de hap uit zijn neus nog donkerder en dieper.
Sneep keek naar Dolleman en Harry kon zijn gezicht niet zien. Een paar tellen lang bleef het stil en verroerde niemand zich en toen liet Sneep langzaam zijn handen zakken.
'Ik dacht alleen maar,' zei Sneep met geforceerde kalmte, 'als Potter s nachts weer eens door het kasteel zwerft... een betreurenswaardige gewoonte van hem... dat daar eigenlijk een einde aan moet worden gemaakt. Met - het oog op zijn eigen veiligheid.'
'Ja, ja,' zei Dolleman zacht. 'Dus je bent opeens vreselijk begaan met Harry Potter?'
Er viel een stilte. Sneep en Dolleman staarden elkaar aan. Mevrouw Norks mauwde luid en gluurde nog steeds langs de benen van Vilder, benieuwd waar die geur van badschuim vandaan kwam.
'Ik denk dat ik maar weer naar bed ga,' zei Sneep kortaf.
'Het beste idee van de hele avond,' zei Dolleman. 'Vilder, als je me dat ei geeft -'
'Nee!' zei Vilder, die het ei vastklampte alsof het zijn eerstgeboren zoon was. 'Professor Dolleman, dit bewijst hoe onbetrouwbaar Foppe is!'

'Dat ei is van de kampioen van wie hij het gestolen heeft,' zei Dolleman. 'Hier ermee, nu.'
Sneep liep nijdig de trap af en passeerde Dolleman zonder een woord te zeggen. Vilder maakte een lokkend geluidje tegen mevrouw Norks. Die bleef nog een paar tellen uitdrukkingsloos naar Harry staren, maar draaide zich toen om en volgde haar baas. Harry, wiens ademhaling nog steeds heel erg snel ging, hoorde Sneep de gang uitlopen; Vilder gaf het ei aan Dolleman en verdween ook terwijl hij tegen zijn kat mompelde: 'Geeft niet, liefje... morgenochtend gaan we naar Perkamentus... zeggen wat Foppe heeft uitgevreten...'
Er sloeg een deur dicht. Harry bleef alleen achter op de trap en staarde naar Dolleman, die zijn staf op de onderste trede zette en moeizaam naar hem toe klom. Om de andere stap klonk er een doffe bonk.
'Dat scheelde niks, Potter,' mompelde hij.
'Ja... ik - eh... bedankt,' zei Harry flauwtjes.
'Wat is dat voor ding?' zei Dolleman, die de Sluipwegwijzer uit zijn zak haalde en uitvouwde.
'Kaart van Zweinstein,' zei Harry, die hoopte dat Dolleman hem snel uit die traptrede zou hijsen; zijn been begon nu echt pijn te doen.
'Bij Merlijns baard!' fluisterde Dolleman, terwijl hij op de kaart keek. Zijn magische oog zoefde bliksemsnel heen en weer. 'Dat... dat is een indrukwekkende kaart, Potter!'

'Ja, hij... is wel handig,' zei Harry. Zijn ogen begonnen te tranen van de pijn. 'Professor Dolleman? Zoudt u me een handje kunnen helpen?'
'Wat? O ja... ja, natuurlijk...'
Dolleman pakte Harry bij zijn armen en trok; Harry's been kwam los uit de neptrede en hij ging een trede hoger staan.
Dolleman staarde nog steeds naar de kaart. 'Potter...' zei hij langzaam, 'heb je toevallig gezien wie er heeft ingebroken in het kantoortje van Sneep? Op die kaart, bedoel ik?'
'Eh... ja, eerlijk gezegd wel,' gaf Harry toe. 'Meneer Krenck.'
Dollemans magische oog zoefde over de kaart. Hij leek plotseling heel ongerust.
'Krenck?' zei hij. 'Weet je dat zeker, Potter?'
'Heel zeker,' zei Harry.
'Nou, nu is hij er in elk geval niet meer,' zei Dolleman, wiens oog nog steeds rondflitste over de kaart. 'Krenck... dat is heel - heel interessant...'
Hij deed er bijna een minuut lang het zwijgen toe en keek nog steeds op de kaart. Harry besefte dat dat nieuwtje over Krenck iets betekende voor Dolleman en hij wilde graag weten wat. Durfde hij het te vragen? Hij was een beetje bang voor Dolleman... maar die had hem net wel geholpen toen hij in de puree zat.
'Eh... professor Dolleman... wat denkt u dat meneer Krenck te zoeken had in het kantoor van Sneep?'

Dollemans magische oog verplaatste zich van de kaart naar Harry en staarde hem trillend aan. Het was een doordringende blik en Harry had de indruk dat Dolleman hem inschatte en zich afvroeg of hij antwoord moest geven en zo ja, hoeveel hij hem dan moest vertellen.
'Laten we het zo stellen, Potter,' mompelde Dolleman ten slotte. 'Ze zeggen wel eens dat Duistere tovenaars vangen een obsessie is voor die ouwe Dwaaloog... maar Dwaaloog is niets - echt niets - vergeleken bij Barto Krenck.'
Hij staarde opnieuw naar de kaart, maar Harry wilde dolgraag meer weten.
'Professor Dolleman?' zei hij opnieuw. 'Denkt u... zou dit iets te maken kunnen hebben met... misschien denkt meneer Krenck dat er iets aan de hand is...'
'Wat dan?' vroeg Dolleman scherp.
Harry vroeg zich af hoeveel hij durfde te zeggen. Hij wilde niet dat Dolleman erachter kwam dat hij een informatiebron had buiten Zweinstein; dat zou tot lastige vragen over Sirius kunnen leiden.
'Ik weet niet,' mompelde Harry. 'Er gebeuren de laatste tijd veel rare dingen. Ja toch? Ik heb erover gelezen in de Ochtendprofeet... dat Duistere Teken tijdens het WK en de Dooddoeners en zo...'
Dolleman sperde zijn twee verschillende ogen wijd open.
'Ie bent een slimme jongen, Potter,' zei hij. Zijn magische oog

dwaalde weer af naar de Sluipwegwijzer. 'Misschien dacht Krenck ook zoiets,' zei hij langzaam. 'Dat zou heel goed kunnen... er doen de laatste tijd veel rare geruchten de ronde - uiteraard met de nodige hulp van Rita Pulpers. Een hoop mensen worden daar nerveus van.' Zijn scheve mond vertrok zich tot een grimlach. 'O, als er iets is wat ik haat,' mompelde hij, meer in zichzelf dan tegen Harry en terwijl zijn magische oog naar de linkerbenedenhoek van de kaart keek, 'dan is het een Dooddoener die op vrije voeten gekomen is...'

Harry staarde hem aan. Was het mogelijk dat Dolleman bedoelde wat Harry dacht dat hij bedoelde?

'En nu wil ik jou iets vragen, Potter,' zei Dolleman op veel zakelijker toon.

Harry kreeg een angstig voorgevoel; hij had al gedacht dat er zoiets zou komen. Dolleman wilde natuurlijk weten hoe hij aan die kaart kwam. Dat was een zeer dubieus magisch voorwerp - en als hij moest vertellen hoe hij dat in handen had gekregen, zou hij niet alleen zichzelf in een kwaad daglicht stellen, maar ook zijn eigen vader, Fred en George Wemel en professor Lupos, hun vorige leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten. Dolleman zwaaide met de kaart en Harry zette zich schrap.

'Mag ik deze kaart een tijdje lenen?'

'O!' zei Harry. Hij was heel erg aan zijn kaart gehecht, maar aan de andere kant was hij ook ontzettend opgelucht dat

Dolleman niet vroeg hoe hij eraan gekomen was. Bovendien stond hij ontegenzeggelijk bij hem in het krijt. 'Ja, oke.'
'Bedankt, jongen,' gromde Dolleman. 'Ik kan hem goed gebruiken... misschien is dit precies wat ik nodig had... goed, Potter, nu is het bedtijd. Kom op...'
Ze liepen samen de trap op, terwijl Dolleman de kaart bekeek alsof hij nog nooit zo'n kostbare schat had gezien, en begaven zich zwijgend naar de deur van Dollemans kamer. Daar bleef hij staan en keek Harry aan. 'Heb je ooit aan een carrière als Schouwer gedacht, Potter?'
'Nee,' zei Harry verbluft.
'Misschien het overwegen waard,' zei Dolleman knikkend en hij keek Harry peinzend aan. 'Jazeker... en tussen haakjes... ik neem aan dat je dat ei niet een luchtje liet scheppen?'
'Eh - nee,' zei Harry grijnzend. 'Ik broedde op de oplossing.'
Dolleman knipoogde en zijn magische oog flitste weer alle kanten uit. 'Niets levert zoveel inspiratie op als een nachtelijke wandeling...
tot morgen, Potter...' Hij ging zijn kamer in, staarde opnieuw naar de Sluipwegwijzer en deed de deur dicht.
Harry liep langzaam terug naar de toren van Griffoendor, denkend aan Sneep en Krenck en wat dat allemaal te betekenen had... Waarom deed Krenck alsof hij ziek was, terwijl hij gewoon naar Zweinstein kon komen? Wat hield Sneep volgens hem verborgen in zijn kantoor?

En Dolleman vond dat hij Schouwer moest worden. Interessant idee... maar toen Harry zich tien minuten later in zijn hemelbed liet glijden, nadat hij het ei en zijn mantel veilig had opgeborgen in zijn hutkoffer, besloot hij eerst na te gaan of andere Schouwers er even gehavend uitzagen als Dolleman voor hij definitief voor zo'n loopbaan koos.

Hoofdstuk 26

DE TWEEDE OPDRACHT

Je zei dat je de aanwijzing in het ei al opgelost had!' riep Hermelien verontwaardigd. 'Niet zo hard!' zei Harry boos. 'Ik moet het alleen nog - een beetje bijschaven, snap je?'
Harry, Ron en Hermelien hadden Bezweringen en zaten helemaal achter in de klas aan een tafeltje. Eigenlijk moesten ze vandaag het tegenovergestelde van de Sommeerspreuk oefenen - de Banvloek. Omdat je grote kans had op ongelukken als er continu voorwerpen door het lokaal vlogen, had professor Banning iedere leerling een stapel kussens gegeven om mee te oefenen. De theorie was dat die niemand pijn zouden doen als ze uit de koers raakten en dat leek een goed idee, alleen was de praktijk anders. Marcel mikte zo belabberd dat hij steeds veel zwaardere dingen door de kamer liet vliegen - professor Banning, bijvoorbeeld.
'Vergeet dat ei alsjeblieft even!' siste Harry toen professor Banning berustend voor de zoveelste keer langs suisde en op een hoge kast landde. 'Ik probeer je te vertellen over Sneep en Dolleman...'
Bezweringen was geknipt voor een gesprek dat verder niemand mocht horen, omdat de overige leerlingen veel te

veel lol hadden om op elkaar te letten. Het afgelopen halfuur had Harry in gefluisterde afleveringen verslag gedaan van zijn avonturen van de afgelopen nacht.
'Zei Sneep dat Dolleman zijn kantoor doorzocht had?' fluisterde Ron. Zijn ogen fonkelden vol belangstelling. Hij Verbande een kussen met een nonchalante zwaai van zijn toverstok en dat zoefde door de lucht en sloeg Parvati's hoed af. 'Wat denk je... zou Dolleman hier niet alleen zijn om Karkarov in de gaten te houden, maar ook Sneep?'
'Nou, ik weet niet of Perkamentus hem dat gevraagd heeft, maar hij doet het wel,' zei Harry, die zonder te kijken met zijn toverstok zwaaide, zodat zijn kussen een merkwaardige koprol maakte en van tafel viel. 'Dolleman zei dat Perkamentus Sneep alleen hier laat blijven omdat hij hem een tweede kans wil geven of zo...'
'Wat?' zei Ron met grote ogen. Zijn volgende kussen tolde hoog door de lucht, ketste tegen de kroonluchter en plofte op het bureau van Banning. 'Zeg Harry... misschien denkt Dolleman dat Sneep je naam in de Vuurbeker heeft gedaan!'
'Kom nou, Ron,' zei Hermelien, die ongelovig haar hoofd schudde. 'We hebben al eerder gedacht dat Sneep Harry dood wilde hebben, maar toen probeerde hij juist zijn leven te redden. Weet je nog wel?'
Ze Verbande een kussen, dat door het lokaal vloog en in de doos landde waar ze eigenlijk allemaal op moesten mikken.

Harry keek naar Hermelien en dacht na... Sneep had inderdaad een keer zijn leven gered, maar het vreemde was dat Sneep hem niet kon luchten of zien, net zoals hij Harry's vader niet had kunnen uitstaan toen ze samen op school hadden gezeten. Sneep vond het heerlijk om punten af te trekken van Harry en liet nooit een gelegenheid voorbijgaan om hem te straffen of zelfs te suggereren dat hij beter van school gestuurd kon worden.
'Het kan me niet schelen wat Dolleman zegt,' ging Hermelien verder. 'Perkamentus is niet achterlijk. Hij had gelijk dat hij Hagrid en professor Lupos vertrouwde, ook al hadden andere mensen hun misschien geen baantje gegeven. Waarom zou hij het dan nu niet bij het rechte eind hebben wat Sneep betreft, ook al is die misschien -'
'Door en door slecht,' vulde Ron aan. 'Kom nou, Hermelien. Wat zoeken al die Schouwers dan in z'n kantoortje?'
'Waarom doet meneer Krenck of hij ziek is?' zei Hermelien, die Ron negeerde. 'Het is raar dat hij zogenaamd niet naar het Kerstbal kon komen, maar wel in het holst van de nacht rondsluipt op Zweinstein.'
'Je hebt gewoon een hekel aan Krenck vanwege die elf, Winky,' zei Ron, die een kussen door het raam naar buiten liet vliegen.
'Jij wilt gewoon geloven dat Sneep iets in z'n schild voert,' zei Hermelien, wier kussen netjes in de doos plofte.

'Ik wil weten wat Sneep met z'n eerste kans heeft gedaan, als hij nu een tweede krijgt,' zei Harry grimmig, en tot zijn verbazing vloog zijn kussen kaarsrecht door het lokaal en landde boven op dat van Hermelien.

Omdat Sirius wilde weten wanneer er iets ongewoons op Zweinstein gebeurde, stuurde Harry hem die avond een brief per velduil, waarin hij beschreef hoe Krenck had ingebroken in Sneeps kantoortje en wat Dolleman en Sneep tegen elkaar hadden gezegd. Daarna concentreerde Harry zich op zijn meest dringende probleem: hoe hij op vierentwintig februari een uur lang kon overleven onder water.

Ron pleitte ervoor om opnieuw een Sommeerspreuk te gebruiken - Harry had hem verteld over duikpakken en Ron zag niet in waarom Harry er niet eentje kon Sommeren vanuit de dichtstbijzijnde Dreuzelstad. Hermelien boorde dat plannetje de grond in door erop te wijzen dat Harry, zelfs in het onwaarschijnlijke geval dat hij binnen de limiet van een uur kon leren hoe hij een duikuitrusting moest gebruiken, vast en zeker gediskwalificeerd zou worden wegens schending van de Internationale Code van Magische Geheimhouding - het zou wel erg optimistisch zijn om te denken dat niet een Dreuzel dat duikpak over zou zien vliegen op weg naar Zweinstein.

'De ideale oplossing is natuurlijk om jezelf in een onderzeeër te transformeren of zoiets!' zei ze. 'Wat jammer dat we nog

niet aan menselijke Gedaanteverwisseling toe zijn! Maar daar beginnen we pas in het zesde jaar mee en als je het niet goed doet, kan dat lelijk mislopen...'
'Ja, ik heb geen zin om met een periscoop op m'n hoofd rond te lopen,' zei Harry. 'Ik zou altijd nog iemand kunnen aanvallen waar Dolleman bij is, misschien doet hij het dan voor mij...'
'Ik denk niet dat je zelf mag kiezen waar je in veranderd wordt,' zei Hermelien serieus. 'Nee, een of andere bezwering biedt de meeste kans op succes.'
Vandaar dat Harry, met het gevoel dat hij voor de rest van zijn leven genoeg zou hebben van bibliotheken als dit zo doorging, zijn neus weer in de stoffige boeken stak, op zoek naar een spreuk waardoor een mens kon overleven zonder zuurstof. Hoewel hij, Ron en Hermelien tussen de middag, 's avonds en het hele weekend zochten, Harry professor Anderling om schriftelijke toestemming vroeg om de Verboden Sectie van de bieb te mogen gebruiken en hij zelfs de hulp inriep van madame Rommella, de kortaangebonden, gierachtige bibliothecaresse, vonden ze niets dat Harry kon helpen om een uur lang onder water te blijven en dat ook nog zou kunnen navertellen.
Harry kreeg weer last van kleine, vertrouwde paniekaanvalletjes en het kostte hem moeite zich te concentreren tijdens de lessen. Het meer, dat Harry altijd als

een doodgewoon onderdeel van het schoolterrein had beschouwd, trok nu steeds meer zijn aandacht als hij bij het raam van een klaslokaal zat; een grote, ijzergrauwe, kille watermassa, waarvan de donkere en ijzige diepten inmiddels even onbereikbaar leken als de maan.
Net als toen hij het had moeten opnemen tegen de Hoornstaart, ging de tijd extra snel voorbij, alsof iemand de klokken behekst had, zodat ze sneller liepen. Er was nog een week te gaan voor het vierentwintig februari was (hij had nog tijd)... nog vijf dagen (hij zou nu wel gauw iets vinden)... nog drie dagen (laat me alsjeblieft iets vinden... alsjeblieft...)
Toen er nog maar twee dagen te gaan waren, raakte Harry ook zijn eetlust kwijt. Het enige goede aan het ontbijt op maandag was de terugkeer van de velduil die hij naar Sirius had gestuurd. Hij trok het perkament los, rolde het uit en las de kortste brief die Sirius hem ooit geschreven had.

Stuur datum van volgende weekend in Zweinsveld per omgaande uil.

Harry draaide het perkament om, in de hoop dat er iets op de achterkant zou staan, maar die was blanco.
'Niet komend weekend, maar het volgende,' fluisterde Hermelien, die over zijn schouder had meegelezen. 'Alsjeblieft - gebruik mijn veer en stuur die uil per direct terug.'

Harry krabbelde de datum achter op het briefje van Sirius, bond dat weer aan de poot van de velduil en keek hoe hij opvloog. Wat had hij dan verwacht? Goede raad over hoe hij onder water moest overleven? Hij had Sirius zo graag willen vertellen over Sneep en Dolleman dat hij totaal vergeten was iets over de aanwijzing in het ei te schrijven.
'Waarom wil hij weten wanneer het volgende weekend in Zweinsveld is?' zei Ron.
'Geen idee,' zei Harry dof. Het gelukkige gevoel dat even bij hem was opgelaaid toen hij die uil zag, was weer uitgedoofd. 'Kom op... Verzorging van Fabeldieren.'
Harry wist niet of Hagrid alle ellende met de Schroeistaartige Skreeften probeerde goed te maken, dat hij wilde bewijzen dat hij niet onderdeed voor professor Varicosus, of dat het kwam omdat er nog maar twee Skreeften over waren, maar toen hij weer aan de slag ging, zette hij haar lessen over eenhoorns gewoon voort. Het bleek dat Hagrid net zoveel van eenhoorns wist als van monsters, hoewel hij hun gebrek aan klauwen en giftanden duidelijk een afknapper vond.
Deze keer was hij erin geslaagd twee eenhoornveulens te vangen. In tegenstelling tot de volwassen dieren waren die zuiver goud van kleur. Parvati en Belinda slaakten kreetjes van verrukking en zelfs Patty Park moest haar uiterste best doen om niet te laten merken hoe leuk ze ze vond.
'Ze bennen makkelijker te zien als de volwassenen,' zei Hagrid

tegen de klas. 'Als ze een jaar of twee bennen, worden ze zilver en zo rond hun vierde krijgen ze een hoorn. Ze worden pas zuiver wit als ze volgroeid bennen en da's rond een jaar of zeven. Als ze klein zijn, vertrouwen ze je ook meer... ze vinden jongens niet zo erg... vooruit, je ken ze aaien als je wilt... geef ze maar een paar van die suikerklontjes...
'Alles oké, Harry?' mompelde Hagrid, die een stapje opzij deed terwijl de rest van de klas zich verdrong rond de eenhoorns.
'Ja,' zei Harry.
'Beetje de zenuwen?' zei Hagrid.
'Beetje.'
'Harry,' zei Hagrid, die hem met een massieve hand op zijn schouder sloeg, zodat Harry's knieën doorbogen, 'ik had m'n eigen zorgen gemaakt als ik je niet met die Hoornstaart had zien omspringen, maar nu weet ik dat je alles ken doen waar je je zinnen op zet. Ik maak me helegaar geen zorgen. Alles komt goed. Hebbie die aanwijzing al opgelost?'
Harry knikte, maar voelde opeens ook de aandrang om op te biechten dat hij geen flauw idee had hoe hij een uur lang moest zien te overleven op de bodem van het meer. Hij keek naar Hagrid -moest die af en toe ook in het meer zijn, om de wezens die daar woonden te verzorgen? Tenslotte was alles op het schoolterrein zijn verantwoordelijkheid -
'Je gaat winnen,' gromde Hagrid en hij klopte nogmaals op

Harry's schouder, zodat zijn voeten een paar centimeter wegzakten in de natte grond. 'Dat weet ik gewoon. Ik ken 't voelen. Je gaat winnen, Harry !'

Harry kon het niet over zijn hart verkrijgen om die gelukkige, zelfverzekerde glimlach van Hagrids gezicht te vegen. Hij deed net of hij ook geïnteresseerd was in de jonge eenhoorns, glimlachte geforceerd en begon ze te aaien, net als de anderen.

Op de avond voor de tweede opdracht, had Harry het gevoel dat hij gevangen zat in een nachtmerrie. Hij besefte heel goed dat, zelfs als hij door een wonder een geschikte spreuk wist te vinden, het hem de grootste moeite zou kosten om die er in een nacht in te stampen. Waarom had hij het zover laten komen? Waarom had hij niet eerder geprobeerd de aanwijzing in het ei op te lossen? Waarom had hij zijn gedachten wel eens laten afdwalen tijdens de les - stel dat een leraar toen net verteld had hoe je onder water moest ademen?

Hij, Ron en Hermelien zaten in de bieb terwijl buiten de zon onderging, en bladerden als gekken het ene spreukenboek na het andere door. Ze konden elkaar nauwelijks zien achter de torenhoge stapels boeken die op hun tafeltjes lagen. Iedere keer als Harry het woord 'water' zag sprong zijn hart op, maar meestal stond er alleen zoiets als: 'Neem een liter water, een half pond fijngesneden mandragorabladeren en een

salamander...'
'Volgens mij is het gewoonweg onmogelijk,' zei Ron wanhopig aan de andere kant van de tafel. 'Er is niks. Echt niks. Die Pompspreuk, om plassen en vijvertjes op te drogen, komt nog het meest in de buurt, maar die is lang niet krachtig genoeg om het meer droog te leggen.'
'Er moet toch iets zijn,' mompelde Hermelien, die een kaars naar zich toetrok. Haar ogen waren zo vermoeid dat ze naar de minuscule lettertjes in Oude en Vergeten Spreuken en Bezweringen tuurde met haar neus zo'n twee centimeter boven de pagina. 'Ze zouden nooit een opdracht hebben gekozen die onuitvoerbaar was.'
'Deze keer wel,' zei Ron. 'Harry, ga morgen gewoon naar het meer, steek je kop in het water, roep tegen die meermensen dat ze moeten teruggeven wat ze gejat hebben, wat het dan ook is, en kijk of ze het op het droge gooien. Een betere oplossing weet ik niet.'
'Er moet een manier zijn!' zei Hermelien boos. 'Dat kan niet anders!'
Ze scheen het gebrek aan bruikbare informatie in de bibliotheek als een persoonlijke belediging op te vatten; de bieb had haar nog nooit in de steek gelaten.
'Ik weet wat ik had moeten doen,' zei Harry, die zijn hoofd op Slimme Magie voor Magische Slimmerds liet rusten. 'Ik had een Faunaat moeten worden, net als Sirius.'

'Ja, dan had je jezelf in een goudvis kunnen veranderen!' zei Ron.
'Of een kikker,' geeuwde Harry. Hij was uitgeput.
'Ie doet er jaren over om een Faunaat te worden en dan moet je - laten registreren en zo,' zei Hermelien vaag, terwijl ze naar de index van Typische Tantaliserende Toverproblemen en hun Oplossingen staarde.
'Dat zei professor Anderling... je moet je inschrijven bij het Ministerie... wat voor dier je gaat worden en het patroon op je vacht en zo, zodat je er geen misbruik van kunt maken...'
'Dat was een grapje, Hermelien,' zei Harry vermoeid. 'Ik weet best dat ik mezelf morgenochtend onmogelijk in een kikker kan veranderen...'
'O, dit is zinloos!' zei Hermelien, die Typische Tantaliserende Toverproblemen dichtsloeg. 'Wie wil nou in vredesnaam zijn neushaar laten uitgroeien tot lange pijpenkrullen?'
'Mij lijkt dat wel wat,' zei Fred Wemel. 'Dan heb je tenminste iets om over te praten op feestjes.'
Harry, Ron en Hermelien keken op. Fred en George kwamen achter een boekenkast vandaan.
'Wat doen jullie hier?' vroeg Ron.
'We zochten jullie,' zei George. 'Anderling wil je spreken, Ron. En jou ook, Hermelien.'
'Waarom?' zei Hermelien verbaasd.
'Geen idee... ze maakte wel een behoorlijk grimmige indruk,'

zei Fred.
'We moeten jullie meenemen naar haar kantoortje,' zei George.
Ron en Hermelien staarden naar Harry, die een hol gevoel in zijn maag kreeg. Wilde professor Anderling Ron en Hermelien op hun donder geven? Had ze gemerkt dat ze hem hielpen, terwijl hij die opdracht in zijn eentje hoorde te klaren?
'We zien je wel in de leerlingenkamer,' zei Hermelien terwijl ze opstond en aanstalten maakte om te vertrekken, samen met Ron. Ze leken allebei heel ongerust. 'Neem zoveel mogelijk boeken mee, wil je?'
'Ja, goed,' zei Harry, slecht op zijn gemak.
Om acht uur deed madame Rommella de lampen uit en joeg ze Harry de bieb uit. Wankelend onder het gewicht van zoveel boeken als hij maar dragen kon, keerde Harry terug naar de leerlingenkamer van Griffoendor, zette een tafel in een hoekje en ging door met zoeken. Er stond niets in Halsbrekende Heksentoeren voor Doldwaze Duivelskunstenaars... niets in Middeleeuwse Toverkunst Nader Verklaard... er werd met geen woord over onderwateravonturen gerept in Een Bloemlezing van achttiende-eeuwse Bezweringen of in Duistere Dieren uit de Diepzee of in Wordt U Bewust Van Uw Onvermoede Krachten En Doe Er Iets Mee Nu U Weet Dat U Ze Heeft.

Knikkebeen kroop bij Harry op schoot en rolde zich luid spinnend op. Langzaam liep de leerlingenkamer leeg. Iedereen wenste hem veel succes, op opgewekte, zelfverzekerde toon, net als Hagrid. Blijkbaar waren ze ervan overtuigd dat hij weer een verbluffende prestatie zou neerzetten, net als tijdens de eerste opdracht. Harry kon geen antwoord geven; hij knikte alleen maar, met een gevoel alsof hij een golfbal in zijn keel had. Om tien voor twaalf zaten alleen hij en Knikkebeen er nog. Hij had alle boeken doorgekeken en Ron en Hermelien waren nog steeds niet terug.

Het is afgelopen, zei hij in zichzelf. Je kunt het gewoon niet. Je moet morgenochtend maar naar de jury gaan en zeggen...

In gedachten zag hij zichzelf opbiechten dat hij de tweede opdracht niet aankon. Hij zag de grote, verbijsterde ogen van Bazuyn, de zelfvoldane grijns van Karkarov, die zijn gele tanden bloot lachte. Hij hoorde Fleur Delacour zeggen: 'Iek wist 'et wel... 'il ies te long, 'il ies maar een klein jochie.' Hij zag Malfidus, die vooraan op de tribune zat en zijn POTTER IS PRUT-badge aan het publiek liet zien, hij zag het ongeloof en de teleurstelling op Hagrids gezicht...

Harry vergat dat Knikkebeen op zijn schoot lag en sprong overeind; Knikkebeen blies nijdig toen hij op de grond plofte, keek Harry vol walging aan en liep gepikeerd weg, met zijn pluizige staart omhoog, maar Harry rende de wenteltrap op

naar de slaapzaal... hij zou zijn Onzichtbaarheidsmantel pakken, teruggaan naar de bibliotheek en daar zonodig de hele nacht blijven...
'Lumos,' fluisterde Harry een kwartier later, toen hij de deur van de bieb opendeed.
Met een lichtje aan de punt van zijn toverstok sloop hij langs de kasten en pakte nog meer boeken - boeken over vervloekingen en bezweringen, boeken over watermonsters en meermensen, boeken over befaamde heksen en tovenaars, over magische uitvindingen, over alles waar maar de geringste verwijzing in kon staan naar een methode om onder water te overleven. Hij legde de boeken op een tafeltje en ging aan de slag. In de smalle lichtbundel van zijn toverstok bladerde hij het ene boek na het andere door en keek af en toe op zijn horloge...
Een uur 's nachts... twee uur... de enige manier om het vol te houden was door onophoudelijk tegen zichzelf te zeggen: In het volgende boek... in het volgende... het volgende...
De meermin op het schilderij in de badkamer van de klassenoudsten lachte. Harry danste als een kurk op en neer in het schuimende water naast haar rots, terwijl ze zijn Vuurflits boven zijn hoofd hield.
'Pak hem dan, als je kan!' giechelde ze boosaardig. 'Vooruit, springen!'
'Dat kan ik niet,' hijgde Harry, die naar de Vuurflits graaide en

zijn best deed om niet te zinken. 'Geef hier!'
Maar ze lachte alleen maar, en gaf hem een pijnlijke por in zijn zij met de bezemsteel.
'Dat doet pijn - hou op - au -'
'Harry Potter moet wakker worden, meneer!'
'Zit niet zo te porren -'
'Dobby moet Harry Potter porren, meneer! Harry Potter moet wakker worden!'
Harry deed zijn ogen open. Hij was nog steeds in de bibliotheek; de Onzichtbaarheidsmantel was van zijn hoofd gegleden terwijl hij sliep, en zijn wang plakte aan de pagina's van Waar een Wi7 Is, Is een Spreuk. Hij ging overeind zitten, zette zijn bril recht en knipperde met zijn ogen in het felle daglicht.
'Harry Potter moet zich haasten!' piepte Dobby. 'De tweede opdracht begint over tien minuten en Harry Potter -'
'Tien minuten?' kreunde Harry. 'Tien - tien minuten?'
Hij keek op zijn horloge. Dobby had gelijk; het was tien voor half tien. Het was alsof er een zwaar, loden gewicht door Harry's borst zakte en in zijn maag plofte.
'Haast u, Harry Potter!' piepte Dobby, die aan Harry's mouw trok. 'U hoort bij het meer te zijn, samen met de andere kampioenen!'
'Het is te laat, Dobby,' zei Harry vertwijfeld. 'Ik doe die opdracht niet, ik weet niet hoe -'

'Harry Potter doet de opdracht wel!' piepte de elf. 'Dobby weet dat Harry Potter de oplossing niet heeft gevonden en daarom heeft Dobby dat voor hem gedaan!'
'Wat?' zei Harry. 'Maar je weet niet eens wat de tweede opdracht is -'
'Dat weet Dobby wel, meneer! Harry Potter moet naar het meer gaan en zijn Webel vinden -'
'M'n wat?'
'- zijn Webel terughalen bij de meermensen!'
'Wat is een Webel?'
'Uw Webel, meneer, uw Webel - de Webel die Dobby zijn trui heeft gegeven!'
Dobby plukte aan de gekrompen, kastanjebruine trui die hij nu droeg, boven zijn korte broek.
'Wat?' bracht Harry moeizaam uit. 'Hebben ze... hebben ze Ron - 'Wat Harry Potter het meest zal missen, meneer!' piepte Dobby. 'En na een uur -'
'"- verstrijkt de tijd"' citeerde Harry, die de elf vol afschuw aankeek. '"Te laat, verloren, voor altijd kwijt..." Dobby - wat moet ik doen?'
'U moet dit opeten, meneer!' zei de elf. Hij stak zijn hand in zijn broekzak en haalde daar een kluwen uit van iets wat veel weghad van slijmerige, grijsgroene rattenstaarten. 'Vlak voor u het meer ingaat, meneer- Kieuwwier!'
'Wat doet dat?' zei Harry, die naar het Kieuwwier staarde.

'Dat zorgt dat Harry Potter onderwater kan ademen, meneer!'
'Dobby,' zei Harry ongerust, 'weet je dat absoluut zeker?'
Hij was de laatste keer dat Dobby had geprobeerd hem te 'helpen' nog niet vergeten. Toen waren alle botten uit zijn rechterarm verdwenen.
'Dobby is heel zeker, meneer!' zei de elf serieus. 'Dobby hoort dingen, meneer. Hij is een huis-elf, hij komt overal terwijl hij zwabbert en de haarden aansteekt. Dobby hoorde professor Anderling en professor Dolleman in de leraarskamer praten over de tweede opdracht... Dobby wil niet dat Harry Potter zijn Webel kwijtraakt!'
Harry's twijfels verdwenen. Hij sprong overeind, trok zijn Onzichtbaarheidsmantel uit, propte die in zijn tas, greep het Kieuwwier, deed dat in zijn zak en holde de bibliotheek uit, met Dobby op zijn hielen.
'Dobby moet terug naar de keukens, meneer!' piepte Dobby toen ze de gang op stormden. 'Anders wordt Dobby gemist - veel succes, Harry Potter, meneer, veel succes!'
'Tot straks, Dobby!' riep Harry en hij sprintte de gang uit en holde met drie treden tegelijk de trap af.
In de hal zag hij een paar treuzelaars, die na het ontbijt de Grote Zaal uitkwamen en door de dubbele eiken voordeuren naar buiten gingen om naar de tweede opdracht te kijken. Ze staarden verbaasd naar Harry, die Kasper en Dennis Krauwel bijna van hun sokken liep toen hij het kille ochtendlicht in

sprong en het bordes af holde.
Terwijl hij over het gazon rende, zag hij dat de zitplaatsen die in november rond de drakenkooi hadden gestaan, nu aan de tegenoverliggende oever van het meer stonden. De hoge tribune was afgeladen en spiegelde in het water; het opgewonden geroezemoes van het publiek echode vreemd over het meer toen Harry op volle snelheid langs de andere oever naar de met goud gedrapeerde jurytafel sprintte die aan de waterkant stond. Carlo, Fleur en Kruml waren er al en keken hoe Harry kwam aanhollen.
'Hier... ben ik...' hijgde Harry, die slippend tot stilstand kwam in de modder en per ongeluk Fleurs gewaad bespatte.
'Waar bleef je?' zei een bazige, afkeurende stem. 'De opdracht staat op het punt te beginnen!'
Harry keek om. Percy Wemel zat aan de jurytafel - meneer Krenck was weer niet op komen dagen.
'Kom, kom, Percy!' zei Ludo Bazuyn, zo te zien enorm opgelucht dat Harry er was. 'Laat hem even op adem komen!'
Perkamentus glimlachte tegen Harry, maar Karkarov en madame Mallemour leken helemaal niet blij hem te zien... aan hun gezicht te oordelen, hadden ze stiekem gehoopt dat hij niet zou komen opdagen.
Harry bleef even voorovergebogen staan, met zijn handen op zijn knieën, en hapte naar lucht; de steken in zijn zij waren zo erg dat het leek alsof hij een mes tussen zijn ribben had, maar

hij had geen tijd om bij te komen; Ludo Bazuyn liep langs de kampioenen en stelde hen op aan de oever van het meer, met tussenruimtes van drie meter. Harry stond aan het eind van de rij, naast Kruml, die een zwembroek droeg en zijn toverstok gereedhield.
'Alles oke, Harry?' fluisterde Bazuyn, terwijl hij Harry een half metertje verder van Kruml zette. 'Weet je al wat je gaat doen?'
'Ja,' hijgde Harry, die over zijn ribben wreef.
Bazuyn kneep even in zijn schouder en ging weer aan de jurytafel zitten; hij wees met zijn toverstok op zijn keel, net als tijdens het WK, zei: 'Sonorus!' en zijn stem galmde over het donkere water in de richting van de tribunes.
'Nou, de kampioenen zijn gereed voor de tweede opdracht, die begint zodra ik op mijn fluitje blaas. Ze hebben precies een uur om terug te vinden wat ze kwijt zijn. Ik tel tot drie. Een... twee... drie!'
Het fluitje snerpte door de kille, windstille lucht; op de tribunes klonk gejuich en applaus. Zonder te kijken wat de andere kampioenen deden, trok Harry zijn schoenen en sokken uit, haalde het handje Kieuwwier uit zijn zak, propte dat in zijn mond en waadde het meer in.
Het water was zo koud dat het was alsof zijn benen geschroeid werden door vuur en niet door ijzig water. Zijn doorweekte gewaad werd steeds zwaarder naarmate hij verder het meer in waadde; het water kwam nu al boven zijn knieën en zijn

voeten, die snel gevoelloos werden, glibberden in de modderen over platte, slijmerige stenen. Hij kauwde zo hard en snel mogelijk op het Kieuwwier, dat onaangenaam slijmerig en rubberachtig was, net als inktvistentakels. Toen hij tot zijn middel in het ijskoude water stond stopte hij, slikte en wachtte tot er iets gebeuren zou.
Hij hoorde het publiek lachen en hij wist dat het stom moest lijken om zomaar het water in te lopen, zonder enig vertoon van toverkracht. Zijn nog droge bovenlijf was een en al kippenvel; hij was half ondergedompeld in het ijzige water en er streek een snijdende wind door zijn haar. Harry begon hevig te rillen. Hij keek met opzet niet naar de tribunes; het gelach werd luider en de Zwadderaars joelden en floten...
Plotseling had Harry het gevoel dat er een onzichtbaar kussen tegen zijn mond en neus werd gedrukt. Hij probeerde adem te halen, maar zijn hoofd tolde; zijn longen waren leeg en hij voelde een stekende pijn aan weerskanten van zijn hals -
Harry drukte zijn handen tegen zijn hals en voelde twee grote openingen onder zijn oren, die open en dicht gingen in de kille lucht... hij had kieuwen. Zonder er verder bij na te denken, deed hij het enige logische en dook voorover het water in.
Het was alsof de eerste slok ijskoud water hem nieuw leven gaf. Zijn hoofd hield op met tollen; hij nam nog een grote slok en voelde het water soepel door zijn kieuwen stromen,

die de zuurstof terug naar zijn hersens transporteerden. Hij strekte zijn handen uit en keek ernaar. Onder water leken ze groen en spookachtig en waren ze plotseling voorzien van zwemvliezen. Hij draaide zich om en keek naar zijn blote voeten - die hadden zich uitgerekt en tussen zijn tenen zaten ook zwemvliezen; het was alsof hij plotseling vinnen had gekregen.

Het water was niet meer ijskoud... integendeel, hij voelde zich aangenaam koel en licht... Harry begon te zwemmen en het verbaasde hem hoe snel hij met behulp van zijn vinachtige voeten door het water kliefde en hoe helder hij alles zag; hij hoefde niet meer met zijn ogen te knipperen. Al gauw was hij zo ver dat hij de bodem van het meer niet langer kon zien. Hij draaide zich om en dook de diepte in.

Stilte drukte tegen zijn oren terwijl hij boven een vreemd, donker, wazig landschap zwom. Hij kon maar zo'n drie meter zien, zodat nieuwe taferelen plotseling opdoemden uit de langskolkende duisternis: hele wouden van wiegend, warrig zwart wier en brede moddervlakten die bezaaid waren met dofglanzende stenen. Hij zwom dieper en dieper, naar het midden van het meer en staarde met wijd opengesperde ogen door het spookachtige, grauw verlichte meer naar de schaduwen waar het water ondoorzichtig werd.

Kleine visjes flitsten als zilveren pijlen langs. Een of twee keer dacht hij dat hij iets groters zag bewegen, maar als hij

dichterbij kwam, bleek het een groot, zwart, verweerd stuk hout of een dichte bos wier te zijn. Hij zag geen spoor van de andere kampioenen, de meermensen of Ron en gelukkig ook niet van de reuzeninktvis.
Lichtgroen wier van zo'n halve meter lang, strekte zich uit zover het oog reikte, als een wei van veel te hoog doorgeschoten gras. Harry staarde door het schemerduister en probeerde vormen te onderscheiden... en toen greep iets hem volkomen onverwacht bij zijn enkel.
Harry draaide zich om en zag een Wierling, een kleine, gehoornde waterduivel, boven de planten uitsteken. Hij klemde zijn lange vingers om Harry's enkel en ontblootte zijn puntige tanden. Harry stak zijn gevliesde hand vlug in zijn gewaad en tastte naar zijn toverstok, maar tegen de tijd dat hij die te pakken had, waren er nog twee Wierlingen opgerezen uit de waterplanten, die Harry bij zijn gewaad grepen en hem omlaag probeerden te trekken.
'Relashio!' schreeuwde Harry, alleen kwam er geen geluid uit zijn mond maar een grote luchtbel en spoot zijn toverstok geen vonken naar de Wierlingen, maar bestookte hij ze zo te zien met een straal kokend water, want waar ze geraakt werden, verschenen er pijnlijke rode vlekken op hun groene huid. Harry rukte zijn enkel los en zwom zo snel mogelijk verder. Af en toe spoot hij lukraak stralen heet water over zijn schouder en zo nu en dan voelde hij een Wierling naar zijn

voeten grijpen. Uiteindelijk schopte hij hard naar achteren en voelde hij zijn voet tegen een gehoornde schedel komen. Toen hij achteromkeek, zag hij de versufte Wierling wegdrijven, scheel van de pijn, terwijl zijn makkers met hun vuisten schudden en zich lieten terugzakken in het wier.
Harry begon wat langzamer te zwemmen, stak zijn toverstok in zijn gewaad, keek om zich heen en luisterde. Hij draaide helemaal rond en de stilte drukte harder dan ooit tegen zijn trommelvliezen. Hij wist dat hij diep in het meer moest zijn, maar het enige dat bewoog was het golvende wier.
'Lukt het een beetje?'
Harry dacht dat hij een hartaanval kreeg. Hij draaide zich bliksemsnel om en zag de schim van Jammerende Jenny achter hem aan zweven. Ze staarde hem aan door haar dikke, parelachtige brillenglazen.
'Jenny!' wilde Harry roepen - maar opnieuw kwam er alleen een grote luchtbel uit zijn mond. Jammerende Jenny giechelde.
'Je kunt het beter daar proberen!' zei ze wijzend. 'Ik ga niet mee... ik vind ze niet aardig, ze jagen me altijd weg als ik te dichtbij kom...'
Harry stak dankbaar zijn duim op en ging verder. Hij zwom nu wat hoger boven de waterplanten, voor het geval zich daar nog meer Wierlingen schuilhielden.
Hij zwom naar zijn gevoel minstens twintig minuten. Onder

hem gleden uitgestrekte zwarte moddervlaktes langs, waar donkere warrelingen uit opstegen als hij het water in beweging bracht. En toen, ten langen leste, hoorde hij een flard van een griezelig meermensenlied.
'Je had een uur de tijd -, daarbinnen, Moest je wat we roofden weer herwinnen.'
Harry begon sneller te zwemmen en zag even later een grote rots opdoemen uit het modderige water. Er waren meermensen op geschilderd, die gewapend waren met speren en zo te zien jacht maakten op de reuzeninktvis. Harry zwom langs de rots en volgde het meermensenlied.
'De helft is om, dus geen gedraal,
Of wat je zoekt wordt een wormenmaal...'
Opeens doemden links en rechts primitieve stenen huisjes op uit de schemering, die groen waren van de algen. Hier en daar zag Harry gezichten voor de ramen... gezichten die in de verste verte niet leken op het schilderij van de meermin in de badkamer van de klassenoudsten...
Deze meermensen hadden een grauwe huid en lang, verwilderd, donkergroen haar. Hun ogen waren geel, net als hun brokkelige tanden en ze droegen dikke snoeren van kiezelstenen om hun hals. Ze lachten spottend toen Harry langs zwom; een paar kwamen gauw hun hutjes uit om hem beter te kunnen zien. Hun gespierde, zilverachtige vissenstaarten zwiepten door het water en ze hadden speren

in hun hand.
Harry zwom zo snel mogelijk door en keek om zich heen. Al gauw werden de hutjes talrijker; sommige werden omgeven door tuintjes van waterplanten en hij zag zelfs een tamme Wierling, die aan een paaltje voor een deur was gebonden. Overal kwamen nu meermensen naar buiten, die hem gretig aanstaarden, op zijn handen met zwemvliezen en zijn kieuwen wezen en achter hun handen met elkaar fluisterden. Harry kwam om een hoek en zag iets heel vreemds.
Een grote menigte dobberde voor de huisjes die om een soort meermensendorpsplein stonden. Een koor van meermensen zong op het plein, de kampioenen naar zich toe lokkend, en achter hen rees een primitief standbeeld op: een gigantische meerman die uit een enorm rotsblok was gehouwen. Aan de staart van de stenen meerman waren vier mensen vastgebonden.
Ron was vastgesnoerd tussen Hermelien en Cho Chang, en Harry zag ook een meisje dat hoogstens acht kon zijn. Aan haar lange, zilverachtige haar te zien was het een zusje van Fleur Delacour. Het was alsof ze alle vier heel vast sliepen. Hun hoofden hingen slap op hun schouders en dunne stroompjes luchtbellen borrelden uit hun mond.
Harry zwom snel naar de gijzelaars en verwachtte half en half dat de meermensen hem zouden aanvallen met hun speren, maar ze deden niets. De touwen van wier waarmee de

gijzelaars aan het beeld waren gebonden waren dik, slijmerig en oersterk. Heel even dacht Harry aan het mes dat Sirius hem met Kerstmis had gegeven - dat een halve kilometer verderop in zijn hutkoffer lag, in het kasteel, en waar hij nu dus niets aan had.
Hij keek om zich heen. Veel meermensen hadden speren bij zich. Hij zwom snel naar een twee meter lange meerman met een lange groene baard en een halssnoer van haaientanden, en probeerde met gebarentaal duidelijk te maken dat hij zijn speer wilde lenen. De meerman lachte en schudde zijn hoofd.
'Wij helpen niet,' zei hij met een ruwe, schorre stem.
'Kom OP!' zei Harry fel (maar er kwamen alleen belletjes uit zijn mond) en hij probeerde de speer af te pakken, maar de meerman trok hem terug, hoofdschuddend en lachend.
Harry draaide zich snel om en speurde in het rond. Iets scherps... het gaf niet wat...
De bodem van het meer was bezaaid met stenen. Hij dook, greep een bijzonder kartelig exemplaar, zwom terug naar het beeld en begon in te hakken op de touwen waarmee Ron was vastgebonden. Na een paar minuten zwoegen had hij ze doorgesneden. Ron bleef enkele centimeters boven de bodem drijven en wiegde een beetje heen en weer in de stroming.
Harry keek om zich heen. De andere kampioenen waren

nergens te bekennen. Wat voerden ze in vredesnaam uit? Waarom schoten ze niet een beetje op? Hij zwom naar Hermelien, hief de gekartelde steen op en begon haar touw ook door te zagen.
Meteen grepen sterke grijze handen hem beet. Een stuk of zes meermensen trokken hem weg bij Hermelien, schuddend met hun groen behaarde hoofd.
'Alleen je eigen gijzelaar,' zei er een. 'De anderen blijven hier...'
'Geen sprake van!' zei Harry woedend - maar er kwamen alleen drie grote bellen uit zijn mond.
'Je opdracht is je eigen kameraad redden... laat de anderen hier...'
'Zij is ook m'n kameraad!' schreeuwde Harry, die naar Hermelien gebaarde en een enorme zilveren bel welde geluidloos op uit zijn mond. 'En ik wil niet dat zij verdrinken!'
Cho's hoofd lag op Hermeliens schouder; het kleine meisje met het zilveren haar was spookachtig groen, maar tegelijkertijd bleek. Harry verzette zich uit alle macht, maar de meermensen lachten alleen maar harder en hielden hem tegen. Harry keek vertwijfeld om zich heen. Waar bleven de andere kampioenen? Had hij tijd om Ron naar de kant te brengen en dan terug te keren voor Hermelien en de anderen? Zou hij ze weer kunnen vinden? Hij keek op zijn horloge, om te zien hoeveel tijd nog restte - maar dat stond

stil.
Opeens wezen de meermensen opgewonden omhoog. Harry keek ook op en zag dat Carlo kwam aan zwemmen. Hij had een reusachtige luchtbel om zijn hoofd, waardoor zijn gelaatstrekken merkwaardig breed en uitgerekt leken.
'Ik was verdwaald!' Zijn lippen vormden geluidloze woorden. 'Fleur en Kruml komen eraan!' Hij maakte een paniekerige indruk.
Met een geweldig gevoel van opluchting zag Harry hoe Carlo een mes uit zijn zak haalde en Cho lossneed. Hij trok haar mee omhoog en ze verdwenen uit het zicht.
Harry keek om zich heen en wachtte. Waar bleven Fleur en Kruml? De tijd was bijna om en volgens het lied zouden de gijzelaars na een uur verloren zijn...
De meermensen krijsten opgewonden. Degenen die Harry vasthielden, lieten hem los en staarden naar iets achter hem. Harry draaide zich om en zag iets monsterlijks door het water klieven; een menselijk lichaam dat een zwembroek droeg, maar de kop van een haai had... Kruml. Blijkbaar had hij een Gedaanteverwisseling toegepast die maar half gelukt was.
De haaiman zwom regelrecht naar Hermelien en begon in haar touwen te happen; het probleem was dat Krumls nieuwe tanden eigenlijk niet geschikt waren om voorwerpen door te bijten die kleiner waren dan een dolfijn en Harry was bang dat, als Kruml niet oppaste, hij Hermelien nog doormidden

zou scheuren. Hij zwom snel naar Kruml, gaf hem een klap op zijn schouder en liet hem de gekartelde steen zien. Kruml pakte hem aan en begon Hermelien los te snijden. Binnen een paar tellen had hij de touwen door; hij greep Hermelien om haar middel en zwom snel met haar naar de oppervlakte, zonder nog achterom te kijken.
En nu? dacht Harry. Als hij er maar zeker van kon zijn dat Fleur eraan kwam... Maar ze was nergens te zien. Er zat niets anders op...
Hij greep de steen die Kruml had laten vallen, maar de meermensen schermden Ron en het kleine meisje af en schudden hun hoofd.
Harry trok zijn toverstok. 'Uit de weg!'
Er spoten alleen bellen uit zijn mond, maar hij had de indruk dat de meermensen hem begrepen, want ze hielden plotseling op met lachen. Hun gelige ogen staarden naar Harry's toverstok en zo te zien waren ze bang. Misschien was Harry alleen en zij met velen, maar Harry zag aan hun gezicht dat ze net zo weinig van toverkunst wisten als de reuzeninktvis.
'Ik tel tot drie!' schreeuwde Harry; er golfde een grote stroom bellen uit zijn mond, maar hij stak drie vingers op, om er zeker van te zijn dat ze het begrepen. 'Een..' (hij deed een vinger naar beneden)... 'twee...' (hij liet nog een vinger zakken)
-
De meermensen stoven weg. Harry zwom naar het kleine

meisje en begon haar touwen door te hakken en eindelijk was ze vrij. Hij greep het meisje om haar middel en Ron bij de kraag van zijn gewaad en zette zich af tegen de bodem.
Het ging allemaal heel traag. Hij kon zijn gevliesde handen nu niet meer gebruiken om te zwemmen; hij bewoog zijn vinachtige voeten verwoed heen en weer, maar Ron en Fleurs zusje waren net aardappelzakken die hem naar beneden trokken... hij richtte zijn blik naar boven, al wist hij dat ze nog heel diep moesten zijn, omdat het water boven hen zo donker was...
Rondom hem stegen meermensen op. Hij zag ze soepel om hem heen cirkelen en kijken hoe hij moeizaam naar boven ploeterde... zouden ze hem weer naar beneden sleuren als de tijd om was? Aten ze misschien mensenvlees? Harry kreeg kramp in zijn benen, zo'n moeite kostte het om te blijven zwemmen en zijn schouders deden vreselijk pijn, zo zwaar was het om Ron en het meisje mee te sleuren...
Het kostte hem grote moeite adem te halen. Hij kreeg weer pijn in de zijkant van zijn hals... hij werd zich er steeds meer van bewust hoe nat het water was in zijn mond... maar de duisternis boven hem nam duidelijk af... hij zag daglicht schemeren...
Hij schopte woest met zijn zwemvliezen en merkte opeens dat het weer gewoon voeten waren... hij zoog water in zijn longen... hij begon duizelig te worden, maar hij wist dat licht

en lucht nog maar een paar meter van hem vandaan waren... hij moest het halen... het moest...
Harry schopte zo hard en snel met zijn benen dat zijn spieren het uitschreeuwden van de pijn; zelfs zijn hersens leken nat en doorweekt, hij kreeg geen adem, hij had zuurstof nodig, hij moest blijven zwemmen, hij mocht niet stoppen -
En toen kwam zijn hoofd boven water uit; heerlijke, koude, heldere lucht prikte in zijn natte gezicht; hij haalde gierend adem, met een gevoel of hij nooit eerder geweten had wat ademen was en trok Ron en het meisje ook boven water. Naast hem doken wilde hoofden met groen haar op, maar die glimlachten naar hem.
De mensen op de tribunes maakte ontzettend veel herrie; ze gilden en schreeuwden en sprongen overeind; Harry had de indruk dat ze dachten dat Ron en het meisje misschien dood waren, maar daar vergisten ze zich in, want ze hadden allebei hun ogen opengedaan. Het meisje leek bang en in de war, maar Ron spuwde een grote gulp water uit, knipperde met zijn ogen in het felle daglicht, keek Harry aan en zei: 'Een beetje nat allemaal, hè?' Opeens zag hij het zusje van Fleur. 'Waarom heb je haar ook meegenomen?'
'Fleur kwam niet opdagen. Ik kon haar niet achterlaten,' hijgde Harry.
'Harry, stomkop die je bent,' zei Ron. 'Je nam dat liedje toch niet serieus? Je denkt toch niet dat Perkamentus iemand van

ons had laten verdrinken?'
'Maar ze zongen -'
'Alleen om te zorgen dat je binnen de tijdslimiet zou blijven!' zei . 'Ik hoop niet dat je veel tijd verspild hebt door de held uit te hangen?'
Harry voelde zich zowel stom als boos. Ron had gemakkelijk praten; hij had lekker geslapen en niet gezien hoe griezelig het was, diep in het meer, omringd door met speren bewapende, moordlustig uitziende meermensen.
'Kom op,' zei Harry kortaf. 'Help me met dat meisje. Volgens mij kan ze niet goed zwemmen.'
Ze sleepten het zusje van Fleur naar de oever, waar de jury toekeek. Twintig meermensen vergezelden hen, als een soort erewacht en zongen afgrijselijke, krasserige liedjes.
Harry zag dat madame Plijster druk in de weer was met Hermelien, Kruml, Carlo en Cho, die in dikke dekens gehuld waren. Perkamentus en Ludo Bazuyn keken breed glimlachend naar Harry en Ron toen ze aan kwamen zwemmen, maar Percy, die doodsbleek zag en ineens veel jonger leek dan anders, kwam plenzend naar hen toe waden. Ondertussen had madame Mallemour de grootste moeite om Fleur Delacour in bedwang te houden, die zich met hand en tand verzette, volkomen hysterisch was en weer in het water probeerde te springen.
'Gabrielle! Gabrielle! Leeft ze nog? Ies ze gewond?'

'Alles is goed met haar!' wilde Harry zeggen, maar hij was zo uitgeput dat hij nauwelijks kon praten, laat staan schreeuwen.
Percy greep Ron en sleepte hem mee naar de oever ('Laat los, Percy, ik voel me prima!')-, Perkamentus en Bazuyn trokken Harry overeind; Fleur had zich losgerukt uit de greep van madame Mallemour en drukte haar zusje tegen zich aan.
"Et waren die Wierliengen... ze vielen me aan... o Gabrielle, iek dacht... iek dacht...'
'Hier, jij,' zei madame Plijster; ze pakte Harry en trok hem mee naar de anderen, wikkelde hem zo strak in een deken dat het net een dwangbuis leek en stopte een pil in zijn mond die brandde in zijn keel. De stoom spoot uit zijn oren.
'Goed gedaan, Harry!' riep Hermelien. 'Het is je gelukt, je bent er helemaal in je eentje achtergekomen!'
'Nou -' zei Harry en hij wilde haar over Dobby vertellen, maar op dat moment zag hij Karkarov kijken. Hij was het enige jurylid dat gewoon aan tafel was blijven zitten; het enige jurylid dat niet blij en opgelucht leek dat Ron en Fleurs zusje veilig waren teruggekeerd. 'Ja, dat klopt,' zei Harry ietsje harder dan normaal, zodat Karkarov hem kon horen.
'Je chebt een tor in je chaar, Cherm-o-line,' zei Kruml.
Harry had de indruk dat Kruml wilde dat ze wat meer aandacht aan hem zou schenken; misschien wilde hij haar eraan herinneren dat hij haar gered had, maar Hermelien veegde de tor ongeduldig weg en zei: 'Je bent wel ruim over

tijd, Harry... heb je er zo lang over gedaan om ons te vinden?'
'Nee... jullie vinden was niet moeilijk...'
Harry begon zich steeds stommer te voelen. Nu hij eenmaal op het droge was, leek het zo klaar als een klontje dat Perkamentus, met al zijn veiligheidsmaatregelen, nooit zou hebben toegestaan dat een gijzelaar verdronk, alleen omdat zijn of haar kampioen niet was komen opdagen. Waarom was hij niet gewoon teruggegaan nadat hij Ron had bevrijd? Dan zou hij de eerste zijn geweest... Carlo en Kruml hadden ook geen tijd verspild door zich zorgen te maken om anderen; zij hadden het lied van de meermensen niet serieus genomen...
Perkamentus zat gehurkt aan de waterkant, diep in gesprek met wat zo te zien de bazin van de meermensen was, een uitzonderlijk wild en woest vrouwspersoon. Hij maakte dezelfde snerpende, krasserige geluiden als de meermensen wanneer ze boven water waren; het was duidelijk dat Perkamentus Meermans kon spreken. Ten slotte kwam hij weer overeind, wendde zich tot de andere juryleden en zei: 'Ik geloof dat we even moeten overleggen voor we de punten verdelen.'
De juryleden staken de koppen bij elkaar. Madame Plijster had Ron inmiddels gered uit de klauwen van Percy; ze bracht hem naar Harry en de anderen, gaf hem een deken en een Peperpeppil en ging Fleur en haar zusje halen. Fleur had een hoop schrammen op haar armen en gezicht, en haar gewaad

was gescheurd, maar dat kon haar niets schelen en ze wilde ook niet dat madame Plijster de wondjes schoonmaakte.
'Zorg voor Gabrielle,' zei ze en wendde zich toen tot Harry. 'Jij 'ebt 'aar gered,' zei ze ademloos. 'Ook al was zij niet je gijzelaar.'
'Ja,' zei Harry, die uit de grond van zijn hart wenste dat hij de drie meisjes gewoon vastgebonden aan het standbeeld had laten zitten.
Fleur boog zich naar Harry, kuste hem twee keer op elke wang (hij voelde zijn gezicht gloeien en hij zou niet verbaasd zijn geweest als er opnieuw stoom uit zijn oren was gekomen) en zei toen tegen Ron: 'En jij ook - jij 'ebt ge'olpen -'
'Ja,' zei Ron hoopvol. 'Ja, een beetje wel -'
Fleur omhelsde Ron en kuste hem ook. Hermelien keek woedend toe, maar op dat moment galmde naast hen plotseling de magisch versterkte stem van Ludo Bazuyn. Ze schrokken zich een ongeluk en het publiek op de tribunes werd doodstil.
'Dames en heren, de jury is tot een beslissing gekomen. Miasma, de leidster van de meermensen, heeft ons verteld wat er op de bodem van het meer gebeurd is en naar aanleiding daarvan heeft de jury besloten de kampioenen de volgende punten toe te kennen, van het maximale aantal van vijftig per kampioen...
Fleur Delacour bleek de Bubbelbolbezwering weliswaar

uitstekend te beheersen, maar werd aangevallen door Wierlingen toen ze haar bestemming naderde en slaagde er niet in haar gijzelaar te bevrijden. Haar score is vijfentwintig punten.'
Het publiek applaudisseerde.
'lek verdien nul punten,' zei Fleur schor en ze schudde haar beeldschone hoofd.
'Carlo Kannewasser, die ook gebruik maakte van de Bubbelbolbezwering, keerde als eerste terug met zijn gijzelaar, maar was een minuut buiten de tijdslimiet van een uur.' Oorverdovend gejuich van de Huffelpufs in het publiek; Harry zag dat Cho stralend naar Carlo keek. 'We kennen hem daarom zevenenveertig punten toe.'
Harry's moed zonk hem in de schoenen. Als Carlo al buiten de tijdslimiet was geweest, was hij dat zeker.
'Viktor Kruml maakte gebruik van een incomplete vorm van Gedaanteverwisseling, die desondanks effectief was en keerde als tweede terug met zijn gijzelaar. Zijn score is veertig punten.'
Karkarov klapte extra hard en keek heel arrogant.
'Harry Potter maakte zeer effectief gebruik van Kieuwwier,' vervolgde Bazuyn. 'Hij keerde als laatste terug, ruim buiten de tijdslimiet van een uur. De leidster van de meermensen liet ons echter weten dat de heer Potter als eerste bij de gijzelaars was en dat zijn tijdsoverschrijding uitsluitend te wijten was aan

zijn vastbeslotenheid om alle gijzelaars veilig te laten terugkeren en niet alleen de zijne.'
Ron en Hermelien keken Harry zowel geërgerd als medelevend aan.
'De meeste juryleden' - Bazuyn wierp Karkarov een heel onaangename blik toe - 'zijn van mening dat dat een teken is van karakter, dat beloond hoort te worden met de maximale score. Hoe het ook zij... de heer Potter krijgt vijfenveertig punten.'
Harry's hart sprong op - hij stond nu samen met Carlo op de eerste plaats. Ron en Hermelien staarden Harry verbluft aan, maar begonnen toen te lachen en klapten even hard als de rest van het publiek.
'Goed zo, Harry!' schreeuwde Ron boven het lawaai uit. 'Je was niet stom - je toonde alleen je karakter!'
Fleur klapte ook heel hard, maar Kruml leek niet blij. Hij deed een poging om een gesprek aan te knopen met Hermelien, maar die had het te druk met juichen voor Harry om naar hem te luisteren.
'De derde en laatste opdracht vindt plaats op de avond van vierentwintig juni,' vervolgde Bazuyn. 'De kampioenen krijgen exact een maand van tevoren te horen wat er van hen verwacht wordt. Dank u voor uw steun aan de kampioenen.'
Het zat erop, dacht Harry versuft, terwijl madame Plijster de kampioenen en gijzelaars mee loodste naar het kasteel om

droge kleren aan te trekken... het zat erop, hij had zich erdoorheen geslagen... hij hoefde zich nergens meer zorgen om te maken tot vierentwintig juni...
De eerstvolgende keer dat hij in Zweinsveld was, besloot hij toen hij het bordes opliep naar het kasteel, zou hij zoveel sokken kopen voor Dobby dat hij elke dag een ander paar kon dragen.

Hoofdstuk 27

DE TERUGKEER VAN SLUIPVOET

Een van de beste dingen aan de nasleep van de tweede opdracht was dat iedereen dolgraag wilde weten wat er precies op de bodem van het meer was gebeurd, zodat behalve Harry, ook Ron eindelijk eens in het middelpunt van de belangstelling stond. Harry merkte wel dat Rons verhaal iedere keer subtiel veranderde. Eerst hield hij zich gewoon aan de feiten; die strookten in elk geval met de versie van Hermelien - Perkamentus had de gijzelaars in een betoverde slaap gebracht op het kantoortje van professor Anderling, na hen verzekerd te hebben dat er niets zou gebeuren en dat ze weer wakker zouden worden zodra ze boven water waren. Een week later vertelde Ron echter een bloedstollend verhaal over ontvoering en wanhopig verzet tegen vijftig zwaarbewapende meermensen, die hem bewusteloos hadden moeten slaan voor ze hem konden vastbinden.
'Maar ik had stiekem m'n toverstok verborgen in m'n mouw,' verzekerde hij Padma Patil, die veel meer belangstelling voor Ron scheen te hebben nu hij zoveel aandacht kreeg. Iedere keer als ze elkaar tegenkwamen op de gang, maakte ze een

praatje met hem. 'Ik had die meergekken zo uit kunnen schakelen.'
'O ja? Wat had je dan willen doen, tegen ze snurken of zo?' zei Hermelien venijnig. Ze werd zo erg gepest met het feit dat Kruml van alles haar het meest zou missen, dat ze nogal kortaangebonden was.
Rons oren werden rood en daarna hield hij het weer bij de toverslaapversie.
Begin maart werd het droger, maar een snijdende wind ontvelde hun handen en gezicht als ze zich buiten waagden. De post werd met vertraging bezorgd omdat er steeds uilen uit de koers werden geblazen. De velduil die Harry naar Sirius had gestuurd met de datum van het eerstkomende weekend in Zweinsveld keerde op een vrijdagochtend terug; de helft van zijn veren stond de verkeerde kant op en Harry had het antwoord van Sirius nog niet losgescheurd of hij vloog al weg, bang dat hij er opnieuw op uit gestuurd zou worden. Het briefje van Sirius was haast net zo kort als zijn vorige.

Wees zaterdagmiddag om twee uur bij de overstap aan het einde van de weg vanuit Zweinsveld (voorbij Bernsteen & Sulferblom). Neem zoveel mogelijk eten mee.

'Hij is toch niet terug in Zweinsveld?' vroeg Ron ongelovig.
'Daar ziet het wel naar uit,' zei Hermelien.
'Ik kan het gewoon niet geloven,' zei Harry gespannen. 'Als hij

betrapt wordt...'
'Tot dusver heeft hij het gehaald,' zei Ron. 'En gelukkig krioelt het niet meer van de Dementors in Zweinsveld.'
Harry vouwde de brief op en dacht na. Eerlijk gezegd wilde hij Sirius dolgraag spreken, vandaar dat hij, toen het tijd was voor de laatste les - een blokuur Toverdranken - heel wat opgewekter dan gewoonlijk de trap naar de kerkers afdaalde.
Malfidus, Korzel en Kwast stonden bij de deur van het lokaal, samen met Patty Park en haar vriendinnen van Zwadderich. Ze keken allemaal naar iets wat Harry niet kon zien en grinnikten opgetogen. Het pekineesachtige gezicht van Patty gluurde opgewonden om de brede rug van Kwast toen Harry, Ron en Hermelien aan kwamen lopen.
'Daar zijn ze, daar zijn ze!' giechelde ze en het groepje Zwadderaars ging uiteen. Harry zag dat Patty een tijdschrift in haar hand had - Heks & Haard. Op de bewegende foto op het omslag stond een heks met krullend haar en een stralende glimlach, die met haar toverstok op een grote slagroomtaart wees.
'Er staat een artikel in dat jij misschien interessant zult vinden, Griffel!' zei Patty luid en ze gooide het tijdschrift naar Hermelien, die het verbaasd opving. Op dat moment ging de deur van de kerker open en gebaarde Sneep dat ze binnen moesten komen.
Hermelien, Harry en Ron gingen zoals gewoonlijk achter in

de kerker zitten. Zodra Sneep met zijn rug naar hen toe stond en de ingrediënten van de toverdrank van die dag op het bord schreef, bladerde Hermelien onder tafel haastig het tijdschrift door. Uiteindelijk vond ze op de middenpagina's wat ze zocht. Harry en Ron bogen zich dichter naar haar toe. Een kleurenfoto van Harry stond boven een kort artikel met de titel:

HARRY POTTERS GEHEIME LIEFDESLEED
door Rita Pulpers
Misschien is hij anders dan anderen - maar tegelijkertijd een jongen die lijdt onder de gebruikelijke ups and downs van de puberteit. De veertienjarige Harry Potter, die sinds de tragische dood van zijn ouders geen liefde meer heeft gekend, dacht dat hij troost had gevonden bij zijn vaste vriendin op Zweinstein -. Hermelien Griffel, een kind van Dreuzelouders. Hij wist niet dat hij daardoor opnieuw een emotionele klap zou oplopen, in een leven dat toch al geteisterd wordt door verlies.
Juffrouw Griffel, een nietszeggend maar ambitieus meisje, heeft blijkbaar een voorliefde voor beroemde tovenaars waar Harry alleen niet aan kan voldoen. Sinds de komst van Viktor Kruml, de Zoeker van Bulgarije en held van het afgelopen WK Zwerkbal, heeft ze met de gevoelens van beide jongens gespeeld. Kruml, die duidelijk smoorverliefd is op de slinkse

juffrouw Griffel, heeft haar al uitgenodigd om tijdens de zomervakantie naar Bulgarije te komen en beweert dat hij 'zoiets nog nooit voor een meisje gevoeld heeft'.
Misschien heeft juffrouw Griffel echter meer gebruikt dan alleen haar twijfelachtige natuurlijke charmes om die twee onfortuinlijke jongens het hoofd op hol te brengen.
'Ze is echt lelijk,' zei Patty Park, een knappe en levendige vierdejaars, 'maar ook slim en ze zou heel goed een Liefdesdrank kunnen maken. Volgens mij heeft ze het zo voor elkaar gekregen.'
Liefdesdranken zijn uiteraard verboden op Zweinstein en Albus Perkamentus zal deze beschuldigingen vast willen onderzoeken. In de tussentijd moet iedereen die het beste met Harry Potter voorheeft, maar hopen dat hij volgende keer zijn hart aan een geschiktere kandidaat verpandt.

'Ik zei het toch!' siste Ron tegen Hermelien, die naar het artikel staarde. 'Ik zei toch dat je Rita Pulpers niet boos moest maken. Nu heeft ze je afgeschilderd als een soort - een soort femme fatale!'
Hermeliens verblufte uitdrukking verdween en ze proestte van het lachen.
'Femme fatale?' herhaalde ze en ze giechelde gesmoord terwijl ze Ron aankeek.
'Zo noemt ma ze,' mompelde Ron, wiens oren weer rood

werden.
'Als Rita niks beters kan verzinnen, moet ze echt ten einde raad zijn!' zei Hermelien nog steeds giechelend en ze smeet Heks & Haard op de stoel naast haar. 'Wat een kletspraat!'
Ze keek naar de Zwadderaars, die haar en Harry nauwlettend in het oog hielden vanaf de andere kant van de kerker, om te zien of ze van streek zouden zijn door het artikel. Hermelien lachte sarcastisch, zwaaide even en zij, Harry en Ron begonnen de ingrediënten uit te pakken die ze nodig hadden voor hun Vernuftscherpende toverdrank.
'Toch is het merkwaardig,' zei Hermelien tien minuten later en ze liet haar stamper boven haar vijzel met mestkevers zweven. 'Hoe weet Rita Pulpers...'
'Hoe weet ze wat?' vroeg Ron vlug. 'Je hebt toch niet echt een Liefdesdrank gebrouwen, hè?'
'Doe niet zo achterlijk!' beet Hermelien hem toe en ze begon haar kevers weer fijn te stampen. 'Nee, ik vroeg me alleen af... hoe weet ze dat Viktor mij heeft uitgenodigd om van de zomer bij hem te komen logeren?'
Hermelien werd vuurrood toen ze dat zei en ze vermeed het zorgvuldig om Ron aan te kijken.
'Wat?' zei Ron, die zijn eigen stamper met een dreun liet vallen.
'Dat vroeg hij vlak nadat hij me uit het meer had gehaald,' mompelde Hermelien. 'Nadat hij die haaienkop had

weggetoverd. Madame Plijster gaf ons een deken en toen trok hij me een eindje weg bij de jury, zodat die ons niet kon horen en vroeg hij of ik, als ik van de zomer niets te doen had, soms zin had om -'

'En wat zei jij?' vroeg Ron, die zijn stamper weer had opgeraapt en daar nu minstens vijftien centimeter naast zijn vijzel mee op hun tafeltje bonkte, omdat hij naar Hermelien keek.

'En toen zei hij inderdaad dat hij nog nooit zoiets voor een ander had gevoeld,' vervolgde Hermelien, die zo rood werd dat Harry de hitte die ze uitstraalde haast kon voelen. 'Maar hoe kan Rita Pulpers dat in vredesnaam hebben gehoord? Ze was er niet bij... of toch? Zou ze echt een Onzichtbaarheidsmantel hebben? Misschien is ze stiekem het terrein binnengedrongen om naar de tweede opdracht te kijken...'

'En wat zei jij?' herhaalde Ron, die zo hard met zijn stamper beukte dat hij butsen maakte in het tafelblad.

'Nou, ik had het te druk om te zien of alles in orde was met Harry en jou om -'

'Hoe fascinerend uw liefdesleven ongetwijfeld ook is, juffrouw Griffel,' zei een ijzige stem achter hen, 'toch moet ik u verzoeken er tijdens de les niet over te spreken. Tien punten aftrek voor Griffoendor.'

Sneep was stilletjes naar hun tafel geslopen terwijl ze hadden

staan praten. Alle andere leerlingen keken naar hen; Malfidus benutte de gelegenheid om aan de andere kant van de kerker gauw zijn POTTER IS PRUT-badge te laten oplichten.
'Aha... en nog stiekem tijdschriften lezen ook,' zei Sneep, die het exemplaar van Heks & Haard van de stoel griste. 'Nogmaals tien punten aftrek voor Griffoendor... maar natuurlijk...' Sneeps zwarte ogen fonkelden toen ze op het artikel van Rita Pulpers vielen. 'Potter moet uiteraard bijhouden wat er allemaal over hem geschreven wordt...'
Het gelach van de Zwadderaars galmde door de kerker en Sneeps smalle lippen krulden om tot een venijnige glimlach. Tot woede van Harry begon hij het artikel hardop voor te lezen.
'Harry Potters Geheime Liefdesleed... hemeltjelief, Potter, wat is er nu weer met je? Misschien is hij anders dan anderen...'
Harry voelde zijn gezicht gloeien. Na elke zin pauzeerde Sneep even, zodat de Zwadderaars lekker konden lachen. Als Sneep het voorlas, klonk het artikel nog tien keer zo erg.
'...iedereen die het beste met Harry Potter voorheeft, maar hopen dat hij volgende keer zijn hart aan een geschiktere kandidaat verpandt. Heel roerend,' sneerde Sneep, die het tijdschrift oprolde terwijl de Zwadderaars nog steeds schaterden van het lachen. 'Nou, misschien is het verstandig om jullie te scheiden, zodat er wat meer aandacht uitgaat naar

jullie toverdranken en wat minder naar jullie ingewikkelde liefdesleven. Wemel, jij blijft daar. Juffrouw Griffel, u gaat naast juffrouw Park zitten. Potter - jij komt hier vooraan, aan het tafeltje voor mijn bureau. Vooruit. Nu.'

Woedend smeet Harry de ingrediënten en zijn tas in zijn ketel en sleepte die mee naar het lege tafeltje voor in de klas. Sneep volgde hem, ging aan zijn bureau zitten en keek hoe Harry zijn ketel leegmaakte. Harry, die zich had voorgenomen om Sneep niet aan te kijken, ging verder met het fijnstampen van zijn mestkevers en stelde zich voor dat iedere kever het gezicht van Sneep had.

'Je was altijd al een verwaand joch, maar door al die aandacht van de pers heb je blijkbaar een nog hogere dunk van jezelf gekregen, Potter,' zei Sneep zacht, zodra de rest van de klas weer tot rust was gekomen.

Harry gaf geen antwoord. Hij wist dat Sneep hem probeerde uit te dagen; dat had hij al eerder gedaan. Ongetwijfeld hoopte hij op een aanleiding om nog eens vijftig punten te kunnen aftrekken van Griffoendor.

'Misschien verkeer je in de waan dat de hele toverwereld aan je voeten ligt,' vervolgde Sneep zo zachtjes dat verder niemand hem kon horen (Harry bleef stug inbeuken op zijn mestkevers, ook al had hij ze al tot ragfijn poeder gereduceerd), 'maar mij zal het een zorg zijn hoe vaak je foto in de krant staat: in mijn ogen blijf je een vervelend klein

ventje, Potter, dat zich boven alle regels verheven voelt.'
Harry gooide de fijngestampte kevers in zijn ketel en begon gemberwortels fijn te snijden. Zijn handen trilden een beetje van woede, maar hij hield zijn ogen op zijn tafeltje gericht, alsof hij niet hoorde wat Sneep tegen hem zei.
'Dit is een waarschuwing, Potter,' vervolgde Sneep extra zacht en venijnig. 'Al ben je nog zo'n kleine beroemdheid, als ik nog een keer merk dat je in mijn kantoor hebt ingebroken -'
'Ik ben helemaal niet in de buurt van uw kantoor geweest!' zei Harry nijdig en hij vergat zijn geveinsde doofheid.
'Lieg niet!' siste Sneep en zijn peilloos zwarte ogen boorden zich in die van Harry. 'Huid van een boomslang. Kieuwwier. Dat komt uit mijn privévoorraad en ik weet wie het gestolen heeft.'
Harry staarde Sneep aan, vastberaden om niet met zijn ogen te knipperen of schuldig te kijken. In werkelijkheid had hij die dingen helemaal niet gestolen. Hermelien had de boomslanghuid gejat toen ze in hun tweede jaar zaten - die hadden ze nodig gehad om Wisseldrank te kunnen maken - en hoewel Sneep Harry wel verdacht had, had hij nooit iets kunnen bewijzen. Dat Kieuwwier was uiteraard gestolen door Dobby.
'Ik weet niet waar u het over hebt,' loog Harry kil.
'Je lag niet in bed toen er werd ingebroken in mijn kantoortje!' siste Sneep. 'Dat weet ik, Potter! Misschien is Dwaaloog

Dolleman inmiddels ook toegetreden tot je fanclub, maar ik laat zulk gedrag niet over mijn kant gaan! Nog een nachtelijk uitstapje naar mijn kantoor, Potter, en je zult ervoor boeten!'
'Oke,' zei Harry koeltjes en hij richtte zijn aandacht weer op zijn gemberwortels. 'Daar zal ik aan denken, mocht ik ooit de aandrang voelen om een stap over de drempel te zetten.'
Sneeps ogen fonkelden. Hij stak zijn hand in zijn gewaad en even dacht Harry angstig dat Sneep op het punt stond zijn toverstok te pakken en hem te vervloeken - maar toen zag hij dat Sneep een klein kristallen flesje met een kleurloze vloeistof had gepakt. Harry keek ernaar.
'Weet je wat dit is, Potter?' zei Sneep en zijn ogen glinsterden vervaarlijk.
'Nee,' zei Harry, en deze keer meende hij het.
'Dit is Veritaserum - een Waarheidsdrank die zo krachtig is dat drie druppels genoeg zijn om je je meest intieme geheimen te laten opbiechten in het bijzijn van de hele klas,' zei Sneep vinnig. 'Het Ministerie stelt strenge voorwaarden aan het gebruik van deze drank, maar als je niet heel erg voorzichtig bent, zou het best eens kunnen dat mijn hand tijdens het avondeten een beetje trilt - hij schudde even met het kristallen flesje, '- boven je beker pompoensap. En dan, Potter... dan zullen we horen of je in mijn kantoor bent geweest of niet.'
Harry gaf geen antwoord. Hij richtte zijn aandacht weer op de

gemberwortels, pakte zijn mes en begon te snijden. Dat verhaal over die Waarheidsdrank beviel hem helemaal niet en hij zag Sneep er best voor aan om hem stiekem wat toe te dienen. Hij onderdrukte een rilling bij de gedachte aan wat hij er allemaal uit zou flappen als Sneep dat deed... nog afgezien van het feit dat hij dan een hele hoop andere mensen in de problemen zou brengen - zoals Hermelien en Dobby - had je ook nog de andere dingen die hij verborgen had gehouden... zoals het feit dat hij contact had met Sirius... en - hij kreeg een wee gevoel in zijn maag bij de gedachte alleen al - wat hij werkelijk voelde voor Cho... Hij veegde zijn gemberwortels in de ketel en vroeg zich af of hij niet beter een voorbeeld kon nemen aan Dolleman en voortaan ook alleen uit zijn eigen heupflacon moest drinken.

Er werd op de deur van de kerker geklopt.

'Binnen,' zei Sneep op normale toon.

Alle leerlingen keken op toen de deur openging. Professor Karkarov kwam binnen en liep naar het bureau van Sneep. Hij draaide zijn sikje om zijn vinger en maakte een heel nerveuze indruk.

'We moeten praten,' zei Karkarov abrupt toen hij bij Sneep stond. Blijkbaar was hij zo vastbesloten dat niemand hem mocht horen dat hij zijn lippen nauwelijks bewoog; hij deed aan een niet al te beste buikspreker denken. Harry hield zijn blik op zijn tafeltje gericht, maar luisterde aandachtig.

'Na de les, Karkarov -' mompelde Sneep, maar Karkarov viel hem in de rede.
'Nee, nu, zodat je er niet tussenuit kunt knijpen. Je probeert me te mijden, Severus.'
'Na de les,' snauwde Sneep.
Harry hield een maatbeker omhoog, zogenaamd om te zien of hij genoeg gordeldiergal had ingeschonken en gebruikte dat als excuus om vanuit zijn ooghoek naar Sneep en Karkarov te kijken. Karkarov was duidelijk heel ongerust en Sneep kwaad.
Karkarov bleef de rest van het uur ronddrentelen achter Sneeps bureau. Blijkbaar wilde hij voorkomen dat Sneep er na de les vandoor ging. Harry, die dolgraag wilde weten wat Karkarov te zeggen had, stootte twee minuten voor tijd expres zijn fles met gordeldiergal om, zodat hij een reden had om weg te duiken achter zijn ketel en het spul op te vegen terwijl de rest van de leerlingen rumoerig het lokaal verliet.
'Wat was er nou zo dringend?' hoorde hij Sneep tegen Karkarov sissen.
'Dit,' zei Karkarov en Harry, die vanachter zijn ketel naar hem gluurde, zag dat Karkarov de linkermouw van zijn gewaad opstroopte en Sneep de binnenkant van zijn onderarm liet zien.
'Kijk!' zei Karkarov, die zijn lippen nog steeds zo min mogelijk probeerde te bewegen. 'Zie je wel? Het is nog nooit zo

duidelijk geweest, niet sinds -'
'Stop weg!' beet Sneep hem toe en zijn zwarte ogen flitsten door het lokaal.
'Maar je moet het toch ook gemerkt hebben -' zei Karkarov opgewonden.
'Daar hebben we het later wel over!' grauwde Sneep. 'Potter! Wat doe jij daar?'
'M'n gordeldiergal opruimen, professor,' zei Harry onschuldig. Hij kwam overeind en liet Sneep de doorweekte doek zien die hij in zijn hand had.
Karkarov draaide zich abrupt om en verliet het lokaal. Hij leek zowel boos als bang. Harry, die er niets voor voelde om alleen met een uitzonderlijk kwade Sneep in een lokaal achter te blijven, gooide zijn boeken en ingrediënten gauw in zijn tas en vertrok zo snel mogelijk, om Ron en Hermelien te vertellen wat hij gezien en gehoord had.
Toen ze de volgende dag het kasteel verlieten, scheen er een waterig, zilverachtig zonnetje boven het terrein. Het weer was een stuk zachter dan de eerste maanden van het jaar en tegen de tijd dat ze in Zweinsveld waren, hadden ze hun mantel afgedaan en over hun schouder gegooid. Het eten waar Sirius om gevraagd had zat in Harry's tas; ze hadden tijdens het middageten stiekem een stuk of twaalf kippenpoten, een brood en een grote fles pompoensap van tafel meegenomen.
Eerst gingen ze naar Voddeleurs Couture om een cadeautje

te kopen voor Dobby en amuseerden zich kostelijk met het uitzoeken van de meest afzichtelijke sokken die ze maar konden vinden, waaronder een paar met een patroon van flikkerende gouden en zilveren sterren en een paar dat luid begon te gillen als het te erg naar zweet stonk. Om halftwee liepen ze de Hoofdstraat uit naar de rand van het dorp, langs de zaak van Bernsteen en Sulferblom.

Harry was nog nooit die kant uit geweest. Het kronkelende weggetje leidde naar het woeste land rond Zweinsveld. Er stonden hier minder huisjes en de tuinen waren groter; ze liepen naar de voet van de berg die Zweinsveld overschaduwde. Toen ze een bocht om kwamen, zagen ze aan het eind van het weggetje een overstap in een muur. Daar werden ze opgewacht dooreen grote, harige zwarte hond, die zijn voorpoten op de bovenkant van de overstap liet rusten en een paar kranten in zijn bek had. Hij zag er heel bekend uit...

'Hallo, Sirius,' zei Harry toen ze bij hem waren.

De zwarte hond snoof gretig aan Harry's tas, kwispelde een keer, draaide zich om en stak op een drafje het met struikgewas begroeide stuk grond over dat omhoog glooide naar de rotsachtige voet van de berg. Harry, Ron en Hermelien klauterden over de overstap en volgden hem.

Sirius ging hen voor naar de voet van de berg, waar de grond bezaaid was met keien en rotsblokken. Voor hem was het gemakkelijk, met zijn vier poten, maar Harry, Ron en

Hermelien waren al gauw buiten adem. Ze volgden Sirius terwijl hij hoger en hoger klom. Een halfuur lang sjokten ze over een steil, steenachtig kronkelpad en volgden ze de kwispelende staart van Sirius. Ze zweetten in de warme zon en de riemen van Harry's tas sneden in zijn schouders.
Opeens was Sirius nergens meer te zien en toen ze bij de plaats kwamen waar hij verdwenen was, zagen ze een smalle spleet in de rots. Ze wurmden zich erdoor en bevonden zich in een koele, schemerige grot. Helemaal achterin was Scheurbek de Hippogrief vastgebonden aan een rotsblok. Scheurbek was voor de helft een grijs paard en voor de andere helft een reusachtige adelaar en zijn feloranje ogen blonken toen hij hen zag. Ze bogen alledrie diep voor hem en na hen even hooghartig te hebben aangestaard, liet Scheurbek zich door zijn geschubde knieën zakken en stond hij toe dat Hermelien zijn gevederde nek streelde. Maar Harry keek naar de zwarte hond, die zojuist weer in zijn peetvader was veranderd.
Sirius droeg een haveloos grijs gewaad; het gewaad dat hij ook had gedragen toen hij uit Azkaban was ontsnapt. Zijn zwarte haar was langer dan toen hij hem in het vuur had gezien en was weer verward en plakkerig. Hij was heel mager.
'Kip!' zei hij schor, nadat hij de oude exemplaren van de Ochtendprofeet uit zijn mond had gehaald en op de grond had gegooid.

Harry maakte zijn tas open en gaf Sirius het pakje met kippenpoten en brood.
'Bedankt,' zei Sirius, die het pak openmaakte, een drumstick pakte, op de grond ging zitten en een stukje afscheurde met zijn tanden. 'Ik heb tot nu toe voornamelijk van ratten geleefd. Ik kan niet te veel eten stelen uit Zweinsveld; dat zou de aandacht trekken.'
Hij keek Harry grijnzend aan, maar Harry's glimlach was een beetje geforceerd.
'Wat doe je hier, Sirius?' vroeg hij.
'M'n plicht vervullen als peetvader,' zei Sirius, die als een echte hond aan het kippenbotje kluifde. 'Maak je over mij geen zorgen. Iedereen denkt dat ik een vriendelijke zwerfhond ben.'
Hij grijnsde nog steeds, maar toen hij Harry's ongeruste gezicht zag, werd hij ernstiger. 'Ik wil ter plekke zijn. Je laatste brief... nou, laten we zeggen dat de toestand steeds verdachter wordt. Ik heb oude kranten gestolen en naar het zich laat aanzien ben ik niet de enige die zich zorgen maakt.'
Hij knikte naar de vergeelde Ochtendprofeten die op de grond lagen. Ron raapte ze op en vouwde ze open.
Harry bleef echter naar Sirius kijken. 'Maar als ze je betrappen? Stel dat iemand je ziet?'
Jullie drieën en Perkamentus zijn de enigen die weten dat ik een Faunaat ben,' zei Sirius schouderophalend en hij bleef op

zijn kippenpoot kluiven.
Ron gaf Harry een por en gaf hem de Ochtendprofeten. Het waren er twee; de kop van de eerste luidde: Mysterieuze Ziekte van Bartolomeus Krenck, de tweede: Heks van Ministerie Nog Steeds Vermist - Minister van Toverkunst Bemoeit Zich Persoonlijk Met Zaak.
Harry bekeek het verhaal over Krenck. Bepaalde zinnen sprongen eruit: sinds november niet meer in het openbaar verschenen... huis lijkt verlaten... st. Holisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes geeft geen commentaar... Ministerie weigert geruchten over kritieke toestand te bevestigen...
'Als je dat zo leest, lijkt het alsof hij op sterven ligt,' zei Harry langzaam. 'Maar zo ziek kan hij niet zijn als hij naar Zweinstein kon komen...'
'M'n broer is de persoonlijke assistent van Krenck,' zei Ron tegen Sirius. 'Hij zegt dat Krenck alleen overwerkt is.'
'Maar de laatste keer dat ik hem van dichtbij zag leek hij echt behoorlijk ziek,' zei Harry langzaam, terwijl hij de rest van het artikel las. 'Op de avond dat mijn naam uit de Vuurbeker kwam...'
'Z'n verdiende loon omdat hij Winky heeft ontslagen,' zei Hermelien kil. Ze streelde Scheurbek, die de kippenbotjes van Sirius oppeuzelde. 'Nu heeft hij er vast spijt van - ik wil wedden dat het een heel verschil is, nu zij er niet meer is om

voor hem te zorgen.'
'Hermelien wordt geobsedeerd door Huis-elfen,' mompelde Ron tegen Sirius, terwijl hij Hermelien zuur aankeek.
Sirius leek geïnteresseerd. 'Heeft Krenck zijn huis-elf ontslagen?'
Ja, tijdens het WK Zwerkbal,' zei Harry en hij vertelde over de verschijning van het Duistere Teken, dat Winky was gevonden met Harry's toverstok in haar hand en hoe woedend meneer Krenck was geweest.
Toen Harry was uitgesproken, sprong Sirius op en begon door de grot te ijsberen. 'Even alle feiten op een rijtje,' zei hij, gebarend met een vers kippenpootje. 'Jullie zagen die elf voor het eerst in de Topbox, waar ze een plaatsje vrijhield voor Krenck. Klopt dat?'
Ja,' zeiden Harry, Ron en Hermelien in koor.
'Maar Krenck kwam niet opdagen?'
'Nee,' zei Harry. 'Volgens mij zei hij later dat hij het te druk had gehad.'
Na een tijdje zwijgend op en neer te hebben gelopen door de grot zei Sirius: 'Harry, heb je, toen je de Topbox verliet, nog gecontroleerd of je je toverstok bij je had?'
'Eh...' Harry dacht diep na. 'Nee,' zei hij uiteindelijk. 'Ik had hem pas nodig toen we in het bos waren. Zodra ik m'n hand in m'n zak stak, merkte ik dat ik alleen m'n Omniscoop nog bij me had.' Hij keek Sirius aan. 'Bedoel je dat degene die het

Teken heeft opgeroepen, m'n toverstok in de Topbox heeft gestolen?'
'Zou kunnen,' zei Sirius.
'Winky heeft die stok niet gestolen!' zei Hermelien schril.
'Die elf was niet de enige in de box,' zei Sirius, die met gefronst voorhoofd bleef ijsberen. 'Wie zat er nog meer achter jullie?'
'Veel mensen,' zei Harry. 'Een paar Bulgaarse ministers... Cornelis Droebel... de familie Malfidus...'
'De familie Malfidus!' riep Ron zo luid dat zijn stem door de grot galmde en Scheurbek nerveus met zijn kop zwaaide. 'Ik wil wedden dat Lucius Malfidus het heeft gedaan!'
'Verder nog iemand?' zei Sirius.
'Nee, niemand,' zei Harry.
'Jawel. Ludo Bazuyn was er ook,' herinnerde Hermelien hem eraan.
'O ja...'
'Ik weet niets van Bazuyn, alleen dat hij vroeger Drijver was bij de Winterpayne Wasps,' zei Sirius, nog steeds ijsberend. 'Wat is het voor iemand?'
'Best een toffe vent,' zei Harry. 'Hij vraagt steeds of hij me kan helpen met het Toverschool Toernooi.'
'Werkelijk?' zei Sirius en zijn frons werd dieper. 'Waarom zou hij dat doen?'
'Hij zegt dat hij me aardig vindt,' zei Harry.

'Hmmm,' zei Sirius bedachtzaam.
'We zagen hem ook in het bos, vlak voordat het Duistere Teken verscheen,' zei Hermelien tegen Sirius. 'Weten jullie nog?' vroeg ze aan Harry en Ron.
'Ja, maar hij is niet in het bos gebleven, ofwel?' zei Ron. 'Toen we hem over die relletjes vertelden, ging hij terug naar het kampeerterrein.'
'Hoe weet je dat?' antwoordde Hermelien meteen. 'Hoe weet je waarheen hij Verdwijnseld is?'
'Kom nou toch,' zei Ron ongelovig. 'Wil je zeggen dat Ludo Bazuyn het Duistere Teken heeft opgeroepen?'
'Dat lijkt me heel wat waarschijnlijker dan Winky,' zei Hermelien koppig.
'Ik zei het toch?' zei Ron met een veelbetekenende blik op Sirius. 'Ik zei toch dat ze geobsedeerd wordt door huis -'.
Maar Sirius stak zijn hand op, om Ron tot stilte te manen. 'Wat deed Krenck, toen het Duistere Teken was opgeroepen en zijn elf betrapt was met Harry's toverstok?'
'Hij ging in de struiken zoeken,' zei Harry, 'maar daar was verder niemand.'
'Ja, natuurlijk,' mompelde Sirius terwijl hij op en neer liep. 'Natuurlijk wilde hij het dolgraag iemand anders in de schoenen schuiven en niet zijn eigen elf... en toen ontsloeg hij haar?'
'Ja,' zei Hermelien opgewonden. 'Alleen omdat ze niet braaf

in haar tent was gebleven om zich te laten vertrappen door -'
'Hermelien, schei nou toch eens uit over die elf!' zei Ron.
Maar Sirius schudde zijn hoofd en zei: 'Ze heeft Krenck beter door dan jij, Ron. Als je wilt weten hoe iemand werkelijk is, moet je kijken hoe hij zijn ondergeschikten behandelt en niet zijn gelijken.'
Hij streek met zijn hand over zijn ongeschoren kin en dacht diep na. 'Dat Krenck zo vaak afwezig is... hij laat z'n huis-elf speciaal een plaatsje voor hem vrijhouden tijdens de finale van het WK, maar komt niet opdagen, hij zwoegt en ploetert om het Toverschool Toernooi nieuw leven in te blazen en komt dan opeens niet meer kijken... dat is niets voor Krenck. Als hij hiervoor ooit een dag ziek is thuisgebleven, vreet ik Scheurbek op.'
'Ken je Krenck dan?' vroeg Harry.
Het gezicht van Sirius betrok. Plotseling zag hij er weer even dreigend uit als de eerste avond dat Harry hem ontmoet had, de avond dat Harry nog gedacht had dat Sirius een moordenaar was.
'Ja, je kunt wel zeggen dat ik Krenck ken,' zei hij zachtjes. 'Hij heeft destijds opdracht gegeven om me naar Azkaban te sturen -zonder proces.'
'Wat?' zeiden Ron en Hermelien in koor.
'Maak je een geintje?' zei Harry.
'Nee, allerminst,' zei Sirius, die nog een grote hap kip nam.

'Krenck was destijds Hoofd van het Departement van Magische Wetshandhaving, wisten jullie dat niet?'
Harry, Ron en Hermelien schudden hun hoofd.
'Veel mensen zagen in hem de volgende Minister van Toverkunst,' zei Sirius. 'Barto Krenck was een groot tovenaar. Hij bezat veel magische macht - en machtshonger. O, hij is nooit een volgeling van Voldemort geweest,' zei hij toen hij Harry's gezicht zag. 'Nee, Barto Krenck was altijd vreselijk fel tegen de Duistere zijde. Maar een hoop mensen die zo fel tegen de Duistere zijde waren... nou ja, dat begrijpen jullie niet... jullie zijn nog te jong...'
'Dat zei m'n vader ook tijdens het WK,' zei Ron geërgerd. 'Vertel het nou maar, dan merk je dat vanzelf wel.'
Er gleed een grijns over Sirius' magere gelaat. 'Goed, dan zal ik het vertellen...'
Hij liep nog een keer heen en weer door de grot en zei toen: 'Stel je voor dat Voldemort machtig is. Je weet niet wie zijn volgelingen zijn, je weet niet wie wel voor hem werkt en wie niet; je weet dat hij mensen totaal kan beheersen, zodat ze de vreselijkste dingen doen zonder dat ze het kunnen helpen. Je staat doodsangsten uit, voor jezelf en je familie en vrienden. Iedere week hoor je van meer moorden, meer verdwijningen, meer martelingen... het is een chaos op het Ministerie van Toverkunst, daar weten ze ook niet wat ze moeten doen, ze proberen alles geheim te houden voor de

Dreuzels, maar ondertussen worden er ook Dreuzels vermoord. Overal angst... paniek... verwarring... zo was het in die tijd.
Nou, dergelijke situaties brengen bij sommige mensen het beste naar boven en bij andere juist het slechtste. Misschien waren Krencks principes in het begin goed - dat zou ik niet weten. Hij maakte snel promotie op het Ministerie en begon toen nogal strenge maatregelen uit te vaardigen tegen de volgelingen van Voldemort. De Schouwers kregen nieuwe bevoegdheden - de bevoegdheid om te doden in plaats van te arresteren, bijvoorbeeld. En ik was niet de enige die zonder vorm van proces aan de Dementors werd uitgeleverd. Krenck bestreed geweld met geweld en gaf toestemming de Onvergeeflijke Vloeken te gebruiken tegen verdachten. Naar mijn idee werd hij even wreed en meedogenloos als menig tovenaar aan de Duistere zijde. Uiteraard waren er ook veel mensen die hem steunden - die juist vonden dat hij het goed aanpakte. Een hoop heksen en tovenaars vonden dat hij Minister van Toverkunst moest worden. Na de val van Voldemort leek het slechts een kwestie van tijd voor Krenck benoemd zou worden. Maar toen gebeurde er iets onfortuinlijks...' Sirius lachte grimmig. 'Krencks eigen zoon werd betrapt met een groepje Dooddoeners dat zich uit Azkaban had weten te kletsen. Blijkbaar waren ze van plan Voldemort op te sporen, om hem weer aan de macht te

kunnen brengen.'
'Werd de zoon van Krenck gearresteerd?' zei Hermelien ongelovig.
'Klopt,' zei Sirius, die zijn kippenbotje naar Scheurbek gooide en zich op de grond liet vallen, naast het brood, dat hij doormidden scheurde. 'Dat was een hele schok voor die ouwe Barto. Maar ja, dan had hij maar wat vaker thuis moeten zijn, bij zijn gezin. Dan had hij af en toe maar eens wat vroeger van kantoor moeten gaan... om zijn eigen zoon een beetje te leren kennen.'
Sirius begon grote stukken brood op te schrokken.
'Was zijn zoon inderdaad een Dooddoener?' vroeg Harry.
'Geen idee,' zei Sirius, die zijn mond nog steeds volpropte met brood. 'Ik zat zelf in Azkaban toen ze hem binnenbrachten en wat ik nu vertel, heb ik voornamelijk na m'n ontsnapping gehoord. Die jongen was ongetwijfeld betrapt in het gezelschap van mensen van wie ik zou zweren dat het Dooddoeners waren - maar misschien was hij toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats, net als die huis-elf.'
'Heeft Krenck niet geprobeerd om zijn zoon vrij te krijgen?' fluisterde Hermelien.
Sirius stootte een lach uit die eigenlijk meer op een blaf leek. 'Krenck, proberen om z'n zoon vrij te krijgen? Ik dacht dat je hem nu toch wel een beetje doorhad, Hermelien. Alles wat

ook maar even dreigde zijn reputatie te bezoedelen, werd genadeloos opgeofferd. Zijn hele leven stond in het teken van zijn ambitie om Minister van Toverkunst te worden. Je hebt zelf gezien hoe hij zijn trouwe huis-elf de laan uitstuurde, alleen omdat ze hem met het Duistere Teken in verband bracht - daar kun je toch wel uit aflezen hoe hij is? Krencks vaderliefde was net groot genoeg om ervoor te zorgen dat z'n zoon een proces kreeg, maar als ik de verhalen mag geloven, was dat meer een excuus voor Krenck om te laten zien hoe erg hij die jongen haatte... en vervolgens werd hij regelrecht naar Azkaban gestuurd.'

'Heeft hij zijn eigen zoon aan de Dementors uitgeleverd?' vroeg Harry zacht.

'Ja, klopt,' zei Sirius, die absoluut niet meer geamuseerd leek. 'Ik zag hoe de Dementors hem binnenbrachten, door het tralieraampje in m'n celdeur. Hij kan hoogstens een jaar of negentien zijn geweest. Ze stopten hem in een cel niet ver van de mijne. Tegen de avond riep hij al om z'n moeder, maar na een paar dagen werd het stil... uiteindelijk werden ze allemaal stil... behalve als ze gilden in hun slaap...'

Even werd de doodse blik van Sirius nog geprononceerder, alsof er stalen rolluiken dicht gleden achter zijn ogen.

'Dus hij zit nog steeds in Azkaban?' zei Harry.

'Nee,' zei Sirius dof. 'Nee, hij zit niet meer in Azkaban, omdat hij na ongeveer een jaar gestorven is.'

'Is hij gestorven?'
'Hij was niet de enige,' zei Sirius verbitterd. 'De meeste gevangenen worden daar gek, en velen willen op het eind niet meer eten. Ze raken de wil om te leven kwijt. Je kon altijd merken als er iemand op sterven lag, omdat de Dementors dat aanvoelden. Dan werden ze opgewonden. Die jongen zag er al slecht uit toen hij werd binnengebracht. Omdat Krenck een belangrijke functionaris op het Ministerie was, mochten hij en zijn vrouw hun zoon bezoeken op zijn sterfbed. Dat was de laatste keer dat ik Barto Krenck heb gezien, toen hij zijn vrouw min of meer langs m'n celdeur droeg. Blijkbaar is ze kort daarna zelf overleden, van verdriet. Gewoon weggekwijnd, net als die jongen. Krenck is het lichaam van z'n zoon nooit komen halen. De Dementors hebben hem begraven buiten het fort. Dat heb ik ze zelf zien doen.'
Sirius gooide het brood dat hij naar zijn mond had gebracht weg en pakte in plaats daarvan de fles pompoensap, die hij in een keer leegdronk.
'Dus die ouwe Krenck raakte alles kwijt, net toen hij dacht dat hij het voor elkaar had,' vervolgde hij en hij veegde zijn mond af met de rug van zijn hand. 'Het ene moment was hij een held, die op het punt stond Minister van Toverkunst te worden... het volgende moment was zijn zoon dood, zijn vrouw dood, zijn naam in diskrediet gebracht en zijn populariteit pijlsnel gedaald heb ik na m'n ontsnapping

gehoord. Toen de jongen dood was, kregen de mensen opeens meer sympathie voor hem en begonnen ze zich af te vragen hoe het kwam dat zo'n aardige knul, uit een goed gezin, zo vreselijk in de fout was gegaan. De meesten kwamen tot de conclusie dat zijn vader nooit iets om hem gegeven had en daarom werd Cornelis Droebel tot minister benoemd en Krenck op een zijspoor gezet, op het Departement voor Internationale Magische Samenwerking.'
Er volgde een lange stilte. Harry dacht aan de manier waarop Krencks ogen hadden uitgepuild toen hij tijdens het WK in het bos naar zijn ongehoorzame huis-elf had gekeken. Daarom had Krenck zo overdreven woedend gereageerd toen Winky werd gevonden onder het Duistere Teken. Het had hem herinnerd aan zijn zoon en het oude schandaal, waardoor hij uit de gunst was geraakt op het Ministerie.
'Volgens Dolleman denkt Krenck aan niets anders dan het vangen van Duistere tovenaars,' zei Harry tegen Sirius.
'Ja, ik heb ook gehoord dat dat een obsessie voor hem is,' zei Sirius knikkend. 'Als je het mij vraagt, denkt hij nog steeds dat hij zijn oude populariteit kan terugwinnen door opnieuw een Dooddoener te betrappen.'
'En hij is stiekem naar Zweinstein gekomen om het kantoortje van Sneep te doorzoeken!' zei Ron triomfantelijk, met een blik op Hermelien.
'Ja, en dat slaat nergens op,' zei Sirius.

'Jawel!' zei Ron opgewonden.
Maar Sirius schudde zijn hoofd. 'Hoor eens, als Krenck zo nodig een onderzoek wil instellen naar Sneep, waarom was hij dan niet gewoon als jurylid bij het Toernooi aanwezig? Dat zou een ideaal excuus zijn geweest om regelmatig naar Zweinstein te komen en Sneep in de gaten te houden.'
'Dus je denkt echt dat Sneep iets in z'n schild zou kunnen voeren?' vroeg Harry, maar Hermelien viel hem in de rede.
'Het kan me niet schelen wat je zegt, maar Perkamentus vertrouwt Sneep -'
'Kom nou toch, Hermelien! zei Ron ongeduldig. 'Ik weet ook wel dat Perkamentus een genie is en zo, maar dat wil nog niet zeggen dat een echt slimme Duistere tovenaar hem niet zou kunnen misleiden.'
'Waarom heeft Sneep tijdens ons eerste jaar dan Harry's leven gered? Waarom liet hij hem niet gewoon sterven?'
'Ik weet niet - misschien dacht hij dat Perkamentus hem van school zou trappen -'
'Wat vind jij, Sirius?' vroeg Harry luid en Ron en Hermelien hielden op met kibbelen om te luisteren.
'Ik vind dat jullie allebei wel een beetje gelijk hebben,' zei Sirius, die Ron en Hermelien bedachtzaam aankeek. 'Sinds ik hoorde dat Sneep hier lesgaf, heb ik me afgevraagd waarom Perkamentus hem heeft aangenomen. Sneep werd altijd al gefascineerd door de Zwarte Kunsten, daar stond hij op

school om bekend. Het was een slijmerig, kruiperig, ongewassen klein rotjong,' voegde Sirius eraan toe en Harry en Ron keken elkaar grijnzend aan. 'Toen Sneep voor het eerst op school kwam, kende hij al meer vervloekingen dan de meeste leerlingen in de zevende klas en hij maakte deel uit van een groep Zwadderaars die later bijna allemaal Dooddoeners bleken te zijn.'
Sirius stak zijn vingers op en begon namen op te noemen. 'Roselier en Krodde - allebei gedood door Schouwers, het jaar voor Voldemorts val. De Van Detta's - een getrouwd stel - die zitten in Azkaban. Arduin - ik heb gehoord dat hij zich heeft weten te redden door te beweren dat hij onder invloed van de Imperiusvloek handelde - hij is nog steeds op vrije voeten. Maar voor zover ik weet, is Sneep er nimmer van beschuldigd dat hij een Dooddoener was. Niet dat dat veel zegt - een hoop Dooddoeners zijn nooit betrapt. En Sneep is slim en gewiekst genoeg om te zorgen dat hij niet in de problemen komt.'
'Sneep schijnt Karkarov behoorlijk goed te kennen, maar dat wil hij stil houden,' zei Ron.
'Ja, je had het gezicht van Sneep moeten zien toen Karkarov gisteren plotseling binnenstapte tijdens Toverdrankles!' zei Harry vlug. 'Karkarov wilde met Sneep praten, hij zei dat die hem probeerde te ontlopen. Karkarov leek echt ongerust. Hij liet Sneep iets op zijn arm zien, maar dat kon ik niet goed

onderscheiden.'
'Liet hij Sneep iets op zijn arm zien?' zei Sirius oprecht verbijsterd. Hij streek verstrooid met zijn vingers door zijn smerige haar en haalde toen opnieuw zijn schouders op. 'Ik heb geen idee wat dat zou kunnen zijn... maar als Karkarov echt ongerust begint te worden en naar Sneep stapt om aan antwoorden te komen...'
Sirius staarde naar de wand van de grot en grimaste van frustratie. 'Het feit blijft dat Perkamentus Sneep vertrouwt. Ik weet dat Perkamentus soms in mensen gelooft die anderen niet zouden vertrouwen, maar toch kan ik me niet voorstellen dat hij Sneep les zou laten geven op Zweinstein als hij ooit voor Voldemort had gewerkt.'
'Waarom willen Dolleman en Krenck dan zo graag het kantoortje van Sneep doorzoeken?' zei Ron koppig.
'Nou,' zei Sirius langzaam, 'ik zie Dwaaloog er best voor aan dat hij de kantoortjes van alle leraren doorzocht heeft sinds zijn aanstelling op Zweinstein. Hij neemt zijn taak als docent Verweer tegen de Zwarte Kunsten heel serieus. Ik weet niet of er wel iemand is die hij vertrouwt en dat is ook niet zo vreemd, als je nagaat wat hij allemaal heeft meegemaakt. Maar ik moet Dolleman een ding nageven: hij heeft nooit mensen gedood als dat niet absoluut noodzakelijk was. Als het maar even kon, probeerde hij ze te arresteren. Hij was bikkelhard, maar hij verlaagde zich nooit tot het niveau van de

Dooddoeners. Maar Krenck... dat is een ander verhaal... is hij echt ziek? Zo ja, waarom heeft hij zich dan naar Sneeps kantoortje gesleept? En zo nee... wat voert hij dan in zijn schild? Wat was er zo belangrijk tijdens het WK dat hij niet kwam opdagen in de Topbox? Wat heeft hij allemaal uitgevoerd terwijl hij eigenlijk moest jureren bij het Toverschool Toernooi?'
Sirius deed er het zwijgen toe en bleef naar de wand van de grot staren. Scheurbek speurde op de rotsige bodem naar botjes die hij misschien over het hoofd had gezien.
Ten slotte keek Sirius naar Ron. 'Je zegt dat je broer de persoonlijke assistent is van Barto Krenck? Zou je hem kunnen vragen of hij Krenck de laatste tijd nog gezien heeft?'
'Ik kan het proberen,' zei Ron twijfelachtig. 'Ik moet alleen niet de indruk wekken dat Krenck verkeerd bezig is. Percy draagt hem op handen.'
'En misschien kun je gelijk proberen om erachter te komen of ze al iets meer weten over Berta Kriel,' zei Sirius, met een gebaar naar de tweede Ochtendprofeet.
'Bazuyn zei dat ze nog niets gehoord hadden,' zei Harry.
'Ja, hij wordt geciteerd in dat artikel,' zei Sirius. 'Hij zanikt een eind weg over hoe vreselijk slecht Berta's geheugen was. Nou, misschien is ze veranderd sinds haar schooltijd, maar de Berta die ik kende was helemaal niet vergeetachtig - integendeel. Ze was niet al te snugger, maar ze had een uitstekend geheugen

voor roddels. Daar kwam ze vaak door in de problemen, want ze wist nooit wanneer ze haar mond moest houden. Ik kan me voorstellen dat ze haar op het Ministerie liever kwijt dan rijk waren... misschien heeft Bazuyn daarom zo lang gewacht met haar te gaan zoeken...'
Sirius slaakte een hartgrondige zucht en wreef over zijn donkere, vermoeide ogen. 'Hoe laat is het?'
Harry keek op zijn horloge, maar herinnerde zich toen dat dat stilstond sinds zijn verblijf in het meer.
'Halfvier,' zei Hermelien.
'Dan kunnen jullie beter teruggaan,' zei Sirius, die opstond. 'Hoor eens...' hij keek Harry scherp aan - 'ik wil niet dat jullie stiekem de school uitsluipen om mij te bezoeken, begrepen? Stuur gewoon briefjes. Ik wil het nog steeds weten wanneer er iets vreemds gebeurt, maar jullie mogen Zweinstein niet verlaten zonder toestemming. Dat zou een ideale gelegenheid zijn voor iemand om jullie aan te vallen.'
'Tot dusver heeft nog niemand geprobeerd me aan te vallen, behalve een draak en een stel Wierlingen,' zei Harry.
Maar Sirius keek hem streng aan. 'Dat kan me niet schelen... ik zal pas opgelucht ademhalen als het Toernooi erop zit en dat duurt nog tot juni. En denk eraan, als jullie onder elkaar over mij praten, noemen jullie me Snuffel, oke?'
Hij gaf Harry het lege servet en de fles en klopte Scheurbek op zijn kop. 'Ik loop met jullie mee tot de rand van het dorp,'

zei Sirius. 'Kijken of ik nog ergens een krant kan pikken.'
Hij veranderde weer in een grote zwarte hond en ze verlieten de grot, daalden het bergpad af en liepen over het met keien bezaaide stuk grond naar de overstap. Daar liet Sirius zich door alledrie even aaien, draaide zich toen om en draafde richting dorp.
Harry, Ron en Hermelien gingen ook terug naar het dorp en vandaar naar Zweinstein.
'Ik vraag me af of Percy dat allemaal weet van Krenck?' zei Ron terwijl ze over de oprijlaan naar het kasteel wandelden. 'Maar misschien kan hem dat gewoon niets schelen... ik denk eerder dat hij Krenck daardoor nog meer bewondert. Ja, Percy is dol op regels. Hij zegt waarschijnlijk dat Krenck gelijk had en dat regels veel belangrijker zijn dan je eigen zoon.'
'Percy zou nooit iemand van zijn eigen familie voor de Dementors gooien,' zei Hermelien streng.
'Ik weet het niet,' zei Ron. 'Als hij dacht dat we zijn carrière in de weg stonden... Percy is vreselijk ambitieus, weet je...'
Ze liepen het bordes op en gingen de hal binnen, waar heerlijke etensgeuren kwamen aandrijven vanuit de Grote Zaal.
'Arme ouwe Snuffel,' zei Ron, de geur opsnuivend. 'Hij moet echt op je gesteld zijn, Harry... om alleen maar ratten te eten...'

Hoofdstuk 28

DE GEKTE VAN MENEER KRENCK

Zoals Sirius had voorgesteld, gingen Harry, Ron en Hermelien zondag na het ontbijt naar de Uilenvleugel om een brief te sturen aan Percy, waarin ze vroegen of hij meneer Krenck de laatste tijd nog gezien had. Ze gebruikten Hedwig, omdat die al tijden niets te doen had gehad en nadat ze haar vanuit het raam van de Uilenvleugel hadden nagekeken tot ze uit het zicht verdween, gingen ze naar de keuken om Dobby zijn nieuwe sokken te geven.
Alle Huis-elfen begroetten hen vrolijk. Ze knikten, maakten kniebuigingen en kwamen direct met thee. Dobby was in de wolken met zijn cadeau.
'Harry Potter is te goed voor Dobby!' piepte hij en hij veegde dikke tranen uit zijn enorme ogen.
'Je hebt m'n hachje gered met dat Kieuwwier, Dobby, echt waar,' zei Harry.
'Zijn er nog meer moorkoppen?' vroeg Ron aan de breed glimlachende en buigende Huis-elfen.
'Je hebt net je ontbijt achter je kiezen!' zei Hermelien geïrriteerd, maar er kwamen al vier elfen aanhollen met een grote zilveren schaal vol moorkoppen.

'Eigenlijk moeten we wat eten meenemen voor Snuffel,' mompelde Harry.
'Goed idee,' zei Ron. 'Dan heeft Koe tenminste ook iets te doen. Zouden jullie ons wat extra's kunnen geven?' zei hij tegen de elfen die naast hen stonden. Die bogen blij en gingen snel nog meer eten halen.
'Zeg Dobby, waar is Winky?' zei Hermelien, die om zich heen keek.
'Winky zit bij het vuur, juffrouw,' zei Dobby zacht en zijn oren hingen opeens een beetje slap.
'O jee,' zei Hermelien toen ze Winky zag.
Harry keek ook naar de haard. Winky zat op hetzelfde krukje als de vorige keer en staarde in het vuur, maar ze was zo smerig dat ze bijna niet afstak tegen de beroete bakstenen. Haar kleren waren vuil en gerafeld, ze had een fles Boterbier in haar hand en ze schommelde een beetje heen en weer op haar kruk. Terwijl ze keken, hikte ze luid.
'Winky slaat tegenwoordig elke dag zes flessen achterover,' fluisterde Dobby tegen Harry.
'Nou, het is geen sterk spul,' zei Harry.
Dobby schudde zijn hoofd. 'Het is sterk voor een huis-elf, meneer,' zei hij.
Winky hikte opnieuw. De elfen die de moorkoppen hadden gebracht keken haar afkeurend aan voor ze weer aan het werk gingen.

'Winky heeft heimwee, Harry Potter,' fluisterde Dobby triest. 'Winky wil naar huis. Winky denkt nog steeds dat meneer Krenck haar meester is en Dobby kan praten wat hij wil, maar ze gelooft gewoon niet dat professor Perkamentus nu haar baas is.'
'He, Winky,' zei Harry, die plotseling een ingeving kreeg. Hij liep naar haar toe en bukte zich om met haar te kunnen praten. 'Weet jij wat er met meneer Krenck aan de hand is? Hij komt niet meer opdagen tijdens het Toverschool Toernooi.'
Winky's ogen flikkerden en haar enorme pupillen keken naar Harry. Ze zwaaide opnieuw een beetje op haar kruk en zei toen: 'K-komt -m-meester - hik - niet meer?'
'Nee,' zei Harry. 'Sinds die eerste opdracht hebben we hem niet meer gezien. Volgens de Ochtendprofeet is hij ziek.'
Winky wiegde heen en weer en staarde Harry wazig aan. 'Meester - hik - ziek?'
Haar onderlip begon te trillen.
'Maar we weten niet zeker of dat wel waar is,' zei Hermelien vlug.
'Meester heeft -hik- Winky nodig!' jammerde de elf. 'Meester kan - hik - niet alles alleen...'
'Andere mensen doen ook gewoon zelf het huishouden, Winky,' zei Hermelien streng.
'Winky - hik - doet niet alleen - hik - huishouden voor meneer

Krenck!' piepte Winky verontwaardigd. Ze schommelde nog harder heen en weer en morste Boterbier op haar toch al zo vlekkerige blouse. 'Meester deed - hik - Winky ook vertrouwen met - hik - het belangrijkste - hik - het geheimste -'
'Wat?' zei Harry.
Maar Winky schudde krachtig haar hoofd en sproeide nog meer Boterbier over zich heen.
'Winky bewaart - hik - de geheimen van haar meester,' zei ze opstandig. Ze wankelde nu heel erg en staarde Harry met schele ogen aan. 'U is - hik - nieuwsgierig.'
'Winky mag niet zo praten tegen Harry Potter!' zei Dobby boos. 'Harry Potter is dapper en nobel en Harry Potter is niet nieuwsgierig!'
'Hij steekt neus in - hik - in meesters - hik - privé - hik - Winky is goede huis-elf - hik - Winky zegt niets - mensen die - hik - wroeten en neuzen - hik - Winky's ogen vielen dicht en plotseling gleed ze van haar kruk, plofte voor de haard neer en begon luid te snurken. De lege fles Boterbier rolde weg over de plavuizen.
Haastig kwamen er een stuk of zes Huis-elfen aan, die allemaal even afkeurend keken. Eentje raapte de fles op en de anderen legden een groot, geruit tafellaken over Winky en stopten de uiteinden netjes in, zodat ze niet meer te zien was.
'Wij heeft spijt dat u dat moest zien, meneren en mevrouw!' piepte een elf hoofdschuddend en beschaamd. 'Wij willen

hopen dat u ons niet allemaal aankijkt op het gedrag van Winky, mevrouw en meneren!'
'Ze is ongelukkig!' zei Hermelien geërgerd. 'Waarom proberen jullie haar niet op te vrolijken, in plaats van een laken over haar heen te gooien?'
'Met verlangen naar excuses, juffrouw,' zei de huis-elf, die opnieuw diep boog, 'maar Huis-elfen heeft geen recht op ongelukkigheid als er werk te doen is en meesters moeten worden gediend.'
'O, lieve hemel!' zei Hermelien boos. 'Luister nou eens, allemaal! Jullie hebben net zoveel recht om ongelukkig te zijn als tovenaars. Jullie hebben recht op loon en vakantie en behoorlijke kleren en jullie hoeven niet alles te doen wat jullie gezegd wordt - neem een voorbeeld aan Dobby!'
'Laat Dobby er alstublieft buiten, juffrouw,' mompelde Dobby angstig. De elfen in de keuken glimlachten plotseling niet meer. Ze staarden Hermelien aan alsof ze krankzinnig en gevaarlijk was.
'Wij heeft uw extra eten!' piepte een elf die naast Harry stond en hij duwde een grote ham, een stuk of tien koeken en wat fruit in Harry's armen. 'Tot ziens!'
De Huis-elfen dromden om Harry, Ron en Hermelien heen en begonnen hen de keuken uit te werken, met behulp van vele kleine handjes die in hun rug duwden.
'Bedankt voor de sokken, Harry Potter!' riep Dobby treurig bij

de haard, waar hij naast het hobbelige tafelkleed stond dat Winky bedekte.
'Je kon je grote waffel weer eens niet houden, hè Hermelien?' zei Ron nijdig toen de keukendeur achter hen dichtsloeg. 'Nu willen ze vast niet meer dat we op bezoek komen! Misschien hadden we nog meer te weten kunnen komen over Krenck!'
'Alsof het je daarom te doen is!' schamperde Hermelien. 'Jij gaat alleen naar de keuken voor het eten!'
De rest van de dag bleef de irritatie overheersen. Harry kreeg zo genoeg van het gekissebis van Ron en Hermelien tijdens het huiswerk maken in de leerlingenkamer, dat hij het eten voor Sirius in zijn eentje naar de Uilenvleugel bracht.
Koekeroekus was veel te klein om een hele ham naar de grot van Sirius te brengen en daarom riep Harry de hulp in van twee kerkuilen van school. Toen ze wegvlogen door de schemering, wat een heel bizar gezicht was met dat grote pak tussen hen in, leunde Harry op de vensterbank en staarde naar het terrein, de donkere, ritselende boomtoppen van het Verboden Bos en de klapperende zeilen van het schip van Klammfels. Een oehoe vloog door de rookpluim die opsteeg uit Hagrids schoorsteen, wiekte naar het kasteel, vloog om de Uilenvleugel heen en verdween uit het zicht. Toen Harry naar beneden keek, zag hij Hagrid druk spitten in zijn voortuintje. Harry vroeg zich af waar hij mee bezig was; zo te zien legde hij een nieuw moestuintje aan. Terwijl hij keek,

stapte madame Mallemour uit het rijtuig van Beauxbatons en liep naar Hagrid. Ze probeerde blijkbaar een gesprek aan te knopen. Hagrid leunde even op zijn schop, maar had geen zin om lang te praten, want kort daarna keerde madame Mallemour terug naar de koets.
Harry voelde er niets voor om terug te gaan naar de toren van Griffoendor en naar het gebekvecht tussen Ron en Hermelien te luisteren en daarom bleef hij kijken hoe Hagrid spitte, tot het te donker werd om hem nog te kunnen zien en de uilen rondom Harry wakker werden en langs hem heen naar buiten vlogen, het duister in.
De volgende ochtend, tijdens het ontbijt, waren de boze buien van Ron en Hermelien weer overgewaaid en tot Harry's opluchting bleek Rons duistere voorspelling dat de Huis-elfen voortaan inferieur voedsel naar de tafel van Griffoendor zouden sturen omdat Hermelien hen beledigd had, fout te zijn; de eieren, het spek en de gerookte haringen smaakten even goed als altijd.
Toen de postuilen arriveerden, keek Hermelien gretig op; blijkbaar verwachtte ze iets.
'Percy heeft nog geen tijd gehad om terug te schrijven,' zei Ron. 'We hebben Hedwig gisteren pas gestuurd.'
'Nee, dat is het niet,' zei Hermelien. 'Ik heb me opnieuw geabonneerd op de Ochtendprofeet. Ik ben het zat om alles steeds van de Zwadderaars te moeten horen.'

'Goed idee!' zei Harry, die ook naar de uilen keek. 'Volgens mij is er iets voor je -'
Een Laplanduil zweefde naar Hermelien toe.
'Hij heeft alleen geen krant bij zich,' zei ze teleurgesteld. 'Hij -'
Maar tot haar verbijstering landde de uil wel degelijk bij haar bord, op de voet gevolgd door vier kerkuilen, een velduil en een bosuil.
'Op hoeveel kranten heb je je geabonneerd?' zei Harry, die gauw Hermeliens bokaal greep voor hij werd omgestoten door de uilen, die zich verdrongen om als eerste hun brief af te geven.
'Wat krijgen we nou?' zei Hermelien, die de brief van de Laplanduil pakte, hem openmaakte en begon te lezen. 'Nou ja!' sputterde ze en ze kreeg een kleur.
'Wat is er?' vroeg Ron.
'Ik - o, dit is echt belachelijk -' Ze gaf de brief aan Harry en die zag dat hij niet met de hand geschreven was, maar bestond uit opgeplakte letters die zo te zien uit de Ochtendprofeet waren geknipt.
je bent EEN SLecht MEIsje. HaRRy PotTER verdienT Beter. GA TErug naar waar JE VANdaaN KOMt DreuzeL.
'Zo zijn ze allemaal!' zei Hermelien vertwijfeld, terwijl ze de ene brief na de andere openmaakte. "'Harry Potter kan iets veel beters krijgen dan jij..." "Ze moesten je koken in kikkerdril..." Au!'

Toen ze de laatste envelop openmaakte, stroomde een geelgroene vloeistof die sterk naar benzine rook over haar handen, waar direct grote gele zweren op verschenen.
'Onverdunde Fisteldistelpus!' zei Ron, die de envelop voorzichtig opraapte en eraan snoof.
'Au!' zei Hermelien. De tranen sprongen in haar ogen terwijl ze de pus probeerde af te vegen met een servetje, maar haar vingers zaten zo dik onder de pijnlijke zweren dat het was alsof ze grote, hobbelige handschoenen droeg.
'Ik zou maar naar de ziekenzaal gaan als ik jou was, Hermelien,' zei Harry, toen de uilen die bij Hermelien zaten weer opvlogen. 'Wij zeggen wel tegen professor Stronk wat er gebeurd is...'
'Ik heb haar gewaarschuwd!' zei Ron toen Hermelien haastig de Grote Zaal verliet en haar pijnlijke handen voorzichtig ondersteunde. 'Ik zei nog zo dat ze Rita Pulpers niet kwaad moest maken! Moet je deze horen...' Hij las een van de brieven voor die Hermelien had laten liggen. '"Ik las in Heks & Haard dat je gemene spelletjes speelt met Harry Potter. Die arme jongen heeft al genoeg geleden en je kunt met de eerstvolgende post een vloek verwachten, zodra ik een envelop heb gevonden die groot genoeg is." Jeetje, ze mag wel uitkijken!'
Hermelien kwam niet opdagen tijdens Kruidenkunde. Toen Harry en Ron de kassen verlieten om naar Verzorging van

Fabeldieren te gaan, zagen ze Malfidus, Korzel en Kwast het bordes van het kasteel afkomen. Achter hen liep Patty Park te fluisteren en te giechelen met haar vriendinnen van Zwadderich. Zodra ze Harry zag riep Patty: 'He Potter, is het uit met je vriendinnetje? Waarom was ze zo van streek tijdens het ontbijt?'
Harry negeerde haar; hij gunde haar niet de voldoening te weten voor hoeveel ellende dat artikel in Heks & Haard had gezorgd.
Hagrid, die de vorige les had gezegd dat ze klaar waren met eenhoorns, wachtte hen voor zijn huisje op met een stapel open kisten. Harry voelde een onaangename schok toen hij die zag - er waren toch hopelijk geen nieuwe Skreeften uitgekomen? - maar toen hij dicht genoeg bij was om in de kisten te kunnen kijken, zag hij dat ze pluizige zwarte wezens met een lange snuit bevatten. Hun voorpoten waren merkwaardig plat en leken op schoppen en ze staarden met vriendelijk knipperende ogen naar de leerlingen, alsof ze verbaasd waren door al die aandacht.
'Dit zijn Delfstoffers,' zei Hagrid toen de leerlingen om hem heen stonden. 'Je vindt ze vooral in mijnen en zo. Ze houen van glinsterende dingetjes... kijk maar.'
Een van de Delfstoffers kwam plotseling overeind en probeerde het horloge van Patty Parks pols te bijten. Ze sprong gillend achteruit.

'Hartstikke nuttig als schatgravers,' zei Hagrid blij. 'Daar gaan we vandaag een beetje lol mee hebben. Zien jullie dat?' Hij wees op een grote lap grond waar Harry hem vanuit het raam van de Uilenvleugel had zien spitten. 'Ik heb gouwen munten begraven en wie met z'n Delfstoffer de meeste munten vindt, ken een prijs krijgen. Doe je sieraden af, kies je Delfstoffer en wees klaar om die los te laten.'

Harry deed zijn horloge af, dat hij alleen nog uit macht der gewoonte droeg omdat het niet meer liep en stopte dat in zijn zak. Vervolgens koos hij een Delfstoffer, die zijn lange snuit in Harry's oor stak en enthousiast snoof. Het waren echt knuffelbeesten.

'Wacht 'ns effe,' zei Hagrid, die in de kist keek. 'D'r is er eentje over... wie is d'r niet? Waar is Hermelien?'

'Ze moest naar de ziekenzaal,' zei Ron.

'We leggen het later wel uit,' mompelde Harry; Patty Park luisterde mee.

Het was verreweg de leukste les Verzorging van Fabeldieren die ze ooit hadden gehad. De Delfstoffers doken de omgewoelde aarde in en uit alsof het water was, draafden dan terug naar de leerlingen en spuwden goud in hun handen. Vooral Rons Delfstoffer was efficiënt; al gauw had hij een grote berg munten op zijn schoot.

'Kun je ze ook kopen als huisdier, Hagrid?' vroeg hij opgewonden toen zijn Delfstoffer weer in de aarde verdween

en zijn gewaad bespatte met modder.
'Daar zou je ma niet blij mee zijn, Ron,' zei Hagrid grijnzend. 'Delfstoffers verruïneren huizen. Ik denk dat we nou zo'n beetje alles hebben,' voegde hij eraan toe en hij liep over het omgewoelde stuk land, terwijl de Delfstoffers bleven duiken. 'Ik had maar honderd munten begraven. O, daar ben je, Hermelien!'
Hermelien kwam aanlopen over het grasveld. Haar handen zaten dik in het verband en ze zag er beroerd uit. Patty Park staarde haar aan met haar kleine kraaloogjes.
'Nou, 'ns effe kijken hoe jullie 't er af hebben gebracht!' zei Hagrid. 'Tel jullie munten! En 't heb geen zin om ze te jatten, Kwast,' voegde hij eraan toe en hij kneep zijn zwarte oogjes achterdochtig samen, "t Is kaboutergoud. Na een paar uur lost 't weer op.'
Kwast haalde chagrijnig zijn zakken leeg. Het bleek dat Rons Delfstoffer het meeste succes had gehad en daarom gaf Hagrid hem de prijs: een enorm stuk chocola van Zacharinus. De bel ging en het was tijd voor het middageten; de rest van de leerlingen ging terug naar het kasteel, maar Harry, Ron en Hermelien bleven achter en hielpen Hagrid om de Delfstoffers weer in hun kist te doen. Harry zag madame Mallemour kijken vanuit haar koets.
'Wat is d'r met je handen gebeurd, Hermelien?' vroeg Hagrid bezorgd.

Hermelien vertelde over de scheldbrieven die ze had gekregen en de envelop vol Fisteldistelpus.
'Ach, maak je daar niet druk om,' zei Hagrid, die haar vriendelijk aankeek. 'Ik heb ook van die brieven gehad toen Rita Pulpers dat stukkie had geschreven over m'n ma. "Je bent een monster en eigenlijk most je afgemaakt worden." "Je moeder heb onschuldige mensen vermoord en als je ook maar een greintje fatsoen in je donder had, zou je in 't meer springen."'
'Nee!' zei Hermelien geschokt.
'Ja,' zei Hagrid, die de kisten met Delfstoffers tegen de muur van zijn huisje zette, "t Bennen gewoon gekken, Hermelien. Maak ze niet meer open, als je d'r nog meer krijgt. Mieter ze gelijk in 't vuur.'
'Je hebt een goeie les gemist,' zei Harry tegen Hermelien toen ze terugliepen naar het kasteel. 'Delfstoffers zijn prima beesten, hè Ron?'
Ron keek echter fronsend naar de chocola die Hagrid hem had gegeven. Blijkbaar zat iets hem behoorlijk dwars.
'Wat is er?' vroeg Harry. 'Is het de verkeerde smaak?'
'Nee,' zei Ron kortaf. 'Waarom heb je het niet gezegd van dat goud?'
'Welk goud?' vroeg Harry.
'Het goud dat ik je tijdens het WK heb gegeven,' zei Ron. 'Dat kaboutergoud, waarmee ik je betaald heb voor m'n

Omniscoop. In de Topbox. Waarom heb je niet gezegd dat dat verdwenen was?'
Harry moest even nadenken voor hij besefte waar Ron het over had.
'O...' zei hij, toen het hem weer te binnen schoot. 'Ik weet niet... ik heb niet eens gemerkt dat het weg was. Ik maakte me veel meer zorgen over m'n toverstok, weet je nog?'
Ze liepen het bordes op en gingen naar de Grote Zaal om te eten.
'Dat moet prettig zijn,' zei Ron abrupt, terwijl ze aardappels en rosbief opschepten. 'Om zoveel geld te hebben dat je een broekzak vol Galjoenen niet eens mist.'
'Hoor eens, ik had die avond wel wat anders aan m'n hoofd!' zei Harry ongeduldig. 'Wij allemaal trouwens, weet je nog?'
'Ik wist niet dat kaboutergoud verdwijnt,' mompelde Ron. 'Ik dacht dat ik je terugbetaald had. Je had me die hoed van de Cannons niet moeten geven met Kerstmis.'
'Vergeet het, wil je?' zei Harry.
Ron prikte een gebakken aardappel aan zijn vork, staarde er nijdig naar en zei opeens: 'Ik vind het vreselijk om arm te zijn.'
Harry en Hermelien keken elkaar aan. Ze wisten niet goed wat ze moesten zeggen.
'Het is echt waardeloos!' zei Ron, die nog steeds naar zijn aardappel staarde. 'Ik neem het Fred en George niet kwalijk dat ze iets proberen bij te verdienen. Ik wou dat ik dat ook

kon. Ik wou dat ik een Delfstoffer had.'
'Nou, dan weten we in elk geval wat we je volgend jaar voor kerst moeten geven,' zei Hermelien opgewekt. Ron bleef somber kijken en ze voegde eraan toe: 'Kop op, Ron, het kan altijd nog erger. Jij hebt tenminste geen vingers vol pus.' Het kostte Hermelien grote moeite om haar bestek vast te houden, zo stijf en gezwollen waren haar vingers. 'Ik haat dat mens van een Pulpers!' zei ze opeens woedend. 'Dit zet ik haar betaald, al is dat het laatste wat ik doe!'
De hele week bleven er scheldbrieven voor Hermelien arriveren en hoewel ze Hagrids raad opvolgde en ze niet meer openmaakte, stuurden meerdere mensen die bepaald niet het beste met haar voorhadden Brulbrieven, die ontploften aan de tafel van Griffoendor en beledigingen krijsten die de hele zaal kon horen. Zelfs mensen die nooit Heks & Haard lazen, wisten inmiddels alles van de zogenaamde driehoeksverhouding tussen Harry, Kruml en Hermelien. Harry werd het beu om steeds te moeten zeggen dat Hermelien zijn vriendinnetje niet was.
'Het waait wel weer over,' zei hij tegen Hermelien. 'Als we het maar negeren... op een gegeven moment kregen de mensen ook genoeg van die onzin die ze over mij had geschreven -'
'Ik wil weten hoe ze privégesprekken kan afluisteren terwijl ze helemaal niet op het schoolterrein mag komen!' zei Hermelien boos.

Hermelien bleef na afloop van hun volgende les Verweer tegen de Zwarte Kunsten even na om iets aan professor Dolleman te vragen. De anderen wilden juist zo snel mogelijk weg; Dolleman had zo'n moeilijk proefwerk Vloekafwering gegeven dat veel leerlingen kleine wondjes hadden. Harry werd nog steeds geplaagd door een aanval van Klapperoren en moest zijn handen tegen zijn hoofd gedrukt houden toen hij het lokaal verliet.

'Nou, Pulpers heeft geen Onzichtbaarheidsmantel!' hijgde Hermelien vijf minuten later, toen ze Ron en Harry inhaalde in de hal en Harry's handen wegtrok van zijn klapperende oren, zodat hij haar kon verstaan. 'Dolleman zegt dat hij haar niet bij de jurytafel heeft gezien tijdens die tweede opdracht en trouwens ook niet in de buurt van het meer!'

'Hermelien, heeft het zin om te zeggen dat je hier beter mee kunt ophouden?' zei Ron.

'Nee!' zei Hermelien koppig. 'Ik wil weten hoe ze me met Viktor heeft horen praten! En ook hoe ze dat te weten is gekomen van Hagrids moeder!'

'Misschien met een elektronische monitor,' zei Harry.

'Een elektronische monitor?' zei Ron verbaasd. 'Wat is dat voor beest?'

Harry legde uit wat je met verborgen microfoontjes en zendertjes kon doen.

Ron was gefascineerd, maar Hermelien viel hen in de rede.

'Zijn jullie nou echt nooit van plan om Een Beknopte Beschrijving van Zweinstein te lezen?'
'Waarom zouden we?' zei Ron. 'Jij kent het uit je hoofd, dus we kunnen het altijd aan jou vragen.'
'Al die vervangingsmiddelen voor toverkracht die Dreuzels gebruiken - elektriciteit en computers en radar en zo - raken totaal van slag op Zweinstein. Er hangt te veel magie in de lucht. Nee, Rita gebruikt toverkracht om ons af te luisteren, dat kan niet anders... wist ik maar wat... ooo, als het iets verbodens is, dan pak ik haar...'
'Hebben we nog niet genoeg aan ons hoofd?' vroeg Ron. 'Moet je ook nog zo nodig een vete met Rita Pulpers uitvechten?'
'Ik vraag je niet om hulp!' beet Hermelien hem toe. 'Ik doe het zelf wel!'
Zonder om te kijken liep ze met grote passen naar de marmeren trap. Harry wist zeker dat ze naar de bibliotheek ging.
'Wat denk je, zou ze dadelijk terugkomen met een doos vol badges met Ik Haat Rita Pulpers?' zei Ron.
Hermelien vroeg Harry en Ron inderdaad niet of ze wilden helpen bij haar wraakplannen tegen Rita Pulpers en daar waren haar ze allebei dankbaar voor, omdat ze in de weken voor de paasvakantie steeds meer huiswerk kregen. Harry was verbijsterd dat Hermelien nog tijd had om onderzoek te doen

naar magische afluistermethoden. Hij moest echt keihard werken om zijn huiswerk af te krijgen, al vergat hij niet om regelmatig voedselpakketten naar de grot van Sirius te sturen; na afgelopen zomer wist hij maar al te goed hoe het was om steeds honger te hebben. Iedere keer sloot hij een briefje voor Sirius bij, waarin hij schreef dat er niets bijzonders was gebeurd en dat ze nog steeds op antwoord van Percy wachtten.
Hedwig kwam pas tegen het einde van de paasvakantie terug. Percy's brief zat bijgesloten in een pak met paaseieren van mevrouw Wemel. Die van Harry en Ron waren zo groot als drakeneieren en gevuld met zelfgemaakte toffee, maar dat van Hermelien was kleiner dan een kippenei. Haar gezicht betrok toen ze het zag.
'Leest je moeder toevallig Heks & Haard, Ron?' vroeg ze.
'Ja,' zei Ron, met zijn mond vol toffee. 'Dat koopt ze vaak voor de recepten.'
Hermelien keek triest naar haar armzalige eitje.
'Wil je niet weten wat Percy heeft geschreven?' vroeg Harry haastig.
Percy's brief was kort en geïrriteerd.

Zoals ik al ik weet niet hoe vaak tegen de Ochtendprofeet heb gezegd., geniet meneer Krenck momenteel van een korte, welverdiende vakantie. Hij stuurt regelmatig uilen met

instructies. Nee, ik heb hem niet zelf gezien, maar ik ken heus het handschrift van mijn eigen werkgever wel. Ik heb op het moment meer dan genoeg aan mijn hoofd, zonder ook nog eens allerlei belachelijke geruchten de kop in te moeten drukken. Val me alsjeblieft niet meer lastig, tenzij het om iets belangrijks gaat.
Vrolijk Pasen.

Het begin van het zomersemester zou gewoonlijk betekend hebben dat Harry hard aan het trainen was voor de laatste Zwerkbalwedstrijd van het seizoen. Dit jaar moest hij zich echter voorbereiden op de derde en laatste opdracht van het Toernooi en hij wist nog steeds niet wat hem te wachten stond. Ten slotte, in de laatste week van mei, vroeg professor Anderling of hij even wilde nablijven na Gedaanteverwisselingen.
'Of je vanavond om negen uur naar het Zwerkbalveld wilt komen, Potter,' zei ze. 'Daar zal meneer Bazuyn de kampioenen over de derde opdracht inlichten.'
Om half negen liet Harry Ron en Hermelien achter in de toren van Griffoendor en liep de trap af. Toen hij de hal overstak kwam Carlo net uit de leerlingenkamer van Huffelpuf.
'Wat denk je dat het wordt?' vroeg hij aan Harry terwijl ze samen het bordes afliepen, onder de bewolkte avondhemel.

'Fleur heeft het steeds maar over onderaardse gangen. Ze denkt dat we verborgen schatten moeten zien te vinden.'
'Dat zou niet al te erg zijn,' zei Harry, die bedacht dat hij in dat geval aan Hagrid zou vragen of hij een Delfstoffer mocht lenen.
Ze liepen over de donkere gazons naar het Zwerkbalstadion en gingen door een opening tussen de tribunes het veld op.
'Wat krijgen we nou?' zei Carlo verontwaardigd en hij bleef plotseling staan.
Het Zwerkbalveld was niet langer vlak en glad. Het leek alsof er overal lange, lage muurtjes waren gebouwd, die kriskras over het veld kronkelden en elkaar lukraak kruisten.
'Het zijn heggetjes!' zei Harry, die zich bukte en het dichtstbijzijnde muurtje bestudeerde.
'Hallo daar!' riep een opgewekte stem.
Ludo Bazuyn stond midden op het veld, samen met Fleur en Kruml. Harry en Carlo klommen over de heggetjes en liepen in hun richting. Fleur glimlachte hartelijk tegen Harry; haar houding was totaal veranderd sinds hij haar zusje uit het meer had gered.
'En, wat vinden jullie?' zei Bazuyn vrolijk terwijl Harry en Carlo over de laatste heg klommen. 'Ze groeien lekker, hè? Geef Hagrid nog een maandje de tijd en dan zijn ze zes meter hoog. Maak je geen zorgen,' voegde hij er grijnzend aan toe, toen hij de niet bepaald enthousiaste gezichten van Harry

en Carlo zag. 'Zodra het Toernooi erop zit, wordt jullie Zwerkbalveld in ere hersteld! Ik neem aan dat jullie wel kunnen raden wat we hier laten groeien?'
Iedereen zweeg even en toen -
'Doolchof?' gromde Kruml.
'Precies!' zei Bazuyn. 'Een doolhof. De derde opdracht is in feite heel simpel. De Toverschool Trofee wordt midden in de doolhof geplaatst en de kampioen die hem als eerste aanraakt, krijgt het maximale aantal punten.'
'Dus we moeten alleen een weg vienden door die dool'of?' zei Fleur.
'Er zijn natuurlijk extra hindernissen,' zei Bazuyn, die vrolijk op en neer wipte op zijn tenen. 'Hagrid zal zorgen voor een aantal wezens... er moeten bezweringen overwonnen worden... dat soort dingen. De kampioenen met het hoogste aantal punten betreden als eersten de doolhof en krijgen een voorsprong.' Bazuyn grijnsde naar Harry en Carlo. 'Ze worden gevolgd door meneer Kruml... en dan door juffrouw Delacour. Maar jullie hebben allemaal een eerlijke kans, dat hangt er maar net vanaf hoe snel jullie die obstakels weten te overwinnen. Kan leuk worden, hè?'
Harry, die maar al te goed wist wat voor wezens Hagrid zou uitkiezen voor een evenement als dit, dacht niet dat het ook maar in de verste verte leuk zou worden, maar hij knikte beleefd, net als de andere kampioenen.

'Goed... als jullie verder geen vragen hebben, zullen we dan teruggaan naar het kasteel? Het is een beetje fris...'
Bazuyn ging meteen naast Harry lopen toen ze een uitweg zochten uit de groeiende doolhof en Harry had zo'n idee dat hij zijn hulp weer wilde aanbieden, maar op dat moment tikte Kruml Harry op zijn schouder.
'Kan ik je spreken?'
'Ja, goed,' zei Harry een beetje verbaasd.
'Zullen we een eindje lopen?'
'Oke,' zei Harry nieuwsgierig.
Bazuyn leek enigszins ongerust. 'Zal ik hier op je wachten, Harry?'
'Nee, dank u, meneer Bazuyn,' zei Harry, die een glimlach onderdrukte. 'Ik denk dat ik het kasteel zelf nog wel kan vinden.'
Harry en Kruml verlieten samen het stadion, maar Kruml ging niet naar het schip van Klammfels. In plaats daarvan liep hij in de richting van het Verboden Bos.
'Waarom gaan we die kant uit?' zei Harry, toen ze Hagrids huisje passeerden en de koets van Beauxbatons, waar licht brandde.
'Ik vil niet dat iemand meeluistert,' zei Kruml kortaf.
Toen ze ten slotte op een stil plekje waren, een klein eindje van de wei waar de paarden van Beauxbatons graasden, bleef Kruml onder de schaduw van de bomen staan en keek Harry

aan.
'Ik vil veten,' zei hij met gefronste wenkbrauwen, 'vat er is precies tussen jou en Cherm-o-line.'
Harry, die door Krumls geheimzinnige gedrag iets veel ernstigers had verwacht, staarde de ander verbouwereerd aan.
'Niets,' zei hij, maar Kruml keek hem woedend aan en omdat het Harry plotseling opviel hoe lang Kruml was, voegde hij eraan toe: 'We zijn gewoon vrienden. Ze is m'n vriendin niet en dat is ze ook nooit geweest. Dat heeft dat mens van Pulpers allemaal verzonnen.'
'Cherm-o-line cheeft het vaak over je,' zei Kruml, die Harry wantrouwig aankeek.
'Ja,' zei Harry, 'omdat we vrienden zijn.'
Hij kon haast niet geloven dat hij werkelijk dit gesprek voerde met Viktor Kruml, de befaamde Zwerkbalinternational. Kruml was achttien, maar het was alsof hij Harry beschouwde als een gelijke -een echte rivaal.
'Dus je chebt niet... je chebt nooit...'
'Nooit,' zei Harry gedecideerd.
Krumls gezicht klaarde een beetje op. Hij staarde Harry een paar tellen aan en zei toen: 'Je vliegt goed. Ik cheb gekeken tijdens de eerste opdracht.'
'Bedankt,' zei Harry met een brede grijns en plotseling had hij het gevoel dat hij zelf ook een stuk langer was. 'En ik heb jou gezien tijdens het WK. Die Spatski-schijnbeweging was echt -'

Maar er bewoog iets achter Kruml, tussen de bomen. Harry, die de nodige ervaring had met de wezens die zich schuilhielden in het Verboden Bos, greep Kruml onwillekeurig bij zijn arm en trok hem opzij.
'Vat is er?'
Harry schudde zijn hoofd en staarde naar de plek waar hij iets had zien bewegen. Hij stak zijn hand in zijn gewaad en pakte zijn toverstok.
Het volgende moment wankelde er een man achter een hoge eik vandaan. Even herkende Harry hem niet... en toen besefte hij dat het meneer Krenck was.
Hij zag eruit alsof hij al dagen op pad was. Ter hoogte van zijn knieën was zijn gewaad gescheurd en bebloed; zijn gezicht zat onder de schrammen; hij was ongeschoren, grauw van uitputting en zijn keurige haar en snor moesten nodig gewassen en bijgeknipt worden, maar zijn bizarre uiterlijk was niets, vergeleken met de manier waarop hij zich gedroeg. Meneer Krenck mompelde en gebaarde, alsof hij praatte met iemand die alleen hij kon zien. Harry moest aan een oude zwerver denken, die hij had gezien toen hij samen met de Duffelingen in de stad was wezen winkelen. Die man had ook onsamenhangend tegen de lucht staan praten; tante Petunia had Dirk snel bij zijn hand gepakt en hem meegetrokken naar de andere kant van de straat en oom Herman had het gezin getrakteerd op een lange tirade over wat hij het liefst met

zwervers en bedelaars zou doen.
'Vas chij geen jurylid?' zei Kruml, die naar Krenck staarde. 'Verkt chij niet op jullie Ministerie?'
Harry knikte, aarzelde even en liep toen langzaam naar meneer Krenck, die hem niet aankeek maar tegen een boom bleef praten: '-.. en als dat gebeurd is, Wezel, stuur dan een uil aan Perkamentus, om te bevestigen hoeveel leerlingen van Klammfels het Toernooi zullen bijwonen. Karkarov heeft laten weten dat hij met twaalf man komt...'
'Meneer Krenck?' zei Harry behoedzaam.
'... en stuur ook een uil aan madame Mallemour. Misschien wil zij extra leerlingen meenemen, nu Karkarov heeft besloten om met z'n twaalven te komen... zou je dat willen doen, Wezel? Zou je dat willen doen? Zou je...' De ogen van meneer Krenck puilden uit zijn hoofd. Hij staarde naar de boom, mompelde nog iets, deed een wankelende stap opzij en plofte op zijn knieën neer.
'Meneer Krenck?' zei Harry luid. 'Voelt u zich wel goed?'
Krencks ogen rolden in zijn hoofd. Harry keek naar Kruml, die aan de bosrand was blijven staan en geschrokken naar Krenck staarde.
'Vat is er met chem?'
'Geen idee,' mompelde Harry, 'Hoor eens, ik kan beter hulp gaan halen -'
'Perkamentus!' bracht meneer Krenck moeizaam uit. Hij stak

zijn hand uit, greep Harry bij zijn gewaad en trok hem dichter naar zich toe, hoewel zijn ogen over Harry's hoofd heen staarden. 'Ik moet... spreken... met Perkamentus...'
'Ja, goed,' zei Harry. 'Als u opstaat, meneer Krenck, dan gaan we naar het -'
'Ik heb iets... vreselijks... gedaan,' fluisterde Krenck. Hij leek stapelgek. Hij rolde wild met zijn uitpuilende ogen en er droop een straaltje speeksel over zijn kin. Elk woord dat hij zei, scheen hem vreselijke moeite te kosten. 'Moet... vertellen aan... Perkamentus...'
'Sta op, meneer Krenck,' zei Harry luid en duidelijk. 'Sta op, dan breng ik u naar Perkamentus.'
De ogen van Krenck rolden weer, maar keken toen naar Harry.
'Wie ben... jij?' fluisterde hij.
'Een leerling hier op school,' zei Harry. Hij keek naar Kruml, in de hoop dat die zou helpen, maar Kruml bleef op een afstandje staan en maakte een uiterst nerveuze indruk.
'Je hoort niet bij... hem?' fluisterde Krenck, met angstig vertrokken mond.
'Nee,' zei Harry, ook al had hij geen flauw idee waar Krenck het over had.
'Bij Perkamentus?'
'Ja, dat klopt,' zei Harry.
Krenck trok hem dichter naar zich toe; Harry probeerde zijn

gewaad los te trekken, maar Krenck hield hem te stevig vast.
'Waarschuw... Perkamentus...'
'Als u me loslaat, ga ik Perkamentus halen,' zei Harry. 'Laat me los, meneer Krenck, dan ga ik hem halen...'
'Dank je, Wezel. Als je daarmee klaar bent, wil ik graag een kopje thee. Zo dadelijk komen mijn vrouw en zoon; we gaan vanavond naar een concert, met de heer en mevrouw Droebel.' Krenck praatte opeens weer zonder haperen tegen een boom en scheen zich totaal niet bewust te zijn van Harry's aanwezigheid. Harry was zo verbijsterd dat hij niet eens merkte dat Krenck hem had losgelaten. 'Ja, mijn zoon heeft twaalf S.L.IJ.M.B.A.L.len gehaald. Inderdaad, een uitstekend resultaat, dank je, ja, heel trots. Zou je me nu dat memo van de Minister van Toverkunst van Andorra willen brengen? Ik denk dat ik wel tijd heb om een concept voor een antwoord op te stellen...'
'Blijf bij hem,' zei Harry tegen Kruml, 'dan ga ik Perkamentus halen. Dat is sneller, ik weet waar z'n kantoor is -'
'Chij is gek,' zei Kruml twijfelachtig en hij staarde naar Krenck, die nog steeds tegen een boom brabbelde, blijkbaar in de waan dat hij het tegen Percy had.
'Blijf nou maar bij hem,' zei Harry, die op wilde staan, maar die beweging leidde opnieuw tot een plotselinge verandering bij Krenck, die zijn armen stevig om Harry's knieën sloeg en hem tegen de grond trok.

'Laat... me niet... alleen!' fluisterde hij en zijn ogen puilden weer uit zijn hoofd. 'Ik... ben ontsnapt... moet waarschuwen... vertellen... Perkamentus spreken... mijn schuld... allemaal mijn schuld.... Berta... dood... allemaal mijn schuld... mijn zoon... mijn schuld... zeg tegen Perkamentus... Harry Potter... de Heer van het Duister... sterker... Harry Potter...'

'Als u me loslaat, ga ik Perkamentus halen, meneer Krenck!' zei Harry. Hij keek woedend achterom naar Kruml. 'Vooruit, help eens een beetje!'

Met de grootst mogelijke tegenzin schuifelde Kruml naar hen toe en hurkte naast Krenck neer.

'Zorg dat hij hier blijft,' zei Harry, die zich losrukte uit de greep van Krenck. 'Dan ga ik Perkamentus halen.'

'Schiet op!' riep Kruml hem na terwijl Harry wegsprintte over het donkere terrein. Dat was uitgestorven: Bazuyn, Carlo en Fleur waren verdwenen. Harry rende over het bordes naar de eiken voordeur en draafde de marmeren trap op naar de tweede verdieping.

Vijf minuten later holde hij in de richting van een stenen waterspuwer die zich halverwege een lege gang bevond.

'Zak - zak met zuurtjes!' bracht hij hijgend uit.

Dat was het wachtwoord voor de verborgen trap naar de kamer van Perkamentus - of dat was het twee jaar geleden in ieder geval geweest. Blijkbaar was het wachtwoord veranderd, want de spuwer kwam niet tot leven en sprong niet opzij, maar

bleef stokstijf staan en keek Harry boosaardig aan.
'Opzij!' riep Harry. 'Vooruit!'
Maar niets op Zweinstein ging opzij als je er alleen maar tegen schreeuwde; hij wist dat dat geen zin had. Hij keek links en rechts door de donkere gang. Zou Perkamentus misschien in de lerarenkamer zijn? Hij rende zo snel mogelijk naar de trap -
'POTTER!'
Harry maakte een noodstop en keek om.
Sneep stapte net van de verborgen trap achter de waterspuwer en terwijl hij gebaarde dat Harry terug moest komen, gleed de muur achter hem dicht. 'Wat doe jij hier?'
'Ik moet professor Perkamentus spreken!' zei Harry, die terugrende door de gang en gehaast bij Sneep bleef stilstaan. 'Het gaat om meneer Krenck... we hebben hem net gezien... hij is in het Verboden Bos... hij vraagt naar -'
'Wat is dat voor onzin?' zei Sneep en zijn zwarte ogen fonkelden. 'Waar heb je het over?'
'Meneer Krenck!' schreeuwde Harry. 'Van het Ministerie! Hij is ziek of zo - hij ligt in het Bos en hij wil Perkamentus spreken! Geef me het wachtwoord en dan -'
'Het schoolhoofd heeft het druk, Potter,' zei Sneep en zijn dunne lippen krulden om in een onaangename glimlach.
'Ik moet Perkamentus spreken!' schreeuwde Harry.
'Heb je me niet gehoord, Potter?'

Harry zag dat Sneep echt genoot van het feit dat hij Harry aan het lijntje kon houden nu deze in paniek was.
'Hoor eens,' zei Harry woedend, 'er is iets mis met Krenck - hij -hij is niet goed bij z'n hoofd of zo - hij zegt dat hij wil waarschuwen -'
De stenen muur achter Sneep gleed open en Perkamentus verscheen. Hij droeg een lang groen gewaad en keek lichtelijk nieuwsgierig.
'Is er een probleem?' zei hij en zijn blik ging van Harry naar Sneep.
'Professor!' zei Harry, die vlug om Sneep heen stapte voor die iets kon zeggen. 'Meneer Krenck is hier - in het Bos! Hij wil u spreken!'
Harry had gedacht dat Perkamentus allerlei vragen zou stellen, maar tot zijn opluchting deed hij dat niet. 'Breng me naar hem toe,' zei hij meteen en hij liep met grote passen de gang uit, achter Harry aan. Sneep bleef achter bij de waterspuwer en zag er twee keer zo lelijk uit.
'Wat zei meneer Krenck, Harry?' vroeg Perkamentus terwijl ze de marmeren trap afliepen.
'Dat hij u wil waarschuwen... dat hij iets vreselijks heeft gedaan... hij zei iets over zijn zoon... en Berta Kriel... en - en Voldemort... dat Voldemort sterker wordt...'
'Wel, wel,' zei Perkamentus en hij versnelde zijn pas toen ze de aardedonkere nacht instapten.

'Hij gedroeg zich heel vreemd,' zei Harry, die haastig voortliep naast Perkamentus. 'Hij schijnt niet te weten waar hij is. Het ene moment praat hij alsof hij het tegen Percy Wemel heeft en dan slaat hij opeens om en zegt hij dat hij u moet spreken... ik heb Viktor Kruml bij hem achtergelaten.'
'Meen je dat?' zei Perkamentus op scherpe toon en hij begon nog sneller te lopen, zodat Harry moest hollen om hem bij te houden. 'Heeft er verder nog iemand Krenck gezien?'
'Nee,' zei Harry. 'Kruml en ik stonden te praten. Meneer Bazuyn had ons net over de derde opdracht verteld en we waren even achtergebleven en toen zagen we meneer Krenck opeens het Bos uit komen -'
'Waar zijn ze?' zei Perkamentus, toen de koets van Beauxbatons opdoemde uit het duister.
'Daar,' zei Harry, die Perkamentus voorging naar de bomen. Hij hoorde Krenck niet meer praten, maar hij wist waar hij moest zijn; het was een klein eindje voorbij de koets van Beauxbatons geweest... hier ongeveer...
'Viktor?' riep Harry.
Geen antwoord.
'Hier was het,' zei Harry tegen Perkamentus. 'Hier moet het ergens zijn...'
'Lumos,' zei Perkamentus, die zijn toverstok verlichtte en omhoogstak.
De smalle lichtbundel gleed van de ene zwarte stam naar de

andere en scheen op de grond. Plotseling zagen ze twee voeten.
Harry en Perkamentus liepen er haastig naartoe. Kruml lag languit op de grond en leek bewusteloos; Krenck was nergens te bekennen. Perkamentus boog zich over Kruml en tilde voorzichtig een van zijn oogleden op.
'Verlamd,' zei hij zacht. Zijn halfronde brilletje fonkelde in het licht van zijn toverstok terwijl hij naar de bomen staarde.
'Moet ik iemand anders halen?' vroeg Harry. 'Madame Plijster of zo?'
'Nee,' zei Perkamentus vlug. 'Blijf hier.'
Hij hief zijn toverstok op en wees daarmee in de richting van Hagrids huisje. Er schoot iets zilverachtigs uit zijn stok, dat wegschoot tussen de bomen, als een spookachtige vogel. Vervolgens boog Perkamentus zich weer over Kruml, richtte zijn toverstok op hem en mompelde: 'Enervatio!'
Kruml deed zijn ogen open. Hij leek versuft. Toen hij Perkamentus zag, probeerde hij te gaan zitten, maar Perkamentus legde zijn hand op zijn schouder en dwong hem te blijven liggen.
'Chij cheeft me aangevallen!' mompelde Kruml en hij voelde aan zijn hoofd. 'Die ouwe gek cheeft me aangevallen. Ik vilde kijken vaar Potter bleef en toen viel chij me van achteren aan!'
'Blijf nog even liggen,' zei Perkamentus.
Ze hoorden dreunende voetstappen en Hagrid kwam hijgend

aanhollen, met Muil op zijn hielen. Hij had zijn kruisboog bij zich.
'Professor Perkamentus!' zei hij, met grote ogen. 'Harry! Wat krijgen we -'
'Hagrid, ik wil dat je professor Karkarov haalt,' zei Perkamentus. 'Een van zijn leerlingen is aangevallen. En als je dat gedaan hebt, waarschuw dan professor Dolleman -'
'Niet nodig,' zei een schorre, grommende stem. 'Hier ben ik al.' Dolleman kwam aanhinken. Hij leunde op zijn staf en zijn toverstok was verlicht.
'Dat verdomde been van me,' zei hij woedend. 'Ik kon niet sneller - wat is er gebeurd? Sneep zei iets over Krenck -'
'Krenck?' zei Hagrid wezenloos.
'Karkarov, graag, Hagrid!' zei Perkamentus op scherpe toon.
'O ja... oke, professor...' zei Hagrid. Hij draaide zich om en verdween tussen de donkere bomen. Muil draafde achter hem aan.
'Ik weet niet waar Barto Krenck is,' zei Perkamentus, 'maar het is van het grootste belang dat we hem vinden.'
'Zal ik voor zorgen,' gromde Dolleman en hij hinkte het Bos in.
Perkamentus en Harry deden er het zwijgen toe, tot ze het onmiskenbare geluid hoorden van Hagrid en Muil die terugkeerden. Karkarov kwam haastig achter hen aan. Hij droeg zijn dure, zilvergrijze bontmantel en zag er bleek en

ongerust uit.
'Wat heeft dit te betekenen?' riep hij toen hij Kruml op de grond zag liggen, met Perkamentus en Harry naast zich. 'Wat is er aan de hand?'
'Ik ben aangevallen!' zei Kruml, die overeind ging zitten en over zijn hoofd wreef. 'Door meneer Krenck of choe chij ook cheet -'
'Heeft Krenck je aangevallen? Heeft Krenck je aangevallen. Het jurylid?'
'Igor...' begon Perkamentus, maar Karkarov richtte zich in zijn volle lengte op en sloeg zijn bontmantel woedend om zich heen.
'Verraad!' bulderde hij en wees op Perkamentus. 'Dit is een groot complot! Jij en je Ministerie van Toverkunst hebben me hier onder valse voorwendselen naartoe gelokt, Perkamentus! Dit is geen eerlijke strijd meer! Eerst smokkelde je Potter het Toernooi binnen, ook al was hij te jong en nu probeert een van je vriendjes van het Ministerie mijn kampioen uit te schakelen! De hele zaak stinkt naar corruptie en achterbakse trucjes! En jij, Perkamentus, met je gewauwel over nauwere internationale magische betrekkingen, het herstellen van oude vriendschappen en het vergeten van oude geschillen -dit denk ik van jou!'
Karkarov spuwde op de grond, net voor de voeten van Perkamentus. Met een snelle beweging greep Hagrid hem bij

de voorkant van zijn bontmantel, tilde hem op en drukte hem met een smak tegen een boom.
'En nou heel gauw je excuses maken!' snauwde Hagrid, terwijl Karkarov naar adem snakte. Hagrids massieve vuist klemde om zijn keel en zijn voeten bungelden in de lucht.
'Hagrid, nee!' riep Perkamentus en zijn ogen schitterden.
Hagrid liet Karkarov los en die gleed langs de stam omlaag en plofte in een slappe hoop onder aan de boom neer; een paar kleine takjes en blaadjes dwarrelden op zijn hoofd.
'Breng Harry terug naar het kasteel, Hagrid,' zei Perkamentus scherp.
Hagrid ademde zwaar en keek Karkarov woedend aan. 'Misschien ken ik beter hierzo blijven, professor...'
'Je brengt Harry terug naar school, Hagrid,' herhaalde Perkamentus gedecideerd. 'Helemaal naar de toren van Griffoendor. En Harry - ik wil dat je daar blijft. Als je iets wilt doen - bijvoorbeeld een uil versturen - moet dat maar tot morgen wachten. Begrepen?'
'Eh - ja,' zei Harry, die hem aanstaarde. Hoe had Perkamentus geweten dat hij zojuist had besloten om Koekeroekus meteen naar Sirius te sturen, om hem te laten weten wat er gebeurd was?
'Dan laat ik Muil bij u achter, professor,' zei Hagrid. Hij staarde dreigend naar Karkarov, die languit onder aan de stam lag, in een verwarde kluwen van bont en boomwortels. 'Blijf,

Muil. Kom mee, Harry.'
Zwijgend marcheerden ze langs de koets van Beauxbatons in de richting van het kasteel.
'Hoe durft ie!' gromde Hagrid toen ze langs het meer liepen. 'Hoe heb ie 't lef om Perkamentus te beschuldigen! Alsof Perkamentus zoiets zou flikken! Alsof Perkamentus wilde dat jij aan 't Toernooi meedeed! Hij is doodongerust! Ik heb Perkamentus nog nooit zo ongerust meegemaakt als de laatste tijd! En jij!' zei Hagrid plotseling boos tegen Harry, die hem verbluft aankeek. 'Voel je je eigen wel lekker, om in je eentje een boswandeling te maken met die Kruml? Hij is van Klammfels, Harry! Hij had je zo kennen vervloeken, of niet soms? Heb Dolleman je dan helemaal niks geleerd? Dat je je eigen zomaar laat meelokken -'
'Kruml is best aardig!' zei Harry terwijl ze het bordes opliepen naar de voordeur. 'Hij probeerde me helemaal niet te vervloeken, hij wilde alleen praten over Hermelien -'
'Met haar mot ik ook 'ns een hartig woordje spreken,' zei Hagrid grimmig, terwijl hij de trap op kloste. 'Hoe minder jullie met die buitenlanders van doen hebben hoe beter. Je ken ze niet vertrouwen.'
'Jij kon anders heel goed overweg met madame Mallemour,' zei Harry geërgerd.
'Praat me niet van dat mens!' zei Hagrid en even zag hij er echt angstaanjagend uit. 'Ik heb d'r door! Vleien en slijmen en

ondertussen proberen me te laten vertellen wat die derde opdracht is. Ha! Je ken ze gewoonweg niet vertrouwen!'
Hagrid was in zo'n slecht humeur dat Harry blij was toen hij afscheid van hem kon nemen bij de Dikke Dame. Hij klom door het portretgat en liep haastig naar het hoekje waar Ron en Hermelien zaten, om te vertellen wat er gebeurd was.

Hoofdstuk 29

DE DROOM

'Er kunnen twee dingen gebeurd zijn,' zei Hermelien, die over haar voorhoofd wreef. 'Of meneer Krenck heeft Viktor aangevallen, of iemand anders heeft hen beiden Verlamd toen Viktor niet keek.'
'Het moet Krenck geweest zijn,' zei Ron prompt. 'Daarom was hij verdwenen toen Harry en Perkamentus terugkwamen. Hij was hem gesmeerd.'
'Dat lijkt me onwaarschijnlijk,' zei Harry hoofdschuddend. 'Hij zag er erg verzwakt uit - volgens mij was hij niet in staat om te Verdwijnselen of zo.'
'Je kunt niet Verdwijnselen op Zweinstein! Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?' zei Hermelien.
'Oke... wat vinden jullie van dit idee?' zei Ron opgewonden. 'Kruml valt Krenck aan en dan - nee, luister nou - Verlamt hij zichzelf!'
'En Krenck verdwijnt in het niets?' vroeg Hermelien kil.
'O ja...'
Het was tegen zonsopgang. Harry, Ron en Hermelien waren heel vroeg naar beneden geslopen en haastig naar de Uilenvleugel gegaan om een briefje aan Sirius te sturen. Nu

keken ze uit over het nevelige schoolterrein. Ze waren alledrie bleek en hadden dikke ogen, omdat ze tot diep in de nacht over Krenck hadden gepraat.
'Vertel het nog een keer, Harry,' zei Hermelien. 'Wat zei Krenck precies?'
'Hij sloeg voornamelijk wartaal uit,' zei Harry. 'Hij wilde Perkamentus ergens voor waarschuwen. Hij zei iets over Berta Kriel en scheen te denken dat ze dood was. Hij bleef herhalen dat alles zijn schuld was... en hij zei iets over z'n zoon.'
'Nou, dat was ook zijn schuld,' zei Hermelien knorrig.
'Hij was niet goed bij z'n hoofd,' zei Harry. 'De helft van de tijd scheen hij te denken dat z'n vrouw en zoon nog leefden en hij praatte steeds met Percy over het werk en gaf hem instructies.'
'En... wat zei hij ook alweer over Jeweetwel?' vroeg Ron aarzelend.
'Dat heb ik al verteld,' zei Harry dof. 'Hij zei dat hij sterker aan het worden is.'
Er viel een stilte.
Toen zei Ron, quasizelfverzekerd: 'Maar hij was niet goed bij z'n hoofd, zoals je al zei. Hij raaskalde maar wat...'
'Hij klonk het normaalst als hij over Voldemort probeerde te praten,' zei Harry, die Rons grimas negeerde. 'Het kostte hem de grootste moeite een normale zin te formuleren, maar dan scheen hij precies te weten waar hij was en wat hij wilde. Hij

herhaalde steeds dat hij Perkamentus moest spreken.'
Harry wendde zich af van het raam en staarde omhoog naar de dakbalken. De helft van de stokken was leeg; om de zoveel tijd zweefde er een uil naar binnen na de nachtelijke jacht, met een muis in zijn snavel.
'Als Sneep me niet had tegengehouden, zouden we misschien op tijd zijn geweest,' zei Harry verbitterd. '"Professor Perkamentus heeft het druk, Potter... wat is dat voor onzin, Potter?" Waarom moest hij er zich zo nodig mee bemoeien?'
'Misschien wilde hij niet dat jullie op tijd terug zouden zijn!' zei Ron vlug. 'Misschien - wacht eens even - hoe snel had hij in het bos kunnen zijn? Denk je dat hij er eerder had kunnen zijn dan jij en Perkamentus?'
'Alleen als hij zichzelf in een vleermuis of zoiets kan veranderen,' zei Harry.
'Daar zie ik hem best voor aan,' mompelde Ron.
'We moeten professor Dolleman spreken,' zei Hermelien. 'Vragen of hij Krenck gevonden heeft.'
'Als hij de Sluipwegwijzer bij zich had, zou dat heel eenvoudig zijn,' zei Harry.
'Tenzij Krenck al van het schoolterrein af was,' zei Ron. 'Die kaart houdt op aan de rand -'
'Ssst!' zei Hermelien plotseling.
Iemand kwam de trap op. Harry hoorde twee ruziënde stemmen, die steeds dichterbij kwamen.

' - dat is chantage! Zo kun je echt in de problemen komen -'
' - hebben al geprobeerd om beleefd te zijn. Nu wordt het tijd om vuil spel te spelen, net als hij. Hij is vast als de dood dat het Ministerie erachter komt -'
'Ik zeg toch, als je dat opschrijft, is het chantage!'
'Ja, maar ik hoor jou niet klagen als hij z'n portemonnee trekt!'
De deur van de Uilenvleugel vloog met een klap open. Fred en George stapten naar binnen, maar verstijfden toen ze Harry, Ron en Hermelien zagen.
'Wat doen jullie hier?' zeiden Ron en Fred tegelijkertijd.
'Een brief sturen,' zeiden Harry en George in koor.
'Wat, zo vroeg 's ochtends?' zeiden Hermelien en Fred.
Fred grijnsde. 'Nou, prima - als jullie ons niet vragen wat we hier uitvoeren, vragen wij dat jullie ook niet.'
Hij had een verzegelde envelop bij zich. Harry keek er vlug naar, maar Fred hield zijn hand zo, toevallig of expres, dat de naam op de brief niet te lezen was.
'Nou, laat je door ons niet ophouden,' zei hij met een sarcastische buiging en hij wees naar de deur.
Ron verroerde zich niet. 'Wie willen jullie chanteren?' vroeg hij.
Freds grijns verdween. Harry zag dat George uit zijn ooghoeken even naar Fred keek voor hij tegen Ron glimlachte.
'Doe niet zo achterlijk, dat was gewoon een grap,' zei hij

nonchalant.
'Zo klonk het niet,' zei Ron.
Fred en George keken elkaar aan.
Abrupt zei Fred: 'Ik heb je al eerder gewaarschuwd, Ron. Steek je neus niet in onze zaken, als je wilt dat hij heel blijft. Ik zou niet weten waarom je dat zou willen, maar goed -'
'Als jullie iemand chanteren, zijn dat ook mijn zaken,' zei Ron. 'George heeft gelijk. Jullie zouden je lelijk in de nesten kunnen werken.'
'Ik zei toch dat het een grap was!' zei George. Hij liep naar Fred, griste de brief uit zijn handen en begon die aan de poot van de dichtstbijzijnde kerkuil te binden. 'Je begint wel erg op onze geliefde oudere broer te lijken, Ron. Ga zo door en je schopt het nog tot klassenoudste.'
'Geen sprake van!' zei Ron verhit.
George droeg de uil naar het raam, gooide hem naar buiten, draaide zich om en keek Ron grijnzend aan. 'Zeg dan niet steeds wat we moeten doen! Tot straks.'
Hij en Fred verlieten de Uilenvleugel en Harry, Ron en Hermelien keken elkaar aan.
'Je denkt toch niet dat ze er meer van weten?' fluisterde Hermelien. 'Van Krenck en zo?'
'Nee,' zei Harry. 'Als het om zoiets ernstigs ging, zouden ze het wel aan iemand vertellen. Dan zouden ze het tegen Perkamentus zeggen.'

Ron maakte een onbehaaglijke indruk.
'Wat?' vroeg Hermelien.
'Nou...' zei Ron langzaam, 'ik weet niet of ze dat wel zouden doen. Ze... ze worden de laatste tijd geobsedeerd door geld. Dat viel me op toen ik veel met ze omging, je weet wel, toen - toen -'
'Toen we niet met elkaar praatten,' voltooide Harry zijn zin.
'Ja, oke, maar chantage...'
'Het komt allemaal door dat plan voor die fopshop,' zei Ron. 'Eerst dacht ik dat ze dat alleen zeiden om ma te pesten, maar ze menen het, ze willen echt zo'n winkel beginnen. Ze hebben nog maar een jaar te gaan op Zweinstein en ze roepen steeds dat ze aan hun toekomst moeten denken, dat pa hen niet kan helpen en dat ze goud nodig hebben om een zaak te beginnen.'
Hermelien keek nu ook bezorgd. 'Ja, maar... ze zouden toch nooit iets onwettigs doen om aan goud te komen?'
'Nee?' zei Ron sceptisch. 'Ik weet niet... ze hebben zich nooit echt braaf aan de regels gehouden, of wel?'
'Nee, maar we hebben het nu wel over de wet,' zei Hermelien geschrokken. 'Niet over een of ander dom schoolregeltje... als ze werkelijk iemand chanteren, krijgen ze daar heel wat meer voor dan alleen strafwerk! Ron... kun je het niet beter aan Percy vertellen?'
'Aan Percy?' zei Ron. 'Ben je helemaal gek? Die zou

waarschijnlijk het voorbeeld van Krenck volgen en ze direct aangeven.' Hij staarde naar het raam waardoor de uil van Fred en George was weggevlogen en zei toen: 'Vooruit, laten we gaan ontbijten.'
'Zou het nog te vroeg zijn om al bij professor Dolleman langs te gaan?' vroeg Hermelien terwijl ze de wenteltrap afliepen.
'Ja,' zei Harry. 'Ik denk dat hij ons dwars door de deur heen blaast als we hem bij het krieken van de dag wakker maken. Hij denkt vast dat we hem in zijn slaap willen vermoorden, of zo. Laten we wachten tot de pauze.'
Geschiedenis van de Toverkunst had nog nooit zo lang geduurd. Harry had zijn eigen horloge eindelijk weggegooid en keek steeds op dat van Ron, maar dat liep zo langzaam dat hij had kunnen zweren dat het ook kapot was. Ze waren alledrie zo moe dat ze het liefst een tukje hadden gedaan met hun hoofd op hun tafeltje en zelfs Hermelien maakte niet haar gebruikelijke aantekeningen, maar staarde glazig naar professor Kist, met haar hand onder haar kin.
Toen de bel ten langen leste ging, liepen ze haastig naar de gang waar zich het lokaal van Verweer tegen de Zwarte Kunsten bevond. Professor Dolleman kwam net naar buiten. Hij zag er net zo vermoeid uit als zij zich voelden; het ooglid van zijn normale oog was half gesloten, waardoor zijn gezicht nog schever leek dan anders.
'Professor Dolleman?' riep Harry terwijl ze zich een weg

baanden door de menigte.
'Hallo, Potter,' gromde Dolleman. Zijn magische oog volgde een paar nerveuze eerstejaars, die gauw sneller begonnen te lopen; het oog rolde naar zijn achterhoofd en Dolleman keek de eerstejaars na tot ze de hoek om waren gegaan. Pas toen zei hij: 'Kom binnen.'
Hij deed een stap opzij, liet hen het lege lokaal ingaan, hinkte ook naar binnen en deed de deur dicht.
'Heeft u hem gevonden?' viel Harry met de deur in huis. 'Meneer Krenck?'
'Nee,' zei Dolleman. Hij liep naar zijn bureau, ging zitten, strekte met een zachte kreun zijn houten been uit en pakte zijn heupflacon.
'Heeft u de kaart gebruikt?' zei Harry.
'Ja, natuurlijk,' zei Dolleman, die een slok uit zijn flacon nam. 'Ik heb een voorbeeld aan jou genomen, Potter, en hem met een Sommeerspreuk naar het bos laten komen vanuit mijn kantoor, maar Krenck was nergens te zien.'
'Dus hij is wel Verdwijnseld?' zei Ron.
'Je kunt niet Verdwijnselen op het schoolterrein, Ron!' zei Hermelien. 'Maar hij kan wel op andere manieren verdwenen zijn, nietwaar professor?'
Dollemans magische oog bleef even trillend op Hermelien rusten.
'Jij zou ook een carrière als Schouwer moeten overwegen,' zei

hij. 'Je denkt op de juiste manier, Griffel.'
Hermelien kreeg een kleur van plezier.
'Nou, hij was niet onzichtbaar,' zei Harry. 'Onzichtbare mensen kun je gewoon zien op de Sluipwegwijzer. Dat betekent dat hij het schoolterrein verlaten moet hebben.'
'Uit zichzelf?' zei Hermelien gretig. 'Of omdat iemand hem dwong?'
'Ja, iemand zou hem - zou hem op een bezemsteel gezet kunnen hebben en zijn weggevlogen, of niet?' zei Ron vlug en hij keek Dolleman hoopvol aan, alsof hij ook graag wilde horen dat hij talent had voor Schouwer.
'We kunnen ontvoering niet uitsluiten,' gromde Dolleman.
'Denkt u dat hij ergens in Zweinsveld is?' zei Ron.
'Hij kan overal zijn,' zei Dolleman hoofdschuddend. 'Het enige dat we zeker weten, is dat hij hier niet is.'
Hij geeuwde uitgebreid, zodat zijn littekens uitrekten en ze zagen dat er een aantal tanden en kiezen ontbraken in zijn scheve mond.
Vervolgens zei hij: 'Ik heb van Perkamentus gehoord dat jullie jezelf goede speurders vinden, maar jullie kunnen echt niets doen voor Krenck. Perkamentus heeft het Ministerie gewaarschuwd en dat is naar hem op zoek. Concentreer jij je nou maar op je derde opdracht, Potter.'
'Wat?' zei Harry. 'O ja...'
Hij had niet een keer meer aan de doolhof gedacht sinds hij

die gisteravond met Kruml verlaten had.
'Deze opdracht lijkt me echt iets voor jou,' zei Dolleman, die naar Harry keek en aan zijn gehavende en stoppelige kin krabde. 'Als ik Perkamentus mag geloven, heb je al vaker met dat soort akkefietjes te maken gehad. Tijdens je eerste jaar heb je een reeks hindernissen overwonnen die de Steen der Wijzen beschermde, hoorde ik.'
'Wij hebben geholpen,' zei Ron vlug. 'Hermelien en ik hebben geholpen.'
Dolleman grijnsde. 'Nou, als jullie hem ook helpen bij het oefenen voor deze opdracht, zou het me heel erg verbazen als hij niet wint. En in de tussentijd... permanente waakzaamheid, Potter.' Hij nam opnieuw een slok uit zijn heupflacon en zijn magische oog keerde zich naar het raam, waardoor ze het bovenste zeil van het schip van Klammfels konden zien.
'Jullie twee' - zijn normale oog keek naar Ron en Hermelien - 'letten goed op Potter, oke? Ik hou ook een oogje in het zeil, maar toch... je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn.'
Sirius stuurde hun uil de volgende ochtend al terug. Hij landde fladderend naast Harry, op het moment dat er bij Hermelien een velduil neerstreek met een exemplaar van de Ochtendprofeet in zijn snavel. Ze pakte de krant, keek gauw de eerste pagina's door, en zei: 'Ha! Ze heeft nog geen lucht gekregen van Krenck!' en las toen samen met Ron en Harry

wat Sirius schreef over de mysterieuze gebeurtenissen van gisteravond.

Harry - ben je wel helemaal goed bij je hoofd, om zomaar het Verboden Bos in te gaan met Viktor Kruml? Ik wil dat je per omgaande uil zweert dat je geen nachtelijke wandelingetjes meer maakt, met wie dan ook. Er loopt een levensgevaarlijk individu rond op Zweinstein. Het is duidelijk dat die persoon wilde verhinderen dat Krenck met Perkamentus zou praten en je was misschien maar een paar meter van hem vandaan in het donker. Het had je dood kunnen zijn.
Je naam is niet zomaar in de Vuurbeker terechtgekomen. Als iemand je iets wil aandoen, is de derde opdracht hun laatste kans. Blijf in de buurt van Ron en Hermelien, verlaat 's avonds de toren van Griffoendor niet en bereid jezelf voor op de derde taak. Oefen Verlammen en Ontwapenen. Een paar vervloekingen zouden ook goed van pas kunnen komen. Je kunt verder niets doen voor Krenck. Hou je gedeisd en pas goed op jezelf. Ik wacht op je brief waarin je belooft dat je je aan de regels zult houden.
Sirius

'Hij moet nodig een preek houden over je aan de regels houden!' zei Harry lichtelijk verontwaardigd, terwijl hij de brief van Sirius opvouwde en in zijn gewaad deed. 'Na alles wat hij zelf heeft uitgevreten op school!'

'Hij maakt zich zorgen om je!' zei Hermelien op scherpe toon. 'Net zoals Dolleman en Hagrid. Je kunt maar beter naar ze luisteren!'
'Niemand heeft dit jaar geprobeerd om me aan te vallen,' zei Harry. 'Niemand heeft ook maar iets gedaan -'
'Behalve je naam in de Vuurbeker stoppen,' zei Hermelien. 'En daar moet een reden voor zijn geweest. Snuffel heeft gelijk, Harry. Misschien wachten ze gewoon het juiste moment af. Misschien hebben ze de derde opdracht uitgekozen om je te pakken te nemen.'
'Hoor eens,' zei Harry ongeduldig, 'laten we zeggen dat Snuffel gelijk heeft en dat iemand Kruml Verlamd heeft om Krenck te kunnen kidnappen. Dan zouden ze inderdaad vlakbij zijn geweest in het bos. Maar ze wachtten tot ik weg was voor ze Kruml Verlamden. Dan kunnen ze het toch moeilijk op mij gemunt hebben, of wel?'
'Als ze je in het bos hadden vermoord, hadden ze het niet op een ongeluk kunnen laten lijken!' zei Hermelien. 'Maar als je om het leven zou komen tijdens zo'n opdracht -'
'Ze vonden het anders niet erg om Kruml aan te vallen,' zei Harry. 'Waarom hebben ze mij dan ook niet gelijk uitgeschakeld? Ze hadden het eruit kunnen laten zien alsof Kruml en ik geduelleerd hadden of zo.'
'Harry, ik begrijp het ook niet,' zei Hermelien vertwijfeld. 'Ik weet alleen dat er allerlei vreemde dingen gebeuren en dat

bevalt me niets... Dolleman heeft gelijk - Snuffel heeft gelijk - je moet je voorbereiden op je derde opdracht. En beloof aan Snuffel dat je er niet weer zomaar tussenuit knijpt.'
Het terrein van Zweinstein zag er altijd nog aanlokkelijker uit als Harry binnen moest blijven. Een paar dagen lang bracht hij al zijn vrije tijd door in de bibliotheek, waar hij samen met Ron en Hermelien goede vervloekingen opzocht, of anders in lege klaslokalen, die ze stiekem gebruikten om te oefenen. Harry concentreerde zich vooral op de Lamstraal, die hij nooit eerder had gebruikt. Het probleem was alleen dat daar een zekere mate van zelfopoffering van Ron en Hermelien voor vereist was.
'Kunnen we mevrouw Norks niet kidnappen?' suggereerde Ron 's maandags tijdens de middagpauze. Hij lag plat op zijn rug in het Bezweringenlokaal, nadat hij voor de vijfde keer achter elkaar Verlamd en weer gewekt was door Harry. 'Laten we die een paar keer Verlammen. Of Dobby. Ik wed dat die tot alles bereid is om je te helpen. Niet dat ik klaag of zo' - hij krabbelde voorzichtig overeind en wreef over zijn achterwerk - 'maar m'n hele lijf doet pijn...'
'Je valt ook steeds naast de kussens!' zei Hermelien ongeduldig. Ze legde de grote stapel kussens goed die ze hadden gebruikt voor de Banvloek en die professor Banning in een kast bewaarde. 'Probeer nou eens recht achterover te vallen!'

'Zodra je eenmaal Verlamd bent, kun je niet echt goed meer mikken, Hermelien!' zei Ron boos. 'Wil jij het een keertje proberen?'
'Nou, volgens mij heeft Harry het nu aardig onder de knie,' zei Hermelien haastig. 'En we hoeven ons geen zorgen te maken om Ontwapenen, want dat kan hij al... ik vind dat we vanavond met een paar vervloekingen moeten beginnen.'
Ze keek op het lijstje dat ze in de bieb hadden gemaakt.
'Deze ziet er goed uit,' zei ze. 'Die Stremspreuk. Die remt alles wat je probeert aan te vallen af. Laten we daarmee beginnen.'
De bel ging. Ze propten de kussens haastig weer in de kast en glipten het lokaal uit.
'Tot vanavond, bij het eten!' zei Hermelien die op weg ging naar Voorspellend Rekenen, terwijl Harry en Ron naar de Noordertoren liepen voor hun les Waarzeggerij. Brede strepen oogverblindend gouden zonlicht schenen door de hoge ramen en verlichtten de gang. De hemel was zo felblauw dat hij wel geëmailleerd leek.
'Het is vast om te stikken bij Zwamdrift. Ze laat het vuur dag en nacht branden,' zei Ron, terwijl ze de trap opliepen naar de zilveren ladder en het luik.
Hij had gelijk. Het was inderdaad bloedheet in de schemerige torenkamer en de walmen van het geparfumeerde haardvuur waren zwaarder en zoeter dan ooit. Het duizelde Harry terwijl

hij naar een van de met dikke gordijnen afgesloten raampjes liep. Toen professor Zwamdrift even de andere kant opkeek en haar omslagdoek losmaakte die in een lamp verstrikt was geraakt, deed hij het raam gauw een paar centimeter open en leunde achterover in zijn gebloemde fauteuil, zodat er een zacht briesje over zijn gezicht streek. Dat voelde een stuk behaaglijker.

'Beste leerlingen,' zei professor Zwamdrift, die in haar oorfauteuil bij de haard ging zitten en de klas met haar merkwaardig uitvergrote ogen aankeek, 'we zijn bijna klaar met onze toekomstvoorspellingen aan de hand van de planeten. Vandaag is echter een uitstekende gelegenheid om het effect van Mars te bestuderen, want die neemt op dit moment een heel interessante positie in. Als jullie deze kant opkijken, doe ik nu het licht uit...'

Ze zwaaide met haar toverstok en de lampen gingen uit. Het enige licht kwam van het vuur. Professor Zwamdrift bukte zich en pakte een model van het zonnestelsel, dat bedekt werd door een glazen stolp en onder haar stoel stond. Het was prachtig gemaakt; de negen planeten werden vergezeld door al hun glimmende manen en draaiden om de vurige zon. Alles zweefde in het niets onder de glazen stolp en Harry keek loom toe terwijl professor Zwamdrift uitlegde wat een fascinerende hoek Mars maakte ten opzichte van Neptunus. Zware, zoete dampen drongen in zijn neusgaten en het zachte

briesje speelde over zijn gezicht. Achter het gordijn hoorde hij een insect zoemen. Zijn oogleden vielen langzaam dicht...
Hij zat op de rug van een grote uil en scheerde door de helderblauwe lucht naar een oud, met klimop overwoekerd huis dat hoog op een heuvel lag. Ze daalden lager en lager en de wind streek aangenaam koel langs Harry's gezicht, tot ze bij een donker, gebroken raam op de bovenverdieping waren en naar binnen vlogen. Nu wiekten ze door een sombere gang naar een kamer aan het eind... ze gingen een donker vertrek met dichtgespijkerde ramen binnen...
Plotseling zat Harry niet meer op de rug van de uil... hij keek hoe die naar een stoel aan de andere kant van de kamer fladderde, die met zijn rug naar hem toe stond... naast de stoel, op het haardkleedje, lagen twee donkere gedaanten, die allebei bewogen...
Eentje was een reusachtige slang en de ander een man... een kort, kalend mannetje met waterige oogjes en een puntneus... hij snikte en haalde hortend adem...
'Je hebt geluk, Wormstaart,' zei een kille, hoge stem vanuit de stoel waarop de uil was geland. 'Je hebt heel veel geluk. Je blunder heeft niet alles geruïneerd. Hij is dood.'
'O Heer!' bracht de man op de grond moeizaam uit. 'Ik... ik ben heel erg blij, Heer... en het spijt me verschrikkelijk...'
'En jij hebt pech, Nagini,' zei de kille stem. 'Helaas zal ik Wormstaart voorlopig nog niet aan je opvoeren... maar dat

geeft niet... we hebben altijd Harry Potter nog...'
De slang siste en Harry zag zijn tong in en uit flitsen.
'En laat ik je er nog een keer aan herinneren waarom het dom zou zijn nog een keer een blunder te begaan, Wormstaart,' zei de kille stem.
'Nee, Heer... nee... ik smeek u...'
De punt van een toverstaf kwam achter de stoel vandaan en wees op Wormstaart. 'Crucio,' zei de kille stem.
Wormstaart gilde, alsof elke zenuw in zijn lichaam in brand stond. Het gekrijs galmde in Harry's oren en zijn litteken leek te schroeien van pijn; Harry gilde ook... Voldemort zou hem horen, zou weten dat hij daar was...
'Harry! Harry!'
Harry deed zijn ogen open. Hij lag op de grond in het lokaal van professor Zwamdrift, met zijn handen tegen zijn gezicht gedrukt. Zijn litteken brandde nog steeds zo vreselijk dat de tranen in zijn ogen sprongen. De pijn was echt geweest. De hele klas stond om hem heen en Ron zat geknield naast hem en keek hem doodsbenauwd aan.
'Voel je je wel goed?' vroeg hij.
'Natuurlijk voelt hij zich niet goed!' zei professor Zwamdrift, die duidelijk vreselijk opgewonden was. Haar enorme ogen zweefden boven Harry en staarden hem aan. 'Wat zag je, Potter? Een voorteken? Een verschijning? Wat zag je?'
'Niks,' loog Harry, die overeind ging zitten. Hij merkte dat hij

beefde. Onwillekeurig keek hij even achterom, naar de schaduwen; de stem van Voldemort had zo dichtbij geleken...
'Je drukte je handen tegen je litteken!' zei professor Zwamdrift. 'Je rolde over de grond, met je handen tegen je litteken! Kom, Potter, ik heb ervaring met dit soort zaken!'
Harry keek haar aan.
'Ik ga even naar de ziekenzaal,' zei hij. 'Vreselijke hoofdpijn.'
'Beste jongen, je werd ongetwijfeld gestimuleerd door de sterke helderziende vibraties in deze kamer!' zei professor Zwamdrift. 'Als je nu weggaat, vergooi je misschien de kans om verder in de toekomst te kijken dan ooit -'
'Het enige dat ik wil zien, is een middeltje tegen hoofdpijn,' zei Harry.
Hij stond op en de andere leerlingen deinsden achteruit. Ze leken allemaal van slag.
'Tot dadelijk,' mompelde Harry tegen Ron. Hij pakte zijn tas, liep naar het luik en negeerde professor Zwamdrift, die hem gefrustreerd nakeek, alsof hij haar net een traktatie had onthouden.
Toen Harry onder aan de ladder was, ging hij echter niet op weg naar de ziekenzaal. Hij was absoluut niet van plan naar madame Plijster te gaan. Sirius had gezegd wat hij moest doen als zijn litteken opnieuw pijn deed en Harry was van plan zijn raad op te volgen en regelrecht naar Perkamentus te gaan. Hij liep de ene gang na de andere door en dacht aan wat hij in de

droom had gezien... die was even levensecht geweest als de droom waardoor hij wakker was geschrokken in de Ligusterlaan... hij liep de details nog eens na, zodat hij ze niet zou vergeten... Voldemort had Wormstaart beschuldigd van een blunder... maar de uil had goed nieuws gebracht... de blunder was hersteld en er was iemand dood... en dus werd Wormstaart niet aan de slang gevoerd... Harry zou zijn volgende maaltje moeten worden...

Zonder het te merken was Harry langs de stenen waterspuwer gelopen die de deur naar Perkamentus' kamer bewaakte. Hij knipperde met zijn ogen, keek om, besefte wat hij gedaan had en liep terug. Bij de spuwer bleef hij staan en besefte toen pas dat hij het wachtwoord niet kende.

'Zak met zuurtjes?' zei hij aarzelend.

De spuwer verroerde zich niet.

'Oke,' zei Harry, die hem aanstaarde. 'Pepermuntjes. Eh - Droptoverstokken. Ballonbruisballen. Slobbers Beste Bubbelgum. Smekkies In Alle Smaken... o nee, die vindt hij niet lekker... waarom ga je niet gewoon opzij?' zei hij nijdig. 'Ik moet hem spreken, het is dringend!'

De spuwer verroerde geen vin.

Harry gaf hem een schop, maar hield daar alleen een pijnlijke teen aan over.

'Chocokikkers!' schreeuwde hij boos, terwijl hij op een been op en neer danste. 'Suikerveren! Kakkerlak Crunchies!'

De spuwer kwam tot leven en sprong opzij. Harry knipperde met zijn ogen.
'Kakkerlak Crunchies?' zei hij verbluft. 'Ik maakte alleen maar een grapje...'
Hij wrong zich haastig door de spleet in de muur en stapte de onderste trede van een stenen wenteltrap op, die, toen de deur zich achter hem sloot, langzaam omhoog cirkelde en hem meevoerde naar een glanzende eiken deur met een koperen klopper.
Binnen hoorde hij mensen praten. Hij stapte van de bewegende trap, aarzelde en bleef even luisteren.
'Perkamentus, ik ben bang dat ik het verband niet zie, echt niet!' Het was de stem van Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst. 'Ludo zegt dat het echt iets voor Berta is om te verdwalen. Ik geef toe dat we haar normaal gesproken nu wel gevonden zouden moeten hebben, maar desondanks wijst niets erop dat er een misdrijf in het spel is, helemaal niets. En om dan te beweren dat haar verdwijning verband houdt met die van Barto Krenck!'
'Wat denkt u dan dat er met Krenck gebeurd is, Minister?' gromde de stem van Dolleman.
'Ik zie twee mogelijkheden, Alastor,' zei Droebel. 'Of Krenck is eindelijk dolgedraaid - wat goed mogelijk is gezien zijn voorgeschiedenis, dat moeten jullie toegeven - en zwerft nu ergens rond, zo gek als een deur -'

'Als dat zo is, dan is hij wel heel snel weggezworven, Cornelis,' zei Perkamentus kalm.
'Of anders - nou...' Droebel klonk nogal opgelaten. 'Ik wil geen oordeel vellen voor ik de plaats heb gezien waar hij gevonden is, maar volgens jou was dat vlak bij de koets van Beauxbatons. Perkamentus, weet je wat die vrouw is?'
'Ik ken haar als een heel bekwaam schoolhoofd - die bovendien uitstekend kan dansen,' zei Perkamentus rustig.
'Kom nou, Perkamentus!' zei Droebel boos. 'Denk je niet dat je een beetje bevooroordeeld bent ten gunste van haar, vanwege Hagrid? Ze zijn niet allemaal zo onschuldig als ze opgroeien - als je Hagrid tenminste onschuldig kunt noemen, met die monsterobsessie van hem -'
'Ik verdenk madame Mallemour net zomin als Hagrid,' zei Perkamentus, nog steeds heel kalm. 'Misschien ben jij eerder een beetje bevooroordeeld, Cornelis.'
'Kunnen we dit gesprek afronden?' gromde Dolleman.
'Ja, ja, laten we buiten gaan kijken,' zei Droebel ongeduldig.
'Dat is het niet,' zei Dolleman. 'Ik zie dat Potter je wil spreken, Perkamentus. Hij staat voor de deur.'

Hoofdstuk 30

DE HERSENPAN

De deur van het kantoor ging open. 'Hallo, Potter, ' zei Dolleman. 'Kom er maar in.'
Harry ging naar binnen. Hij was al eerder in het kantoor van Perkamentus geweest: een prachtige ronde kamer, die volhing met portretten van vroegere schoolhoofden van Zweinstein. Ze waren allemaal diep in slaap en hun borst ging zachtjes op en neer.
Cornelis Droebel stond bij het bureau van Perkamentus. Hij droeg zijn gebruikelijke krijtstreepmantel en had een lindegroene bolhoed in zijn hand.
'Harry!' zei hij joviaal en hij stapte op hem af. 'Hoe gaat het met je?'
'Prima,' loog Harry.
'We hadden het net over meneer Krenck, die plotseling op het schoolterrein is verschenen,' zei Droebel. 'Jij hebt hem gevonden, hè?'
'Ja,' zei Harry. Het leek hem zinloos te doen alsof hij niet gehoord had wat ze zeiden en hij voegde eraan toe: 'Ik heb madame Mallemour nergens gezien en ik denk dat ze er een

hele kluif aan zou hebben gehad om zich te verbergen.'
Perkamentus glimlachte tegen Harry achter de rug van Droebel, met twinkelende ogen.
'Ja - nou...' zei Droebel opgelaten. 'We wilden eigenlijk een korte rondwandeling maken over het terrein, Harry, dus als je ons zoudt willen excuseren... misschien kun je beter teruggaan naar de klas -'
'Ik wilde u graag spreken, professor,' zei Harry tegen Perkamentus, die hem doordringend aankeek.
'Wacht hier op me, Harry,' zei hij. 'Ons onderzoek van het schoolterrein zal niet lang duren.'
Ze schuifelden zwijgend naar buiten en deden de deur dicht. Na een minuut of wat hoorde Harry het gebonk van Dollemans houten been wegsterven in de gang beneden en keek hij om zich heen.
'Hallo, Felix,' zei hij.
Felix, de feniks van professor Perkamentus, zat op zijn gouden stok bij de deur. Hij was zo groot als een zwaan en had schitterende rode en gouden veren. Hij zwaaide met zijn staart en keek Harry met minzaam knipperende ogen aan.
Harry ging in een stoel bij het bureau van Perkamentus zitten. Een paar minuten lang keek hij naar de oude schoolhoofden die snurkten in hun lijst, dacht na over wat hij gehoord had en streek over zijn litteken, dat inmiddels geen pijn meer deed.
Om de een of andere reden voelde hij zich een stuk kalmer

nu hij in het kantoor van Perkamentus was en wist dat hij hem dadelijk over de droom kon vertellen. Harry keek naar de muren achter het bureau. De gerafelde en verstelde Sorteerhoed lag op een plank. Een vitrine daarnaast bevatte een prachtig zilveren zwaard, met grote robijnen in het gevest, dat Harry herkende als het zwaard dat hij in zijn tweede jaar zelf uit de Sorteerhoed had getrokken en dat ooit van Goderic Griffoendor was geweest, de oprichter van Harry's afdeling. Hij bedacht hoe het zwaard hem te hulp was gekomen toen hij dacht dat alle hoop verloren was en op dat moment zag hij een flonkerende lichtvlek dansen op de vitrine. Hij keek waar het licht vandaan kwam en zag iets zilverwits schitteren in een zwarte kast achter hem, waarvan de deur op een kier stond. Harry aarzelde, keek even naar Felix, stond op, liep naar de kast en deed hem open.

Er stond een ondiepe stenen bak met vreemde, uitgesneden tekens in de rand; runen en symbolen die Harry niet kende. Het flonkerende licht was afkomstig uit de inhoud van de bak, die op niets leek dat Harry ooit eerder gezien had. Hij wist niet eens of het een vloeistof was of een gas. Het was helder, zilverachtig wit en was voortdurend in beweging; soms rimpelde het oppervlak als water in de wind en dan dreef het plotseling als wolken uiteen en wervelde soepel rond. Het leek net licht dat vloeibaar was geworden, of wind die tastbaar was gemaakt - Harry kon het niet thuisbrengen.

Hij wilde het aanraken, kijken hoe het aanvoelde, maar na bijna vier jaar ervaring in de toverwereld wist hij hoe dom het was om je hand zomaar in een kom met een onbekende substantie te steken. Daarom haalde hij zijn toverstok uit zijn gewaad, liet zijn blik zenuwachtig door het kantoor gaan, keek toen weer naar de kom en roerde erin. Het fonkelende oppervlak begon snel rond te draaien.

Harry boog zich dichter naar de kom toe, met zijn hoofd in de kast.

De zilverachtige substantie was doorzichtig geworden en leek nu meer op glas. Hij keek in de kom en verwachtte een stenen bodem te zien - maar in plaats daarvan zag hij onder de mysterieuze substantie een enorme ruimte. Het was alsof hij door een rond venster in het plafond naar binnen keek.

De ruimte was schemerig verlicht en zou zelfs ondergronds kunnen zijn. Er waren geen ramen, alleen toortsen in wandhouders, net zoals de gangen van Zweinstein verlicht werden. Harry bracht zijn hoofd zo dicht naar de kom dat zijn neus nog maar een paar centimeter van het glasachtige spul was. Langs de muren zaten rijen en rijen heksen en tovenaars op lange banken die boven elkaar oprezen. Precies in het midden van de ruimte stond een lege stoel en Harry kreeg een onheilspellend voorgevoel toen hij die zag. Er hingen kettingen aan de armleuningen, alsof de mensen in de stoel daar meestal aan vastgebonden waren.

Waar was die ruimte? Het kon niet op Zweinstein zijn; hij had nog nooit een dergelijk vertrek in het kasteel gezien. Bovendien bestond de menigte in de mysterieuze ruimte uit volwassenen en Harry wist dat er lang niet zoveel leraren op Zweinstein waren. Ze schenen ergens op te wachten: hij kon alleen de punt van hun tovenaarshoed zien, maar ze keken blijkbaar allemaal dezelfde kant op en niemand zei iets.
Omdat de kom rond was en de ruimte vierkant, kon Harry niet zien wat er in de hoeken gebeurde. Hij boog zich nog dichter naar het oppervlak, hield zijn hoofd schuin, probeerde het te onderscheiden...
Het puntje van zijn neus raakte de vreemde substantie.
Het kantoor van Perkamentus tolde plotseling rond - Harry werd naar voren gezogen en met zijn hoofd voorover in de kom getrokken -
Maar zijn hoofd kwam niet op de stenen bodem. Hij viel in iets zwarts en ijskouds; het was alsof hij werd meegesleurd door een duistere draaikolk -
Plotseling besefte hij dat hij op een bank zat, aan het eind van de ruimte in de kom, een bank die boven alle andere uitrees. Hij keek naar het hoge stenen plafond, maar in plaats van het ronde raam dat hij verwacht had, zag hij alleen donker, massief steen.
Hijgend keek Harry om zich heen. Niet een van de heksen en tovenaars in de ruimte (en het waren er minstens

tweehonderd) keek hem aan. Niet een scheen gemerkt te hebben dat er plotseling een veertienjarige jongen door het plafond was gevallen en in hun midden was beland. Harry wendde zich tot de tovenaar naast hem en slaakte een kreet van verbazing, die door het doodstille vertrek galmde.
Hij zat naast Albus Perkamentus.
'Professor!' zei Harry, op een gesmoorde fluistertoon. 'Het spijt me - ik wilde niet - ik keek alleen even in die kom in uw kast - ik -waar zijn we?'
Perkamentus verroerde zich niet en zei niets. Hij negeerde Harry volkomen. Net als alle andere tovenaars op de banken, staarde hij naar de verste hoek van het vertrek, waar zich een deur bevond.
Harry keek verbijsterd naar Perkamentus, vervolgens naar de zwijgende, waakzame menigte en toen weer naar Perkamentus. En opeens drong het tot hem door...
Harry was al eerder ergens geweest waar niemand hem kon zien of horen, toen hij door een pagina van een betoverd dagboek was gevallen en zomaar in het geheugen van iemand anders was beland... en nu was er opnieuw iets soortgelijks gebeurd, of hij moest zich wel heel erg vergissen...
Harry hief zijn rechterhand op, aarzelde en zwaaide er toen driftig mee voor het gezicht van Perkamentus. Die knipperde niet met zijn ogen, keek niet naar Harry en verroerde zich niet. Dat bevestigde zijn theorie, dacht Harry. Perkamentus

zou hem nooit zo negeren. Hij bevond zich in een herinnering en dit was niet de Perkamentus van nu. Toch kon het ook niet al te lang geleden zijn... de Perkamentus naast hem had zilvergrijs haar, net als tegenwoordig. Maar waar was hij? Waar wachtten al die tovenaars op?
Harry keek wat nauwkeuriger om zich heen. De ruimte - zoals hij al vermoed had toen hij hem van bovenaf had bekeken - bevond zich vrijwel zeker onder de grond en was in feite meer een kerker dan een zaal of kamer. Er hing een naargeestige, sombere sfeer; nergens was een schilderij of wat voor versiering dan ook te bekennen en het enige meubilair waren de lange rijen banken, die tegen de muren oprezen en zo geplaatst waren dat iedereen goed zicht had op de stoel met de kettingen.
Voor Harry tot een conclusie kon komen over de ruimte waar hij zich bevond, hoorde hij voetstappen. De deur in de hoek van de kerker ging open en er kwamen drie mensen binnen - of liever gezegd een man, geflankeerd door twee Dementors.
Harry's ingewanden leken plotseling van ijs. De Dementors, lange schepsels met mantels en kappen die hun gezicht verborgen, gleden langzaam naar de stoel in het midden van de ruimte. Ze hielden allebei een arm van de man vast met hun doodse, rotte handen. Hun gevangene maakte de indruk dat hij elk moment flauw kon vallen en dat kon Harry hem

niet kwalijk nemen... hij wist dat de Dementors hem niets konden doen, omdat hij zich in de herinnering van iemand anders bevond, maar hij kende hun krachten maar al te goed.
De toeschouwers deinsden een beetje achteruit toen de Dementors de man in de stoel met de kettingen zetten en de zaal weer uitgleden. De deur sloeg achter hen dicht.
Harry keek naar de man in de stoel en zag dat het Karkarov was.
In tegenstelling tot Perkamentus, zag Karkarov er een stuk jonger uit; zijn haar en sikje waren zwart. Hij droeg geen gladde bontmantel, maar een dun, rafelig gewaad en hij trilde.
Terwijl Harry keek, straalden de kettingen aan de armleuningen van de stoel opeens een goudkleurig licht uit, wikkelden zich om zijn armen en bonden hem vast.
'Igor Karkarov,' zei een bruuske stem. Harry keek naar links en zag meneer Krenck, die halverwege de bank had gezeten maar nu was opgestaan. Het haar van Krenck was donker, zijn gezicht was veel minder gerimpeld en hij zag er fit en alert uit.
'U ben vanuit Azkaban hierheen gebracht om een getuigenis af te leggen tegenover het Ministerie van Toverkunst. We hebben begrepen dat u belangrijke informatie voor ons hebt.'
Karkarov ging zo recht mogelijk overeind zitten, ondanks de kettingen die hem vastgebonden hielden.
'Dat klopt,' zei hij en hoewel hij doodsbang leek, hoorde Harry ook die vertrouwde, zalvende ondertoon in zijn stem.

'Ik wil het Ministerie graag van dienst zijn. Ik wil helpen. Ik - ik weet dat het Ministerie probeert om - om de laatste volgelingen van de Heer van het Duister op te sporen en daar wil ik graag mijn bijdrage aan leveren...'
Er klonk gemompel op de tribunes. Sommige heksen en tovenaars keken Karkarov belangstellend aan en anderen leken juist heel wantrouwig. Aan de andere kant van Perkamentus gromde een vertrouwde stem opeens: 'Schorem!'
Harry boog zich voorover, zodat hij langs Perkamentus heen kon kijken. Dwaaloog Dolleman zat naast hem - maar hij zag er heel anders uit. Hij had nog geen magisch oog, maar twee gewone ogen, en die staarden vol intense afkeer naar Karkarov.
'Krenck is van plan om hem te laten gaan,' fluisterde Dolleman tegen Perkamentus. 'Het heeft me een halfjaar gekost om hem op te sporen en Krenck wil hem vrijlaten als hij ons voldoende nieuwe namen geeft! Laten we luisteren naar wat hij te zeggen heeft en hem dan teruggeven aan de Dementors, dat is mijn mening!'
Perkamentus maakte een afkeurend geluidje door zijn lange kromme neus.
'O ja, dat was ik vergeten... jij houdt niet van Dementors, hè Albus?' zei Dolleman met een sardonische glimlach.
'Nee, ik vrees van niet,' zei Perkamentus kalm. 'Ik ben al heel

lang van mening dat het Ministerie er verkeerd aan doet om een verbond te sluiten met dat soort wezens.'
'Maar voor uitschot als dit...' zei Dolleman zacht.
'Je zegt dat je namen voor ons hebt, Karkarov,' zei Krenck. 'Vertel!'
'U moet begrijpen,' zei Karkarov snel, 'dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden altijd in het grootste geheim opereerde... hij had het liefst dat wij - ik bedoel zijn volgelingen - en tot mijn onnoemelijke spijt heb ik daar ook ooit toe behoord -'
'Vooruit, schiet op,' sneerde Dolleman.
'- niet wisten wie precies onze medestanders waren - hij kende als enige alle namen -'
'Heel verstandig van hem, anders zou iemand zoals jij iedereen erbij hebben kunnen lappen,' mompelde Dolleman.
'Maar je hebt wel een aantal namen voor ons?'
'Ja, dat - dat klopt,' zei Karkarov ademloos. 'En stuk voor stuk belangrijke volgelingen. Mensen die ik persoonlijk zijn bevelen heb zien opvolgen. Ik geef deze informatie als teken dat ik hem volledig en totaal verloochen en gekweld word door een berouw dat zo groot is dat ik nauwelijks -'
'De namen?' zei meneer Krenck scherp.
Karkarov haalde diep adem.
'Antonin Dolochov,' zei hij. 'Ik - ik heb hem met eigen ogen

talloze Dreuzels zien martelen en - en mensen die weigerden de Heer van het Duister te steunen.'
'En je hebt vast een handje geholpen,' mompelde Dolleman.
'Dolochov is al gearresteerd,' zei Krenck. 'We hebben hem kort na jou opgepakt.'
'Werkelijk?' zei Karkarov, met grote ogen. 'Het - het doet me genoegen om dat te horen.'
Maar Harry betwijfelde of hij dat meende. Hij zag dat dit nieuws een grote klap voor hem was. Een van zijn namen was waardeloos.
'Nog meer?' vroeg Krenck kil.
'Jazeker... Roselier was er ook een,' zei Karkarov haastig. 'Edwin Roselier.'
'Roselier is dood,' zei Krenck. 'Hij werd kort na jou betrapt, maar besloot het uit te vechten in plaats van zich te laten arresteren en is daarbij om het leven gekomen.'
'En heeft een stukje van mij met zich meegenomen,' fluisterde Dolleman. Harry keek opnieuw opzij en zag dat Dolleman de grote hap uit zijn neus aan Perkamentus liet zien.
'Dat - dat was Roseliers verdiende loon!' zei Karkarov. Er klonk nu echt paniek door in zijn stem. Harry zag dat hij bang was dat al zijn informatie misschien oude koek zou zijn voor het Ministerie. Karkarovs ogen flitsten naar de deur in de hoek, waar de Dementors ongetwijfeld wachtten.

'Nog meer?' zei Krenck.
'Ja!' zei Karkarov. 'Totelaer- die heeft geholpen om de Polsters te vermoorden! Schoorvoet - die was gespecialiseerd in de Imperiusvloek en heeft talloze mensen gedwongen om gruwelijke dingen te doen! En Ravenwoud was een spion en speelde informatie vanuit het Ministerie door aan Hij Die Niet Genoemd Mag Worden!'
Harry merkte dat die laatste naam een schot in de roos was. Er klonk geroezemoes onder de toehoorders.
'Ravenwoud?' zei Krenck tegen een heks die voor hem zat en die op een vel perkament begon te krabbelen. 'Augustus Ravenwoud, van het Departement van Mystificatie?'
'Ja, die!' zei Karkarov gretig. 'Hij gebruikte een netwerk van tovenaars in belangrijke posities, zowel binnen als buiten het Ministerie, om informatie te verzamelen -'
'Maar Totelaer en Schoorvoet hebben we al,' zei Krenck. 'Goed, Karkarov, als dat alles is, word je teruggebracht naar Azkaban terwijl wij besluiten -'
'Nog niet!' riep Karkarov, die nu echt wanhopig leek. 'Wacht! Ik heb nog een naam!'
Harry zag hem zweten in het licht van de fakkels. Zijn doodsbleke huid stak scherp af tegen zijn zwarte haar en baardje.
'Sneep!' riep hij. 'Severus Sneep!'
'Sneep is al vrijgesproken door deze raad,' zei Krenck kil.

'Albus Perkamentus stelt zich garant voor hem.'
'Nee!' riep Karkarov en hij rukte aan de kettingen waarmee hij aan de stoel was vastgebonden. 'Ik zweer het! Severus Sneep is een Dooddoener!'
Perkamentus was opgestaan. 'Ik heb in deze zaak al een verklaring afgelegd! zei hij kalm. 'Severus Sneep was vroeger inderdaad een Dooddoener, maar is nog voor de val van Voldemort teruggekeerd naar ons kamp en heeft met gevaar voor eigen leven voor ons gespioneerd. Hij is nu net zomin een Dooddoener als ik.'
Harry zag dat Dwaaloog Dolleman achter de rug van Perkamentus buitengewoon argwanend keek.
'Goed, Karkarov,' zei Krenck koel, 'je bent ons behulpzaam geweest. Ik zal je zaak opnieuw in overweging nemen, maar in de tussentijd keer je terug naar Azkaban...'
De stem van meneer Krenck stierf weg. Harry keek om zich heen; de kerker loste op, alsof hij uit rook bestond. Alles vervaagde; hij kon alleen zijn eigen lichaam nog maar zien, de rest was kolkende duisternis...
En toen was hij terug in de kerker. Harry zat op een andere plaats; nog steeds op de hoogste bank, maar nu links van meneer Krenck. De sfeer leek heel anders, ontspannen en zelfs vrolijk. De heksen en tovenaars op de banken praatten met elkaar alsof ze bij een sportwedstrijd waren. Harry's blik viel op een heks die halverwege de rij banken aan de overkant

zat. Ze had kort blond haar, droeg een fuchsia gewaad en zoog aan de punt van een gifgroene veer. Het was onmiskenbaar een jongere versie van Rita Pulpers. Harry keek om zich; Perkamentus zat opnieuw naast hem, maar droeg een ander gewaad. Meneer Krenck leek vermoeider en op de een of andere manier ook magerder en feller... Harry begreep het. Dit was een andere herinnering, een andere dag... een ander proces.

De deur in de hoek ging open en Ludo Bazuyn kwam binnen.

Het was niet de enigszins pafferige Bazuyn die Harry kende, maar een Bazuyn die duidelijk op het hoogtepunt van zijn Zwerkbalvermogens was. Zijn neus was nog niet gebroken en hij was lang en mager en gespierd. Bazuyn maakte een nerveuze indruk toen hij in de stoel met de kettingen ging zitten, maar die bonden hem niet vast, zoals bij Karkarov. Bazuyn, die daar misschien moed uit putte, keek naar de menigte, zwaaide naar een paar mensen en wist zelfs een flauwe glimlach tevoorschijn te toveren.

'Ludo Bazuyn, u bent voor de Magische Wetsraad verschenen om u te verantwoorden in verband met klachten die betrekking hebben op de activiteiten van de Dooddoeners,' zei Krenck. 'We hebben het bewijsmateriaal tegen u gehoord en staan op het punt het vonnis uit te spreken. Wilt u nog iets aan uw getuigenis toevoegen voor we

ons oordeel vellen?'
Harry kon zijn oren niet geloven. Ludo Bazuyn, een Dooddoener?
'Alleen dat ik -' zei Bazuyn met een opgelaten glimlach, '- nou ja, dat ik besef dat ik een beetje stom ben geweest...'
Een of twee heksen en tovenaars op de banken glimlachten toegeeflijk. Meneer Krenck deelde hun gevoelens blijkbaar niet: hij keek Bazuyn buitengewoon streng en vol afkeer aan.
'Een waar woord,' mompelde iemand droogjes tegen Perkamentus. Harry draaide zich om en zag dat Dolleman er ook weer was. 'Als ik niet wist dat hij nooit al te snugger geweest is, zou ik zeggen dat een van die Beukers zijn hersens permanent beschadigd heeft...'
'Ludovicus Bazuyn, u bent betrapt toen u informatie doorgaf aan volgelingen van Heer Voldemort,' zei meneer Krenck. 'Hiervoor stel ik een gevangenisstraf in Azkaban voor van tenminste -'
Maar op de omringende banken klonk een woedend protest. Een aantal heksen en tovenaars sprongen op en schudden met hun hoofd en zelfs met hun vuisten naar meneer Krenck.
'Maar ik zei toch dat ik daar geen idee van had!' riep Bazuyn boven het rumoer uit. 'Geen flauw idee! Die oude Ravenwoud was een vriend van m'n vader... wist ik veel dat hij voor Jeweetwel werkte? Ik dacht juist dat ik informatie

verzamelde voor onze kant! En Ravenwoud zei steeds dat hij me later een baantje zou bezorgen op het Ministerie... zodra m'n Zwerkbalcarrière erop zit... ik bedoel, ik kan me niet de rest van m'n leven murw laten slaan door Beukers, nietwaar?'
Veel mensen in het publiek grinnikten.
'We zullen erover stemmen,' zei meneer Krenck kil. Hij wendde zich naar de rechterkant van de kerker. 'Willen de juryleden die voor gevangenisstraf zijn hun hand opsteken...'
Harry keek ook naar de rechterkant van de kerker. Niemand stak zijn of haar hand op. Veel van de heksen en tovenaars langs de wanden begonnen te klappen en een van de heksen uit de jury stond op.
'Ja?' blafte Krenck.
'We willen meneer Bazuyn graag feliciteren met zijn uitstekende prestatie van afgelopen zaterdag, tijdens de wedstrijd tegen Turkije,' zei de heks ademloos.
Meneer Krenck keek haar woedend aan. Iedereen in de kerker klapte en Bazuyn stond op, grijnsde en boog.
'Walgelijk!' siste meneer Krenck tegen Perkamentus en hij ging zitten terwijl Bazuyn de kerker verliet. 'Dat Ravenwoud hem nota bene aan een baantje wilde helpen... de dag dat Ludo Bazuyn bij ons komt werken, wordt een zwarte dag voor het Ministerie...'
Opnieuw loste de kerker op. Toen hij weer vaste vorm aannam, keek Harry om zich heen. Hij en Perkamentus zaten

nog steeds naast Krenck, maar de sfeer was totaal anders. Er heerste doodse stilte, die alleen werd verbroken door het droge gesnik van een mager, breekbaar heksje dat naast meneer Krenck zat. Ze drukte met trillende handen een zakdoek tegen haar mond. Harry keek naar Krenck en zag dat hij nu magerder en grijzer was. Bij zijn slaap trok krampachtig een spiertje.
'Breng hen binnen,' zei hij en zijn stem galmde door de stille kerker.
De deur in de hoek ging opnieuw open. Deze keer kwamen er zes Dementors binnen, die vier mensen flankeerden. Harry zag dat veel toeschouwers naar meneer Krenck keken en sommige fluisterden tegen elkaar.
De Dementors zetten de vier mensen in vier stoelen met kettingen, die nu in het midden van de kerker stonden. Het waren een gezette man die Krenck uitdrukkingsloos aanstaarde, een dunnere en zenuwachtige man, wiens ogen constant naar het publiek flitsten, een vrouw met dik, glanzend, donker haar en zware oogleden, die in haar stoel met kettingen zat alsof het een troon was en een jongen van een jaar of achttien, die verstijfd leek van angst. Hij trilde als een rietje, zijn stroblonde haar hing voor zijn ogen en zijn huid, die bezaaid was met sproeten, was lijkbleek. Het broze heksje naast Krenck begon heen en weer te wiegen en jammerde zachtjes in de zakdoek die ze tegen haar mond

drukte.
Krenck stond op en keek met pure haat op zijn gezicht neer op de vier mensen voor hem.
'Jullie verschijnen vandaag voor de Magische Wetsraad,' zei hij luid en duidelijk, 'om het vonnis aan te horen voor een misdaad die zo gruwelijk is -'
'Vader,' zei de jongen met het stroblonde haar, 'vader, alstublieft...'
'- dat we zelfs voor deze rechtbank zelden zoiets gehoord hebben,' zei Krenck, die harder begon te praten om zijn zoon te overstemmen. 'We hebben de bewijzen gehoord. Jullie worden ervan beschuldigd een Schouwer gevangen te hebben genomen - Frank Lubbermans - en hem aan de Cruciatusvloek te hebben onderworpen, in de overtuiging dat hij wist wat de huidige verblijfplaats is van jullie verbannen meester, Hij Die Niet Genoemd Mag Worden -'
'Echt niet, vader!' krijste de geketende jongen. 'Dat heb ik niet gedaan, ik zweer het! Geef me niet terug aan de Dementors -'
'Jullie worden er voorts van beschuldigd,' brulde meneer Krenck, 'dat jullie de Cruciatusvloek hebben uitgesproken over de vrouw van Lubbermans, toen hij weigerde informatie te geven. Jullie wilden Hij Die Niet Genoemd Mag Worden weer aan de macht brengen en de levens vol geweld voortzetten die jullie leidden toen hij nog sterk was. Ik vraag aan de jury -'

'Moeder!' gilde de jongen en het broze heksje naast Krenck begon nog harder te snikken en heen en weer te wiegen. 'Moeder, hou hem tegen! Ik heb niks gedaan, moeder, echt niet!'

'Ik vraag nu aan de jury,' schreeuwde meneer Krenck, 'om hun hand op te steken als ze, net als ik, vinden dat deze misdaden vergolden moeten worden met levenslange gevangenisstraf in Azkaban!'

De heksen en tovenaars aan de rechterkant van de kerker staken als een man hun hand op en de toeschouwers klapten, net als voor Bazuyn, maar nu vol woeste triomf. De jongen begon te gillen.

'Nee! Moeder, nee! Ik heb het niet gedaan, ik heb het niet gedaan, ik wist van niks! Stuur me niet naar Azkaban, hou hem tegen!'

De Dementors kwamen de kerker weer binnenglijden. De drie metgezellen van de jongen stonden kalm op; de vrouw met de zware oogleden keek Krenck aan en riep: 'De Heer van het Duister zal herrijzen, Krenck! Stuur ons maar naar Azkaban! Wij wachten af! Hij zal herrijzen en ons bevrijden, hij zal ons rijker belonen dan al zijn andere volgelingen! Wij zijn hem als enigen trouw gebleven! Wij hebben als enigen geprobeerd hem te vinden!'

Maar de jongen probeerde zich tegen de Dementors te verzetten, ook al zag Harry dat hij verzwakt werd door hun

kille, verslappende kracht. De mensen op de banken joelden en sommigen stonden op toen de vrouw met opgeheven hoofd de kerker verliet, maar de jongen bleef tegenstribbelen.
'Ik ben je zoon!' schreeuwde hij tegen Krenck. 'Ik ben je zoon!'
'Je bent mijn zoon niet!' bulderde meneer Krenck, wiens ogen plotseling uitpuilden. 'Ik heb geen zoon!'
Het broze heksje naast hem snakte luid naar adem en zakte slap onderuit. Ze was flauwgevallen, maar dat scheen Krenck niet te merken.
'Neem ze mee!' brulde Krenck tegen de Dementors en het speeksel vloog uit zijn mond. 'Neem ze mee en ik hoop dat ze wegrotten in Azkaban!'
'Vader! Vader, ik had er niets mee te maken! Nee! Nee! Alstublieft, vader!'
'Ik geloof dat het tijd is om terug te keren naar mijn kantoor,' zei een zachte stem in Harry's oor.
Harry schrok. Hij keek eerst naar rechts en toen naar links.
Rechts zat een Albus Perkamentus die keek hoe de zoon van Krenck werd meegesleurd door de Dementors - en links zat een Albus Perkamentus die Harry aankeek.
'Kom,' zei de linkse Perkamentus en hij pakte Harry's elleboog. Harry voelde zich opstijgen in de lucht; de kerker loste op; even was alles zwart en toen was het alsof hij een

vertraagde salto maakte en plotseling met een smak op de grond neerkwam, in het oogverblindende licht van Perkamentus' zonnige kantoor. De stenen kom glansde in de open kast en Perkamentus stond naast hem.
'Professor!' bracht Harry moeizaam uit. 'Ik weet dat ik niet - ik wilde niet - de kastdeur stond op een kier en ik -'
'Ik begrijp het,' zei Perkamentus. Hij pakte de schaal, nam hem mee naar zijn bureau, zette hem op het gladde houten blad en ging zitten. Hij gebaarde dat Harry tegenover hem moest plaatsnemen.
Dat deed Harry en hij staarde naar de schaal. De inhoud had zijn oorspronkelijke, zilverwitte kleur teruggekregen en kolkte en golfde terwijl hij ernaar keek.
'Wat is dat?' vroeg Harry beverig.
'Dit? Dit is een Hersenpan,' zei Perkamentus. 'Soms merk ik, en dat gevoel zul je ongetwijfeld kennen, dat er te veel gedachten en herinneringen in mijn hoofd zitten.'
'En...' zei Harry, die niet kon zeggen dat hij ooit iets dergelijks gevoeld had.
'Op dat soort momenten is de Hersenpan een uitkomst,' zei Perkamentus en hij gebaarde naar de schaal. 'Je tapt het teveel aan gedachten gewoon af, schenkt het over in de schaal en dat kun je dan op je gemak bestuderen. In die vorm is het een stuk eenvoudiger om patronen en onderlinge verbanden te ontdekken, snap je?'

'Bedoelt u... dat dat spul uw gedachten zijn?' zei Harry, die naar de kolkende witte substantie keek.
'Jazeker,' zei Perkamentus. 'Ik zal het je laten zien.'
Hij haalde zijn toverstok uit zijn gewaad en zette de punt tegen zijn zilverachtige haar, bij zijn slaap. Toen hij de toverstok weer wegnam, was het alsof er haar aan kleefde - maar Harry zag dat het een draad was van hetzelfde merkwaardige, zilverwitte spul waarmee ook de Hersenpan gevuld was. Perkamentus deed die nieuwe gedachte in de schaal en Harry zag tot zijn verbijstering zijn eigen gezicht ronddrijven in de kom.
Perkamentus legde zijn lange handen aan weerszijden van de Hersenpan en liet de inhoud ronddraaien, als een goudzoeker die klompjes goud probeert te wassen... en Harry zag zijn eigen gezicht plotseling veranderen in dat van Sneep, die zijn mond opendeed en met een lichte galm in zijn stem tegen het plafond zei: 'Het komt terug... dat van Karkarov ook... sterker en duidelijker dan ooit...'
'Een verband dat ik ook zonder hulp had kunnen leggen, maar dat doet er nu niet toe,' zuchtte Perkamentus. Hij tuurde over zijn halfronde brilletje naar Harry en die staarde met open mond naar het gezicht van Sneep, dat bleef ronddraaien in de schaal. 'Ik was net met de Hersenpan bezig toen Droebel arriveerde en heb hem nogal haastig weggezet. Waarschijnlijk heb ik de kastdeur niet goed dichtgedaan en ik

begrijp dat dat je nieuwsgierigheid heeft opgewekt.'
'Het spijt me,' mompelde Harry.
Perkamentus schudde zijn hoofd.
'Nieuwsgierigheid is geen zonde,' zei hij. 'Alleen moeten we voorzichtig met onze nieuwsgierigheid omgaan... dat zeker...'
Met een lichte frons op zijn voorhoofd roerde hij met de punt van zijn toverstok in de gedachten in de schaal. Onmiddellijk rees de gedaante op van een dik, nors kijkend meisje van een jaar of zestien, die langzaam ronddraaide met haar voeten in de kom. Ze sloeg totaal geen acht op Harry of professor Perkamentus, maar toen ze begon te praten galmde haar stem, net als die van Sneep, alsof die opsteeg uit de diepten van de stenen schaal: 'Hij heeft me vervloekt, professor Perkamentus, en ik had hem alleen maar een beetje geplaagd. Ik zei gewoon dat ik donderdag had gezien dat hij Floortje kuste achter de kassen...'
'Maar waarom, Berta?' zei Perkamentus triest, terwijl hij naar het nu zwijgend ronddraaiende meisje keek. 'Waarom moest je hem zo nodig bespioneren?'
'Berta?' fluisterde Harry en hij keek naar haar. 'Is dat - was dat Berta Kriel?'
'Ja,' zei Perkamentus. Hij stak zijn stok weer in de schaal; Berta zonk terug en het oppervlak werd opnieuw zilverachtig en ondoorzichtig. 'Dat was Berta zoals ik me haar herinner van school.'

Het zilverachtige licht van de Hersenpan scheen op het gelaat van Perkamentus en plotseling besefte Harry hoe vreselijk oud hij was. Hij wist natuurlijk dat Perkamentus op leeftijd was, maar toch had hij hem nooit als een oude man gezien.
'Nou, Harry,' zei Perkamentus kalm. 'Voor je in mijn gedachten verzonken raakte, wilde je me iets vertellen, geloof ik?'
'Ja,' zei Harry. 'Professor - ik had net Waarzeggerij en - eh - toen viel ik in slaap.'
Hij aarzelde en vroeg zich af of hij een uitbrander zou krijgen, maar Perkamentus zei alleen: 'Heel begrijpelijk. Ga verder.'
'Nou, ik had een droom,' zei Harry. 'Een droom over Voldemort. Hij martelde Wormstaart... u weet wie Wormstaart -'
'Ja, dat weet ik,' zei Perkamentus prompt. 'Ga verder.'
'Nou, Voldemort kreeg een brief van een uil. Hij zei dat Wormstaarts blunder gelukkig hersteld was en dat er iemand dood was. En toen zei hij dat Wormstaart niet aan de slang gevoerd zou worden -er lag een slang naast zijn stoel. Hij zei - hij zei dat hij in plaats daarvan mij aan de slang zou voeren. En toen sprak hij de Cruciatusvloek over Wormstaart uit - en deed mijn litteken opeens pijn,' zei Harry. 'Ik werd er wakker van, zo zeer deed het.'
Perkamentus keek hem aan.

'Eh - dat was het,' zei Harry.
'Juist,' zei Perkamentus kalm. 'Juist. En heb je dit jaar al vaker last gehad van je litteken, afgezien van de keer dat je wakker schrok tijdens de zomervakantie?'
'Nee, ik - hoe wist u dat ik tijdens de zomervakantie last heb gehad van m'n litteken?' zei Harry verbouwereerd.
'Jij bent niet de enige die met Sirius correspondeert,' zei Perkamentus. 'Sinds hij vorig jaar ontsnapt is van Zweinstein, heb ik regelmatig contact met hem. Ik heb hem de grot in de bergen aangeraden als veilige schuilplaats.'
Perkamentus stond op en begon heen en weer te lopen achter zijn bureau. Zo nu en dan zette hij de punt van zijn toverstok tegen zijn slaap, tapte een glanzende, zilveren gedachte af en deed die in de Hersenpan. De gedachten in de schaal begonnen zo snel rond te wervelen dat Harry niets meer duidelijk kon onderscheiden; het was alleen nog een waas van kleuren.
'Professor?' zei hij na een paar minuten.
Perkamentus hield op met ijsberen en keek Harry aan.
Neem me niet kwalijk,' zei hij kalm en hij ging weer aan zijn bureau zitten.
'Weet - weet u waarom mijn litteken pijn doet?'
Perkamentus keek Harry aandachtig aan en zei toen: 'Ik heb wel een theorie, maar meer is het niet... Ik denk dat je litteken pijn doet als Voldemort in de buurt is en ook als hij een

uitzonderlijk sterke golf van haat voelt.'
'Maar... waarom?'
'Omdat jullie met elkaar verbonden zijn door die mislukte vloek,' zei Perkamentus. 'Het is geen gewoon litteken.'
'Dus u denkt... dat die droom... echt gebeurd kan zijn?'
'Dat is mogelijk,' zei Perkamentus. 'Waarschijnlijk, zou ik zelfs zeggen. Harry - heb je Voldemort ook echt gezien?'
'Nee,' zei Harry. 'Alleen de achterkant van zijn stoel. Maar- er zou toch niets te zien geweest zijn, ofwel? Ik bedoel, hij heeft toch geen lichaam meer? Maar... hoe kon hij dan die toverstok vasthouden?' voegde hij er langzaam aan toe.
'Dat is de vraag,' mompelde Perkamentus. 'Dat is de grote vraag...'
Zowel Perkamentus als Harry deed er even het zwijgen toe. Perkamentus staarde voor zich uit, zette af en toe zijn toverstok tegen zijn slaap en voegde weer een zilveren gedachte toe aan de kolkende massa in de Hersenpan.
'Professor,' zei Harry ten slotte, 'denkt u dat hij sterker begint te worden?'
'Voldemort?' zei Perkamentus, die Harry over de Hersenpan aankeek, met de karakteristieke, doordringende blik die Harry van andere gelegenheden kende en die hem altijd het gevoel gaf dat Perkamentus dwars door hem heen kon kijken, zoals zelfs het magische oog van Dolleman dat niet kon. 'Ook nu heb ik alleen maar vermoedens, Harry.'

Perkamentus zuchtte opnieuw en zag er ouder en vermoeider uit dan ooit.
'De jaren van Voldemorts opmars naar de macht,' zei hij, 'werden gekenmerkt door vele verdwijningen. Berta Kriel is nu ook spoorloos verdwenen, in de streek waar Voldemort voor het laatst is gesignaleerd. Meneer Krenck is verdwenen... van het schoolterrein, nota bene. En er is een derde verdwijning geweest, eentje die het Ministerie tot mijn spijt niet belangrijk vindt, omdat het een Dreuzel betreft. Hij heette Frank Braam, hij woonde in het dorp waar de vader van Voldemort is opgegroeid en hij is sinds augustus niet meer gezien. Ik lees namelijk de Dreuzelkranten, in tegenstelling tot mijn meeste vrienden op het Ministerie.'
Perkamentus keek Harry ernstig aan. 'Ik heb de indruk dat er een verband bestaat tussen die verdwijningen. Het Ministerie is het er niet mee eens - zoals je misschien hebt gehoord toen je op de gang wachtte.'
Harry knikte. Er viel opnieuw een stilte terwijl Perkamentus af en toe een gedachte aftapte. Harry wist dat hij eigenlijk moest gaan, maar bleef uit nieuwsgierigheid zitten.
'Professor?' zei hij opnieuw.
'Ja, Harry?' zei Perkamentus.
'Eh... mag ik vragen... over die rechtbank waar ik me bevond... in de Hersenpan...?'
'Dat mag je,' zei Perkamentus somber. 'Ik ben daar vaak

geweest, maar sommige processen herinner ik me beter dan andere... vooral nu...'
'Herinnert - herinnert u zich het proces dat ik bijwoonde toen u hier terugkwam? Tegen de zoon van Krenck? Nou... hadden ze het toen over de ouders van Marcel?'
Perkamentus keek Harry scherp aan.
'Heeft Marcel je nooit verteld waarom hij bij zijn oma woont?' zei hij.
Harry schudde zijn hoofd en vroeg zich tegelijkertijd af waarom hij dat nooit aan Marcel had gevraagd, terwijl hij hem al bijna vier jaar kende.
'Ja, ze hadden het over Marcels ouders,' zei Perkamentus. 'Zijn vader, Frank, was een Schouwer, net als professor Dolleman. Hij en zijn vrouw werden gemarteld om aan informatie te komen over de verblijfplaats van Voldemort, zoals je gehoord hebt.'
'Dus ze zijn dood?' zei Harry zacht.
'Nee,' zei Perkamentus, met een bittere klank in zijn stem die Harry nooit eerder bij hem had gehoord. 'Ze zijn krankzinnig. Ze zijn allebei opgenomen in St. Holisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes. Ik geloof dat Marcel ze tijdens de vakantie bezoekt, samen met zijn grootmoeder. Ze herkennen hem niet.'
Harry staarde vol afschuw voor zich uit. Dat had hij nooit geweten... in die vier jaar had hij nooit de moeite genomen

om dat te vragen...
'Frank Lubbermans en zijn vrouw waren heel populair,' zei Perkamentus. 'De aanval op hen vond plaats nadat Voldemort de macht was kwijtgeraakt, net toen alle mensen dachten dat ze veilig waren, riep een ongekende woede op. Het Ministerie stond onder grote druk om de daders te vinden. Helaas waren de getuigenissen van meneer en mevrouw Lubbermans - gezien hun toestand - niet al te betrouwbaar.'
'Dus misschien had de zoon van Krenck er niets mee te maken?' zei Harry.
Perkamentus schudde zijn hoofd. 'Dat zou ik niet kunnen zeggen.'
Harry deed er opnieuw het zwijgen toe en keek naar de kolkende inhoud van de Hersenpan. Hij wilde dolgraag nog twee vragen stellen... maar die betroffen de schuld of onschuld van levende mensen...
'Eh,' zei hij, 'meneer Bazuyn...'
'... is sindsdien nooit meer beschuldigd van welke Duistere activiteit dan ook,' zei Perkamentus kalm.
'Aha,' zei Harry haastig en hij staarde opnieuw naar de inhoud van de Hersenpan, die langzamer ronddraaide nu Perkamentus er geen nieuwe gedachten meer aan toevoegde. 'En... eh...'
Maar de Hersenpan scheen die vraag voor hem te stellen. Het gezicht van Sneep verscheen langzaam aan de

oppervlakte. Perkamentus keek eerst naar de Hersenpan en toen naar Harry.
'Net zomin als professor Sneep,' zei hij.
Harry keek in de lichtblauwe ogen van Perkamentus en voordat hij het wist, flapte hij er de vraag uit die hij eigenlijk had willen stellen. 'Waarom denkt u dat hij Voldemort echt niet meer steunt?'
Perkamentus keek Harry een paar tellen aan en zei toen: 'Dat is een zaak tussen professor Sneep en mijzelf, Harry.'
Harry wist dat hun gesprek afgelopen was; Perkamentus was niet boos, maar aan de definitieve ondertoon in zijn stem hoorde Harry dat het tijd was om te gaan. Hij stond op en Perkamentus ook.
'Harry,' zei hij, toen die bij de deur was. 'Praat alsjeblieft niet met anderen over Marcels ouders. Hij heeft het recht om dat zelf te vertellen, als hij er klaar voor is.'
'Ja, professor,' zei Harry, die zich omdraaide en naar buiten wilde gaan.
'En -'
Harry keek om.
Perkamentus stond bij de Hersenpan. Zijn gezicht werd van onderaf beschenen door het zilverachtige licht en hij zag er ouder uit dan ooit. Hij keek Harry even aan en zei toen: 'Veel succes met de derde opdracht.'

Hoofdstuk 31

DE DERDE OPDRACHT

Dus Perkamentus denkt ook dat Jeweetwel sterker wordt?' fluisterde Ron.
Alles wat Harry in de Hersenpan had gezien en vrijwel alles wat Perkamentus later had gezegd, had hij nu aan Ron en Hermelien verteld - en uiteraard aan Sirius, die hij meteen nadat hij het kantoor van Perkamentus had verlaten een uil had gestuurd. Harry, Ron en Hermelien waren tot 's avonds laat opgebleven en hadden nagepraat tot het Harry duizelde, en hij begon te begrijpen wat Perkamentus bedoelde toen hij zei dat zijn hoofd soms zo vol zat dat het een opluchting was om gedachten te kunnen aftappen.
Ron staarde naar het haardvuur in de leerlingenkamer en Harry dacht dat hij Ron lichtjes zag huiveren, ook al was het een warme avond.
'En hij vertrouwt Sneep?' zei Ron. 'Hij vertrouwt Sneep echt, ook al weet hij dat hij een Dooddoener is geweest?'
'Ja,' zei Harry.
Hermelien had al tien minuten niets gezegd. Ze zat met haar hoofd in haar handen en staarde naar haar knieën. Harry had de indruk dat zij ook heel goed een Hersenpan zou kunnen

gebruiken.
'Rita Pulpers,' mompelde ze ten slotte.
'Hoe kun je je op dit moment zorgen maken om dat mens?' zei Ron ongelovig.
'Ik maak me geen zorgen om haar,' zei Hermelien tegen haar knieën. 'Ik bedenk alleen... weet je nog wat ze tegen me zei in de Drie Bezemstelen? "Ik weet dingen over Ludo Bazuyn waar je haar recht van overeind gaat staan." Dit bedoelde ze natuurlijk! Ze heeft verslag gedaan van zijn proces en weet dat hij informatie heeft doorgespeeld aan Dooddoeners. En denk aan Winky... "Meneer Bazuyn is een slechte tovenaar." Krenck was vast woedend dat hij vrijuit ging en heeft daar thuis over gepraat.'
'Ja, maar Bazuyn had die informatie toch niet opzettelijk doorgegeven?'
Hermelien haalde haar schouders op.
'En Droebel denkt dat madame Mallemour Krenck heeft aangevallen?' zei Ron tegen Harry.
'Ja,' zei Harry, 'maar alleen omdat Krenck toevallig vlak bij de koets van Beauxbatons verdween.'
'We hebben helemaal niet aan haar gedacht,' zei Ron langzaam. 'Ze heeft wel degelijk reuzenbloed, dat staat als een paal boven water en dat geeft ze niet graag toe -'
'Nee, natuurlijk niet,' zei Hermelien en ze keek op. 'Moet je zien wat er met Hagrid gebeurde toen Rita het hoorde van z'n

moeder. En kijk eens naar Droebel, die meteen conclusies trekt, alleen omdat ze een halfreus is. We zitten echt niet op dat soort vooroordelen te wachten. Ik zou waarschijnlijk ook zeggen dat ik grote botten had, als ik wist hoe je behandeld wordt als je de waarheid vertelt.'
Hermelien keek op haar horloge.
'We hebben nog helemaal niet geoefend!' zei ze geschrokken. 'We zouden die Stremspreuk doen! Morgen moeten we echt beginnen! Kom op, Harry, je moet gaan slapen.'
Harry en Ron liepen langzaam de trap op naar hun slaapzaal. Terwijl Harry zijn pyjama aandeed, keek hij naar het bed van Marcel. Hij had zich aan zijn belofte aan Perkamentus gehouden, en Ron en Hermelien niets over Marcels ouders verteld. Harry deed zijn bril af, stapte in zijn hemelbed en probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn als je je ouders nog had, en als die je niet meer herkenden. Hij kreeg vaak een hoop medeleven van vreemden omdat hij wees was, maar terwijl hij naar het gesnurk van Marcel luisterde, dacht hij dat die er eigenlijk meer recht op had. Toen Harry in het donker lag, voelde hij een golf van woede en haat voor de mensen die meneer en mevrouw Lubbermans hadden gemarteld... hij herinnerde zich het gejoel van de menigte toen de zoon van Krenck en zijn handlangers werden weggevoerd door de Dementors... hij begreep hoe ze zich gevoeld hadden... maar toen moest hij weer aan het

doodsbleke gezicht van de gillende jongen denken en besefte hij met een schok dat die een jaar later gestorven was...
Het kwam door Voldemort, dacht Harry, die omhoog staarde naar de hemel van zijn bed. Het kwam allemaal door Voldemort... hij had al die gezinnen verscheurd, al die levens verwoest...
Ron en Hermelien moesten eigenlijk leren voor hun examens, die op de dag van de derde opdracht zouden eindigen, maar ze besteedden het grootste gedeelte van hun tijd aan het helpen van Harry.
'Maak je geen zorgen,' zei Hermelien kortaf toen Harry daar een opmerking over maakte en zei dat hij het helemaal niet erg vond om een keer in zijn eentje te oefenen. 'We halen in elk geval hoge cijfers voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten. Normaal gesproken hadden we nooit zoveel vervloekingen geleerd.'
'Goeie training voor als we Schouwers zijn,' zei Ron opgewonden en hij sprak een Stremspreuk uit over een wesp die door het lokaal zoemde en die plotseling roerloos in de lucht bleef hangen.
Begin juni werd de stemming in het kasteel weer gespannen en opgewonden. Iedereen keek uit naar de derde opdracht, die een week voor het einde van het schooljaar zou plaatsvinden. Zodra hij maar even tijd had, oefende Harry vervloekingen. Hij keek met meer vertrouwen uit naar de

derde opdracht dan naar de eerste twee. Het zou ongetwijfeld gevaarlijk en moeilijk worden, maar Dolleman had gelijk: Harry had zich al eerder langs monsters en betoverde barrières weten te vechten en deze keer wist hij min of meer wat er komen ging en kon hij zich tot op zekere hoogte voorbereiden.

Professor Anderling was het zat om hen steeds weer in een leeg lokaal tegen het lijf te lopen en gaf Harry toestemming om tussen de middag het lokaal van Gedaanteverwisselingen te gebruiken. Al gauw beheerste hij de Stremspreuk, die bedoeld was om aanvallers af te remmen en te hinderen; de Gruizelvloek, waarmee hij vaste voorwerpen aan barrels kon blazen en de Windroosbezwering, een nuttige ontdekking van Hermelien, waardoor zijn toverstok altijd naar het noorden wees, zodat hij kon controleren of hij de goede kant opging. Hij had nog moeite met de Schildspreuk, die eigenlijk een tijdelijke, onzichtbare muur moest optrekken die kleinere vloeken afweerde; Hermelien wist zijn Schild te doorbreken met een goedgeplaatste Bibberkniebezwering. Harry liep tien minuten zwikkend en zwaaiend door het lokaal, voor ze eindelijk de tegenvervloeking had gevonden.

'Maar toch doe je het goed,' zei Hermelien bemoedigend. Ze keek op haar lijstje en streepte de spreuken af die hij al geleerd had. 'Sommige komen vast van pas.'

'Moet je dat zien,' zei Ron, die bij het raam stond en naar

buiten keek. 'Wat voert Malfidus daar uit?'
Harry en Hermelien gingen kijken. Malfidus, Korzel en Kwast stonden beneden in de schaduw van een boom. Blijkbaar hielden Korzel en Kwast de wacht -, ze grijnsden allebei zelfvoldaan. Malfidus hield zijn hand bij zijn mond en praatte erin.
'Het lijkt wel alsof hij een walkietalkie gebruikt,' zei Harry verbaasd.
'Dat kan niet,' zei Hermelien. 'Die dingen werken niet op Zweinstein, dat heb ik toch gezegd? Kom op, Harry,' voegde ze er kordaat aan toe, terwijl ze wegliep bij het raam en weer in het midden van het lokaal ging staan. 'Laten we die Schildspreuk nog een keer proberen.'
Sirius stuurde nu dagelijks een uil. Net als Hermelien, wilde hij Harry blijkbaar eerst door die laatste opdracht heen helpen voor hij zich met andere dingen bezig zou houden. Hij drukte Harry in elke brief op het hart dat wat zich buiten de muren van Zweinstein afspeelde Harry's verantwoordelijkheid niet was en dat hij er toch niets aan kon veranderen.
Als Voldemort werkelijk sterker aan het worden is (schreef hij), is mijn eerste zorg jouw veiligheid. Hij kan je onmogelijk in handen krijgen zolang je onder de bescherming van Perkamentus staat, maar neem desondanks geen risico's. Probeer eerst veilig uit die doolhof te komen, dan houden we

ons daarna wel met andere zaken bezig.
Naarmate vierentwintig juni dichterbij kwam, werd Harry steeds zenuwachtiger, maar niet zo erg als voor de eerste en tweede opdracht. Ten eerste was hij ervan overtuigd dat hij zich deze keer optimaal had voorbereid en ten tweede was dit de laatste hindernis. Hoe goed of slecht hij het ook deed, hierna was het Toernooi in elk geval voorbij en dat was een geweldige opluchting.
Op de ochtend van de derde opdracht was het heel luidruchtig aan de ontbijttafel van Griffoendor. Toen de postuilen kwamen, kreeg Harry een kaart van Sirius, die hem veel succes wenste. Het was alleen maar een dubbelgevouwen stuk perkament met een modderige pootafdruk erop, maar Harry was er blij mee. Een dwergooruil bracht de Ochtendprofeet voor Hermelien. Ze vouwde hem open, keek even naar de voorpagina en hoestte een mondvol pompoensap over de krant.
'Wat is er?' zeiden Harry en Ron in koor en ze keken haar verbluft aan.
'Niets,' zei Hermelien snel. Ze probeerde de krant weg te stoppen, maar Ron was haar te vlug af.
Hij staarde naar de voorpagina en zei: 'Niet te geloven! En uitgerekend vandaag! Dat takkenwijf!'
'Wat is er?' zei Harry. 'Is Rita Pulpers weer eens bezig?'
'Nee,' zei Ron en hij probeerde de krant onder tafel te

frommelen, net als Hermelien.
'Er staat iets in over mij, hè?' zei Harry.
'Welnee,' zei Ron, maar absoluut niet op overtuigende toon.
Voor Harry de krant op kon eisen, schreeuwde Draco Malfidus vanaf de tafel van Zwadderich dwars door de Grote Zaal:
'He, Potter! Potter! Hoe is het met je hoofd? Voel je je wel goed? Je krijgt toch niet weer een rolberoerte, hè?'
Malfidus hield ook een exemplaar van de Ochtendprofeet omhoog. Andere Zwadderaars aan tafel grinnikten en keken hoe Harry zou reageren.
'Laat zien,' zei Harry tegen Ron. 'Geef hier.'
Met grote tegenzin gaf Ron hem de krant. Harry draaide hem om en zag zijn eigen foto, onder een kop in enorme hoofdletters:

HARRY POTTER 'GESTOORD EN GEVAARLIJK'
door onze speciale verslaggeefster Rita Pulpers
De jongen die Hij Die Niet Genoemd Mag Worden heeft verslagen, is labiel en mogelijk zelfs gevaarlijk. Onlangs zijn alarmerende feiten aan het licht gekomen over Harry Potters merkwaardige gedrag, waardoor het uiterst twijfelachtig is of hij wel geschikt is om deel te nemen aan een veeleisende competitie als het Toverschool Toernooi, of zelfs maar onderwijs mag genieten aan Zweinstein. Potter, kan de

Ochtendprofeet exclusief onthullen, valt regelmatig flauw in de klas en klaagt vaak over pijn in het litteken op zijn voorhoofd (een overblijfsel van de vloek waarmee Jeweetwel hem probeerde te doden). Afgelopen maandag, halverwege een uur Waarzeggerij, was de verslaggeefster van de Ochtendprofeet er getuige van hoe Potter de klas uitstormde en beweerde dat zijn litteken zoveel pijn deed dat hij de les niet langer kon bijwonen. Het is mogelijk, zeggen deskundigen aan St. Holisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes, dat Potter een hersenbeschadiging heeft opgelopen door de aanval van Jeweetwel en dat zijn bewering dat zijn litteken pijn doet, in wezen een teken is van vergaande verwarring. 'Misschien simuleert hij zelfs alles,' zei een specialist. 'Het zou ook een schreeuw om aandacht kunnen zijn.'

De Ochtendprofeet heeft echter verontrustende feiten boven tafel gehaald betreffende Harry Potter, die Albus Perkamentus, het hoofd van Zweinstein, zorgvuldig verzwegen heeft voor het grote toverpubliek. 'Potter is een Sisseltong,' onthulde Draco Malfidus, een vierdejaarsstudent aan Zweinstein. 'Een paar jaar geleden werden diverse leerlingen aangevallen en de meeste mensen dachten dat Potter erachter zat, nadat hij zijn geduld had verloren tijdens een bijeenkomst van de Duelleerclub, en een slang op een andere jongen had afgestuurd. Het werd allemaal in de

doofpot gestopt. Hij is trouwens ook bevriend met reuzen en weerwolven. Volgens ons is hij tot alles bereid in ruil voor een beetje macht.' Sisseltong, het vermogen om met slangen te spreken, wordt sinds mensenheugenis als een Zwarte Kunst beschouwd. De meest beruchte Sisseltong van de laatste decennia was niemand minder dan Jeweetwel zelf. Een lid van de Weerstandsbond tegen de Zwarte Kunsten, die anoniem wilde blijven, verklaarde dat een onderzoek ingesteld zou moeten worden naar iedere tovenaar die Sisselspraak kent. 'Persoonlijk zou ik iemand die met slangen spreekt met de grootst mogelijke achterdocht behandelen, aangezien slangen vaak bij de ergste vormen van Duistere magie worden gebruikt en van oudsher geassocieerd worden met onverlaten en kwaadwilligen. En iemand die vrijwillig het gezelschap opzoekt van verdorven wezens als weerwolven en reuzen, moet wel een aangeboren voorliefde voor geweld hebben.'

Albus Perkamentus zou zeker moeten overwegen of een jongen als Potter wel deel mag nemen aan het Toverschool Toernooi, waarvan de derde opdracht hedenavond plaatsvindt. Sommige mensen vrezen dat Potter, in zijn nietsontziende verlangen om het Toernooi te winnen, wel eens zijn toevlucht zou kunnen nemen tot de Zwarte Kunsten.

'Ze vindt me opeens een stuk minder aardig, hè?' zei Harry nonchalant, terwijl hij de krant opvouwde.
Aan de tafel van Zwadderich lachten Malfidus, Korzel en Kwast hem uit. Ze tikten met hun vingers op hun hoofd, trokken gekke bekken en lieten hun tongen als slangen uit hun mond hangen.
'Hoe weet ze dat je tijdens Waarzeggerij last kreeg van je litteken?' zei Ron. 'Ze was er niet bij, ze kan het onmogelijk gehoord hebben -'
'Het raam was open,' zei Harry. 'Ik had het opengedaan om een beetje lucht te krijgen.'
'Maar je zat helemaal boven in de Noordertoren!' zei Hermelien. 'Ze kan je onmogelijk beneden op het schoolterrein gehoord hebben!'
'Jij deed toch onderzoek naar die monitorren van haar, of hoe ze ook mogen heten?' zei Ron. 'Vertel jij me maar hoe ze dat geflikt heeft!'
'Daar ben ik wel mee bezig geweest,' zei Hermelien. 'Maar ik... ik...'
Plotseling verscheen er een vreemde, dromerige uitdrukking op haar gezicht. Ze hief langzaam haar hand op en streek met haar vingers door haar haar.
'Voel je je wel goed?' zei Ron.
'Ja,' zei Hermelien ademloos. Ze streek opnieuw door haar haar en hield haar hand bij haar mond, alsof ze in een

onzichtbare walkietalkie praatte. Harry en Ron keken elkaar aan.
'Ik krijg net een idee,' zei Hermelien, die voor zich uit staarde. 'Ik denk dat ik weet... want dan zou niemand kunnen zien... zelfs Dolleman niet... en dan zou ze op het raamkozijn kunnen komen... maar ze mag niet... ze mag beslist niet... volgens mij heb ik haar te pakken! Even gauw naar de bieb, om het te controleren!'
Nadat ze dat gezegd had, greep Hermelien haar schooltas en sprintte de Grote Zaal uit.
'He!' riep Ron haar na. 'Over tien minuten hebben we examen! Geschiedenis van de Toverkunst! Jeetje,' zei hij tegen Harry, 'ze moet die Pulpers echt haten, om het risico te lopen dat ze het begin van een examen mist! Wat ga jij doen - opnieuw dingen nalezen?'
Omdat Harry, als kampioen in het Toverschool Toernooi, was vrijgesteld van examens, had hij tot dusver achter in de klas gezeten als de anderen hun proefwerken maakten, en nieuwe vervloekingen opgezocht voor de derde opdracht.
'Ja, ik denk van wel,' zei Harry, maar op dat moment kwam professor Anderling naar de tafel van Griffoendor toe.
'Potter, de kampioenen verzamelen zich na het ontbijt in de kamer naast de Grote Zaal,' zei ze.
'Maar de opdracht is vanavond pas!' zei Harry, die per ongeluk roerei op zijn gewaad morste, uit angst dat hij zich

misschien in de tijd vergist had.
'Dat weet ik ook wel, Potter,' zei ze. 'De familie van de kampioenen is uitgenodigd om naar de laatste opdracht te komen kijken. Je hebt nu de kans om ze te begroeten.'
Ze liep door en Harry staarde haar met open mond na.
'Ze denkt toch niet dat de Duffelingen komen?' vroeg hij verbijsterd aan Ron.
'Geen idee,' zei Ron. 'Ik moet gaan, Harry, anders kom ik nog te laat bij Kist. Tot straks.'
Harry at de rest van zijn ontbijt op in de steeds leger wordende zaal. Hij zag Fleur Delacour opstaan van de tafel van Ravenklauw, zich bij Carlo voegen en naar de zijkamer gaan. Even later sjokte Kruml achter hen aan, maar Harry bleef zitten. Hij had eigenlijk helemaal geen zin om naar die kamer te gaan. Hij had geen familie - of in elk geval geen familie die zou komen kijken hoe hij zijn leven in de waagschaal stelde. Maar op het moment dat hij op wilde staan en bedacht dat hij net zo goed naar de bibliotheek kon gaan om nog wat vervloekingen te leren, ging de deur van de zijkamer open en stak Carlo zijn hoofd om de hoek.
'Harry, waar blijf je nou? Ze wachten op je!'
Helemaal perplex stond Harry op. De Duffelingen zouden toch niet echt gekomen zijn? Of wel? Hij liep naar de zijkamer en deed de deur open.
Carlo en zijn ouders stonden bij de deur. In een hoekje

praatte Viktor Kruml in rap Bulgaars met zijn donkerharige vader en moeder. Hij had zijn kromme neus geërfd van zijn vader. Aan de andere kant van het vertrek, kakelde Fleur in het Frans met haar moeder. Gabrielle, het zusje van Fleur, hield haar moeders hand vast en zwaaide naar Harry, die terugzwaaide. En toen zag hij mevrouw Wemel en Bill stralend bij de haard staan.
'Verrassing!' zei mevrouw Wemel opgewonden toen Harry breed lachend naar hen toeliep. 'Het leek ons leuk om naar je te komen kijken, Harry!' Ze boog zich voorover en kuste hem op zijn wang.
'Alles oke?' zei Bill grijnzend en hij gaf Harry een hand. 'Charlie wilde ook komen, maar hij kon geen vrij krijgen. Hij zei dat je het echt fantastisch deed tegen die Hoornstaart.'
Fleur Delacour keek over haar moeders schouder naar Bill, en Harry merkte dat zij absoluut geen bezwaar had tegen een paardenstaart of een oorringetje met een slagtand eraan.
'Dat is ontzettend aardig van jullie,' mompelde Harry. 'Ik dacht even - de Duffelingen -'
'Hmmm,' zei mevrouw Wemel, die haar lippen tuitte. Ze had nooit kritiek geleverd op de Duffelingen waar Harry bij was, maar iedere keer dat hun naam viel, schoten haar ogen vuur.
'Geweldig om hier terug te zijn,' zei Bill, die zijn blik door de kamer liet gaan (Beatrijs, de vriendin van de Dikke Dame, knipoogde naar hem vanuit haar lijst). 'Ik ben hier al vijf jaar

niet meer geweest. Hangt dat schilderij van die gekke ridder er nog? Heer Palagon?'
'Jazeker,' zei Harry, die heer Palagon vorig jaar ontmoet had.
'En de Dikke Dame?' zei Bul.
'Die was er al toen ik nog op school zat,' zei mevrouw Wemel. 'Ze heeft me een keer verschrikkelijk op m'n donder gegeven, toen ik om vier uur 's nachts terugkwam naar de slaapzaal -'
'Wat deed u om vier uur 's nachts nog buiten?' zei Bul, die zijn moeder stomverbaasd aankeek.
Mevrouw Wemel grijnsde en haar ogen twinkelden.
'Je vader en ik hadden een avondwandelingetje gemaakt,' zei ze. 'Hij werd betrapt door Appolonius Stoffer - die was destijds conciërge. Je vader heeft nog steeds littekens.'
'Wat dacht je van een kleine rondleiding, Harry?' zei Bill.
'Ja, prima,' zei Harry en ze liepen naar de deur van de Grote Zaal.
Toen ze langs Barend Kannewasser kwamen, keek die om. 'Zo, dus daar ben je?' zei hij en hij bekeek Harry van top tot teen. 'Je hebt nu zeker wel een iets minder hoge dunk van jezelf, hè, nu Carlo gelijk staat op punten?'
'Wat?' zei Harry.
'Trek je niks van hem aan,' zei Carlo zachtjes tegen Harry en hij keek nijdig naar zijn vader. 'Sinds dat artikel van Rita Pulpers is hij kwaad - je weet wel, dat stuk waarin ze deed alsof jij de enige kampioen van Zweinstein was.'

'Maar hij heeft niet de moeite genomen het recht te zetten, hè?' zei Barend Kannewasser zo luid dat Harry het kon horen, terwijl hij met mevrouw Wemel en Bill naar de deur liep. 'Maar goed... jij laat hem wel een toontje lager zingen, Carl. Tenslotte heb je hem al eens eerder verslagen.'
'Rita Pulpers doet niets liever dan mensen in problemen brengen, Barend!' zei mevrouw Wemel boos. 'ik dacht dat iemand die op het Ministerie werkt dat wel zou weten!'
Even leek het erop dat meneer Kannewasser haar scherp van repliek zou dienen, maar zijn vrouw legde haar hand op zijn arm. Hij haalde zijn schouders op en draaide zich om.
Harry genoot echt van de ochtend. Hij wandelde met Bill en mevrouw Wemel over het zonovergoten terrein en liet hun de koets van Beauxbatons en het schip van Klammfels zien. Mevrouw Wemel was gefascineerd door de Beukwilg, die geplant was toen zij al van school was en haalde uitgebreid herinneringen op aan de vorige jachtopziener, een zekere Oggy.
'Hoe is het met Percy?' vroeg Harry, terwijl ze langs de kassen liepen.
'Niet zo best,' zei Bill.
'Hij is vreselijk van streek,' zei mevrouw Wemel zacht en ze keek even om zich heen. 'Het Ministerie wil de verdwijning van Krenck stilhouden, maar Percy is wel op het matje geroepen en moest vragen beantwoorden over de instructies

die Krenck gestuurd had. Ze denken dat de kans bestaat dat die niet van zijn hand waren. Percy staat onder grote druk. Hij mag vandaag ook niet invallen voor Krenck, als vijfde jurylid. Dat doet Cornelis Droebel.'
Ze gingen terug naar het kasteel, voor het middageten.
'Ma - Bill!' zei Ron verbouwereerd, terwijl hij aan de tafel van Griffoendor ging zitten. 'Wat doen jullie hier?'
'Kijken hoe Harry het er tijdens de laatste opdracht van afbrengt!' zei mevrouw Wemel opgewekt. 'Ik moet zeggen dat het heerlijk is om een keertje niet zelf te hoeven koken. Hoe was je examen?'
'O... best goed,' zei Ron. 'Ik kon me niet alle namen van die koboldrebellen herinneren, dus heb ik er maar een paar verzonnen. Geeft niks,' zei hij terwijl hij een pasteitje pakte en mevrouw Wemel hem streng aankeek. 'Ze heten toch allemaal Bodrod de Behaarde en Ogetfer de Onreine en zo, dus dat was makkelijk.'
Fred, George en Ginny kwamen er ook bij zitten en Harry had het zo naar zijn zin dat het haast was alsof hij terug was in Het Nest; hij vergat helemaal zich zorgen te maken over de derde opdracht en pas toen Hermelien halverwege het middageten kwam opdagen, herinnerde hij zich dat haar iets over Rita Pulpers te binnen geschoten was.
'Kun je nu vertellen -'
Hermelien schudde waarschuwend haar hoofd en keek naar

mevrouw Wemel.
'Dag, Hermelien,' zei die, een stuk koeler dan normaal.
'Dag,' zei Hermelien, maar haar glimlach stierf weg toen ze de kille uitdrukking van mevrouw Wemel zag.
Harry keek hen even aan en zei: 'Mevrouw Wemel, u gelooft die onzin die Rita Pulpers in Heks & Haard heeft geschreven toch niet, hè? Hermelien is mijn vriendin helemaal niet.'
'O!' zei mevrouw Wemel. 'Nee - natuurlijk geloofde ik dat niet!'
Maar vanaf dat moment deed ze wel een stuk vriendelijker tegen Hermelien.
Harry, Bill en mevrouw Wemel maakten 's middags een lange wandeling rond het kasteel en keerden daarna terug naar de Grote Zaal, voor de feestmaaltijd. Ludo Bazuyn en Cornelis Droebel zaten nu ook aan de Oppertafel en Bazuyn maakte een heel opgewekte indruk, maar Droebel, die naast madame Mallemour zat, keek streng voor zich uit en praatte niet met haar. Madame Mallemour concentreerde zich op haar bord en Harry had de indruk dat haar ogen rood waren. Hagrid, die aan het eind van de tafel zat, wierp haar steeds bezorgde blikken toe.
Er waren meer gangen dan normaal, maar Harry begon nu echt zenuwachtig te worden en at niet veel. Toen het betoverde plafond van blauw vervaagde tot schemerig paars, stond Perkamentus op en viel er een stilte.

'Dames en heren, over vijf minuten zal ik u verzoeken om u naar het Zwerkbalstadion te begeven voor de derde en laatste opdracht van het Toverschool Toernooi. Zouden de kampioenen zo goed willen zijn om de heer Bazuyn nu al te volgen naar het stadion?'
Harry stond op. De overige Griffoendors klapten; de Wemels en Hermelien wensten hem veel succes en samen met Carlo, Fleur en Kruml verliet hij de Grote Zaal.
'En, voel je je goed, Harry?' vroeg Bazuyn, toen ze het stenen bordes afliepen. 'Heb je er vertrouwen in?'
'Ja, hoor,' zei Harry. Dat was min of meer waar; hij was wel zenuwachtig, maar terwijl ze liepen repeteerde hij stilletjes de spreuken en vervloekingen die ze geoefend hadden en het feit dat hij zich die allemaal kon herinneren, maakte dat hij zich een stuk beter voelde.
Ze stapten het Zwerkbalveld op, dat inmiddels totaal onherkenbaar was. Om het veld stond een heg van zes meter hoog, maar recht tegenover hen bevond zich een opening; de ingang van de uitgestrekte doolhof. Het stuk pad dat ze konden zien, leek donker en griezelig.
Vijf minuten later begonnen de tribunes vol te stromen; opgewonden stemmen en klossende voetstappen galmden door het stadion terwijl honderden leerlingen een plaatsje zochten. De heldere hemel was nu donkerblauw en de eerste sterren begonnen te verschijnen. Hagrid, professor

Dolleman, professor Anderling en professor Banning kwamen het stadion binnen en liepen naar Bazuyn en de kampioenen. Ze droegen grote, rode, lichtgevende sterren op hun hoed, behalve Hagrid, die de zijne achter op zijn vest van mollenvel had bevestigd.
'Wij patrouilleren langs de buitenkant van de doolhof,' zei professor Anderling tegen de kampioenen. 'Als jullie echt in de problemen komen en gered willen worden, schiet dan rode vonken omhoog en dan komt een van ons jullie halen. Begrepen?'
De kampioenen knikten.
'Oke, op jullie plaatsen!' zei Bazuyn opgewekt tegen de wachters.
'Succes, Harry,' fluisterde Hagrid en het viertal ging verschillende richtingen uit en nam positie in rond de doolhof. Bazuyn wees met zijn toverstok op zijn keel, mompelde: 'Sonorus' en zijn magisch versterkte stem echode over de tribunes.
'Dames en heren, de derde en laatste opdracht van het Toverschool Toernooi staat op het punt te beginnen! Laat ik u even herinneren aan de stand! Op de gedeelde eerste plaats, met vijfentachtig punten - Carlo Kannewasser en Harry Potter, beiden van Zweinstein!' Vogels uit het Verboden Bos fladderden op in de invallende duisternis, geschrokken door het daverende gejuich en applaus. 'Op de tweede plaats, met

tachtig punten - Viktor Kruml van Klammfels!' Nog meer applaus. 'En op de derde plaats - Fleur Delacour van Beauxbatons!'
Harry kon nog net Bill, Ron, Hermelien en mevrouw Wemel onderscheiden, die halverwege de tribune zaten en beleefd klapten voor Fleur. Hij zwaaide en ze zwaaiden lachend terug.
'Goed, Harry en Carlo... wacht tot m'n fluitje gaat...' zei Bazuyn. 'Drie - twee - een -'
Hij blies kort op zijn fluitje en Harry en Carlo renden de doolhof binnen.
De torenhoge heggen wierpen inktzwarte schaduwen over het pad. Harry wist niet of het kwam doordat de heggen zo hoog en dik waren of doordat ze betoverd waren, maar zodra ze de doolhof binnengingen, stierf het rumoer van het publiek weg. Harry had bijna het gevoel dat hij weer onder water was. Hij pakte zijn toverstok, mompelde: 'Lumos,' en hoorde Carlo hetzelfde doen.
Na zo'n vijftig meter kwamen ze bij een splitsing en keken elkaar aan.
'Nou, tot ziens,' zei Harry en hij sloeg linksaf. Carlo ging naar rechts.
Harry hoorde Bazuyn voor de tweede keer op zijn fluitje blazen. Kruml was de doolhof ook binnengegaan. Harry begon sneller te lopen. Het pad dat hij had gekozen scheen helemaal verlaten te zijn. Hij sloeg rechtsaf en holde verder,

met zijn toverstok hoog boven zijn hoofd, zodat hij zo ver mogelijk kon zien. Er was nog steeds niets te bekennen.
In de verte hoorde hij voor de derde keer het fluitje van Bazuyn.
Alle kampioenen bevonden zich nu in de doolhof.
Harry keek steeds achterom. Hij werd weer bekropen door het gevoel dat iets of iemand naar hem keek. De hemel boven zijn hoofd veranderde langzaam in marineblauw en in de doolhof werd het donkerder en donkerder. Hij kwam bij een tweede splitsing.
'Wijs me de weg,' fluisterde hij tegen zijn toverstok, die hij plat op zijn handpalm legde.
De stok draaide een keer rond en wees toen naar rechts, naar een ondoordringbare heg. Daar was het noorden en hij wist dat hij naar het noordwesten moest om het middelpunt van de doolhof te bereiken. Hij kon het beste naar links gaan en dan zo snel mogelijk weer naar rechts.
Het linkerpad was eveneens verlaten en toen Harry weer bij een splitsing kwam en naar rechts ging, bleek ook dat pad vrij van hindernissen. Harry wist niet waarom, maar het gebrek aan obstakels bracht hem van zijn stuk. Hij had nu toch onderhand iets tegen moeten komen? Het was alsof de doolhof hem een misplaatst gevoel van veiligheid probeerde te geven. Op dat moment hoorde hij achter zich iets bewegen. Hij stak zijn toverstok uit, klaar om zich te verdedigen, maar

het licht scheen alleen op Carlo, die aan kwam hollen van rechts. Hij leek erg geschrokken en de mouw van zijn gewaad smeulde.
'Die Schroeistaartige Skreeften van Hagrid!' siste hij. 'Ze zijn reusachtig! Ik ben op het nippertje ontsnapt!'
Hij schudde zijn hoofd, nam gauw een ander pad en verdween uit het zicht. Harry wilde zoveel mogelijk afstand bewaren tussen hem en de Skreeften en liep ook haastig door. Hij ging een hoek om en zag- een Dementor. Hij was vier meter lang, zijn gezicht was verborgen onder zijn kap en met zijn rottende, met korsten overdekte handen uitgestrekt gleed hij langzaam op Harry af. Hij had geen ogen, maar voelde blijkbaar waar Harry was. Die hoorde zijn rochelende adem en voelde een klamme kou door zijn lichaam omhoog kruipen, maar wist wat hij moest doen...
Hij concentreerde zich uit alle macht op de gelukkigste gedachte die hij maar bedenken kon: ontsnappen uit de doolhof en zijn overwinning vieren met Ron en Hermelien. Hij hief zijn toverstok op en riep: 'Expecto Patronum!'
Een zilveren hert schoot uit de punt van Harry's toverstok en galoppeerde naar de Dementor, die terugdeinsde en over de zoom van zijn gewaad struikelde... Harry had nog nooit eerder een Dementor zien struikelen.
'Wacht eens even!' riep hij en hij liep achter zijn zilveren Patronus aan. 'Je bent een Boeman! Ridiculus!'

Er klonk een luide knal en de Boeman, die allerlei verschillende gedaanten kon aannemen, spatte in een ijle rookwolk uiteen. Het zilveren hert vervaagde ook. Harry vond het jammer dat het niet kon blijven, want hij had wel wat gezelschap kunnen gebruiken, maar hij liep zo vlug en stil mogelijk door, luisterde ingespannen en hield zijn toverstok hoog boven zijn hoofd.
Links... rechts... opnieuw links... twee keer belandde hij in een doodlopend stuk. Hij gebruikte de Windroosspreuk opnieuw en zag dat hij te ver naar het oosten was afgedwaald. Hij ging terug, sloeg rechtsaf en zag iets verderop een merkwaardige gouden nevel hangen.
Harry liep er voorzichtig naartoe en bescheen hem met zijn toverstok. Zo te zien was het een soort betovering. Hij vroeg zich af of hij die weg kon blazen.
'Reducto! ', zei hij.
De spreuk sneed dwars door de nevel heen, die onaangetast bleef. Hij had beter moeten weten: de Gruizelvloek was alleen voor vaste voorwerpen bedoeld. Wat zou er gebeuren als hij er dwars doorheen liep? Was dat het risico waard, of kon hij beter teruggaan?
Hij stond nog steeds te aarzelen toen de stilte plotseling verscheurd werd door een gil.
'Fleur?' riep Harry.
Alles was weer stil. Hij tuurde om zich heen. Wat was er

gebeurd? Zo te horen had de gil een eindje verderop geklonken. Hij haalde diep adem en rende door de betoverde nevel heen.
De wereld stond plotseling op zijn kop. Harry hing aan zijn voeten, met wapperend haar. Zijn bril gleed naar het puntje van zijn neus en dreigde in een peilloos diepe hemel te vallen. Hij drukte hem vlug terug en bleef doodsbang hangen. Hij had het gevoel dat zijn voeten vastkleefden aan het gras, dat opeens een soort plafond was geworden. Onder hem strekte zich de donkere, met sterren bezaaide, oneindige hemel uit. Als hij zijn voeten bewoog, zou hij vast van de aarde vallen.
Denk na, hield hij zichzelf voor, terwijl het bloed naar zijn hoofd stroomde. Denk na...
Maar niet een van de spreuken die hij had geleerd, was bedoeld om een plotselinge omkering van hemel en aarde recht te zetten.
Durfde hij zijn voet te verplaatsen? Hij voelde het bloed bonken in zijn oren. Hij had twee keuzes - proberen zich te bewegen of rode vonken schieten. Dan zouden ze hem komen redden, maar zou hij ook gediskwalificeerd worden.
Hij kneep zijn ogen dicht, zodat hij de oneindige ruimte onder zich niet kon zien en trok zijn rechtervoet met een ruk los van het met gras begroeide plafond.
Onmiddellijk werd de wereld weer normaal. Harry plofte op

zijn knieën neer, op de heerlijke, vaste grond. Hij was even verlamd van de schrik en haalde diep adem om een beetje te kalmeren, stond weer op, liep haastig verder en keek over zijn schouder naar de gouden nevel, die onschuldig flonkerde in het maanlicht.
Hij kwam bij een kruispunt en keek of hij Fleur zag. Hij wist zeker dat zij gegild had. Wat was ze tegengekomen? Was ze gewond? Hij had geen rode vonken gezien - betekende dat dat ze weer oke was, of dat ze er zo erg aan toe was dat ze haar toverstok niet pakken kon? Harry ging rechtsaf en begon zich steeds onbehaaglijker te voelen, maar dacht onwillekeurig ook, een concurrent minder...
Hij moest nu in de buurt van de Trofee zijn en zo te horen was Fleur uitgeschakeld. Hij was al een heel eind. Stel je voor dat hij erin slaagde om te winnen? Heel even en voor de eerste keer sinds hij onvrijwillig tot kampioen was gekozen, zag hij dat beeld weer voor zich waarin hij triomfantelijk de Toverschool Trofee ophief, ten overstaan van de hele school...
Tien minuten lang stuitte hij op geen enkel obstakel, behalve doodlopende paden. Hij nam twee keer dezelfde verkeerde afslag, maar vond ten slotte een nieuwe route en liep op een drafje verder. Het licht van zijn toverstok zwaaide heen en weer, zodat zijn vervormde schaduw flakkerde en trilde op de dikke hagen. Hij ging opnieuw een hoek om en stond

plotseling tegenover een Schroeistaartige Skreeft.
Carlo had gelijk - hij was gigantisch. Hij was minstens drie meter lang en leek nog het meest op een reusachtige schorpioen. Zijn lange angel hield hij gekromd boven zijn rug en zijn dikke pantser glom in het licht van Harry's toverstok, die hij snel op het monster richtte.
'Paralius!'
De Lamstraal ketste af op het pantser van de Skreeft; Harry dook nog net op tijd weg, maar rook brandend haar; de spreuk had zijn kruin geschroeid. De Skreeft stootte een vuurstraal uit en vloog op Harry af.
'Impedimenta! ' gilde Harry. Ook die spreuk kaatste terug van het pantser van de Skreeft; Harry wankelde een paar stappen achteruit en viel. 'IMPEDIMENTA!'
De Skreeft was hoogstens enkele centimeters van hem vandaan toen hij verstijfde - hij had hem op zijn vlezige, ongepantserde onderbuik geraakt. Hijgend krabbelde Harry overeind en rende zo snel mogelijk in de tegenovergestelde richting - de Stremspreuk werkte maar even en de Skreeft kon elk moment het gevoel in zijn poten terugkrijgen.
Hij sloeg linksaf, maar dat pad liep dood; ging naar rechts, maar kon ook daar niet verder. Hij dwong zichzelf om even te stoppen, sprak met bonzend hart de Windroosbezwering uit, liep een eindje terug en koos een pad dat naar het noordwesten leidde.

Hij was al een paar minuten verder, toen hij op het pad dat evenwijdig liep met het zijne plotseling iets hoorde dat hem deed verstijven.
'Wat moet dat?' schreeuwde Carlo. 'Waar ben je in vredesnaam mee bezig?'
En toen hoorde Harry de stem van Kruml.
'Crucio!'
Carlo gilde het uit van de pijn. Zijn kreten galmden door de doolhof. Vol afschuw sprintte Harry het pad af, in de hoop dat hij een afslag naar Carlo's pad zou vinden, maar toen dat niet kwam, probeerde hij de Gruizelvloek opnieuw. Die was niet erg effectief, maar brandde wel een klein gat in de heg, waar Harry zijn been door kon steken. Hij schopte en trapte net zo lang tegen de dikke takken en doornstruiken tot ze afbraken en maakte de opening groter, wrong zich erdoorheen, scheurde zijn gewaad, keek naar rechts en zag Carlo schokkend en stuiptrekkend op de grond liggen. Kruml stond naast hem.
Harry krabbelde op en richtte zijn toverstok op Kruml, net op het moment dat die opkeek. Kruml draaide zich om en zette het op een lopen.
'Paraliris!' schreeuwde Harry.
De spreuk raakte Kruml in zijn rug; hij bleef stokstijf staan, viel voorover en bleef roerloos liggen, met zijn gezicht in het gras. Harry rende naar Carlo, die niet meer schokte en lag na

te hijgen, met zijn handen voor zijn gezicht.
'Gaat het?' zei Harry bruusk en hij greep Carlo bij zijn arm.
'Ja,' zei Carlo beverig. 'Ja... ik kan het niet geloven... hij stond opeens achter me... ik hoorde hem, draaide me om en toen had hij z'n toverstok al op me gericht...'
Carlo stond op. Hij trilde nog steeds. Harry en hij staarden naar Kruml.
'Ik kan het gewoon niet geloven... ik dacht dat hij oke was,' zei Harry.
'Ik ook,' zei Carlo.
'Hoorde je Fleur gillen?' vroeg Harry.
'Ja,' zei Carlo. 'Denk je dat Kruml haar ook te pakken heeft genomen?'
'Geen idee,' zei Harry langzaam.
'Moeten we hem hier laten liggen?' mompelde Carlo.
'Nee,' zei Harry. 'Laten we rode vonken schieten, dan komt iemand hem halen... anders wordt hij waarschijnlijk opgevreten door een Skreeft.'
'Z'n verdiende loon,' mompelde Carlo, maar desondanks hief hij zijn toverstok op en schoot een fontein van rode vonken de lucht in, die hoog boven Kruml bleef zweven en de plek markeerde waar hij lag.
Harry en Carlo bleven even in het duister staan en keken om zich heen. Toen zei Carlo: 'Nou... laten we maar weer verder gaan...'

'Wat?' zei Harry. 'O... ja... natuurlijk...'
Het was een merkwaardig moment. Hij en Carlo hadden even een front gevormd tegen Kruml - maar nu beseften ze weer dat ze concurrenten waren. Ze liepen zwijgend het donkere pad af en Harry ging naar links en Carlo naar rechts. Carlo's voetstappen stierven al snel weg.
Harry liep verder en gebruikte regelmatig de Windroosspreuk om te controleren of hij in de goede richting ging. De strijd was nu tussen Carlo en hem. Zijn verlangen om als eerste bij de Trofee te zijn was sterker dan ooit, maar hij kon nauwelijks geloven wat hij Kruml zojuist had zien doen. Het gebruik van een Onvergeeflijke Vloek tegen een medemens betekende levenslang in Azkaban, had Dolleman gezegd. Harry kon gewoonweg niet geloven dat Kruml de Trofee zo graag wilde winnen... hij begon sneller te lopen.
Regelmatig kwam hij op een doodlopend punt, maar uit het feit dat het steeds donkerder werd, leidde hij af dat hij ook steeds dichter bij het hart van de doolhof kwam. Toen hij een lang, recht pad uitliep, zag hij opeens weer iets bewegen en viel het licht van zijn toverstok op een buitengewoon schepsel, dat hij alleen kende van een afbeelding in zijn Monsterlijke Monsterboek.
Het was een sfinx. Ze had het lichaam van een enorme leeuw, dikke poten met grote klauwen en een lange, geelachtige

staart, die eindigde in een bruine pluim. De kop was echter die van een vrouw. Ze richtte haar lange, amandelvormige ogen op Harry en die hief aarzelend zijn toverstok op. Ze zat niet in elkaar gedoken, alsof ze op het punt stond hem te bespringen, maar ijsbeerde heen en weer over het pad en versperde hem de weg.
Met een zware, schorre stem zei ze: 'Je bent heel dicht bij je doel. De kortste route voert langs mij.'
'Wilt... wilt u dan opzij gaan?' zei Harry, die al wist wat het antwoord zou zijn.
'Nee,' zei ze en ze bleef heen en weer lopen. 'Pas als je mijn raadsel oplost. Als je eerste antwoord juist is - laat ik je erlangs. Als je antwoord fout is - val ik aan. Als je zwijgt - laat ik je ongedeerd teruggaan.'
Harry's maag voelde plotseling heel erg hol aan. Hermelien was goed in dat soort dingen, hij niet. Hij woog zijn kansen af. Als het raadsel te moeilijk was, kon hij altijd nog zijn mond houden, ongedeerd terugkeren en proberen een andere route te vinden naar het middelpunt van de doolhof.
'Goed,' zei hij. 'Mag ik het raadsel horen?'
De sfinx ging midden op het pad op haar achterpoten zitten en zei:

'Denk aan iemand die van vermommingen leeft,
Die altijd moet liegen en geheimen doorgeeft.

Wat draaglijk slecht maakt en doenlijk tot straf,
Trek je vervolgens van dat eerste woord af.
Geef me als laatste de klank die je hoort,
Als je meer maakt van een naam of een woord.
Voeg die drie dingen samen en zeg me dan gauw,
Welk schepsel je niet graag een zoen geven zou.'

Harry gaapte de sfinx aan.
'Mag ik het nog een keer horen... en nu ietsje langzamer, graag?' vroeg hij aarzelend.
De sfinx knipperde met haar ogen, glimlachte en herhaalde het rijm.
'En samen vormen die aanwijzingen een schepsel dat ik niet graag zoenen zou?' vroeg Harry.
De sfinx glimlachte alleen op haar mysterieuze wijze, maar Harry nam aan dat dat 'ja' betekende. Hij pijnigde zijn hersens. Er waren een hoop wezens die hij niet graag zou zoenen; een Schroeistaartige Skreeft, bijvoorbeeld, maar iets zei hem dat dat niet het antwoord was. Hij zou het raadsel moeten oplossen.
'Iemand in vermomming,' mompelde Harry, die de sfinx aanstaarde. 'Iemand die liegt... eh... een bedrieger? Nee, dat is het antwoord niet! En die geheimen doorgeeft... een - een spion? Daar kom ik wel op terug... mag ik de tweede aanwijzing nog een keer horen?'

Ze herhaalde de volgende regels van het rijm.
'Wat draaglijk slecht maakt en doenlijk tot straf,' piekerde Harry. 'Eh... geen idee... dit is echt ondoenlijk... wacht eens even - dat is het! "On"! Ondraaglijk en ondoenlijk! En nu het laatste stukje, graag.'
Ze herhaalde de laatste vier regels.
'De klank die je hoort als je meer maakt van een naam of een woord,' zei Harry. 'Eh... als je meer maakt... dan krijg je namen en... dat is het - "en"! "En" kan ook een klank zijn! "N"!'
De sfinx glimlachte.
'Dus dat is samen een schepsel dat ik niet zou willen zoenen,' zei Harry, die zelf ook begon te ijsberen. 'Spion... min "on"... plus "n"... is... een spin!'
De sfinx glimlachte breder. Ze stond op, rekte haar voorpoten uit en ging opzij, om Harry door te laten.
'Bedankt!' zei Harry, verbaasd door zijn eigen vernuft en hij holde verder.
Hij moest er nu bijna zijn, dat kon niet anders... aan zijn toverstok zag hij dat hij precies op koers lag; zolang hij niets al te gruwelijks tegenkwam, maakte hij misschien een kans...
Iets verderop was er weer een splitsing. 'Wijs me de weg!' fluisterde hij tegen zijn toverstok en die draaide om en wees naar rechts. Hij liep haastig het rechterpad uit en zag licht in de verte.
Zo'n honderd meter verderop stond de Toverschool Trofee

glanzend op een voetstuk. Harry had net een sprint ingezet toen vlak voor hem een donkere gedaante het pad opsprong. Carlo zou er als eerste zijn. Carlo rende zo snel mogelijk naar de Trofee en Harry wist dat hij hem nooit kon inhalen. Carlo was een stuk groter en had langere benen...
En toen zag Harry iets reusachtigs boven de linkerheg uitsteken, iets wat zich zo snel voortbewoog, over een pad dat het hunne kruiste, dat Carlo er pardoes tegenop zou botsen en Carlo had alleen maar oog voor de Trofee en had het niet gezien - 'Carlo!' brulde Harry. 'Links van je!'
Carlo keek nog net op tijd om en wist langs het ding heen te springen, maar in zijn haast struikelde hij en Harry zag dat hij zijn toverstok liet vallen. Een reusachtige spin stapte het pad op en repte zich naar hem toe.
'Paralitis!' schreeuwde Harry. De spreuk raakte het enorme, zwartbehaarde lijf, maar hij had net zo goed een kiezelsteentje naar de spin kunnen gooien. Het beest bleef abrupt staan, draaide zich om en rende nu op Harry af.
'Paralitis! Impedimenta! Paralitis!'
Maar het had geen zin - de spin was zo groot of zo magisch dat die spreuken hem alleen maar kwaad maakten. Harry ving een gruwelijke glimp op van acht glanzende zwarte ogen en twee vlijmscherpe kaken en toen had de spin hem te pakken.
Het beest tilde hem hoog op met zijn voorpoten; Harry stribbelde uit alle macht tegen en probeerde hem te

schoppen; zijn been kwam tegen de kaken van de spin en hij voelde een vreselijke pijn -hij hoorde Carlo ook 'Paralitis!' schreeuwen, maar zijn spreuk had even weinig effect - Harry hief zijn toverstok op toen de spin zijn kaken weer opensperde en schreeuwde: 'Expelliarmus!'
Dat werkte - door de Ontwapeningsspreuk liet de spin hem los, maar dat betekende dat Harry van vier meter hoogte op zijn toch al gewonde been viel, dat dubbel klapte. Zonder erbij na te denken, mikte hij op de onderbuik van de spin, net als bij de Skreeft en schreeuwde: 'Paralitis!', precies op het moment dat Carlo dat ook deed.
Die twee spreuken samen deden wat een spreuk niet voor elkaar had gekregen - de spin kieperde om, plette een nabije heg en viel in een wirwar van harige poten op het pad.
'Harry!' hoorde hij Carlo roepen. 'Is alles goed? Hij is toch niet op je gevallen?'
'Nee,' riep Harry terug, nog nahijgend. Hij keek naar zijn been, dat behoorlijk bloedde. Op zijn gescheurde gewaad zag hij een of andere dikke, kleverige uitscheiding van de kaken van de spin. Hij probeerde op te staan, maar zijn been trilde en kon zijn gewicht niet dragen. Hij leunde tegen de heg, snakte naar adem en keek om zich heen.
Carlo stond een paar meter van de Toverschool Trofee, die glansde op zijn voetstuk.
'Pak hem,' zei Harry hijgend tegen Carlo. 'Vooruit, pak hem.

Je bent er.'
Maar Carlo verroerde zich niet. Hij keek eerst naar Harry en toen naar de Trofee. In het gouden licht dat de beker uitstraalde, zag Harry zijn verlangende gezicht. Carlo keek weer naar Harry, die zich aan een tak van de heg vasthield om niet te vallen.
Carlo haalde diep adem. 'Nee, neem jij hem. Jij hoort te winnen. Jij hebt hier al twee keer m'n hachje gered.'
'Zo gaat dat niet,' zei Harry. Hij was boos; zijn been deed vreselijk pijn, zijn hele lichaam was beurs van de pogingen zich los te rukken uit de greep van de spin en na alle moeite was Carlo hem toch nog te vlug afgeweest, net zoals hij Harry te vlug was afgeweest toen hij Cho had meegevraagd naar het bal. 'Degene die het eerst bij de Trofee is, krijgt de punten. Dat ben jij. Met dit been zal ik heus geen sprint van je winnen.'
Carlo deed een paar stappen in de richting van de verdoofde spin, weg van de Trofee.
'Nee,' zei hij hoofdschuddend.
'Doe niet zo nobel,' zei Harry geïrriteerd. 'Pak dat ding, dan kunnen we hier weg.'
Carlo keek hoe Harry zich aan de heg overeind hield.
'Jij hebt me over de draken verteld,' zei Carlo. 'Als je dat niet had gedaan, zou die eerste opdracht ook gelijk m'n laatste zijn geweest.'

'Iemand anders heeft mij daar weer mee geholpen,' snauwde Harry, die zijn bloedende been probeerde af te vegen met zijn gewaad. 'Jij hebt me geholpen met dat ei, dus staan we quitte.'
'Ik heb ook hulp gehad met dat ei,' zei Carlo.
'Toch staan we quitte,' zei Harry, die voorzichtig probeerde hoe zijn been nu aanvoelde. Dat trilde en beefde zodra hij er een beetje gewicht op liet rusten; hij had zijn enkel verstuikt toen de spin hem had laten vallen.
'Je had meer punten moeten krijgen voor die tweede opdracht,' zei Carlo koppig. 'Jij bleef achter om de andere gijzelaars te redden. Dat had ik eigenlijk ook moeten doen.'
'Ik was als enige stom genoeg om dat liedje serieus te nemen,' zei Harry verbitterd. 'Pak die Trofee nou maar!'
'Nee,' zei Carlo.
Hij stapte over de kluwen spinnenpoten en kwam naar Harry toe, die hem aankeek. Carlo meende het. Hij was bereid af te zien van de glorie die Huffelpuf al eeuwen niet meer gekend had.
'Ga je gang,' zei Carlo. Het kostte hem duidelijk heel veel wilskracht, maar zijn uitdrukking was vastberaden, hij had zijn armen over elkaar geslagen en zijn besluit stond blijkbaar vast.
Harry keek van Carlo naar de Trofee. Een glorieus moment zag hij zichzelf de doolhof uitkomen met de Trofee in zijn handen. Hij zag hoe hij hem hoog boven zijn hoofd hield,

hoorde de menigte juichen, zag Cho's gezicht stralen van bewondering, helderder dan ooit tevoren... en toen vervaagde dat beeld en keek hij naar Carlo's schimmige, koppige gelaat.
'Allebei,' zei Harry.
'Wat?'
'We pakken hem allebei tegelijk. Het blijft een overwinning voor Zweinstein. Dan houden we het op een gelijkspel.'
Carlo staarde Harry aan en liet zijn armen zakken. 'Weet - weet je dat zeker?'
'Ja,' zei Harry. 'Ja... we hebben elkaar geholpen, nietwaar? We hebben het samen gehaald. Laten we hem dan ook samen pakken.'
Even leek het alsof Carlo zijn oren niet kon geloven; toen grijnsde hij breed.
'Akkoord,' zei hij. 'Kom hier.'
Hij greep Harry bij zijn bovenarm en hielp hem naar het voetstuk te hinken waar de Trofee stond. Toen ze er waren, hielden ze allebei een hand boven de glanzende oren van de Trofee.
'Ik tel tot drie, oke?' zei Harry. 'Een - twee - drie -'
Hij en Carlo grepen elk een oor.
Onmiddellijk voelde Harry een ruk achter zijn navel. Zijn voeten kwamen van de grond. Hij kon de Toverschool Trofee niet loslaten; die trok hem mee, in een draaikolk van kleuren en gierende wind, met Carlo naast zich.

Hoofdstuk 32

BOT, VLEES EN BLOED

Harry voelde zijn voeten keihard op de grond terechtkomen; zijn gewonde been begaf het en hij viel voorover. Zijn hand liet eindelijk de Toverschool Trofee los en hij tilde zijn hoofd op. 'Waar zijn we?' zei hij.
Carlo haalde zijn schouders op. Hij trok Harry overeind en ze keken om zich heen.
Ze waren niet op het terrein van Zweinstein; blijkbaar hadden ze kilometers - misschien wel honderden kilometers - gereisd, want zelfs de bergen rond het kasteel waren nergens meer te zien. Ze stonden nu op een overwoekerde begraafplaats; rechts zagen ze de donkere omtrek van een klein kerkje, achter een grote taxusboom. Links rees een heuvel op en hoog op een helling kon Harry het silhouet van een fraai oud huis onderscheiden.
Carlo keek eerst naar de Toverschool Trofee en toen naar Harry.
'Wist jij dat de Trofee een Viavia was?' vroeg hij.
'Nee,' zei Harry. Hij liet zijn blik over het kerkhof gaan. Het was er doodstil en een beetje eng. 'Zou dit ook bij de opdracht horen?'

'Geen idee,' zei Carlo een tikkeltje nerveus. 'Toverstokken maar in de aanslag?'
'Ja,' zei Harry, die blij was dat Carlo dat had voorgesteld en niet hij.
Ze trokken hun toverstok. Harry keek om zich heen. Opnieuw had hij het gevoel dat hij gadegeslagen werd.
'Er komt iemand aan,' zei hij plotseling.
Ze tuurden gespannen door het duister en zagen een donkere gedaante die tussen de graven door langzaam in hun richting liep. Harry kon geen gezicht onderscheiden, maar aan de manier waarop de gestalte liep en zijn armen hield, zag hij dat hij iets droeg. Hij was in elk geval klein van stuk, had een mantel om en een kap over zijn hoofd, om zijn gezicht te verbergen. En hij zag - de gedaante was nu enkele stappen dichterbij - dat het ding dat de mysterieuze figuur in zijn armen hield wel een baby leek... of was het een bundeltje gewaden?
Harry liet zijn toverstok een beetje zakken en keek vanuit zijn ooghoeken naar Carlo, die hem een verbaasde, vragende blik toewierp. Ze draaiden zich allebei weer naar de naderende gedaante.
Die bleef op nog geen twee meter afstand staan, naast een enorme marmeren grafsteen. Een paar tellen staarden Harry, Carlo en de kleine gedaante elkaar alleen maar aan.
En toen sneed er opeens een verschrikkelijke pijn door

Harry's litteken. Hij had nog nooit van zijn leven zoiets vreselijks gevoeld; zijn toverstok viel uit zijn hand; hij greep naar zijn gezicht en zakte door zijn knieën; hij lag op de grond en kon niets meer zien; het was alsof zijn hoofd elk moment kon opensplijten...
Hoog boven zich hoorde hij een kille stem zeggen: 'Dood de tweede.'
Een zwiepend geluid en een andere stem, die de woorden door de nacht krijste: 'Avada Kedavra!'
Een felle groene lichtflits drong door Harry's oogleden en hij hoorde iets zwaars op de grond vallen; de pijn in zijn litteken werd zo ondraaglijk dat hij kokhalsde, maar nam toen af; hij was doodsbang voor wat hij zou zien, maar deed toch zijn prikkende ogen open.
Carlo lag languit op de grond. Hij was dood.
Een seconde lang, die wel een eeuwigheid leek te duren, staarde Harry naar Carlo's gezicht, naar zijn open grijze ogen, die even leeg en uitdrukkingsloos waren als de ramen van een verlaten huis en naar zijn halfopen mond, die een beetje verbaasd leek. Voor Harry echt kon geloven wat hij zag, voor hij iets anders kon voelen dan versufte ontkenning, werd hij overeind gesleurd.
De kleine man met de mantel had zijn bundeltje neergelegd, zijn toverstok verlicht en sleepte Harry nu mee naar de marmeren grafsteen. Harry zag de naam die erop stond

flikkeren in het licht van de toverstok, voor hij ruw werd omgedraaid en met zijn rug tegen de steen werd gegooid.

MARTEN VILIJN

De man met de mantel toverde touwen tevoorschijn, die Harry van zijn enkels tot zijn hals strak aan de grafsteen vastbonden. Harry hoorde de man jachtig ademen onder zijn wijde kap; hij probeerde zich te verzetten en kreeg een klap - een klap van een hand waaraan
een vinger ontbrak. Harry besefte wie de man met de mantel was. Het was Wormstaart.

'Jij!' bracht hij moeizaam uit.

Maar Wormstaart, die nu voldoende touw tevoorschijn had getoverd, gaf geen antwoord; hij was druk bezig om na te gaan of Harry wel stevig genoeg aan de steen was gebonden en zijn vingers trilden onbedwingbaar terwijl ze aan de knopen friemelden. Zodra hij er zeker van was dat Harry geen vin meer kon verroeren, haalde Wormstaart een stukje zwarte stof uit de binnenzak van zijn gewaad en propte dat ruw in Harry's mond; zonder een woord te zeggen draaide hij zich om en liep haastig weg. Harry kon geen kik geven en ook niet zien waar Wormstaart was gebleven; hij kon zijn hoofd niet omdraaien en achter de grafsteen kijken; hij kon alleen zien wat zich recht voor hem bevond.

Carlo's lichaam lag op zo'n zes meter afstand. Ietsje verderop fonkelde de Toverschool Trofee in het licht van de sterren.

Harry's toverstok lag op de grond en het bundeltje gewaden dat Harry eerst voor een baby had aangezien lag vlak bij hem, aan de voet van het graf. Het was alsof het bundeltje kribbig bewoog. Harry keek ernaar en opnieuw sneed een gloeiende pijn door zijn litteken... en plotseling wist hij zeker dat hij niet wilde zien wat er in die gewaden zat... hij wilde niet dat die bundel werd opengemaakt...

Hij hoorde geluid bij zijn voeten, keek omlaag en zag een reusachtige slang door het gras glibberen en om de grafsteen cirkelen waaraan hij was vastgebonden. De snelle, piepende ademhaling van Wormstaart kwam weer dichterbij en aan het geluid te horen duwde hij moeizaam iets zwaars voort. Hij verscheen weer in Harry's gezichtsveld en die zag dat hij een grote stenen ketel naar de voet van het graf schoof. Blijkbaar was hij gevuld met water - Harry hoorde het klotsen - en hij was groter dan welke ketel ook die Harry ooit gebruikt had; een enorme stenen buik, waar een volwassen man in kon zitten.

Het ding in de bundel gewaden bewoog zich nu heftiger, alsof het zich probeerde te bevrijden. Wormstaart deed met zijn toverstok iets onder de ketel. Opeens laaiden er vlammen op onder de bodem. De grote slang gleed snel weg door het duister.

De vloeistof in de ketel scheen heel vlug warm te worden en begon niet alleen te borrelen, maar ook vonken te spatten,

alsof het water in brand stond. Er rezen dikke stoomwolken op, zodat de gedaante van Wormstaart, die het vuur verzorgde, mistig en wazig werd.
Het bundeltje bewoog steeds onrustiger en Harry hoorde die hoge, kille stem weer.
'Haast je!'
Het hele oppervlak van de vloeistof glinsterde nu van de vonken, alsof er een dikke laag diamanten op dreef.
'Het is gereed, meester.'
'Kom...' zei de kille stem.
Wormstaart sloeg de bundel gewaden open en onthulde de inhoud. Harry slaakte een gil, die gesmoord werd door de prop in zijn mond.
Het was alsof Wormstaart een steen had omgekeerd en iets afzichtelijks had onthuld, iets slijmerigs en blinds - maar dan erger, honderd keer erger. Het ding dat Wormstaart had gedragen, had de vorm van een mismaakt kind, alleen had Harry nog nooit iets gezien wat minder op een kind leek. Het was haarloos en schubachtig, met een donkere, rauwe, roodachtige kleur. De armpjes en beentjes waren dun en zwak en het gezicht - geen kind had ooit zo'n gezicht gehad. Het was plat en slangachtig, met vurige rode ogen.
Het leek vrijwel hulpeloos; het stak zijn dunne armpjes uit en sloeg die om Wormstaarts nek. Die tilde het wezen op, maar zijn kap gleed af en Harry zag de walging op Wormstaarts

bleke, zwakke gelaat terwijl hij het schepsel naar de ketel droeg. Even werd het boosaardige, afgeplatte gezicht verlicht door de vonken die over de oppervlakte van het toverbrouwsel dansten en toen liet Wormstaart het wezen in de ketel zakken; sissend zonk het in de vloeistof en Harry hoorde het broze lichaam met een zachte plof op de bodem komen.

Laat het verdrinken, dacht Harry. De pijn in zijn litteken was haast ondraaglijk. Alsjeblieft... laat het verdrinken...

Wormstaart begon te spreken. Zijn stem trilde en hij leek bijna flauw te vallen van angst, maar hij hief zijn toverstaf op, sloot zijn ogen en riep door het duister: 'Bot van de vader, onwetend geschonden, hernieuw uw zoon!'

De aarde van het graf aan Harry's voeten spleet open. Vol afschuw zag Harry hoe er op het commando van Wormstaart een dun stroompje stof oprees uit het graf, dat zachtjes ruisend in de ketel viel. Het flonkerende wateroppervlak bruiste en siste; vonken schoten alle kanten op en de vloeistof werd fel, giftig blauw.

Wormstaarts stem begon onbedwingbaar te trillen. Hij haalde een lange, dunne, glanzende zilveren dolk uit zijn gewaad en zei hortend, met doodsbange snikken: 'Vlees - van de dienaar - b-bereidwillig gegeven - laat - uw meester herleven!'

Hij strekte zijn rechterhand uit - de hand met de ontbrekende vinger. Met zijn linkerhand greep hij de dolk stevig vast en

zwaaide hem omhoog.
Een tel voor het gebeurde, besefte Harry wat Wormstaart ging doen. Hij kneep zijn ogen zo stevig mogelijk dicht, maar de gil die door het duister snerpte kon hij niet buitensluiten, een gil die door Harry heen sneed alsof hij ook doorboord werd met die dolk. Hij hoorde iets op de grond vallen, hoorde het gekwelde gejammer van Wormstaart en een misselijkmakende plons toen er iets in de ketel werd gegooid. Harry kon gewoon niet kijken... maar het brouwsel in de ketel werd vurig rood, want de gloed drong door Harry's oogleden.
Wormstaart kreunde en jammerde van de pijn. Pas toen Harry zijn onregelmatige, jachtige adem op zijn gezicht voelde, besefte hij dat Wormstaart vlak voor hem stond.
'B-bloed van de gehate... met geweld geroofd... laat uw vijand... herrijzen.'
Harry kon niets doen, hij was veel te stevig vastgebonden... hij keek omlaag, probeerde zich wanhopig los te rukken uit de touwen en zag de glanzende zilveren dolk trillen in Wormstaarts overgebleven hand. Hij voelde de punt in de binnenkant van zijn rechterelleboog snijden en het bloed over de mouw van zijn gescheurde gewaad druipen. Wormstaart, die nog steeds naar adem snakte van de pijn, tastte in zijn zak, pakte een klein glazen flesje en hield dat bij Harry's wond, zodat er een straaltje bloed in sijpelde.
Hij wankelde terug naar de ketel en goot Harry's bloed erin.

Onmiddellijk werd de vloeistof fel, oogverblindend wit. Wormstaart, wiens taak er blijkbaar opzat, viel op zijn knieën naast de ketel neer, zakte toen opzij en plofte op de grond, hijgend en snikkend, met zijn overgebleven hand om de bloedende stomp van zijn arm.
De ketel borrelde en knetterende vonken schoten alle kanten op, zo oogverblindend fel dat alles eromheen in een fluweelachtige zwarte duisternis veranderde. Er gebeurde niets...
Laat het verdronken zijn, dacht Harry, laat het mislukt zijn...
Plotseling doofden de opspattende vonken uit. Er kolkte een dichte witte damp uit de ketel, waar alles achter schuilging, zodat Harry Wormstaart of Carlo niet meer kon zien, alleen dikke nevel... mislukt, dacht hij... het is verdronken... laat het alsjeblieft, alsjeblieft dood zijn...
Maar toen zag hij, met een ijzige golf van angst, hoe achter de stoomwolk het silhouet van een lange, broodmagere man oprees uit de ketel.
'Kleed me aan,' zei de hoge, kille stem en Wormstaart, die zijn gewonde arm snikkend en kreunend tegen zijn borst drukte, kroop haastig naar het zwarte gewaad dat op de grond lag, krabbelde overeind en trok het met een hand over het hoofd van zijn meester.
De magere man stapte uit de ketel en keek Harry aan... en Harry staarde naar het gezicht dat hem al drie jaar lang

nachtmerries had bezorgd. Witter dan een schedel, met grote, felrode ogen en een neus die zo plat was als die van een slang, met dunne spleten in plaats van neusgaten...
Heer Voldemort was herrezen.

Hoofdstuk 33

DE DOODDOENERS

Voldemort wendde zijn blik af van Harry en begon zijn eigen lichaam te bestuderen. Zijn handen waren net grote, bleke spinnen; zijn lange witte vingers gleden langs zijn borst, zijn armen, zijn gezicht; zijn rode ogen, met spleetvormige pupillen als een kat, glommen nog feller in het duister. Hij hield zijn handen omhoog en boog en strekte zijn vingers, opgetogen en gefascineerd. Hij sloeg niet de minste acht op Wormstaart, die trillend en bloedend op de grond lag en ook niet op de grote slang, die terug was geglibberd en weer sissend om Harry heen cirkelde. Voldemort stak een hand met onnatuurlijk lange vingers in zijn zak en haalde een toverstok tevoorschijn. Die streelde hij ook even zacht, hief hem op en wees naar Wormstaart, die van de grond werd getild en tegen de grafsteen werd gesmeten waaraan Harry was vastgebonden; hij plofte bij de steen neer en bleef daar in een verfomfaaid hoopje liggen. Voldemort richtte zijn vuurrode ogen op Harry en stootte een hoge, kille, vreugdeloze lach uit. Wormstaarts kleren waren nat van het bloed; hij had een deel van zijn gewaad om de stomp van zijn arm gewikkeld. 'Heer...' zei hij hortend, 'heer... u had beloofd... u had me beloofd...'

'Steek je arm uit,' zei Voldemort langzaam.
'O, dank u... dank u, meester...'
Hij stak zijn bloedende stomp uit, maar Voldemort lachte opnieuw. 'Je andere arm, Wormstaart.'
'Meester, alstublieft... alstublieft...'
Voldemort bukte zich en trok Wormstaarts linkerarm naar zich toe; hij stroopte de mouw van zijn gewaad ruw op, tot over zijn elleboog en Harry zag een soort felrode tatoeage - een schedel met een slang uit zijn mond - het Duistere Teken, dat na het WK Zwerkbal aan de hemel was verschenen. Voldemort bestudeerde het zorgvuldig en negeerde Wormstaarts onbedwingbare gesnik.
'Het is terug,' zei hij zacht. 'Dat hebben ze allemaal gemerkt... en nu zullen we zien... nu zullen we het weten...'
Hij drukte met zijn lange, bleke wijsvinger op het teken op Wormstaarts arm.
Opnieuw sneed er een pijnscheut door het litteken op Harry's voorhoofd en Wormstaart slaakte een luide kreet: Voldemort haalde zijn vinger weg en Harry zag dat het teken inktzwart was geworden.
Vol wrede voldoening kwam Voldemort overeind, hief zijn hoofd op en keek over het donkere kerkhof.
'Wie zullen de moed hebben om terug te keren als ze het voelen?' fluisterde hij en zijn glanzende rode ogen staarden naar de sterren. 'En wie zullen dwaas genoeg zijn om weg te

blijven?'
Hij begon heen en weer te lopen en zijn blik gleed constant over het kerkhof. Na een paar minuten keek hij weer naar Harry en op zijn slangachtige gezicht prijkte een wrede glimlach.
'Je staat op de overblijfselen van wijlen mijn vader, Harry Potter,' siste hij zacht. 'Een Dreuzel en een dwaas... net zoals jouw eigen lieve moeder. Maar toch waren ze niet helemaal nutteloos, nietwaar? Jouw moeder gaf haar leven om jou te redden toen je klein was... en hoewel ik mijn eigen vader heb gedood, kwam hij me nu heel goed van pas...'
Voldemort lachte opnieuw. Hij bleef al lopend om zich heen kijken en de slang bleef door het gras cirkelen.
'Zie je dat huis op die heuvel, Potter? Daar woonde mijn vader. Mijn moeder, een heks uit het dorp, werd verliefd op hem, maar hij liet haar in de steek toen ze hem vertelde wat ze was... mijn vader hield niet van magie...
Hij verliet haar en keerde nog voor ik geboren werd terug naar zijn Dreuzelouders. Zij stierf in het kraambed en ik bleef alleen achter en werd opgevoed in een Dreuzelweeshuis... maar ik zwoer dat ik hem zou vinden... me zou wreken op die dwaas die me zijn naam gegeven had... Marten Vilijn...'
Hij bleef ijsberen en zijn blik flitste van het ene graf naar het andere.
'Hoor mij nou eens familieherinneringen ophalen...' zei hij

zacht. 'Ik word nog sentimenteel... Maar kijk eens, Harry! Mijn echte familie keert terug...'
Plotseling klonk overal het geruis van mantels. Tovenaars Verschijnselden tussen de graven, achter de taxusboom, op ieder beschaduwd plekje. Ze droegen kappen en maskers en liepen een voor een naar Voldemort toe... langzaam en voorzichtig, alsof ze hun ogen nauwelijks konden geloven. Voldemort wachtte hen zwijgend op. Plotseling viel een van de Dooddoeners op zijn knieën, kroop naar Voldemort en kuste de zoom van zijn zwarte gewaad.
'Meester... meester...' mompelde hij.
De Dooddoeners achter hem deden hetzelfde; een voor een kropen ze op hun knieën naar Voldemort, kusten zijn gewaad, kropen terug, stonden op en vormden een zwijgende kring om het graf van Marten Vilijn, Harry, Voldemort en het snikkende en schokkende hoopje dat Wormstaart was. Toch lieten ze plaatsen open in de kring, alsof ze dachten dat er nog meer mensen zouden komen, maar Voldemort scheen niemand meer te verwachten. Hij keek naar de gemaskerde gezichten en hoewel het windstil was, ging er een soort rilling door de kring, alsof iedereen even huiverde.
'Welkom, Dooddoeners,' zei Voldemort zacht. 'Dertien jaar... dertien jaar geleden hebben we elkaar voor het laatst ontmoet. En toch reageerden jullie op mijn oproep alsof het gisteren was... we zijn dus nog allemaal verenigd onder het Duistere

Teken. Maar is dat wel zo?'
Hij hief zijn verschrikkelijke gezicht op en sperde zijn spleetvormige neusgaten snuivend open.
'Ik ruik slechte gewetens!' zei hij. 'Ik ruik de stank van schuldgevoelens!'
Er ging een tweede huivering door de kring, alsof iedere Dooddoener eigenlijk een stap achteruit wilde doen, maar dat niet durfde.
'Ik zie jullie hier, gezond en wel, met je krachten intact - jullie hadden nauwelijks sneller kunnen komen! - en dan vraag ik me af... waarom zijn deze tovenaars hun meester nooit te hulp geschoten, die ze toch eeuwig trouw gezworen hadden?'
Niemand zei iets en niemand verroerde zich, behalve Wormstaart, die nog steeds snikkend op de grond lag en zijn bloedende arm vasthield.
'En dit is mijn antwoord: waarschijnlijk dachten ze dat mijn macht gebroken was, dat ik voorgoed was uitgeschakeld,' fluisterde Voldemort. 'Ze glipten gauw terug naar het kamp van mijn vijanden en beriepen zich op onschuld en onwetendheid en verderfelijke spreuken...
En dan ik vraag me af: hoe konden ze geloven dat ik niet zou herrijzen? Ze wisten toch wat voor stappen ik lang geleden al genomen had, om mezelf te beschermen tegen de dood van gewone stervelingen? Ze hadden toch de enorme omvang van mijn krachten gezien, in de tijd dat ik machtiger was dan welke

tovenaar ook?
Laat ik mijn eigen vraag beantwoorden: misschien geloofden ze wel dat er een nog grotere macht kon bestaan, een macht die Heer Voldemort kon overwinnen... misschien hebben ze nu trouw gezworen aan een ander... misschien zelfs aan die hartsvriend van Modderbloedjes, Dreuzels en ander gepeupel: Albus Perkamentus?'
Toen hij de naam van Perkamentus noemde, bewogen de leden van de kring zich onbehaaglijk en sommige mompelden en schudden hun hoofd.
Voldemort negeerde hen. 'Dat was een grote teleurstelling voor me... ik geef toe dat ik teleurgesteld was...'
Een van de mannen sprong plotseling naar voren en verbrak de kring. Trillend van top tot teen viel hij aan de voeten van Voldemort neer.
'Meester!' krijste hij. 'Meester, vergeef me! Vergeef ons!'
Voldemort barstte in lachen uit en hief zijn toverstok op. 'Crucio!'
De Dooddoener krijste en spartelde; Harry wist zeker dat het geluid tot in de wijde omgeving te horen moest zijn... laat alsjeblieft de politie komen, dacht hij vertwijfeld... wie dan ook... wat dan ook...
Voldemort hief zijn toverstok op. De gemartelde Dooddoener bleef plat op de grond liggen en snakte naar adem.

'Sta op, Arduin' zei Voldemort zacht. 'Sta op. Vraag je om vergiffenis? Ik vergeef niet. Ik vergeet niet. Dertien lange jaren... ik wil dertien jaar boetedoening voor ik jullie vergeef! Wormstaart heeft al een deel van zijn schuld ingelost, nietwaar, Wormstaart?'

Hij keek naar Wormstaart, die nog steeds lag te huilen.

'Je bent niet teruggekeerd uit trouw, maar uit angst voor je oude vrienden. Je verdient deze pijn, Wormstaart. Dat besef je toch, hoop ik?'

'Ja, meester,' kreunde Wormstaart. 'Alstublieft, meester... alstublieft...'

'Maar je hebt me wel geholpen mijn lichaam terug te krijgen,' zei Voldemort kil en hij keek hoe Wormstaart snikkend op de grond lag. 'Je bent verachtelijk en verraderlijk, maar toch heb je me geholpen... en Heer Voldemort beloont zijn helpers...'

Voldemort hief zijn toverstok weer op en zwaaide ermee door de lucht. Een flits van wat gesmolten zilver leek, dreef glanzend achter de toverstok aan. Even was hij vormeloos, maar toen begon hij te kronkelen en vormde zich tot een replica van een hand, glanzend als het maanlicht, die naar Wormstaart schoot en zich aan zijn bloedende pols hechtte.

Wormstaart hield abrupt op met snikken. Schor ademend tilde hij zijn hoofd op en staarde vol ongeloof naar de zilveren hand, die naadloos met zijn arm versmolten was, alsof hij een

nauwsluitende, glitterende handschoen droeg. Hij boog en strekte de glimmende vingers, pakte trillend een klein takje en verkruimelde dat tot poeder.
'Heer,' fluisterde hij, 'meester... hij is prachtig... dank u... dank u...'
Hij kroop op zijn knieën naar Voldemort en kuste de zoom van diens gewaad.
'Ik hoop dat je trouw nooit meer zal wankelen, Wormstaart,' zei Voldemort.
'Nee, Heer... nooit, Heer...'
Wormstaart stond op en nam zijn plaats in de kring in. Hij staarde naar zijn krachtige nieuwe hand, met een gezicht dat nog nat was van tranen. Voldemort liep naar de man rechts van Wormstaart.
'Lucius, m'n aalgladde vriend,' fluisterde hij en hij bleef staan. 'Ik heb gehoord dat jij de oude gebruiken nog niet hebt afgezworen, hoewel je in het openbaar een respectabel masker draagt. Je bent nog altijd bereid om het voortouw te nemen als het om het martelen van Dreuzels gaat, nietwaar? En toch heb je nooit geprobeerd om me te vinden, Lucius... je hebt waarschijnlijk genoten van je daden tijdens het WK Zwerkbal... maar had je die energie niet beter in het opsporen en helpen van je meester kunnen steken?'
'Heer, ik was constant waakzaam,' zei de stem van Lucius Malfidus vlug van onder zijn kap. 'Als er ook maar een spoor

van u was gevonden, een gerucht dat op uw verblijfplaats wees, had ik me onmiddellijk bij u gevoegd. Niets had dat kunnen verhinderen -'
'En toch vluchtte je voor mijn Teken, toen een trouwe Dooddoener dat van de zomer aan de hemel liet verschijnen,' zei Voldemort traag, en meneer Malfidus deed er abrupt het zwijgen toe. 'Ja, daar weet ik van, Lucius... je hebt me teleurgesteld... ik verwacht dat je in de toekomst een trouwere dienaar zult zijn.'
'Natuurlijk, Heer, natuurlijk... u bent genadig... dank u...'
Voldemort liep verder, bleef staan en keek naar de ruimte - groot genoeg voor twee mensen - tussen Malfidus en de volgende man.
'Eigenlijk horen de Van Detta's hier te staan,' zei Voldemort zacht. 'Maar die zijn levend begraven in Azkaban. Zij waren me trouw. Ze gingen liever naar Azkaban dan mij te loochenen... als Azkaban wordt opengebroken, zullen de Van Detta's rijker beloond en geëerd worden dan ze ooit hadden kunnen dromen. De Dementors zullen zich bij ons aansluiten... zij zijn onze natuurlijke bondgenoten... we zullen de verbannen reuzen terugroepen... ik zal weer over al mijn trouwe dienaars beschikken en over een leger van wezens die iedereen vreest...'
Hij liep verder. Sommige Dooddoeners passeerde hij in stilte, maar andere sprak hij aan.

'Vleeschhouwer... ik heb van Wormstaart gehoord dat je nu gevaarlijke beesten afmaakt voor het Ministerie van Toverkunst. Binnenkort zul je betere slachtoffers hebben, Vleeschhouwer. Daar zal Heer Voldemort voor zorgen...'
'Dank u, meester... dank u,' prevelde Vleeschhouwer.
'En hier,' zei Voldemort, die naar de twee grootste gemaskerde gedaanten liep, 'hebben we Korzel... deze keer doe je het beter, nietwaar, Korzel? En jij ook, Kwast?'
Ze bogen onbeholpen en mompelden dof:
'Ja, meester...'
'Jazeker, meester...'
'En dat geldt ook voor jou, Noot,' zei Voldemort zacht, toen hij langs een gebogen gedaante liep die in de schaduw van Kwast stond.
'Heer, ik werp me aan uw voeten, ik ben uw trouwste -'
'Zo is het wel genoeg,' zei Voldemort.
Hij was bij de grootste opening in de kring gekomen en keek ernaar met zijn uitdrukkingsloze rode ogen, alsof hij daar mensen zag staan.
'En hier hebben we zes ontbrekende Dooddoeners... drie zijn voor mij gesneuveld. Eentje was te laf om terug te keren... die zal boeten. Eentje heeft mij voorgoed verlaten... die zal uiteraard gedood worden... en eentje is nog steeds mijn trouwste volgeling en heeft me al grote diensten bewezen.'
De Dooddoeners bewogen even en Harry zag dat ze elkaar

snel aankeken door hun maskers.
'Mijn trouwste volgeling bevindt zich op Zweinstein en door zijn inspanningen kunnen we vanavond genieten van het gezelschap van onze jonge vriend...'
Voldemorts liploze mond krulde tot een grijns toen iedereen in de kring naar Harry keek. 'Ja,' zei hij, 'Harry Potter is zo vriendelijk geweest om mijn feestelijke wedergeboorte bij te wonen. Je zou hem zelfs mijn eregast kunnen noemen.'
Er viel een stilte. Toen deed de Dooddoener rechts van Wormstaart een stap naar voren en zei de stem van Lucius Malfidus van onder zijn masker:
'Meester, we zouden graag willen weten... zoudt u ons willen vertellen... hoe u dit... dit wonder heeft volbracht... hoe u erin geslaagd bent om naar ons terug te keren...?'
'Ah, dat is een heel verhaal, Lucius,' zei Voldemort. 'En het begint - en eindigt - met onze jonge vriend hier.'
Hij liep langzaam naar Harry en ging naast hem staan. Iedereen in de kring keek naar hen terwijl de slang bleef rondcirkelen.
'Jullie weten uiteraard dat deze jongen vaak de oorzaak van mijn val is genoemd?' zei Voldemort zacht. Zijn rode ogen staarden naar Harry, wiens litteken zo vreselijk begon te branden dat hij het bijna uitschreeuwde van de pijn. 'Zoals jullie weten heb ik, op de avond dat ik mijn macht en mijn lichaam verloor, hem geprobeerd te doden. Zijn moeder

stierf in een poging hem te redden - en gaf hem daardoor onbewust een soort bescherming waarmee ik geen rekening had gehouden... ik kon de jongen niet aanraken.'
Voldemort stak een van zijn lange witte vingers op en hield die vlak bij Harry's wang. 'Zijn moeder liet de sporen van haar offer op hem achter... dat is oeroude magie. Dat had ik kunnen weten, maar ik was zo dom om het over het hoofd te zien... maar dat doet er niet meer toe. Nu kan ik hem wel aanraken.'
Harry voelde een koude witte vingertop op zijn wang en dacht dat zijn hoofd zou barsten van de pijn.
Voldemort lachte zachtjes in zijn oor, trok zijn vinger terug en zei tegen de Dooddoeners: 'Dat was een misrekening, vrienden. Dat geef ik toe. Mijn vloek werd afgeweerd door de dwaze zelfopoffering van die vrouw en kaatste naar mij terug. Aaah... onvoorstelbare pijn; niets had me daarop voorbereid. In een oogwenk werd ik losgescheurd uit mijn lichaam en was ik nog minder dan een geest, minder dan het armzaligste spook... maar toch leefde ik nog. Wat ik precies was, weet zelfs ik niet... ik, die het pad dat naar onsterfelijkheid leidt verder heb gevolgd dan wie ook. Jullie weten wat mijn uiteindelijke doel was - de dood overwinnen. En nu de proef op de som werd genomen, bleek dat een of meerdere van mijn experimenten hadden gewerkt... want ik was niet dood, hoewel de vloek daarvoor had moeten zorgen. Desondanks

was ik even krachteloos als het zwakste schepsel op aarde en kon ik niets doen om voor mezelf te zorgen... want ik had geen lichaam meer en voor elke spreuk die me had kunnen helpen, had ik een toverstok nodig...

Ik herinner me alleen dat ik mezelf slapeloos en eindeloos dwong om voort te blijven bestaan, seconde na seconde... ik vluchtte naar een afgelegen bos en wachtte daar af... ik was ervan overtuigd dat een van mijn trouwe Dooddoeners me zou proberen te vinden... dat iemand me zou opsporen, de magische handelingen zou verrichten waartoe ik niet meer in staat was en me een lichaam zou teruggeven... maar ik wachtte tevergeefs...'

Opnieuw ging er een huivering door de luisterende Dooddoeners. Voldemort liet de stilte voortduren tot hij haast ondraaglijk was en vervolgde toen: 'Ik beschikte nog slechts over een vermogen. Ik kon bezit nemen van het lichaam van anderen, maar ik durfde niet naar plaatsen te gaan waar veel mensen waren, omdat ik wist dat de Schouwers nog steeds naar me op zoek waren. Soms nam ik bezit van dieren - uiteraard gaf ik de voorkeur aan slangen - maar in feite was ik dan niet veel beter af dan als pure geest. Hun lichamen waren niet geschikt voor het verrichten van toverkunst en door bezit van ze te nemen, verkortte ik hun levensduur; ze hielden het geen van allen lang uit...

Maar toen... vier jaar geleden... diende zich plotseling een

mogelijkheid aan om terug te keren onder de levenden. Een tovenaar -jong, dwaas en goedgelovig - kruiste toevallig mijn pad in het bos waar ik me schuilhield. Hij leek ideaal, de kans waarvan ik gedroomd had... want hij gaf les aan de school van Perkamentus... ik kon hem met gemak overheersen... hij bracht me terug naar dit land en na een tijdje nam ik bezit van zijn lichaam, om nauwlettend toe te zien hoe hij mijn bevelen opvolgde. Maar mijn plan mislukte. Ik slaagde er niet in om de Steen der Wijzen te stelen. De kans op eeuwig leven werd me ontnomen. Opnieuw werd me de voet dwars gezet... en opnieuw door Harry Potter...'

Er viel weer een stilte; niets bewoog, zelfs de naalden van de taxusboom niet. De Dooddoeners stonden er roerloos bij en de glimmende ogen achter hun maskers staarden naar Voldemort en naar Harry.

'Mijn dienaar stierf toen ik zijn lichaam verliet en ik was weer even zwak als voorheen,' vervolgde Voldemort. 'Ik keerde terug naar mijn afgelegen schuilplaats en tegenover jullie wil ik wel toegeven dat ik toen bang was dat ik mijn krachten mogelijk nooit meer zou herwinnen... ja, misschien was dat mijn dieptepunt... ik mocht niet hopen dat er opnieuw een tovenaar langs zou komen van wie ik bezit kon nemen... en ik had inmiddels de hoop laten varen dat een van mijn Dooddoeners zich iets van mijn lot zou aantrekken...'

Een of twee van de gemaskerde tovenaars in de kring

bewogen onbehaaglijk, maar Voldemort negeerde hen.
'En nog geen jaar geleden, toen ik bijna alle hoop had opgegeven, gebeurde het dan eindelijk... een van mijn dienaren keerde terug. Wormstaart, die zijn eigen dood in scene had gezet om zijn straf te ontlopen, werd uit zijn schuilplaats verdreven door mensen die hij ooit als zijn vrienden had beschouwd en besloot terug te keren naar zijn meester. Hij zocht me in het land waar ik me volgens hardnekkige geruchten schuil zou houden... uiteraard geholpen door de ratten die hij onderweg ontmoette. Wormstaart heeft een merkwaardige affiniteit met ratten, nietwaar, Wormstaart? Zijn smerige kleine vriendjes zeiden dat er een bepaalde plaats was, diep in het hart van een Albanees bos, die ze meden als de pest, waar kleine dieren zoals zij gedood werden door een donkere schaduw die bezit van ze nam...
Maar zijn zoektocht naar mij verliep niet zonder hindernissen, nietwaar, Wormstaart? Toen hij op een avond honger had, aan de rand van het bos waar hij me hoopte te vinden, besloot hij dom genoeg iets te gaan eten in een herberg... en wie liep hij daar tegen het lijf? Niemand minder dan Berta Kriel, een heks die op het Ministerie van Toverkunst werkte.
Nu bleek opnieuw hoe gunstig het lot Heer Voldemort gezind is. Dat had het einde kunnen betekenen van

Wormstaart en van mijn laatste kans op wedergeboorte. Maar Wormstaart wist Berta Kriel -met een tegenwoordigheid van geest die ik nooit van hem verwacht had - over te halen om samen met hem een avondwandeling te maken. Hij overmeesterde haar... en bracht haar naar mij. En Berta Kriel, die alles geruïneerd zou kunnen hebben, bleek in werkelijkheid een geschenk uit de hemel te zijn, want na gebruik van de nodige overredingskracht, werd ze een rijke bron van informatie.
Ze vertelde me dat het Toverschool Toernooi dat jaar gehouden zou worden op Zweinstein. Ze vertelde me dat ze een trouwe Dooddoener kende, die maar al te graag bereid zou zijn me te helpen als ik met hem in contact kon komen. Ze vertelde me heel veel... maar de methodes die ik gebruikte om haar Herinneringsslot te forceren waren niet zachtzinnig en toen ik alle nuttige informatie uit haar had losgekregen, waren zowel haar lichaam als haar geest onherstelbaar beschadigd. Ik kon haar niet in bezit nemen en dus ontdeed ik me van haar.'
Voldemort glimlachte kil en zijn rode ogen waren leeg en genadeloos.
'Het lichaam van Wormstaart was uiteraard ook niet geschikt om in bezit te nemen, omdat iedereen dacht dat hij dood was en hij te veel aandacht zou trekken als iemand hem zag. Hij was echter wel de gezonde dienaar die ik nodig had en hoewel

Wormstaart een armzalige tovenaar is, was hij in staat de instructies op te volgen waardoor ik een embryonaal, zwak lichaam terug zou krijgen, een lichaam dat ik tijdelijk kon bewonen terwijl ik wachtte op de essentiële ingrediënten voor een echte wedergeboorte. Met behulp van enkele spreuken die ik zelf had uitgevonden... met wat hulp van mijn dierbare Nagini,' - Voldemorts rode ogen keken naar de onophoudelijk rondcirkelende slang - 'en met een drank gebrouwen uit eenhoornbloed en het slangengif waarvan Nagini me voorzag... was ik al gauw in staat om een bijna menselijke gedaante aan te nemen en was ik sterk genoeg om te kunnen reizen.

Het had geen zin om nog een poging te doen de Steen der Wijzen te stelen, want ik wist dat Perkamentus die vernietigd zou hebben. Ik was echter bereid eerst tot sterfelijk leven terug te keren voor ik opnieuw een poging deed om onsterfelijkheid na te jagen. Ik stelde mijn doelen wat lager... voorlopig zou ik er tevreden mee zijn als ik mijn oude lichaam en oude kracht herwon.

Ik wist dat ik, om dat te bereiken - het brouwsel dat me vannacht nieuw leven heeft geschonken is een oud stuk Zwarte Kunst - drie krachtige ingrediënten nodig had. Over een beschikte ik al, nietwaar, Wormstaart? Vlees, geschonken door een dienaar...

Het gebeente van mijn vader betekende uiteraard dat we

hierheen moesten, naar de plaats waar hij begraven lag. Maar het bloed van een vijand... Wormstaart wilde dat ik een willekeurige tovenaar zou gebruiken, nietwaar, Wormstaart? Welke tovenaar dan ook, als hij me maar haatte... zoals zovelen nog steeds doen. Maar ik wist wie ik moest gebruiken als ik machtiger wilde herrijzen dan voor mijn val. Ik wilde het bloed van Harry Potter. Ik wilde het bloed van degene die me dertien jaar geleden van mijn macht had beroofd, want de nog resterende bescherming die zijn moeder hem had gegeven, zou dan ook door mijn aderen stromen...

Maar hoe moest ik Harry Potter te pakken krijgen? Hij wordt beter beschermd dan hij zelf weet, op manieren die Perkamentus lang geleden bedacht heeft, toen het zijn taak werd om voor Potters toekomst te zorgen. Perkamentus maakte gebruik van een oeroude toverkracht, zodat de jongen veilig is zolang zijn familieleden maar voor hem zorgen. Zelfs ik kan hem dan niet deren... uiteraard had je het WK Zwerkbal... ik dacht dat hij dan misschien minder goed bewaakt zou worden, ver weg van Perkamentus en zijn familie, maar ik was nog niet sterk genoeg om te proberen hem te ontvoeren in het bijzijn van hordes tovenaars van het Ministerie. En daarna zou hij weer terugkeren naar Zweinstein, waar hij van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat onder de kromme neus van die seniele oude Dreuzelvriend zou zijn. Hoe kon ik hem in handen krijgen?

Door de informatie van Berta Kriel te benutten, natuurlijk. Door mijn enige trouwe Dooddoener, die zich een plaatsje op Zweinstein had verworven, ervoor te laten zorgen dat Potters naam uit de Vuurbeker kwam. Door mijn Dooddoener ervoor te laten zorgen dat Potter het Toernooi won - dat hij als eerste de Toverschool Trofee aan zou raken - de Trofee die mijn Dooddoener in een Viavia had veranderd, een Viavia die hem rechtstreeks in mijn armen zou brengen, waar Perkamentus hem niet helpen en beschermen kan. En daar is hij dan... de jongen van wie jullie dachten dat hij mijn ondergang was...'
Voldemort liep langzaam naar Harry en keek hem aan. Hij hief zijn toverstok op en zei: 'Crudo!'
Zo'n verschrikkelijke pijn had Harry nog nooit gevoeld; het was alsof zijn botten in brand stonden; hij wist zeker dat zijn hoofd langs zijn litteken openscheurde; zijn ogen rolden wild in hun kassen; hij wilde dat er een einde aan zou komen... dat hij bewusteloos zou raken... zou sterven...
En toen was het voorbij. Hij hing slap in de touwen die hem aan de grafsteen van Voldemorts vader bonden en keek door een soort waas naar die felrode ogen. Het gelach van de Dooddoeners galmde door het duister.
'Jullie beseffen nu, denk ik, hoe dwaas het was om te denken dat deze jongen ooit sterker zou kunnen zijn dan ik,' zei Voldemort. 'Maar ik wil dat bij niemand de minste of

geringste twijfel bestaat. Harry Potter is destijds door een gelukkig toeval ontkomen, maar nu zal ik mijn kracht bewijzen door hem in jullie bijzijn te doden, nu hij geen Perkamentus heeft om hem te helpen en geen moeder om voor hem te sterven. Ik zal hem een eerlijke kans geven. Hij mag zich met me meten en dan zal blijken wie de sterkste is. Nog heel even, Nagini,' fluisterde hij en de slang gleed weg door het gras, naar de toekijkende Dooddoeners.
'Maak hem los, Wormstaart, en geef hem zijn toverstok terug.'

Hoofdstuk 34

PRIORI INCANTATEM

Wormstaart liep naar Harry, die probeerde te gaan staan om zijn gewicht weer op zijn eigen benen te laten rusten voor de touwen werden losgemaakt. Wormstaart hief zijn nieuwe zilveren hand op, trok de prop uit Harry's mond en sneed toen met een haal de touwen door waarmee hij aan de grafsteen was vastgebonden.
Een fractie van een seconde zou Harry misschien overwogen kunnen hebben om het op een lopen te zetten, maar zijn gewonde been trilde heftig terwijl hij op het overwoekerde graf stond. De Dooddoeners sloten de rijen en vormden een kleinere kring rond hem en Voldemort, zodat de openingen waar de ontbrekende Dooddoeners hadden moeten staan, werden gedicht. Wormstaart verliet de kring, liep naar de plek waar Carlo's lichaam lag en kwam terug met Harry's toverstok, die hij ruw in Harry's hand duwde, zonder hem aan te kijken. Vervolgens nam Wormstaart zijn plaats in de kring van toekijkende Dooddoeners weer in.
'Je hebt geleerd hoe je moet duelleren, Harry Potter?' vroeg Voldemort zacht en zijn rode ogen glommen in het duister.

Toen hij dat zei, herinnerde Harry zich de Duelleerclub op Zweinstein, die hij twee jaar geleden een paar keer had bezocht. Dat leek nu wel iets uit een ander leven... het enige dat hij geleerd had, was een Ontwapeningsspreuk, 'Expelliarmus'... maar wat had hij daaraan? Zelfs als hij Voldemort kon ontwapenen, werd hij nog altijd omringd door minstens dertig Dooddoeners. Hij had nooit iets geleerd wat hem hier ook maar enigszins op had voorbereid. Hij wist dat hij geconfronteerd werd met de dingen waar Dolleman hem voor had gewaarschuwd... de onafweerbare Avada Kedavravloek - en Voldemort had gelijk - zijn moeder was er nu niet om haar leven voor hem te geven... hij was volkomen onbeschermd...

'Eerst buigen we naar elkaar,' zei Voldemort, die een klein beetje boog, maar zijn slangachtige gezicht op Harry gericht hield. 'Kom, laten we de formaliteiten in acht nemen... Perkamentus zou willen dat je manieren toont... buig voor de dood, Harry...'

De Dooddoeners lachten en Voldemorts liploze mond grijnsde. Harry boog niet. Hij weigerde om zich door Voldemort te laten kleineren voor hij vermoord werd... dat genoegen gunde hij hem niet...

'Buigen, zeg ik!' snauwde Voldemort, die zijn toverstok ophief- en Harry voelde zijn ruggengraat doorbuigen, alsof een enorme, onzichtbare hand hem meedogenloos

neerdrukte. De Dooddoeners lachten nog harder.
'Goed zo,' zei Voldemort zacht en toen hij zijn toverstok ophief, nam de druk op Harry's rug ook af. 'Nu kijk je me aan, als een man... trots en met rechte schouders, net als je vader voor hij stierf... en nu - begint het duel.'
Voldemort hief zijn stok weer op en voor Harry ook maar iets kon doen om zich te verdedigen, voor hij een vin kon verroeren, werd hij weer getroffen door de Cruciatusvloek. De pijn was zo intens, zo allesverzengend dat hij niet meer wist waar hij was... gloeiendhete messen kerfden door elke vierkante centimeter van zijn huid, hij wist zeker dat zijn hoofd zou opensplijten van de pijn, hij gilde harder dan hij ooit van zijn leven gegild had -
En toen hield het op. Harry rolde op zijn zij en krabbelde overeind; hij trilde even onbedwingbaar als Wormstaart toen diens hand was afgehakt; hij wankelde zijdelings tegen de muur van Dooddoeners en die duwden hem weg, terug naar Voldemort.
'Even een kleine pauze,' zei Voldemort. Zijn spleetachtige neusgaten waren opengesperd van opwinding. 'Een kleine onderbreking... dat deed pijn, nietwaar, Harry? Je wilt toch niet dat ik dat nog een keer doe, hè?'
Harry gaf geen antwoord. Hij ging sterven, net als Carlo, zeiden die meedogenloze rode ogen... hij ging sterven en daar kon hij niets aan veranderen... maar hij was niet van plan

om het spel mee te spelen. Hij weigerde om Voldemort te gehoorzamen... hij weigerde om te smeken...
'Ik vroeg of je wilt dat ik dat nog een keer doe?' zei Voldemort zacht. 'Geef antwoord! Imperio!'
Opnieuw had Harry het gevoel dat alle gedachten uit zijn hoofd waren weggevaagd... het was pure gelukzaligheid om niet te hoeven denken, het was alsof hij zweefde, alsof hij droomde... antwoord gewoon 'nee'... zeg 'nee'... antwoord gewoon 'nee'...
Dat weiger ik, zei een sterkere stem in zijn achterhoofd. Ik geef geen antwoord...
Zeg gewoon 'nee'...
Dat zeg ik niet, ik weiger...
Antwoord gewoon 'nee'...
'DAT ZEG IK NIET!'
Harry schreeuwde die woorden uit; ze galmden over het kerkhof en beëindigden zijn droomtoestand zo abrupt dat het leek of hij een plens koud water over zich heen had gekregen - hij voelde de napijn van de Cruciatusvloek door zijn hele lichaam, hij besefte weer waar hij was en wat hem te wachten stond...
'Wil je dat niet zeggen?' fluisterde Voldemort, en de Dooddoeners lachten niet meer. 'Wil je geen "nee" zeggen, Harry? Gehoorzaamheid is een deugd, weet je, een deugd die ik je misschien moet bijbrengen voor je sterft... wellicht

door nog een kleine dosis pijn?'
Voldemort hief zijn toverstok op, maar deze keer was Harry er klaar voor; met een bliksemsnelle reflex die hij aan zijn Zwerkbal-training te danken had, dook hij opzij en rolde achter de marmeren grafsteen van Voldemorts vader, die hij hoorde barsten toen de vloek hem miste en de steen raakte.
'We spelen geen verstoppertje, Harry,' zei Voldemorts zachte, ijzige stem, die dichterbij kwam terwijl de Dooddoeners weer lachten. 'Je kunt je niet voor me verbergen. Betekent dit dat je genoeg hebt van ons duel? Wil je liever dat ik er nu al een eind aan maak, Harry? Kom maar tevoorschijn... kom maar buitenspelen... het zal snel gaan... misschien zelfs pijnloos... ik zou het niet weten... ik ben nog nooit gestorven...'
Harry hurkte achter de grafsteen en wist dat het einde nabij was. Er was geen hoop meer... geen hulp meer waar hij op kon rekenen. Voldemort kwam nog dichterbij en plotseling wist Harry een ding zeker, met een zekerheid die alle angst en logica te boven ging - hij vertikte het om op zijn hurken te sterven, als een kind dat verstoppertje speelde; hij vertikte het om geknield aan Voldemorts voeten zijn laatste adem uit te blazen... als hij moest sterven, zou dat rechtop zijn, net als zijn vader, en zou hij zijn uiterste best doen om zichzelf te verdedigen, ook al was er geen verdediging mogelijk...
Voor Voldemort zijn slangachtige gezicht om de grafsteen kon steken, stond Harry op... hij greep zijn toverstok stevig

beet, stak die naar voren, sprong achter de steen vandaan en stond oog in oog met Voldemort.
Die was erop voorbereid. Terwijl Harry 'Expelliarmus!' schreeuwde, riep Voldemort: 'Avada Kedavra!'
Op hetzelfde moment dat een straal groen licht uit de stok van Voldemort schoot, spoot een rode lichtstraal uit Harry's staf. Ze botsten midden in de lucht op elkaar - en plotseling trilde Harry's toverstok alsof er een stroomstoot doorheen ging en klemde zijn hand zich krampachtig om de stok. Zelfs als hij dat gewild had, had hij die niet meer los kunnen laten - en de twee stokken werden opeens verbonden door een smalle lichtbundel die rood noch groen was, maar donker, glanzend goud. Harry volgde de lichtstraal met zijn verbijsterde blik en zag dat Voldemorts lange witte vingers ook een staf vasthielden die trilde en schudde.
En toen - dat was het laatste wat Harry verwacht had - voelde hij zijn voeten loskomen van de grond. Hij en Voldemort rezen samen de lucht in, terwijl hun toverstokken verbonden bleven door die glanzende gouden lichtstraal. Ze gleden weg van de grafsteen van Voldemorts vader en daalden neer op een leeg stuk grond, waar geen graven waren. De Dooddoeners riepen en schreeuwden; ze vroegen Voldemort om instructies; ze kwamen haastig aanlopen; ze vormden opnieuw een kring rond Harry en Voldemort; sommige trokken ook hun toverstok en de slang glibberde

achter hen aan -
De gouden draad die Harry en Voldemort verbond, versplinterde: de lichtstraal tussen hun toverstokken bleef bestaan, maar duizend afgesplitste stralen vormden een boog boven Harry en Voldemort en kruisten zich kriskras om hen heen, tot ze omgeven werden door een gouden, koepelvormig web, een kooi van licht. Buiten die kooi cirkelden de Dooddoeners als jakhalzen rond, hoewel hun kreten merkwaardig gedempt klonken...
'Doe niets!' krijste Voldemort tegen de Dooddoeners, en Harry zag dat zijn rode ogen groot waren van verbijstering, dat hij zijn uiterste best deed om de draad van licht die zijn toverstok met die van Harry verbond te verbreken, maar Harry greep zijn eigen stok met twee handen beet en de gouden draad bleef intact. 'Doe niets, tenzij ik dat beveel!' schreeuwde Voldemort tegen de Dooddoeners.
Plotseling schalde een prachtig, onaards geluid door de lucht, een geluid dat opklonk uit elke draad van het gouden web dat trilde rond Harry en Voldemort. Harry herkende dat geluid, hoewel hij het slechts een keer eerder had gehoord... het lied van de feniks...
Voor Harry was dat een geluid van hoop... het mooiste, meest welkome geluid dat hij ooit van zijn leven gehoord had. Hij had het gevoel alsof het lied binnen in hem klonk en niet alleen om hem heen...

het verbond hem met Perkamentus en het was haast alsof een vriend in zijn oor fluisterde...
Verbreek de verbinding niet.
Dat weet ik, zei Harry tegen de muziek. Ik weet dat ik de verbinding niet moet verbreken... maar nauwelijks had hij dat gedacht of het werd opeens veel moeilijker om de verbinding in stand te houden. Zijn toverstok begon krachtiger te trillen dan ooit en de lichtstraal tussen hem en Voldemort veranderde... het was alsof grote druppels licht op en neer gleden langs de draad die hun stokken verbond. Harry voelde zijn toverstaf schokken toen de druppels langzaam maar gestaag zijn kant uitgleden... de richting van de lichtstraal was nu naar hem toe, weg van Voldemort en hij voelde zijn stok heftig schudden...
De eerste lichtdruppel kwam steeds dichter bij de punt van Harry's toverstok en het hout werd zo heet dat hij bang was dat het in brand zou vliegen. Hoe dichter de lichtdruppel naderde, hoe erger Harry's toverstok trilde; hij wist zeker dat zijn stok het contact met de druppel niet zou overleven; het was alsof hij elk moment uiteen kon spatten in zijn hand -
Hij concentreerde zich met elke vezel van zijn wezen op het terugdringen van die lichtdruppels, terug naar Voldemort. Het gezang van de feniks klonk in zijn oren, zijn ogen staarden woedend en gefixeerd naar de druppels... en heel, heel langzaam kwamen die tot stilstand en begonnen toen

even langzaam de andere kant op te glijden... en nu was het Voldemorts toverstok die schokte... Voldemort die verbijsterd en haast angstig keek...
Een van de lichtdruppels trilde en beefde op een paar centimeter afstand van de punt van Voldemorts toverstaf. Harry begreep niet waarom hij het deed, wist niet wat hij ermee hoopte te bereiken, maar concentreerde zich op het terugdringen van die lichtdruppel tot in Voldemorts toverstok zoals hij zich nog nooit ergens op geconcentreerd had... en langzaam... heel langzaam... gleed de druppel verder langs de gouden draad... bleef even trillen... en maakte contact...
Onmiddellijk slaakte Voldemorts toverstok snerpende pijnkreten... en toen - Voldemorts rode ogen werden groot van schrik -vloog er een dikke, rokerige hand uit de punt van de stok, die oploste in het niets... de schim van de hand die hij voor Wormstaart had gemaakt... en er kwam iets veel groters uit Voldemorts toverstok tevoorschijn, een enorm grijs ding, dat eruit zag alsof het van de dikste en dichtste rook was gemaakt die je je maar kon voorstellen... een hoofd... armen en een borst... de romp van Carlo Kannewasser.
Op dat moment liet Harry zijn stok bijna los, louter en alleen door de schok, maar instinctief bleef hij vasthouden, zodat de draad van gouden licht intact bleef terwijl de dichte grijze geest van Carlo Kannewasser - was het wel een geest? Hij zag er zo solide uit - in zijn geheel uit Voldemorts toverstok kwam, alsof

hij zich uit een nauwe tunnel wrong. De schim van Carlo stond op, keek naar de gouden lichtbundel en sprak.
'Hou vol, Harry!' zei hij.
Zijn stem klonk galmend en veraf. Harry keek naar Voldemort... zijn rode ogen waren groot en geschokt... dit had hij net zomin verwacht als Harry... en heel vaag hoorde Harry de angstige kreten van de Dooddoeners, die langs de rand van de gouden koepel liepen...
Voldemorts stok slaakte nog meer pijnkreten... en er spoot opnieuw iets uit de punt... de schim van een tweede hoofd, gevolgd door armen en een romp... een oude man die Harry ooit in een droom gezien had, wurmde zich uit de punt van de stok, net als Carlo... en zijn geest of schim of wat het ook was, kwam naast Carlo neer. Hij staarde verbaasd naar Harry en Voldemort, het gouden web en de verbonden toverstaven, leunend op zijn stok.
'Dus hij was echt een tovenaar?' zei de oude man, die naar Voldemort keek. 'Die rotzak heeft me vermoord... laat je niet kleinkrijgen, jongen...'
Maar er puilde al een derde hoofd uit de stok... zo grijs als een beroet standbeeld... en deze keer was het een vrouw. Harry, wiens armen schokten en trilden terwijl hij zijn best deed om zijn stok stil te houden, zag haar op de grond neerploffen en opkrabbelen, net als de anderen...
De schim van Berta Kriel staarde met grote ogen naar de

strijd die zich afspeelde.
'Hou vol!' riep ze en haar stem klonk hol, net als die van Carlo, alsof hij van heel ver weg kwam. 'Laat je niet te pakken nemen, Harry -hou vol!'
Zij en de twee andere gedaanten begonnen langs de binnenrand van het gouden web te lopen, terwijl de Dooddoeners buiten langs holden... en Voldemorts slachtoffers fluisterden terwijl ze om het duellerende tweetal heen cirkelden: bemoedigende woorden tegen Harry en gesiste woorden die Harry niet kon verstaan tegen Voldemort.
Opnieuw welde er een hoofd uit de punt van Voldemorts toverstok... en zodra Harry dat zag, wist hij wie het was... alsof hij het verwacht had vanaf het moment dat Carlo uit de stok was gestapt... hij wist het, omdat hij vannacht meer had gedacht aan de vrouw die nu verscheen dan aan wie dan ook...
De rokerige schim van een jonge vrouw met lang haar viel op de grond, net als Berta, kwam overeind en keek hem aan... en Harry, wiens armen vreselijk beefden, staarde in het spookachtige gelaat van zijn moeder.
'Je vader komt ook..' zei ze zacht. 'Hij wil je zien... wees niet bang... hou nog even vol...'
En hij kwam... eerst zijn hoofd en toen zijn lichaam... lang en met warrig haar; de rokerige, schimmige gedaante van James Potter vloeide uit Voldemorts toverstok, viel op de grond en kwam overeind, net als zijn vrouw. Hij liep naar Harry, keek

naar hem en zei toen met dezelfde holle, ver verwijderde stem als de anderen, maar een stuk zachter, zodat Voldemort, wiens gezicht doodsbleek was van angst terwijl zijn slachtoffers om hem heen slopen, hem niet kon horen:
'Als de verbinding wordt verbroken, blijven we maar een paar tellen intact... maar we zullen je tijd geven... je moet de Viavia bereiken, die zal je terugbrengen naar Zweinstein... begrijp je dat, Harry?'
'Ja,' bracht Harry moeizaam uit; hij moest zijn uiterste best doen om zijn toverstok niet los te laten, die trilde en glibberde in zijn vingers.
'Harry...' fluisterde de gedaante van Carlo, 'neem mijn lichaam mee. Breng mijn lichaam terug naar mijn ouders...'
'Doe ik,' zei Harry met een vertrokken gezicht van de inspanning die het kostte om zijn toverstok te blijven vasthouden.
'Doe het nu,' zei zijn vader zacht. 'Wees klaar om het op een lopen te zetten... doe het nu...'
'NU!' gilde Harry; hij dacht niet dat hij het nog een seconde langer had kunnen volhouden - hij bracht zijn toverstok met een ruk omhoog en de gouden draad knapte; de kooi van licht verdween, het fenikslied stierf weg - maar de schimmige gedaanten van Voldemorts slachtoffers verdwenen niet - ze dromden om Voldemort heen, zodat hij Harry niet kon zien - En Harry rende zoals hij nog nooit van zijn leven gerend had.

Hij liep twee verblufte Dooddoeners omver; hij zigzagde tussen de graven door terwijl hun vloeken hem achtervolgden en tegen de grafstenen ketsten - hij probeerde wanhopig de grafstenen en vloeken te ontwijken en rende uit alle macht naar Carlo's lichaam, hij voelde de pijn in zijn been niet meer en was zich alleen nog bewust van wat hij moest doen -
'Verlam hem!' hoorde hij Voldemort schreeuwen.
Drie meter van Carlo vandaan dook Harry snel achter een marmeren engel om de rode lichtstralen te ontwijken. Hij zag de vleugelpunt van de engel aan scherven spatten toen die door de vloeken geraakt werd en met zijn toverstok nog steviger in zijn hand sprintte hij achter het beeld vandaan -
'Impedimenta!' brulde hij en hij wees lukraak met zijn toverstok over zijn schouder naar de achtervolgende Dooddoeners.
Aan een gesmoorde kreet te horen, dacht hij dat hij er minstens een geraakt had, maar hij had geen tijd om achterom te kijken; hij sprong over de Trofee en liet zich over de grond rollen toen hij het geknal van nog meer toverstokken hoorde; opnieuw scheerden er lichtflitsen over zijn hoofd, terwijl hij zijn hand uitstrekte om Carlo's arm te grijpen -
'Opzij! Hij is van mij! Nu maak ik hem af!' krijste Voldemort.
Harry's hand sloot zich om Carlo's pols; er bevond zich nog een grafsteen tussen hem en Voldemort, maar Carlo was te

zwaar om te dragen en de Trofee was buiten zijn bereik -
Voldemorts rode ogen vlamden in het duister. Harry zag zijn mond omkrullen in een glimlach, zag hoe hij zijn toverstok ophief -
'Accio!' schreeuwde Harry, die met zijn stok op de Toverschool Trofee wees.
Die rees omhoog en vloog naar hem toe - Harry greep hem bij een oor-
Hij hoorde Voldemorts schelle kreet van woede, op hetzelfde moment dat hij de ruk achter zijn navel voelde die betekende dat de Viavia gewerkt had - hij voerde hem mee in een draaikolk van kleuren en gierende wind, samen met Carlo... ze gingen terug...

Hoofdstuk 35

VERITASERUM

Harry voelde zich op de grond smakken, met zijn gezicht omlaag. De geur van gras drong in zijn neusgaten. Hij had zijn ogen dichtgedaan toen de Viavia hem terugbracht en ook nu deed hij ze niet open. Hij verroerde zich niet. Het was alsof alle lucht uit zijn longen was geperst; het duizelde hem zo vreselijk dat de grond op en neer leek te deinen als het dek van een schip. Om zijn evenwicht te bewaren greep hij de twee dingen die hij vasthield extra stevig beet - het gladde, koude oor van de Toverschool Trofee en Carlo's lichaam. Hij had het gevoel dat hij weg zou glijden in de duisternis die oprees aan de rand van zijn brein als hij een van die dingen losliet. Uit pure uitputting en emotie bleef hij plat op de grond liggen, ademde de geur van gras in en wachtte., wachtte tot iemand iets zou doen... tot er iets zou gebeuren... en ondertussen brandde het litteken op zijn voorhoofd.
Een golf van lawaai verdoofde hem en bracht hem in verwarring. Plotseling klonken overal stemmen, voetstappen, gillen... hij bleef liggen waar hij lag en luisterde met een pijnlijke grimas naar de herrie, alsof het allemaal een nachtmerrie was die dadelijk voorbij zou zijn...

Twee handen grepen hem ruw beet en draaiden hem om.
'Harry! Harry!'
Hij deed zijn ogen open.
Hij staarde omhoog naar de sterrenhemel. Albus Perkamentus zat gehurkt naast hem. Een hele horde mensen verdrong zich om hen heen, als donkere schaduwen, en probeerde dichterbij te komen; Harry voelde de grond onder zijn hoofd trillen door hun voetstappen.
Hij was teruggekeerd naar de rand van de doolhof. Boven zich zag hij tribunes, silhouetten van bewegende mensen, sterren.
Harry liet de Trofee los, maar drukte Carlo nog steviger tegen zich aan. Hij stak zijn vrije hand uit en greep Perkamentus bij zijn pols terwijl diens gezicht beurtelings scherp en weer vaag werd.
'Hij is terug,' fluisterde Harry. 'Hij is terug. Voldemort.'
'Wat gebeurt er? Wat is er aan de hand?'
Het doodsbleke, ontzette gezicht van Cornelis Droebel keek ondersteboven op Harry neer.
'Mijn God - Kannewasser!' fluisterde Droebel. 'Perkamentus - hij is dood!'
Die woorden werden herhaald; de schimmige gedaantes fluisterden het met stokkende stemmen tegen de mensen achter hen... en weer anderen schreeuwden - krijsten - het door het duister - 'Hij is dood!' 'Hij is dood!' 'Carlo

Kannewasser! Dood!'
'Harry, laat hem los,' hoorde hij Droebel zeggen en hij voelde hoe vingers zijn greep op Carlo's slappe lichaam probeerden te verbreken, maar Harry wilde hem niet laten gaan.
Het gezicht van Perkamentus, dat nog steeds onscherp en wazig was, kwam plotseling dichterbij. 'Harry, je kunt niets meer voor hem doen. Het is voorbij. Laat hem los.'
'Hij wilde dat ik hem meenam,' mompelde Harry - het leek belangrijk om dat uit te leggen. 'Hij wilde dat ik hem mee terugnam naar zijn ouders...'
'Ja, natuurlijk, Harry... laat hem nu maar los...'
Perkamentus bukte zich, tilde Harry op met een verbluffende kracht voor zo'n oude, magere man en zette hem op zijn voeten neer. Harry zwaaide heen en weer. Zijn hoofd bonkte en zijn gewonde been wilde zijn gewicht niet dragen. De mensen om hem heen duwden en trokken, deden hun uiterste best om dichterbij te komen, sloten hem aan alle kanten in - 'Wat is er gebeurd?' 'Wat mankeert hem?' 'Kannewasser is dood!'
'Hij moet meteen naar de ziekenzaal!' zei Droebel luid. 'Hij is ziek, hij is gewond - Perkamentus, de ouders van Kannewasser zijn er ook, ze zitten op de tribune...'
'Ik breng Harry wel, Perkamentus, ik breng hem wel -'
'Nee, ik heb liever -'
'Perkamentus, Barend Kannewasser komt eraan... hij komt

hier naartoe... kun je hem niet beter vertellen - voor hij ziet -?'
'Harry, blijf hier -'
Meisjes gilden en snikten hysterisch... het hele tafereel flikkerde voor Harry's ogen...
'Wees maar niet bang, jongen, ik laat je niet vallen... kom mee...naar de ziekenzaal...'
'Perkamentus zei dat ik moest blijven,' bracht Harry moeizaam uit. Door het geklop in zijn litteken had hij het gevoel dat hij moest overgeven; het werd steeds waziger voor zijn ogen...
'Je moet nodig even gaan liggen... kom mee...'
Iemand die groter en sterker was dan Harry en hem half droeg en half voorttrok, baande zich een weg door de menigte; Harry hoorde mensen naar adem snakken, gillen en schreeuwen toen de man die hem ondersteunde de toeschouwers opzij duwde en hem mee terug nam naar het kasteel. Over de gazons, langs het meer en het schip van Klammfels; Harry hoorde alleen de zware ademhaling van de man die hem hielp met lopen.
'Wat is er gebeurd, Harry?' vroeg de man ten slotte, terwijl hij hem het bordes op tilde. Bonk. Bonk. Bonk. Het was Dwaaloog Dolleman.
'Trofee was een Viavia,' zei Harry terwijl ze de hal overstaken. 'Bracht Carlo en mij naar een kerkhof... en Voldemort was er ook... Heer Voldemort...'

Bonk. Bonk. Bonk. De marmeren trap op...
'Was de Heer van het Duister er? Wat gebeurde er?'
'Vermoordde Carlo... hij vermoordde Carlo...'
'En toen?'
Bonk. Bonk. Bonk. De gang uit...
'Maakte een brouwsel... kreeg zijn lichaam terug...'
'Kreeg de Heer van het Duister zijn lichaam terug? Is hij herrezen?'
'Toen kwamen de Dooddoeners... en duelleerden we...'
'Heb je geduelleerd met de Heer van het Duister?'
'Wist te ontkomen... m'n toverstok... deed iets raars... ik zag m'n vader en moeder... ze kwamen uit zijn toverstok...'
'Naar binnen, Harry... hierheen, ga zitten... het ergste is voorbij... drink op...'
Harry hoorde een sleutel schrapen in het slot en voelde dat er een beker in zijn handen werd gedrukt.
'Drink op... dan voel je je beter... kom, Harry, ik moet weten wat er precies gebeurd is...'
Dolleman hielp om het drankje in Harry's mond te gieten; hij hoestte en een peperige smaak brandde in zijn keel. Het kantoor van Dolleman werd helderder en scherper omlijnd en Dolleman zelf ook... hij zag even bleek als Droebel en allebei zijn ogen staarden Harry strak aan.
'Is Voldemort teruggekeerd, Harry? Weet je zeker dat hij terug is? Hoe heeft hij dat gedaan?'

'Hij nam iets uit het graf van zijn vader en iets van Wormstaart en iets van mij,' zei Harry. Zijn hoofd was een stuk helderder en zijn litteken deed minder pijn; hij kon het gezicht van Dolleman nu duidelijk zien, ook al was het donker in het kantoortje. In de verte, op het Zwerkbalveld, hoorde hij nog steeds mensen roepen en schreeuwen.
'Wat heeft de Heer van het Duister van jou genomen?' zei Dolleman.
'Bloed,' zei Harry, die zijn arm ophief. Er zat een grote scheur in zijn mouw, waar Wormstaart hem had opengesneden.
Dolleman ademde zacht sissend uit. 'En de Dooddoeners? Keerden die ook terug?'
'Ja,' zei Harry. 'Een heleboel...'
'Hoe behandelde hij hen?' vroeg Dolleman zacht. 'Vergaf hij hen?'
Maar Harry had zich plotseling iets herinnerd, iets wat hij tegen Perkamentus had moeten zeggen, iets wat hij meteen had moeten vertellen - 'Er is een Dooddoener hier op Zweinstein! Er is hier een Dooddoener - die heeft mijn naam in de Vuurbeker gedaan en ervoor gezorgd dat ik de opdrachten zou volbrengen -'
Harry probeerde op te staan, maar Dolleman duwde hem neer.
'Ik weet wie die Dooddoener is,' zei hij zacht.
'Karkarov?' zei Harry verwilderd. 'Waar is hij? Hebben jullie

hem al gegrepen? Is hij opgesloten?'
'Karkarov?' zei Dolleman met een vreemd lachje. 'Karkarov heeft vanavond de benen genomen, toen hij het Duistere Teken voelde branden op zijn arm. Hij heeft zoveel trouwe volgelingen van de Heer van het Duister verraden dat hij die liever niet wil ontmoeten... maar ik denk niet dat hij erg ver zal komen. Heer Voldemort heeft zo zijn manieren om zijn vijanden op te sporen.'
'Is Karkarov gevlucht? Heeft hij de benen genomen? Maar - heeft hij dan niet mijn naam in de Vuurbeker gedaan?'
'Nee,' zei Dolleman langzaam. 'Nee, dat was ik.'
Harry hoorde hem wel, maar kon het niet geloven.
'Nee, dat kan niet,' zei hij. 'Dat heeft u niet gedaan... dat kunt u niet gedaan hebben...'
'Ik verzeker je dat ik dat wel degelijk gedaan heb,' zei Dolleman. Zijn magische oog draaide rond en keek naar de deur en Harry wist dat hij controleerde of er iemand buiten stond. Tegelijkertijd trok Dolleman zijn toverstok en richtte die op Harry.
'Dus hij heeft hen vergeven?' zei hij. 'De Dooddoeners die vrijuit zijn gegaan? Die ontsnapt zijn aan Azkaban?'
'Wat?' zei Harry.
Hij keek naar de toverstok die Dolleman op hem gericht hield. Dit was een slechte grap, dat kon niet anders.
'Ik vroeg je,' zei Dolleman zacht, 'of hij het schorem heeft

vergeven dat nooit ook maar een poging heeft gedaan om hem te zoeken. Die verraderlijke lafaards die niet eens bereid waren om Azkaban te trotseren, uit trouw aan hem. Dat onbetrouwbare, waardeloze uitschot dat dapper genoeg was om tijdens het WK Zwerkbal met maskers rond te lopen, maar de benen nam zodra ik het Duistere Teken aan de hemel liet verschijnen.'

'Dat u liet verschijnen... waar heeft u het over...?'

'Ik zei je toch, Harry... ik zei je toch. Als er iets is waar ik een hekel aan heb, is het een Dooddoener die op vrije voeten gekomen is. Ze hebben mijn meester in de steek gelaten, juist toen hij hen het hardst nodig had. Ik had gedacht dat hij hen zou straffen, dat hij hen zou martelen. Zeg me dat hij hen heeft laten lijden, Harry...' Er verscheen een krankzinnige glimlach op het gelaat van Dolleman. 'Zeg me dat hij verteld heeft dat ik hem als enige trouw bleef... als enige bereid was alles te riskeren om hem dat ene ding te bezorgen dat hij het allerliefst wilde hebben... jou.'

'U heeft niet... ik - dat kan niet...'

'Wie heeft je naam in de Vuurbeker gedaan, onder de naam van een andere school? Ik. Wie heeft iedereen van wie ik dacht dat hij je kwaad zou kunnen doen of zou kunnen verhinderen dat je het Toernooi won, weggejaagd? Ik. Wie heeft Hagrid de hint gegeven om je die draken te laten zien? Ik. Wie heeft je laten inzien op welke manier je die draak kon

verslaan? Ik.'
Dollemans magische oog keek niet langer naar de deur, maar strak naar Harry. Zijn scheve mond grijnsde breder dan ooit. 'Het was niet eenvoudig om je door die opdrachten heen te loodsen zonder argwaan te wekken, Harry. Ik moest al mijn sluwheid aanwenden om te voorkomen dat mijn aandeel in jouw succes te duidelijk zichtbaar zou zijn. Perkamentus zou heel achterdochtig zijn geweest als het je te gemakkelijk was afgegaan. Zolang ik je maar in die doolhof kreeg, liefst met een behoorlijke voorsprong, wist ik dat ik een kans had om de andere kampioenen uit te schakelen en het pad voor jou vrij te maken. Helaas moest ik ook opboksen tegen je eigen stupiditeit. Die tweede opdracht... toen was ik echt bang dat alles zou mislukken. Ik hield je constant in de gaten, Potter, en ik wist dat je de aanwijzing in het ei niet had opgelost. Daarom moest ik je nog een hint geven -'
'Niet waar,' zei Harry schor. 'Carlo gaf me die hint -'
'En wie zei tegen Carlo dat hij zijn ei onder water open moest maken? Ik. Ik vertrouwde erop dat hij die informatie weer aan jou zou doorspelen. Fatsoenlijke mensen zijn zo gemakkelijk te manipuleren, Potter. Ik wist zeker dat Carlo je terug zou willen betalen omdat je hem over die draken had verteld, en dat klopte. Maar zelfs toen had het er nog alle schijn van dat het je niet zou lukken. Ik hield je vorderingen constant in de gaten... al die uren in de bibliotheek. Je besefte

niet eens dat het boek dat je nodig had al die tijd in je slaapzaal lag. Daar had ik een tijdje eerder voor gezorgd. Ik had het aan Lubbermans gegeven, weet je nog wel? Magische Mediterrane Water' planten en hun Eigenschappen. Daarin had je alles kunnen lezen over Kieuwwier. Ik had gedacht dat je Jan en alleman om hulp zou vragen. Lubbermans zou je uiteraard meteen verteld hebben wat hij wist. Maar dat deed je niet... dat deed je niet... je hebt een soort trots en onafhankelijkheid die alles hadden kunnen ruineren.
Wat kon ik nog meer doen? Zorgen dat je die informatie vanuit een andere onverdachte bron kreeg. Tijdens het Kerstbal vertelde je me dat een huis-elf, Dobby, je een cadeau had gegeven. Ik liet die elf naar de lerarenkamer komen, om gewaden op te halen die gewassen moesten worden, en begon een luid gesprek met professor Anderling over de gijzelaars die gekozen waren en of Potter eraan zou denken om Kieuwwier te gebruiken. En je kleine vriendje holde linea recta naar de voorraadkast van Sneep en ging je meteen waarschuwen...'
De toverstok van Dolleman wees nog steeds op Harry's hart. Over de schouder van Dolleman zag hij schimmige gedaanten bewegen in het Vijandsvizier dat aan de muur hing. 'Je bleef zo lang onder water dat ik dacht dat je verdronken was, Potter. Maar gelukkig beschouwde Perkamentus je idiotie als nobelheid en gaf je juist een hoog aantal punten. Ik

kon weer opgelucht ademhalen.
Vanavond, in de doolhof, ging het uiteraard veel gemakkelijker dan normaal het geval zou zijn geweest,' zei Dolleman. 'Dat was omdat ik langs de rand van het labyrint patrouilleerde, door de buitenste heggen heen kon kijken en veel obstakels uit de weg ruimde. Ik Verlamde Fleur Delacour toen ze langskwam en sprak de Imperius-vloek uit over Kruml, zodat hij Kannewasser zou uitschakelen en jij de Trofee voor het grijpen had.'
Harry staarde Dolleman aan. Hij snapte gewoon niet hoe het waar kon zijn... de vriend van Perkamentus, de beroemde Schouwer... de man die zoveel Dooddoeners had gegrepen... het sloeg nergens op... echt nergens op...
De schimmige gedaanten in het Vijandsvizier werden scherper en duidelijker. Harry zag de silhouetten van drie mensen over de schouder van Dolleman, die steeds dichterbij kwamen. Maar Dolleman keek niet naar zijn spiegel. Zijn magische oog was op Harry gericht.
'De Heer van het Duister is er niet in geslaagd om je te doden, Potter, en dat wilde hij juist zo graag,' fluisterde Dolleman. 'Stel je voor hoe rijkelijk hij me zal belonen als hij hoort dat ik dat voor hem gedaan heb. Ik heb gezorgd dat hij je in handen kreeg - het onmisbare ingrediënt om te kunnen herrijzen - en vervolgens heb ik je ook nog eens gedood. Ik zal hoger geëerd worden dan alle andere Dooddoeners

samen. Ik zal zijn meest geliefde, meest vertrouwde volgeling zijn... dierbaarder dan een zoon...'
Dollemans normale oog puilde uit en zijn magische oog was op Harry gefixeerd. De deur zat op slot en Harry wist dat hij zijn eigen toverstok nooit op tijd zou kunnen grijpen...
'De Heer van het Duister en ik,' zei Dolleman, die volkomen krankzinnig leek terwijl hij boven Harry uittorende en hem grijnzend aankeek, 'hebben veel met elkaar gemeen. We hadden bijvoorbeeld allebei een heel teleurstellende vader... echt heel teleurstellend. We moesten ons allebei de schande laten welgevallen dat we naar onze vader vernoemd werden. En we hebben allebei het genoegen gesmaakt... het grote genoegen... om onze eigen vader te doden en zo de onstuitbare opmars van de Duistere Orde te garanderen!'
'Je bent gek!' zei Harry, die zichzelf niet langer kon inhouden. 'Je bent stapelgek!'
'O, dus ik ben gek?' zei Dolleman, wiens stem ongecontroleerd oversloeg. 'Dat zullen we nog wel eens zien! We zullen zien wie er gek is, nu de Heer van het Duister is teruggekeerd en ik aan zijn zijde sta! Hij is terug, Harry Potter! Jij hebt hem niet kunnen verslaan en nu - nu versla ik jou!'
Dolleman hief zijn toverstok op en opende zijn mond. Harry stak zijn hand in zijn gewaad -
'Paralitis!' Er volgde een oogverblindende rode lichtflits en de deur van Dollemans kantoor vloog aan splinters -

Dolleman zelf werd van zijn sokken geblazen en smakte voorover op de grond. Harry, die nog steeds naar de plek staarde waar het gezicht van Dolleman zich bevonden had, zag dat Albus Perkamentus, professor Sneep en professor Anderling naar hem keken vanuit het Vijandsvizier. Hij draaide zich om en zag dat ze alledrie in de deuropening stonden, Perkamentus voorop, met zijn toverstok uitgestoken. Op dat moment besefte Harry voor het eerst ten volle waarom mensen zeiden dat Perkamentus de enige tovenaar was die Voldemort ooit gevreesd had. De uitdrukking op het gezicht van Perkamentus, terwijl hij naar het bewusteloze lichaam van Dwaaloog Dolleman keek, was verschrikkelijker dan Harry zich ooit had kunnen voorstellen. Er was geen vriendelijke glimlach op zijn gelaat, geen vrolijke twinkeling in de ogen achter het halfronde brilletje. Elke plooi en rimpel van Perkamentus' stokoude gezicht drukte kille woede uit; hij straalde een haast tastbaar gevoel van kracht uit, alsof hij gloeiend heet was.

Perkamentus stapte het kantoortje in, zette zijn voet onder het bewusteloze lichaam van Dolleman en schopte hem op zijn rug, zodat zijn gezicht te zien was. Sneep volgde hem en keek naar het Vijandsvizier, waarop zijn eigen gezicht nog steeds woedend de kamer in staarde.

Professor Anderling liep regelrecht naar Harry.

'Kom, Potter,' fluisterde ze. Haar samengeknepen lippen

trilden, alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten. 'Kom mee... ziekenzaal...'
'Nee,' zei Perkamentus op scherpe toon.
'Perkamentus, hij hoort - kijk naar hem - hij heeft genoeg doorgemaakt voor een nacht -'
'Hij blijft hier, Minerva, omdat hij het moet begrijpen,' zei Perkamentus bruusk. 'Begrip is de eerste stap op weg naar aanvaarding, en pas na aanvaarding kan er genezing plaatsvinden. Hij moet weten wie verantwoordelijk is voor de vreselijke beproeving die hem vannacht is aangedaan en waarom.'
'Dolleman,' zei Harry, die het nog steeds niet kon geloven. 'Hoe kan het Dolleman geweest zijn?'
'Dit is Alastor Dolleman niet,' zei Perkamentus zacht. 'Je hebt Alastor Dolleman nooit ontmoet. De echte Dolleman zou je nooit stiekem hebben meegesmokkeld na wat er vanavond gebeurd is. Zodra hij je meenam, wist ik het - en volgde ik jullie.'
Perkamentus boog zich over het slappe lichaam van Dolleman en stak een hand in zijn gewaad. Hij haalde de heupflacon van Dolleman tevoorschijn, plus een sleutelbos. Vervolgens wendde hij zich tot Anderling en Sneep.
'Severus, zou je de sterkste Waarheidsdrank willen halen die je bezit, en dan naar de keukens gaan en de huis-elf halen die ze Winky noemen? Minerva, zou jij zo goed willen zijn om

naar Hagrids huisje te gaan? Je zult een grote zwarte hond aantreffen in zijn pompoenveldje. Neem die hond mee naar mijn kantoor, zeg tegen hem dat ik er zo aankom en kom dan terug.'

Als Sneep of Anderling die instructies merkwaardig vonden, verborgen ze hun verbazing goed. Ze draaiden zich allebei direct om en gingen naar buiten. Perkamentus liep naar de hutkoffer met de zeven sloten, stak de eerste sleutel in het slot en deed de koffer open. Die bevatte grote stapels spreukenboeken. Perkamentus deed de koffer weer dicht, stak een tweede sleutel in het tweede slot en maakte de hutkoffer opnieuw open. De spreukenboeken waren verdwenen; deze keer bevatte hij een verzameling kapotte Gluiposcopen, wat perkament en ganzenveren en iets wat op een zilverachtige Onzichtbaarheidsmantel leek. Harry keek verbijsterd toe, terwijl Perkamentus de derde, vierde, vijfde en zesde sleutel in hun respectievelijke sloten stak, de koffer opendeed en steeds een nieuwe inhoud onthulde. Als laatste draaide hij de zevende sleutel om en gooide het deksel van de koffer open. Harry slaakte een kreet van verbazing.

Hij keek in een soort gat of onderaardse ruimte en op de grond, zo'n drie meter dieper, lag de echte Dwaaloog Dolleman. Hij leek heel vast te slapen en zag er ondervoed en uitgemergeld uit. Zijn houten been was verdwenen, de kas die zijn magische oog had moeten bevatten zag er leeg uit

onder zijn ooglid en er ontbraken grote happen uit zijn grijze haar. Harry staarde perplex naar de slapende Dolleman in de hutkoffer, en toen naar de bewusteloze Dolleman op de vloer van het kantoortje.
Perkamentus klom in de koffer, liet zich zakken en kwam lichtjes op de grond neer, naast de slapende Dolleman. Hij boog zich over hem heen.
'Verlamd - onder invloed van de Imperiusvloek - ernstig verzwakt,' zei hij. 'Uiteraard moesten ze hem in leven houden. Harry, gooi de mantel van die bedrieger eens op. Alastor is ijskoud. Madame Plijster moet naar hem kijken, maar ik geloof niet dat hij in levensgevaar is.'
Harry deed wat hem gezegd werd; Perkamentus legde de mantel over Dolleman heen, stopte die in en klom weer uit de hutkoffer. Vervolgens pakte hij de heupflacon die op het bureau stond, draaide de dop eraf en hield hem ondersteboven. Een dikke, kleverige vloeistof spatte op de grond.
'Wisseldrank, Harry,' zei Perkamentus. 'Je ziet hoe simpel het is en hoe briljant. Want de echte Dolleman drinkt inderdaad alleen maar uit zijn heupflacon, daar staat hij bekend om. De bedrieger moest natuurlijk zorgen dat de echte Dolleman in de buurt was, zodat hij steeds nieuwe voorraad kon aanmaken. Zie je zijn haar?' Perkamentus keek naar de Dolleman in de koffer. 'De bedrieger heeft het hele jaar

stukken haar afgeknipt, vandaar die kale plekken. Maar ik denk dat onze namaak-Dolleman vanavond, in alle opwinding, misschien vergeten is om het drankje zo regelmatig in te nemen als eigenlijk moet... elk uur... we zullen zien...'

Perkamentus schoof de stoel bij het bureau naar zich toe en ging zitten, maar bleef naar de bewusteloze Dolleman kijken. Harry staarde ook naar hem. Minuten gingen in stilte voorbij...

En toen begon het gezicht van de man op de grond plotseling te veranderen. De littekens verdwenen, de huid werd glad, de gehavende neus werd weer gaaf en begon te krimpen. De lange, verwarde grijze haardos trok zich terug in de hoofdhuid en werd stroblond. Opeens viel zijn houten been met een luide bonk op de grond, terwijl er een normaal been aangroeide en een tel later sprong het magische oog uit zijn kas, waarna het vervangen werd door een echt oog; het magische oog rolde over de grond, maar bleef onafgebroken alle kanten opkijken.

Harry zag een man met een bleke huid, een paar sproeten en blond haar. Hij wist wie het was. Hij had hem in de Hersenpan van Perkamentus gezien, had gezien hoe hij de rechtbank werd uitgesleept door de Dementors, terwijl hij tot het laatst tegenover meneer Krenck volhield dat hij onschuldig was... maar nu had hij rimpels om zijn ogen en zag

hij er een stuk ouder uit...
Buiten op de gang klonken haastige voetstappen; Sneep kwam terug met Winky op zijn hielen, op de voet gevolgd door professor Anderling.
'Krenck!' zei Sneep, die stokstijf bleef staan in de deuropening. 'Barto Krenck!'
'Lieve hemel!' zei professor Anderling, die ook bleef staan en naar de man op de grond keek.
Winky, die er smerig en verfomfaaid uitzag, tuurde langs de benen van Sneep. Ze sperde haar mond open en slaakte een doordringende gil. 'Meester Barto, meester Barto, wat is u aan het doen hier?'
Ze wierp zich aan de borst van de jongeman. 'Jullie heeft hem vermoord! Jullie heeft hem vermoord! Jullie heeft zoon van meester vermoord!'
'Hij is alleen maar Verlamd, Winky,' zei Perkamentus. 'Ga opzij, alsjeblieft. Severus, heb je de drank?'
Sneep gaf Perkamentus een klein flesje met kleurloze vloeistof; het Veritaserum waarmee hij Harry in de klas had bedreigd. Perkamentus stond op, boog zich over de man op de grond, hees hem half overeind en zette hem tegen de muur, onder het Vijandsvizier, waar de spiegelbeelden van Perkamentus, Sneep en Anderling nog steeds woedend op hen neer staarden. Winky bleef trillend op haar knieën zitten, met haar handen voor haar gezicht. Perkamentus wrikte de

mond van de man open en goot er drie druppels toverdrank in. Hij wees met zijn toverstaf op de borst van de namaak-Dolleman en zei: 'Enervatio!'
De zoon van Krenck deed zijn ogen open. Zijn gezicht was slap en zijn ogen wazig. Perkamentus knielde voor hem neer, zodat hun gezicht op gelijke hoogte was.
'Kun je me horen?' vroeg Perkamentus.
De oogleden van de man trilden.
'Ja,' mompelde hij.
'Ik wil dat je ons vertelt hoe je hier gekomen bent,' zei Perkamentus zacht. 'Hoe ben je uit Azkaban ontsnapt?'
Krenck haalde diep en rillend adem en zei toen met een vlakke, monotone stem: 'Mijn moeder heeft me gered. Ze wist dat ze stervende was. Ze haalde mijn vader over om me te redden, als laatste blijk van zijn liefde voor haar. Hij hield van haar, zoals hij nooit van mij gehouden heeft. Hij stemde toe. Ze kwamen op bezoek. Ze gaven mij een slok Wisseldrank die een van mijn moeders haren bevatte. Zij nam een slok Wisseldrank die een van mijn haren bevatte. Zo namen we elkaars gedaante aan.'
Winky schudde trillend haar hoofd. 'Zegt niets meer, meester Barto, zegt niets meer. U brengt uw vader in problemen.'
Maar Krenck haalde opnieuw diep adem en vervolgde met dezelfde uitdrukkingsloze stem: 'Dementors zijn blind. Ze voelden dat een gezond en een stervend persoon Azkaban

binnenkwamen. Ze voelden ook dat een gezond en een stervend persoon vertrokken. Mijn vader smokkelde me vermomd als mijn moeder naar buiten, voor het geval er soms gevangenen toekeken door hun celdeuren.
Korte tijd later stierf mijn moeder in Azkaban. Ze zorgde ervoor dat ze tot het laatst Wisseldrank bleef gebruiken. Ze werd onder mijn naam en met mijn uiterlijk begraven. Iedereen dacht dat ik dood was.'
De oogleden van Krenck trilden opnieuw.
'En wat deed je vader met je, toen je weer thuis was?' vroeg Perkamentus kalm.
'Hij zette de dood van mijn moeder in scene. Een begrafenis in besloten kring. Dat graf is leeg. Onze huis-elf verpleegde me, tot ik weer gezond was. Daarna moest ik verborgen worden. Ik moest in toom gehouden worden. Mijn vader moest een aantal spreuken gebruiken om me in de hand te kunnen houden. Toen ik eenmaal weer op krachten was, kon ik nog maar aan een ding denken: mijn meester terugvinden... hem opnieuw dienen...'
'Hoe wist je vader je in toom te houden?' vroeg Perkamentus.
'De Imperiusvloek,' zei Krenck. 'Ik was helemaal in de macht van mijn vader. Hij dwong me dag en nacht een Onzichtbaarheidsmantel te dragen. Ik was altijd in het gezelschap van onze huis-elf. Zij zorgde voor me en bewaakte me. Ze had medelijden met me. Ze haalde mijn vader over

me af en toe iets extra's te geven. Als beloning voor mijn goede gedrag.'
'Meester Barto, meester Barto,' snikte Winky door haar handen heen, 'u heeft ze niet te vertellen, we komt in moeilijkheden...'
'Is er ooit iemand achter gekomen dat je nog leefde?' vroeg Perkamentus. 'Was er verder nog iemand op de hoogte, afgezien van je vader en jullie huis-elf?'
'Ja,' zei Krenck en zijn oogleden trilden weer. 'Berta Kriel, een heks die bij mijn vader op kantoor werkte. Ze kwam op een dag bij ons thuis langs, met papieren die mijn vader moest tekenen. Hij was er niet. Winky liet haar binnen en ging terug naar de keuken, naar mij. Maar Berta Kriel hoorde Winky met me praten. Ze kwam kijken. Ze hoorde voldoende om te beseffen wie zich verborgen hield onder die Onzichtbaarheidsmantel. Toen mijn vader thuiskwam, confronteerde ze hem met haar ontdekking. Hij bracht een heel krachtig Herinneringsslot bij haar aan, om te zorgen dat ze zou vergeten wat ze gehoord had. Te krachtig. Hij zei later dat hij haar geheugen permanent beschadigd had.'
'Waarom komt ze ook neuzen in de zaken van mijn meester?' snikte Winky. 'Waarom laat ze ons niet met rust?'
'Vertel me over het WK Zwerkbal,' zei Perkamentus.
'Winky praatte mijn vader om,' zei Krenck, met dezelfde monotone stem. 'Ze was maandenlang bezig hem over te

halen. Ik was al jaren het huis niet meer uit geweest. Vroeger was ik dol op Zwerkbal. Laat hem gaan, zei ze. Hij draagt zijn Onzichtbaarheidsmantel. Dan kan hij kijken. Laat hem voor deze ene keer weer eens wat frisse lucht opsnuiven. Ze zei dat mijn moeder dat zo gewild zou hebben. Ze zei dat mijn moeder was gestorven om mij mijn vrijheid terug te geven. Ze had me niet gered om de rest van mijn leven opgesloten te zitten. Uiteindelijk ging mijn vader overstag.

Het werd allemaal zorgvuldig gepland. Mijn vader bracht Winky en mij al vroeg naar de Topbox. Winky moest zeggen dat ze een plaatsje vrijhield voor mijn vader. Ik zou daar onzichtbaar blijven zitten. Pas als de box na afloop van de wedstrijd leeg was, zouden wij ook weggaan. Het zou net zijn alsof Winky alleen was. Er zou geen haan naar kraaien.

Maar Winky wist niet dat ik sterker begon te worden. Ik begon me te verzetten tegen mijn vaders Imperiusvloek. Er waren momenten dat ik bijna weer mezelf was; korte periodes waarin het net was alsof ik aan zijn controle ontsnapte. Dat gebeurde daar ook, in de Topbox. Het was alsof ik ontwaakte uit een diepe slaap. Ik merkte dat ik tussen de mensen zat, midden in de wedstrijd, en ik zag een toverstok uit de zak van een jongen voor me steken. Ik had sinds Azkaban geen toverstok meer in handen gehad. Ik stal de stok. Dat wist Winky niet. Winky heeft hoogtevrees. Ze had haar handen voor haar gezicht.'

'Meester Barto, u is stoute jongen!' fluisterde Winky en de tranen stroomden tussen haar vingers door.
'Dus je hebt die toverstok gestolen,' zei Perkamentus. 'Wat deed je ermee?'
'We gingen terug naar de tent,' zei Krenck. 'Toen hoorden we ze. We hoorden de Dooddoeners, de Dooddoeners die nooit in Azkaban hadden gezeten. Die nooit geleden hadden voor hun meester. Die hem hun rug hadden toegekeerd. Zij waren geen willoze slaven, zoals ik. Het stond hun vrij om hem te zoeken, maar dat deden ze niet. Ze amuseerden zich een beetje met een stel Dreuzels. Door het geluid van hun stemmen schrok ik wakker. Mijn geest was helderder dan hij in jaren geweest was. Ik was woedend. Ik had die toverstok. Ik wilde hun een lesje leren, omdat ze mijn meester ontrouw waren geweest. Mijn vader was niet meer in de tent, hij probeerde die Dreuzels te bevrijden. Winky schrok toen ze me zo kwaad zag. Ze gebruikte haar eigen vorm van magie om me aan haar te binden. Ze trok me weg uit de tent, trok me mee het bos in, weg bij de Dooddoeners. Ik probeerde haar tegen te houden. Ik wilde terug naar het kampeerterrein. Ik wilde de Dooddoeners laten merken wat loyaliteit aan de Heer van het Duister werkelijk betekende en hen straffen voor hun ontrouw. Ik gebruikte die gestolen toverstok om het Duistere Teken aan de hemel te laten verschijnen.
Meteen arriveerden er tovenaars van het Ministerie. Ze

schoten overal Lamstralen rond. Een van die stralen schoot tussen de bomen door, waar Winky en ik stonden. De band tussen ons werd verbroken. We werden allebei Verlamd.
Toen Winky werd gevonden, besefte mijn vader dat ik ook in de buurt moest zijn. Hij zocht in de struiken waar ze haar gevonden hadden en vond mij daar ook. Hij wachtte tot de andere leden van het Ministerie het bos verlaten hadden en nam me toen mee naar huis. Hij ontsloeg Winky. Ze had hem teleurgesteld. Ze had niet kunnen verhinderen dat ik een toverstok bemachtigde. Ze had me bijna laten ontsnappen.'
Winky slaakte een lange, jammerende wanhoopskreet.
'Nu waren mijn vader en ik alleen thuis. En toen... en toen...'
Krencks hoofd rolde heen en weer en langzaam verscheen er een krankzinnige grijns op zijn gezicht, 'toen kwam mijn meester me halen.
Hij verscheen 's avonds laat bij ons huis, in de armen van zijn dienaar Wormstaart. Mijn meester was erachter gekomen dat ik nog leefde. Hij had Berta Kriel gevangengenomen in Albanië. Hij had haar gemarteld. Ze had hem veel dingen verteld. Over het Toverschool Toernooi. Dat Dolleman, de oude Schouwer, les zou gaan geven op Zweinstein. Hij martelde haar tot hij het Herinneringsslot verbrak dat mijn vader bij haar geplaatst had. Ze vertelde dat ik was ontsnapt uit Azkaban. Ze vertelde dat mijn vader me thuis gevangen hield, om te voorkomen dat ik mijn meester zou zoeken. Zo kwam

mijn meester te weten dat ik nog steeds zijn trouwe dienaar was - misschien wel de trouwste van allemaal. Mijn meester bedacht een plan, dat gebaseerd was op de informatie van Berta. Daar had hij mij voor nodig. Tegen middernacht arriveerde hij bij ons huis. Mijn vader deed open.'

Krencks glimlach werd breder, alsof hij opnieuw genoot van de mooiste herinnering van zijn leven. Winky's grote bruine angstogen staarden tussen haar vingers door. Ze scheen te onthutst te zijn om ook maar een woord te kunnen uitbrengen.

'Het was in een oogwenk gebeurd. Mijn meester sprak de Imperiusvloek uit over mijn vader. Nu was mijn vader degene die beheerst werd, gevangen was. Mijn meester dwong hem om zijn gewone routine aan te houden, om te doen alsof er niets aan de hand was. Maar ik werd bevrijd. Ik ontwaakte. Ik was mezelf weer en had me in jaren niet zo levend gevoeld.'

'En wat verlangde Heer Voldemort van je?' vroeg Perkamentus.

'Hij vroeg of ik bereid was alles voor hem op het spel te zetten. Ik was bereid. Het was mijn droom, mijn grootste ambitie, om hem te dienen, mijn trouw te laten blijken. Hij zei dat hij een loyale dienaar moest binnensmokkelen op Zweinstein. Een dienaar die Harry Potter door het Toverschool Toernooi zou loodsen zonder dat het opviel. Een dienaar die Harry Potter zou beschermen. Die ervoor

zou zorgen dat hij als eerste bij de Toverschool Trofee was. Die de Trofee zou veranderen in een Viavia, die de eerste persoon die hem aanraakte naar mijn meester zou brengen. Maar eerst -'

'Hadden jullie Alastor Dolleman nodig,' zei Perkamentus. Zijn blauwe ogen schoten vuur, hoewel zijn stem kalm bleef.

'Daar zorgden Wormstaart en ik voor. We hadden van tevoren Wisseldrank gebrouwen. We gingen naar zijn huis. Dolleman verzette zich. Er was een hoop tumult. We wisten hem nog net op tijd te overmeesteren. We gooiden hem in een van de vakken van zijn eigen magische hutkoffer. Knipten wat van zijn haar af en deden dat bij de Wisseldrank. Die dronk ik op en werd de dubbelganger van Dolleman. Ik nam hem zijn oog en zijn houten been af. Ik was klaar voor Arthur Wemel, toen die arriveerde om de Dreuzels te bewerken die het tumult hadden gehoord. Ik liet een paar vuilnisbakken ronddansen door de achtertuin en zei tegen Wemel dat ik buiten indringers had gehoord, die de vuilnisbakken geactiveerd hadden. Vervolgens pakte ik de kleren en Duisterdetectors van Dolleman in, deed ze samen bij Dolleman in zijn hutkoffer en vertrok naar Zweinstein. Ik hield hem in leven, onder de Imperiusvloek. Ik moest hem kunnen uithoren, om meer te weten te komen over zijn verleden en om zijn gewoontes te leren kennen, zodat ik zelfs Perkamentus voor de gek kon houden. Bovendien had ik zijn

haar nodig om nieuwe Wisseldrank te maken. Het was makkelijk om aan de andere ingrediënten te komen. De boomslanghuid stal ik uit de kerkers. Toen de leraar Toverdranken me in zijn kantoortje betrapte, zei ik dat ik opdracht had om dat te doorzoeken.'
'En wat gebeurde er met Wormstaart nadat jullie Dolleman hadden uitgeschakeld?' vroeg Perkamentus.
'Die keerde terug om voor mijn meester te zorgen, in het huis van mijn vader, en om mijn vader te bewaken.'
'En toch ontsnapte je vader,' zei Perkamentus.
'Ja. Na een tijdje begon hij zich te verzetten tegen de Imperius-vloek, net zoals ik gedaan had. Af en toe besefte hij wat er gebeurde. Mijn meester besloot dat het niet langer veilig was om mijn vader het huis uit te laten gaan. In plaats daarvan dwong hij hem brieven te schrijven aan het Ministerie. Hij dwong hem te schrijven dat hij ziek was. Maar Wormstaart verzaakte zijn plicht. Hij was niet waakzaam genoeg. Mijn vader ontsnapte. Mijn meester vermoedde dat hij naar Zweinstein zou gaan. Mijn vader zou alles aan Perkamentus vertellen, alles opbiechten. Hij zou bekennen dat hij me had weggesmokkeld uit Azkaban.
Mijn meester liet me weten dat mijn vader ontsnapt was. Hij zei dat ik hem koste wat het kost moest tegenhouden, dus ik was waakzaam en wachtte af. Ik gebruikte de kaart die ik van Harry Potter had afgepakt. De kaart die bijna alles geruïneerd

had.'
'Kaart?' vroeg Perkamentus. 'Wat voor kaart bedoel je?'
'Potters kaart van Zweinstein. Potter zag me op die kaart. Potter zag me op een avond nog meer ingrediënten voor Wisseldrank stelen uit Sneeps kantoortje. Hij dacht dat ik mijn vader was, omdat we dezelfde voornaam hebben. Ik pakte die avond de kaart van Potter af. Ik zei dat mijn vader Duistere tovenaars haatte. Potter dacht dat mijn vader het op Sneep gemunt had.
Een week lang wachtte ik tot mijn vader op Zweinstein zou arriveren. Uiteindelijk, op een avond, zag ik op de kaart dat mijn vader op het terrein verschenen was. Ik deed mijn Onzichtbaarheidsmantel aan en ging op weg, om hem te onderscheppen. Hij liep om de rand van het Verboden Bos heen. Maar toen kwam Potter opeens opdagen, en Kruml. Ik wachtte af. Ik kon Potter niets doen, mijn meester had hem nodig. Potter ging Perkamentus halen. Ik Verlamde Kruml. Ik doodde mijn vader.'
'Neeeee!' jammerde Winky. 'Meester Barto, meester Barto, wat zegt u allemaal?'
'Dus je doodde je vader?' zei Perkamentus, met dezelfde zachte stem. 'Wat deed je met het lichaam?'
'Dat sleepte ik het Bos in. Legde de Onzichtbaarheidsmantel erover. Ik had de kaart bij me en zag hoe Potter naar het kasteel rende.

Hij kwam Sneep tegen. Perkamentus voegde zich bij hen. Ik keek hoe Potter Perkamentus voorging naar buiten, verliet het Bos, maakte een omtrekkende beweging zodat ik achter hen uitkwam en voegde me toen bij hen. Ik zei tegen Perkamentus dat Sneep me had verteld waar ik zijn moest.
Perkamentus zei dat ik mijn vader moest gaan zoeken. Ik ging terug naar de plaats waar zijn lichaam lag. Ik keek op de kaart. Toen iedereen weg was, Transformeerde ik het lijk van mijn vader. Hij veranderde in een bot... ik deed de Onzichtbaarheidsmantel weer aan en begroef het bot in de pas omgespitte grond voor Hagrids huisje.'
Er viel een doodse stilte, die alleen werd verbroken door Winky's aanhoudende gesnik.
Na een tijdje zei Perkamentus: 'En vanavond...'
'... bood ik voor het eten aan om de Toverschool Trofee in de doolhof te plaatsen,' fluisterde Barto Krenck. 'Veranderde hem in een Viavia. Het plan van mijn meester slaagde. Hij is herrezen en zal me rijker belonen dan een tovenaar ooit zou kunnen dromen.'
De krankzinnige glimlach verscheen weer op zijn gezicht en zijn hoofd zakte langzaam op zijn schouder, terwijl Winky naast hem jammerde en snikte.

Hoofdstuk 36

DE WEGEN SCHEIDEN ZICH

Perkamentus stond op. Hij staarde een moment vol walging naar Barto Krenck en hief zijn toverstok nog een keer. Er vlogen touwen uit, die zich om Krenck wikkelden en hem stevig vastbonden.
Perkamentus wendde zich tot professor Anderling. 'Minerva, zou jij op wacht willen blijven staan terwijl ik Harry naar boven breng?'
'Natuurlijk,' zei professor Anderling. Ze zag er een beetje misselijk uit, alsof ze net iemand had zien overgeven, maar toen ze haar toverstok op Barto Krenck richtte, trilde haar hand niet.
'Severus,' zei Perkamentus tegen Sneep, 'zou je madame Plijster willen vragen of ze hierheen komt? Alastor Dolleman moet naar de ziekenzaal. En ga dan Cornelis Droebel zoeken en breng hem naar mijn kantoor. Hij moet ergens buiten zijn. Ik weet zeker dat hij Krenck zelf zal willen verhoren. Zeg dat ik over een halfuur op de ziekenzaal ben, als hij me wil spreken.'
Sneep knikte zwijgend en verliet haastig de kamer.
'Harry?' zei Perkamentus vriendelijk.

Harry stond op en zwaaide heen en weer; de pijn in zijn been, die hij niet gevoeld had terwijl hij naar Krenck luisterde, keerde nu in volle hevigheid terug. Hij besefte dat hij trilde. Perkamentus pakte hem bij zijn arm en hielp hem de donkere gang op.
'Ik wil dat je eerst meegaat naar mijn kantoor, Harry,' zei hij zacht terwijl ze de gang uitliepen. 'Sirius wacht daar op ons.'
Harry knikte. Hij was zich bewust van een soort verdoving en een gevoel van totale onwerkelijkheid, maar dat kon hem niet schelen; hij was er zelfs blij om. Hij wilde niet nadenken over wat er gebeurd was sinds hij de Toverschool Trofee had aangeraakt. Hij wilde de herinneringen die steeds door zijn hoofd flitsten, vers en scherp als foto's, niet van dichterbij bekijken. Dwaaloog Dolleman in zijn hutkoffer; Wormstaart die op de grond lag en zijn armstomp tegen zich aandrukte; Voldemort die oprees uit de dampende ketel; Carlo...
dood... Carlo, die vroeg of Harry zijn lichaam wilde terugbrengen naar zijn ouders...
'Professor,' mompelde Harry, 'waar zijn meneer en mevrouw Kannewasser?'
'Bij professor Stronk! zei Perkamentus en zijn stem, die tijdens het verhoor van Barto Krenck zo kalm was geweest, trilde voor het eerst een klein beetje. 'Zij was het hoofd van Carlo's afdeling en kende hem het best.'
Ze waren bij de stenen waterspuwer. Perkamentus gaf het

wachtwoord, de spuwer sprong opzij, en hij en Harry werden door de bewegende wenteltrap naar boven gebracht. Perkamentus deed de eiken deur open.
Sirius was binnen. Zijn gezicht was lijkbleek en uitgemergeld, net als toen hij pas uit Azkaban was ontsnapt. Hij liep snel naar hen toe. 'Harry, is alles goed met je? Ik wist het wel - ik wist dat zoiets... - wat is er gebeurd?'
Zijn handen trilden terwijl hij Harry naar een stoel bij het bureau bracht.
'Wat is er gebeurd?' vroeg hij dringender.
Perkamentus begon Sirius te vertellen wat Barto Krenck had gezegd. Harry luisterde maar met een half oor. Hij was zo moe dat elk botje in zijn lichaam pijn deed en eigenlijk wilde hij alleen maar ongestoord blijven zitten, uren- en urenlang, tot hij in slaap viel en niets meer hoefde te voelen en nergens meer aan hoefde te denken.
Hij hoorde het geruis van vleugels. Felix de feniks vloog op van zijn stok en landde op Harry's knie.
'Hoi, Felix,' zei Harry zacht. Hij streelde het prachtige, rood met gouden verenkleed van de feniks. Felix keek hem met vredig knipperende ogen aan. Zijn warme gewicht had iets geruststellends en troostends.
Perkamentus was uitgepraat. Hij ging achter zijn bureau zitten en keek naar Harry, die zijn blik meed. Hij wist dat Perkamentus hem vragen wilde stellen. Hij wilde Harry alles

opnieuw laten beleven.
'Ik moet weten wat er gebeurd is nadat je die Viavia aanraakte in de doolhof, Harry,' zei Perkamentus.
'Dat kan toch wel tot morgen wachten?' zei Sirius scherp. Hij legde zijn hand op Harry's schouder. 'Laat die jongen eerst slapen. Laat hem uitrusten.'
Harry voelde een golf van dankbaarheid voor Sirius, maar Perkamentus negeerde zijn woorden. Hij boog zich naar Harry toe. Met grote tegenzin hief die zijn hoofd op en keek in de blauwe ogen van Perkamentus.
'Als ik dacht dat ik je zou helpen door je in een betoverde slaap te brengen en het moment uit te stellen waarop je moet nadenken over wat er vanavond gebeurd is, dan zou ik dat doen,' zei Perkamentus. 'Maar ik weet wel beter. Als ik de pijn nu tijdelijk wegneem, is hij des te erger als hij later terugkomt. Je hebt meer moed getoond dan ik ooit van je had kunnen verwachten. Ik vraag je om die moed nog een keer ten toon te spreiden. Ik vraag je om ons te vertellen wat er gebeurd is.'
De feniks slaakte een zacht, trillend, muzikaal geluidje, dat tinkelend in de lucht bleef hangen. Harry had het gevoel alsof er een druppel hete vloeistof door zijn keel gleed, die hem verwarmde en nieuwe kracht gaf.
Hij haalde diep adem en begon te praten. Terwijl hij sprak, rezen beelden van alles wat hij die avond had meegemaakt voor zijn geestesoog op; hij zag het fonkelende oppervlak van

het brouwsel dat Voldemort nieuw leven had geschonken; hij zag de Dooddoeners Verschijnselen tussen de graven; hij zag het lijk van Carlo naast de Trofee liggen.
Sirius, die Harry nog steeds stevig bij zijn schouder hield, maakte een paar keer een geluidje, alsof hij op het punt stond iets te zeggen, maar dan stak Perkamentus zijn hand op om hem tot stilte te manen en daar was Harry blij om. Het was gemakkelijker om door te gaan nu hij eenmaal begonnen was. Het was zelfs een opluchting; hij had het gevoel alsof er iets giftigs uit hem werd verwijderd; hij moest alle wilskracht die hij bezat aanspreken om te blijven praten, maar toch wist hij dat hij zich beter zou voelen zodra hij uitgesproken was.
Maar toen Harry vertelde hoe Wormstaart met zijn dolk in zijn arm had gestoken, vloekte Sirius luid en stond Perkamentus zo snel op dat Harry schrok. Perkamentus liep om zijn bureau heen en vroeg of Harry zijn arm wilde uitsteken. Harry liet hun de scheur in de mouw van zijn gewaad en de snee in zijn arm zien.
'Hij zei dat mijn bloed hem sterker zou maken dan wanneer hij het bloed van een andere tovenaar had gebruikt,' zei Harry tegen Perkamentus. 'Hij zei dat de bescherming die m'n - die m'n moeder in mij had achtergelaten - dat hij daar ook over zou beschikken. En hij had gelijk - hij kon me opeens aanraken zonder pijn te voelen. Hij raakte mijn wang aan.'
Heel even dacht Harry dat hij een soort flits van triomf in de

ogen van Perkamentus zag, maar een tel later wist hij zeker dat hij zich dat verbeeld had, want toen Perkamentus weer achter zijn bureau ging zitten, leek hij ouder en vermoeider dan Harry hem ooit gezien had.
'Goed,' zei hij. 'Dus die speciale hindernis heeft Voldemort genomen. Ga verder, Harry.'
Harry ging verder; hij vertelde hoe Voldemort uit de ketel was opgerezen en herhaalde alles wat hij zich kon herinneren van Voldemorts toespraak tegen de Dooddoeners. Vervolgens beschreef hij hoe Wormstaart hem had losgemaakt en hem zijn toverstok had teruggegeven en hoe hij met Voldemort geduelleerd had.
Maar toen hij bij het moment kwam dat die gouden lichtstraal de toverstok van Voldemort en hem verbonden had, kreeg hij een brok in zijn keel. Hij probeerde verder te gaan, maar werd overweldigd door herinneringen aan wat er uit Voldemorts stok tevoorschijn was gekomen. Hij zag Carlo uit de stok vloeien... die oude man... Berta Kriel... zijn vader... zijn moeder...
Hij was blij toen Sirius de stilte verbrak.
'Werden jullie stokken met elkaar verbonden?' vroeg hij en zijn blik ging van Harry naar Perkamentus. 'Hoezo?'
Harry keek naar Perkamentus, die hem gefascineerd aanstaarde.
'Priori Incantatem! mompelde hij.

Zijn ogen keken in die van Harry en het was alsof er een onzichtbare straal van begrip tussen hen heen en weer golfde.
'Het omgekeerde spreukeffect?' zei Sirius op scherpe toon.
'Precies,' zei Perkamentus. 'De toverstokken van Harry en Voldemort hebben een identieke kern. Ze bevatten beide een staartveer van dezelfde feniks. Deze feniks, om eerlijk te zijn,' zei hij en hij wees op de rood met gouden vogel die vredig op Harry's knie zat.
'Komt de veer in mijn toverstok van Felix?' vroeg Harry verbluft.
'Ja,' zei Perkamentus. 'Zodra je vier jaar geleden de winkel van meneer Olivander verliet, schreef hij me een brief om me te laten weten dat jij de tweede toverstok had gekocht.'
'Wat gebeurt er als een toverstok met zijn evenbeeld geconfronteerd wordt?' zei Sirius.
'Dan werken ze niet goed, als ze het tegen elkaar opnemen,' zei Perkamentus. 'Als de eigenaars hun stok echter dwingen om de strijd aan te gaan... kan er een uiterst zeldzaam effect optreden.
Een van die stokken dwingt de ander om de spreuken uit te spuwen die hij heeft uitgevoerd - maar in omgekeerde volgorde. De meest recente spreuk eerst... en dan de spreuk die eraan voorafging, enzovoorts...'
Hij wierp een vragende blik op Harry en die knikte.
'En dat houdt in,' zei Perkamentus langzaam, terwijl hij Harry

aandachtig bekeek, 'dat een of andere vorm van Carlo verschenen moet zijn.'
Harry knikte opnieuw.
'Kwam Kannewasser weer tot leven?' vroeg Sirius ongelovig.
'Geen enkele spreuk kan de doden tot leven wekken,' zei Perkamentus somber. 'Waarschijnlijk trad er alleen een soort omgekeerde echo op en vloeide een schim van de levende Carlo uit Voldemorts toverstok... Heb ik gelijk, Harry?'
'Hij praatte tegen me,' zei Harry, die plotseling weer begon te trillen. 'De... de geest van Carlo of wat het ook was, praatte tegen me.'
'Een echo,' zei Perkamentus, 'met het uiterlijk en de eigenschappen van Carlo. Ik neem aan dat er nog meer van die gedaanten verschenen... minder recente slachtoffers van Voldemorts toverstok...'
'Een oude man,' zei Harry, die nog steeds een brok in zijn keel had. 'Berta Kriel. En...'
'Je ouders?' vroeg Perkamentus zacht.
'Ja,' zei Harry.
Sirius kneep zo hard in Harry's schouder dat het pijn deed.
'De laatste moorden die de stok had gepleegd,' zei Perkamentus knikkend. 'In omgekeerde volgorde. Uiteraard zouden er nog meer gedaanten zijn verschenen als je de verbinding in stand had gehouden. Goed, Harry, die echo's, die schimmen... wat deden ze?'

Harry vertelde hoe de gedaanten die uit de stok waren verschenen langs de omtrek van het gouden web hadden geslopen, hoe Voldemort bang voor hen was geweest, hoe de schim van Harry's vader had verteld wat hij moest doen en hoe Carlo's geest zijn laatste verzoek had gedaan.
Op dat punt aangekomen merkte Harry dat hij niet verder kon praten. Hij keek achterom, naar Sirius, en zag dat die zijn handen voor zijn gezicht had geslagen.
Harry besefte plotseling dat Felix niet meer op zijn knie zat. De feniks was omlaag gefladderd naar de vloer en liet zijn prachtige kop op Harry's gewonde been rusten. Grote, parelwitte tranen welden op uit zijn ogen en vielen op de wond die de reuzenspin had gemaakt. De pijn verdween. De wond sloot zich. Zijn been was genezen.
'Ik zeg het nog een keer, Harry,' zei Perkamentus, terwijl de feniks opvloog en weer op zijn stok bij de deur ging zitten, 'je hebt vanavond ongekende moed getoond, evenveel moed als tovenaars die zijn gesneuveld in de strijd tegen Voldemort toen hij op het hoogtepunt van zijn macht was. Je hebt de last van een volwassen tovenaar moeten torsen en hebt laten blijken dat je die dragen kon - en nu heb je ons alle informatie gegeven die we van je mochten verwachten. Kom, dan gaan we naar de ziekenzaal. Ik wil niet dat je vanavond teruggaat naar de toren van Griffoendor. Een Slaapdrank, wat rust en vrede... Sirius, wil jij bij hem blijven?'

Sirius knikte en stond op. Hij veranderde weer in een grote zwarte hond, ging samen met Harry en Perkamentus naar buiten en vergezelde hen naar de ziekenzaal, die een verdieping lagerwas.
Toen Perkamentus de deur opendeed, zag Harry mevrouw Wemel, Bul, Ron en Hermelien in een kringetje om een geplaagd uitziende madame Plijster staan. Ze wilden weten waar Harry was en wat er met hem gebeurd was.
Ze draaiden zich vlug om toen Harry, Perkamentus en de zwarte hond binnenkwamen en mevrouw Wemel slaakte een soort gesmoorde gil. 'Harry! O, Harry!'
Ze wilde haastig naar hem toe lopen, maar Perkamentus ging tussen hen in staan.
'Molly,' zei hij en hij stak zijn hand op, 'luister naar me. Harry heeft vanavond een verschrikkelijke beproeving doorstaan, die hij zojuist heeft moeten herbeleven. Hij heeft behoefte aan slaap, aan rust en vrede. Als hij wil dat jullie bij hem blijven,' zei hij, en hij keek naar Ron, Hermelien en Bill, 'dan mag dat. Maar ik wil niet dat jullie hem vragen stellen tot hij daar zelf antwoord op wil geven, en zeker vanavond niet.'
Mevrouw Wemel knikte. Ze was doodsbleek.
Ze keerde zich naar Ron, Hermelien en Bill, alsof die een hoop herrie maakten en siste: 'Horen jullie dat? Hij heeft rust nodig!'
'Professor Perkamentus,' zei madame Plijster, die naar de

grote zwarte hond keek, 'mag ik vragen wat -?'
'Deze hond blijft een tijdje bij Harry,' zei Perkamentus simpelweg. 'Ik verzeker je dat hij uitstekend is afgericht. Harry, ik blijf nog even tot je naar bed gaat.'
Harry was Perkamentus ongelooflijk dankbaar dat hij de anderen had verzocht hem niets te vragen. Niet omdat hij liever wilde dat ze weggingen, maar omdat de gedachte alles nog een keer te moeten uitleggen en te moeten herbeleven, gewoon ondraaglijk was.
'Zodra ik met Droebel heb gesproken kom ik terug, Harry,' zei Perkamentus. 'Ik wil graag dat je hier morgen ook blijft, tot ik de rest van de school heb ingelicht.' Hij ging naar buiten.
Toen madame Plijster Harry naar een bed bracht, zag hij de echte Dolleman roerloos aan het eind van de zaal liggen. Zijn houten been en magische oog lagen op zijn nachtkastje.
'Hoe is het met hem?' vroeg Harry.
'Alles komt goed,' zei madame Plijster, die Harry een pyjama gaf en een scherm voor het bed zette. Harry deed zijn gewaad uit, trok de pyjama aan en stapte in bed. Ron, Hermelien, Bill, mevrouw Wemel en de zwarte hond kwamen om het scherm heen en gingen aan weerszijden van het bed zitten. Ron en Hermelien keken hem haast behoedzaam aan, alsof ze bang voor hem waren.
'Maak je om mij geen zorgen,' zei hij. 'Ik ben alleen maar moe.'

Er sprongen tranen in mevrouw Wemels ogen terwijl ze geheel overbodig zijn dekens gladstreek.
Madame Plijster, die gauw naar haar kantoortje was gegaan, kwam terug met een beker en een klein flesje met een of andere paarse toverdrank.
'Je moet het allemaal opdrinken, Harry,' zei ze. 'Het zorgt voor een droomloze slaap.'
Harry pakte de beker en nam een paar slokken. Meteen voelde hij zich doezelig. Alles om hem heen werd wazig; de lampen in de ziekenzaal leken vriendelijk naar hem te knipogen door het scherm rond zijn bed en het was alsof zijn lichaam dieper wegzonk in de warmte van de veren matras. Voor hij de rest kon opdrinken of nog een woord kon zeggen, viel hij van pure uitputting in slaap.
Harry werd wakker. Hij voelde zich zo warm en vreselijk slaperig dat hij zijn ogen niet opendeed, omdat hij verder wilde slapen. De zaal was schemerig verlicht; hij was ervan overtuigd dat het nog nacht was en hij had zo'n gevoel dat hij niet lang geslapen kon hebben.
Opeens hoorde hij gefluister om zich heen.
'Als ze niet gauw hun mond houden, maken ze hem nog wakker!'
'Wat is dat voor geschreeuw? Er kan toch niet nog iets gebeurd zijn?'
Slaapdronken deed Harry zijn ogen open. Iemand had zijn

bril afgezet. Hij zag de wazige omtrekken van mevrouw Wemel en Bill naast zijn bed. Mevrouw Wemel was opgestaan.
'Ik hoor Droebel,' fluisterde ze. 'En dat is toch Minerva Anderling? Maar waar hebben ze nou zo'n ruzie over?'
Nu hoorde Harry het ook; mensen die schreeuwend naar de ziekenzaal renden.
'... betreurenswaardig, maar desondanks, Minerva -' zei Cornelis Droebel luid.
'Je had dat ding niet mogen meenemen!' schreeuwde professor Anderling. 'Als Perkamentus erachter komt -'
Harry hoorde de deur van de ziekenzaal openvliegen. Zonder dat de mensen rond zijn bed het merkten, omdat die allemaal naar de deur keken, ging Harry overeind zitten en zette zijn bril weer op.
Droebel kwam met grote passen aanlopen, op de voet gevolgd door Anderling en Sneep.
'Waar is Perkamentus?' vroeg Droebel op hoge toon aan mevrouw Wemel.
'Die is er niet,' zei mevrouw Wemel nijdig. 'En dit is een ziekenzaal, Minister! Kunt u niet beter wat -'
Maar op dat moment ging de deur open en kwam Perkamentus binnen.
'Wat is er aan de hand?' vroeg Perkamentus scherp en zijn blik ging van Droebel naar professor Anderling. 'Waarom

storen jullie deze mensen? Minerva, je verbaast me - ik had je gevraagd om Barto Krenck te bewaken -'
'Dat is niet meer nodig, Perkamentus!' krijste ze. 'Daar heeft de Minister wel voor gezorgd!'
Harry had professor Anderling nog nooit zo buiten zinnen gezien. Ze had een furieuze rode blos op haar wangen, haar handen waren tot vuisten gebald en ze trilde van woede.
'Toen we de heer Droebel vertelden dat we de Dooddoener hadden opgepakt die verantwoordelijk was voor de gebeurtenissen van vanavond, scheen hij te denken dat zijn persoonlijke veiligheid in het geding was,' zei Sneep zacht. 'Hij wilde per se een Dementor oproepen, om hem te vergezellen naar het kasteel. Hij nam de Dementor mee naar het kantoor waar Barto Krenck -'
'Ik zei dat je daar nooit mee in zou stemmen, Perkamentus!' raasde professor Anderling. 'Ik zei dat je absoluut niet wilde dat er Dementors in het kasteel kwamen, maar -'
'M'n beste mevrouw,' bulderde Droebel, die ook kwader was dan Harry hem ooit gezien had, 'als Minister van Toverkunst mag ik zelf beslissen of ik een lijfwacht mee wil nemen tijdens het verhoor van een mogelijk gevaarlijke -'
Maar professor Anderling overschreeuwde Droebel.
'Zodra dat - dat ding binnenkwam,' gilde ze, terwijl ze trillend op Droebel wees, 'stortte hij zich op Krenck en - en -'
Harry kreeg een ijskoud gevoel in zijn maag, terwijl professor

Anderling woorden zocht om te beschrijven wat er gebeurd was. Ze hoefde de zin niet af te maken; hij wist wat de Dementor gedaan had. Hij had Barto Krenck zijn fatale kus toegediend en zijn ziel via zijn mond naar buiten gezogen. Krenck was erger dan dood.
'Er is weinig aan hem verloren gegaan, als ik de verhalen mag geloven!' tierde Droebel. 'Blijkbaar is hij verantwoordelijk voor verscheidene moorden!'
'Maar hij kan nu geen getuigenis meer afleggen, Cornelis,' zei Perkamentus. Hij staarde Droebel doordringend aan, alsof hij hem voor het eerst echt zag. 'Hij kan nu niet meer verklaren waarom hij die mensen vermoord heeft.'
'Waarom? Dat is toch zo klaar als een klontje!' raasde Droebel. 'Hij was zo gek als een deur! Als ik Minerva en Severus mag geloven, dacht hij blijkbaar dat hij het in opdracht van Jeweetwel deed!'
'Hij deed het ook in opdracht van Heer Voldemort, Cornelis,' zei Perkamentus. 'De dood van die mensen was in feite louter een bijkomstigheid. Hoofdzaak was een plan om Voldemort zijn oude kracht te laten herwinnen en dat plan is geslaagd. Voldemort heeft zijn lichaam terug.'
Het was alsof Droebel een klap met een zwaar gewicht had gehad en hij zijn oren niet geloven kon. Totaal overdonderd staarde hij met grote ogen naar Perkamentus en sputterde: 'Jeweetwel... terug? Belachelijk! Kom nou, Perkamentus...'

'Zoals Minerva en Severus je ongetwijfeld verteld hebben,' zei Perkamentus, 'hebben we Barto Krencks bekentenis gehoord. Onder de invloed van Veritaserum biechtte hij op hoe hij uit Azkaban is gesmokkeld en hoe Voldemort - die van Berta Kriel had gehoord dat Krenck nog leefde - hem bevrijdde uit de macht van zijn vader en hem gebruikte om Harry in handen te krijgen. Hun plan is geslaagd, zeg ik je. Krenck heeft Voldemort geholpen om te herrijzen.'

'Hoor eens, Perkamentus,' zei Droebel en tot zijn verbijstering zag Harry een flauwe glimlach op zijn gezicht verschijnen, 'dat - dat geloof je toch niet echt? Jeweetwel - teruggekeerd? Kom, kom... misschien dacht Krenck dat hij in opdracht van Jeweetwel handelde -maar om zo'n gek op zijn woord te geloven...'

'Toen Harry vanavond de Toverschool Trofee aanraakte, werd hij regelrecht naar Voldemort gevoerd,' zei Perkamentus kalm. 'Hij is getuige geweest van diens wedergeboorte. Als je meegaat naar mijn kantoor, zal ik het allemaal uitleggen.'

Perkamentus keek even naar Harry en zag dat hij wakker was, maar hij schudde zijn hoofd en zei: 'Ik kan helaas niet toestaan dat je Harry vanavond vragen stelt.'

Droebels gelaat vertoonde nog steeds die merkwaardige glimlach. Hij keek eerst naar Harry, toen weer naar Perkamentus en zei: 'En je bent - eh - bereid om Harry op

zijn woord te geloven, Perkamentus?'
Er viel een stilte, die werd verbroken door het gegrom van Sirius. Zijn vacht stond overeind en hij ontblootte zijn tanden naar Droebel.
'Ik geloof Harry,' zei Perkamentus. Zijn ogen schoten vuur. 'Ik heb de bekentenis van Krenck gehoord en Harry's beschrijving van wat er gebeurde nadat hij de Toverschool Trofee aanraakte. Die twee verhalen sluiten perfect op elkaar aan; ze verklaren alles wat er gebeurd is sinds Berta Kriel afgelopen zomer verdween.'
Droebel glimlachte nog steeds op die vreemde manier en hij keek opnieuw even naar Harry voor hij antwoord gaf. 'Dus je bent bereid te geloven dat Heer Voldemort is teruggekeerd, omdat dat gezegd wordt door een krankzinnige moordenaar en een jongen die... nou...'
Droebel keek Harry opnieuw aan en die begreep het plotseling.
'U heeft dat stuk van Rita Pulpers gelezen, meneer Droebel,' zei hij kalm.
Ron, Hermelien, mevrouw Wemel en Bill schrokken zich wild. Ze hadden niet beseft dat Harry wakker was.
Droebel werd een beetje rood, maar zijn uitdrukking was uitdagend en koppig.
'En wat dan nog?' zei hij, met een blik op Perkamentus. 'Ik las dat je bepaalde feiten over Harry heel erg stil hebt gehouden,

Perkamentus. Dus hij is een Sisseltong, hè? En hij heeft vaak rare toevallen -'
'Ik neem aan dat je de pijnaanvallen bedoelt die Harry soms in zijn litteken heeft?' zei Perkamentus koel.
'Dus je geeft toe dat hij die aanvallen heeft?' zei Droebel vlug. 'Hoofdpijn? Nachtmerries? Misschien wel - hallucinaties?'
'Luister naar me, Cornelis,' zei Perkamentus, die een stap in de richting van Droebel deed. Hij straalde opnieuw dat ondefinieerbare gevoel van macht uit dat Harry ook was opgevallen nadat hij Krenck had Verlamd. 'Harry is even goed bij zijn hoofd als jij of ik. Dat litteken op zijn voorhoofd heeft zijn hersens niet aangetast. Ik ben ervan overtuigd dat hij pijn voelt als Heer Voldemort in de buurt is of extra moorddadige gedachten heeft.'
Droebel was een stapje achteruit gegaan, maar zijn gezicht was nog even koppig. 'Neem me niet kwalijk, Perkamentus, maar ik heb nog nooit gehoord dat het litteken van een vloek als een soort alarmbel zou kunnen werken...'
'Hoor eens, ik heb Voldemort zelf zien herrijzen!' schreeuwde Harry. Hij probeerde op te staan, maar mevrouw Wemel dwong hem te gaan liggen. 'Ik heb die Dooddoeners gezien! Ik kan u hun namen geven! Lucius Malfidus -'
Sneep maakte plotseling een beweging, maar toen Harry naar hem keek, flitsten Sneeps ogen terug naar Droebel.
'Malfidus is vrijgesproken!' zei Droebel, zichtbaar beledigd.

'Een heel oude familie - geeft altijd veel aan goede doelen -'
'Vleeschhouwer!' vervolgde Harry.
'Ook vrijgesproken! Werkt nu voor het Ministerie!'
'Arduin - Noot - Korzel - Kwast -'
'Je herhaalt alleen maar namen van mensen die dertien jaar geleden zijn vrijgesproken omdat ze geen Dooddoeners waren!' zei Droebel boos. 'Je had die namen ook in oude processtukken kunnen lezen! Allemachtig, Perkamentus - eind vorig jaar kwam die jongen ook al met een of ander idioot verhaal - zijn fantasie wordt steeds groter, maar jij slikt blijkbaar alles - die jongen kan met slangen praten en toch denk je dat hij te vertrouwen is?'
'Idioot!' riep professor Anderling. 'Carlo Kannewasser! Meneer Krenck! Dat waren niet de willekeurige slachtoffers van een krankzinnige!'
'Ik zie niets dat op het tegendeel wijst!' schreeuwde Droebel met een paarsrood hoofd en even woedend als zij. 'Volgens mij proberen jullie een paniekstemming te veroorzaken, die alles waar we de afgelopen dertien jaar voor gezwoegd hebben in gevaar zal brengen!'
Harry kon zijn oren niet geloven. Hij had Droebel altijd als een vriendelijke man beschouwd, een beetje overheersend en pompeus misschien, maar in wezen een beminnelijk mens. Nu zag hij echter een kleine, woedende tovenaar die ronduit weigerde te accepteren dat zijn comfortabele,

goedgeordende wereldje in gevaar zou kunnen komen - die weigerde te geloven dat Voldemort herrezen kon zijn.
'Voldemort is teruggekeerd,' herhaalde Perkamentus. 'Als je dat feit aanvaardt, Cornelis, en de noodzakelijke maatregelen neemt, kunnen we de situatie misschien nog redden. De eerste en meest essentiële stap is om de leiding over Azkaban uit handen te nemen van de Dementors -'
'Belachelijk!' riep Droebel opnieuw. 'De Dementors wegsturen? Als ik dat alleen maar voorstel, word ik al ontslagen! De enige reden waarom een heleboel mensen rustig slapen, is omdat ze weten dat Azkaban bewaakt wordt door de Dementors!'
'En sommige mensen slapen heel wat minder rustig, Cornelis, omdat ze weten dat je de gevaarlijkste volgelingen van Heer Voldemort laat bewaken door schepsels die zich onmiddellijk bij hem zullen aansluiten zodra hij dat aan ze vraagt!' zei Perkamentus. 'Ze blijven je echt niet trouw! Voldemort kan ze veel meer mogelijkheden bieden om hun krachten en lusten te botvieren! Als hij gesteund wordt door de Dementors en zijn oude volgelingen, zul je er een heel zware dobber aan hebben om te voorkomen dat hij weer even machtig wordt als dertien jaar geleden!'
Droebel deed zijn mond open en dicht, alsof er geen woorden sterk genoeg waren om zijn verontwaardiging uit te drukken.

'De tweede stap die je nemen moet - en wel onmiddellijk,' ging Perkamentus verder, 'is afgezanten sturen naar de reuzen.'
'Afgezanten naar de reuzen?' krijste Droebel, die eindelijk weer iets kon uitbrengen. 'Wat is dat voor waanzin?'
'We moeten ze vriendschap en verzoening aanbieden, voor het te laat is,' zei Perkamentus. 'Anders zal Voldemort hun, net als de vorige keer, wijsmaken dat hij de enige tovenaar is die bereid is ze hun rechten en vrijheid te schenken.'
'Dat - dat kun je niet menen!' bracht Droebel moeizaam uit. Hij schudde zijn hoofd en deinsde nog een paar stappen achteruit. 'Als de magische gemeenschap er lucht van zou krijgen dat ik de reuzen had benaderd - iedereen haat ze, Perkamentus - dat zou het einde betekenen van mijn carrière -'
'Je wordt verblind door je overdreven liefde voor het ambt dat je bekleedt, Cornelis!' zei Perkamentus. Zijn stem werd luider en het aura van macht dat hij uitstraalde was haast tastbaar. 'Je hecht te veel waarde aan de zogeheten zuiverheid van bloed en dat heb je altijd gedaan! Je ziet niet in dat het er niet toe doet hoe iemand geboren wordt, maar hoe hij of zij zich ontwikkelt! Je Dementor heeft zojuist het laatste lid van een van onze oudste families met zuiver tovenaarsbloed vernietigd - en moet je zien wat die van zijn leven gemaakt heeft! Ik zal je een ding zeggen - als je de stappen neemt die ik heb

voorgesteld, zul je bekend blijven staan als een van de dapperste Ministers van Toverkunst die we ooit gehad hebben, of je je ambt nu blijft bekleden of niet. Als je niets doet - zul je de geschiedenis ingaan als de man die besloot werkeloos toe te zien en Voldemort een tweede kans gaf om de wereld te vernietigen die wij getracht hebben te herbouwen!'
'Stapelgek,' fluisterde Droebel, die nog steeds achteruitdeinsde. 'Totaal krankzinnig...'
En toen viel er een stilte. Madame Plijster stond verstijfd bij het voeteneinde van Harry's bed, met haar handen tegen haar mond gedrukt. Mevrouw Wemel hield Harry bij zijn schouder, zodat hij niet kon opstaan. Bul, Ron en Hermelien staarden Droebel aan.
'Als je vastbeslotenheid om toch vooral de waarheid niet onder ogen te zien je zover drijft, Cornelis,' zei Perkamentus, 'dan scheiden hier onze wegen. Jij moet doen wat je goeddunkt. En ik - ik zal doen wat mij goeddunkt.'
Er klonk geen spoortje dreiging in de stem van Perkamentus; het was of hij gewoon een feit vermeldde, maar Droebel reageerde geschokt en verontwaardigd, alsof Perkamentus met opgeheven toverstaf op hem afkwam.
'Hoor eens, Perkamentus,' zei hij en hij zwaaide nijdig met zijn vinger. 'Ik heb je altijd de vrije hand gegeven. Ik heb altijd veel respect voor je gehad. Misschien was ik het met sommige

beslissingen niet eens, maar dat heb ik nooit hardop gezegd. Niet veel mensen zouden je een weerwolf laten aannemen, of Hagrid, of je helemaal zelf laten besluiten wat je je leerlingen wilt bijbrengen, zonder ruggespraak met het Ministerie. Maar als je me wilt tegenwerken -'

'De enige die ik wil tegenwerken is Heer Voldemort,' zei Perkamentus. 'Als jij dat ook wilt, staan we nog steeds aan dezelfde kant, Cornelis.'

Het was alsof Droebel daar geen antwoord op had. Hij wiegde een paar tellen heen en weer op zijn kleine voeten en liet zijn bolhoed ronddraaien in zijn handen.

Ten slotte zei hij, met een lichte, smekende ondertoon in zijn stem: 'Hij kan gewoon niet terug zijn, Perkamentus, dat kan niet...'

Sneep liep langs Perkamentus, stapte naar Droebel en stroopte de linkermouw van zijn gewaad op. Hij stak zijn onderarm uit en liet hem aan Droebel zien, die terugdeinsde.

'Kijk,' zei Sneep bruusk. 'Kijk. Het Duistere Teken. Het is niet meer zo duidelijk als een uur geleden, toen het zwart verschroeid was, maar je kunt het nog steeds zien. Elke Dooddoener werd gebrandmerkt met het Teken door de Heer van het Duister. Daar herkenden we elkaar aan en hij gebruikte het om ons op te roepen. Als hij het teken van een Dooddoener aanraakte, het gaf niet welke, moesten we ogenblikkelijk Verdwijnselen en weer Verschijnselen aan zijn

zijde. Mijn Teken werd het hele jaar al langzaam duidelijker. Dat van Karkarov idem dito. Waarom denk je dat Karkarov vanavond gevlucht is? We voelden allebei het Teken branden. We wisten beiden dat hij was teruggekeerd. Karkarov vreest de wraak van de Heer van het Duister. Hij heeft te veel andere Dooddoeners verraden om er zeker van te kunnen zijn dat hij weer verwelkomd zal worden in de groep.'

Droebel stapte snel bij Sneep vandaan. Hij schudde zijn hoofd en het was alsof Sneeps woorden totaal niet tot hem waren doorgedrongen. Vol afkeer staarde hij naar de lelijke, donkere vlek op Sneeps arm, keek toen naar Perkamentus en fluisterde: 'Ik weet niet wat jij en je leraren in je schild voeren, Perkamentus, maar ik heb genoeg gehoord. Ik heb niets meer te zeggen. Morgen neem ik contact met je op, om de manier waarop je leiding geeft aan deze school te bespreken. Nu moet ik terug naar het Ministerie.'

Hij was bijna bij de deur toen hij bleef staan. Hij draaide zich om en liep terug naar Harry's bed.

'Je beloning,' zei hij kortaf. Hij haalde een grote zak goud uit zijn gewaad en gooide die op Harry's nachtkastje. 'Duizend Galjoenen. Eigenlijk had er een feestelijke uitreiking moeten plaatsvinden, maar gezien de omstandigheden...'

Hij zette nijdig zijn bolhoed op, ging naar buiten en trok de deur met een klap achter zich dicht. Zodra hij was verdwenen,

keek Perkamentus naar het groepje rond Harry's bed.
'Er is werk aan de winkel,' zei hij. 'Molly... klopt het dat ik op jou en Arthur kan rekenen?'
'Ja, natuurlijk,' zei mevrouw Wemel. Ze was doodsbleek, maar resoluut. 'Arthur weet wat hij aan Droebel heeft. Alleen omdat Arthur zoveel om Dreuzels geeft, heeft hij nooit echt promotie gemaakt op het Ministerie. Droebel denkt dat hij onvoldoende tovenaarstrots bezit.'
'Dan moet ik hem een boodschap sturen,' zei Perkamentus. 'Iedereen die we kunnen overtuigen van de waarheid, moet zo snel mogelijk worden ingelicht en Arthur verkeert in een goede positie om mensen op het Ministerie die minder kortzichtig zijn dan Cornelis op de hoogte te brengen.'
'Ik praat wel met pa,' zei Bill, die opstond. 'Ik ga meteen.'
'Uitstekend,' zei Perkamentus. 'Vertel wat er gebeurd is en dat ik binnenkort persoonlijk contact met hem opneem. Hij moet wel discreet te werk gaan. Als Droebel denkt dat ik me bemoei met het reilen en zeilen op het Ministerie -'
'Laat maar aan mij over,' zei Bill.
Hij gaf Harry een klap op zijn schouder, kuste zijn moeder op haar wang, trok zijn mantel aan en verliet de ziekenzaal.
'Minerva,' zei Perkamentus, die zich tot professor Anderling wendde, 'ik wil Hagrid zo snel mogelijk spreken op mijn kantoor. En ook -als ze bereid is om te komen - madame Mallemour.'

Professor Anderling knikte en vertrok, zonder een woord te zeggen.
'Poppy,' zei Perkamentus tegen madame Plijster, 'zou je me een heel groot plezier willen doen en naar het kantoortje van professor Dolleman willen gaan? Je zult daar een huis-elf aantreffen, Winky, die erg over haar toeren is. Doe voor haar wat je kunt, en breng haar dan terug naar de keukens. Ik denk dat Dobby wel voor haar zal zorgen.'
'Ja - ja, goed,' zei madame Plijster verbouwereerd en ze ging ook weg.
Perkamentus vergewiste zich ervan dat de deur dicht was en dat de voetstappen van madame Plijster waren weggestorven voor hij zei:
'En nu wordt het tijd dat twee leden van ons groepje elkaars ware aard leren kennen. Sirius... zou jij je gebruikelijke gedaante willen aannemen?'
De grote zwarte hond keek Perkamentus even aan en veranderde toen in een oogwenk in een mens.
Mevrouw Wemel slaakte een kreet en sprong bij het bed weg.
'Sirius Zwarts!' krijste ze wijzend.
'Ma, hou je mond!' schreeuwde Ron. 'Hij hoort bij ons!'
Sneep had geen kreet geslaakt en was niet weggesprongen, maar zijn gezicht straalde een mengeling van afschuw en woede uit.
'Hij!' snauwde hij, en staarde naar Sirius, die Sneep met

evenveel afkeer aankeek. 'Wat doet hij hier?'
'Ik heb hem gevraagd om hier te komen,' zei Perkamentus, die van de een naar de ander keek. 'Net als jij, Severus. Ik vertrouw jullie allebei. Het is tijd dat jullie je oude meningsverschillen vergeten en elkaar vertrouwen.'
Harry dacht dat Perkamentus bijna om een wonder vroeg. Sirius en Sneep staarden elkaar met de grootst mogelijke walging aan.
'Op korte termijn neem ik genoegen met een staakt-het-vuren,' zei Perkamentus ongeduldig. 'Geef elkaar een hand. Jullie staan nu aan dezelfde kant. We hebben niet veel tijd en als de weinigen die de waarheid kennen niet eensgezind zijn, is alle hoop vervlogen.'
Heel langzaam en met nog steeds een blik vol walging, alsof ze elkaar alleen het allerslechtste toewensten, gaven Sirius en Sneep elkaar een hand. Ze lieten buitengewoon snel weer los.
'Dat is voorlopig voldoende,' zei Perkamentus, die weer tussen hen in ging staan. 'En nu heb ik werk voor jullie. De houding van Droebel is weliswaar niet onverwacht, maar verandert toch alles. Sirius, ik wil dat je meteen vertrekt. Breng Remus Lupos op de hoogte, Arabella Vaals, Levenius Lorrebos - de oude garde. Duik een tijdje onder bij Lupos. Ik neem daar wel contact met je op.'
'Maar -' zei Harry.
Hij wilde dat Sirius bleef. Hij wilde niet zo snel weer afscheid

nemen.
'Je zult me gauw terugzien, Harry,' zei Sirius. 'Dat beloof ik. Maar ik moet doen wat ik kan. Dat begrijp je toch, hè?'
'Ja,' zei Harry. 'Ja... natuurlijk.'
Sirius gaf hem vlug een hand, knikte naar Perkamentus, veranderde weer in een zwarte hond en rende naar de deur. Hij trok de kruk met zijn voorpoot omlaag en ging naar buiten.
'Severus,' zei Perkamentus, die zich tot Sneep wendde, 'je weet wat ik wil vragen. Als je er klaar voor bent... als je bereid bent...'
'Dat ben ik,' zei Sneep.
Hij was iets bleker dan normaal en zijn kille, donkere ogen fonkelden ongewoon.
'Dan wens ik je veel succes,' zei Perkamentus en hij keek Sneep een tikkeltje ongerust na terwijl die de zaal verliet, in het voetspoor van Sirius.
Perkamentus deed er verscheidene minuten het zwijgen toe.
'Ik moet weer naar beneden,' zei hij uiteindelijk. 'Ik moet de Kannewassers spreken. Harry - neem de rest van je slaapdrank in. Ik zie jullie later wel.'
Harry liet zich op zijn kussen terugvallen toen Perkamentus verdween. Hermelien, Ron en mevrouw Wemel keken hem aan en het bleef heel lang stil.
'Je moet de rest van je drankje innemen, Harry,' zei mevrouw

Wemel ten slotte. Haar hand raakte de zak met goud op zijn nachtkastje toen ze het flesje en de beker pakte. 'Slaap maar eens lekker uit. Probeer ergens anders aan te denken... wat je met die geldprijs gaat doen, bijvoorbeeld!'
'Ik wil dat goud niet,' zei Harry met uitdrukkingsloze stem. 'U mag het hebben. Of wie dan ook. Ik had niet mogen winnen. Het had van Carlo moeten zijn.'
De emoties waar hij zich sinds zijn ontsnapping uit de doolhof met tussenpozen tegen had verzet, dreigden hem nu te overweldigen. Hij had een brandend, prikkend gevoel in zijn ooghoeken. Hij knipperde met zijn ogen en staarde naar het plafond.
'Het was jouw schuld niet, Harry,' fluisterde mevrouw Wemel.
'Ik zei dat we de Trofee samen moesten pakken,' zei Harry.
Nu voelde hij het ook branden in zijn keel. Hij wou dat Ron niet zo naar hem keek.
Mevrouw Wemel zette de slaapdrank weer op het nachtkastje, boog zich over het bed en sloeg haar armen om Harry heen. Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit zo omhelsd was, als door een moeder. Het volle gewicht van alles wat hij die nacht had meegemaakt drukte plotseling op hem neer, terwijl mevrouw Wemel hem omarmde. Het gezicht van zijn moeder, de stem van zijn vader, de aanblik van Carlo die dood op de grond lag; alles kolkte door zijn hoofd tot hij het nauwelijks nog verdragen kon, tot zijn gezicht vertrokken was

tot een grimas, in een poging de schreeuw van ellende te onderdrukken die haast onstuitbaar in hem opwelde.
Er klonk een luide klap en Harry en mevrouw Wemel lieten elkaar los. Hermelien stond bij het raam en hield iets in haar hand.
'Sorry,' fluisterde ze.
'Je drankje, Harry,' zei mevrouw Wemel vlug en ze veegde haar ogen af met de rug van haar hand.
Harry dronk het in een teug op. Het werkte onmiddellijk. Zware, onweerstaanbare golven droomloze slaap spoelden over hem heen. Hij viel neer op het kussen en zijn hoofd werd leeg.

Hoofdstuk 37

HET BEGIN

Toen hij later terugkeek, zelfs maar een maand later, merkte Harry dat hij zich weinig kon herinneren van de dagen daarna. Het was alsof hij te veel had meegemaakt om nog meer in zich op te kunnen nemen. De dingen die hij zich wel herinnerde, waren heel pijnlijk. Het ergste was misschien wel de ontmoeting met Carlo's ouders, die de volgende ochtend plaatsvond.
Ze maakten hem geen verwijten; integendeel, ze bedankten hem omdat hij Carlo's lichaam mee terug had genomen. Meneer Kannewasser snikte vrijwel onophoudelijk tijdens hun gesprek, maar het verdriet van zijn vrouw leek zo peilloos dat tranen het niet konden verlichten.
'Dus hij heeft eigenlijk weinig geleden,' zei ze, toen Harry vertelde hoe Carlo om het leven was gekomen. 'En hij stierf vlak nadat hij het Toernooi had gewonnen, Barend... hij moet gelukkig zijn geweest.'
Toen ze aanstalten maakten om te vertrekken, keek ze naar Harry en zei: 'Pas goed op jezelf, wil je?'
Harry pakte de zak met goud van zijn nachtkastje.
'Neemt u maar,' mompelde hij. 'Het had eigenlijk van Carlo

moeten zijn, hij was de eerste, neemt u dit -'
Maar ze deinsde achteruit. 'Nee, nee, dat is van jou. We zouden niet... nee, hou jij maar.'
De avond daarop keerde Harry terug naar de toren van Griffoendor. Van Ron en Hermelien hoorde hij dat Perkamentus tijdens het ontbijt de school had toegesproken. Hij had de leerlingen verzocht om Harry met rust te laten, hem geen vragen te stellen en niet te proberen het verhaal van wat er werkelijk in de doolhof was gebeurd uit hem los te krijgen. Het viel hem op dat de meeste mensen met een boogje om hem heenliepen op de gang en hem niet aankeken. Sommigen fluisterden achter hun hand als hij langskwam. Waarschijnlijk geloofden veel leerlingen dat artikel van Rita Pulpers, over hoe labiel en gevaarlijk hij was, dacht hij. Misschien hadden ze zo hun eigen theorieën over hoe Carlo aan zijn einde was gekomen. Harry merkte dat het hem niet veel kon schelen. Hij voelde zich het prettigst als hij samen was met Ron en Hermelien en ze over andere dingen praatten, of hem gewoon stilletjes lieten zitten terwijl ze een partijtje schaakten. Hij had het gevoel dat ze elkaar inmiddels zo goed begrepen dat niet alles onder woorden gebracht hoefde te worden; dat ze alledrie wachtten op een teken of bericht over wat zich buiten Zweinstein afspeelde - en dat het zinloos was om te gissen naar wat er zou kunnen gebeuren tot ze bepaalde dingen zeker wisten. De enige keer dat het

onderwerp zijdelings ter sprake kwam, was toen Ron Harry vertelde over een gesprek dat zijn moeder met Perkamentus had gehad voor ze naar huis ging.
'Ze wilde vragen of je van de zomer direct naar ons toe kon komen,' zei hij. 'Maar hij wil dat je teruggaat naar de Duffelingen, in elk geval voor een tijdje.'
'Waarom?' vroeg Harry.
'Ze zei dat Perkamentus zijn redenen had,' zei Ron duister en hij schudde zijn hoofd. 'We zullen hem maar moeten vertrouwen, nietwaar?'
De enige met wie Harry kon praten, afgezien van Ron en Hermelien, was Hagrid. Omdat er geen leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten meer was, hadden ze die uren vrij. Tijdens zo'n uitvaluur op donderdag gingen ze naar Hagrids huisje. Het was een mooie, zonnige dag; Muil rende meteen door de open deur naar buiten toen ze aankwamen, opgewonden blaffend en kwispelend.
'Wie is daar?' riep Hagrid, die ook in de deuropening verscheen. 'Harry !'
Hij liep met grote passen naar Harry toe, sloeg zijn arm om hem heen, streek door zijn haar en zei: 'Fijn je te zien, jongen. Fijn je te zien.'
Ze zagen twee kopjes zo groot als emmers, en twee schotels op de houten tafel bij de haard staan toen ze naar binnen gingen.

'Ik heb een koppie thee gedronken met Olympe,' zei Hagrid. 'Ze is net weg.'
'Met wie?' vroeg Ron nieuwsgierig.
'Madame Mallemour, tuurlijk.'
'Dus jullie hebben het weer goedgemaakt?' zei Ron.
'Kweenie waar je 't over heb,' zei Hagrid luchtig en hij pakte nog een paar kopjes uit de kast. Toen hij thee had gezet en een bord met nogal kleffe koekjes had laten rondgaan, leunde hij achterover in zijn stoel en keek Harry aandachtig aan met zijn glanzende zwarte oogjes.
'Alles oké met je?' vroeg hij bruusk.
'Ja,' zei Harry.
'Dat lieg je,' zei Hagrid. Tuurlijk is niet alles oké. Maar dat komt wel.'
Harry zei niets.
'Ik wist dat Jeweetwel terug zou kommen,' zei Hagrid, en Harry, Ron en Hermelien keken hem geschokt aan. 'Dat wist ik al jaren, Harry. Ik wist dat ie ergens z'n tijd zat af te wachten, 't Most er een keer van kommen. Nou is 't gebeurd en motten we d'r 't beste van maken. 't Wordt vechten. Misschien kennen we hem tegenhouden voor ie al te veel macht krijgt. Da's tenminste 't plannetje van Perkamentus. Echt zo'n kerel, die Perkamentus. Zolang als we hem maar hebben, maak ik m'n eigen niet al te druk.'
Hagrid trok zijn harige wenkbrauwen op toen hij hun

ongelovige gezichten zag.
"t Heb geen zin om d'r nu al over te piekeren en te tobben,' zei hij. 'Wat kommen mot, komt toch, en we maken ons d'r wel zorgen om als 't zover is. Ik hoorde van Perkamentus wat je gedaan heb, Harry.'
Hagrids borst zwol op van trots toen hij Harry aankeek. 'Je heb je net zo kranig geweerd als je pa gedaan zou hebben, en een groter compliment ken ik je niet geven.'
Harry glimlachte naar hem. Het was voor het eerst sinds dagen dat hij weer eens lachte.
'Wat wilde Perkamentus van je, Hagrid?' vroeg hij. 'Professor Anderling moest aan jou en madame Mallemour vragen of jullie bij hem wilden komen... die nacht.'
'Hij had een klussie voor van de zomer,' zei Hagrid. 'Maar hartstikke geheim, hè? Ik mag d'r eigenlijk met niemand over praten, zelfs met jullie niet. Misschien gaat Olympe - madame Mallemour voor jullie - wel met me mee. Ik denk 't wel. Volgens mijn heb ik d'r overgehaald.'
'Heeft het iets met Voldemort te maken?'
Het gezicht van Hagrid betrok toen hij die naam hoorde.
'Zou kennen,' zei hij ontwijkend. 'Oké... wie heb d'r zin om effe bij de laatste Skreeft te gaan kijken? Geintje - geintje!' voegde hij er haastig aan toe toen hij hun gezichten zag.
Met een somber gevoel pakte Harry zijn hutkoffer in op de slaapzaal, de avond voor zijn terugkeer naar de Ligusterlaan.

Hij zag als een berg op tegen het Afscheidsfeest, als de winnaar van het afdelingskampioenschap bekend werd gemaakt en er meestal flink werd feest gevierd. Sinds hij de ziekenzaal had verlaten, had hij de Grote Zaal gemeden als die vol was. Hij at liever als er bijna niemand was, zodat hij niet steeds werd aangestaard door medeleerlingen.
Toen hij, Ron en Hermelien de zaal binnenkwamen, zagen ze meteen dat de gebruikelijke versieringen ontbraken. Normaal gesproken was de Grote Zaal tijdens het Afscheidsfeest versierd met de kleuren van de winnende afdeling, maar deze keer hingen er zwarte doeken achter de Oppertafel en Harry besefte onmiddellijk dat dat uit respect voor Carlo was.
De echte Dwaaloog Dolleman had zijn magische oog en houten been terug en zat ook aan de Oppertafel. Hij was vreselijk nerveus en schrok als iemand iets tegen hem zei. Dat kon Harry hem niet kwalijk nemen; Dollemans angst voor Duistere tovenaars was ongetwijfeld enorm vergroot door zijn tien maanden lange gevangenschap in zijn eigen hutkoffer. De stoel van professor Karkarov was leeg. Terwijl Harry ging zitten, samen met de andere Griffoendors, vroeg hij zich af waar Karkarov nu zou zijn en of Voldemort hem al te pakken zou hebben gekregen.
Madame Mallemour was er wel. Ze zat naast Hagrid en ze praatten zachtjes met elkaar. Iets verderop zat Sneep, naast

professor Anderling. Zijn ogen bleven even op Harry rusten en zijn uitdrukking was moeilijk te doorgronden. Hij zag er in elk geval even zuur en onaangenaam uit als altijd en lang nadat Sneep zijn blik weer had afgewend, bleef Harry naar hem kijken.

Wat had Sneep gedaan op verzoek van Perkamentus, op de avond dat Voldemort was teruggekeerd? En waarom... waarom... was Perkamentus er zo vast van overtuigd dat Sneep werkelijk aan hun kant stond? Hij was hun spion geweest, had Perkamentus in de Hersenpan gezegd. Sneep had 'met gevaar voor eigen leven' gespioneerd in het kamp van Voldemort. Had hij dat nu weer gedaan? Had hij contact opgenomen met de Dooddoeners? Gedaan alsof hij Perkamentus nooit echt gesteund had, maar gewoon het juiste moment had afgewacht, net als Voldemort?

Harry's mijmeringen werden onderbroken door professor Perkamentus, die opstond aan de Oppertafel. Het werd doodstil in de Grote Zaal, waar het toch al veel minder rumoerig was dan gewoonlijk tijdens het Afscheidsfeest.

'Het einde,' zei Perkamentus, die de leerlingen aankeek, 'van alweer een jaar.'

Hij zweeg even en zijn blik dwaalde af naar de tafel van Huffelpuf. Ook voor hij opstond was dat al de stilste en meest ingetogen tafel in de zaal geweest, met de treurigste en bleekste gezichten.

'Er is veel dat ik jullie vanavond zou willen zeggen,' zei Perkamentus, 'maar eerst wil ik het verlies herdenken van een goed mens, die eigenlijk daar had moeten zitten,' - hij gebaarde naar de tafel van Huffelpuf - 'en samen met ons van dit feestmaal had moeten genieten. Ik verzoek jullie om op te staan en het glas te heffen op Carlo Kannewasser.'
Dat deden ze, allemaal; banken schraapten achteruit en iedereen in de zaal stond op, hief zijn beker en zei met een luide, diepe, rommelende stem: 'Carlo Kannewasser.'
Tussen de hoofden door ving Harry een glimp op van Cho. Geluidloze tranen stroomden over haar wangen. Hij keek omlaag naar het tafelblad terwijl ze weer gingen zitten.
'Carlo belichaamde veel van de eigenschappen waar Huffelpuf om bekendstaat,' vervolgde Perkamentus. 'Hij was een goede en trouwe vriend, een harde werker en hechtte waarde aan eerlijkheid en sportiviteit. Zijn dood heeft jullie allemaal aangegrepen, of jullie hem goed kenden of niet. Ik vind dat jullie het recht hebben om te weten hoe hij precies gestorven is.'
Harry keek op en staarde Perkamentus aan.
'Carlo Kannewasser is vermoord door Heer Voldemort.'
Een paniekerig gefluister golfde door de Grote Zaal. Veel leerlingen keken Perkamentus vol ongeloof en afschuw aan. Perkamentus zelf leek volkomen kalm en wachtte tot het opgewonden geroezemoes wegstierf.

'Het Ministerie van Toverkunst,' vervolgde Perkamentus, 'wil niet dat ik dat aan jullie vertel. Misschien zullen sommige van jullie ouders geschokt zijn dat ik dat wel heb gedaan - omdat ze weigeren te geloven dat Heer Voldemort is teruggekeerd of omdat ze vinden dat jullie te jong zijn om dergelijke dingen te horen. Ik ben er echter van overtuigd dat de waarheid meestal te verkiezen is boven leugens en dat elke poging om te doen alsof Carlo is omgekomen door een ongeluk of een fout van hemzelf, een smet op zijn nagedachtenis zou zijn.'
Alle gezichten in de zaal staarden Perkamentus bang en verbijsterd aan... of bijna alle gezichten. Harry zag hoe Draco Malfidus, aan de tafel van Zwadderich, iets mompelde tegen Korzel en Kwast. Harry voelde een vlaag van misselijkmakende woede, maar dwong zichzelf om weer naar Perkamentus te kijken.
'Er is nog iemand die ik moet noemen in verband met de dood van Carlo,' ging Perkamentus verder. 'Ik bedoel natuurlijk Harry Potter.'
Er ging opnieuw een golf door de zaal, terwijl een aantal mensen hun hoofd in Harry's richting draaiden, alvorens weer naar Perkamentus te kijken.
'Harry Potter wist aan Heer Voldemort te ontkomen,' zei Perkamentus. 'Hij heeft zijn eigen leven geriskeerd om het lichaam van Carlo terug te brengen naar Zweinstein. Maar weinig andere tovenaars die oog in oog hebben gestaan met

Heer Voldemort, hebben ooit zoveel moed getoond en daarom breng ik deze dronk op hem uit.'
Perkamentus keerde zich ernstig naar Harry en hief zijn beker. Vrijwel iedereen in de Grote Zaal volgde zijn voorbeeld. Ze prevelden Harry's naam, net als die van Carlo en brachten een toast op hem uit. Maar door een opening tussen de staande leerlingen zag Harry dat Malfidus, Korzel, Kwast en vele andere Zwadderaars uitdagend bleven zitten en hun bekers onaangeroerd lieten. Perkamentus, die per slot van rekening geen magisch oog had, zag dat niet.
Toen iedereen weer was gaan zitten vervolgde Perkamentus: 'Het Toverschool Toernooi was bedoeld om meer internationaal magisch begrip te kweken. In het licht van de recente gebeurtenissen - de terugkeer van Heer Voldemort - zijn zulke banden belangrijker dan ooit tevoren.'
Perkamentus keek van madame Mallemour en Hagrid naar Fleur Delacour en de andere leerlingen van Beauxbatons en toen naar Viktor Kruml en de studenten van Klammfels, die aan de tafel van Zwadderich zaten. Harry zag dat Kruml nogal behoedzaam en zelfs een beetje angstig keek, alsof hij verwachtte dat Perkamentus harde woorden zou gaan zeggen.
'Iedere gast in deze zaal,' zei Perkamentus en zijn blik bleef even op de leerlingen van Klammfels rusten, 'is hier altijd welkom, als hij of zij ooit terug wil keren. Ik herhaal - in het licht van Heer Voldemorts terugkeer, is onze kracht even

groot als onze eensgezindheid, onze zwakte even groot als onze verdeeldheid.
Heer Voldemorts gave om onenigheid en vijandschap te zaaien is heel groot. We kunnen dat alleen bestrijden door een even grote mate van vriendschap en vertrouwen te tonen. Verschillen in taal en gewoontes verdwijnen, als onze doelstellingen identiek zijn en onze harten openstaan.
Het is mijn overtuiging - al heb ik nog nooit zo vurig gehoopt dat ik het mis heb - dat ons duistere en moeilijke tijden te wachten staan. Sommigen in deze zaal hebben al geleden door toedoen van Heer Voldemort. Vele gezinnen zijn verscheurd. Een week geleden is een leerling uit ons midden weggenomen.
Denk aan Carlo. Als er een moment komt dat jullie moeten kiezen tussen de juiste en de gemakkelijke weg, denk dan aan wat een jongen is overkomen die goed en vriendelijk en dapper was, omdat zijn pad toevallig gekruist werd door Heer Voldemort. Denk aan Carlo Kannewasser.'
Harry's spullen waren ingepakt en Hedwig zat weer in haar kooi, die boven op zijn hutkoffer stond. Harry, Ron en Hermelien wachtten samen met de overige vierdejaars in de overvolle hal op de koetsen die hen naar het station van Zweinsveld zouden brengen. Het was opnieuw een prachtige zomerdag. Waarschijnlijk zou het in de Ligusterlaan warm en groen zijn en zouden de keurige borders een zee van kleur

zijn als hij vanavond arriveerde, dacht Harry. Dat vooruitzicht was absoluut niet aanlokkelijk.
"Arry!'
Hij keek om. Fleur Delacour liep haastig het bordes op. Achter haar, bijna aan de andere kant van het terrein, zag hij dat Hagrid madame Mallemour hielp om twee van haar reusachtige paarden in te spannen. De koets van Beauxbatons stond op het punt om op te stijgen.
'Iek 'oop dat we elkaar nog eens zullen zien,' zei Fleur, die haar hand uitstak. 'Iek 'oop 'ier een baantje te krijgen, om mijn Engels te verbeteren.'
'Dat is al hartstikke goed,' zei Ron gesmoord. Fleur glimlachte tegen hem, maar Hermelien keek boos.
'Tot ziens, 'Arry,' zei Fleur, die zich omdraaide. "Et was leuk om je te leren kennen!'
Onwillekeurig voelde Harry zich ietsje vrolijker toen hij keek hoe Fleur haastig terugliep naar madame Mallemour en haar zilverachtige haar golfde in het zonlicht.
'Hoe zouden die lui van Klammfels terug willen gaan?' zei Ron.
'Denk je dat ze dat schip kunnen navigeren zonder Karkarov?'
'Karkarov navigeerde niet,' zei een bruuske stem. 'Chij bleef in zijn chut en liet ons al het verk doen.' Kruml kwam afscheid nemen van Hermelien. 'Kan ik je even spreken?' vroeg hij.
'O... ja... goed,' zei Hermelien, die een beetje bloosde. Ze

volgde Kruml door de menigte en verdween uit het zicht.
'Ik zou me maar haasten, als ik jou was!' riep Ron haar na. 'De koetsen kunnen elk moment hier zijn!'
Maar hij liet Harry uitkijken naar de koetsen en staarde zelf reikhalzend over de menigte, in een poging te zien wat Kruml en Hermelien uitvoerden. Ze kwamen al gauw weer terug. Ron keek Hermelien aan, maar haar gezicht verried niets.
'Ik mocht Kannewasser,1 zei Kruml abrupt tegen Harry. 'Chij vas altijd beleefd tegen me. Altijd. Ook al vas ik van Klammfels - met Karkarov,' voegde hij er met een boze frons aan toe.
'Hebben jullie al een nieuw schoolhoofd?' vroeg Harry.
Kruml haalde zijn schouders op. Hij stak zijn hand uit, net als Fleur en schudde eerst de hand van Harry en toen die van Ron.
Ron werd zo te zien gekweld door een pijnlijke inwendige tweestrijd. Toen Kruml zich al had omgedraaid en wegliep, flapte Ron er plotseling uit: 'Mag ik je handtekening?'
Hermelien keek glimlachend naar de koetsen zonder paarden die kwamen aanratelen over de oprit terwijl Kruml, verbaasd maar gevleid, een stuk perkament tekende voor Ron.
Het weer verschilde tijdens hun terugreis naar Londen totaal van het weer tijdens de heenreis, vorig jaar september. De hemel was blauw en wolkeloos. Harry, Ron en Hermelien

hadden een coupe voor zich alleen. Ron had zijn galagewaad weer over de kooi van Koekeroekus gegooid, zodat hij niet aan een stuk door zou zitten krassen; Hedwig zat te soezen, met haar kop onder haar vleugel en Knikkebeen lag opgerold op een lege plaats, als een groot, harig rood kussen. Harry, Ron en Hermelien praatten uitvoeriger en ongedwongener met elkaar dan in weken, terwijl de trein naar het zuiden raasde. Harry had het gevoel alsof de toespraak van Perkamentus tijdens het Afscheidsfeest een soort blokkade bij hem had weggenomen. Het was minder pijnlijk om te praten over wat er gebeurd was. Ze kapten hun discussie over wat voor maatregelen Perkamentus misschien zou nemen om Voldemort tegen te houden pas af toen het etenskarretje arriveerde.

Toen Hermelien terugkwam van het karretje en haar geld weer in haar schooltas deed, viel er per ongeluk een exemplaar van de Ochtendprofeet uit.

Harry keek naar de krant, maar betwijfelde of hij wel wilde weten wat erin stond. Hermelien, die zijn blik zag, zei kalm: 'Er staat niks in. Je mag zelf kijken, maar er staat echt niks in. Ik heb het elke dag gecontroleerd. Alleen een heel klein stukje op de dag na de derde opdracht, dat jij het Toernooi had gewonnen. Geen woord over Carlo. Niks over wat er verder allemaal is gebeurd. Volgens mij dwingt Droebel ze om dat stil te houden.'

'Rita Pulpers houdt hij nooit stil,' zei Harry. 'Niet als het om zo'n verhaal gaat.'
'O, Rita heeft sinds de derde opdracht geen regel meer geschreven,' zei Hermelien, op merkwaardig geforceerde toon. 'Eerlijk gezegd,' voegde ze eraan toe, en haar stem trilde een beetje, 'denk ik dat Rita Pulpers voorlopig helemaal niets meer zal schrijven, tenzij ze wil dat ik een boekje opendoe over haar.'
'Waar heb je het over?' zei Ron.
'Ik ben erachter gekomen hoe ze privégesprekken kon afluisteren terwijl ze helemaal niet op het schoolterrein mocht komen,' flapte Hermelien eruit.
Harry had de indruk dat Hermelien al dagenlang gepopeld had om dat te vertellen, maar dat ze zich had ingehouden omdat er zoveel andere en ergere dingen gebeurd waren.
'Hoe deed ze dat dan?' vroeg Harry meteen.
'En hoe ben je daar achter gekomen?' zei Ron, die haar aanstaarde.
'Nou, eerlijk gezegd heb jij me op het idee gebracht,' zei ze.
'O ja?' zei Ron perplex. 'Hoe dan?'
'Met dat gepraat over die monitor,' zei Hermelien vrolijk.
'Maar je zei dat die dingen niet werkten -'
'O, ik heb het niet over elektronische monitors,' zei Hermelien. 'Nee, zie je... Rita Pulpers' - Hermeliens stem trilde van triomf - 'is een niet-geregistreerde Faunaat. Ze kan

zich veranderen -'
Hermelien haalde een klein, verzegeld glazen potje uit haar tas.
'- in een tor.'
'Dat is een geintje, hè?' zei Ron. 'Je hebt toch niet... ze is toch niet...'
'Ja,' zei Hermelien blij en ze liet hun de pot zien.
Die bevatte een paar takjes en blaadjes en een grote, dikke tor.
'Je bedoelt toch niet - dat kan niet waar zijn -' fluisterde Ron, die de pot op ooghoogte hield.
'Jawel,' zei Hermelien met een brede grijns. 'Ik heb haar gevangen op het raamkozijn van de ziekenvleugel. Als je goed kijkt, zul je zien dat die kleurige vlekjes rond haar voelsprieten precies dezelfde vorm hebben als die afschuwelijke bril die ze altijd draagt.'
Harry keek ook en zag dat Hermelien gelijk had. Plotseling schoot hem iets te binnen. 'Er zat een tor op dat standbeeld, op de avond dat Hagrid madame Mallemour vertelde over z'n moeder!'
'Ja, precies' zei Hermelien. 'En Viktor zei vlak na ons gesprek aan het meer dat ik een tor in m'n haar had. En ik moet we wel heel erg vergissen of Rita zat ook op het raamkozijn van professor Zwamdrifts lokaal toen je litteken pijn deed. Zo heeft ze het hele jaar rondgezoemd, op zoek naar sappige

verhalen.'
'Toen we Malfidus onder die boom zagen...' zei Ron langzaam.
'Had hij haar in z'n hand en praatte hij met haar,' zei Hermelien. 'Hij wist het natuurlijk. Zo kwam ze aan al die leuke interviewtjes met die Zwadderaars. Het kon hen niks schelen of ze iets illegaals deed, zolang ze haar maar vreselijke verhalen konden vertellen over ons en Hagrid.'
Hermelien nam de pot weer over en glimlachte tegen de tor, die nijdig tegen het glas zoemde.
'Ik heb gezegd dat ik haar vrij zal laten als we weer thuis zijn,' zei Hermelien. 'Ik heb een Onbreekbaarheidsbezwering uitgesproken over de pot, zodat ze zich niet in haar normale gedaante kan veranderen. En ik heb gezegd dat ze haar veer een jaar lang moet laten rusten. Kijken of ze kan afkicken van haar verslaving om vreselijke leugens te schrijven over mensen.'
Met een serene glimlach stopte Hermelien de tor weer in haar schooltas.
De deur van hun coupe gleed open.
'Heel slim van je, Griffel,' zei Draco Malfidus.
Korzel en Kwast stonden achter hem. Ze zagen er alledrie zelfvoldaner, arroganter en dreigender uit dan Harry hen ooit had gezien.
'Zo,' zei Malfidus langzaam. Hij kwam een paar stappen de

coupe in en keek om zich heen. Een grijns trilde op zijn lippen. 'Dus jij hebt een of ander armzalig verslaggeefstertje gevangen en Potter is weer het lievelingetje van Perkamentus. Nou, geweldig, hoor!'
Zijn zelfvoldane glimlach werd breder en Korzel en Kwast grijnsden.
'Proberen we er niet aan te denken?' zei Malfidus zacht en hij keek Harry, Ron en Hermelien aan. 'Doen we liever alsof er niets aan de hand is?'
'Donder op,' zei Harry.
Hij was niet meer in de buurt van Malfidus geweest sinds hij hem tijdens de toespraak van Perkamentus tegen Korzel en Kwast had zien mompelen. Het suisde in zijn oren en onder zijn gewaad greep hij zijn toverstok beet.
'Je hebt de verliezende partij gekozen, Potter! Ik heb je gewaarschuwd! Ik heb nog gezegd dat je je vrienden beter moest uitkiezen, weet je nog wel? Toen we elkaar ontmoetten in de trein, op onze eerste dag op Zweinstein? Toen zei ik nog dat je niet met dat soort uitschot moest omgaan!' Hij knikte naar Ron en Hermelien. 'En nu is het te laat! Zij gaan er als eersten aan, nu de Heer van het Duister is herrezen! Modderbloedjes en Dreuzelvrienden eerst! Nou - eigenlijk als tweede - Kannewasser was de eer -'
Het was alsof iemand een doos vol vuurwerk had afgestoken in de coupe. Verblind door de storm van spreuken die van

alle kanten werden afgevuurd, en verdoofd door een reeks donderende knallen, knipperde Harry met zijn ogen en keek toen naar de grond.
Malfidus, Korzel en Kwast lagen bewusteloos bij de deur. Harry, Ron en Hermelien waren overeind gesprongen en hadden alledrie een verschillende vervloeking gebruikt. Bovendien waren zij niet de enigen.
'Ik dacht, laten we maar eens kijken wat die drie in hun schild voeren,' zei Fred Wemel nuchter terwijl hij op Kwast ging staan en zo de coupe binnenkwam. Hij had zijn toverstok in zijn hand, net als George, die zorgvuldig op Malfidus stapte toen hij Fred volgde.
'Interessant effect,' zei George, die naar Korzel keek. 'Wie heeft de Furnunculus-vloek gebruikt?'
'Ik,' zei Harry.
'Vreemd,' zei George luchtig. 'En ik Bibberbenen. Blijkbaar moet je die niet door elkaar gebruiken. Z'n gezicht zit onder de kleine tentakeltjes. Nou, laten we ze eruit gooien. Ze maken de coupe er niet mooier op.'
Ron, Harry en George schopten, rolden en duwden de bewusteloze Malfidus, Korzel en Kwast - die behoorlijk gehavend waren door de combinatie van vervloekingen waarmee ze waren bestookt - het gangpad op, gingen de coupe weer binnen en deden de deur dicht.
'Iemand zin in een potje Knalpoker?' zei Fred, die een spel

kaarten pakte.
Ze waren halverwege hun vijfde potje toen Harry besloot het te vragen.
'Krijgen we het nou eindelijk te horen?' vroeg hij aan George. 'Wie jullie chanteerden?'
'O,' zei George duister. 'Dat.'
'Doet er niet meer toe,' zei Fred, die ongeduldig zijn hoofd schudde. 'Het was niet belangrijk. Zeker nu niet meer.'
'We hebben het maar opgegeven,' zei George schouderophalend.
Maar Harry, Ron en Hermelien bleven doorvragen en uiteindelijk zei Fred: 'Goed, goed, als jullie het dan zo nodig weten moeten... Ludo Bazuyn.'
'Bazuyn?' zei Harry op scherpe toon. 'Bedoel je dat hij betrokken was bij -'
'Welnee,' zei George somber. 'Niks daarvan. Die stommeling. Daar heeft hij de hersens niet voor.'
'Wat dan wel?' zei Ron.
Fred aarzelde even en zei toen: 'Weet je nog, die weddenschap die we met hem afsloten tijdens het WK Zwerkbal? Dat Ierland zou winnen, maar dat Kruml de Snaai zou bemachtigen?'
'Ja,' zeiden Harry en Ron langzaam.
'Nou, die idioot heeft ons uitbetaald in kaboutergoud, dat hij had opgevangen van die Ierse mascottes.'

'En?'
'En dus loste dat op, nietwaar?' zei Fred ongeduldig. 'De volgende ochtend was het verdwenen!'
'Maar- dat moet toch een vergissing zijn geweest?' zei Hermelien.
George lachte verbitterd. 'Ja, dat dachten wij ook in het begin. We dachten dat hij wel over de brug zou komen met de poen, als we hem gewoon netjes schreven dat hij een foutje had gemaakt. Nou, mooi niet. Hij negeerde onze brief. We hebben zo vaak geprobeerd om erover te praten als hij op Zweinstein was, maar hij had altijd wel een smoes klaar om er gauw tussenuit te kunnen knijpen.'
'Uiteindelijk werd hij echt vervelend,' zei Fred. 'Hij zei dat we te jong waren om te gokken en dat we naar onze winst konden fluiten.'
'En dus vroegen we het geld terug dat we oorspronkelijk hadden ingezet,' zei George met een nijdige frons.
'Dat weigerde hij toch niet terug te geven?' vroeg Hermelien verbaasd.
'Goed gezien,' zei Fred.
'Maar dat was al jullie spaargeld!' zei Ron.
'Alsof ik dat niet weet!' zei George. 'Natuurlijk kwamen we er uiteindelijk achter wat er werkelijk aan de hand was. Het had de vader van Leo Jordaan ook een hoop moeite gekost om geld los te krijgen van Bazuyn. Het bleek dat hij diep in de

schulden zat bij de kobolden. Hij had hele zakken goud van ze geleend. Een groepje kobolden had hem na het WK in het nauw gedreven in het bos en al zijn goud afgepakt, maar dat was nog niet voldoende om zijn schulden af te betalen. Ze volgden hem helemaal naar Zweinstein, om hem in de gaten te houden. Hij heeft al z'n geld vergokt en heeft geen Knoet meer om z'n gat te krabben. En weet je hoe die halvegare de kobolden probeerde terug te betalen?'
'Hoe dan?' vroeg Harry.
'Door op jou te wedden, jongen,' zei Fred. 'Hij had er een hele hoop geld op gezet dat jij het Toernooi zou winnen. Een weddenschap tegen die kobolden.'
'Dus daarom probeerde hij me steeds te helpen met die opdrachten!' zei Harry. 'Maar goed - ik heb ook gewonnen, of niet? Dus kan hij jullie terugbetalen!'
'Helaas,' zei George hoofdschuddend. 'Die kobolden speelden net zo'n vuil spelletje als hij. Ze beweerden dat het gelijk was tussen jou en Kannewasser en dat Bazuyn had gewed dat jij de enige winnaar zou zijn. En dus moest Bazuyn de benen nemen. Meteen na die derde opdracht is hij gevlucht.'
George zuchtte diep en begon de kaarten opnieuw te schudden.
De rest van de reis verliep heel aangenaam; Harry wenste zelfs dat ze de hele zomer zo door konden rijden en nooit op

het station hoefden te arriveren... maar zoals hij aan den lijve had ondervonden, gaat de tijd niet langzamer als je iets vervelends te wachten staat, en veel te gauw minderde de Zweinsteinexpres vaart en stopte aan perron negendriekwart. In de gangpaden was het even chaotisch en lawaaierig als gewoonlijk terwijl de leerlingen uitstapten. Ron en Hermelien zeulden hun hutkoffer langs Malfidus, Korzel en Kwast en gingen naar buiten.
Harry bleef echter zitten. 'Fred - George - wacht even.'
De tweeling draaide zich om. Harry maakte zijn hutkoffer open en haalde daar het geld van het Toverschool Toernooi uit.
'Alsjeblieft,' zei hij en hij duwde de zak in de handen van George.
'Wat?' zei Fred, volslagen verbijsterd.
'Alsjeblieft,' herhaalde Harry resoluut. 'Ik wil het niet.'
'Je bent gestoord!' zei George, die het geld probeerde terug te geven.
'Nee, dat ben ik niet,' zei Harry. 'Nemen jullie het en ga lekker wat uitvinden. Dat is voor jullie fopshop.'
'Hij is echt gestoord,' zei Fred, met haast iets van ontzag in zijn stem.
'Hoor eens,' zei Harry vastbesloten, 'als jullie dat geld niet aannemen, gooi ik het in de goot. Ik wil het niet en ik heb het ook niet nodig. Maar ik zou graag weer eens lekker willen

lachen. Veel mensen willen graag eens lachen. Ik heb zo'n idee dat we binnenkort nog meer behoefte zullen hebben aan humor dan gewoonlijk.'
'Harry,' zei George zwakjes en hij woog de geldzak op zijn hand, 'hier zitten minstens duizend Galjoenen in.'
Ja,' zei Harry grijnzend. 'Moet je nagaan hoeveel Kanariekano's je daarvoor kunt maken.'
De tweeling staarde hem aan.
'Zeg alleen niet tegen je moeder hoe jullie eraan gekomen zijn, oké?... al wil ze nu misschien niet meer zo graag dat jullie ook op het Ministerie gaan werken...'
'Harry...' begon Fred, maar Harry trok zijn toverstok.
'Hoor eens,' zei hij kortaf, 'neem dat geld, of ik vervloek jullie. Ik ken inmiddels een paar goeie vervloekingen. Doe me alleen een lol. Koop een nieuw galagewaad voor Ron en zeg dat het van jullie is.'
Voor de tweeling nog iets kon zeggen, ging Harry naar buiten en stapte over Malfidus, Korzel en Kwast heen, die nog steeds op de grond lagen en duidelijk de sporen van de diverse vervloekingen droegen.
Oom Herman wachtte hem op achter het dranghek. Mevrouw Wemel stond vlak naast hem. Ze omhelsde Harry heel hartelijk en fluisterde in zijn oor: 'Ik denk dat je later deze zomer wel bij ons mag komen logeren van Perkamentus. Schrijf ons, Harry.'

'Tot ziens, Harry!' zei Hermelien en ze deed iets wat ze nog nooit eerder had gedaan: ze kuste hem op zijn wang.
'Harry - bedankt,' mompelde George en Fred knikte met nadruk.
Harry knipoogde tegen hen, liep naar oom Herman en volgde hem zwijgend naar buiten. Het had geen zin om je nu al zorgen te maken, dacht hij terwijl hij achter in de auto van de Duffelingen stapte.
Zoals Hagrid gezegd had: wat komen moest, kwam toch... en dat zou hij het hoofd bieden als het zover was.